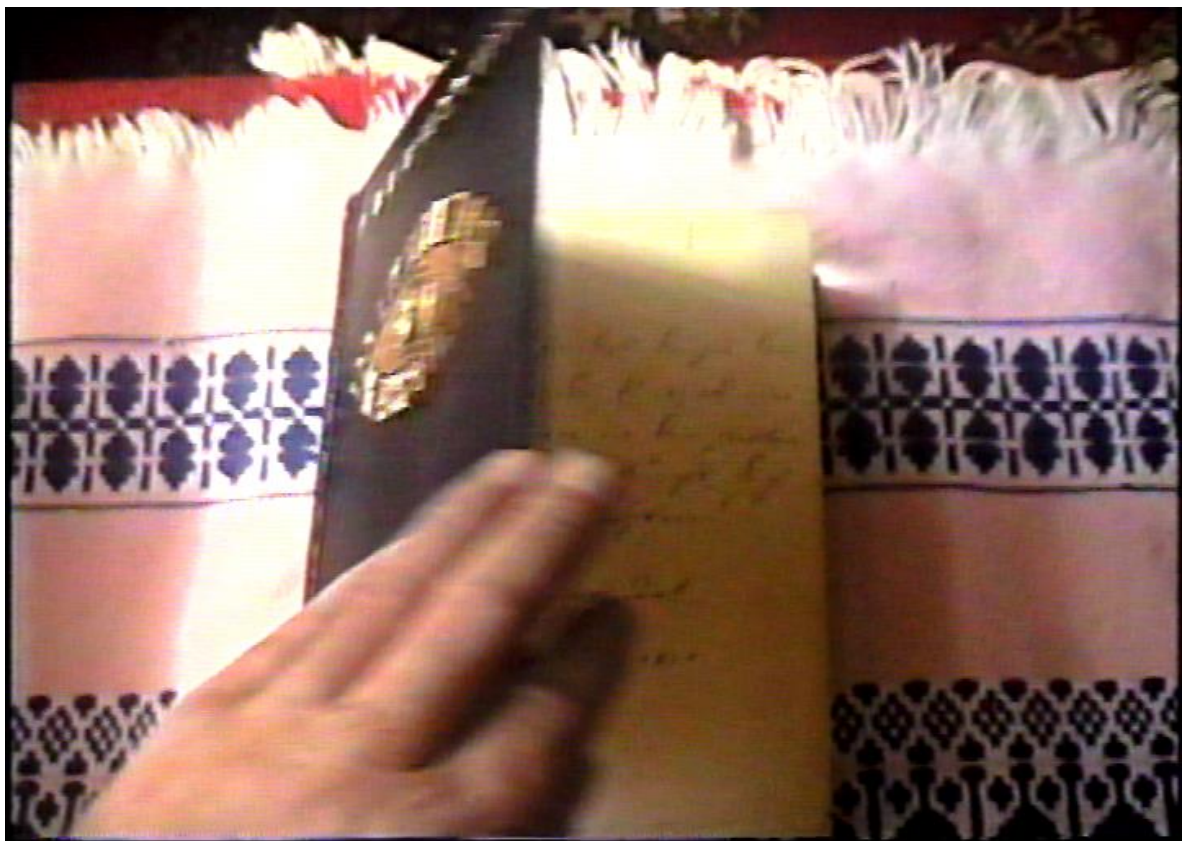
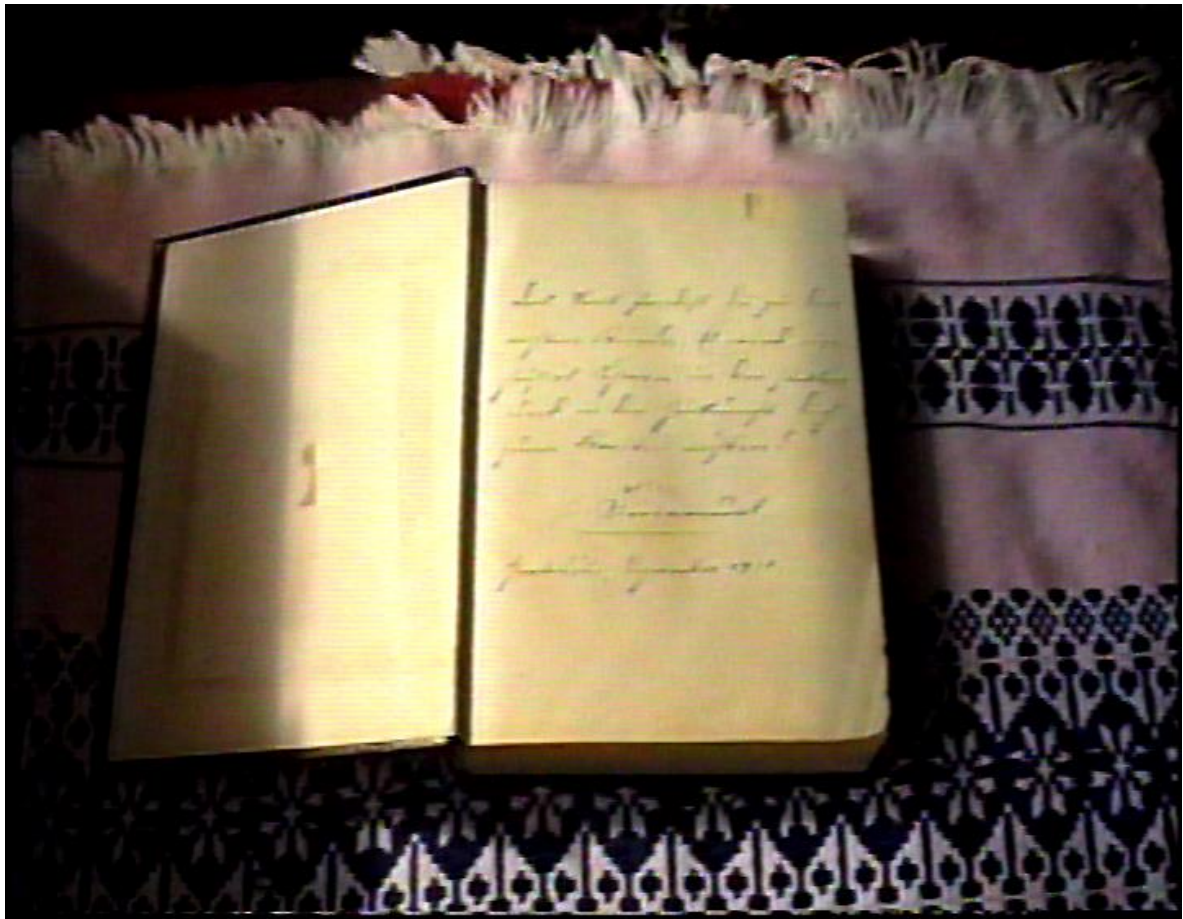
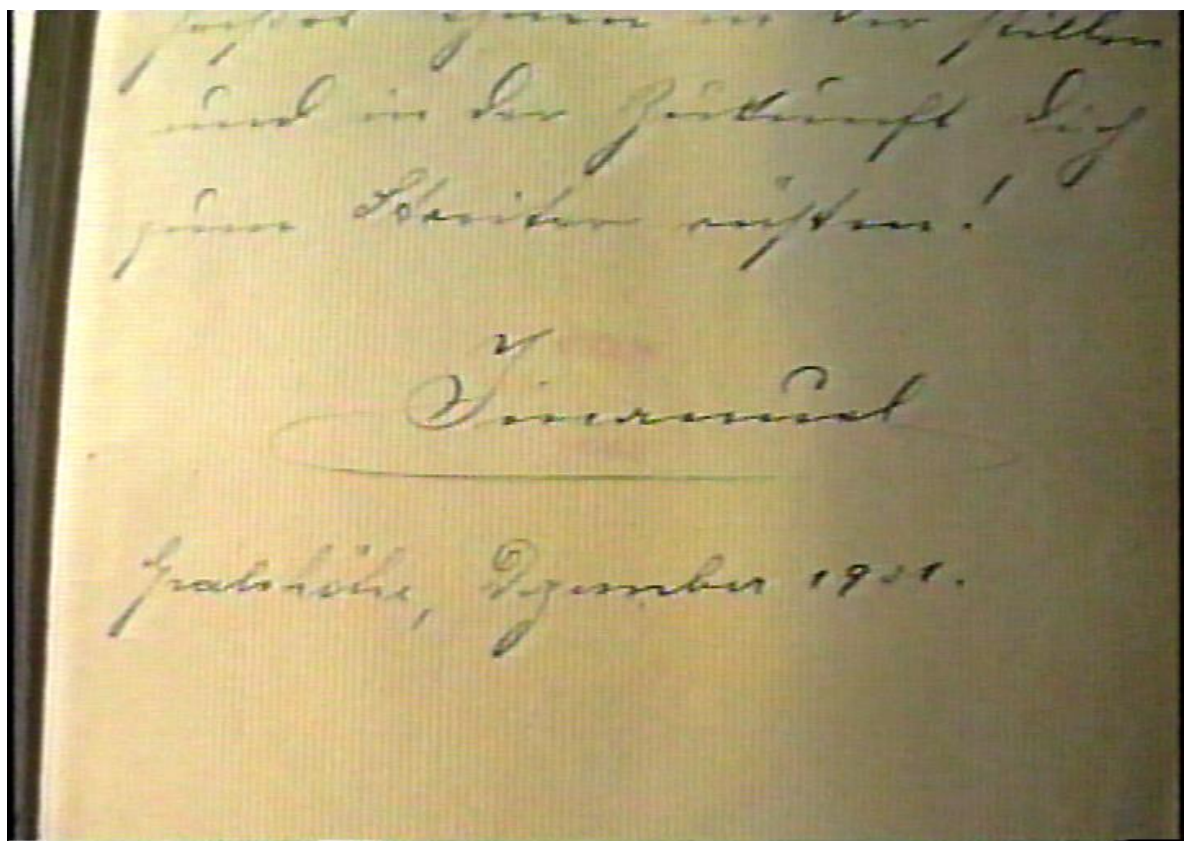

Vo Svetle Pravdy

Rukopis autora z roku 1931

Vážení čitatelia

Vo Svetle Pravdy je Slovo, ktoré už poznajú niektorí čitatelia, ktorí sú vážne hľadajúci pravdu. Možno niektorí z nich budú ale prekvapení, keď sa teraz stretnú so Slovom, o ktorom si mysleli, že je pre nich už dôverne známe, ale teraz zistia, že to tak celkom nie je.

*Človek zatiaľ vždy pošpinil čisté Slovo Pravdy a snažil sa ho postupom času prispôbovať svojim vlastným potrebám a ľudským názorom, aby bolo pre neho a aj jeho stúpcov prijateľnejšie. Lenže týmto činom vždy Slovo utrpelo a človek sa viac alebo menej od **dokonalejšej** Pravdy. Žiaľ, nie je tomu inak ani so Slovom, ktorého názov je menovaný v úvode.*

*Na Slovensku sa mohli čitatelia stretnúť s týmto Slovom pod názvom: **Vo Svetle Pravdy – Posolstvo Grálu**, ktoré vydáva vydavateľstvo EFEZUS a je známe aj pod názvom „z druhej ruky, alebo trojzväzkové“. Aj v Čechách a na Morave poznajú čitatelia toto Slovo pod rovnakým názvom. Ale okrem neho, sa na Morave môžu čitatelia stretnúť s týmto Slovom v inej verzii a aj s ďalšími prednáškami od tohto autora. Vydáva ho vydavateľstvo HLAS Zlín v dvoch zväzkoch: **Ve Světle Pravdy a Poselství doznívá**. Toto Slovo poznajú mnohí čitatelia pod názvom „z prvej ruky, alebo pôvodné“. Okrem uvedeného Slova je možné získať v tomto vydavateľstve ešte: **Sborník nezařazených přednášek**. Dôležité je ale poznamenať, že v tu menovaných verziách je značný rozdiel v usporiadaní, množstve a aj obsahu jednotlivých prednášok.*

*Z tohto dôvodu sa teraz môžu čitatelia stretnúť s novým spracovaním Slova Pánovho. Slovo, ktoré sa vám teraz dostáva do ruky bolo zostavené zo Slova, ktoré tu bolo menované, teda z oboch zatiaľ známych verzií. Boli oddelené všetky rozdiely, alebo chýbajúce časti a tieto rozdiely boli porovnané a opravené podľa originálu, ktorý bol **podpísaný** ako autentický **samotným autorom** v roku 1931. Čitateľ teraz dostáva do ruky dielo, ktorého slovenský preklad je najbližší tomu Slovu, ktoré nám zanechal Pán. Nie je potrebné robiť žiadnu reklamu tomuto Slovu, lebo slobodné rozhodnutie vždy zostáva na čitateľovi. Tak je tomu aj teraz. Nech čitateľovi poslúži ako dôkaz text rukopisu z diela, ktoré poslúžilo ako skúšobný kameň pre porovnanie a opravu Slova Pravdy. (viď obrázky predných obálok.)*

*Aj toto nové spracovanie pozostáva rovnako ako pôvodné z dvoch Zväzkov: **Vo Svetle Pravdy a Doznievania k Posolstvu**.*

Nech túžba po Pravde sprevádza všetky vaše kroky, milí čitatelia! K tomu Vám iste dopomôže aj toto Slovo. Teraz už všetko, čo človek k Pravde potrebuje, môže mať každý hľadajúci vo vlastných rukách. Hľadať však už musí každý sám!

*Kto sa nenamáha,
aby Slovo Pánovo tiež správne pochopil,
ten sa previňuje!*

Na úvod!

PÁSKA padá a viera sa stáva presvedčením. Len v presvedčení je oslobodenie a spása!

Hovorím len k tým, ktorí vážne hľadajú. Musia byť schopní a ochotní vecne skúmať toto vecné! Náboženský fanatici a kolísaví rojkovia mali by sa radšej vzdialiť, lebo Pravde škodia. Avšak zlovoľní a nevecní majú sami nájsť v týchto slovách svoje odsúdenie.

Posolstvo zasiahne len tých, ktorí zjavne nesú v sebe iskru Pravdy a túžbu byť skutočne človekom. Všetkým týmto sa stane tiež svetlom a oporou. Vyvedie ich bez okľúk zo všetkého chaosu terajšieho zmätku.

Nasledujúce Slovo neprináša nové náboženstvo, ale má byť pohodňou pre všetkých vážnych poslucháčov alebo čitateľov, aby tým našli pravú cestu, ktorá ich povedie do vytúžených výšin.

Len ten, kto sa sám pohybuje, môže duchovne napredovať. Hlupák, ktorý k tomu používa cudzie pomôcky vo forme hotových názorov, ide svojou cestou len ako o barlách, zatiaľ čo svoje vlastné zdravé údy vyradil.

Len čo však smelo používa ako výzbroj ku vzostupu všetky v ňom driemajúce schopnosti, čakajúce na jeho zavolanie, využije tak zverenú mu hrievnu podľa vôle svojho Stvoriteľa a hravo premôže všetky prekážky, ktoré mu chcú skřížiť cestu, aby ho z nej odchýlili.

Preto sa prebudte! Len v presvedčení je pravá viera a k presvedčeniu sa prichádza jedine prísny uvažovaním a skúmaním! Budte živými v nádhernom stvorení vášho Boha!

Abd-ru-shin

1. Čo hľadáte?

ČO hľadáte? Povedzte, prečo ten náhlivý zhon? Ako hukot búrky ide to svetom a množstvo kníh zaplavuje všetky národy. Učenci pátrajú v starých spisoch, bádajú, hľbajú až do duchovného zomdlenia. Vynárajú sa proroci, aby varovali, zvestovali ... zo všetkých strán sa chce zrazu ako v horúčke rozširovať nové svetlo!

Tak to dnes lomcuje rozorvanou dušou ľudstva, neobčerstvuje ani neosviežuje, ale spaľuje, stravuje a vysáva i poslednú silu, ktorá ešte zostala rozorvanej duši v tejto temnote prítomnosti.

Tu a tam sa ozve tiež šuškanie, a šepot o rastúcom očakávaní niečoho prichádzajúceho. Znepokojený je každý nerv napnutý podvedomou túžbou. Tak sa to vlní, valí a nad všetkým chmúrne spočíva akési omámenie. Tehotné nešťastím. Čo **musí** zrodiť? Zmätok, malomyseľnosť a skazu, ak nebude roztrhnutá mocnou silou temná vrstva, ktorá teraz duchovne obklopuje zemeguľu a ktorá s mäkkou príľnavosťou špinavého bahna dusí a pohlcuje každú vznikajúcu slobodnú a svetlú myšlienku ešte skôr, než môže zosilnieť. Vrstva bahnička, ktorá už v zárodku s príšerným mlčaním potláča, rozkladá a ničí každé dobré chcenie skôr, ako z neho môže vzniknúť čin.

Ale výkrik hľadajúcich Svetlo, ktorý skrýva silu, čo by rozrazila bahno, je odvádzaný inde a doznieva pod nepreniknuteľnou klenbou usilovne stavanou práve tými, ktorí sa mylne domnievajú, že pomáhajú. **Ponúkajú však kamene miesto chleba!**

Pozrite sa na nesčíselné množstvo kníh:

Ľudský duch sa nimi len unavuje, ale neoživuje! A to je dôkaz neplodnosti všetkého podávaného. Pretože, čo ducha unavuje, nie je nikdy pravé.

Duchovný chlieb osviežuje bezprostredne. Pravda občerstvuje a Svetlo oživuje!

Jednoduchí ľudia musia predsa zmalomyseľnieť, keď vidia, aké múry stavia okolo záhrobia takzvaná duchoveda. Kto z jednoduchých ľudí má chápať učené vety a cudzí spôsob vyjadrovania? Je azda záhrobie len pre duchovedcov?

Hovorí sa pritom o Bohu! Mala by sa vari zriadiť vysoká škola, na ktorej by sa až získavali schopnosti k poznávaniu pojmu Božstva? Kam ženie táto dychtivosť, ktorá korení väčšinou len v ctižiadostivosti?

Ako opití potácajú sa čitatelia a poslucháči z miesta na miesto, neistí, v sebe neslobodní, jednostranní, pretože boli odvedení z jednoduchej cesty.

Počujte malomyseľní! Vzhliadnite, vy vážne hľadajúci: **Cesta k Najvyššiemu sa hotová rozprestiera pred každým človekom! Učenosť nie je bránou k nej!**

Volil si Ježiš Kristus, tento veľký vzor na pravej ceste ku Svetlu, svojich učeníkov spomedzi učených farizejov? Zo zákoníkov? Vybral ich z jednoduchých a prostých ľudí, pretože tí nemuseli bojovať s veľkým omylom, že ceste ku Svetlu treba sa namáhavo učiť a že musí byť ťažká.

Táto myšlienka je najväčším nepriateľom človeka, je klamstvom!

Preto preč od všetkého vedátorstva tam, kde ide o to najposvätejšie v človeku, ktoré chce byť **plne pochopené**. Ustúpte, pretože veda ako výplod ľudského mozgu je dielom kusým a kusým dielom aj musí ostať.

Uvážte, ako by mohla namáhavo naučená veda viesť k Božstvu? **Čo sú to vôbec vedomosti?** Vedomosti sú to, čo môže pochopiť mozog. Ale ako úzko je obmedzená chápacosť mozgu, ktorý zostáva pevne viazaný na priestor a čas! Už večnosť a zmysel pre nekonečnosť nemôže ľudský mozog pochopiť. Práve to, čo je nerozlučne spojené s Božstvom. Mlčky však stojí mozog pred onou nepochopiteľnou silou, ktorá prúdi všetkým, čo jestvuje, a z ktorej čerpá sám pre svoje pôsobenie. Sila, ktorú všetci vycitujú každý deň, v každú

hodinu i v každom okamihu ako niečo samozrejme ktorej súcnosť i veda vždy uznávala, ale ktorej sa márne snažia zmocniť a pochopiť ju mozgom, teda vedomosťami a rozumom.

Tak nedostatočná je teda činnosť mozgu, tohto základného kameňa a nástroja vedy a toto obmedzenie sa prirodzene prejavuje tiež v dielach, ktoré mozog vytvára, teda práve vo všetkých vedách. Veda je preto dobrá na **sledovanie**, k lepšiemu porozumeniu, rozdeleniu a usporiadaniu všetkého, čo ako hotové prijíma od tvorivej sily, ktorá všetkému predchádza, musí však celkom iste zlyhať, ak chce vystupovať sama ako vedúca alebo kritizujúca, pokiaľ sa bude ako doteraz tak pevne pútať na rozum, teda na chápanosť mozgu.

Z toho dôvodu učenosť a tiež ľudstvo, ktoré sa podľa nej riadi, zostáva stále ľpiet' na jednotlivostiach, zatiaľ čo každý človek nosí v sebe ako dar ten veľký, nepochopiteľný celok, čím je úplne schopný dosiahnuť bez namáhavého učenia to najušľachtilejšie a najvyššie!

Preto preč s týmito nepotrebnými mukami duchovného otroctva! Veľký Majster nevolá k nám nadarmo: Bud'te ako deti!

Kto v sebe prechováva pevné chcenie k dobru a snaží sa o čistotu svojich myšlienok, **ten už našiel cestu k Najvyššiemu!** Tomu bude potom všetko ostatné pridané. K tomu nie je treba ani kníh, ani duchovnej námahy, ani cvičenie v pokání ani osamotenie. Uzdraví sa na tele i na duši, oslobodený od všetkého tlaku chorobného hľbania, pretože každé prepínanie škodí. Máte byť ľuďmi, a nie skleníkovými rastlinami, ktoré v dôsledku jednostranného pestovania podľaňnú prvému závanu vetra!

Prebud'te sa! Rozhľadnite sa! Načúvajte v sebe! Len to vám môže otvoriť cestu!

Nedbajte na spory cirkví. Veľký zvestovateľ Pravdy, Ježiš Kristus, stelesnenie božej Lásky, nepýtal sa na vierovyznanie. Čo sú dnes vôbec náboženské vyznania? Sú putá slobodného ľudského ducha, sú zotročením Božej iskry, ktorá vo vás prebýva; sú to dogmy, usilujúce sa vtlačiť dielo Stvoriteľa i Jeho veľkú lásku do foriem vytvorených ľudským myslením, čo znamená znižovanie Božského a jeho systematické znehodnocovanie. Každého vážne hľadajúceho tento spôsob odraduje, pretože nemôže pritom nikdy vo vnútri prežiť „onú veľkú skutočnosť“, čím sa jeho túžba po Pravde stáva stále beznádejnejšou a on nakoniec zúfa nad sebou i nad svetom! Prebud'te sa preto! Zbúrajte v sebe dogmatické múry, strhnite si pásku, aby čisté svetlo Najvyššieho mohlo k vám neskalené preniknúť. Váš duch sa potom jasajúc vznesie do výšky a s plesaním vycíti celú tú veľkú lásku Otcovu, ktorá nepozná hraníc pozemského rozumu. Konečne poznáte, že ste jej časťou; chopte sa jej bez námahy a úplne, spojte sa s ňou a získavajte tak denne, v každú hodinu novú silu ako dar, ktorý vám vzostup zo zmätku učiní samozrejým!

2. Prebud'te sa!

ĽUDIA, prebud'te sa z oloveného spánku! Spoznajte to nedôstojné bremeno, ktoré nosíte a ktoré s nevýslovne húževnatým tlakom dolieha na milióny ľudí. Odhod'te ho! Stojí za to, aby ste ho niesli? Ani len jedínú sekundu nie!

Čo skrýva? Prázdne plevy, ktoré sa placho rozplynú pred závanom Pravdy. Premárnili ste čas i silu pre nič. Preto rozlomte okovy, ktoré vás pútajú a konečne sa oslobod'te!

Ten človek, ktorý ostáva vnútorne spútaný, bude večne otrokom, i keby bol kráľom.

Spútavate sa všetkým, čo sa snažíte naučiť. Uvažujte: Učením sa nútíte stále do cudzích foriem, ktoré vymysleli druhí, pripájate sa dobrovoľne k cudziemu presvedčeniu a prisvojujete si len to, čo iní prežili v sebe a **pre seba**.

Rozmýšľajte: Jedno nie je pre všetkých! Čo jednému prospieva, môže druhému škodiť. Každý jednotlivec má ísť svojou vlastnou cestou k zdokonaľovaniu. Jeho výzbrojou k tomu

sú mu schopnosti, ktoré nosí v sebe. Podľa tých sa má riadiť a na nich budovať! Ak to nerobí, zostáva cudzincom sám sebe a bude stáť vždy **vedľa** naučeného, ktoré v ňom nemôže nikdy ožiť. Tým je pre neho vylúčený akýkoľvek úžitok. Živí sa bez možnosti pokroku.

Dávajte pozor, vy, ktorí sa vážne usilujete o Svetlo a Pravdu:

Každý jednotlivец musí cestu ku Svetlu prežiť v sebe, musí ju **sám** objaviť, ak chce po nej bezpečne putovať. Len to, čo človek vnútorne prežil, čo precítil vo všetkých obmenách, len to dokonale pochopil!

Utrpenie a tiež radosť neustále klopú, aby povzbudili, aby vyburcovali k duchovnému prebudeniu. V jedinej sekunde býva potom človek oslobodený od všetkej ničotnosti každodenného života a naplnený predtuchou vycitňuje ako v šťastí, tak i v bolesti spojenie s Duchom, ktorý prúdi všetkým, čo žije.

A **všetko** je predsa život, nič nie je mŕtve! Blaho tomu, kto také okamihy uchopí, udrží a týmto spojením vznesie sa nahor. Nesmie sa pritom pridržať strnulých foriem, ale každý sa má vyvíjať sám, z vlastného vnútra.

Majte súcit s posmievačmi a všetkými tými, ktorí sú dosiaľ odcudzení duchovnému životu. Nehnevajte sa na nich, keď sa stanú sarkastickými; lebo títo sú len k poľutovaniu. Ako opití, ako chorí stoja pred veľkým dielom stvorenia, ktoré nám tak mnoho poskytuje. Vlečú sa pozemským životom tápavo ako slepci a vôbec nevidia celú tú nádheru okolo seba!

Tí najúbohejší sú zmätení, oni spia: lebo ako môže človek napríklad tvrdiť, že existuje len to, čo vidí? Že tam, kde svojím zrakom nemôže nič spozorovať, niet života. Že odumretím svojho tela aj on sám prestane jestvovať len preto, že dosiaľ pre svoju slepotu nemohol sa svojím zrakom presvedčiť o opaku? Či nevie teraz už podľa mnohých vecí, ako úzko je obmedzená schopnosť oka? Či nevie ešte, že to súvisí so schopnosťou mozgu, viazaného na priestor a čas? Že z toho dôvodu **nemôže** svojím okom rozoznať nič, čo sa vznáša **nad** priestorom a časom? Neujasnilo sa ešte žiadnemu z týchto posmievačov také logické rozumové odôvodnenie? Duchovný život, nazývaný tiež druhý svet, je predsa len niečo, čo stojí úplne nad pozemským rozdelením času a priestoru a čo potrebuje teda rovnorodú cestu, aby bolo poznané.

Avšak naše oko niekedy nevidí ani to, čo sa dá zadeliť do priestoru a času. Vezmime si len kvapku vody, ktorej naproti čistote dosvedčí každé oko, ak ju ale pozorujeme zväčšujúcou šošovkou, odkryje nám milióny živých bytostí, ktoré medzi sebou nemilosrdne bojujú a ničia sa. Či nie sú niekedy vo vode, vo vzduchu bacily takej sily, že môžu zničiť ľudské telo, a predsa ich oko nerozozná? Avšak pod zaostrenými prístrojmi stávajú sa viditeľnými. Kto sa po tomto odváži ešte tvrdiť, že nevidíte nič nového, doteraz neznámeho, len čo tieto prístroje viac zaostríte? Môžete ich zaostriť tisíckrát, miliónkrát a vaše zrenie nedospeje ku koncu, ale budú sa vám otvárať vždy nové svety, ktoré ste predtým nemohli ani vidieť, ani tušiť, ale tu predsa boli. Logické myslenie vyvodí rovnaký záver aj zo všetkého ostatného, čo doteraz mohli nazhromaždiť vedy. Poskytuje výhľad na neustály vývoj, avšak nikdy nie na koniec.

Čo je teda druhý svet? To **slovo** mýli mnohých. Druhý svet je jednoducho všetko to, čo je pozemskými prostriedkami nespoznateľné. Pozemské pomôcky sú však oči, mozog a všetky ostatné telesné orgány, práve tak ako nástroje, napomáhajúce k ich dôkladnejšej a presnejšej činnosti týchto telesných schopností a tiež k širšiemu rozsahu. Mohlo by sa teda povedať: Druhý svet je všetko to, čo je za poznávacou schopnosťou nášho telesného zraku. **Ale medzi týmto a záhrobným svetom niet odlúčenia alebo oddelenia!** Ani žiadnej priepasti! Všetko je jednotné ako celé stvorenie. **Jediná** sila prúdi týmto a tiež oným svetom, všetko pôsobí a žije z tohoto jediného prúdu života, tým je celkom nerozlučne spojené. Z toho vyplýva nasledovné: Ak ochorie jedna časť musí sa účinok toho pocítiť v časti druhej, tak ako je to v ľudskom tele. Nezdravé látky tejto druhej časti prúdia potom následkom príťažlivosti rovnorodého k časti chorej a zosilňujú tak chorobu ešte viac. Len čo sa však taká choroba stane nevyliciteľnou, vyplýva z toho nutnosť odstrániť chorý úd násilím, ak nemá trvale

trpieť celok. A toto nebezpečie si vyhradzuje zdravé zvrtné pôsobenie, ktoré, sťažené nesprávnym stanoviskom, je niekedy nemysliteľné.

Z tohoto dôvodu sa prispôsobte. Nie je tento a druhý svet, ale len jedno jednotné bytie! Pojem ich rozdelenia vynašiel jedine človek, ktorý nemôže prehliadnúť všetko a ešte sa považuje za stredobod a hlavný bod jemu viditeľného okolia. A predsa jeho okruh pôsobenia je väčší. Avšak svojím mylným názorom o oddelení sa len neprirodzene a násilne obmedzuje, prekáža svojmu pokroku a uvoľní priestor nespútanej fantázii, prinášajúcej znetvorené obrazy. Je potom prekvapujúce, keď mnohí majú v dôsledku toho len neveriaci úsmev, iní chorobné otrocké zbožňovanie, alebo sa to zvrhne na fanatizmus? Môže sa tu niekto ešte diviť, že u niektorých ľudí to prerástlo do plachej úzkosti, ba i strachu a hrôzy a mnohí sú v tom už odchovaní? Preč s tým všetkým! Načo toto súženie? Treba zboriť túto mrežu, ktorú sa snažil postaviť omyl ľudí, ktorá však nikdy nejestvovala! Doterajšie falošné stanovisko dáva vám tiež rovnako nesprávny základ, na ktorom sa márne a donekonečna snažíte vybudovať pravú vieru, teda vnútorné presvedčenie. Pritom narádzate na miesta, úskalía, na ktorých sa musíte zapotácať v pochybnostiach, alebo vás prinútiť samé zrútiť celú stavbu, aby ste sa potom všetkého vzdali možno v zúfalstve alebo v hneve. Škodu pritom utrpíte len sami, pretože to pre vás nie je žiadny pokrok, iba zastavenie sa alebo krok späť. Takto sa vám iba predlžuje cesta, ktorou raz musíte prejsť.

Až konečne pochopíte stvorenie ako jeden celok, akým skutočne je, ak nebudete robiť rozdiel medzi týmto a oným svetom, potom máte priamu cestu, vlastný cieľ sa vám priblíži, vzostup vám urobí radosť a dá plné zadost'učinenie. Potom budete môcť omnoho lepšie vyciťovať a rozumieť zvrtným pôsobeniam, ktoré ako životné teplo pulzujú tým jednotným celkom, pretože všetko pôsobenie je poháňané a udržiavané tiež jedinou silou. Zasvitne vám tak svetlo Pravdy!

Čoskoro poznáte, že u mnohých ľudí je dôvodom posmechu iba pohodlnosť a lenivosť len preto, že by to vyžadovalo námahu zbúrať všetko doteraz naučené a vymyslené a postaviť nové. U iných to zasahuje do ich zaužívaného spôsobu života, a preto je im to nepohodlné. Takýchto treba nechať, nehádať sa s nimi, avšak svoje znalosti ochotne ponúknuť tým, ktorí hľadajú viac než len napĺňanie svojho tela ako zvieratá. Ak takýmto ľuďom dávate poznanie toho, ktoré sa aj vám dostáva, vtedy nezahrabávate hrivnu, pretože zvrtným pôsobením dávania i vaše vedenie sa obohacuje a posilňuje.

Vo vesmíre pôsobí večný zákon: Že len v dávaní môže sa tiež prijímať, pokiaľ ide o trvalé hodnoty! Tento zákon zasahuje tak hlboko, že preniká celým stvorením ako svätý odkaz jeho Stvoriteľa. Nezištne dávať, pomáhať, kde je o to núdza, mať porozumenie pre utrpenie bližneho aj pre jeho slabosti znamená prijímať, lebo to je tá jednoduchá a pravá cesta k Najvyššiemu!

A toto opravdivé chcenie prinesie vám ihneď pomoc, silu! Len jediné čestné a hlboko precítené pranie k dobru a rozpolť sa akoby plamenným mečom z druhej, doteraz pre vás neviditeľnej strany tá stena, ktorú si samy vaše myšlienky doteraz vybudovali ako prekážku; lebo vy ste zajedno s tým obávaným, popieraným alebo vytúženým druhým svetom, ste s ním úzko a nerozlučne spojení.

Skúste to; veď vaše myšlienky sú ako poslovia, ktorých vysielate. Vracajú sa späť obťažkané tým, čo ste mysleli, nech je to dobré alebo zlé. Tak je to v skutočnosti. Pamätajte na to, že vaše myšlienky sú veci, ktoré sa duchovne formujú a často stávajú sa útvarmi, pretrvávajúcimi pozemský život vášho tela, potom sa vám mnohé ujasní. Preto sa celkom správne hovorí: Ich skutky pôjdu za nimi! Myšlienkové výtvary sú skutkami, ktoré vás budú raz očakávať! Tieto vytvárajú okolo vás jasné alebo tmavé kruhy, ktorými musíte preputovať, aby ste prenikli do duchovného sveta. Tu nepomôže žiadna ochrana, žiadny zásah, pretože vy sami máte rozhodovať o sebe. Vy sami musíte preto urobiť prvý krok ku všetkému. Nie je

ťažký, záleží to iba od chcenia, ktoré sa prejavuje myšlienkami. Tak sami nesiete v sebe nebo ako aj peklo.

Rozhodnúť sa môžete, ale potom ste bezpodmienečne podrobení následkom svojho myslenia a chcenia! Sami si vytvárate tieto následky, preto k vám volám: **Udržujte krb svojich myšlienok čistý, tak založíte mier a budete šťastní!**

Nezabúdajte, že každá vami vytvorená a vyslaná myšlienka priťahuje na svojej ceste všetko rovnorodé, alebo príčne k iným, tým sa stáva silnejšou a silnejšou, až nakoniec nájde i cieľ, mozog, ktorý možno len raz na sekundu zabudne na seba, a tým dá priestor takým vznášajúcim sa myšlienkovým formám, aby k nemu prenikli a zapôsobili. Len si pomyslíte na to, aká zodpovednosť potom na vás padne, keď sa myšlienka stane skutkom prostredníctvom niekoho, na koho mohla zapôsobiť! Táto zodpovednosť sa prejaví už tým, že každá jednotlivá myšlienka má s vami trvalé spojenie akoby neroztrhnutelným vláknom a vracia sa k vám opäť so silou získanou po ceste, aby vás znovu zaťažila alebo oblažila, vždy podľa druhu, ktorý ste vytvorili.

Tak stojíme vo svete myšlienok a svojim terajším spôsobom myslenia vytvárame v ňom tiež priestor takýmto podobným myšlienkovým formám. Preto neplytvajte silou myslenia, ale zbierajte ju k obrane a k **jasnému** mysleniu, ktoré ako oštep vychádza a na všetko pôsobí. Vytvorte tak zo svojho myslenia **posvätnú kopiju**, ktorá bojuje za dobro, lieči rany a podporuje celé stvorenie!

Svoje myslenie zamerajte preto k činorodému napredovaniu! Aby ste to uskutočnili, musíte zatriať nejedným stĺpom, podopierajúcim dávno získané názory. Často to býva nejaký pojem, ktorý pre nesprávne pochopenie nedovolí nájsť pravú cestu. Musí sa vrátiť k bodu, kde bol pojem vytvorený. Záblesk svetla zrúti celú stavbu, ktorú po desaťročia namáhavo budoval a po kratšom alebo dlhšom omráčení dá sa znovu do diela! **Musí**, lebo vo vesmíre niet zastavenia. Zoberme si napríklad pojem času:

Čas plynie! Časy sa menia! Tak počuť hovoriť ľudí a pritom sa mimovoľne vynorí v duchu obraz: **Vidíme okolo seba plynúť časy v neustálej zmene!**

Takýto obraz sa stane zvykom a pre mnohých aj pevným základom, na ktorom stavajú ďalej a usmerňujú tiež svoje skúmanie a hĺbanie. Ale netrvá to dlho a potom narazia na prekážky, ktoré si vzájomne odporujú. Ani pri najlepšej vôli sa už všetko nezhoduje. Strácajú sa a ponechávajú medzery, ktoré i napriek všetkému hĺbaniu už viac nemožno zaplniť. Potom sa ne jeden človek domnieva, že na takých miestach, kde logické myslenie nenachádza oporu, mala by sa použiť **viera** ako náhrada. To je však nesprávne! Človek nemá veriť veciam, ktoré nemôže pochopiť! Musí sa snažiť, aby im porozumel; inak otvára bránu dokorán omylom a omyly vždy znehodnocujú Pravdu.

Veriť bez pochopenia je len ťažkopádnosť a lenivosť myslenia! To nevedie ducha nahor, ale ho stláča nadol. Preto hlavu hore, máme skúšať, skúmať. Túžba k tomu nie je v nás nadarmo.

Čas! Plynie skutočne? Prečo sa pri tejto zásade naráža na prekážky, ak sa to má ďalej domyslieť? Celkom jednoducho preto, že základná myšlienka je **nesprávna; lebo čas stojí!** Ale my sa mu ponáhľame v ústrety! My sa ženieme do času, ktorý je večný a hľadáme v ňom Pravdu. Čas stojí. Zostáva rovnaký dnes, včera i o tisíc rokov! Menia sa len formy. Noríme sa do času, aby sme čerpali z lona jeho záznamov, aby sme obohatili svoje vedenie v zbierke času! Lebo nič sa nestratilo, všetko uchoval. Nezmenil sa, pretože je večný. Aj ty, ó, človeče, ostávaš vždy len ten istý, či si mladý alebo starý! Zostávaš tým, čím si! Necítil si to už sám? Nepoznávaš zreteľne rozdiel medzi svojim zovňajškom a svojim „ja“? Medzi svojim telom, ktoré je podrobené zmenám a tebou, duchom, ktorý je večný?

Hľadáte Pravdu! Čo je Pravda? To, čo dnes cítite ešte ako Pravdu, zajtra už spoznáte ako omyl a neskoršie v týchto omyloch zase objavíte zrnká Pravdy! Lebo i zjavenia menia svoje

formy. Tak to s vami pokračuje pri tvrdošijnom hľadaní, avšak touto premenou stávate sa zrelšími!

Pravda zostáva vždy rovnaká, tá sa nemení, veď je večná! A pretože je večná, nebude ju možné nikdy čisto a skutočne pochopiť pozemskými zmyslami, ktoré poznajú iba zmenu tvarov! Staňte sa preto duchovnými! Oslobodení od všetkých pozemských myšlienok a máte Pravdu, budete v Pravde, aby ste sa v nej kúpali, trvalo ožiarení jej čistým svetlom, lebo vás úplne obklopí. Budete v nej plávať, len čo sa stanete duchovnými.

Potom už nebudete viac potrebovať namáhavo sa učiť vedám, nebude potrebné obávať sa žiadnych omylov, pretože na každú otázku budete mať už vopred odpoveď v samotnej Pravde; ba ešte viac, pretože si už nebudete klásť žiadne otázky, budete všetko vedieť, všetko chápať, keďže váš duch bude **žiť** v čistom Svetle a Pravde!

Preto sa duchovne oslobodte! Rozlámte všetky putá, ktoré vás držia dolu! Ak sa vám pritom vyskytnú prekážky, jasajte im v ústrety s radosťou, lebo znamenajú pre vás cestu ku slobode a sile! Považujte ich za dar, z ktorého vám vyplynú výhody a hravo ich premôžete.

Buď sa vám predkladajú, aby ste sa na nich učili a rozvíjali, čím si rozmnožujete svoju výzbroj pre vzostup, alebo sú to zvrtné účinky viny, ktorú si tým odpykáte a môžete sa od nej oslobodiť. V oboch prípadoch vás povedú napred. Preto sviežo cez ne, je to pre vašu spásu!

Je bláznovstvom hovoriť o ranách osudu alebo skúškach. Každý boj a každé utrpenie je pokrokom. Ľuďom sa tým dáva príležitosť vymazať tieň predošlých pochybení; veď ani halier nemôže byť z nich nikomu odpustený, pretože kolobeh večných zákonov je aj v tomto ohľade vo vesmíre neposunuteľný, v ňom sa prejavuje tvorivá vôľa Boha Otca, ktorý nám tým odpúšťa a zmazáva všetko temné.

Najmenšia odchýlka od týchto zákonov a svet by sa musel rozpadnúť na trosky. Tak jasne a múdro je všetko zariadené.

Kto však má z minulosti veľmi mnoho vyrovnávať, či nutne tento človek nezmalomyselne, či sa nezhrozí pred odpykaním každej viny?

Môže s tým začať plný dôvery a radostne, môže byť bez obáv, ak skutočne **poctivo chce!** Veď **vyrovnanie** môže sa vytvoriť protiprúdom sily dobrého chcenia, ktoré v duchovnom podobne ako iné myšlienkové formy oživne a stane sa mocnou zbraňou, schopnou zmazať každú ľarchu temna, každé bremeno a to „ja“ priviesť ku Svetlu!

Sila chcenia! Táto tak mnohými netušená moc, priťahujúca k sebe rovnaké sily, podobne ako nikdy nezlyhávajúci magnet, rastie ako lavína a spojená s duchovne podobnými silami vracia sa k východisku, zasiahne tak prazdroj, lepšie povedané pôvodcu a pozdvihne ho vysoko ku Svetlu, alebo zatlačí hlbšie do bahna a špiny! Vždy podľa spôsobu, ako to pôvodca kedysi sám chcel. Kto pozná toto stále, určite sa dostavujúce zvrtné pôsobenie, panujúce v celom stvorení, ktoré sa s neodchýlnou istotou prejaví a rozvinie, ten ho vie využiť, musí ho milovať, aj sa ho obávať! Tomuto oživa postupne neviditeľný svet, okolo neho, pretože vycitíuje zreteľne jeho pôsobenia, ktoré rozplývajú každú pochybnosť.

Musí vycitíovať silné vlny neustálej činnosti, ktoré na neho pôsobia z veľkého vesmíru, keď na toto len trochu dbá, nakoniec vycíti, že je ohniskom silných prúdení ako šošovka, ktorá zachytáva slnečné lúče, sústreďuje ich do jedného bodu a budí tam silu, pôsobiacu zápalne, ktorá svojím prúdením môže byť spaľujúca a ničiaci, ale tiež liečiaci a oživujúca, prinášajúca požehnanie, ako aj schopná vznietiť i blčiaci oheň! **A takými šošovkami sme aj my**, schopní svojím chcením tieto neviditeľné, nás zasahujúce prúdy síl sústrediť a zosilnené vysielat' k dobrým alebo zlým účelom, aby ľudstvu priniesli požehnanie alebo skazu. Nimi môžeme a máme zapalovať planúci oheň v dušiach, plameň nadšenia pre dobro, pre ušľachtilosť a pre zdokonalenie!

K tomuto patrí len sila chcenia, ktorá činí človeka v určitom zmysle pánom vo stvorení, k určovaniu a utvoreniu si vlastného osudu. Jeho vlastné chcenie prináša mu buď zničenie alebo spásu! Dostane odmenu alebo trest s neúprosnou istotou.

No nebojte sa, že táto vedomosť vás odvedie od Stvoriteľa, že oslabí vašu doterajšiu vieru. Naopak! Znalosť týchto večných zákonov, ktoré môžeme využiť, odhalí nám celé dielo stvorenia ešte omnoho vznešenejším a núti hlbšie bádajúceho zbožne pokľaknúť pred jeho veľkosťou!

Potom nikdy nebude človek chcieť niečo zlé. Siahne s radosťou po najlepšej, pre neho existujúcej opore: po láske! Po láske k celému veľkolepému stvoreniu, láske k blížnemu, aby ho takto viedla nahor, k nádhere tohoto pôžitku, tohoto vedomia sily.

3. Mlčanie.

AK v tebe prebleskne myšlienka, tak ju zadrž, nevyslovuj ju hneď, ale ju živ; pretože zadržaním v mlčaní zhutnie a získa na sile ako para v pretlaku.

Tlakom a zhustením vznikne vlastnosť magnetickej účinnosti podľa zákona, že všetko silnejšie priťahuje slabé k sebe. Tým sa rovnorodé myšlienkové formy priťahujú zo všetkých strán, zhlukujú sa a zosilňujú čoraz viac moc vlastného pôvodného myslenia a napriek tomu pôsobia tak, že pôvodne vytvorený myšlienkový útvar sa pripojením cudzích útvarov obrúsi, pozmení a až pri zrelosti dostane pretvorenú podobu. To všetko dobre v sebe cítiš, avšak stále si myslíš, že je to len tvoje vlastné chcenie. **Pri žiadnej veci nedávaš len celkom svoje vlastné chcenie, ale máš pri tom vždy i cudzie!**

Čo ti hovorí tento dej?

Že len zlúčením mnohých jednotlivostí môže byť vytvorené niečo dokonalé! Vytvorené? Je to správne? Nie, iba sformované! Pretože niet ničoho, čo by sa mohlo vytvoriť nanovo, pri všetkom ide iba o nové formovanie, nakoľko všetky jednotlivosti vo veľkom stvorení už existujú. Lenže tieto jednotlivosti majú slúžiť k ceste zdokonaľovania, čo prináša zlučovanie.

Zlučovanie! Neprechádzaj cez to povrchno, ale snaž sa zahĺbiť do tohoto pojmu, že zrelosť a dokonalosť dosiahnu sa len zlučovaním. Táto zásada spočíva v celom stvorení ako klenot, ktorý chce byť vyzdvihnutý! Je úzko spojená so zákonom, že len dávaním možno tiež prijímať! A čo podmieňuje správne pochopenie týchto viet? Teda ich prežitie? Láska! A preto je láska tiež najvyššou silou, ako neobmedzená moc v tajomstvách veľkého bytia!

Tak, ako sa zlučovaním utvára, brúsi a formuje jednotlivá myšlienka, tak je to aj so samotným človekom, aj s celým stvorením, nikdy nekončiacim zlučovaním existujúcich jednotlivých foriem vznikajú novotvary silou chcenia, a to je cesta k dokonalosti.

Jednotlivec ti nemôže poskytnúť dokonalosť, iba celé ľudstvo rozličnosťou svojrázností. Každý jednotlivec má niečo, čo nutne patrí k celku. A je to tiež preto, že vysoko pokročilý človek, ktorý už nepozná pozemské žiadostivosti, miluje celé ľudstvo, nielen jednotlivca, jedine celé ľudstvo môže rozozvučať očistou uvoľnené struny jeho zrelej duše akordom nebeskej harmónie. On má harmóniu v sebe, pretože sa zachievajú všetky struny!

Vráťme sa k myšlienke, ktorá k sebe priťahovala cudzie myšlienkové útvary a stávala sa čoraz silnejšou a silnejšou: Ona nakoniec vystúpi z teba v pevne zomknutých vlnách sily, prenikne aurou tvojej vlastnej osoby a bude vplývať na ďalšie okolie.

Ľudia to nazývajú osobným magnetizmom. Nezasvätení povedia: „Ty niečo vyžaruješ!“ Podľa svojráznosti povahy je to buď nepríjemné alebo príjemné, príťažlivé alebo odpudzujúce. Tak sa to pociťuje!

Ty však predsa nič nevyžaruješ! Dej vybavenia tohoto pocitu u druhých má svoj pôvod v tom, že ty priťahuješ magneticky k sebe všetko duchovne rovnorodé. A toto priťahovanie tvoje najbližšie okolie pociťuje. Predsa aj v tom sa uplatňuje zvrtné pôsobenie. V tomto spojení potom vycíti druhý zreteľne tvoju silu, a tak sa prebúdzajú „sympatia“.

Maj stále pred očami: Všetko duchovné, vyjadrené našimi pojmami, je magnetické. Tiež ti je známe, že silnejšie vždy premáha slabé priťahovaním a vysávaním. Tým sa „chudobnému (slabému) tiež berie i to málo, čo má“. Stáva sa závislým.

V tom nie je bezprávie, ale deje sa tak podľa Božích zákonov. Človek sa potrebuje len vzchopiť, správne chcieť, a je pred tým uchránený.

Teraz možno nadhodíš otázku: Čo potom, ak všetci budú chcieť byť silnými? Ak už nikomu nebude čo vziať? Potom, milý priateľu, **nastane dobrovoľná výmena**, ktorej základom je zákon, že len keď sa dáva, môže sa tiež prijímať. Preto nenastane stagnácia, ale zmizne všetko menejcenné.

Tak sa stáva, že mnohí ľudia z lenivosti stávajú sa duchovne závislými a niekedy dokonca nie sú schopní ani tvoriť vlastné myšlienky.

Je treba zdôrazniť, že sa priťahuje len rovnorodé. Preto je i príslovie: „Rovný rovného si hľadá.“ Tak sa vždy spriatelí pijani, „sympatie“ majú k sebe fajčiari, tárari, kartári atď., ale aj ušľachtilí ľudia sa združujú k vysokému cieľu.

Teraz to ale pokračuje ďalej: To, o čo sa usiluje duchovne, prejaví sa nakoniec aj **fyzicky**, pretože všetko duchovné prenikne do hrubohmotnosti. Pritom musíme dbať na zákon spätného pôsobenia, lebo myšlienka je stále spojená s pôvodom, a týmto spojením vyvoláva spätné vyžarovanie.

Hovorím tu stále len o **skutočných** myšlienkach, ktoré majú v sebe živú silu duševného cítenia. Nehovorím o plytvaní silou mozgovej hmoty, zverenej ti ako nástroj a vytvárajúcej len prchavé myšlienky, ktoré sa objavia len ako tieň podobné pary v divokom zmlatku a na šťastie sa veľmi skoro rozplynú. Také myšlienky stoja ťa len čas a silu a premárňuješ tak zverený ti majetok.

Ak napríklad o niečom vážne premýšľaš, stáva sa táto myšlienka v tebe mocou mlčania silne magnetickou, priťahuje k sebe všetko podobné, a tým sa oplodní. Dozrieva a prekračuje rámec zvyčajného, preniká tým dokonca aj do iných sfér, odkiaľ sa jej dostáva prílív vyšších myšlienok ... inšpirácie! Preto pri inšpirácii musí základná myšlienka vychádzať od teba samého, na rozdiel od mediality, musí vytvoriť most k druhému svetu, k svetu duchovnému, aby tam vedome čerpala z prameňa. Inšpirácia preto nemá s medialitou nič spoločné. Tým myšlienka v tebe dozrela. Pristupuješ k uskutočneniu a **svojou silou zhustené privádzaš** k stvárneniu to, čo sa už predtým vznášalo vo vesmíre v nespočetných jednotlivostiach ako myšlienkové formy.

Takýmto spôsobom vytváraš s duchovne dávno existujúcim **novú formu** pomocou zlučovania a zhusťovania! Tak sa v celom stvorení vždy menia iba formy, pretože všetko ostatné je večné a nezničiteľné.

Chráň sa pred zmätenými myšlienkami, pred každou plytkosťou v myslení. Povrchnosť sa trpko vypomstí; pretože ťa rýchlo uvrhne na kolbište cudzích vplyvov, čím sa stávaš veľmi ľahko náladovým, mrzutým a nespravodlivým voči svojmu najbližšiemu okoliu.

Ak prechovávaš skutočnú myšlienku a pevne na nej trváš, musí nakoniec v nej nazhromaždená sila nútiť aj k uskutočneniu; pretože vznik a vývoj všetkého odohráva sa

výhradne duchovne, lebo **každá sila je len duchovnou!** Čo sa potom stáva pre teba viditeľným, sú vždy len posledné dôsledky predchádzajúceho duchovne-magnetického deja, prebiehajúceho trvale rovnomerne podľa pevne stanoveného poriadku.

Pozoruj a keď premýšľaš a vyciťuješ, dostane sa ti čoskoro dôkazu, že všetok skutočný život môže byť popravde **len duchovný**, a že jedine v ňom spočíva pôvod a tiež vývoj. Musíš dôjsť k presvedčeniu, že všetko to, čo vidíš telesným zrakom, sú skutočne len dôsledky večne poháňajúceho ducha.

Každému činu, ba i najmenšiemu pohybu človeka predchádza vždy duchovné chcenie. Telá hrajú pritom iba úlohu duchovne oživených nástrojov, ktoré došli k zhutneniu len silou ducha. Práve tak aj stromy, kamene i celá zem. Všetko je oživované, prežiarované a poháňané tvorivým Duchom.

Keďže celá hmota, teda všetko pozemsky viditeľné, je len výsledkom duchovného života, nebude ti ťažko pochopiť, že podľa druhu **najbližšie** nás obklopujúceho duchovného života utvárajú sa aj **pozemské pomery**. Čo z toho logicky vyplýva, je jasné: „Múdrym poriadkom stvorenia je ľudstvu samému daná sila, aby si samo vytváralo pomery tvorivo so silou samého Stvoriteľa.“ Blaho tomu, ak silu používa len k dobrému! Beda však tomu, kto sa dá zviest', aby ju použil k zlému!

Duch je v ľuďoch len obklopený a zatemnený pozemskými žiadosťami, ktoré na ňom lipnú ako trosky, zaťažujú ho a strhujú nadol. Jeho myšlienky sú teda činy vôle, v ktorých spočíva sila ducha. **Človek sa môže rozhodnúť pre dobré alebo zlé myslenie a môže tak riadiť Božiu silu k dobru, ako aj k zlu!** V tom spočíva zodpovednosť človeka, ktorú nesie; veď za to ho neminie odmena alebo trest, pretože všetky následky myšlienok sa vracajú k východisku podľa zákona zvratného pôsobenia, ktoré nikdy nezlyhá a ktoré je v tom s úplnou istotou neochvejné, teda neúprosné. Tým aj nepodplatiteľné, prísne a spravodlivé! Nehovorí sa to isté i o Bohu?

Ak mnohí protivníci viery nechcú dnes nič vedieť o Božstve, to všetko nič nemôže zmeniť na skutočnostiach, ktoré som uviedol. Ľudia potrebujú len vážne zahĺbiť sa do vedy, vynechať slovko „Boh“ a nájdú **presne to isté**, len vyjadrené inými slovami. Nie je potom smiešne ešte sa o to hádať?

Nikto nemôže obchádzať prírodné zákony, nikto nemôže plávať proti ich prúdu. Boh je sila, ktorá udržuje v činnosti prírodné zákony; sila, ktorú ešte nikto nepochopil, nikto nevidel, ale ktorej **účinky** musí každý vidieť, cítiť a pozorovať denne, v každú hodinu, ba aj v zlomkoch každej sekundy, ak len vidieť **chce**, a to v sebe, v každom zvierati, v každom strome, v každom kvete, v každej žilke listu, keď sa prediera z púpäť a na svetlo. Nie je to zaslepenosť tvrdošijne odporovať proti tomu, zatiaľ čo každý, i samotní tvrdošijní popierači, existenciu tejto sily potvrdzujú a uznávajú? Čo je to teda, čo im bráni, aby túto uznávanú silu nazývali Bohom? Je to detinský vzdor? Alebo určitý stud musieť priznať, že sa po celý čas snažili tvrdošijne niečo popierať, čoho jestvovanie im už oddávna bolo jasné?

Asi nič z toho. Príčina spočíva v tom, že sa ľudstvu tak z mnohých strán predkladali karikatúry veľkého božstva, s ktorými po vážnom skúmaní nemohlo súhlasiť. Všeobsiahla a všetko prenikajúca Božia sila sa musí totiž zmenšiť a zneuctiť pokusom vtesnať ju do obrazu.

Pri hlbšom premýšľaní prideme na to, že nijaký obraz nemôžeme s ňou uviesť do súladu! Práve preto, že každý človek v sebe prechováva myšlienku na Boha, zdráha sa podvedome proti obmedzeniu tej veľkej nepochopiteľnej sily, ktorá ho vytvorila a ktorá ho vedie.

Dogma má na svedomí veľkú časť tých, ktorí sa vo svojom odpore snažia zachádzať príliš ďaleko, veľmi často i proti istote, žijúcej v ich vlastnom vnútri.

Nie je však ďaleko hodina, kedy nadíde duchovné prebudenie! Kedy sa budú správne vykladať slová Spasiteľa, správne chápať jeho veľké vykupiteľské dielo; lebo Kristus nám

priniesol vyslobodenie z temna tým, že nás usmernil na cestu Pravdy, ukázal ako človek cestu k svetlým výšinám! A krvou na kríži spečatil svoje presvedčenie!

Pravda nebola nikdy iná, ako bola už vtedy, akou je dnes a akou bude ešte za desaťtisíc rokov; lebo je večná!

Preto sa učte poznávať zákony, spočívajúce vo veľkej knihe celého stvorenia. Podriadiť sa im znamená: milovať Boha! Veď potom už neprinášaš nijaký nesúzvuk do harmónie, ale prispieješ k tomu, aby zvonivý akord zaznel v plnej výške.

Či teraz povieš: Podrobujem sa dobrovoľne jestvujúcim prírodným zákonom, pretože je to k môjmu dobru, alebo: Podrobujem sa vôli Božej, ktorá sa prejavuje v prírodných zákonoch, alebo onej nepochopiteľnej sile, ktorá udržuje v činnosti prírodné zákony ... je tu nejaký rozdiel v účinku? Sila je tu a ty ju uznávaš, **musíš** ju predsa uznávať, pretože ti nič iné nezostáva, len čo trochu premýšľaš ... a tým uznávaš svojho Boha, Stvoriteľa!

A táto sila pôsobí v tebe i pri myslení! Preto ju nezneužívaj na zlé, ale myslí len na dobré! Nezabúdaj nikdy: Keď tvoríš myšlienky, používaš Božiu silu, s ktorou si schopný dosiahnuť to najčistejšie, najvyššie!

Nespúšťaj pritom nikdy zo zreteľa, že všetky následky tvojho myslenia dopadajú stále späť na teba, vždy podľa sily, veľkosti a rozsahu **účinku** myšlienok v dobrom i zlom.

Pretože myšlienka je duchovná, vracajú sa i následky **duchovne**. Preto ťa dostihnú, buď to tu na zemi, alebo potom po tvojom odlúčení v duchovne. Pretože sú duchovné, nie sú viazané na hmotu. Z toho vyplýva, že **rozpad tela nezruší účinky!** Odplata v spätnom pôsobení príde celkom iste, skôr alebo neskôr, tu alebo tam. Duchovné spojenie ostáva stále pevné so všetkými tvojimi skutkami. Veď aj pozemské hmotné činy majú predsa duchovný pôvod v tvorivej myšlienke a pretrvávajú i po zániku všetkého pozemského. Preto sa správne hovorí: „Tvoje skutky na teba čakajú, pokiaľ ťa ešte v spätnom účinku nestihla odplata.“

Ak si pri spätnom účinku ešte tu na zemi, alebo znovu tu, prejaví sa potom sila následkov z duchovna **vždy podľa druhu** v dobrom alebo zlom, na pomeroch, na tvojom okolí, alebo priamo na tebe samom, na tvojom tele.

Tu treba ešte raz veľmi dôrazne upozorniť: **Opravdivý skutočný život je život duchovný!** A ten nepozná ani čas, ani priestor, a preto ani žiadne odlúčenie. Stojí nad pozemským vnímaním. Z toho dôvodu zastihnú ťa následky, nech si kdekoľvek, a to vtedy, keď sa podľa večného zákona účinnok vracia k východisku. Nič sa pritom nestráca, všetko príde celkom iste.

Týmto sa rieši teraz i tak často kladená otázka, ako je možné, že očividne dobrí ľudia musia niekedy v pozemskom živote ťažko trpieť, takže sa na to pozerajú ako na nespravodlivosť. **To sú odplaty, ktoré ich musia zastihnúť!**

Teraz poznáš rozlúštenie tejto otázky, veď tvoje terajšie telo nehrá pritom žiadnu rolu. Tvoje telo predsa nie si ty sám, ono nie je celým tvojím „ja“, ale iba nástrojom, ktorý si si vyvolil, alebo ktorý si musel prijať, vždy podľa pretrvávajúcich zákonov duchovného života, ktoré môžeš nazvať i zákonmi kozmickými, ak sa ti to takto zdá byť zrozumiteľnejším. Terajší pozemský život je len krátkym úsekom tvojho vlastného bytia.

Zdrvivúca to myšlienka, keby pritom nebolo žiadneho uniknutia, ani moci, ktorá pôsobí proti tomu ako ochrana. Ako ne jeden človek musel by pri prebudení sa do duchovného života zmalomyselne a priať si radšej spať ešte v starom pohodlí. Lebo on nevie, čo všetko na neho čaká, čo ho ešte stihne v spätnom pôsobení z minulosti! Alebo, ako ľudia hovoria: „Čo musí naprávať!“

Buď bez starostí! S prebudením je ti v múdrom riadení veľkého stvorenia ukázaná cesta onou **silou dobrého chcenia**, na ktorú som už zvlášť poukázal, ktorá zmiernuje, alebo celkom odstraňuje nebezpečia rozuzľujúcej sa karmy. Aj to vložil Otcov Duch do tvojich rúk. Sila dobrého chcenia vytvára okolo teba kruh, schopný rozložiť valiace sa zlo, alebo ho aspoň oslabiť vo veľmi vysokom stupni presne tak, ako vzduchová vrstva chráni zemeguľu. Ale sila dobrého chcenia, táto silná ochrana, pestuje sa a podporuje mocou mlčania.

Preto k vám, hľadajúcim znovu naliehavo volám:

Udržujte krb svojich myšlienok čistý a cvičte sa v prvom rade vo veľkej moci mlčania, ak sa chcete dostať nahor.

Otec vložil silu k tomu všetkému už do vás! Potrebujete ju len použiť!

4. Vzostup.

NEZAPLETAJTE sa do siete, vy, ktorí sa usilujete o poznanie, ale staňte sa vidiacimi!

Podľa večného zákona zaťažuje vás nezmeniteľná nutnosť odpykávania, ktorú nikdy nemôžete zvalovať na iných. Aké bremeno na seba uvaľujete svojimi myšlienkami, slovami alebo činmi, to z vás nemôže nikto sňať, jedine vy sami! Uvážte, inak by Božia spravodlivosť bola len prázdny zvukom a s ňou by sa rozpadlo na trosky aj všetko ostatné.

Oslobodte sa preto! Nepremeškajte ani hodinu a stanovte tejto nutnosti odpykávania konečnú hranicu. Poctivé chcenie k dobrému, lepšiemu, ktorému sa dostáva väčšej sily hlboko precítenou modlitbou, **prináša spásu!**

Bez poctivého pevného chcenia k dobrému nemôže nikdy nastať odpykanie. Nepretržite si bude potom to nízke vo vás vždy opäť dodávať novú potravu k ďalšiemu trvaniu, čo vždy opäť vyžaduje nové odpykávanie, bez prestania, takže to neustále sa obnovujúce bude vám pripadať len **jedine** ako neprávosť alebo utrpenie! Je to ako celá reťaz bez konca, ktorá sa stále nadväzuje ešte skôr, ako sa predchádzajúce mohlo rozuzliť. Potom nikdy niet vykúpenia, pretože je tu stála nutnosť odpykávania. Je to ako reťaz, ktorá vás drží prikovaných k zemi. Pritom je veľmi veľké nebezpečenie, že to pôjde ešte hlbšie. Vzchopte sa preto konečne k dobrému chceniu, vy, ktorí ste doteraz ešte na tomto svete, alebo podľa vašich pojmov už na onom svete! Pri neustálom dobrom chcení **musí** nastať koniec všetkého odpykávania, pretože ten, čo chce dobro tak aj činí, neposkytuje už novú potravu k obnovujúcej sa nutnosti odpykávania. Tým potom nastáva vyslobodenie, vykúpenie, ktoré jedine dovoľuje vzostup ku Svetlu. **Dbajte na túto výstrahu! Niet inej cesty pre vás! Pre nikoho!**

Tak však každý nadobudne istotu, že nikdy nemôže byť neskoro. Istotne je to tak, ak ide o jednotlivý čin, ten je potom treba odpykať, odčiniť, ale v tom okamžiku, keď sa prejaví vaše vážne úsilie o dobro, staviate medzník na koniec svojho odpykávania; buďte istí, že tento koniec raz prísť **musí**, a tak sa začne váš vzostup! Potom môžete radostne prikrčiť k odčineniu všetkých priestupkov. Čo vás ešte potom stretne, bude sa diať pre vaše blaho a privedie vás bližšie k hodine spásy, k vyslobodeniu.

Uvedomujete si teraz tú hodnotu, keď vám radím, aby ste so všetkou silou začali s dobrým chcením a čistým myslením? Aby ste od toho neupúšťali, ale priľnuli k tomu so všetkou túžbou, s celou energiou? Pozdvihne vás to vysoko! Zmení vás i vaše okolie! Uvedomte si, že každá pozemská životná dráha je len krátkou školou, že odložením tela nenastáva koniec pre vás samých. Budete trvale žiť, alebo trvale umierať! Trvale užívať šťastie, alebo trvale trpieť! Kto sa domnieva, že pozemským pohrebom je tiež pre neho všetko odbavené, všetko vyrovnané, ten nech sa obráti a ide svojou cestou, pretože takto klame len seba samého. Zdesene bude potom stáť pred Pravdou a svoju cestu utrpenia ... bude **musieť** nastúpiť! Jeho

opravdivé ja, zbavené ochrany svojho tela, ktoré ho obklopovalo svojou hutnosťou ako hradba, bude potom rovnorodým pritiahnuté, obklopené a pevne zovreté.

Vzchopenie sa vážneho chcenia k lepšiemu, ktoré by ho mohlo vyslobodiť a povzniesť vyššie, bude pre neho ťažším, ba po dlhý čas nemožným, pretože bude podliehať len vplyvu takého okolia, ktoré neprechováva v sebe žiadnu takú svetlú myšlienku, ktorá by ho mohla prebudiť a podporiť. Bude musieť dvojnásobne trpieť tým, čo vytvoril.

Z tohto dôvodu je v záhrobí pre neho vzostup potom omnoho ťažší ako v pozemskom tele, kde putuje dobro vedľa zla, čo umožňuje len ochrana pozemského tela, pretože ... tento pozemský život je školou, kde sa každému „ja“ dáva možnosť ďalšieho vývoja podľa jeho slobodnej vôle. Preto sa konečne vzchopte! Ovocie každej vašej myšlienky dopadá na vás, späť, tu alebo tam, vy ho musíte požívať! Tejto skutočnosti nemôže uniknúť žiaden človek!

Čo je vám platné, že sa snažíte placho, strkať hlavu ako pštros do piesku pred touto skutočnosťou? Dívajte sa predsa skutočnostiam smelo do tváre! Tým si to len uľahčíte; lebo len tak môžete ísť rýchlejšie dopredu. Začnite! Ale s plným vedomím, že všetko staré musí byť vyrovnané. Nečakajte ako mnohí hlupáci, že vám šťastie hneď na to spadne oknami aj dverami do lona. Možno mnohý z vás má ešte uvoľniť obrovskú reťaz. Ale kto preto váha, škodí len sám sebe, pretože mu to nemôže byť ušetrené ani odňaté. Váhaním si všetko len sťažuje a na dlhú dobu možno i znemožňuje. Malo by mu to byť vzpruhou, aby nepremeškal už ani jednu hodinu, veď až týmto prvým krokom začína žiť! Blaho tomu, kto sa vzmúži, bude sa od neho uvoľňovať článok za článkom. Bude môcť napredovať i obrovskými skokmi, premáhajúc s jasotom a vďakou posledné prekážky; veď sa oslobodzuje!

Kamene, ktoré pred neho naskladalo jeho doterajšie nesprávne pôsobenie ako múr, ktorý bránil jeho napredovaniu, možno nebudú teraz snáď odstránené preč, ale naopak budú pred neho starostlivo poukladané, aby ich spoznal a premáhal, pretože musí dokázať vyrovnať všetky chyby. Čoskoro však s úžasom a obdivom pozná lásku, ktorá pri tom vládne okolo neho, len čo prejaví dobrú vôľu. Cesta mu bude uľahčovaná s jemnou šetrnosťou tak, ako to robí matka dieťaťu pri jeho pokusoch o prvé krôčiky. Ak sú v jeho terajšom živote veci, ktoré ho potajomky ľakali a ktoré by chcel nechať trvalo spať ... celkom neočakávane je priamo pred ne postavený! Musí sa rozhodnúť a konať. Nápadne bude k tomu nútený naviazanými článkami reťaze. Ak sa potom odváži urobiť prvý krok s dôverou vo víťazstvo dobrého chcenia, uvoľní sa potom osudný uzol, on ním prejde, a tak bude oslobodený.

Sotva však je uzmiernená jedna vina, už prichádza k nemu v nejakej forme ďalšia, dožadujúc sa tiež uzmiernenia. Tak praskajú jedna za druhou obruče, ktoré ho sužovali a museli stláčať nadol. Bude mu tak ľahko! A tento pocit ľahkosti, aký už mnohý z vás iste niekedy zažil, nie je žiadny klam, ale účinok skutočnosti. Duch takto zbavený tlaku, stáva sa ľahším a podľa zákona duchovnej tiaže, vznáša sa do výšky až do tej úrovne, kde teraz podľa svojej ľahkosti patrí. Tak musí stále stúpať nahor, v ústrety vytúženému Svetlu. Zlé chcenie stláča ducha dolu a činí ho ťažkým, avšak dobré ho povznáša nahor.

Aj Veľký Majster Ježiš ukázal vám tiež k tomu prostú cestu, vedúcu neomylné k cieľu, veď hlboká pravda spočíva v jednoduchých slovách: „**Miluj blížneho svojho ako seba samého!**“

Tým dal kľúč ku slobode, ku vzostupu! Ako to? Pretože nedotknuteľne platí: Čo činíte pre blížneho, to konáte v skutočnosti len pre seba! Len pre vás samotných, pretože podľa večných zákonov všetko bezpodmienečne dopadá na vás späť, dobré alebo zlé, nech už je to teraz tu alebo tam. To príde! Preto je vám týmto ukázaná najjednoduchšia cesta, ako máte chápať krok ku dobrému chceniu. Svojmu blížnemu máte dávať svojou **bytosťou**, svojím spôsobom! Nie však výhradne peniazmi či majetkom. Potom by nemajetní boli vylúčení z možnosti dávania. A v tejto bytosti, „v dávaní seba“, v styku s vaším blížnym, s ohľadom a s úctou, ktorú mu dobrovoľne preukazujete, spočíva to „milovanie“, o ktorom hovorí Ježiš a spočíva

v tom aj pomoc, ktorú poskytujete svojmu blížnemu, pretože sa sám stáva schopným zmeniť sa, alebo vystúpiť ďalej do jeho výšky, lebo v tom môže zosilniť.

Spätné žiarenia z toho povedú vás však vo svojom zvratnom pôsobení rýchlo nahor. Z nich budete dostávať stále novú silu. Šumiacim letom môžete sa potom blížiť ku Svetlu.

Úbohí blázni, ktorí sa ešte môžu pýtať: „Čo pri tom získam, keď zanechám tak veľa starých zvyklostí a zmením sa?“ Je to snáď obchod, ktorý sa má uzavrieť? A keby aj získal len ako človek sám osebe, ako taký v povznesení svojej bytosti, už to by bola primeraná odmena. Ale toho je nekonečne viac! Opakujem: Počiatkom dobrého chcenia stavia každý aj medzník na koniec nutnosti svojho odpykávania, ktoré musí splniť a ktorému nemôže nikdy uniknúť. V tomto ohľade ho nemôže zastúpiť nikto druhý. Svojím rozhodnutím určuje teda dohľadný koniec nutnosti odpykávania. To je hodnota, ktorú nedokážu vyvážiť ani všetky poklady tohto sveta. Tým sa odpútava od otrockých reťazí, ktoré si sám trvale ukúva. A preto hore zo znepokojujúceho spánku! Nech konečne nájde prebudenie!

Preč s opojením, ktoré ochromujúc vytvára predstavu, že vykúpenie Spasiteľom sa stalo sprievodným listom k tomu, aby ste smeli po celý život bezstarostne holdovať sebeckému „ja“ len keď sa ešte nakoniec stanete veriacimi, obrátite sa a odídete z tejto zeme vo viere v Spasiteľa a v jeho dielo! Blázni, že očakávate od Božstva také úbohé, medzerovité kusé dielo! To by predsa znamenalo pestovať zlo! Myslite na to a oslobodte sa!

5. Zodpovednosť.

TÁTO OTÁZKA je vždy jednou z prvých, pretože prevažná väčšina ľudí by sa príliš rada zbavila každej zodpovednosti a chcela by ju zvaliť na kohokoľvek iného, len nie na seba. Nehrá pritom žiadnu rolu, že je to sebaznehodnocovanie. V tomto ohľade sú skutočne veľmi pokorní a skromní, ale len preto, aby potom mohli žiť tým veselšie a bez zábran.

Bolo by predsa tak krásne, keby si každý mohol splniť všetky svoje želania a vyžívať všetky svoje chůtky aj na úkor iných ľudí pokojne a beztrestne. Pozemské zákony sa dajú v prípade potreby ľahko obísť, a tak sa vyhnúť sporom. Chytrejší môžu pod ich pláštikom dokonca úspešne vykonávať ťahy a robiť mnohé také, čo by z morálneho hľadiska nijako neobstálo. Pritom sa dokonca často tešia povesti obzvlášť schopných ľudí. Pri určitej dávke chytrosti dalo by sa teda žiť vlastne celkom príjemne podľa svojich vlastných názorov, keby ... niekde nebolo niečo, čo vzbudzuje nepríjemný pocit, a keby sa občas neprejavoval stupňujúci sa nepokoj, žeby všeličo mohlo byť nakoniec predsa trochu iné, než ako si to utvára vlastné pranie.

A tak to aj je! Skutočnosť je vážna a neúprosná. Ľudské prania nemôžu v tomto ohľade privodiť nijakú odchýlku. Neoblomne pretrváva zákon: „Čo človek zasieva, to aj mnohonásobne zožne!“

Týchto pár slov skrýva v sebe a napovedá omnoho viac, než si pritom nejeden myslí. Zodpovedajú presne navlas skutočnému deju zvratného pôsobenia vo stvorení. Ani by sa nedal nájsť priliehavejší výraz na to. Presne ako žatva dáva mnohonásobok toho, čo bolo zasiate, presne tak aj človeka zastihne znovu mnohonásobne to, čo svojimi vlastnými citmi vzbudzuje a vysieľa podľa druhu svojich myšlienok.

Človek nesie teda duchovne zodpovednosť za všetko, čo robí. Táto zodpovednosť začína už pri rozhodnutí; nie teda až po vykonaní činu, pretože čin je vlastne len výsledkom rozhodnutia. A rozhodnutie je prebudením vážneho chcenia!

Niet odlúčenia medzi tunajším svetom a takzvaným svetom záhrobným, ale všetko je len jedno veľké bytie. Celé to mohutné, ľuďom viditeľné i neviditeľné stvorenie nekrúži vedľa seba, ale zapadá do seba ako dômyselne zostrojené súkolesie, ktoré nikdy nezlyhá. Tento celok udržujú **jednotné** zákony, ktoré ako nervové vlákna všetkým prenikajú, všetko spájajú a v neustálom zvratnom pôsobení sa navzájom rozuzľujú!

Ak sa v školách a v cirkvách hovorí o nebi a pekle, o Bohu a diablove, tak je to správne. Nesprávne je však vysvetlenie o dobrých a zlých silách. To musí každého vážne hľadajúceho ihneď uvrhnúť do omylov a pochybností; lebo kde jestvujú **dve** sily, tam by logicky museli byť i dvaja vládcovia, v našom prípade teda dvaja bohovia, a to jeden dobrý a jeden zlý.

Avšak tak to nie je!

Je len **jeden** Stvoriteľ, jeden Boh, a preto tiež len **jedna** sila, ktorá všetkým existujúcim prúdi, všetko oživuje a podporuje.

Táto čistá tvorivá sila Božia prúdi neustále celým stvorením, spočíva v ňom a nedá sa od neho odlúčiť. Možno ju nájsť všade: vo vzduchu, v každej kvapke vody, v tvoriacich sa nerastoch, vo vyvíjajúcej sa rastline, vo zvierati a samozrejme i v človeku. Niet ničoho, kde by sa nenachádzala.

A tak ako preniká všetkým, tak prúdi neustále i človekom. Tento je uspôsobený tak, že sa podobá brúsenej šošovke. Ako šošovka zhromažďuje ňou prenikajúce slnečné lúče a koncentrované ich vedie ďalej, takže tieto hrejivé lúče sústredené na jeden bod pália a svojou žiarou roznieť oheň. Podobne aj človek svojím zvláštnym uspôsobením zbiera pomocou citu ním prúdiacu tvorivú silu a vedie ju ďalej sústredenu svojimi myšlienkami.

Podľa druhu tohto cítenia a s tým súvisiacich myšlienok **riadi** teda samočinne pôsobiacu tvorivú Božiu silu k dobrým alebo zlým následkom!

A to je tá zodpovednosť, ktorú človek musí znášať!

Vy, ktorí sa tak krčovite namáhate nájsť pravú cestu, prečo si to robíte tak ťažkým? Predstavte si celkom jednoducho, ako vami prúdi čistá sila Stvoriteľa a vy svojimi myšlienkami ju vediete buď dobrým alebo zlým smerom. V tom máte bez námahy a bez lámania hlavy všetko! Uvážte, že záleží len od vášho prostého cítenia a myslenia, či táto nesmierna sila vyvolá dobro alebo zlo. Aká pomáhajúca alebo skazonosná moc je vám tým zverená!

Nie je potrebné, aby ste sa pritom namáhali, až by vám pot vystupoval na čelo. Nemusíte sa upínať na takzvané okultné cvičenie, aby ste všelijakým možným i nemožným, telesným i duchovným prekrucovaním dosiahli určitú úroveň, ktorá je však pre váš skutočný duchovný vzostup úplne bezvýznamnou!

Zanechajte toto pohrávanie, ktoré vás oberá len o čas a už i tak často sa stalo mučivým trýznením. Nie je to nič iného, než bývalé bičovanie a mučenie vlastného tela v kláštoroch. Je to len jeho iná forma, ktorá vám môže priniesť práve tak málo úžitku.

Takzvaní okultní majstri a žiaci sú modernými farizejmi! V najpravdivejšom zmysle slova. Dávajú verný obraz farizejov z doby Ježiša Nazaretského.

S čistou radosťou myslíte na to, že ste schopní svojím úprimným cítením a myslením, chcúcim dobro, bez námahy riadiť jediná a mohutnú tvorivú silu. Táto sila potom zapôsobí presne podľa druhu vášho cítenia a myslenia. **Pracuje sama**, vy ju potrebujete len riadiť. A to všetko sa deje celkom jednoducho a prasto! K tomu netreba žiadnu učenosť, ba ani čítanie a písanie. Je to dané **každému** z vás rovnakou mierou! V tom niet rozdielu.

Ako môže dieťa otočením vypínača hravo zapnúť elektrický prúd, majúci nesmierne účinky, tak i vám je dopriate riadiť Božiu silu iba svojím myslením. Môžete sa z toho radowať, môžete byť na to hrdí, ak používate silu k dobrému! Ale traste sa, ak ju premárnite bez účinku, alebo ju dokonca používate k niečomu nečistému! Lebo nemôžete uniknúť zákonom zvratného pôsobenia, ktoré spočívajú vo stvorení. Aj keby ste mali krídla rannej zory, ruka Pánova, ktorého silu takto zneužívate, našla by vás pomocou tohto samočinného pôsobiaceho zvratného pôsobenia, nech by ste sa chceli ukryť kdekokoľvek.

Zlo vzniká pomocou tej istej čistej sily Božej ako dobro!

A tento spôsob použitia jednotnej Božej sily, voľne ponechaný každému, skrýva v sebe zodpovednosť, ktorej nemôže nikto uniknúť. Preto volám každému hľadajúcemu: „Udržuj krb svojich myšlienok čistý, založíš tak mier a budeš šťastný!“

Radujte sa, vy nevedomí a slabí; lebo vám je daná tá istá moc ako silným! Nerobte si to teda príliš ťažkým! Nezabúdajte, že čistá, samostatne tvorivá Božia sila prúdi tiež vami a že aj vy, ako ľudia máte schopnosť dávať tejto sile určitý smer, a to podľa druhu vášho vnútorného cítenia, teda vášho chcenia. Môžete ju usmerniť k dobrému, rovnako ako k zlému, aby stavala, alebo ničila, prinášala radosť alebo žiaľ!

Pretože jestvuje len táto jedna Božia sila, vysvetľuje sa tým aj tajomstvo, prečo musí nakoniec v každom vážnom boji temno ustúpiť Svetlu a zlo dobru. Ak riadíte Božiu silu k dobru, zostáva neskalená vo svojej pôvodnej čistote a vyvinie omnoho väčšiu silu; len čo sa zakalí nečistotou, nastáva súčasne i jej oslabenie. Preto v konečnom boji bude rozhodujúcou **čistota** sily, ktorá vždy pôsobí prenikavo.

Čo je dobré a čo zlé, to cíti každý bez slov až do končekov svojich prstov. Každé hĺbanie o tom by len miatlo. Tupé hĺbanie je plytvanie silou, je to ako močiar, ako lepkavé bahno, ktoré všetko v jeho dosahu ochromujú zovrie a udusí. Avšak svieža veselosť pretrhá putá hĺbania. Nie je potrebné, aby ste boli smutní a sklúčení! V každom okamihu môžete nastúpiť cestu k výšinám a napraviť minulé, nech je to čokoľvek! Nerobte nič iné, iba myslíte na to, ako vami prúdi čistá sila Božia. Potom sa sami zľaknete zavádzať túto čistotu do špinavých kanálov ošklivých myšlienok, pretože rovnakým spôsobom môžete bez námahy dosiahnuť to najvyššie a najušľachtilejšie. Vám ju stačí len **riadiť** a sila zapôsobí potom sama vami zamýšľaným smerom.

Tak máte šťastie alebo nešťastie vo vlastných rukách. Zdvihnite preto hrdo hlavu a podívajcie sa na veci slobodne a odvážne. Zlo sa nemôže priblížiť, pokiaľ ho sami nezavoláte! Ako vy **chcete**, tak sa vám stane!

6. Osud.

EUDIA hovoria o zaslúženom a nezaslúženom osude, o odmene a treste, o odplate a karme.

To všetko sú len čiastočné označenia zákona, zakotveného vo stvorení: **zákona o zvratnom pôsobení!**

Tento zákon spočíva v celom stvorení od prapočiatku a bol nezmazateľne votkaný do nikdy nekončiaceho diania ako potrebná a nevyhnutná súčasť samotného tvorenia a vývoja. Ako obrovský systém najjemnejších nervových vlákien udržiava a oživuje celý mohutný vesmír a podporuje trvalý pohyb k večnému dávaniu a prijímaniu.

Jednoducho a stručne a predsa tak výstižne povedal to už veľký zvestovateľ Pravdy, Ježiš Kristus: „**Čo človek zasieva, to zožne!**“

V týchto niekoľkých slovách sa tak skvele odrzkadľuje dianie a život v celom stvorení, že to sotva možno vyjadriť inak. Od vekov je votkaný zmysel týchto slov vo všetkom bytí: Neotrasiteľne, nedotknuteľne, nepodplatiteľne v ustavičnom pôsobení.

Môžete to vidieť, ak vidieť **chcete!** Začnite pozorovaním vám teraz viditeľného okolia. Čo nazývate zákonmi prírody, sú vlastne zákony Božie a sú vôľou Stvoriteľovou. Rýchlo spoznáte, ako neochvejne a vytrvalo pracujú; veď ak zasejete pšenicu, nezožnete raž a ak rozsievate raž, nemôže vám vyrásť ryža! To je každému človeku tak samozrejmé, že vôbec nepremýšľá o podstate vlastného diania. Preto si ani neuvedomuje prísny a mocný zákon, ktorý v tom spočíva. A predsa pritom stojí pred rozriešením záhady, ktorá by mu nemusela byť záhadou.

Ten istý zákon, ktorý dokážete pozorovať pri tom, pôsobí s rovnakou istotou a silou i v najjemnejších veciach, ktoré ste schopní rozoznať len pomocou zväčšovacích skiel, a pokračujúc ešte ďalej, pôsobí do jemnohmotnej časti celého stvorenia, ktorá je omnoho väčšia. Nezmeniteľne spočíva v každom diani aj v najjemnejšom vývoji vašich myšlienok, ktoré predsa tiež majú určitú hmotnosť, pretože by inak nemohli vyvolať nijaký účinok.

Ako ste sa len mohli domnievať, že práve tam by to malo byť iné, kde by ste si to vy priali? Vaše pochybnosti nie sú v skutočnosti nič iné, ako vyslovené vnútorné priania!

V celom vám viditeľnom i neviditeľnom bytí nie je to inak. Každý druh plodí rovnaký druh, bez ohľadu z akej látky. A práve tak je to aj pri vzniku a raste, plodnosti a rovnakého spôsobu rodenia. Toto dianie je vo všetkom **jednotné**, nerobí žiadne rozdiely, nezanecháva medzery a nezastavuje sa ani pred inou časťou stvorenia; vlečie za sebou nepretržite a bez prerušenia všetky účinky ako neroztrhnutelnú niť. I keď sa väčšina ľudstva vo svojej obmedzenosti a namyslenosti izolovala od vesmíru, Božie alebo prírodné zákony ho neprestali považovať za súčasť k nemu patriacu a naďalej neprestali pracovať rovnako pokojne a pravidelne.

A tak aj zákon zvratného pôsobenia podmieňuje, že všetko, čo človek zasieva, teda tam, kde zadá príčinu k pôsobeniu, alebo následku tiež **musí** zožať!

Človek má na začiatku každého počínania iba slobodné rozhodnutie, to jest môže rozhodovať, ktorým smerom má byť vedená prasila ním prúdiaca. Následky, z toho vznikajúce, **musí** potom znášať sám, pretože sila pôsobila ním určeným smerom. Napriek tomu mnohí zotrávajú v tvrdení, že človek predsa nemá slobodnú vôľu, keď je podrobený osudu!

Táto nerozvážnosť má slúžiť buď k sebaomámeniu alebo k hnevливému podriadeniu sa niečomu nevyhnutnému, možno tiež k rezignácii, spojenej s reptaním, ale hlavne k sebaospravedlneniu. Veď každý z týchto naň dopadajúcich následkov mal svoj začiatok, a **v tomto začiatku**, v predchádzajúcom **slobodnom rozhodnutí** človeka, spočívala príčina pozdejších účinkov. Toto slobodné rozhodnutie predchádzalo raz **každému** zvratnému

pôsobeniu, teda každému osudu! Človek svojím prvým chcením zakaždým vytvoril niečo, v čom neskoršie bude sám musieť žiť kratšiu alebo dlhšiu dobu. **Kedy** sa to stane, to je však veľmi rozdielne. Môže to byť ešte v tom istom živote, v ktorom dalo podnet prvé chcenie, ale práve tak sa to môže stať po odložení hrubohmotného tela, teda v jemnohmotnosti alebo ešte neskoršie, opäť v hrubohmotnom pozemskom živote. Tieto premeny nehrajú pritom žiadnu úlohu, ony človeka z toho neoslobodzujú. Trvalo so sebou nesie spojovacie vlákna, kým sa z nich neuvolní, t. j. „nevykúpi“ konečným odčinením, čo sa uskutoční zákonom zvrätneho pôsobenia.

Tvorca je viazaný na svoj vlastný výtvor, i keď tento bol určený aj iným!

Ak sa teda človek rozhodol vykonať druhému niečo zlé, či už myšlienkami, slovami alebo skutkami, potom tým „vyslal niečo do sveta“; je úplne ľahostajné, či je to všetkým viditeľné alebo nie, teda či je to hrubohmotné alebo jemnohmotné, má to silu, a tým aj život v sebe, ktorý sa ďalej vyvíja v zamýšľanom smere a činne sa prejaví.

Akým účinkom sa teraz prejaví na tom, komu je určený, záleží úplne od duševného stavu dotyčného. Môže mu to uškodiť, buď mnoho alebo málo, možno aj inak než bolo zamýšľané, alebo mu to vôbec neuškodí; lebo rozhodujúcim je opäť jedine jeho vlastný duševný stav. Nikto teda nie je bez ochrany vydaný takým veciam napospas.

Inak je to s tým, ktorý svojím rozhodnutím a svojím chcením vyvolal príčinu k tomuto pohybu, kto bol teda jeho pôvodcom. Výtvor zostáva s ním bezpodmienečne spojený a po dlhšom alebo kratšom putovaní vesmírom vracia sa k nemu späť, posilnený a obťažovaný ako včela následkom príťažlivosti rovnorodého. Zákon zvrätneho pôsobenia sa pritom prejaví tak, že každý výtvor pri svojom pohybe vesmírom pritiahne k sebe rôzne výtvory rovnakého druhu, alebo je nimi sám priťahovaný; vzájomným priťahovaním dochádza k zhlukovaniu, a tak vzniká prameň sily, ktorý vysiela ako z centrály zvýšenú silu rovnorodosti na všetkých tých, ktorí sú svojimi výtvormi akoby vláknami spojení so zhromaždiskom rovnakého druhu.

Týmto posilnením nastáva čoraz väčšie zhustenie, až konečne z toho vzniká hrubohmotný účinok, následkom ktorého musí niekdajší pôvodca teraz sám prežívať to, čo kedysi chcel, a tým sa konečne oslobodí. **Tak** vzniká a vyvíja sa ten obávaný a zneuznávaný osud! Je spravodlivý až do najmenšieho a najjemnejšieho odtieňa, pretože priťahovaním **len rovnakých druhov** nemôže v spätnom prúde nikdy priniesť nič iné, než bolo pôvodne skutočne chcené. Pritom je ľahostajné, či chcenie platilo určitej osobe, alebo či bolo len všeobecné; rovnaký priebeh vývoja je tiež vtedy, keď človek svoje chcenie výhradne nezameria na jednotlivca alebo na viac ľudí, ale keď vôbec žije v nejakom druhu chcenia.

Druh chcenia, pre ktorý sa rozhodne, je smerodajný pre plody, ktoré musí nakoniec zožať. Tak visia na človeku nesčíselné jemnohmotné vlákna, alebo on na nich a nimi prúdi k nemu späť všetko to, čo kedysi chcel. Tieto prúdy vytvárajú zmes, ktorá trvalo a silne ovplyvňuje utváranie charakteru.

Tak v mohutnom zložitom systéme vesmíru je mnoho vecí, ktoré spolupôsobia na tom, ako sa človeku „darí“, ale nestane sa mu nič také, k čomu by nebol dal vopred podnet.

Človek si sám dodáva vlákna, z ktorých sa na neúnavných tkáčskych krosnách života zhotoví plášť, ktorý bude musieť nosiť.

Kristus vyjadril to isté jasne a zreteľne, keď povedal: „Čo človek zaseje, to **zožne**.“ Nepovedal - „môže zožať“, ale „**zožne**“. Je to to isté ako keby bol povedal: „**Musí** zožať to, čo zasial.“

Ako často počúvame od ináč veľmi rozvážnych ľudí hovoriť: „Že Boh dopustí niečo také, to mi je nepochopiteľné!“

Skôr nepochopiteľné je však to, že ľudia môžu také niečo vysloviť. Akého malého si podľa tohto výroku predstavujú Boha. Podávajú tým dôkaz, že ho považujú za „Boha, konajúceho podľa ľubovôle“.

Boh však vôbec nezasahuje priamo do všetkých týchto malých a veľkých ľudských starostí, do vojen, do utrpení a do všetkého, čo ešte na zemi je! Od počiatku votkal do stvorenia svoje dokonalé zákony, ktoré pracujú samočinne a nepodplatiteľne, takže sa všetko splňuje navlas presne a večne rovnako, čím je nadobro vylúčené akékoľvek uprednostňovanie, krivda a nespravodlivosť. Boh sa teda nepotrebuje o to zvlášť starať. Jeho dielo nemá medzery.

Hlavnou chybou mnohých ľudí je však to, že posudzujú len podľa hrubohmotného a seba v ňom vidia ako stred, okrem toho počítajú s **jediným** pozemským životom, zatiaľ čo ich v skutočnosti majú už **niekoľko** za sebou. Viaceré životy na zemi, rovnako aj medziobdobia v jemnomotnom svete, platia ako **jediné** bytie, ktorým prebiehajú pevné a neroztrhnutelné spojovacie vlákna, takže v súčasnom pozemskom bytí je viditeľná len malá časť účinkov týchto nitiek. Podľa toho je veľkým omylom veriť, že narodením sa začína úplne nový život, že teda dieťa je „**nevinné**“ (*) a že všetko dianie sa má počítať krátkemu pozemskému bytiu. Keby to tak naozaj bolo, museli by sa samozrejme pri jestvujúcej spravodlivosti zhrnúť všetky príčiny, účinky a spätné pôsobenia do obdobia jedného pozemského bytia.

Zanechajte tento omyl. Potom objavíte rýchlo vo všetkých udalostiach dnes tak často postrádanú logiku a spravodlivosť! (*) Prednáška 15: Tajomstvo zrodenia.

Mnohí sú z toho nastrašení a pritom plní obáv, čo ich ešte z minulosti v spätnom pôsobení týchto zákonov čaká.

To sú však zbytočné starosti pre tých, ktorí dobré úmysly berú vážne; **lebo v samočinne pôsobiacich zákonoch je súčasne bezpečná záruka milosti a odpustenia!**

Nehľadiac na to, že pevným rozhodnutím k dobrému chceniu je ihneď stanovená hranica až k bodu, kde sa musí ukončiť reťaz zlých spätných účinkov, uplatní sa tu ešte iné dianie nesmiernej hodnoty. Vďaka trvalému dobrému chceniu vo všetkom myslení i konaní prúdi taktiež spätným pôsobením posilňovanie z rovnorodého zdroja síl, a tým sa dobro v človeku samotnom neustále upevňuje, z neho vychádza a konečne podľa toho formuje jemnomotné okolie, ktoré ho obklopí ako ochranný plášť, podobne ako vzduchová vrstva ochraňuje zemeguľu.

Ak sa vracajú z minulosti k tomuto človeku zlé spätné pôsobenia k rozuzleniu, sklízu sa po jeho čistom okolí alebo plášti, a tak sú od neho odvrátené.

Ak však predsa vniknú do tohto obalu, vtedy sa zlé žiarenia buď ihneď rozložia, alebo aspoň zoslabia natoľko, že ich škodlivý účinok vôbec nenastane, alebo sa prejaví len v nepatrnej miere.

Okrem toho touto premenou sa vlastný vnútorný človek, na ktorého sú spätné žiarenia riadené, stal trvalou snahou k dobrému chceniu omnoho jemnejším a ľahším, takže nie je rovnorodý s väčšou hustotou zlých alebo nižších prúdení. Je to podobne ako pri bezdrôtovej telegrafii, keď prijímací aparát nie je naladený na rovnakú vlnovú dĺžku ako aparát vysielač.

Prirodzeným následkom toho je, že hutnejšie prúdy, pretože sú inorodé, nemôžu zakotviť a prejdú neškodne, bez následkov.

Preto bez meškania do práce! Stvoriteľ vám všetko vo stvorení vložil do rúk. Využite čas! Každý okamih skrýva pre vás skazu alebo úžitok!

7. Stvorenie človeka.

BOH stvoril človeka podľa svojho obrazu a vdýchol mu svoj dych!“ To sú dva deje: stvorenie a oživenie!

Obidve udalosti boli, ako všetko ostatné, prísne podrobené existujúcim Božím zákonom. Nič nemôže vybočiť z ich rámca. Ani jeden akt Božej vôle nebude v rozpore s týmito neochvejnými zákonmi, ktoré majú túto vôľu v sebe. Tiež každé zjavenie a zasľúbenie sa prejavuje podľa týchto zákonov a musí sa v nich splniť, nie inak!

Podobne je to i so vznikom človeka na zemi, čo bolo pokrokom v celom obrovskom stvorení, prechodom hrubohmotnosti do celkom nového, vyššieho stupňa vývoja.

Ak máme hovoriť o vzniku človeka, to predpokladá znalosti o jemnohmotnom svete, lebo človek z mäsa a krvi je vsunutý ako podporujúci spojovací článok medzi jemnohmotnú a hrubohmotnú časť stvorenia, zatiaľ čo jeho koreň zostáva v čisto duchovnom.

„Boh stvoril človeka podľa svojho obrazu!“

Toto tvorenie alebo stvorenie človeka bola dlhou reťazou vývoja, prebiehajúcim prísne podľa zákonov, ktoré sám Boh vložil do stvorenia. Najvyšším ustanovené, pracujú tieto zákony nezmeniteľne, neúchyľne na plnení jeho vôle, samostatne, ako časť Neho, v ústrety k dokonalosti.

Tak aj pri stvorení človeka ako koruny celého tvorstva sa mali spájať všetky druhy, nachádzajúce sa vo stvorení. Preto sa v hrubohmotnom svete z pozemsky viditeľnej hmoty postupne v trvalom vývoji vytvorila nádoba, do ktorej sa mohla vteliť nesmrteľná iskra z čisto duchovného. Trvalým usilovným formovaním vzniklo časom najvyššie vyvinuté zviera, ktoré už premyslene používalo rôzne pomôcky k udržaniu života a k obrane. Ešte dnes môžeme pozorovať rôzne nižšie druhy zvierat, ktoré používajú rôzne pomôcky na dosiahnutie a udržanie svojich životných potrieb, a ktoré pri obrane prejavujú často až zarážajúcu chytrosť.

Tieto najvyššie vyvinuté zvieratá, o ktorých je práve reč, a ktoré zanikli v prevratných dobách zeme, označujú sa dnes menom „pračlovek“. Avšak je veľkým omylom nazývať ich **predkami človeka!** Tým istým právom mohli by sme považovať kravy za akési „čiastočné matky ľudstva“, pretože väčšina detí v prvých mesiacoch svojho života potrebuje kravské mlieko priamo k výstavbe tiel. Teda pomocou nich sú deti schopné žiť a rásť.

Viac spoločné so skutočným človekom nemá ani ušľachtilé a mysliace zviera „pračlovek“; lebo hrubohmotné telo človeka nie je nič iné, než nevyhnutná pomôcka potrebná k tomu, aby sa mohol na hrubohmotnej zemi navonok prejavovať a všestranne pôsobiť.

Tvrdením, že človek pochádza z opice, sa doslova „vylieva s kúpeľom i dieťa“! Je to teda veľmi prehnané. Podružné dianie sa povyšuje na jedinú zvrchovanú skutočnosť. Ale to hlavné pritom chýba!

Zodpovedalo by to skutočnosti, keby ľudské telo bolo skutočne „človekom“. Takto však je hrubohmotné telo len jeho oblečením, ktoré odkladá, len čo sa vráti do jemnohmotnosti.

Ako teda vznikol prvý človek?

Keď vývoj v hrubohmotnom svete dosiahol vrcholu v najdokonalejšom zvierati, musela nastať zmena k ďalšiemu vývoju, ak nemalo dôjsť k zastaveniu, spojenému s nebezpečím úpadku. A táto zmena bola predvídaná a nadišla:

Vyšiel ako duchovná iskra, putujúc jemnohmotným svetom, všetko oživujúc a povznášajúc, a zastal na jeho hranici vo chvíli, keď hrubohmotná nádoba dosiahla vrchol vo svojom vývoji – taktiež jemnohmotne – duchovný človek, pripravený ku spojeniu s hrubohmotným, aby toto podporoval a povznášal.

Zatiaľ čo v hrubomotnosti bola vytvorená dozretá schránka, vyvinula sa v jemnohmotnosti duša natoľko, že mala dosť sily uchovať si svoju samostatnosť aj po vstupe do hrubohmotnej schránky.

Spojenie týchto dvoch častí znamenalo teraz vrúcnejšie zjednotenie sveta hrubohmotného s jemnohmotným až do duchovnej oblasti.

Až tento dej bol zrodom človeka!

Plodenie samo je ešte aj dnes u ľudí čisto zvieracím aktom. Ušľachtilé alebo nízke city nemajú so samotným aktom nič spoločné, avšak majú hlboké duchovné následky. Ich účinky sa veľmi významne prejavujú v bezpodmienečnom **priťahovaní** rovnorodých druhov.

Čisto živočíšneho druhu je tiež vývoj telička až do polovice tehotenstva. Čisto živočíšny nie je vlastne správnym výrazom, chcem to preto predbežne označovať ako čisto hrubohmotný.

Iba v polovici tehotenstva, pri určitej zrelosti rastúceho tela, vteľuje sa do neho k zrodeniu predurčený duch, ktorý sa až dovtedy mnoho zdržiaval v blízkosti nastávajúcej matky. Vstup ducha spôsobuje prvé záchvevy vyvíjajúceho sa malého hrubohmotného telička, teda prvé pohyby dieťaťa. Pritom vzniká i zvláštny oblažujúci pocit tehotnej ženy, do ktorej od tejto chvíle nastupujú celkom iné city: je to uvedomovanie si blízkosti druhého ducha v nej, jeho vyciťovanie. A podľa vlastnosti nového druhého ducha v nej, budú aj jej vlastné city.

Taký je dej pri každom narodení človeka. Ale teraz sa vráťme k prvému zrodu človeka.

Nadišlo teda významné obdobie vo vývoji stvorenia: Na jednej strane stálo v hrubohmotnom svete najvyššie vyvinuté zviera, ktoré malo svoje hrubohmotné telo poskytnúť ako nádobu pre prichádzajúceho človeka, na druhej strane v jemnohmotnom svete stála vyvinutá ľudská duša, túžobne očakávajúca spojenie s hrubohmotnou nádobou, aby dala celej hrubohmotnosti ďalší rozmach k preduchovneniu.

Keď teraz nastalo plodenie najušľachtilejšej dvojice týchto najvyššie vyvinutých zvierat, nevtelila sa ako doteraz v hodine inkarnácie duša zvieracia, (*) ale miesto nej sa vtelila k tomu pripravená ľudská duša, prechováajúca v sebe nesmrteľnú duchovnú iskru. Jemnohmotné ľudské duše s prevažne pozitívne vyvinutými vlastnosťami sa inkarnovali v súlade s rovnorodosťou do zvieracích tiel rodu mužského a duše s prevažne negatívnymi, nežnejšími schopnosťami do ženských tiel, (**) bližších ich druhu. (*) Pr. 49: „Rozdiel v pôvode medzi človekom a zvieratom

Týmto dejom nemožno podoprieť tvrdenie, že človek, majúci svoj skutočný pôvod v duchovnom, pochádza zo zvieratá „pračloveka“, ktoré mohlo človeku poskytnúť iba prechodnú hrubohmotnú nádobu. Dnes by ani najväčšieho materialistu nenapadlo považovať sa za priameho príbuzného zvieratá, hoci predsa aj teraz ako kedysi je tu blízka príbuznosť po telesnej stránke, teda hrubohmotná rovnorodosť. Avšak skutočne „živý“ človek, teda to vlastné duchovné „ja“ človeka nemá vôbec nijakú rovnorodosť so zvieratom, ani nie je od neho odvodené. (**) Pr. 78: „Pohlavie.“

Po narodení stál tento prvý pozemský človek teraz v skutočnosti sám, bez rodičov, pretože zvieratá, i napriek ich vysokému vývoju, nemohol považovať za rodičov a ani nedokázal s nimi sa spoločovať.

Ani to nepotreboval: bol úplne citový človek a ako taký žil súčasne v jemnohmotnom svete, ktorý mu poskytoval hodnoty, nahradzujúce všetko ostatné.

Odštiepenie ženy z prvého človeka bolo jemnohmotne duchovného druhu. Neudialo sa to hrubohmotne pozemsky, pretože biblické líčenie a záznamy v starých náboženských spisoch sa vzťahujú prevažne len na duchovné a jemnohmotné udalosti. Človek ako taký bol sám a pri svojom raste používal k prežitiu väčšinou drsnejšie, hrubšie city, čím tie jemnejšie boli čoraz viacej zatlačované stranou a izolované, až sa úplne odštiepili ako nežnejšia časť duchovného človeka.

Táto druhá nežnejšia časť, aby nezostala nečinnou v hrubohmotnosti, kde bola potrebná predovšetkým k jej povzneseniu, vtelila sa do druhej jemnejšej nádoby ženského pohlavia,

zatiaľ čo drsnejšie city ostali hrubohmotne silnejšiemu mužovi. Celkom presne podľa zákonov jemnohmotného sveta, kde sa všetko formuje okamžite. Jemné a slabé dostáva ženské formy, prísne a silné mužské formy.

Žena mala a tiež mohla byť vďaka svojim cennejším duchovným vlastnostiam skutočne dokonalejšou ako muž, keby sa len bola snažila zverené jej city neustále harmonicky zjasňovať, čím by sa stala silou, ktorá by musela pôsobiť prevratne a vysoko povzbudzujúco v celom hrubohmotnom stvorení.

Ale žiaľ, zlyhala v prvom rade ona, keď sa stala hračkou daných jej mocných citových síl, ktoré k tomu ešte skalila a pošpinila pocitmi a fantáziou.

Aký hlboký zmysel spočíva v biblickom príbehu o ochutnávaní zo stromu poznania! Ako žena, podnecovaná k tomu hadom, podala mužovi jablko. Tento dej nemohol byť v hmotnosti vyjadrený lepším obrazom.

Ženino podanie jablka znamená uvedomenie si svojich vnád proti mužovi a ich **úmyselné využitie**. To, že muž bral a jedol, znamená, že to prijal, a že sa prebudila jeho vnútorná túžba upútať ženinu pozornosť len na seba, čím sa začal hromadením pokladov a prisvojovaním si rôznych hodnôt robiť žiadúcim.

Tak začalo pestovanie rozumu so svojimi sprievodnými zjavmi, ako ziskuchtivosť, lož, utláčanie, nakoniec sa ľudia celkom podriadili svojmu rozumu, a tak sa dobrovoľne stali otrokmi svojho nástroja. Tým, že rozum povýšili nad vládcu, pripúťali sa však nevyhnutne v dôsledku jeho podstaty pevne na priestor a čas. Tak stratili schopnosť chápať alebo prežívať niečo, čo je povznesené nad priestor a čas, ako všetko duchovné a jemnohmotné. To bolo úplné **odlúčenie** od vlastného raja a od jemnohmotného sveta, ktoré si sami zavinili; lebo teraz bolo neodvratne, že svojim rozumom, pevne pripúťaným na priestor a čas a tým úzko ohraničeným obzorom ich chápanosti, už nemohli viac „rozumieť“ všetkému duchovne – jemnohmotnému, ktoré nepozná ani priestor ani čas. Tak sa pre rozumových ľudí stali zážitky a videnia citových ľudí iba „rozprávkami“, rovnako, ako sa nimi stali tiež nepochopené tradičné podania. Materialisti, teda ľudia, počet ktorých stále pribúda a ktorí sú schopní uznávať len hrubú, na priestor a čas viazanú hmotu, vysmiali sa idealistom, ktorým cesta k jemnohmotnému svetu nebola ešte celkom uzavretá vďaka ich rozsiahlejším a bohatšiemu vnútornému životu. Označovali ich za rojkov, ak nie za bláznov alebo dokonca luhárov.

To všetko bol vývoj, trvajúci milióny rokov. Avšak dnes stojíme konečne blízko hodiny, keď vo stvorení nastane nové veľké obdobie, ktoré prinesie bezpodmienečný rozmach, taký, ako malo priniesť predchádzajúce obdobie pri vzniku človeka: narodenie dokonalého, preduchovnelého človeka!

Človeka, ktorý bude podporovať a zušľachtľovať celé hrubohmotné stvorenie, čo je vlastne úlohou ľudí na zemi.

Potom už nebude viac miesta pre materialistu, pripúťaného a lipnúceho len na priestor a čas. Bude vo všetkých zemiach cudzincom bez domova. Uschne a zanikne ako plevy oddelené od pšenice. Dajte si pozor, aby ste pri tomto triedení neboli nájdení príliš ľahkými!

8. Človek vo stvorení.

ČLOVEK v skutočnosti nemá žiť doteraz zaužívaným spôsobom, ale má byť viacej **človekom citu**. Tým by vytvoril spojovací článok, potrebný k ďalšiemu rozvoju celého stvorenia.

Pretože sa v človeku spája jemnohmotné oného sveta s hrubohmotným tohoto sveta, je mu možné oboje prehliadnúť a oboje súčasne prežívať. Okrem toho má k dispozícii nástroj, ktorý ho stavia na vrchol celého hrubohmotného stvorenia: Rozum. Týmto nástrojom je schopný usmerňovať, teda viesť.

Rozum je v pozemskom to najvyššie a má byť **kormidlom** života na zemi, zatiaľ čo **hnacou silou** je cit, pochádzajúci z duchovného. Pôdou pre rozum je teda telo, avšak základom pre cit je duch.

Rozum je viazaný na priestor a čas ako všetko pozemské; podľa toho je len výtvorom mozgu, ktorý patrí k hrubohmotnému telu. Rozum sa nebude nikdy môcť uplatniť v tom, čo je nad priestorom a časom, aj napriek tomu, že sám osebe je jemnohmotnejší ako telo, ale predsa len príliš hutný a ťažký, aby sa povzniesol nad priestor a čas. Je teda úplne pripútaný k zemi.

Ale cit, (nie pocit) je bez priestoru a času, lebo prichádza z duchovného.

Takto vyzbrojený človek mohol byť vnútorne spojený s najjemnohmotnejším, ba dokonca vyciťovať samotné čisto duchovné, a predsa žiť a pôsobiť pritom uprostred všetkého pozemského, hrubohmotného. Len človek sám je takto obdarený.

Jedine on mal a mohol poskytnúť zdravé a svieže spojenie ako jediný most medzi jemnohmotnými a svetlými výšinami a hrubohmotným pozemským! **Jedine skrze neho mohol v jeho svojráznosti pulzovať čistý život z prameňa Svetla dolu do najnižšej hrubohmotnosti a odtiaľ opäť nahor v najnádhernejšom harmonickom zvratnom pôsobení!** Človek stojí medzi týmito dvoma svetmi ako spojivo, takže sú jeho prostredníctvom skuté do **jedného** sveta.

On však túto úlohu **nesplnil**. **Odlúčil** tieto dva svety od seba, namiesto toho, aby ich udržiaval pevne spojené. **A to bol teda jeho pád do hriechu!**–

Človek svojou svojráznosťou, práve ako som ju vysvetlil, bol skutočne predurčený za pána svojho druhu pre hrubohmotný svet, pretože tento svet je závislý od človeka, ako sprostredkovateľa natoľko, že buď musí spolutrpieť, ak je sprostredkovanie zlé, alebo môže byť ním vysoko povznesený; vždy podľa toho, či prúdy zo Svetla a žriedla života mohli prechádzať ľudstvom **čisté** alebo nie.

Človek však **podviazal** toto obojstranné prúdenie, potrebné pre svet jemnohmotný i hrubohmotný. Tak ako dobrý krvný obeh udržuje telo svieže a zdravé, tak je to i so striedavým prúdením vo stvorení. Podviazanie nutne vedie k zmätku a chorobám, ktoré napokon vyústia do katastrof.

K tomuto smutnému zlyhaniu človeka mohlo dôjsť preto, že nepoužíval rozum, pochádzajúci iba z hrubohmotnosti, len ako nástroj, ale úplne sa mu podriadil a povýšil ho na vládcu nad všetkým. Stal sa tak otrokom svojho nástroja, a tým len človekom rozumovým, ktorý sa pyšne nazýva materialistom!

Tým, že sa človek celkom podriadil rozumu, pripútal sa sám akoby reťazou ku všetkému hrubohmotnému. Ako rozum nemôže pochopiť nič, čo je nad priestorom a časom, to samozrejme nemôže chápať ani ten, kto sa mu celkom podriadil. Jeho obzor, t.j. schopnosť chápania, sa zúžil úmerne s obmedzenými schopnosťami rozumu. Tým sa oddelilo spojenie s jemnohmotnosťou, vytvárala sa priehrada stále hutnejšia a hutnejšia. Keďže teda zdroj života, Prasetlo, Boh, je vysoko povznesený nad priestor a čas a ďaleko prevyšuje všetko jemnohmotné, musel samozrejme v dôsledku obmedzenosti rozumu byť s ním prerušený každý kontakt. Z toho dôvodu nie je vôbec možné, aby materialista poznal Boha.

Jedenie zo stromu poznania nebolo ničím iným, než pestovaním rozumu. S tým bolo spojené odlúčenie od jemnohmotnosti a ako prirodzený následok toho uzavretie raja. Ľudia sa sami vylúčili tým, že sa vinou rozumu celkom priklonili k hrubohmotnému, teda sa ponížili a dobrovoľne si ukovali putá poroby.

Ale kam to dovedlo? Čisto hmotárske myšlienky rozumu, teda nízke, pripútané k zemi, so všetkými svojimi sprievodnými javmi ako žiadostivosť po zárobku, po zisku, klam, lúpež, a utláčanie atď., **museli** privodiť neúprosne rovnorodé zvrtné pôsobenie, ktoré sa prejavilo napred duchovne a potom z tohto prešlo aj do hrubohmotného, všetko podľa toho formovalo, ľudí poháňalo, a nakoniec sa nad všetkým vybije ... zničením!

Chápete teraz, že udalosti posledných rokov **museli** prísť? Že to pôjde ešte ďalej až k zničeniu? Svetový súd, ktorý podľa jestvujúcich karmických zákonov je nevyhnutný. Ako pri búrke, ktorá sa blíži a nakoniec musí priniesť vybitie a zničenie. Súčasne však aj očistu!

Človek sa nezachoval ako potrebný spojovací článok medzi jemnohmotnou a hrubohmotnou časťou stvorenia. Neprepúšťal cez seba potrebné striedavé prúdy, ktoré mali neustále osviežovať, oživovať a podporovať, ale rozdelil stvorenie na dva svety tým, že sa vymkol spojeniu a pripútal sa úplne k hrubohmotnému; takto museli obidve časti sveta postupne ochorieť. Tá časť, ktorej sa prúd Svetla vôbec nedostával, alebo sa jej ho dostávalo len slabo, prostredníctvom niekoľkých ľudí, ktorí spojenie ešte udržiavali, onemocnela samozrejme omnoho viac. Je to časť hrubohmotná, ktorá sa preto ženie do hroznej krízy a v krátkej dobe bude ňou lomcovať strašná zimnica, až všetko choré v nej zahynie a bude môcť konečne ozdraviť pomocou nového silného prílivu z Prazdroja.

Kto však bude pritom zničený?

Odpoveď na to spočíva v prirodzenom deji samom: Každá **precítená** myšlienka nadobúda ihneď pomocou v nej žijúcej tvorivej sily jemnohmotnú formu, zodpovedajúcu presne obsahu myšlienky. So svojím tvorcom zostáva myšlienka neustále spojená akoby vláknom, ale vplyvom príťažlivej sily rovnorodosti je od neho odtiahnutá do jemnohmotnosti a unášaná prúdmi, ktoré vo vesmíre trvalo pulzujú v elipsovitej pohybe, ako všetko vo stvorení. Tak nadíde doba, kedy myšlienky, vzniknuté v jemnohmotnosti ožijú a stanú sa skutočnosťou, spolu s rovnorodými druhmi, pritiahnutými cestou **dopadnú späť** na ich pôvod a **východisko**, lebo napriek svojmu putovaniu zostávajú s ním spojené, aby sa tam vybili a rozuzlili.

Zničenie zasiahne teda **v prvom rade** pri teraz očakávanom poslednom záverečnom dôsledku tých, ktorí svojim myslením a cítením boli pôvodcami a trvalými živiteľmi, teda materialistov. Že táto škodlivá, späť dopadajúca moc zasiahne ešte väčšie kruhy a okrajovo uchopí tiež približne rovnaké druhy týchto ľudí, je nevyhnutné.

Potom však ľudia splnia **to**, čo je ich úlohou vo stvorení. Stanú sa spojovacím článkom oboch svetov a svojou schopnosťou budú čerpať silu z duchovného, čiže dajú sa viesť svojim očisteným citom. Toto cítenie budú prenášať do hrubohmotného, teda pozemského a pritom budú používať rozum a nazbierané skúsenosti len ako nástroje. Použijú ich tak, že počítajúc so všetkým pozemským, budú presadzovať tieto čisté city v hrubohmotnom živote, čím sa celé hrubohmotné stvorenie bude trvale podporovať, očisťovať a povznášať. Tým bude môcť prúdiť z hrubohmotnosti do jemnohmotnosti zdravší prúd v zvrtnom pôsobení, a tak povstane nový jednotný a harmonický svet. Správnym plnením svojho poslania stanú sa ľudia tými vytúženými dokonalými a ušľachtilými ľuďmi, lebo aj oni, vďaka tomu, že sa správne zaradia do veľkého diela stvorenia, dostanú celkom iné sily ako doteraz, ktoré im umožnia trvalo vyciťovať spokojnosť a blaženosť.

9. Dedičný hriech.

DEDIČNÝ HRIECH vznikol z prvotného pádu do hriechu.

Hriechom, teda nesprávnym počínaním, bolo príliš veľké pestovanie rozumu a s tým spojené dobrovoľné pripútanie sa na priestor a čas. Dôsledkom chladného rozumového počínania dostavili sa potom všetky sprievodné javy ako ziskuchtivosť, klamanie, útlak atď., a tie majú za následok v podstate vlastne všetky zlá.

Tento proces mal samozrejme u vyvíjajúcich sa čisto rozumových ľudí postupne stále väčší vplyv na utváranie hrubohmotného tela. Predný mozog, vytvárajúci rozum, stával sa trvalým namáhaním jednostranne čoraz väčším a väčším. Bolo celkom samozrejmé, že plodením sa tieto meniace formy prejavovali v rozmnožených pozemských telách a deti si už pri narodení prinášali čoraz vyvinutejší a silnejší predný mozog.

V tom ale spočívala a ešte aj dnes spočíva náklonnosť alebo nadanie k sile rozumu nad všetkým vládncim, ktorá skrýva v sebe nebezpečie, že pri plnom prebudení nielenže pripúta nositeľ a mozgu na priestor a čas, teda na všetko pozemsky hrubohmotné tak, že bude neschopný chápať jemnohmotné a čisto duchovné, ale že ho zapletie aj do všemožného zla, čo je pri nadvláde rozumu neodvratné.

Tento dobrovoľne prepestovaný predný mozog, v ktorom spočíva nebezpečie úplnej nadvlády rozumu so všetkými potom neodvratnými zlými sprievodnými javmi, **prináša** so sebou dedičný hriech!

Je to teda telesná dedičnosť orgánu, nazývaného teraz veľkým mozgom pre jeho umele vystupňované rozvinutie, čím si človek už od narodenia prináša nebezpečie, ktorým sa môže veľmi ľahko zaplietť do mnohého zla.

V každom prípade mu to sťažuje poznanie Boha pre obmedzené hranice následkom viazanosti na hrubú hmotnosť. To však ho nezabavuje zodpovednosti. Tá mu zostáva, lebo on dedí len nebezpečie, ale nie samotný hriech. Nie je vôbec nutné, aby bezpodmienečne nechal vládnuť rozum, a tým sa mu podriadil. Naopak, môže použiť veľkú silu svojho rozumu ako ostrý meč a raziť si ním cestu v pozemskom zhone, ktorú mu ukazuje jeho cit, zvaný tiež vnútorný hlas.

Ak ale u niektorého dieťaťa nadobudne rozum výchovou a školením neobmedzenú vládu, potom odpadá z dieťaťa časť viny, alebo ešte lepšie povedané, následný spätný účinok, podľa zákona zvrätneho pôsobenia pretože táto časť postihne vychovávateľa alebo učiteľa, ktorý to zavinil. Od tejto chvíle ho niečo viaže na dieťa, dokiaľ sa ono neoslobodí od omylu a jeho následkov, aj keby to malo trvať stáročia alebo tisícročia.

Čo však takto vychované dieťa urobí potom, keď sa mu naskytne vážna príležitosť zahľbiť sa do seba a obrátiť sa, to zasiahne v spätnom pôsobení už len dieťa samotné. Také príležitosti prichádzajú hovorenou alebo písanou rečou, otrasmi v živote alebo podobnými udalosťami, ktoré si vynucujú chvíľky hlbokého precítania. Tie sa iste naskytnú. –

Bolo by zbytočné hovoriť o tom ešte ďalej. Všetko vysvetľovanie by len opakovalo to isté a nutne by sa muselo stretnúť v jednom bode. Kto o tom premýšľa, tomu bude čoskoro sňatý závoj z očí a pritom si mnoho otázok vyrieši sám.

10. Syn Boží a Syn Človeka.

VELIKÝ omyl sa ťahá už tisícročiami: Domnienka, že Ježiš Nazaretský bol Syn Boží a súčasne tiež často menovaný Syn Človeka je mylná! V Ježišovi Nazaretskom sa inkarnovala (*)k pozemskému bytiu časť Božstva. Ježiš mal preklenúť most cez priepasť od Božstva k ľudstvu, ktorý ľudstvo samo strhlo prílišným vypestovaním rozumu, viazaného na priestor a čas. Tým bol Ježiš Synom Božím, ako časť z Neho, ktorý plnil svoje poslanie v ľudstve, čo mohol vykonať len v tele a krvi. I vo vtelení zostal Synom Božím. (*) Vstúpila do pozemského bytia.

Ale až bol Syn Boží, nemohol byť súčasne Synom Človeka, lebo to je dvoje. A on bol a je dosiaľ Syn Boží! Kto je teda Syn Človeka? (***) Pr. č.60: Syn Človeka.

Už učeníkom bolo nápadné, že Ježiš, keď hovoril o Synovi Človeka, hovoril v tretej osobe, a pýtali sa ho na to. Podania písané pisateľmi sú vlastným predpokladom, že Ježiš, Syn Boží a Syn Človeka sú jedna a tá istá osoba. Na to všetky ich správy boli už dopredu prispôsobené, a tým, bez toho, že by chceli alebo vedeli, šírili omyly.

Kedykoľvek hovoril Ježiš o Synovi Človeka, hovoril predvídavo o jeho príchode. Sám to prehlásil, lebo príchod Syna Človeka je v najužšej súvislosti s pôsobením Syna Božieho. Hovoril: „Ale až príde Syn Človeka...“ atď.

Je to kolobeh ako všade vo stvorení. Božstvo zostúpilo Ježišom k ľudstvu, aby prinieslo a rozsiarilo Pravdu. Sejba vzišla, plody dozrievajú ku žatve. Teraz má ľudstvo dozreté v kolobehu Pravdou, prinesenou Synom Božím, vzniesť sa hore ku Božstvu v Synovi Človeka a cez neho sa opäť úzko spojiť s Bohom. (*) Zmysluplne, obrazne.

Nie je to myslené len čisto symbolický, (*)ako sa mnohí domnievajú, ale slovo sa vyplní do písmena určitou osobou tak, ako bolo tomu tiež u Ježiša. Medzi oboma osobami, Ježišom, Synom Božím a Synom Človeka leží **mocná karma ľudstva**. (***) (***) Osud ľudstva.

Ježiš šiel cez veľkonočné slávnosti do Jeruzalema, kde bolo zastúpené mnoho národov zeme. Ľudia vyslali poslov do Getsemanu, aby Ježiša zajali. To bola doba, kedy ľudia naplnení nenávisťou, dali s pozemskou surovosťou hľadať svojimi poslami Vyslancu Božieho. Všimnite si okamihu, keď vyšiel zo záhrady a oni stáli proti nemu so zbraňami a pochodňami, s myšlienkou na zničenie.

Keď Syn Boží predniesol slová: „Ja som“ a vzdal sa tým ľudstvu, začala pôsobiť mocná karma, ktorú ľudstvo na seba uvalilo. Od tej chvíle spočívala ťažko na ľudstve a tlačila ho podľa neúprosných zákonov vesmíru stále hlbšie a hlbšie k zemi, pokiaľ sa nepriblíži konečné rozuzlenie. Stojíme tesne pred tým!

Uzavrie sa to ako vajcovitý kruh. Rozuzlenie sa dostaví skrz **Syna Človeka!**

Keď budú ľudia vplyvom ťažkých udalostí malí, celkom maličkí, zmalomyselnení, zúfalí a skrúsení, nastane hodina, kedy zatúžia po zasľúbenom Vyslancovi Božom a budú ho hľadať! A keď budú vedieť, kde je, vyšlú k nemu poslov, ako kedysi. Ale títo poslovia nebudú potom v sebe prechovávať myšlienky nenávisťi a zničenia, ale s nimi príde ľudstvo tentoraz skrúsené, pokorné, prosiace a dôverčivé ku tomu, ktorý je vyvolený Najvyšším vodcom všetkých svetov, aby ich uvoľnil z kľatby, prinášajúc ľudstvu pomoc a vyslobodenie z duchovnej aj pozemskej biedy.

Aj títo poslovia sa budú pýtať. A ako Syn Boží vtedy v Getsemane predniesol slová: „Ja som!“ čím započala karma ľudstva, tak odpovie teraz Bohom poslaný tiež tými slovami: „Ja som!“ a tým sa potom uvoľní ťažká karma ľudstva. Tie isté slová, ktoré uvalili veľkú vinu na ľudstvo, naplnené vtedy nenávisťou, ju teraz budú opäť snímať z ľudstva, prichádzajúceho úzkostlivo, ale predsa dôverujúc a prosiac s tou istou otázkou.

Mocný je kolobeh tejto karmy, ale predsa riadený tak bezpečne a presne, že sa v ňom naplňujú proroctvá. A od tej hodiny, kedy toto slovo bude prednesené pre ľudstvo Vyslancom

Božím po druhýkrát, pôjde to nahor. Jedine vtedy zavládne podľa vôle Najvyššieho Ríša Pokoja. Nie skôr!

Vidíte na jednej strane poslov nenávisťného ľudstva ako sa blížia k Synovi Božiemu, spútajú ho a týrajú a zdanlivo nad ním víťazia. Potom nasleduje tým privedený trvalý úpadok v neodvratnom zvratom pôsobení. Pri tom však zároveň zosilnenie aj dozrievanie seby Ježišom rozsiatej. Teraz sa blíži samotným Ježišom ohlásený Syn Človeka ako Vyslanec Boží, ktorý v službách Syna Božieho pokračuje v jeho diele a dokoná ho. Zožne úrodu a pritom podľa Božskej spravodlivosti oddelí plevy od pšenice.

Ježiš, Syn Boží, prišiel z lásky medzi ľuďmi, aby znovu nadviazal spojenie, ktoré ľudstvo popretŕhalo. Syn Človeka je človek, ktorý je v Bohu a uzavrie spojenie v kolobehu, takže celým stvorením bude môcť znovu prúdiť čistá harmónia.

11. Boh.

PREČO ľudia tak placho obchádzajú toto slovo, ktoré by im malo byť dôvernejšie ako všetko ostatné? Čo je to, čo ich od toho zdržuje, aby o ňom hlboko premýšľali a do neho sa vcítili, aby ho správne pochopili?

Je to úcta? Nie. Je vôbec toto zvláštne „nedôverovanie si“ vôbec niečo veľkého, uznania hodného alebo hlbokého? Nikdy. Lebo uvážte predsa: Modlíte sa k Bohu a nedokážete si pri modlitbe ani len urobiť správnu predstavu o ňom, ku komu sa modlíte; naopak ste zmätení, pretože sa vám o ňom nikdy, ani v škole, ani v cirkvi nedostalo jasného výkladu, ktorý by uspokojil vašu vnútornú túžbu po pravde. Skutočná trojjedinosť Božia vám v podstate zostala ešte záhadou, s ktorou ste sa snažili zmieriť zo všetkých síl.

Môže byť modlitba za takýchto okolností taká vrúcna a tak plná dôvery, akou byť má? To nie je možné. Ale keď svojho Boha poznáte, On je vám tým potom bližší, nie je potom modlitba sprevádzaná hlbšími citmi, nie je omnoho priamejšia a vrúcnejšia?

A vy sa máte a musíte približovať k svojmu Bohu! Nesmiete zostať stáť len obďaleč. Aká to nerozvážnosť hovoriť, že by bolo nesprávne tak dôkladne sa zaoberať Bohom. Leniví a pohodlní dokonca tvrdia, že je to rúhanie! Ja vám však hovorím: **Boh to chce**. Nutnosť približovania sa spočíva v celom stvorení. Preto nie je pokorný ten, kto pred tým uhýba, ale naopak, je neskonalo namyslený! Tým predsa požaduje, aby sa mu Boh priblížil, aby ho mohol pochopiť, namiesto toho, aby sa on snažil približovať k Bohu a poznávať ho.

Pokrytectvo a pohodlnosť všade, kde sa len pozriete a kde sa započúvate, a to všetko pod pláštikom falošnej pokory!

Vy však, ktorí už nechcete viac spať, ktorí s vrúcnosťou hľadáte a túžite po Pravde, prijmite zvesť a snažte sa pochopiť to pravé:

Čo je tvoj Boh? Vieš, že hovoril: „Ja som Hospodin tvoj Boh, nebudeš mať iných bohov okrem mňa!“

Je len **jeden** Boh, len **jedna** sila! Ale čo je potom Trojica? Trojjedinosť? Boh Otec, Boh Syn a Boh Duch Svätý?

Keď si ľudstvo samo uzavrelo raj tým, že sa už nedávalo viesť citom, ktorý je čisto duchovný, a preto i Bohu bližší, ale z vlastnej vôle si nadmerne pestovalo pozemský rozum a jemu sa podriaďovalo, takže sa učinilo otrokom vlastného nástroja, daného mu k používaniu, a tak sa celkom prirodzene vzdalo stále viac a viac od Boha. Rozkol bol zavŕšený tým, že sa ľudstvo priklonilo prevažne len k pozemskému, bezpodmienečne viazanému na priestor a čas, čo Boh vo svojej podstate nepozná, a preto ho tiež nemožno nikdy pochopiť. Každou

generáciou sa priepasť zväčšovala a ľudia sa stále viac púťali len k zemi. Stali sa z nich rozumoví ľudia, pripútaní k zemi, ktorí sa nazývajú materialisti. Nazývajú sa tak dokonca s pýchou, keďže nemajú ani potuchy o svojich púťach a tiež preto, že sa pevným pripútaním na priestor a čas súčasne prirodzene zúžil aj ich obzor. Ako sa mala odtiaľ nájsť cesta späť k Bohu? Nikdy!

Bolo by to nemožné, keby pomoc nebola vyšla od Boha. Od neho musel byť preto spustený znovu most, ak mala byť poskytnutá pomoc. A on sa zľutoval. Boh sám vo svojej čistote sa už nemohol učiniť zrozumiteľným nízkym ľudom rozumu, pretože títo už neboli schopní ich prácou rozumu jeho poslov ani vycítiť, ani vidieť, ani počuť. Tým niekoľkým, ktorí to ešte dokázali, sa ľudia vysmievali, pretože zúžený obzor materialistov, viazaný len na priestor a čas, odmietal každú myšlienku mimo tohoto rámca ako nemožnú, pretože im bola nepochopiteľnou. Preto už nepostačovali ani proroci, ktorých sila nemohla preniknúť, lebo nakoniec ešte aj základné myšlienky náboženských snáh sa stali čisto materialistickými. Musel teda prísť prostredník medzi Božstvom a zblúdilým ľudstvom, ktorý mal viac sily ako doteraz všetci ostatní, aby dokázal preniknúť. Možno povedať: kvôli tým niekoľkým, ktorí uprostred najhrubšieho materializmu túžili ešte po Bohu? Bolo by to správne, ale protivníci by to radšej označili ako domýšľavosť veriacich, namiesto aby v tom videli Božiu lásku, avšak aj prísnu spravodlivosť, ktorá poskytuje spasu rovnako v odmene aj v treste.

Ale prostredník, ktorý by mal silu preniknúť zmätkom, musel sám byť Božským, pretože nízkosť zasiahla už tak ďaleko všetko okolo seba, že ani proroci ako poslovia ničoho nedocielili. Preto oddelil Boh vo svojej láske činom svojej vôle **časť** seba samého a vnoril ju do mäsa a krvi, do hrubohmotného tela mužského rodu: bol to Ježiš Nazaretský, Slovo, telom učinené, vtelená Božia Láska, Syn Boží!

Časť takto oddelená a napriek tomu duchovne úzko spojená stala sa tým **osobnosťou**. A ňou zostala naďalej i po odložení pozemského tela pri najužšom znovuzjednotení s Bohom Otcom, tým, že sa stala človekom.

Boh Otec a Boh Syn sú teda dvaja a v skutočnosti len jeden! A „Duch Svätý?“ Kristus sám o ňom povedal, že hriechy proti Bohu Otcovi a Bohu Synovi síce môžu byť odpustené, ale nikdy nie hriechy proti „Duchu Svätému“!

Je teda „Duch Svätý“ podľa toho vyšší alebo niečo viac ako Boh Otec a Boh Syn? Táto otázka ťažila a zamestnávala už nejednu myseľ a taktiež nejedno dieťa uviedla do zmätkov.

„Duch Svätý“ je duch od Otca, ktorý oddelený od neho pôsobí zvlášť v celom stvorení a tiež ako Syn napriek tomu ešte úzko s Ním spojený, zostal s Ním zajedno. Nemenné zákony vo stvorení, ktoré ako nervové vlákna prenikajú celým vesmírom a prinášajú nevyhnutné zvrtné pôsobenie, osud človeka alebo jeho karmu, sú ... z „Ducha Svätého“, (*) alebo ešte zreteľnejšie: jeho pôsobením! (*) (Prednáška č. 52: Vývoj stvorenia.)

Preto povedal Spasiteľ, že sa nikto nemôže beztrestne prehrešovať proti Duchu Svätému, lebo v jeho neúprosnom a neotrasiteľnom zvrtnom pôsobení prichádza pôvodcovi, východisku, odplata, či už dobrá alebo zlá. Ako je z Otca Syn Boží, tak je z neho aj Duch Svätý. Obaja sú teda časťou jeho samého, príťažiacou k nemu neoddeliteľne, pretože by inak jemu časť chýbala. Ako ramená jedného tela, ktoré vykonávajú samostatné úkony, a predsa patria k nemu, ak má byť telo úplné; ale ktoré tieto samostatné úkony môžu vykonávať tiež len v spojení s celkom, teda bezvýhradne sú s ním jedno.

Taký je Boh Otec vo svojej všemohúcnosti a múdrosti, po jeho pravici časť z neho, Boh Syn, Láska, a po ľavici Boh Duch Svätý, Spravodlivosť. Obaja vyšli z Boha Otca a patria k nemu ako k jednotnému celku. To je tá Trojica **jedného** Boha.

Pred stvorením bol Boh jediný! V dobe stvorenia oddelil časť svojej vôle, aby samostatne pôsobila vo stvorení, a tak sa stal dvojjediný. Keď sa ukázalo nutným dať zblúdenému ľudstvu prostredníka, pretože Božia Čistota nepripúšťala priame spojenie s dobrovoľne sa

spútaným ľudstvom bez vtelenia, oddelil z lásky časť seba samého k prechodnému vteleniu, aby sa mohol urobiť ľudstvu opäť zrozumiteľným a tak narodením Krista sa stal **trojjediným!**

Kto je Boh Otec a Boh Syn, to bolo už mnohým jasné, ale „Duch Svätý“ zostával nejasným pojmom. On je výkonná spravodlivosť, ktorej večné, nezmeniteľné a nepodplatiteľné zákony pulzujú vesmírom a doteraz len tušením boli nazývané: Osud! Karma! Božia vôľa!

12. Vnútorň hlas.

TAKZVANÝ „vnútorň hlas“, to duchovné v človeku, ktoré môže načúvať, je cit!

Nenadarmo vraví ľudová múdrosť: „Prvý dojem je vždy správny.“ Ako vo všetkých takýchto a podobných porekadlách a prísloviach, tak aj tu spočíva hlboká pravda. Pod dojmom rozumie sa bez výnimky vycitovanie. Čo človek napríklad cíti pri prvom stretnutí s niekým, kto mu bol dosiaľ cudzím, je buď akési napomenutie k opatrnosti až úplný odpor, alebo niečo príjemné, ba až úplná sympatia, v niektorých prípadoch tiež ľahostajnosť. Ak sa tento dojem v priebehu rozhovoru a ďalším stykom vplyvom rozumového úsudku odsunie, alebo celkom vyprchá, takže sa vynorí myšlienka, že pôvodný cit nebol správny, potom na konci takýchto známostí sa skoro vždy ukáže správnosť prvého vycitenia. Často k trpkkej bolesti tých, ktorí sa dali pomýliť rozumom v dôsledku predstieraného správania sa iných.

Cit, ktorý nie je viazaný na priestor a čas a je spojený s rovnorodým duchovným, večným, spoznal ihneď pravú povahu druhého a nedal sa pomýliť obratnosťou rozumu.

Pri cite je omyl úplne vylúčený.

Kedykoľvek sa stane, že sa ľudia zmýlia, má to dva dôvody, ktoré zaviňujú tieto omyly: buď rozum alebo pocit!

Ako často počúvame hovoriť: „V tej alebo onej veci som sa raz dal viesť svojím pocitom, ale to som si dal. Človek sa má predsa spoliehať len na rozum!“ Takíto sa dopúšťajú chyby, že pocit považujú za vnútorň hlas. Vychvalujú rozum a netušia, že práve tento hrá v pocite veľkú rolu.

Preto dávajte pozor! Pociť nie je cit! Pociť pramení z hrubohmotného tela. Toto vytvára pudy, ktoré riadené rozumom, dávajú vzniknúť pocitu. A to je veľký rozdiel oproti citu. Spoločná práca pocitu a rozumu plodí však fantáziu.

Na duchovnej strane máme teda cit, (*) povznesený nad priestor a čas. Na pozemskej strane je v prvom rade hrubohmotné telo, viazané na priestor a čas. Z tela vychádzajú pudy, ktoré v spolupráci s rozumom vyvolávajú **pociť**. (*) Pr. č. 86: „Cit“.

Rozum, výtvar mozgu, ktorý je viazaný na priestor a čas, dokáže teda za súčinnosti pocitu opäť vytvárať **fantáziu**, ako niečo najjemnejšie a najvyššie z hmoty. Fantázia je teda výsledkom spolupráce pocitu s rozumom. Je jemnohmotná, ale **bez** duchovnej sily. Preto môže fantázia **pôsobiť** len **spätne**. Dokáže **vždy** ovplyvniť len pociť vlastného tvorcu, ale nikdy nemôže sama zo seba vysieľať prameň sily na iných. Účinkuje teda len **spätne** na pociť toho, ktorý fantáziu vyvolal, môže vzbudiť len jeho **vlastné** nadšenie, ale nikdy nepôsobí na okolie. To je zreteľne viditeľná pečať nižšieho stupňa. Inak je to s citom. Cit prechováva v sebe duchovnú silu, schopnú tvoriť a oživovať; táto vyžaruje na iných, uchvacuje ich a presviedča.

Na jednej strane máme teda cit, na druhej strane telo - pudy - rozum - pociť - fantáziu.

Cit je čisto duchovný, stojí nad priestorom a časom. Pocit je jemná hrubohmotnosť, závislá na pudoch a na rozume, stojí teda na nižšom stupni.

Hoci je pocit jemne hrubohmotný, **nikdy** nemôže dôjsť k jeho **zmiešaniu** s duchovným citom, a teda tiež k žiadnemu zakaleniu citu. Cit zostane vždy čistý a jasný, pretože je duchovný. Ľudia ho budú vždy jasne vycit'ovať alebo „počuť“, pokiaľ ... je to skutočne cit, ktorý hovorí! Väčšina ľudí sa však uzavrela pred týmto citom tým, že na prvé miesto postavila pocit ako hustý obal, ako stenu a potom považuje pocit mylne za svoj vnútorný hlas, takže zažije mnoho sklamaní a o to viac sa potom spolieha iba na rozum, netušiac, že práve spolupôsobením rozumu sa mohla sklamať. Následkom tohto omylu zatracujú prenáhlene všetko duchovné, s ktorým ich skúsenosti nemali absolútne nič spoločné a primkávajú sa ešte viac k menejcennému.

Tak ako v mnohých iných veciach, aj tu je základným zlom týchto ľudí opäť dobrovoľné podriadenie sa rozumu, viazaného na priestor a čas!

Človek, ktorý sa úplne podriaďuje svojmu rozumu, podrobuje sa tým dokonale tiež **obmedzenosti** rozumu, ktorý ako produkt hrubohmotného mozgu je pevne viazaný na priestor a čas. Tým sa človek potom celkom pripútava len na hrubohmotné.

Všetko, čo človek koná, koná sám od seba a dobrovoľne. Nie je teda nikým viazaný, ale viaže sa sám! Nechá sa ovládnuť rozumom (pretože keby sám nechcel, nemohlo by sa to nikdy stať), ktorý ho podľa svojho vlastného druhu tiež viaže na priestor a čas a už mu viac nedovolí spoznať a pochopiť, čo je mimo priestoru a času. Touto zúženou chápacosťou sa preto kladie okolo citu, neobmedzeného priestorom a časom, akýsi obal, ohraničenie, pevne viazané na priestor a čas, a človek tým nemôže už buď vôbec nič počuť, keďže jeho „čistý vnútorný hlas“ zanikol, alebo je schopný miesto citu „počuť“ už len pocit, súvisiaci s rozumom.

Vytvára sa nesprávny pojem, ak sa povie: Pocit potláča čistý cit; veď nič nie je silnejšie ako cit, on je tou najvyššou silou človeka a nemôže byť nikdy ničím iným potlačovaný alebo len obmedzovaný. Správnejšie je povedať: Človek sa robí neschopným, aby poznal cit.

Zlyhanie spočíva vždy len v človeku samom, nikdy nie v hojnosti alebo nedostatku jednotlivých darov; veď práve základný dar, vlastná sila, to najmocnejšie zo všetkého v človeku, čo prechováva v sebe všetok život a je nesmrteľné, je dané každému jednotlivcovi **rovnako!** V tom nie je nikto uprednostnený. Všetky rozdiely spočívajú len v **použití!**

Tento základný dar, tá nesmrteľná iskra nemôže byť tiež nikdy skalená alebo pošpinená! Zostáva čistá i v najväčšom bahne. Musíte len roztrhnúť obal, do ktorého ste sa zahalili dobrovoľným obmedzením svojej chápacosťi. Potom iskra náhle vzplanie práve taká čistá a jasná, aká bola na počiatku, stane sa sviežou a silnou a spojí sa so Svetlom, s duchovnom! Radujte sa z tohto pokladu, ktorý spočíva nedotknuteľný vo vašom vnútri! Nezáleží na tom, či vás vaši blížni považujú za cenných alebo nie! Každá nečistota, nahromadená okolo tejto duchovnej iskry ako hrádza, môže byť odstránená úprimným dobrým chcením. Keď ste túto prácu vykonali a poklad opäť odkryli, potom ste práve tak cenný, ako každý, kto ho nikdy nezahrabal!

Ale beda tomu, kto sa neustále z pohodlnosti tvrdošijne vzpiera dobrému chceniu! V hodine súdu mu bude tento poklad odňatý a on tým prestane jestvovať.

Preto sa prebud'te, vy, ktorí ste sa dosiaľ uzatvárali, ktorí ste svoj cit prikryli prikryvkou rozumu, obmedzujúceho vašu chápacosť! Bďte a počúvajte hlasy k vám doliehajúce! Nech je to už nesmierna bolesť, silné duševné otrasy, veľké utrpenie alebo vznešená, čistá radosť, schopná rozraziť temnú vrstvu nízkeho pocitu, nič také nenechajte prejsť okolo seba bez úžitku. To sú pomoci, ktoré vám ukazujú cestu! Je lepšie, keď nebudete na ne čakať, ale začnete s vážnym chcením k dobru a k duchovnému vzostupu. Tým sa oddeľujúca vrstva stane čoskoro tenšou a ľahšou, až sa konečne rozplynie a duchovná iskra, ešte vždy čistá a

nepoškvrnená, vzplanie ako blčiaci plameň. Avšak tento prvý krok môže a musí urobiť **len človek sám**, inak mu niet pomoci.

Pritom musíte prísne rozoznávať rozdiel medzi prianím a chcením. Prianím sa ešte nič nevykoná, to nestačí k nijakému pokroku. Musí to byť chcenie, ktoré tiež predpokladá čin a nesie ho teda v sebe. Vážne chcenie je už začiatkom činu.

Aj keď ne jeden bude pritom musieť ísť mnohými vedľajšími cestami, pretože sa dosiaľ spoliehal iba na rozum, nech sa toho neľaká. Aj on zvíťazí! Pre neho platí, aby si zjasnil rozum jednotlivými prežitiami na všetkých bočných cestách a pomaly odstraňoval i uvoľňoval všetko, čo mu prekáža.

Preto statočne vpred! Vážnym chcením vedie každá cesta nakoniec k cieľu!

13. Náboženstvo lásky.

NÁBOŽENSTVO lásky je nesprávne chápané kvôli mnohostrannému pokriveniu a znetvoreníu pojmu **láska**; lebo najväčšia časť pravej lásky je prísnosť! To, čo sa **dnes** hovorí láska, je skôr všetko ostatné, len nie láska. Keď sa ide všetkým tým takzvaným láskam neúprosne na koreň, tak tam neostane nič iné, než sebeckto, samol'ubosť, slabosť, pohodlnosť, domýšľavosť alebo pudy.

Opravdivá láska nebude dbať na to, čo sa druhému páči, čo je mu príjemné a čo mu spôsobuje radosť, ale bude sa riadiť len podľa toho, čo druhému **prospieva!** Nezáleží, či to druhému spraví radosť alebo nie. To je pravá láska a služba.

Keď je teda napísané: „Milujte svojich nepriateľov!“, to znamená: „Čiňte to, čo im prospieva! Teda ich aj karhajte, ak nemôžu inak prísť k poznaniu!“ Tým im preukážete službu. Len musí pri tom vládnuť spravodlivosť; lebo lásku nemožno oddeliť od spravodlivosti, s ktorou tvorí jednotu! Nemiestna ústupčivosť by znamenala pestovať chyby nepriateľov ešte viac a tým ich nechať ďalej klesať po šikmej ploche. Bola by to láska? Naopak, tým by človek na seba uvaľoval vinu!

Z náboženstva lásky sa spravilo náboženstvo ochablosti len z nevyslovených prianí ľudí spravilo náboženstvo ochablosti, podobne ako bola osoba zvestovateľa Pravdy, Ježiša Krista, strhovaná do zmäkčivosti a povolnosti, akým Ježiš nikdy nebol. Práve pre svoju všelásku bol medzi ľuďmi rozumu drsný a vážny. Zármatok, ktorý na neho často doliehal, bol len samozrejmy, ak uvážime, aké vznešené bolo jeho poslanie, a aký bol naproti tomu vtedajší ľudský materiál. Tento však nemal so zmäkčivosťou celkom nič spoločné.

Náboženstvo lásky bude po odstránení všetkých znetvorení a dogmatických (*) obmedzení učením najprísnejšej dôslednosti, v ktorom sa nenájde slabosť ani nelogická povolnosť. (*) Týkajúci sa náuky o viere.

14. Vykupiteľ.

SPASITEĽ na kríži! Tisíce týchto krížov je postavených ako znamenie toho, že Kristus kvôli ľudstvu trpel a umrel. Zo všetkých strán volajú k veriacim: „Pamätajte na to!“ Na osamelých poliach, v živých veľkomestských uliciach, v tichej komôrke, v kostoloch, na hrobch a pri svadbách, všade slúžia k úteche, k posilneniu a k napomenutiu. Pamätajte na to! Pre vaše hriechy sa to stalo, že Syn Boží, ktorý vám priniesol na zem spásu, trpel a zomrel na kríži.

S vrúcnyim zachvením veriaci pristupuje k nemu v hlbokej úcte a plný vd'ačnosti. S pocitom radosti a s vedomím, že obeťou smrti na kríži bol aj on oslobodený od svojich hriechov, opúšťa potom miesto.

Avšak ty, vážne hľadajúci, choď a predstúp pred znamenie svätej vážnosti a vynasnaž sa pochopiť svojho Spasiteľa! Odhod' plášť mäkkej pohodlnosti, ktorý ťa tak príjemne hreje a vzbudzuje v tebe blažený pocit úkrytu, pocit, ktorý ťa nechá živiť v prítmí až do poslednej pozemskej hodiny, keď potom budeš náhle vytrhnutý zo svojho polospánku a zbavený pozemskej predpojatosti a budeš stáť zoči-voči neskalenej Pravde. Potom je rýchlo dosnívaný tvoj sen, na ktorý si sa upál a s ktorým si upadol do nečinnosti.

Prebuď sa preto; tvoj pozemský čas je drahocenný! Kvôli vašim hriechom prišiel Spasiteľ, to je nesporné a doslova správne. Aj to, že zomrel kvôli previneniu ľudstva.

Avšak **tým nebudú z teba sňaté tvoje hriechy!** Spasiteľovo dielo vykúpenia spočívalo v tom, že podstúpil boj s temnom, aby priniesol ľudstvu Svetlo, **aby mu otvoril cestu k odpusteniu všetkých hriechov.** Putovať po tejto ceste musí podľa nezmeniteľných zákonov Stvoriteľa každý sám. Tiež Kristus neprišiel zákony zrušiť, ale ich naplniť. Neposudzuj nesprávne toho, kto má byť tvojím najlepším priateľom! Nedávaj pravdivým slovám mylný zmysel!

Je celkom správne, keď sa povie: Pre hriechy ľudstva sa toto všetko stalo; znamená to však, že Ježišov príchod bol potrebný len preto, lebo ľudstvo sa už viac samo nemohlo dostať z temnôt, ktoré si samo vytvorilo a oslobodiť sa z ich chápadiel. Kristus musel znovu raziť túto cestu a ukázať ju ľudstvu. Keby sa toto nebolo tak hlboko zaplietlo do svojich hriechov, t.j. keby ľudstvo nebolo išlo po **nesprávnej** ceste, potom by príchod Ježiša nebol býval nutný a mohol mu byť ušetrený boj s temnotou i cesta utrpenia. Preto je celkom správne, keď sa hovorí, že musel prísť len pre hriechy ľudstva, ak nemalo na nesprávnej ceste upadnúť celkom do priepasti, do temnoty.

To ale neznamená, že tým má byť každému jednotlivcovi **obratom ruky** odpustená aj jeho osobná vina, len čo skutočne uverí Ježišovým slovám a podľa nich žije. Ak ale žije podľa slov Ježišových, **budú** mu jeho hriechy odpustené. Avšak len postupne a až potom, keď budú odčinené protislužbou dobrého chcenia podľa slov Ježiša v spätnom pôsobení. Nie inakšie. Na rozdiel od toho, ľudom, ktorí nežijú podľa slov Ježišových, odpustenie nie je vôbec možné.

Tým však nie je povedané, že odpustenie hriechov môžu dosiahnuť len príslušníci kresťanských cirkví.

Ježiš hlásal **Pravdu**. Jeho slová musia preto obsahovať tiež to, čo je v iných náboženstvách pravdivé. Nechcel založiť cirkev, ale ukázať ľudstvu pravú cestu, ktorá môže práve tak dobre viesť i pravdami iných náboženstiev. Preto sa v jeho slovách nachádza toľko súhlasného s náboženstvami už vtedy jestvujúcimi. Ježiš to z nich neprebral, ale pretože však prinášal Pravdu, bolo v nej obsiahnuté taktiež všetko to, čo bolo pravdivé už v iných náboženstvách.

I ten, kto nepozná Ježišove slová, ale vážne sa usiluje o Pravdu a usľachtilosť, žije často už v zmysle týchto slov, a preto sa tiež bezpečne blíži k čistej viere a k odpusteniu svojich hriechov. Vyvaruj sa preto jednostranného nazerania. Je to znehodnotenie Vykupiteľovho diela a znižovanie Božského ducha.

Kto vážne usiluje o Pravdu, o čistotu, tomu nechýba ani láska. Taký bude duchovne vedený nahor od stupňa k stupňu, i keď niekedy za ťažkých pochybností a bojov. **Bez ohľadu na to, akého je náboženstva**, stretne sa buď už tu alebo v jemnohmotnom svete s duchom Kristovým, ktorý ho **nakoniec** ďalej povedie až k Otcovi, čím sa naplnia slová: „Nikto neprichádza k Otcovi, jedine skrze mňa.“

Tento „posledný koniec“ nezačína však s poslednou pozemskou hodinou, ale na určitom stupni vývoja duchovného človeka, pre ktorého je prechod z hrubohmotného do jemnohmotného sveta iba premenou.

Teraz k samému deju veľkého vykupiteľského diela: Ľudstvo blúdilo v duchovnej temnote. Vytvorilo si ju samo tým, že sa stále viac a viac podriaďovalo rozumu, ktorý si s námahou vypestovalo. Ľudia si tak čoraz viacej zužovali hranice svojej chápavosti, až boli úplne ako aj ich mozog pripútaní na priestor a čas, takže nemohli už nájsť a pochopiť cestu k Nekonečnému a Večnému. Tak sa pripútaní celkom k zemi, obmedzení na priestor a čas. Akékoľvek spojenie so Svetlom, čistotou a duchovnom bolo tým prerušené. Ľudské chcenie bolo schopné zamerať sa už len na pozemské, až na tých pár jednotlivcov, ktorí ako proroci nemali dostatočnú moc, aby prenikli a uvoľnili dráhu k Svetlu.

Takýmto stavom boli zlu otvorené všetky dvere dokorán. Duchovné temno sa vyvalilo a zaplavovalo zem skazou. To mohlo viesť len k **jedinému** koncu: Duchovnej smrti. To najstrašnejšie, čo môže človeka postihnúť.

Vinu na všetkej tejto biede niesli však ľudia sami! Oni si ju privolali, pretože si zvolili dobrovoľne tento smer. Oni to chceli a podporovali, vo svojej zaslepenosti boli dokonca ešte nadmieru pyšní na túto vymoženosť, bez toho, že by si vo svojej namáhavo vnútenej obmedzenosti chápania uvedomili jej strašné následky. Takéto ľudstvo už nemohlo vytvoriť nijakú cestu k Svetlu. Dobrovoľné obmedzenie bolo už príliš veľké.

Ak vôbec mala byť ešte umožnená záchrana, musela prísť pomoc zo Svetla. Inak sa už nedal zadržat' zánik ľudstva v temnotách.

Temno samo svojou nečistotou je i hutnejšie, a teda i duchovne ťažšie. A ako také môže preniknúť nahor len po určitú hranicu tiaže, pokiaľ mu nepríde na pomoc prítiaživá sila z druhej strany. Naopak, vlastnosťou Svetla je ľahkosť, zodpovedajúca jeho čistote, ktorá mu znemožňuje zostúpiť dolu až k týmto temnotám.

Medzi oboma časťami je teda nepreklenuteľná priepasť, uprostred ktorej je človek a jeho zem.

Teraz spočíva v ľudských rukách, či pôjdu v ústrety Svetlu alebo temnu, podľa druhu ich chcenia a priania, záleží tiež, či otvoria brány a urovnajú cesty tak, aby zem zaplavilo buď Svetlo alebo temno. Sami tvoria pritom prostredníkov, ktorých silou chcenia sa dostane Svetlu alebo temnu pevnej opory, aby z nej mohli potom viac alebo menej účinne pôsobiť. Čím viac moci získa na zemi Svetlo alebo temno, tým hojnejšie zahrňuje ľudstvo všetkým, čo môže poskytnúť, a to v dobrom alebo zlom, šťastím alebo nešťastím, blahom alebo žiaľom, rajským pokojom alebo pekelnými mukami.

Čisté ľudské chcenie zoslablo natoľko, že v prevládajúcom ťažkom a všetko zadúšajúcom temne nemohlo už poskytnúť Svetlu záchytný bod, v ktorom by sa mohlo spojiť do tej miery, že by svojou neskalenou čistotou, a tým nezmenšenou silou mohlo rozraziť temnoty a oslobodiť ľudstvo. Z tohto novovytrysknutého prameňa Svetla by potom ľudia čerpali silu a mohli nájsť cestu nahor k svetlým výšinám.

Svetlo samo však nemohlo zostúpiť tak hlboko do špiny, pokiaľ mu k tomu nebola poskytnutá silná opora. Preto musel prísť prostredník. Len vyslanec zo svetlých výšin mohol svojím **vtelením** preraziť temnú stenu, vytvorenú ľudským chcením a uprostred všetkého zla postaviť **takú** hrubohmotnú základňu pre Svetlo Božie, ktorá stojí pevne v ťažkých temnotách. Z tohto zakotvenia mohli potom čisté líce Svetla rozrážať a rozptyľovať temné masy, aby ľudstvo celkom neutonulo v temnotách a neudusilo sa v nich.

Tak **prišiel** Ježiš kvôli ľudstvu a jeho hriechu!

Týmto spôsobom vytvorené nové spojenie so Svetlom nemohlo byť vďaka čistote a sile vyslanca Svetla prerušené temnotou. Tým bola ľudom prerazená nová cesta k duchovným výšinám. Z Ježiša, z tejto vtelením vzniknutej pozemskej základne Svetla, vychádzali teraz lúče do temnôt skrze živé Slovo, prinášajúce Pravdu. Ježiš mohol sprostredkovať túto Pravdu neskreslene, pretože Jeho silné spojenie so Svetlom bolo čisté a nemohlo byť zakalené temnom.

Ľudia týmto, ako aj zázrakmi, ktoré sa zároveň diali, boli vyburcovaní zo svojich driemot. Títo idúc za nim, narazili na Slovo. Ale keď vypočuli Pravdu Ježišom prinesenú a premýšľali o nej, prebudilo sa časom v státisícoch prianie ísť ďalej za touto Pravdou a dozvedieť sa o nej viac. A týmto úsilím sa pomaly približovali ku Svetlu. Týmto prianím slabli temnoty, ktoré ich obklopovali. Jeden lúč Svetla za druhým víťazne prenikal do temna, keď ľudia uvažovali o slovách Ježišových a uznali ich za správne. Okolo nich bolo stále jasnejšie a jasnejšie, temno už nenachádzalo nijakú pevnú oporu a konečne od nich celkom odpadlo, čím strácalo čoraz viac pôdy pod nohami. Tak pôsobilo Slovo Pravdy v temnotách ako klíčiace horčičné semeno a ako kvások v ceste.

A **to** bolo vykupiteľským dielom Ježiša, Syna Božieho, nositeľa Svetla a Pravdy.

Temno, ktoré sa domnievalo, že už má vládu nad celým ľudstvom, vzoprelo sa proti tomu v divom boji, aby dielo spásy znemožnilo. Až k Ježišovi samému nemohlo, odrazilo sa od jeho čistého cítenia. Bolo teda samozrejmé, že použilo všetky svoje ochotné nástroje, ktoré malo pre tento boj k dispozícii.

Týmto nástrojmi boli ľudia, ktorí sa celkom oprávnené nazývali „ľuďmi rozumu“. Podrobili sa rozumu a boli preto ako aj on pevne pripútaní na priestor a čas. Preto nemohli chápať ani vyššie duchovné pojmy, nachádzajúce sa veľmi ďaleko nad priestorom i časom. Bolo im preto tiež nemožné sledovať učenie Pravdy. Tí všetci stáli podľa svojho vlastného presvedčenia na pôde veľmi „reálnej“, ako i mnohí ešte aj dnes. Ale reálna pôda je v skutočnosti pôda veľmi obmedzená. A práve všetci títo ľudia patrili väčšinou k zástupcom moci a mali teda úradnú i náboženskú moc v rukách.

Tak temno z pozície svojej pozemskej moci, ktorú malo v rukách, v zúrivom odpore vybičovalo tých ľudí až k hrubým prehmatom, ktorých sa dopustili proti Ježišovi.

Temno dúfalo, že tým Ježiša spochybní a že tak bude môcť, v poslednej chvíli zničiť vykupiteľské dielo. Že mohlo vôbec uplatniť takú moc na zemi, bolo len vinou ľudstva, ktoré si svojim nesprávnym postojom zúžilo schopnosť chápania, a tým získalo temno prevahu.

Toto samotné previnenie bolo hriechom ľudstva, ktorý za sebou pritiahol všetky ostatné zlá.

A pre tento hriech ľudstva musel Ježiš trpieť! Temno hnalo svoje nástroje ďalej až do krajnosti: Ježišovi hrozila smrť na kríži, ak by aj naďalej tvrdil, že je nositeľom Pravdy a Svetla. Išlo o posledné rozhodnutie. Útek a odvolanie všetkého mohlo ho zachrániť pred smrťou na kríži. To by však bolo znamenalo víťazstvo temna v poslednej chvíli, pretože potom by bolo všetko Ježišovo pôsobenie pomaly upadlo do zabudnutia a temno by bolo mohlo víťazoslávne ovládnuť všetko. Ježiš by nebol splnil svoje poslanie, začaté dielo spásy bolo by zostalo nedokončené.

Vnútorňý boj v Getsemane bol krutý, ale krátky. Ježiš sa nebál telesnej smrti, ale zostal neochvejný, a za Pravdu, ktorú prinášal, šiel pokojne na pozemskú smrť. Svojou krvou na kríži spečatil všetko to, čo hlásal a čomu žil.

Týmto činom úplne premohol temno, ktoré tak prehralo posledný tromf. Ježiš zvíťazil. Z lásky k Otcovi, Pravde, z lásky k ľudstvu, ktorému tak zostala voľná cesta k slobode do Svetla, pretože týmto víťazstvom o pravde jeho slov, sa posilnila.

Keby sa bol útekou tomu vyhol, a tak sa vzdal svojej práce, bolo by to muselo vzbudiť v ľuďoch pochybnosti.

Ježiš teda zomrel pre hriechy ľudstva! Keby ľudstvo nebolo bývalo zhrešilo tým, že sa odvrátilo od Boha obmedzením svojej cháповosti vplyvom rozumu, mohol si Ježiš ušetriť svoj príchod na zem, rovnako ako cestu utrpenia a tiež svoju smrť na kríži. Preto je celkom správne, keď sa hlása: Kvôli našim hriechom Ježiš prišiel, trpel a zomrel na kríži!

To však neznamená, že by si si nemusel sám odčiniť svoje vlastné hriechy!

Lenže teraz to môžeš ľahko, lebo Ježiš ti **ukázal** cestu prinesením Pravdy, ktorú priniesol **vo svojich slovách.**

Teda ani Ježišova smrť na kríži nemôže jednoducho zmyť tvoje vlastné hriechy. Keby sa malo stať niečo takého, museli by byť vopred zrušené všetky zákony vesmíru. To sa však nestane. Sám Ježiš sa dosť často odvoláva na všetko to, „čo je napísané“, teda na staré. Nové evanjelium lásky nemá tiež v úmysle rušiť alebo odmietat' staré evanjelium spravodlivosti, **ale ho dopĺňať.** Chce byť s ním zajedno.

Nezabúdaj preto na spravodlivosť vznešeného Stvoriteľa všetkých vecí, ktorá sa nedá odsunúť ani o vlások, a ktorá stojí neotrasiteľne od počiatku sveta až do konca! Nikdy by nebola mohla pripustiť, aby niekto vzal na seba vinu iného a aby ju odpýkal.

Ježiš mohol pre vinu druhých, teda kvôli vine druhých prísť, trpieť, zomrieť, vystupovať ako bojovník za Pravdu, ale on sám zostal nedotknutý a čistý od tejto viny, a preto ju ani osobne nemohol vziať na seba.

Vykupiteľské dielo nie je preto snád' menšie, ale je obeťou, nad ktorú nemôže byť väčšej. Ježiš prišiel zo svetlých výšin do bahna pre teba, bojoval o teba, trpel a zomrel pre teba, aby ti priniesol Svetlo, osvetľujúce pravú cestu nahor, aby si sa neustratil a nezahynul v temnotách.

Tak stojí tvoj Spasiteľ pred tebou. **To** bolo jeho mohutné dielo lásky.

Božia spravodlivosť, vážna a prísna, ostala i naďalej v zákonoch vesmíru; lebo čo človek zasieva, to aj zožne, hovorí aj sám Ježiš vo svojom poslanstve. Podľa Božej spravodlivosti človeku nemôže byť odpustený ani halier.

Na to myslí, keď stojíš pred znamením posvätnej vážnosti. Ďakuj vrúčne za to, že ti Spasiteľ svojím Slovom znovu otvoril cestu k odpusteniu tvojich hriechov a opusť to miesto s vážnym predsavzatím, že pôjdeš touto tebe ukázanou cestou, aby si mohol dosiahnuť odpustenie.

Ale ísť tou cestou neznamená snád' len Slovo sa naučiť a veriť mu, ale aj **žiť** podľa tohoto Slova! Veriť mu, považovať ho za správne, ale nekonať vo všetkom podľa neho, by ti pranič neprospeľo. Ba naopak, bol by si na tom horšie, než tí, ktorí o Slove nevedia vôbec nič.

Preto sa prebuď, pozemský čas je pre teba drahocenný!

15. Tajomstvo zrodzenia.

ĽUDIA nevedia, čo tým činia, keď hovoria, že je veľká nespravodlivosť v tom, v akých pomeroch sa človek rodí!

Jeden zanovito prehlasuje: „Ak je na svete nejaká spravodlivosť, ako sa môže narodiť dieťa, zaťažené dedičnou chorobou! Nevinné dieťa musí spolutrpieť za hriechy rodičov!“

Iný zase povie: „Jedno dieťa sa rodí v bohatstve a druhé v trpkkej chudobe a núdzi. Z toho nemôže vyrásť viera v spravodlivosť.“

Alebo: „Pripusťme, že rodičia majú byť potrestaní, potom ale nie je správne, že trestom je nemoc a smrť dieťaťa. Dieťa musí predsa pri tom trpieť nevinne.“

Takýchto a podobných názorov koluje medzi ľuďmi na tisícky. Niekedy i vážne hľadajúci si tým lámu hlavy.

Jednoduchým prehlásením, že „nevyspytateľné sú cesty Božie, ktoré privádzajú všetko k dobrému koncu,“ neodstráni sa zo sveta to nástoječivé „prečo“. Kto sa chce tým uspokojiť, musí sa s tým **ľahostajne** zmieriť, alebo každú spýtavú myšlienku musí ihneď potlačiť ako neoprávnenú.

Ale tak to nie je chcené. Otázkami sa nájde pravá cesta. Ľahostajnosť alebo násilné potláčanie pripomína len otroctvo. Boh však nechce mať otrokov! Nechce tupé poddanstvo, ale slobodný, vedomý pohľad nahor. Jeho nádherné, múdre usporiadanie sa nepotrebuje zahaľovať do mystického šera, ale skôr získa ešte na svojej vznešenej nedotknuteľnej veľkosti a dokonalosti, ak voľne leží pred nami! Svoje večné pôsobenie koná bez prestania, nezmeniteľne a neúplatne, so stále rovnakým pokojom a istotou. Nedbá na hromženie alebo uznanie ľudí, ani na ich nevedomosť, ale vracia každému jednotlivcovi v zreľých plodoch navlas presne to, čo zasieval.

„Božie mlyny melú pomaly ale iste“, hovorí tak výstižne ľudové príslovie o tomto tkaní nevyhnutného zvratného pôsobenia v celom stvorení, ktorého nezmeniteľné zákony prechovávajú v sebe Božiu spravodlivosť a ju aj vykonávajú. Rinie sa to, preteká a prúdi, vyliievajú sa na všetkých ľuďoch bez ohľadu, či si to prajú alebo nie, či sa tomu podrobujú, alebo sa tomu bránia. Musia to prijať buď ako spravodlivý trest a tým odpustenie, alebo ako odmenu a tým povznesenie.

Keby niektorý reptajúci alebo pochybujúci mohol len jediný krát nazrieť do tohto jemnohmotného vlnenia a tkania, preniknutého prísnyim duchom, ihneď by zahanbene zmĺkol a zdrtený by spoznal trúfalosť svojich slov. Toto tkanie totiž preniká celým stvorením, obklopuje ho a v ňom spočívá. Je samo časťou stvorenia, živé ako večne činné Božie tkáčske krosná.

Tá pokojná vznešenosť a istota, ktorú by človek uzrel, prinútila by ho klesnúť do prachu a odprosiť. Akého malého si predstavoval svojho Boha! A akú úžasnú veľkosť by našiel v jeho dielach. Poznal by, že aj vo svojich najvyšších predstavách, o ktoré by sa pokúšal, mohol Boha len znižovať a dokonalosť jeho veľkého diela zmenšovať v márnej snahe vtesnať ho do malichernej úžiny, vytvorenej prepestovaným rozumom, ktorý sa nikdy nemôže povzniesť nad priestor a čas. Človek nesmie zabúdať, že prebýva v diele Božom, že sám je časťou tohto diela, a tým je bezpodmienečne podriadený i jeho zákonom.

Avšak toto dielo nezahrňuje len to, čo je viditeľné pozemskému zraku, ale aj svet jemnohmotný, ktorý v sebe obsahuje najväčšiu časť vlastného ľudského bytia a pôsobenia. Občasné životy na zemi sú len malými zlomkami celého bytia, **sú ale vždy rozhodujúcimi obratmi.**

Pozemské zrodienie je vždy len začatím jedného zvláštneho úseku v celkovom bytí človeka, ale vôbec nie jeho skutočným začiatkom.

Ak začína človek ako taký svoje putovanie stvorením, je voľný, bez osudových vlákiien, ktoré vnikajú do jemnohmotného sveta, príťažlivou silou rovnorodosti neustále sa cestou zosilňujúcich, s ostatnými sa križujúcich a zatkávajúcich a pôsobiacich späťne na pôvodcu, s ktorým zostali spojené, takže vytvárajú osud alebo karmu. Účinky naraz sa vracajúcich vlákiien potom vzájomne splývajú, čím pôvodne ostro vyhranené farby tkaniva dostávajú iné odtiene a poskytujú nové, kombinované obrazce. (*) Jednotlivé vlákná vytvárajú cestu pre späťne účinky len dovtedy, kým pôvodca poskytuje vo svojom vnútri oporu pre príslušný druh. Len čo prestane sám od seba túto cestu udržovať a upravovať, potom sa vlákná nemôžu na nej zachytiť a uschnú, musia od neho odpadnúť, nech sú už zlé alebo dobré. (*) Prednáška č. 6: „Osud“

Každé osudové vláknó sa teda formuje jemnohmotne chcením, keď sa človek rozhodol k nejakému činu. Potom putuje von, ale napriek tomu zostáva zakotvené v pôvodcovi; vytvára tak bezpečnú cestu k rovnorodým druhom, posilňuje ich, ale súčasne dostáva aj od nich novú

silu. Takto posilnené vracia sa späť k východisku. V tomto deji spočíva pomoc, ktorú dostáva ten, kto sa usiluje o dobro; ako je to aj zaslúbené alebo aj skutočnosť, že „zlo plodí opäť nutne zlo“. (**)(**)Pr. č. 30: Človek a jeho slobodná vôľa.

Každému človeku prinášajú spätné účinky týchto bežiacich nitiek, ku ktorým denne nadväzuje nové, jeho osud, ktorý si sám utvoril a ktorému je podrobený. Akákoľvek ľubovôľa, ako aj nespravodlivosť je pritom vylúčená. Karma, ktorú človek nesie so sebou a ktorá sa javí ako jednostranné predurčenie, je v skutočnosti len bezpodmienečným **následkom** jeho minulosti, pokiaľ sa táto ešte nerozuzlila v spätnom pôsobení.

Skutočný začiatok ľudského bytia je **vždy** dobrý a u mnohých ľudí je taký aj koniec. Výnimku tvoria tí, ktorí zahynuli vlastnou vinou, a to tak, že napred sami od seba svojimi rozhodnutiami podali ruku zlu, ktoré ich potom celkom strhlo do skazy. Zmeny osudu sa odohrávajú vždy len v medziobdobiach, v čase vnútorného vývoja a dozrievania človeka.

Človek si teda vytvára svoj budúci život vždy sám. Dodáva nitky a určuje tak farbu a vzor rúcha, ktoré pre neho utkajú Božie krosná zákonom zvrätneho pôsobenia.

Vo vzdialenej minulosti spočívajú často príčiny, určujúce pomery, do ktorých sa duša zrodí, práve tak ako dobu, pod vplyvmi ktorej dieťa vstupuje do pozemského sveta; to všetko pôsobí potom trvalo cez celé jeho pozemské putovanie, aby sa dosiahlo to, čo je práve pre túto dušu potrebné k vykúpeniu, k obrúseniu, k odvrhnutiu a k ďalšiemu tvoreniu.

Ale ani to sa nedeje jednostranne len pre dieťa, vlákna sa totiž spriadajú samočinne tak, že v pozemskom sa tiež odohráva zvrätne pôsobenie. Rodičia dávajú dieťaťu práve to, čo potrebuje k svojmu ďalšiemu vývoju, a tak isto zase dieťa rodičom, nech už je to dobré alebo zlé; lebo k ďalšiemu vývoju a rozmachu patrí prirodzene aj oslobodenie sa od zla prežitím, čím sa ako také spozná, a aj odvrhne. A príležitosť k tomu dáva vždy zvrätne pôsobenie. Bez neho by sa človek nikdy nemohol naozaj oslobodiť od toho, čoho sa dopustil.

V zákonoch zvrätneho pôsobenia spočíva teda cesta k slobode alebo k vzostupu ako veľký dar a milosť. Z toho dôvodu nemožno vôbec hovoriť o treste. Trest je nesprávny výraz, lebo predsa práve v ňom sa prejavuje najväčšia láska, ruka Stvoriteľova, podávaná na odpustenie hriechov a oslobodenie sa.

Pozemský príchod človeka pozostáva z počatia, vtelenia a narodenia. Vtelenie je vlastným vstupom človeka do jeho bytia na zemi. (*) Pr. č. 7: Stvorenie človeka.

Tisícoraké sú pri tom vlákna, ktoré spolupôsobia pri určovaní vtelenia. Avšak ako vždy vo stvorení, tak aj v týchto dejoch prejavuje sa spravodlivosť, odstupňovaná do najjemnejších odtieňov, ktorá sa vyčerpáva, a napomáha k pokroku **všetkých** pri tom zúčastnených.

Preto je narodenie dieťaťa niečím ešte omnoho posvätejším, dôležitejším a cennejším, než sa to všeobecne pripúšťa. Narodením dieťaťa, jeho vstupom do pozemského sveta, dostáva sa od Stvoriteľa novej zvláštnej milosti nielen dieťaťu, ale súčasne aj rodičom a dokonca aj prípadným súrodencom a iným osobám, prichádzajúcim s dieťaťom do styku; tí všetci dostanú tak príležitosť ísť v niečom dopredu.

Rodičom môže byť daná príležitosť duchovne získať, či už potrebným ošetrovaním chorého, či veľkou starosťou alebo zármutkom; nech už je to ako liek, ako jednoduchý prostriedok k dosiahnutiu určitého účelu alebo tiež skutočné odpykanie starej viny, dokonca snád aj symbolické rozviazanie hroziacej karmy. Veľmi často sa stáva, že z milosti Božej si človek už začatým dobrým chcením **odčiní vopred** svoju **vlastnú** ťažkú chorobu, ktorá by ho inak podľa zákona zvrätneho pôsobenia musela postihnúť ako karma. Býva to vtedy, keď niekto z vlastnej vôle sa rozhodne obetavo ošetrovať cudzie alebo vlastné dieťa. Skutočné odčinenie môže však nastať len citovo, v úplnom prežívaní. Ak človek ošetruje druhého z opravdivej lásky, prežívanie je často ešte silnejšie než pri vlastnej chorobe. Je v ňom hlbší cit úzkosti a bolesti počas nemoci dieťaťa alebo niekoho iného, koho naozaj miluje ako blížneho. Takisto hlboká je tiež radosť z jeho uzdravenia. A už len toto samotné silné prežitie vtlača nezmazateľné stopy do citu, do duchovného človeka, pretvára ho a týmto pretvorením

odtrháva z neho osudové vlákna, ktoré by ho inak ešte zasiahli. Po tomto odtrhnutí alebo odpadnutí vracajú sa vlákna ako natiahnutá guma rýchlo späť na opačnú stranu do rovnorodých jemnohmotných centier, ktorých príťažlivá sila odteraz ťahá vlákna jednostranne k sebe. Tým je akýkoľvek ďalší účinok na zmeneného človeka vylúčený, pretože k tomu chýba spojovacia cesta.

Tak existujú tisícky spôsobov odčinenia touto formou, keď človek prevezme nejakú povinnosť dobrovoľne, a rád z lásky alebo z lásky, podobnej milosrdenstvu.

Ježiš v tom ukázal najkrajšie príklady takého jednanja vo svojich podobenstvách. Takisto vo svojom kázaní na hore a vo všetkých ostatných rečiach poukázal na blahodarné výsledky takých skutkov. Pritom hovoril vždy o „blížnom“ a ukázal tak najlepšiu cestu k rozviazaniu karmy a k vzostupu, a to najjednoduchším a najpravdivejším spôsobom. „Miluj svojho blížneho ako seba samého!“, napomínal a dával tým kľúč od brány, vedúcej k všestrannému vzostupu. Nemusí pritom vždy ísť o nemoc. Deti, nutná starostlivosť o ne a výchova poskytujú tým najprirodzenejším spôsobom toľko príležitostí, že skrývajú v sebe **všetko**, čo vôbec prichádza do úvahy ako rozuzlenie. A preto prinášajú deti požehnanie, nech sú akokoľvek narodené a vyvinuté!

To, čo platí pre rodičov, platí tiež pre súrodencov a všetkých, ktorí s deťmi prichádzajú hodne do styku. Aj oni majú novým pozemšťanom získať príležitosť tým, že sa snažia trpezlivo a starostlivo im pomáhať, i keby sa jednalo len o odnaučenie zlých vlastností a podobne.

Nemenej sa však tým pomôže i samému dieťaťu. Každému sa narodením naskytá možnosť dostať sa o veľký kus cesty nahor! U koho to tak nie je, ten to zaviniť sám, pretože nechcel. Každé narodenie treba preto považovať za dobrotivý dar Boží, ktorý sa rozdeľuje rovnomerne. Aj kto sám nemá deti a vezme si k sebe cudzie dieťa, ani ten nie je ukrátený o požehnanie, ba dostane sa mu ho ešte viac, ak prijal dieťa kvôli nemu samému, a nie pre vlastné uspokojenie.

Pri obyčajnom vtelení hrá hlavnú úlohu príťažlivá sila duchovnej rovnorodosti, spoluúčinkujúca na oboch stranách pri zvratnom pôsobení. Vlastnosti, považované za dedičné, v skutočnosti nie sú zdedené, ale zdôvodniteľné len touto príťažlivou silou rovnorodého. Dieťa nemá nič duchovne zdedené ani po matke, ani po otcovi, pretože je práve tak uceleným človekom ako oni sami, lenže má rovnaké vnútorné vlastnosti, ktorými sa cítilo priťahované.

Avšak pri vtelení nie je rozhodujúcou len príťažlivá sila rovnorodosti. Zasahujú tu svojim vplyvom ešte aj iné bežiacie osudové vlákna pripútané na duši pripravenej k inkarnácii, možno sú tieto vlákna nejako späté s niekým z rodiny, do ktorej je duša privádzaná. To všetko spolupôsobí, priťahuje a privádza nakoniec k vteleniu.

Iné je to však, ak duša vezme dobrovoľne na seba nejakú úlohu alebo poslanie. Buď aby pomáhala určitým ľuďom na zemi, alebo aby spolupracovala na pomocnom diele, určenom pre celé ľudstvo. V tom prípade duša prijíma vopred vedome na seba tiež všetko, čo ju na zemi stihne. Preto ani vtedy nemožno hovoriť o nespravodlivosti. A zvratné pôsobenie prinesie duši za to odmenu, keď táto koná v obetavej láske, nepoznajúcej odplatu. Do rodín, kde sa vyskytujú dedičné nemoci, vteľujú sa duše, ktoré potrebujú tieto nemoci, aby sa zvratným pôsobením cez ne oslobodili, očistili, alebo pokročili dopredu.

Hlavné a udržiavajúce vlákna nepripustia vôbec mylné, teda nespravodlivé vtelenie. Vylúčia v tomto smere každý omyl. Rovnalo by sa to pokusu plávať proti prúdu, ktorý tečie svojim vyrovnaným korytom nezlomnou a stálou silou, že vylúči vopred každý odpor, takže k pokusu nemôže ani vôbec dôjsť. Ale pri náležitom povšimnutí jeho vlastností prináša len požehnanie.

Do pozornosti sa dostane všetko aj pri dobrovoľných vteleniach, keď duša berie na seba choroby z vlastnej vôle, aby dosiahla určitý cieľ. Keď napríklad otec alebo matka si spôsobili

nemoc vlastnou vinou, hoci len nedbaním prírodných zákonov vyžadujúcich bezpodmienečný ohľad na udržanie zdravia zvereného tela, tak bude bolesť z toho, že vidia túto nemoc opäť na dieťati, nieť v sebe už odčinenie. Keď je táto bolesť úprimne precítená, povedie k očiste duše.

Nemá význam uvádzať zvláštne príklady, pretože každé jednotlivé narodenie vplyvom mnohonásobne posprietaných osudových vlákién by poskytovalo vždy nový obraz, odlišný od druhých; dokonca i prípady rovnakého druhu by sa museli prejavíť v nesčíselných obmenách následkom splývania jemných odtieňov zvratného pôsobenia.

Len jeden jednoduchý príklad nech je uvedený: Matka miluje svojho syna natoľko, že mu všemožne bráni, aby sa oženil a od nej odišiel. Stále ho pripútava k sebe. Takáto láska je falošná, čisto sebecká, i keď matka podľa svojej mienky vynakladá všetko, aby synovi učinila pozemský život čo najkrajším. Svojou sebeckou láskou zasiahla do synovho života neprávom. Pravá láska nemyslí na seba, ale vždy len na prospech milovaného, aj keď je to spojené s vlastným odriekaním. Príde hodina, keď je matka odvolaná. Syn teraz ostal sám. Je pre neho už prineskoro, aby sa ešte vzbopil k radostnému splneniu vlastných prianí, ako to poskytuje mladosť. Napriek tomu predsa niečo získal; lebo núteným odriekaním si niečo odpykal. Či už to bolo niečo rovnorodé z jeho predchádzajúceho bytia, takže sa súčasne vyhol vnútornému osamoteniu v manželstve, ktoré by ho inak muselo postihnúť, keby sa bol oženil, alebo je to niečo iné. Je to pre neho v tomto smere len ziskom. Matka však vzala svoju sebeckú lásku so sebou. Príťažlivá sila duchovnej rovnorodosti ju preto ťahá neúprosne k ľuďom s podobnými vlastnosťami. Len v blízkosti takých ľudí nachádza možnosť, aby prostredníctvom ich citového života mohla spolupreciťovať časť svojej vlastnej vášne, pretože títo ľudia tiež preukazujú sebeckú lásku voči iným. Tak zostáva pripútaná k zemi. Ak dôjde potom u ľudí, v blízkosti ktorých sa matka trvalo zdržuje, k počatiu, ona sa znovu vteli práve v dôsledku tohto pevného duchovného spútania. Potom sa situácia obráti. Ona ako dieťa musí teraz trpieť pre podobnú vlastnosť otca alebo matky to isté, čím kedysi trpelo jej dieťa od nej. Nemôže opustiť svoj rodičovský dom, aj keď po tom túži a naskytnú sa jej príležitosti. Jej vina je zahladená, keď prežitím na sebe samej pozná takéto vlastnosti ako bezprávie a tým sa od nich oslobodí.

Pri spojení s hrubohmotným telom, t.j. pri inkarnácii, kladie sa každému človeku na oči páška, ktorá mu bráni vidieť a rozpamätať sa na svoje predošlé bytie. Aj to, ako všetko dianie vo stvorení, je len k prospechu dotyčného. Opäť v tom spočíva múdrosť a láska Stvoriteľa. Keby sa každý mohol presne rozpamätať na svoj predošlý život, zostal by vo svojom novom pozemskom živote len tichým pozorovateľom, ktorý by stál bokom, s vedomím, že tým získa pokrok, alebo si niečo odpyká, v čom je takisto len pokrok. Avšak práve preto by potom pre neho nebol možný nijaký pokrok, ale skôr by to prinieslo veľké nebezpečie úpadku a poklesu.

Pozemský život má byť skutočne **prežitý**, ak má splniť svoj účel. Len to, čo človek vnútorne prežije, teda precíti od najvyššieho po najhlbšie, len to je jeho vlastníctvom. Keby človek vždy už vopred poznal jasne presný smer, jemu prospešný, nemusel by uvažovať ani sa rozhodovať. Tým by zase nezískal nijakú silu, nijakú samostatnosť, ktoré bezpodmienečne potrebuje. Avšak takto berie každú situáciu v pozemskom živote vážnejšie. Každé skutočné prežitie vstupuje nezabudnuteľné dojmy do citu, do toho nesmrteľného, čo si človek pri svojej premene bytia odnáša so sebou ako svoje vlastníctvo, ako časť seba samého, už pretvoreného podľa prežitých dojmov. Ale odnáša si **len** to skutočne prežité, všetko ostatné zaniká pozemskou smrťou. Toto **prežité** však zostáva ako dozretá hlavná náplň pozemského jestvovania, jeho zisk! K prežitému nepatrí naučené: Iba to, čo si z naučeného osvojil prežitím. Celá ostatná hŕba naučeného, kvôli čomu nejeden človek obetuje celé pozemské bytie, odpadá ako plevy. Preto by mal každý okamih života brať vážnejšie, aby ním pulzovalo

silné životné teplo, či už v myšlienkach, v slovách alebo v činoch, a aby neupadol do prázdnych návykov.

Novonarodené dieťa vyzerá teraz s páskou priloženou na očiach, pri vtelení, ako úplne nevedomé, a preto omylom považované aj za nevinné. Pritom si často prináša so sebou mocnú karma, ktorá mu poskytuje možnosti napraviť predchádzajúce bludné cesty prežitím. Karma je v osudovom určení len nutným následkom diania v minulosti. Pri poslaniach sa karma berie dobrovoľne na seba kvôli získaniu pozemského chápania a pozemskej zrelosti, potrebným k ľahšiemu splneniu poslania, pokiaľ ale karma nepatrí k samotnému poslaniu.

Preto by človek už nemal reptať proti nespravodlivosti pri narodeniach, ale mal by vdáčne vzhliaďnúť k Stvoriteľovi, ktorý každým narodením dáva len nové milosti!

16. Odporúča sa okultné školenie?

NA TÚTO otázku treba rozhodne odpovedať: „Nie.“ Okultné školenie, ku ktorému patria aj cvičenia na dosiahnutie jasnovidectva, jasnočujnosti atď., je prekážkou pre slobodný vnútorný rozvoj a skutočný duchovný vzostup. K čomu takéto školenie môže doviest', dokazuje pôsobenie takzvaných mágov a čarodejníkov minulých dôb, pokiaľ ich školenie prebiehalo do určitej miery priaznivo.

Je to jednostranné tápanie vpred, zdola nahor, pričom nikdy nemožno prekročiť takzvané pozemské pásmo. Vo všetkých týchto úkazoch a dejoch, ktoré je možné dosiahnuť za určitých okolností, ide vždy len o veci nižšieho a najnižšieho druhu, ktoré nedokážu ľudí ako takých povzniesť vnútorne vyššie, zato ich však môžu zviest' z cesty.

Človek môže takto preniknúť len do najbližšieho jemnohmotnejšieho okolia, v ktorom inteligentné bytosti sú často ešte nevedomejšie než samotní pozemskí ľudia. Všetko, čo tým dosiahne, je to, že sa otvára jemu neznámym nebezpečenstvám, pred ktorými ostáva inak uchránený, ak sa im neotvorí.

Niektorý zo školených, čo sa stal jasnovidným alebo jasnočujným, uvidí, alebo počuje v tomto nízkom okolí často aj veci, podobajúce sa zdanlivo čomusi vznešenému a čistému, hoci sú od toho veľmi vzdialené. Ak spolupôsobí aj vlastná, cvičeniami zvlášť podnietená fantázia, vytvorí sa okolo žiaka čosi ako skutočnosť a zmätok je hotový. Človek s takýmto umelým školením stojí na neistých nohách a nemôže ani pri najlepšej vôli rozoznať presnú hranicu medzi pravdou a klamom, ani hranicu medzi tisícorakými útvarmi v jemnohmotnom živote. K tomu pristúpia ešte nízke, pre neho rozhodne škodlivé vplyvy, ktorým sa sám otvoril dobrovoľne, a to ešte s veľkou námahou, a proti ktorým nemôže postaviť vyššiu silu; tak sa z neho stáva čoskoro vrak bez kormidla na neznámom mori, ktorý môže byť nebezpečný všetkému, s čím sa stretne.

Je to presne tak, ako s človekom, ktorý nevie plávať. Pritom ale je úplne schopný plaviť sa aj v neznámej vode v dobre chránenom člne. Podobne ako je tomu v pozemskom živote. Ak ale odstráni za plavby z ochranného člna jednu latku, vznikne trhlina, ktorou vnikne voda, tá

ho zbaví ochrany a strhne dolu. Taký človek, ktorý nevie plávať, sa stane obeťou neznáameho živlu.

Takto to prebieha aj pri okultnom školení. Človek len odstraňuje latky zo svojej ochrannej loďky, **neučí sa však plávať!**

Ale existujú aj takí plavci, ktorí sa nazývajú majstrami. V tomto odbore sú plavcami takí ľudia, ktorí majú v sebe už hotovú vlohu a školením jej podali ruku, aby sa mohla uplatniť a ešte viac rozširovať. V takých prípadoch spája sa teda už viac alebo menej hotová schopnosť s umelým školením. Ale aj najlepšiemu plavcovi sú vždy stanovené pomerne úzke hranice. Ak sa odváži príliš ďaleko, ochabnú mu sily a je nakoniec práve tak stratený ako neplavec, ak mu, rovnako ako neplavcovi, nepríde pomoc.

Ale taká pomoc môže v jemnohmotnom svete prísť len zo svetlých výšin, z čistého duchovného. A táto pomoc môže zase prísť len vtedy, keď ten, ktorý sa nachádza v nebezpečí, dosiahol vo svojom duševnom vývoji určitý stupeň čistoty, s ktorou sa táto môže spojiť k opore. Taká čistota sa však nedá docieľiť pokusmi v okultných školeniach, ale jedine povznesením pravej vnútornej morálky trvalým pohľadom nahor k čistote Svetla.

Ak sa človek uberá po **takej** ceste, ktorá ho časom privedie k určitému stupňu vnútornej čistoty, čo sa prirodzene potom odzrkadlí v jeho myšlienkach, slovách a skutkoch, dosiahne postupne spojenie s čistejšími výšinami a odtiaľ v spätnom pôsobení tiež väčšiu silu. Tým získal cez všetky medzistupne spojenie, ktoré ho drží a poskytuje mu oporu. Nepotrva potom dlho a dostane bez vlastnej námahy to, o čo márne usilovali dosiahnuť plavci. Ale v prísnych zákonoch zvratného pôsobenia je to zariadené tak starostlivo a opatrne, že sa mu dostane vždy len toľko, nakoľko stačí prinajmenšom svojou protisilou, čím je teda už vopred odstránené každé nebezpečie. Nakoniec i deliaca hranica, ktorú možno prirovnáť k latke na člnu, bude stále tenšia a tenšia, až odpadne nakoniec úplne. To je ale potom chvíľa, keď sa taký človek cíti celkom v jemnohmotnom svete až hore k svetlým výšinám ako doma, podobne ako ryba vo vode. Jedine to je správna cesta. Všetko, čo bolo umelým školením urýchlené, je škodlivé. Len rybe, keď je vo vode, nie je voda nebezpečná, pretože je vo svojom „živle“, pre ktorý je vybavená takou výzbrojov, akú nemôže **nikdy dosiahnuť** ani ten najškolenější plavec.

Ak si niektorý človek zaumieni zúčastňovať sa na okultnom školení, musí tomu predchádzať jeho dobrovoľné rozhodnutie, ktorého následkom je potom podrobený. Preto nemôže ani počítať s tým, že sa mu **musí** pomôcť. Mal možnosť zavčas sa slobodne rozhodnúť.

Ale človek, ktorý navedie k takým školeniam iných ľudí a títo sú tým potom vystavení nebezpečenstvám najrôznejšieho druhu, musí vziať na seba veľkú časť následkov, ako vinu za každého jednotlivca. Bude na všetkých pripútaný jemnohmotne. Neodvolateľne bude musieť po svojom pozemskom dožití zísť dolu k tým, ktorí ho predišli, ktorí nebezpečiam podľahli, až k tomu, ktorý klesol najhlbšie. Sám nemôže stúpať dovedy, kým nepomohol každému jednotlivcovi, opäť nahor, dokiaľ nebola napravená bludná cesta a nedohnalo sa zameškané. To je vyrovnanie vo zvratnom pôsobení a súčasne cesta milosti pre neho k náprave nesprávneho a k jeho vzostupu.

Ak ale taký človek pôsobil v tom nielen slovami, ale aj písmom, postihne ho zvratné pôsobenie ešte ťažšie, lebo spisy aj po jeho pozemskom úmrtí pôsobia naďalej zhubne. V jemnohmotnom živote musí potom vyčkávať, pokiaľ už nepríde niekto, kto sa dal zviest' jeho spismi, aby mu pomohol nahor. Tak môžu prejsť stáročia.

Tým ale nie je mienené, že oblasť jemnohmotného sveta má zostať v pozemskom živote nedotknutá a uzavretá!

Vnútorne dozretí ľudia to vždy zbadajú v pravú hodinu, že sa budú cítiť doma tam, kde sa pre iných skrýva nebezpečie. Oni smú vidieť Pravdu a šíriť ju ďalej. Ale pri tom uvidia jasne i hroziace nebezpečie tým, ktorí chcú okultným školením jednostranne vniknúť do nížin neznámej zeme. Títo nedajú nikdy podnet k okultným školeniam.

17. Špiritizmus.

ŠPIRITIZMUS! Medialita! Mocne planie spor pre a proti nim. Nie je mojou úlohou hovoriť niečo o protivníkoch a ich horlivosti v popieraní špiritizmu. Bolo by to plytvanie časom; každému logicky uvažujúcemu človeku totiž postačí, keď si prečíta o spôsobe tzv. skúmania alebo bádania, aby sa presvedčil, že sa v tom zrači úplná neznalosť a rozhodná neschopnosť „bádateľov“. Prečo? Ak chcem preskúmať pozemskú oblasť, musím sa riadiť podľa toho, aká je zem a jej zloženie. Ak chcem naproti tomu prepátrať more, nezostane mi nič iné, ako riadiť sa pri tom vlastnosťou vody a používať pomôcky, zodpovedajúce vlastnosti vody. Vyzbrojiť sa na vodu rýľom a lopatou alebo vítačkou by ma asi ďaleko nedoviedlo v mojom výskume. Alebo mám snáď poprieť jestvovanie vody preto, že v opaku mne známejšej a pevnejšej zemi ľahko ňou prejdem rýľom? Alebo preto, že sa po nej nedá chodiť nohami, ako som zvyknutý po pevnine? Odporcovia povedia: „To je rozdiel, veď jestvovanie vody **vidím** a pociťujem, to vari nikto nemôže poprieť!“

Ako je to dávno, keď sa veľmi energicky popieralo jestvovanie miliónov pestrofarebných živých tvorov v jedinej kvapke vody, o ktorých dnes už vie každé dieťa? A prečo sa to popieralo? Len preto, že ich nebolo vidieť! Až potom, keď bol vynájdený nástroj, zameraný na ich podstatu, bolo umožnené ten nový svet spoznať, vidieť a pozorovať.

Tak je to i s mimohmotným svetom, s takzvaným záhrobím! Staňte sa predsa vidiacimi! A len **potom** si dovoľte posudzovať! To záleží od **vás**, nie od „**oného sveta**“. Vy máte v sebe okrem svojho hrubohmotného tela ešte aj látku z iného sveta, zatiaľ čo tí zo záhrobia vaše hrubohmotné telo už nemajú. Požadujete a očakávate, že sa vám tí záhrobní sami priblížia (dajú znamenie, atď.), hoci oni už hrubohmotnosť nemajú. Čakáte, nato že oni **vám** budú dokazovať svoju existenciu, zatiaľ čo vy sami tu sedíte s postojom sudcu, vy, ktorí okrem hrubohmotnosti máte rovnako i hmotu záhrobných.

Stavajte predsa mosty **vy**, ktorí ich môžete stavať! Pracujte konečne s tou istou látkou, ktorá je aj vám k dispozícii a staňte sa tak vidiacimi! Alebo mlčte, ak tomu nerozumiete a vykrmujte ďalej len to hrubohmotné, ktoré bude čoraz viacej zaťažovať vaše jemnohmotné telo. Raz príde deň, keď sa jemnohmotné bude musieť oddeliť od hrubohmotného tela a zostane potom bezvládne ležať, pretože si celkom odvyklo pohybovať sa lietáním; veď aj to, ako všetko, je podrobené pozemským zákonom a takisto i pozemské telo. Len pohyb dáva silu! Nepotrebuje médiá, aby ste poznali jemnohmotnosť. Pozorujte len život, aký vedie to jemnohmotné vo vás. Svojou vôľou mu dajte všetko, čo potrebuje k zosilneniu. Alebo chcete poprieť tiež existenciu svojej vôle preto, že ju nevidíte a ani nemôžete nahmatať?

Ako často pociťujete účinky svojej vôle vo vás samých: Pociťujete ich síce dobre, ale nemôžete ich ani vidieť ani uchopiť. Či už je to povznesenie, radosť alebo žiaľ, zlosť alebo závisť. Len čo má vôľa účinky, musí mať aj silu, spôsobujúcu tlak; bez tlaku nemôže byť totiž ani pôsobenie ani pociťovanie. A kde je tlak, tam musí pôsobiť nejaké teleso, niečo pevné z tej istej látky, inak nemôže nastať nijaký tlak.

Musia to teda byť pevné útvary z takej látky, ktorú vy svojím hrubohmotným telom nemôžete ani vidieť ani nahmatať. A takou je hmotnosť záhrobia, ktorú môžete spoznať iba rovnorodosťou, sídliacou vo vašom vnútri.

Podivný, ba často až smiešny je spor, či jestvuje alebo nejestvuje život po pozemskej smrti. Kto dokáže pokojne, bez predsudkov a bez vlastného priania rozmýšľať a pozorovať, čoskoro zbadá, že skutočne **všetko**, celkom všetko svedčí o pravdepodobnosti jestvovania inohmotného sveta, ktorý dnešný priemerný človek nie je schopný vidieť. Jestvuje tak mnoho

dejov pripomínajúcich ich stále a stále, ktoré jednoducho nemôžeme nechať bez povšimnutia a odsunúť ich nabok ako nejestvujúce.

Naproti tomu o bezpodmienečnom zániku po pozemskom úmrtí nesvedčí nič, iba pranie mnohých, ktorí by sa tak radi vyhli každej duchovnej zodpovednosti, pri ktorej neprichádza do úvahy rozumová múdrosť a obratnosť, ale len skutočné cítenie.

Teraz si však povieme o **prívržencoch** špiritizmu, špiritualizmu atď., nech už to nazývajú akokoľvek, nakoniec z toho vyplýva vždy jedno, že sú to veľké omyly!

Títo prívrženci sú Pravde často omnoho nebezpečnejší ako protivníci a spôsobujú tiež väčšie škody!

Spomedzi miliónov ľudí sa len málo nájde takých, ktorí si dajú povedať pravdu. Väčšina z nich je zapletená v obrovskom venci malých omylov, ktoré im už nedovolia nájsť z neho cestu k jednoduchej Pravde. V čom je vina? Snáď u záhrobných? Nie! Alebo u médií? Tiež nie! **Len v samotnom jednotlivcovi!** Nie je dostatočne vážny a prísny voči sebe samému. Nechce sa striasť predpojatých názorov, bojí sa rozbiť obraz o záhrobí, ktorý si sám vytvoril, a ktorý mu v jeho fantázii po dlhý čas **dával pocit'ovat' posvätnú hrôzu a akúsi blaženosť**. A beda tomu, kto sa toho dotkne! Každý prívrženec má už pripravený kameň, aby ho po ňom hodil! Primkol sa k tomu pevne a je ochotný záhrobných nazvať skôr klamármi alebo pukušiteľskými duchmi, alebo obviniť médiá z neschopnosti, než by sám seba pokojne preskúmal a uvážil, či **jeho predstava** nebola snáď nesprávna.

Kde by som mal začať, aby som vykorenil toľkú burinu? To by bola práca bez konca. Nech je teda to, čo tu hovorím, len pre tých, ktorí skutočne vážne hľadajú; lebo len takí majú nájsť.

Príklad: Nejaký človek navštívi médium, či už slávne alebo nie. Sú s ním ešte aj iní. Začína „seansa“. Médium „zlyhá“. Nebude z toho nič. Následok? Niektorí na to povedia: Médium nestojí za nič. Iní zase: Celý špiritizmus je nanič. Skúmajúci sa bijú do pŕs a prehlasujú: Tak často overené schopnosti média boli podvodom; lebo keď prideme **my**, médium sa neodváža ničoho. A „duchovia“ mlčia! Veriaci a stúpenci odchádzajú však stiesnení. Povešť média tým utrpí a pri viacnásobnom „zlyhaní“ môže úplne zaniknúť. Ak má médium dokonca niekoho na spôsob manažéra a sú tým spojené peňažité príjmy, bude manažér nervózne naliehať na médium, aby sa predsa len trochu namáhalo, keď už ľudia za to platia, atď. Skrátka: Dostaví sa pochybnosť, výsmech, nespokojnosť. Pri novom pokuse sa médium kŕčovite vynasnaží zahĺbiť sa do mediálneho stavu, pri tom v akomsi nervóznom vlastnom omámení možno nevedomky povie čosi, čo sa domnieva počuť, alebo sa uchýli k priamemu podvodu, čo napr. hovoriacemu médiu nie je príliš ťažké. Posudok: Klamstvo, zamietnutie celého špiritizmu, lebo niektoré médiá za takýchto okolností možno siahli ku klamstvu, aby sa vyhli vzrastajúcemu nepriateľstvu. K tomu niekoľko otázok:

1. V ktorej vrstve ľudí niet podvodníkov? Či kvôli niekoľkým klamárom sa odsudzuje hneď aj celé umenie poctivo pracujúcich?

2. Prečo práve tu a skutočne nikde inde ?

Tieto otázky si môže každý sám zodpovedať.

Ale kto nesie hlavnú vinu za také nedôstojné pomery? Médium iste nie, ale samotní ľudia! Jednak svojimi príliš jednostrannými názormi, ale predovšetkým svojou totálnou nevedomosťou nútia médium voliť medzi nespravodlivým osočovaním alebo klamaním.

Zriedkakedy ľudia dovoľia médiu ísť nejakou strednou cestou.

Hovorím tu len o médiu, ktoré možno brať vážne. Netýka sa to takých, ktorí majú len mediálny nádych, ale svoje chatrné schopnosti sa snažia dostať do popredia. Som tiež ďaleko od toho, aby som sa zastával akýmkoľvek spôsobom početných prívržencov médií; lebo vlastná hodnota, špiritistov, združujúcich sa okolo médií, nájde sa totiž len v najzriedkavejších prípadoch; výnimkou sú len vážni bádatelia, ktorí sa blížia k tejto novej oblasti so snahou **učiť sa**, ale nie, aby sa proti nej stavali ako sudcovia a k tomu ešte nevedomí. Väčšine takzvaných veriacich neprinášajú tieto návštevy „seáns“ nijaký pokrok,

ale stagnáciu alebo krok späť. Stávajú sa tak nesamostatnými, že sami už nemôžu o ničom rozhodnúť, ale pri všetkom si vyžadujú radu „záhrobných bytostí“. Často ide o najsmiešnejšie veci, väčšinou pozemské maličkosti.

Vážny bádateľ alebo skutočne hľadajúci človek sa pri tom vždy pohorší nad nevýslovnou obmedzenosťou práve tých ľudí, ktorí ako stáli návštevníci médií sa roky u nich cítia „ako doma“.

S náramne múdрым a povýšeneckým výrazom hovoria najväčšie nezmysly a vysedávajú tu s pokryteckou pobožnosťou. Oddávajú sa pritom príjemnému vzrušeniu nervov, ktoré im v ich fantázii prináša styk s neviditeľnými silami. Mnohé média sa pri tom sľnia v lichotivých rečiach takých stálych návštevníkov, ktorí tým v skutočnosti dávajú najavo len sebecké priania, aby sami „zažili“ čo najviac. Ale taký „zážitok“ znamená pre nich len počuť alebo vidieť, jedným slovom baviť sa. K „prežitiu“ v nich nikdy nedôjde.

Čo si má o týchto prípadoch pomyslieť **vážny** človek?

1. Predovšetkým to, že médium vôbec nemôže prispieť ku „zdaru“, iba ak tým, že sa vnútorne otvorí, teda oddá a inak len čaká; lebo médium je len nástrojom, ktorý sa používa, ale nevydá nijaký zvuk, ak sa na ňom nehrá. Takzvané „**zlyhanie**“ nemôže preto vôbec nastať. Kto o tom hovorí, ukazuje svoju obmedzenosť, má dať ruky preč od toho a tiež nevyjadrovať nijakú mienku. Ako každý, ktorému učenie padne zaťažko, mal by sa vyhnúť univerzite. Skutočne povedané, médium je teda jednoducho mostom alebo prostriedkom k účelu.

2. Ďalej je nutné uvážiť, že najmä **účastníci** hrajú pri tom veľkú úlohu! Nie svojim zovňajškom alebo dokonca spoločenským postavením, ale **svojím vnútorným životom!** Vnútorný život je svet sám pre seba, ako to vedía aj tí najväčší posmievачi. On nemôže byť nejaké „nič“, keď má svoje vlastné cítenie, svoje plodné a tvorivé myšlienky. Logicky vzaté, musia to byť jemnohmotné telieska alebo veci, ktoré svojim tlakom alebo pôsobením prebúdzajú city, pretože inak by nijaké také nemohli vzniknúť.

Práve tak nemohli by sme vidieť v duchu ani obrazy, keby tam nič nebolo. Takýto názor by predsa znamenal najväčšiu trhlinu v zákonoch exaktných vied. **Musí** tu teda niečo byť, a skutočne tu aj niečo **je**; lebo plodiaca myšlienka vytvára v jemnohmotnom, teda v záhrobnom svete, ihneď zodpovedajúce útvary. Ich hutnosť a životaschopnosť závisí od precítenej sily príslušnej plodiacej myšlienky. Takže s tým, čo sa nazýva „vnútorným životom“ človeka, vzniká tiež jeho jemnohmotné okolie, zhodujúce sa s jeho vnútorným.

A je to práve toto okolie, ktoré sa musí dotýkať média, otvorenejšieho voči jemnohmotnému svetu. Dotkne sa ho buď príjemne, alebo nepríjemne, dokonca aj bolestne. Tým sa môže stať, že skutočné prejavy z jemnohmotného sveta nemôžu byť tlmočené celkom čisto, keď je médium stiesnené, zvierané alebo zmätené prítomnosťou ľudí s jemnohmotne alebo duchovne nečistým vnútorným životom. Ale ide to ešte ďalej. Táto nečistota vytvára pre čistejšiu jemnohmotnosť priehradu, aj keď táto je vedená osobným duchom a vôľou, slobodnou i v záhrobí, takže prejav z týchto dôvodov nemôže nastať vôbec, alebo je len z rovnako nečisto jemnohmotného druhu.

Pre návštevníkov s **čistým** vnútorným životom je spojenie s jemnohmotným, podobne čistým prostredím prirodzene možné. Každá nerovnorodosť je však nepreklenuteľnou priepasťou! Preto tie rozdiely pri tzv. seansách, preto také časté celkové zlyhanie alebo zmätok. Všetko závisí od neochvejných, čisto fyzikálnych zákonov, platných ako v záhrobí tak aj tu.

Tým sa dostávajú zamietavé posudky „skúmateľov“ do iného svetla. A kto má schopnosť pozorovať jemnohmotné deje, musí sa usmiať, pretože nejeden skúmateľ vynáša svojim posudkom **vlastný** rozsudok nad sebou, odhaľuje svoj vlastný vnútorný život a karhá len **svoj** duševný stav.

Druhý príklad: Istý človek navštívi médium. Stane sa, že cez toto médium k nemu prehovorí niektorý z jeho zosnulých príbuzných. Pritom prosí tohoto zosnulého o radu v nejakej možno veľmi dôležitej pozemskej záležitosti. Zosnulý mu dá nejaké pokyny, ktoré návštevník prijme ako evanjelium, ako zjavenie zo záhrobia, riadi sa presne podľa nich a potom ... sa sklame, utrpí často veľkú škodu.

Následok? Návštevník predovšetkým zapochybuje o médiu. Možnože vo svojom sklamaní a v zlosti nad utrpenou škodou bude proti médiu pracovať a ne jeden sa bude dokonca cítiť nútený zaútočiť verejne a ochrániť tak iných pred podobnými škodami a sklamaniami. (V tejto súvislosti musel by som vám teraz ešte vysvetliť o záhrobnom živote to, ako taký človek – médium - sa pritom otvára na základe príťažlivej sily rovnorodosti podobným záhrobným prúdom, a potom tiež ako nástroj takýchto protiprúdov sa môže stať ich horlivým zástancom v hrdom povedomí, že zastáva pravdu a preukazuje tým veľkú službu ľudstvu. V skutočnosti činí sa otrokom nečistoty a nadväzuje si takú karmu, že bude potrebovať celý ľudský vek alebo ešte viac k jej odčineniu. Z karma vychádzajú potom neustále nové vlákna, až z nich vznikne sieť, do ktorej sa tento človek tak zapletie, že nakoniec nemôže ani dnu ani von, a potom nevraživo horlí tým zúrivejšie.)

V inom prípade, ak sklamaný návštevník neuzná médium za luhára, zaujme prinajmenšom pochybovačný postoj voči celému záhrobiu; alebo sa dá na obvyklú pohodlnú cestu, akou idú tisíce iných a povie si: „Čo ma je konečne po záhrobí. Nech si tým iní lámu hlavu. Budem sa zaoberať niečím lepším.“ Ale to „lepšie“ je možno získavanie peňazí, teda služba telu, a tým ešte ďalšie vzdľaľovanie sa od jemnohmotnosti. Kde je tu vlastne vina? **Zase len v ňom samom!** Vytvoril si **falošný** obraz tým, že povedané bral ako evanjelium. To bola len **jeho** chyba, a nie vina druhých. Pretože sa domnieval, že zosnulý následkom svojej jemnohmotnosti sa stal súčasne i vševedúcim alebo prinajmenšom viac vedomým. V tom spočíva omyl mnohých státisícov. Všetko, čo zosnulý vie navyše po svojej premene, je to, že takzvaným úmrtím neprestal skutočne jestvovať.

Ale to je tiež všetko, pokiaľ nevyužije príležitosť dostať sa v jemnohmotnom svete ďalej, čo aj tam záleží od jeho vlastného slobodného rozhodnutia. Ak sa ho teda pýtajú na pozemské veci, vyjadrí svoju mienku s najlepším úmyslom vyhovieť prianiu. Je presvedčený, že dáva to najlepšie, ale nie si je vedomý toho, že už nemôže posudzovať pozemské veci a pomery tak jasne, ako človek z mäsa a krvi žijúci na zemi, pretože mu odumrela hrubohmotnosť, bezpodmienečne nutná k správne mu posúdeniu. Jeho stanovisko musí teda byť rozhodne iné. Predsa však dáva to, čo môže, a tak v úprimnom chcení dáva tiež to najlepšie. Nemá sa preto ani jemu ani médiu nič vyčítať. V žiadnom prípade nie je luhárskym duchom, lebo zásadne by sme mali rozoznávať len duchov vedomých a nevedomých; len čo totiž duch klesá, stáva sa ťažším a nečistejším a súčasne sa prirodzene zužuje aj jeho obzor. Dáva a pôsobí vždy podľa toho, čo sám cíti. **A žije len citom**, nie vypočítavým rozumom, ktorý už nemá, keďže tento bol viazaný na pozemský mozog, a tým aj na priestor a čas. Len čo to úmrtím odpadlo, nemôže duch už ani myslieť, ani uvažovať, iba cítiť, iba **bezprostredne a trvalo prežívať!**

Tí, ktorí si chcú v pozemských záležitostiach, viazaných na priestor a čas, vyžiadať radu od tých, ktorí už nie sú obmedzení a preto nemôžu ani chápať, robia chybu.

Záhrobní sú síce schopní rozoznať, ktorý smer v nejakej záležitosti je správny, a ktorý nesprávny, ale potom musí človek svojimi pozemskými prostriedkami, teda rozumom a svojimi skúsenosťami uvážiť, ako zachovať ten správny smer. Musí to uviesť do súladu so všetkými pozemskými možnosťami! To je **jeho** práca.

Keď duch, ktorý klesol hlboko, dostane príležitosť hovoriť, nemôže nikto povedať, že klame, alebo sa snaží podviesť, dáva len to, čo prežíva a snaží sa o tom presvedčiť aj iných. Nemôže dávať nič iné.

Tak vznikajú u špiritistov nescíselné omyly.

„Špiritizmus“ sa stal neslávne povestným, nie však sám od seba, ale vinou veľkého počtu prívržencov, ktorí po niekoľkých a často veľmi skromných zážitkoch sa nadšene domnievali, že im bol odhalený závoj. S horlivosťou sa potom snažia obštrnúť iných ľudí predstavou o jemnomotnom svete, ktorú si vymysleli sami svojou bezuzdnou fantáziou, ktorá sa zhoduje predovšetkým s ich vlastným práním. Ale s pravdou sa takéto obrazy len zriedka zhodujú.

18. Pripútaný k zemi.

TIETO SLOVÁ sa často používajú. Kto však chápe pritom skutočne čo tým hovorí? „Pripútaný k zemi“ znie ako strašný trest. Väčšina ľudí pociťuje ľahkú hrôzu a strach z tých, ktorí sú dosiaľ pripútaní k zemi. Prítom význam týchto slov nie je taký zlý. Iste existuje všeličo chmúrne, čo púta toho či oného človeka k zemi. Prevažne sú to však celkom jednoduché veci, ktoré musia viesť k pripútaní k zemi.

Vezmime si za príklad tento prípad: Hriechy otcov sa mstia až do tretieho a štvrtého pokolenia!

Dieťa sa doma spýta na niečo o posmrtnom živote alebo o Bohu, čo počulo v škole alebo v kostole. Otec ho krátko odbije poznámkou: „Ach, choď s tou hlúposťou! Keď zomriem, je po všetkom.“ Dieťa sa zarazí, zapochybuje. Zamietavé výroky otcove alebo matkine sa opakujú, počuje to isté aj od iných a nakoniec si osvojí ich názor.

Teraz prichádza hodina, keď otec odchádza na večnosť. K svojmu zhrozeniu spoznáva, že pri tom neprestal existovať. Teraz sa v ňom prebudí vrúcne pranie upovedomiť o tomto poznatku svoje dieťa. Toto pranie ho pripútava k dieťaťu. Dieťa ho však nepočuje, ani necíti jeho blízkosť; lebo žije teraz v presvedčení, že otec už neexistuje, a to sa stavia pevne ako nepreniknuteľná stena medzi neho a otcovo úsilie. Ale utrpenie otcovo, keď musí pozorovať, ako sa dieťa dostáva na scestie na jeho podnet, ktorý ho stále viac odkláňa od pravdy, ďalej strach, že dieťa na tejto falošnej ceste sa nedokáže vyvarovať nebezpečiu hlbšieho poklesu a je mu omnoho ľahšie vystavené, to všetko teraz pôsobí na otca ako takzvaný trest za to, že dieťa uviedol na túto cestu. Len zriedkakedy sa mu podarí priviesť dieťa nejakým spôsobom k poznaniu. Musí sa prizerať, ako sa falošný názor prenáša z jeho dieťaťa na vnukov a tak ďalej, a to všetko následkom jeho vlastného pochybenia. Neoslobodí sa skôr, kým niektorý vnuk nespozná pravú cestu, bude po nej kráčať a súčasne ovplyvní i druhých; len tak sa pripútaný človek stáva postupne voľnejším a voľnejším a bude môcť pomýšľať na vlastný vzostup.

Iný príklad: Náruživý fajčiar zoberie so sebou do záhrobia silnú túžbu po fajčení; lebo táto je **cit** a je preto duchovná. Stáva sa horúcim práním a myšlienka na uspokojenie túžby zdržuje ho tam, kde môže doceliť uspokojenie na zemi. Nachádza ho tak, že behá za fajčiarmi a s **nimi**, teda v **ich cítení** sa tiež ukája. Ak takýchto neviaže ťažká karma na iné miesto, cítia sa celkom príjemne a zriedkakedy si uvedomujú, že je to vlastne trest. Len ten, kto prehliadne celé bytie, spoznáva trest ako nevyhnutné zvrtné pôsobenie, zasahujúce tak ďaleko, že dotýčaný človek nemôže stúpať nahor; to trvá tak dlho, pokiaľ jeho túžba, trvalo sa chvejúca za „zážitkami“ uspokojenia viaže ho na zem k ľudom, žijúcim v hrubomotnom tele, len pomocou ich cítenia môže dosiahnuť spoluukojenie.

Tak je to aj s pohlavným ukájaním, pijanstvom, ba dokonca aj pri zvláštnej obľube jedenia. Tiež vplyvom tejto záľuby sú mnohí prinútení slediť po kuchyniach a komorách, aby potom mohli byť pri tom, keď druhí jedia a spoluprecítiť aspoň malú časť ich pôžitku. Prísne vzaté, je to prirodzene „trest“. Ale naliehavé pranie týchto „pripútaných k zemi“ im to nedovolí pocítiť a ich túžba prehluší v nich všetko ostatné a preto ani túžba po vyššom, ušľachtilejšom nemôže v nich zosilnieť natoľko, aby sa stala prevládajúcim zážitkom, oslobodila a povzniesla ich tak od všetkého ostatného. Nie sú si vôbec vedomí toho, čo tým vlastne premeškávajú, pokiaľ toto pranie po uspokojení ktoré môže byť vždy len malým, čiastočným uspokojením prostredníctvom druhých, neochabne a nevybledne, práve týmto, ako pomalé odvykanie, takže iné, v ňom ešte driemajúce city so slabšou silou prania prichádzajú postupne na to isté a potom na prvé miesto, čím sa dostávajú ihneď k prežívaniu a tým ku skutočnej sile. Druh týchto k životu prebudených citov privedie ho potom tam, kde je rovnorodosť, a to vyššie alebo hlbšie, kým postupne aj tento, ako ten prvý, zaniká odvyknutím a k uplatneniu prichádza ďalší, ktorý ešte zostáva. Tak časom nastane očista od všetkých tých mnohých odpadových nečistôt, ktoré si človek vzal na druhý svet so sebou. Nezostane snáď raz niekde stáť pri prežití posledného citu? Alebo neochabne sila jeho cítenia? Nie! Pretože keď človek konečne všetky nízke city jeden za druhým prežil, alebo odložil a stúpa vyššie, prebudí sa v ňom trvalá túžba za čoraz vyšším a čistejším a tá ho neustále ženie nahor. Taký je **normálny** postup! Ale existuje ešte tisíce iných prípadov. Nebezpečie pádu alebo uviaznutia je omnoho väčšie než v tele na zemi. Ak si už vyššie a len na okamih sa poddáš nižšiemu citu, tak sa tento cit stáva okamžite prežitím, a tým skutočnosťou. Ty sa staneš hutnejším a ťažším a klesneš do rovnorodých oblastí. Tvoj obzor sa tým zúži a musíš sa opäť pomaly vypracovávať nahor, ak sa ti ale nestane, že budeš klesať stále hlbšie a hlbšie. „Bdejte a modlite sa!“ to nie sú prázdne slová. Teraz je jemnohmotné telo v tebe chránené hrubohmotným ako pevnou oporou. Keď ale nadíde odlúčenie pri takzvanom odumretí a rozpade tela, zostaneš bez tejto ochrany a ako jemnohmotný budeš neodolateľne priťahovaný rovnorodosťou, či už nadol alebo nahor. Tomu nebudeš môcť uniknúť. Len veľká hybná sila ti môže pomôcť nahor. Tou je tvoje silné chcenie k dobrému, k vznešenému, ktoré sa zmení v túžbu a cit. Tým sa stane tiež prežitím a skutočnosťou podľa zákona jemnohmotného sveta, ktorý pozná iba cit. Preto chystaj sa už teraz začať s týmto dobrým chcením, aby premena, ktorá ťa môže zastihnúť každú hodinu, nebola prehlušená príliš silnou pozemskou žiadostivosťou! Chráň sa, človeče, a buď ostražitý!

19. Je pohlavná zdržanlivosť nutná alebo treba k nej radit'?

AŽ SA ľudia zbavia omylu o výhodách pohlavnej zdržanlivosti, bude omnoho menej nešťastí. Vynútená zdržanlivosť je prehmatom, ktorý sa môže trpkou vypomstiť. Zákony v celom stvorení ukazujú predsa dosť zreteľne cestu, nech sa pozrieme kamkoľvek. Potláčanie je neprirodzené. Všetko neprirodzené je však vzpieraním sa proti prírodným, teda Božím zákonom; tak ako vo všetkých veciach, tak ani tu nemôže priniesť nijaké dobré následky. Práve tak ani v tomto bode sa nerobí výnimka. Lenže človek sa nesmie dať ovládnuť pohlavnej túžbe. Nesmie sa stať otrokom svojho pudu, inak ho vypestuje v náruživosť, čím sa to prirodzené a zdravé premení na chorobnú nerosť.

Človek má stať **nad tým**; to ale neznamená donútiť sa k zdržanlivosti, ale svojou vnútornou, čistou mravosťou vystríhať sa pred tým, aby to ani jemu ani iným ľuďom nespôsobilo zlo.

Ak sa niektorý človek domnieva, že sa zdržanlivosťou dostane duchovne vyššie, tak sa mu môže ľahko stať, že tým dosiahne pravý opak. Podľa svojho založenia bude viac-menej trvalo bojovať proti prirodzeným pudom. Tento boj si vyžiada veľký podiel jeho duchovných síl, bude ich držať v područí, takže sa nebudú môcť uplatniť inde. Je to teda na prekážku voľnému rozvinutiu duchovných síl. Taký človek trpieva občas stiesnenou zádučovosťou, ktorá mu prekáža vo vnútornom radostnom rozmachu.

Telo je majetok, zverený Stvoriteľom a človek je povinný ho udržovať. Tak ako človek nemôže beztrešne potláčať žiadosti tela po jedle a pití, žiadosti pokoja a spánku, potrebu vyprázdnovania, mechúra a čreva, ako sa zavčas neprijemne pocíti nedostatok čerstvého vzduchu a málo pohybu, tak nebude môcť ani zdravú žiadosť zrelého tela po pohlavnom uplatnení všelijako umelo uspokojovať bez toho, že by si tým spôsobil nejakú škodu.

Splnenie prirodzenej žiadosti tela môže len podporovať vnútro človeka, teda vývoj ducha, nikdy brzdiť, inak by to Stvoriteľ do neho nevložit. Ale ako všade, tak aj tu škodí každá premrštenosť. Musí sa prísne dbať na to, aby žiadosť nebola vyvolaná fantáziou, umelo podnietenou nejakým čítaním alebo inou príčinou, alebo aby nevznikla telesným oslabením, či z predráždených nervov. Musí to byť skutočne len požiadavka zdravého tela, ktorá nedolieha na človeka príliš často.

To nastáva len vtedy, keď medzi oboma pohlaviami vznikla už vopred dokonalá duchovná harmónia, usilujúca konečne niekedy aj o telesné spojenie.

Všetky ostatné pohnútky sú pre obe strany zneuctujúce a nečisté, nemravné, a to **aj v manželstve**. Tam, kde niet duchovnej harmónie, vedie pokračovanie manželstva rozhodne k nemravnosti.

Ak spoločenský poriadok tu ešte nenašiel správnu cestu, tak tento nedostatok nemôže nič zmeniť na prírodných zákonoch, ktoré sa nikdy nebudú riadiť podľa ľudských ustanovení a nesprávne vypestovaných pojmov. Ľuďom nezostane nakoniec nič iné, než prispôbiť svoje štátne a spoločenské zriadenie zákonom prírody, teda zákonom Božím, ak chcú mať vnútorný pokoj a ozdravieť.

Pohlavná zdržanlivosť nemá nič spoločné ani s cudnosťou. Zdržanlivosť by sa mohla nanajvýš zaradiť k pojmu „disciplinovanosť“, čo je odvodené od pojmu disciplína, výchova, sebadisciplína.

Pravú cudnosť treba chápať ako **čistotu myšlienok**, ale vo **všetkých** veciach, vrátane myšlienok týkajúcich sa povolania. Cudnosť je vlastnosťou čisto duchovnou, nie telesnou. Tiež pri plnení pohlavného pudu môže byť cudnosť úplne zachovaná pri obojstrannej myšlienkovovej čistote.

Okrem toho má telesné spojenie za účel nielen plodenie, ale má pri ňom dochádzať k nie menej cennému a nutnému deju vrúcneho splynutia a k výmene vzájomných prúdov síl k vyššiemu rozmachu sily.

20. Posledný súd.

SVET! Keď človek používa toto slovo, často ho vyslovuje bezmyšlienkovite bez toho, žeby si urobil obraz, **aký** vlastne je tento ním menovaný svet. Mnohí však, ktorí si snažia predstaviť si pritom niečo určitého, vidia v duchu nescíselné svetové telesá najrôznejšej podstaty a veľkosti, usporiadané do slnečných sústav, krúžiť vesmírom svojimi dráhami. Vedia, že čím presnejšie a výkonnejšie prístroje sa vyrábajú, tým je možné vidieť vždy viac nových svetových telies. Priemerný človek sa potom uspokojí s výrazom „nekonečnosť“, čím u neho vznikne omyl **nesprávnej** predstavy.

Svet nie je nekonečný. Je stvorením, teda **dielo** Stvoriteľa. Toto dielo stojí ako každé iné dielo **vedľa** Stvoriteľa a ako také je ohraničené.

Takzvaní pokročilí sú často pyšní na svoje poznanie, že Boh jestvuje v celom stvorení, v každej kvetinke, v každom kameni, že hybné prírodné sily sú Bohom, teda že On je všetko to neprebádané, čo sa dá vycítiť, ale nie skutočne pochopiť. Trvale pôsobiaca Prasila, večne sám seba obnovujúci zdroj sily, bezbytné Prassetlo. Namýšľajú si, že sú náramne pokročilí vo vedomí, že Boha nachádzajú všade, všade sa s Ním stretávajú ako s hybnou silou, ktorá preniká všetkým a neustále pôsobí k dokonalosti ako k jedinému cieľu vývoja.

To však je správne len v určitom zmysle. V celom stvorení sa stretávame len s jeho vôľou, a tým s jeho Duchom, jeho silou. On sám stojí vysoko nad stvorením. Stvorenie, ako jeho dielo, ako prejav jeho chcenia, je už svojim vznikom viazané na nezmeniteľné zákony vzniku a rozkladu; ved' to, čo nazývame prírodnými zákonmi, je tvorivá Božia vôľa, ktorá vo svojom trvalom pôsobení svety tvorí a ruší ich. Táto tvorivá vôľa je **jednotná** v celom stvorení, ku ktorému patrí svet jemnohmotný i hrubohmotný ako **jediný celok**. A toto celkové stvorenie je ako **dielo** nielen ohraničené, ako každé iné dielo, ale je tiež pominuteľné. Bezpodmienečná a neposunuteľná jednotnosť prazákonov, teda Pravôle prináša so sebou to, čo sa aj v najmenšom deji na hrubohmotnej zemi všetko stále odohráva presne tak, ako sa to musí diať aj pri najmocnejších udalostiach celého stvorenia a ako aj pri samotnom vytváraní a tvorení.

Strohá forma Pravôle je prostá a jednoduchá. Nájdeme ju ľahko vo všetkom, len čo sme ju raz spoznali. Spletitosť a nepochopiteľnosť tak mnohých dejov spočíva len v mnohonásobnom zasahovaní obchádzok a vedľajších ciest, vytvorených rozličným chcením ľudí.

Dielo Božie, svet, je teda ako stvorenie podrobený vždy rovnakým a dokonalým Božím zákonom, z ktorých tiež vznikol, a preto je ohraničený.

Umelec je napríklad tiež vo svojom diele, splyva s ním, a predsa stojí osobne vedľa neho. Dielo je ohraničené a pominuteľné, avšak schopnosť umelcova preto ešte nie. Umelec, teda tvorca diela, môže zničiť svoje dielo, v ktorom spočíva jeho chcenie, bez toho, že by tým bol sám dotknutý. Napriek tomu zostane ešte vždy umelcom. Umelca poznávame a nachádzame v jeho diele a stáva sa nám blízky bez toho, že by sme ho potrebovali vidieť osobne. Máme jeho diela, v ktorých je jeho chcenie a pôsobí na nás, vychádza nám v ňom v ústrety, a predsa môže žiť sám pre seba ďaleko od nás.

Samostatne tvoriaci umelec a jeho dielo dávajú nám matný odlesk pomeru stvorenia ku Stvoriteľovi.

Večný a bez konca, teda nekonečný je len **kolobeh** stvorenia s trvalým vznikáním, zaníkaním a znovuvytváraním.

V tomto dianí spĺňajú sa tiež všetky zjavenia a zaslúbenia. Nakoniec sa v ňom splní i „posledný súd“ pre túto zem!

Posledný, to jest **konečný** súd nadíde raz pre **každé** svetové teleso, ale to sa nedeje súčasne v celom stvorení.

Je to nutný dej v onej príslušnej časti stvorenia, ktorá vo svojom kolobehu dospeje k bodu, na ktorom musí začať jej rozklad, aby sa na ďalšej ceste mohla znovu vytvárať.

Týmto večným kolobehom nie je mienený beh zeme a iných hviezd okolo ich slnc, ale veľký mocnejší kruh, v ktorom musia obiehať všetky slnečné sústavy, zatiaľ čo ešte vo svojom vnútri vykonávajú svoje vlastné pohyby.

Bod, v ktorom sa má začať rozklad každého svetového telesa, je presne stanovený, a to opäť na základe dôslednosti prírodných zákonov. Je to celkom presné miesto, na ktorom sa dej rozkladu **musí** začať vyvíjať, bez ohľadu na stav dotyčného svetového telesa aj jeho obyvateľov. Nezadržateľne ženie kolobeh každé svetové teleso k tomu, aby sa bez odkladu naplnila hodina rozkladu, ktorá ako všetko vo stvorení je v skutočnosti len premenou, znamenajúcou príležitosť k ďalšiemu vývoju. Potom je tu hodina „buď - alebo“ pre každého človeka. Buď je vysoko povznesený ku Svetlu, ak usiloval o duchovné, alebo zostane pripútaný k hmote, na ktorej lipne, ak z presvedčenia považuje len hmotné za cenné. V takom prípade nemôže sa v zákonitom dôsledku vlastného chcenia povzniesť nad hmotu a bude potom s ňou na poslednom úseku cesty strhnutý do rozkladu. To je potom duchovná smrť! Znamená vymazanie z knihy života.

Tento inak celkom prirodzený dej býva označovaný aj ako večné zatratenie, pretože človek takto strhnutý do rozkladu „musí prestať osobne jestvovať“, bude rozprášený a zmiešaný s prasemenami, ktoré i po rozklade napája duchovnými silami. Nebude sa už nikdy môcť stať osobnosťou“. Je to to najhroznejšie, čo človeka môže postihnúť. Platí za „odvrhnutý kameň“, ktorý sa nehodí pre duchovnú výstavbu a musí preto byť rozomletý.

Toto odlúčenie ducha od hmoty, uskutočňuje sa na základe celkom prirodzených dejov a zákonov je takzvaný „posledný súd“ spojený s veľkými prevratmi a zmenami.

Že tento rozklad nenastane v **jednom** pozemskom dni, je zaiste pre každého ľahko pochopiteľné: veď vo svetovom dianí je tisíc rokov ako jeden deň.

My sme však uprostred začiatku tohto obdobia. Zem teraz prichádza k bodu, v ktorom sa odchytil od doterajšej dráhy, čo bude veľmi citelné aj hrubohmotne. Potom nastane ostrejšie rozlišovanie medzi ľuďmi, ktoré bolo v poslednom čase už pripravené, ale zatiaľ sa prejavovalo iba „v názoroch a presvedčeniach“.

Každá hodina pozemského bytia je preto drahocennejšia, než kedykoľvek inokedy. Kto vážne hľadá a chce sa učiť, nech sa vytrhne z celým úsilím z nízkych myšlienok, ktoré ho pripútavajú na pozemské. Inak sa vydáva nebezpečiu, že zostane spútaný s hmotou a s ňou bude strhnutý do úplného rozkladu. Tí však, ktorí usilujú ku Svetlu, sú postupne uvoľňovaní od hmoty a budú povznesení do vlasti všetkého duchovného.

Potom je konečne dovŕšené rozštiepenie medzi Svetlom a temnom a súd je dokonaný.

„Svet“, teda celé stvorenie nie je pritom zničené; svetové telesá sú do rozkladného procesu vtiahnuté až vtedy, keď ich kolobeh dospeje k bodu, na ktorom má začať pre ne rozklad po predchádzajúcom triedení. Začiatok tohto je pre zem už v činnosti. Za chvíľu sa bude valiť všetko obrovskými krokmi dopredu.

To sa uskutoční prirodzeným účinkom Božích zákonov, ktoré od prapočiatku spočívajú v stvorení, stvorenie samo spôsobili a dnes aj v budúcnosti dôsledne vykonávajú vôľu Stvoriteľa. Vo večnom kolobehu je to trvalé tvorenie, rozsievanie, dozrievanie, žatva

a rozplynutie, aby zmenou spojenia, čerstvo posilnené vznikali opäť nové formy, ktoré idú v ústrety nasledujúcemu kolobehu.

Pri tomto kolobehu stvorenia môžeme si predstaviť ohromný lievik alebo ohromnú dutinu, jemnohmotného druhu, z ktorej v nezadržateľnom prúde trvalo vytryskuje takisto jemnohmotné prasemená, ktoré v krúživých pohyboch speje v ústrety novým väzbám a vývoju. Presne tak, ako to veda už pozná a správne zaznamenala. Trením a zhutňovaním vytvárajú sa husté hmloviny, stávajúce sa hrubohmotnými a z týchto zase svetové telesá, ktoré sa pôsobením neochvejných zákonov zoskupujú v úplnej dôslednosti do slnečných sústav a krúžiac v sebe zoskupené nutne sledujú veľký kolobeh, ktorý je večný. Ako v dani, viditeľnom pozemskému oku, nasleduje pri rastlinných, zvieracích a ľudských telách vytváranie zo semena, formovanie, dozrievanie a žatva alebo rozpad, prinášajúci so sebou premenu a rozklad pre ďalší vývoj, práve tak je to i vo veľkom svetovom dani. Hrubohmotne viditeľné svetové telesá, obklopené omnoho väčším, pozemskému oku neviditeľným jemnohmotným okolím, sú vo svojom večnom kolobehu podrobené rovnakému daniu, pretože v nich vládnu tie isté zákony.

Existenciu prasemena nemôže poprieť ani ten najfanatickejší pochybovač, a predsa toto semeno nemôže uzrieť ani jedno pozemské oko, pretože je z inej látky, je z „oného“ sveta. Môžeme ho pokojne nazvať opäť jemnohmotným.

Nie je tiež ťažko zrozumiteľné, že svet, ktorý sa z toho vytvoril **najskôr**, je prirodzene rovnako jemnohmotný a pozemským okom nerozoznatelný. Len potom **neskoršie** z neho vzniknutá **najhrubšia** zrazenina vytvára postupne vychádzajúc a závisiac od sveta jemnohmotného, svet hrubohmotný s hrubohmotnými telesami, a **len to** je možné pozorovať od najmenších začiatkov pozemskými očami a ich všetkými hrubohmotnými pomôckami. Nech sa to už jedná o molekuly, elektróny alebo čokoľvek iného, bude to vždy patriť len k najhrubším zrazeninám jemnohmotného sveta, ktorý dávno pred tým mal už svoje hotové útvary a svoj život.

Nie inak je to aj s obalom vlastného človeka v jeho duchovnej podstate, o čom ešte prehovorím. Pri jeho putovaní rozličnými svetmi musí byť jeho rúcho, plášť, škrupina, telo alebo nástroj, nezáleží ako sa pomenuje tento obal, vždy rovnakého druhu látky ako súčasné okolie, do ktorého vstupuje. Obal mu poslúži ako ochrana a potrebná pomôcka, ak chce mať možnosť **priamo** a účinne v tom pôsobiť. Keď teda hrubohmotný svet vzniká z jemnohmotného a je od neho závislý, vyplýva z toho tiež spätné pôsobenie všetkého diania vo svete hrubohmotnom na svet jemnohmotný.

Toto veľké jemnohmotné okolie bolo taktiež stvorené z prasemena, obieha vo večnom kolobehu spolu s hrubohmotnosťou a nakoniec sa spolu s ňou vženie a vstrebe do zadnej časti, už zmienenej obrovskej lievikovitej dutiny, kde nastane rozklad, aby na druhej strane vyšlo zase ako prasemená k novému kolobehu. Ako pri činnosti srdca a krvného obehu v tele, tak je lievikovitá dutina akoby srdcom stvorenia. Rozkladný proces postihne teda celé stvorenie, aj jeho jemnohmotnú časť, pretože **všetko** hmotné sa opäť rozplynie v prasemená, aby sa znovu vytvorilo. Nikde niet ľubovôle, ale všetko sa vyvíja zo samozrejmej dôslednosti prazákonov, ktoré nepripúšťajú inú cestu. V určitom bode veľkého kolobehu prichádza preto okamih pre všetko stvorené hrubohmotné alebo jemnohmotné, kde rozkladný proces sa zo stvoreného samovoľne pripraví a nakoniec prepukne.

Tento jemnohmotný svet je prechodným pobytom pozemsky zosnulých, je to takzvaný onen svet alebo záhrobie. Je úzko spojený so svetom hrubohmotným, ktorý k nemu patrí a tvorí s ním jeden celok. Vo chvíli odlúčenia vchádza človek so svojím jemnohmotným telom, ktoré nosí s telom hrubohmotným, do rovnorodo jemnohmotného okolia hrubohmotného sveta, zatiaľ čo svoje hrubohmotné telo zanecháva tu. Tento jemnohmotný svet, teda záhrobie, ktoré patrí k stvoreniu, je podrobené rovnakým zákonom trvalého vývoja a rozkladu. So započatím rozpadu tu opäť začína celkom prirodzenou cestou odlučovanie

duchovného od hmotného. Podľa duchovného stavu človeka, ako v hrubohmotnom tak aj v jemnohmotnom svete, musí sa duchovný človek, to vlastné „ja“, pohybovať buď nahor, alebo zostať pripútaný ku hmote. Vážna snaha po Pravde a Svetle a s tým spojená zmena učíní každého človeka čistejším a tým aj svetlejším, takže táto okolnosť bude ho prirodzene čoraz viac uvoľňovať od hrubej hmotnosti a úmerne jeho čistote a ľahkosti musí ho povznášať do výšky. Ten však, ktorý verí iba hmote, viaže sa na ňu svojím presvedčením a zostáva k nej pripútaný, takže nebude môcť byť povznesený nahor. Vlastným rozhodnutím každého jednotlivca nasleduje preto triedenie medzi tými, ktorí usilujú ku Svetlu a tými, ktorí sú pútaní temnom, a to podľa platných prirodzených zákonov duchovnej tiaže.

Toto roztriedenie je posledný súd!

Z toho je jasné, že aj pre vývojovú možnosť pozemsky zosnulých, v očistnom procese takzvaného záhrobia, nadíde raz skutočný koniec. Posledné rozhodnutie! Ľudia v obidvoch svetoch, buď sú tak ďaleko zušľachtení, že budú môcť byť pozdvihnutí k oblastiam Svetla, alebo zostanú podľa vlastného chcenia pútaní vo svojom nízkom správaní, a preto budú nakoniec zvrhnutí do „večného zatratenia“, to jest budú s hmotnosťou, od ktorej sa nemôžu uvoľniť, strhnutí do rozkladu, tento bolestne pretrpia, a tak prestanú osobne existovať. Budú ako plevy vo vetre rozviati, rozprášení, a tým vymazaní zo zlatej knihy života!

Tento takzvaný posledný súd, to znamená konečný súd, je takisto dej, odohrávajúci sa celkom prirodzene účinkom zákonov udržiavajúcich stvorenie, a to tým spôsobom, že by to ani nemohlo byť inak. Človeku sa aj pri tomto dostane vždy len takého ovocia, aké sám chcel, aké si pritiahol svojím presvedčením.

Vedomosť, že všetko, čo sa odohráva vo stvorení, prejavuje sa samočinne v najprísnejšej dôslednosti, že smery osudov ľudí sú vždy udávané len nimi samotnými, ich práním a chcením, že Stvoriteľ nezasahuje skúmavo, aby odmeňoval alebo trestal, však nezmenšuje Stvoriteľovu veľkosť, ale môže dať len podnet k tomu, aby sme si ho predstavovali ešte omnoho vznešenejším.

Veľkosť spočíva v **dokonalosti** jeho diela a tá núti k úctyplnému pohľadu nahor; ved' v najväčšom, rovnako ako v najmenšom diani, spočíva vždy bez rozdielu tá najväčšia láska a najnepodplatiteľnejšia spravodlivosť. Veľký je aj človek ako taký, postavený do stvorenia, ako pán svojho vlastného osudu! Svojou vôľou sa môže pozdvihnúť z tohto diela a prispieť k jeho vyššiemu vývoju; ale môže ho tiež strhnúť dolu a zaplietť sa v ňom tak, že sa už neoslobodí a pôjde s ním v ústrety rozkladu, či už v hrubohmotnom alebo jemnohmotnom svete. Vyslobodte sa preto zo všetkých pút nízkych pocitov; pretože je už najvyšší čas! Blíži sa hodina, keď lehota uplynie. Prebudte v sebe túžbu po čistom, opravdivom, ušľachtilom! –

Vysoko nad večným kolobehom stvorenia vznáša sa uprostred ako koruna „modrý ostrov“, nivy blažených čistých duchov, ktorí už smú prebývať v oblastiach Svetla! Tento ostrov je od sveta oddelený. Preto sa ani nekrúti s kolobehom; avšak napriek svojej výške nad krúžiacim stvorením tvorí oporu a stred vychádzajúcich duchovných síl. Je to ostrov, na ktorého výšinách sa nachádza preslávené mesto zlatých ulíc nebeský Jeruzalem. Tu už nič viac nepodlieha zmene. Netreba sa obávať nijakého „posledného súdu“. Tí, ktorí tam môžu prebývať, sú „doma“. Ako posledný na samotnom vrchole tohto modrého ostrova stojí, neprístupný krokom nepovolaných ... hrad Grálu, tak často spomínaný v básniach!

Obotkaný povest'ami, ako túžba nesčíselných, stojí tam vo Svetle najväčšej nádhery a skrýva svätú nádobu čistej lásky Všemohúceho, Grál!

Ako strážcovia sú ustanovení najčistejší z duchov, stojaci najbližšie k trónu Najvyššieho. Sú to nositelia Božej lásky v jej najčistejšej forme, ktorá je však podstatne iná, ako si ju predstavujú ľudia na zemi, i napriek tomu, že ju prežívajú denne a každú hodinu. Tento hrad tvorí bránu ku stupňom trónu Najvyššieho. Nikto sa nemôže dostať ku stupňom trónu, kto neprešiel hradom Grálu. Stráž pred zlatou bránou, je prísna, ostrá a neúprosná, aby bola

zachovaná čistota Grálu; tak, aby sa z neho mohlo rozlievať požehnanie na všetkých hľadajúcich.

Skrze zjavenia zvesť o hrade zostupovala po mnohých stupňoch ďalekou cestou od modrého ostrova jemnohmtným svetom, až konečne prehĺbeným vnuknutím niekoľkých básnikov prenikla aj medzi ľudí na hrubohmotnej zemi. Zo stupňa na stupeň ďalej nadol podávaná pravá skutočnosť utrpela pritom nechcene rôzne znetvorenia, takže posledné podanie mohlo byť len mnohonásobne skaleným odleskom, ktorý dal podnet k mnohým omylom.

Ak teraz z niektorej časti veľkého stvorenia stúpajú vo veľkej tesni bolestné a úpenlivé prosby k Stvoriteľovi, tak je vyslaný služobník tejto nádoby, aby ako nositeľ Božej lásky zasiahol pomocne do duchovnej núdze. Čo sa vznášalo v diele stvorenia len ako povest' a legenda, vstupuje potom živé do stvorenia! Také vyslania sa však nestávajú často. Zakaždým sú sprevádzané ďalekosiahlymi zmenami a veľkými prevratmi. Väčšinou sú medzi tým celé tisícročia. Takýto vyslanci prinášajú Svetlo a Pravdu zblúdilým, pokoj zúfajúcim. Svojim posolstvom podávajú ruku všetkým hľadajúcim, zhromažďujú všetkých veriacich, aby im dodali novej odvahy a novej sily a previedli ich všetkou temnotou nahor k Svetlu.

Prichádzajú len pre tých, ktorí túžia po pomoci zo Svetla, ale nie pre posmievačov a pre tých, ktorí sa domnievajú, že oni sami sú spravodliví. Najbližší príchod takého vyslanca Grálu nech je znamením pre všetkých hľadajúcich, aby sa mocne vzchopili k dobru a ušľachtilosti; lebo to pripomína neodvratný súd, ktorý ako posledný súd jedného dňa prísť musí. Blaho tomu, kto potom už nezostáva obmedzenou myslou pripútaný ku hmote aby mohol byť povznesený ku Svetlu.

21. Boj.

DOTERAZ nemohlo byť ani reči, žeby proti sebe ostro stáli dva svetové názory. Boj je teda zle volený výraz pre to, čo sa deje medzi ľuďmi rozumu a vážnymi hľadačmi Pravdy. Všetko, čo sa doteraz odohrávalo, pozostávalo iba z jednostranných útokov rozumových ľudí, ktoré sa musia každému pokojnému pozorovateľovi javiť ako nápadne neodôvodnené a často smiešne. Proti všetkým, ktorí sa snažia čisto duchovne o vývoj k vyššiemu, je vždy pohotový posmech, nepriateľstvo, dokonca i prenasledovanie najväznejšieho druhu, aj keď oni sami zachovávajú tichú zdržanlivosť. Vždy sa nájde niekoľko takých, ktorí sa snažia ľudí usilujúcich nahor zadržať s posmechom alebo násilím a strhnúť ich do tupého živorenia alebo pokrytectva davov. Mnohí sa museli pritom stať skutočnými mučeníkmi, pretože na strane rozumárov bolo nielen veľké množstvo, ale tým súčasne aj pozemská moc. Čo môžu títo dať, je už zreteľne vyjadrené v slove „rozum“. Je to úzke ohraničenie cháповosti na čisto pozemské, teda na najnepatrnejšiu časť vlastného bytia.

Je ľahko pochopiteľné, že to nemôže priniesť nič dokonalého, ba vôbec nič dobrého pre ľudstvo, ktorého bytie prebieha hlavne v tých úrovniach, ktoré si rozumári sami uzavreli. Zvlášť keď vezmeme pritom do úvahy, že práve nepatrný pozemský život sa má stať významným bodom obratu pre celé bytie, a že vo svojich dôsledkoch prenikavo zasahuje do tých častí stvorenia, ktoré sú pre rozumárov celkom nepochopiteľné. Zodpovednosť rozumových ľudí, ktorí už i tak hlboko klesli, rastie tým do nezmera a ako mocný tlak prispieje k tomu, že títo budú stále rýchlejšie a rýchlejšie hnaní ku zvolenému cieľu, aby konečne museli užívať plody toho, za čo sa zanovite a domýšľavo prihovárali.

Pod rozumármi treba rozumieť takých ľudí, ktorí sa bezpodmienečne podrobili svojmu vlastnému rozumu. Napodiv títo sa po tisícročia domnievali, že majú bezvýhradné právo na to, aby svoje obmedzené presvedčenie smeli prostredníctvom zákonov a mocí vnucovať aj tým, ktorí chceli žiť podľa iného presvedčenia. Táto úplne nelogická domýšľavosť pramení u rozumových ľudí opäť len z ich obmedzenej schopnosti chápania, ktorá sa nedokáže povzniesť do výšky. Práve toto obmedzenie prináša im domnelý vrchol chápania, čím musia vzniknúť prehnane predstavy, pretože veria, že stoja skutočne už na vrchole. Pre nich samotných je to skutočne tak, lebo potom príde hranica, ktorú oni nemôžu prekročiť.

Ich útoky proti hľadačom Pravdy, často tak nepochopiteľne nenávisťné, ukazujú pri bližšom pozorovaní zreteľne za nimi švihajúci bič temna. Len zriedkakedy pri týchto osočovaniach nájde sa črta poctivého chcenia, ktoré by aspoň čiastočne ospravedlňovalo tak často neslýchané spôsoby počínania. Vo väčšine prípadov je to slepý výbuch zúrivosti, ktorému chýba akákoľvek logika. Pozrime sa raz pokojne na tieto útoky. Veľmi zriedka sa objaví pritom článok, ktorého obsah naznačuje pokus pristúpiť skutočne **vecne** k prednáškam alebo pojednaniam niektorého hľadača Pravdy.

Bezobsažná menejcennosť týchto útokov sa zvlášť nápadne prejavuje vždy práve v tom, že nie sú **nikdy čisto vecné!** Vždy sú to skryté alebo i zjavné pošpinenia **osoby**, hľadajúcej Pravdu. **To koná len ten, kto nedokáže namietnuť nič vecného.** Hľadač alebo nositeľ Pravdy predsa nedáva seba **osobne**, ale dáva to, čo **hovorí**.

Slovo sa musí skúmať, nie **osoba!** Zvyklosťou rozumových ľudí býva to, že si vždy hľadajú posvietiť vopred na osobu a len potom uvažujú, či môžu počúvať jej slová. Títo vo svojom úzkom ohraničení chápanosti **potrebujú** takú vonkajšiu oporu, pretože sa musia chopiť len zovňajškov, aby neupadli do zmätku. To je práve tá dutá stavba, ktorú budujú ale pre ľudí je nevyhovujúca a je veľkou prekážkou pokroku. Keby mali pevnú oporu vo vnútri, nechali by hovoriť vec proti veci a osoby by pritom vylúčili. To však nedokážu. Tiež sa tomu vyhýbajú úmyselne, lebo cítia, alebo čiastočne vedia, že pri riadnom súboji boli by rýchlo vyhodení zo sedla. Časté poukazovanie ironickým spôsobom na „laických kazateľov“ alebo na „laický výklad“, prejavuje niečo tak smiešne domýšľavé, že každý vážne zmysľajúci človek ihneď vycíti: „Tu sa používa štítu, aby sa krčovite zakryla prázdnota. Vlastná prázdnota sa zakrýva lacným vývesným štítom!“

Je to neobratná stratégia, ktorá sa nemôže dlho udržať. Jej účelom je postaviť hľadačov Pravdy, ktorí by sa mohli stať nepohodlnými, vopred na „podriadený“ stupeň v očiach spoluobčanov, alebo ich dokonca zosmiešniť, alebo prinajmenšom zaradiť do triedy „fušerov“, aby ich nikto nebral vážne. Takýmto spôsobom chcú sa vyhnúť tomu, aby sa vôbec niekto vážne zaoberal ich slovami. Podnetom k tomuto konaniu je však nie starosť, žeby sa ľudia bludnými náukami zdržovali vo vnútornom vzostupe, ale je to neurčitý strach, žeby stratili vplyv, a tým by boli nútení sami vniknúť hlbšie ako doteraz a museli by zmeniť mnohé, čo doteraz platilo za nedotknuteľné a bolo pohodlné.

Práve toto časté poukazovanie na „laikov“, toto pohrdavé dívanie sa zvrchu na takých, ktorí svojím zosilneným a ovplyvniteľnejším vycit'ovaním stoja omnoho bližšie k Pravde a cestu k poznaniu si nezatarasili strnulými formami rozumu, odkrýva slabosť, ktorej nebezpečie nemôže uniknúť žiadnemu mysliacemu človeku. **Kto holduje takým názorom, je už vopred vylúčený z možnosti byť neovplyviteľným učiteľom a vodcom**, lebo tak je omnoho vzdialenejším od Boha a jeho pôsobenia než ktokoľvek iný.

Vedenie o vývoji náboženstiev so všetkými omylmi a chybami neprivedie ľudstvo bližšie k Bohu a takisto ani rozumový výklad Biblie alebo iných cenných spisov rôznych náboženstiev. Rozum je a zostane viazaný na priestor a čas, teda pripútaný k zemi, zatiaľ čo Božstvo a podľa toho i poznávanie Boha a Jeho vôle je povznesené nad priestor a čas i nad všetko pomimuteľné, a preto nemôže byť nikdy pochopené úzko obmedzeným rozumom. Z tohoto jednoduchého dôvodu nie je tiež ani rozum povolaný k tomu, aby prinášal

vysvetlenia o hodnotách večnosti. Ved' to by si odporovalo. A preto, kto sa v **týchto** veciach pýši svojím univerzitným uschopnením a pritom sa chce na neovplyvnených ľuďoch dívať zhora, prejavuje tak len svoju neschopnosť a obmedzenosť. Mysliaci ľudia vycítia ihneď jednostrannosť a budú opatrní voči tomu, kto sám takto k opatrnosti nabáda!

Len povolani môžu byť pravými učiteľmi. Povolani sú tí, ktorí majú schopnosti v sebe. Tieto schopnosti nepožadujú vysokoškolské vzdelanie, ale záchvevy zjemnenej citovej schopnosti, ktorá sa vie vzniesť nad priestor a čas, teda nad pojmovú hranicu pozemského rozumu.

Okrem toho každý vnútorne slobodný človek hodnotí vec alebo náuku vždy podľa toho, **čo** prináša, a nie podľa toho, **kto** ju prináša. Tento druhý spôsob je pre skúmajúceho takým vysvedčením chudoby, že ani nemôže byť väčšieho. Zlato zostáva zlatom, či ho má v ruke knieža alebo žobrák.

Túto nezvratnú skutočnosť snažia sa však mnohí tvrdošijne prehliadať a pozmeniť, a to práve vo veciach pre duchovného človeka najcennejších. Samozrejme s rovnako malým výsledkom ako u zlata. Lebo tí, ktorí skutočne hľadajú, nedajú sa ovplyvniť takýmito okľukami a skúmajú vec samotnú. Tí však, ktorí sa tým dajú ovplyvniť, nie sú ešte dosť zrelí na prijatie Pravdy, tá ešte pre nich nie je.

Už nie je ďaleko hodina, kedy musí začať boj, ktorý tu doteraz chýbal. Jednostrannosť skončí a nastane rázne postavenie sa proti, ktoré zničí každú falošnú domýšľavosť.

22. Myšlienkové formy.

SADNITE si v niektorej kaviarni alebo pivárni a pozorujte obsadené stoly okolo seba. Počúvajte rozhovory a dozviete sa, čo ľudia rozprávajú. Choďte k rodinám a všimajte si tiež svoj najužší kruh v dobe odpočinku, keď už nesúri robota.

Zhrozíte sa nad prázdnotou toho všetkého, čo ľudia hovoria, ak nemôžu rozprávať o vykonávanej práci. Ak sa budete niekedy vážne zaoberať prísnyim pozorovaním, vycítite až odpor nad tou prázdnotou myšlienok, nad nevýslovne úzkym okruhom záujmov, ako aj nad strašnou povrchnosťou.

Tých niekoľko výnimiek, ktoré pritom stretnete, a slová, ktoré sú **v hodinách odpočinku** všedného jednotvárneho života preniknuté túžbou po duševnom zdokonalení, budú vám pripadať ako osamelí cudzinci uprostred jarmočného života.

Práve v takzvaných hodinách odpočinku môžete najlepšie rozpoznať pravé vnútro človeka. Vtedy odpadla jeho obvyklá činnosť v zamestnaní, zvláštny odbor jeho vedomostí, a tým i jeho vonkajšia opora. Čo **potom** zostane, je skutočný človek. Pozrite sa na neho a ako nezúčastnení počúvajte jeho slová. Veľmi skoro prerušíte pozorovanie, pretože sa vám stane neznesiteľným. Hlboký zármutok na vás doľahne, až spoznáte, ako mnoho ľudí sa nelíši príliš od zvierat. Nie sú síce takí bezduchí, majú vyššiu schopnosť myslenia, ale v hlavných rysoch sú takí istí. Ako s klapkami na očiach idú jednostranne pozemským životom a vidia pred sebou stále len to čisto pozemské. Starajú sa o jedenie a pitie, o väčšie alebo menšie hromadenie pozemských hodnôt, pachtia sa za telesnými pôžitkami. A premýšľať o tom, čo nie je viditeľné, to považujú za márnenie času, ktorý podľa ich mienky sa dá omnoho lepšie využiť k „zotaveniu“.

Nemôžu pochopiť a ani nepochopia, že pozemský život so všetkými svojimi pôžitkami a radosťami až vtedy dostáva správnu náplň, keď je človek aspoň do určitej miery oboznámený

s k tomu patriacim jemnohmotným svetom, a keď vie o zvratnom pôsobení, ktoré nás s ním spája, takže už nemá viac pocit, že je vystavený náhodám. Oni to v neporozumení odháňajú ďaleko od seba, že by im z toho mohli vzniknúť len nepríjemnosti alebo až hrôzy, ak skutočne existuje jemnohmotný svet, len čo by sa tým zaoberali.

Je im cudzia myšlienka, že iba snažením k vyššiemu cieľu nadobúda celý pozemský život skutočnú hodnotu, a že tým bude prúdiť všetkými pozemskými radosťami a pôžitkami tiež najnádhernejšie životné teplo. Tieto teda nebudú snád' odsunuté stranou, ale všetkým, ktorí túžia po čistejšom a ušľachtilejšom a všetkým vážne hľadajúcim dostane sa ako najkrajší spätný účinok žiarivá životodarnosť, ktorá často doznieva až v jasavom nadšení pre všetko, čo jestvuje a čo sa ponúka.

Len blázni prechádzajú nevšímavo okolo toho! Sú to zbabelci, ktorým zostanú navždy odopreté nádherné radosti toho, ktorý odvážne preniká dopredu.

Radujte sa predsa, že všetko okolo vás **žije**, ďaleko, až do tých zdanlivo nezmerných plání! Nič nie je mŕtve, nič prázdne, ako by sa snád' zdalo. A všetko pôsobí a tká v zákone zvratného pôsobenia, uprostred ktorého stojíte vy, ako ľudia; vy vytvárate a riadite nové osudové vlákna. Ste ich východiskom i konečným cieľom. Ste mocnými vladármi, z ktorých každý si tvorí svoju ríšu, čo ho buď povznáša, alebo pochová pod sebou. Prebudte sa! Využite danú vám moc v plnom vedomí mohutného diania, aby ste nie ako doposiaľ z hlúposti, hlavatosti alebo tiež z lenivosti plodili len škodlivé netvory, ktoré by bujne prerástli i to zdravé dobré, a ktoré nakoniec i samého pôvodcu privedú ku kolísaniu a k pádu.

Už to najbližšie jemnohmotné okolie človeka môže hodne prispieť k jeho vzostupu alebo k zostupu. Je to ten zvláštny svet myšlienkových foriem, ktorý svojou životnosťou vytvára len malú časť obrovského súkolesia celého stvorenia. Ale ich vlákna prenikajú jednak do hrubohmotnosti, jednak ďalej nahor do jemnohmotnosti, ale práve tak aj nadol, do ríše temna. Je to ako obrovská sieť tepien alebo nervových povrázokov. Všetko je vzájomne popretkávané a pozapletané, nedá sa roztrhnúť ani oddeliť! Na to pamätajte!

Obdarení dokážu tu a tam časť z toho zhliadnuť, mnohé však len využiť. Takto sa ľudstvo už mnohé dozvedelo. Snažilo sa budovať na tom ďalej, aby dosiahlo úplný obraz. Pritom však vznikli medzery a chyby. Mnohí bádatelia robili v jemnohmotnej oblasti prílišné skoky, čím nutne museli stratiť súvislosť. Iní zase vyplňali medzery fantastickými výplodmi, prinášajúcimi len znetvoreniny a skresleniny; to všetko muselo otriasť vierou v celok. Následok toho bol oprávnený posmech, ktorý opierajúc sa o nelogickosť takzvaných duchovných bádateľov, musel zvíťaziť.

Ak sa o tom už má hovoriť, tak celým dianím v diele stvorenia musí byť vedené v prvom rade pevné lano, aby sa ho pozorovateľ mohol pridržať a vyšplhať sa po ňom nahor. Mnohé jemu nezrozumiteľné deje majú svoje východisko už v bližšom okolí. Pohľad do sveta myšlienkových foriem by mu umožnil všeličo pochopiť, čo sa mu predtým zdalo nevysvetliteľné. Aj vykonávajúca spravodlivosť pri posudzovaní niektorých prípadov našla by celkom iných, skutočných pôvodcov, než ktorých obvinila a týchto by v prvom rade volala na zodpovednosť. Kľúč k tomu spočíva vo vzťahu človeka so svetom myšlienkových foriem, so svetom, ktorý je pozemskému ľudstvu najbližší. Pre mnohých ľudí je samozrejme dobrodením, že majú pásku na očiach, ktorá im nedovolí vidieť ďalej, ako je schopný ich pozemský telesný zrak. Stav dnešných myšlienkových útvarov by ich isto vyľakal. Ohromujúce zdesenie by sa zmocnilo mnohých, ktorí dnes uprostred toho žijú bezohľadne, naivným, ba až ľahkomyselným spôsobom. Veď **každá vzniknutá myšlienka**, ako všetko v jemnohmotnom svete, dostáva ihneď určitú formu, ktorá stelesňuje a zobrazuje vlastný zmysel myšlienky.

Živá tvorivá sila, prúdiaca ľudmi, zhustí pomocou zomknutej vôle to jemnohmotné hotovej myšlienky a sformuje ho do zhusteného útvaru, vyjadrujúceho zmysel tejto myšlienky. Živá sila sformuje teda niečo skutočné, niečo živé, čo potom v tomto svete

myšlienkových foriem priťahuje rovnorodé pomocou zákona priťazlivej sily alebo naopak, je priťahované rovnorodým, podľa jeho vlastnej sily. Podľa toho, ako je myšlienka pri svojom vzniku súčasne **spoluprecit'ovaná**, buď silnejšie alebo slabšie, taký bude mať v sebe i jej jemnohmotný útvar **život**. Tento svet myšlienkových foriem je husto obývaný. Vzájomnou priťazlivou silou vytvorili sa celé ústredné síl, z ktorých prúdi sústredená sila, ovplyvňujúca ľudí.

V prvom rade vždy tých, ktorí sa prikláňajú k tomu istému druhu, ktorí teda čosi podobné prechovávajú v sebe. Títo sú tým posilňovaní vo svojich predsavzatiach a neustále povzbudzovaní k vytváraniu nových, podobných útvarov, ktoré pôsobiac rovnako, vstupujú do sveta myšlienkových foriem.

Avšak aj iní ľudia, ktorí nemajú v sebe tieto vlastnosti, môžu byť tým obťažovaní a pozvoľna k nim priťahovaní, ak sa týmto strediskám trvalým prílivom dostane netušenej sily. Chránení pred tým sú len tí ľudia, ktorí majú v sebe nejakú mocnejšiu inorodosť, takže spojenie s odlišným je nemožné.

Teraz je to žiaľ len nenávisť, závisť, neprajníctvo, zmyselnosť, lakomosť a všetky ostatné zlá, ktoré zásluhou zvýšeného počtu svojich prívržencov majú najmocnejšie centrály síl vo svete myšlienkových foriem. Menej už čistota a láska. Z tohoto dôvodu sa zlo šíri neveriteľnou rýchlosťou. K tomu ešte treba rátať s tým, že tieto silové centrály myšlienkových foriem opäť nadväzujú spojenie s rovnorodými oblasťami temna. Odtiaľ sú najviac podnecované k neustále väčšej činnosti, takže pri ďalšom pôsobení môžu v ľudstve napáchať ozajstné spustošenie.

Nech je preto požehnaná hodina, keď myšlienky čistej božskej lásky zaujmú opäť viac miesta v ľudstve. Tým sa vyvinú vo svete myšlienkových foriem rovnorodé silné centrály, ktoré budú môcť dostať posily zo svetlejších sfér; a tak nielenže budú posilnení tí, ktorí usilujú k dobru, ale budú pomaly pôsobiť očistne aj na temnejšie mysle.

V tomto jemnohmotnom svete možno však pozorovať ešte aj inú činnosť: Na pranie pôvodcu myšlienkové formy doliehajú na určité osoby, na ktoré môžu prilnúť. Ak sú tieto myšlienkové formy čisté a usľachtilé, skrášlia osobu, ktorej patria a posilnia okolo nej ochranu čistoty. Ak vnútorné city tejto osoby sa podobajú vyslaným myšlienkovým formám, môžu ju tieto povzniesť ešte vyššie a posilniť ku vzostupu. Avšak nečisté myšlienky musia dotýchnúť osobu pošpiniť, presne tak, ako sa hrubohmotné telo zašpiní v blate a bahne. Ak nemá takto pošpinený človek pevné vnútorné zakotvenie v strediskách svetlých prúdov, môže sa mu stať, že nánosom nečistých myšlienok sa jeho cítenie časom zmätie. Je to možné preto, že na ňom lipnúce nečisté myšlienkové formy môžu priťahovať rovnorodé, čím silnejú a otravujú pomaly i myšlienky tej osoby, ktorú obklopujú.

Hlavná zodpovednosť padá samozrejme späť na človeka, ktorý tie nečisté myšlienky vytvoril a vyslal ich na postihnutú osobu, vyhovujúc tak svojmu prianiu alebo žiadosti; veď myšlienkové útvary zostávajú spojené tiež s pôvodcom primeraným spätným pôsobením.

Preto sa musí vždy znova volať k všetkým vážne hľadajúcim: „Dbajte na čistotu myšlienok!“ dajte do toho všetky svoje sily. Nemáte ani tušenie, čo tým vytvoríte. Je v tom niečo mocného! Môžete tak pôsobiť ako silní bojovníci, ako priekopníci Svetla, a tým aj ako osloboditelia svojich blížnych z popínavých polí vo svete myšlienkových foriem.

Keby sa teraz niektorému človeku sňala páska z očí, takže by mohol nazrieť do najbližšieho jemnohmotného okolia, zdesený by uvidel spočiatku len divý zmätok, ktorého by sa mohol naľakať. Ale len dovtedy, kým by nespoznal v ňom spočívajúcu silu, ktorou ako ostrým mečom je schopný raziť si voľnú cestu. Bez námahy, len svojím chcením. Uvidel by státisíce rôznych myšlienkových foriem, všetkých možných a pre pozemský zrak často i nemožných podôb. Videl by, že každý útvar, ostro vyhranený, prejavuje a žije presne to, čo bolo skutočným chcením pri vytvorení myšlienky. Neskrášlene, zbavené akéhokoľvek umelého zastierania.

Avšak aj napriek tisícorakým druhom rozoznal by po čase ihneď podstatu každej myšlienkovvej formy, to znamená, že by vedel, kam patrí, i keď by mala najrozličnejšie podoby. Presne tak, ako môžeme rozoznať podľa vzhľadu človeka od zvierat'a, alebo poznávať dokonca rôzne ľudské rasy podľa určitých znakov v tvári, práve tak aj myšlienkové formy majú celkom určité charakteristické znaky, ktoré zjavne ukazujú, či útvár patrí k nenávisťi, závisťi, k zmyselnosti alebo k inej charakteristickej skupine. Každá z týchto základných charakteristických skupín má svoj určitý poznávací znak, vtlačený jednotlivým myšlienkovým formám ako základ, stelesnený vlastnosťou myšlienky, pritom nezáleží na tom, akú vonkajšiu podobu nadobudli tieto útvary vplyvom tvorivej myšlienky. Takže aj napriek najpodivnejšiemu znetvoreniu útvaru do najstrašnejších znetvorenín dá sa ihneď rozoznať, ku ktorému základnému druhu útvár patrí. S týmto poznaním zaniká i zdanlivo divoký zmätok, javiaci sa ako taký.

Vidíme neotrasiteľný poriadok a prísnosť základných zákonov, prúdiacich celým stvorením, kto ich spozná a prispôsobí sa ich smeru, tomu poskytnú nedoziernu ochranu a prinesú veľké požehnanie. Kto sa však proti týmto zákonom postaví, bude nimi buď zrazený a rozdrvený, alebo prinajmenšom postihnutý a drsne obrúsený. V bolestiach a v trpkých skúsenostiach bude pretváraný tak dlho, kým nezapadne do prúdu týchto zákonov a neprestane im byť prekážkou. Len potom bude môcť byť nimi unášaný nahor.

Tieto myšlienkové formy vysielajú spätné účinky nielen na ľudstvo, ale zasahujú i ďalej; lebo do toho istého jemnohmotného sveta bližšieho okolia patrí i väčšina prírodných bytostí. Kto sa raz vyrovnal so skutočnosťou, že všetko žije, a preto je vo formách, či je to už pozemsky viditeľné alebo nie, tomu nebude nijaký krok ťažký predstaviť si, že aj prírodné sily sú formované. K týmto prírodným silám patria okrem už mnohými, predtým viac než teraz vídanými trpaslíkmi, vílami, sylfami, rusalkami atď., tiež bytosti vzduchu, ohňa a vody. Sú tiež ovplyvňované myšlienkovými formami, čím opäť vzniká mnoho dobra alebo zla. A tak to pokračuje. Jedno zapadá do druhého, ako do súkolesia mechanizmu, zostrojeného s najväčším umením.

Ale uprostred tohoto hnacieho mechanizmu stojí človek! Je vyzbrojený prostriedkami na určovanie druhu tkanín, ktoré majú vzísť z činnosti vo stvorení, ktoré sa môže zoradiť do rôznych smerov. Buďte si vedomí tejto nesmiernej zodpovednosti; lebo všetko sa odohráva len vo vlastnom kruhu vašej pozemskej púte. Podľa múdreho poriadku Stvoriteľa nič neopúšťa tento kruh, ale vráti sa to späť jedine k vám samým. Svojím prianím, myslením a chcením dokážete tento a onen svet otráviť alebo naopak, očistiť a pozdvihnúť nahor, ku Svetlu. Preto buďte kormidelníkmi osudu, stúpajúceho nahor čistotou vašich myšlienok!

23. Mravnosť.

AKO temné búrkové mračno leží to nad ľudstvom. Ovzdušie je dusné. Citová schopnosť jednotlivcov pracuje pod tiesnivým tlakom ťažkopádne. Vysoko napnuté sú len nervy, pôsobiace na pocitový a pudový život tela. Sú umele dráždené omylom nesprávnej výchovy, falošného stanoviska a sebaklamu. Človek dneška nie je v tomto smere normálny, lebo prechováva v sebe chorobný, až desaťnásobne vystupňovaný pohlavný pud, pre ktorý sa snaží nadchnúť storakými formami a spôsobmi uctievania, čo musí byť skazou celého ľudstva.

Toto všetko pôsobí časom nákazlivo ako morový dych aj na tých, ktorí sa ešte kŕčovite snažia primknúť k ideálu, tanúcemu skryte v ich podvedomí. Naťahujú síce za ním túžobne ruky, ale zakaždým ich s povzdychom nechajú klesnúť, beznádejne a zúfalo, len čo sa rozhliaďnu po okolí. V skľučujúcej bezmocnosti vidia s hrôzou, akou obrovskou rýchlosťou sa kalí jasný pohľad na mravnosť a nemravnosť, ako sa stráca schopnosť úsudku a ako sa v tom mení možnosť úsudku a chápanosť v tom zblúdila až tak, že mnohé, čo ešte nedávno by budilo odpor a opovrhnutie, prijíma sa veľmi rýchlo ako celkom prirodzené a nikto sa nad tým ani raz nepozastaví. Ale pohár sa čoskoro naplní až po okraj. Musí prísť strašné prebudenie!

Už občas aj teraz sa tieto davы s vybičovými zmyslami zrazu bojzливо schúlia, celkom bezmyšlienkovite, nevedomky. Neistota zmocňuje sa na okamžik nejedného srdca, avšak k prebudeniu a k jasnému precítaniu ich nedôstojného jednania nedochádza. Potom sa snažia s dvojnásobnou horlivosťou striasť zo seba takú „slabosť“ alebo „poslednú príťaž“ zastaralých názorov, prípadne ich dokonca prehlušiť. Pokrok musí byť za každú cenu. Ale napredovať sa dá na dve strany. Nahor alebo nadol. Podľa voľby. A ako to dnes vyzerá, všetko sa rúti nadol s príšernou rýchlosťou. Náraz musí rozdrviť všetkých dolu sa rútiacich, a len čo odbije hodina, narazia na silný odpor.

V tomto dusnom prostredí sťahuje sa búrkové mračno čoraz hustejšie a skazonosnejšie. Každým okamihom dá sa teraz očakávať prvé zablysknutie, ktoré pretne a rozjasní bleskom temnotu, a tento blesk žiarivo osvieti i to najskrytejšie s neúprosnosťou a ostrosťou, prinášajúcou so sebou oslobodenie pre tých, ktorí usilujú o Svetlo a čistotu, avšak skazu tým, ktorí netúžia po Svetle. Čím dlhšie sa ponecháva tomuto mračnu čas, aby sa zväčšila jeho ťarcha a zhustla temnota, tým oslnivejší a desivejší bude i blesk, ktorý sa z mračna vybije. Zmizne ťažký uspávajúci vzduch, ktorý v záhyboch svojej lenivosti prináša zakrádajúcu sa chlipnosť; lebo po prvom zablysknutí zavanie prirodzene i svieži prúd ostrého vzduchu, prinášajúceho nový život. V chladnom jase svetla budú stáť zrazu pred zrakmi zdeseného ľudstva všetky výplody chmúrnej fantázie, zbavené pokryteckých nepráv. Ako otras mocného hromu spôsobí prebudenie v dušiach, takže sa živá pramenitá voda neskalenej Pravdy bude môcť s hukotom rozliať po takto skyprenej pôde. Svitá deň slobody. Oslobodenie z pút nemravnosti, vláducej už po tisícročia a teraz sa rozvíjajúcej do plného kvetu.

Len sa rozhliaďnite vôkol! Pozorujte čítanie, tance, oblečenie! Dnešná doba sa snaží, viac ako sa to stávalo kedysi, aby strhnutím všetkých zábran medzi oboma pohlaviami plánovito skalila čistotu citu, aby ju týmto zakalením zohavila, nasadila jej záludnú masku a pokiaľ možno pod nimi nakoniec i celkom udusila. Vznikajúce rozpaky prehlušujú ľudia veľkými rečami, ktoré prísne vzaté vychádzajú len z vnútorne sa zachvievajúceho pohlavného pudu, aby žiadostivostiam dodali vždy novú potravu zjavným i menej zjavným spôsobom, a to šikovne i nešikovne, v nesčíselných obmenách.

Hovoria o povznesení sa k slobodnému, samostatnému ľudstvu, o rozvoji vnútorného upevnenia, o kultúre tela, o kráse nahoty, o ušľachtilom športe, o výchove k oživeniu slov: „Čistému je všetko čisté!“, skrátka: povznesenie ľudského rodu za cenu odloženia všetkej

prepiatej hanblivosti za účelom vytvorenia ušľachtitého voľného človeka, nositeľa budúcnosti! Beda tomu, kto sa opováži niečo namietnuť proti! Taký odvážlivec bude ihneď kameňovaný za veľkého pokriku a s obvinením, podobným tvrdeniu, že len nečisté myšlienky ho mohli pohnúť k tomu, aby niečo „na tom našiel“!

Je to šialený vír skazenej vody, z ktorej sa rozširujú omamné jedovaté výpary, vyvolávajúce klamy zmyslov ako pri omámení morfiom. Tisíce a tisíce ľudí sa dáva tým strhnúť, až vysilení v tom zahynú. Brat sa snaží poučiť sestru, deti svojich rodičov. Ako búrlivý prival sa to ženie cez všetkých ľudí a divoké vlnobitie vynára sa tam, kde ešte niekoľkí rozvážni, pociťujúci ošklivosť, stoja ako osamelé skaliská v mori. Na týchto upínajú sa mnohí, ktorým v tomto burácaní hrozí vyčerpanie vlastných síl. Radostný je pohľad na tieto malé skupinky, stojace ako oázy v púšti. Podobne ako tieto, aj oni pozývajú k osviežujúcemu odpočinku a zotaveniu pútnika, ktorý sa len s námahou mohol prebojovať skazonosnou smršťou.

Čo sa dnes pod toľkými krásnymi pláštikmi vyhlasuje za pokrok, nie je ničím iným ako kvetnatým podporovaním veľkej nehanblivosti, otravovaním každého ušľachtilejšieho citu v človeku. Je to najväčšia nákaza, aká kedy postihla ľudstvo. A čudné, zdá sa, akoby mnohí boli čakali len na poskytnutie hodnovernej zámienky, sami sa znížiť pod zviera. Nespočetným ľuďom je to veľmi vítané!

Avšak ten, kto pozná duchovné zákony pôsobiace vo vesmíre, ten sa s odporom odvráti od dnešných snáh. Zoberme si len jedno z tých „najnevinnejších“ potešení: „spoločné kúpanie“. „Čistému je všetko čisté!“ To znie tak krásne, že pod ochranou tohoto príjemného ľubozvuku si človek smie kadečo dovoliť. Ale pozorujme raz len tie najjednoduchšie jemnohmotné deje pri takom kúpaní. Dajme tomu, že je tam tridsať osôb oboch pohlaví, z toho dvadsaťdeväť skutočne čistých v každom ohľade. Predpoklad, ktorý je už vopred úplne vylúčený, pretože opak toho by bol správnejší, aj to ešte zriedkavo. Ale pripusťme to. Ten jeden, tridsiaty, podnietený žiadostivosťou, má nečisté myšlienky napriek tomu, že sa navonok chová úplne bezchybne. Tieto myšlienky stelesnia sa ihneď jemnohmotne do živých myšlienkových foriem, tiahnu za objektom jeho divania a utkvajú na ňom. Je to pošpinenie bez ohľadu na to, či vôbec dôjde k reči alebo činom! Postihnutá obhádzaná osoba poniesie túto nečistotu so sebou a tá je schopná priťahovať podobné okolo blúdiace myšlienkové formy. Následkom toho jemnohmotné ovzdušie okolo osoby stále hustne a hustne, až ju nakoniec môže zmiast' a otráviť tak, ako cudzopasná popínava rastlina často zahubí i ten najzdravší strom. Také sú jemnohmotné deje pri takzvaných „nevinných“ spoločných kúpeľoch, spoločenských hrách, tancoch a podobne.

Teraz si treba uvážiť, že na spoločné kúpanie a zábavy chodia v každom prípade práve všetci tí, ktorí úmyselne niečo hľadajú, aby obzvlášť podnietili svoje myšlienky a pocity takýmto pozeraním! Nie je ťažko vysvetliť, aká špina sa tým takto pestuje bez toho, že by sa navonok hrubohmotne mohlo niečo spozorovať. Práve tak je samozrejmé, že tieto trvalo sa množiace a hustnúce mračná zmyselných myšlienkových foriem musia pôsobiť čím ďalej tým viac na nespočetné množstvo ľudí, ktorí by sami od seba také veci nevyhľadávali. V takých sa podobné myšlienky vynárajú spočiatku slabo, potom silnejšie a živšie a sú živé terajším takzvaným „pokrokom“ v ich okolí. Tak skĺzava jeden po druhom do hustého temného prúdu, kde sa schopnosť pochopenia skutočnej čistoty a mravnosti stále viac zatemňuje, až nakoniec všetko strháva do hlbín úplnej temnoty.

Tieto príležitosti a podnety k takým rozbuženým výstrelkom musia byť odstránené v prvom rade! Nie sú ničím iným ako pareniskami, do ktorých zamorená háved' nemravných ľudí môže vrhať svoje myšlienky, ktoré potom bujne vyrastajú a pustošivo zaplavujú celé ľudstvo, neustále vytvárajúc nové pareniská. Nakoniec je z nich obrovské pole odpornej buriny, ktorá svojím jedovatým dychom tiež spolu zadúša i dobré.

Vytrhnite sa z toho opojenia, ktoré podobne ako omamný prostriedok posilnenie len predstiera, v skutočnosti však pôsobí ochabujúco a skazonosne. Je prirodzené, i keď zarmucujúce, že v prvom rade práve ženské pohlavie stále prekračuje mieru a vo svojom obliekaní kleslo bez rozpakov až na úroveň neviestok. To však len dokazuje správnosť vysvetlenia o jemnohmotných dejoch. Práve žena svojou od prírody silnejšou schopnosťou vyciťovania prijíma tento jed zamoreného jemnohmotného sveta myšlienkových foriem skôr a hlbšie, hoci si to sama v sebe celkom nevedomujú. Je viac vystavená týmto nebezpečeniam a z toho dôvodu aj strhávaná ako prvá; prestupuje nerozumne rýchlo a nápadne všetky medze. Nie nadarmo sa hovorí: „Ak sa žena stane zlou, tak je horšia ako muž!“ To platí v každom ohľade, či v krutosti, nenávisti alebo láske. Počínanie ženy bude vždy výsledok obklopujúceho ju jemnohmotného sveta! Samozrejme sú v tom aj výnimky. Žena však preto nie je zbavená zodpovednosti, nakoľko dokáže vypozerovať na ňu doliehajúce dojmy a svoje chcenie a správanie riadiť podľa vlastnej vôle, avšak len keď ... chce! Že sa tak, žiaľ, u väčšiny nedeje, je chybou ženského pohlavia za čo možno ďakovať len úplnej nevedomosti o týchto veciach. Pre dnešnú dobu je však zlé to, že žena má v skutočnosti v rukách aj budúcnosť národa. Ona je jej nositeľkou pretože jej duševný stav je o potomstve rozhodujúcejší ako u muža. Aký úpadok nám podľa toho musí priniesť budúcnosť! Neodvratne! To sa nedá zadržať ani zbraňou, ani peniazmi, ani vynálezmi. Ani dobrotou alebo vyškolenou politikou. Tu sa musia použiť účinnejšie prostriedky.

Táto nesmierna vina nepostihuje však len samotnú ženu. Ona bude vždy len verným zrkadlovým obrazom toho sveta myšlienkových foriem, ktorý sa vznáša nad jej národom. Na to sa nesmie zabúdať. **Ctíte a vážte** si ženu **ako takú** a ona sa podľa toho sformuje, stane sa **tým, čo vy v nej vidíte**, a tak povznesiete celý svoj národ! Ale predtým musí medzi ženami nastať veľká premena. Pre také, aké sú dnes, môže uzdravenie nastať jedine dôkladným zásahom, a to násilným, neúprosným rezom, ktorý ostrými nožmi odstráni každý nádor a hodí ho do ohňa! Inak by zničil všetky ešte zdravé časti.

Dnešná doba speje nezadržateľne k tomuto nutnému zásahu na celom ľudstve, stále rýchlejšie, až konečne ho spôsobí sama! Bude to bolestné a strašné, ale koniec toho je uzdravenie. Len potom nastane čas hovoriť o mravnosti. Dnes by to zaniklo ako slovo prehovorené v búrke! Potom ale, až prejde tá hodina, v ktorej musel zahynúť hriešny Babylon, pretože sa v sebe prehnilý zrútil, potom dávajte pozor na ženské pokolenie! Ich správanie a povolnosť vám ukážu vždy, **akí ste vy**, lebo v ich jemnejšej schopnosti vyciťovania žije to, čo chcú myšlienkové formy.

Táto okolnosť dáva nám tiež istotu, že pri čistom myslení a cítení sa ženstvo vyšvihne ako prvé k onému ideálu, na ktorý pozeráme ako na ideál ušľachtilého človeka. Potom sa navráti mravnosť v plnom lesku svojej čistoty!

24. Bdej a modli sa!

AKO často sa opakuje tento výrok Syna Božieho ako dobre mienenú radu a výstrahu, pričom však ani ten, kto túto radu dáva, ani ten, kto ju prijíma, nijako sa nenamáha pochopiť, čo je vlastne mienené týmito slovami.

Čo sa rozumie pod modlením, to vie každý človek, alebo lepšie povedané, **domnieva sa**, že to vie, napriek tomu, že to v skutočnosti **nevie**. Aj o bdení sa domnieva, že tomu presne rozumie, a predsa je od toho ďaleko vzdialený.

„Bdejte a modlite sa!“ je obrazne podané napomenutie k čulosti citovej schopnosti, teda k činnosti ducha! Ducha v tom **pravom** zmysle, nie teda k činnosti mozgu, lebo živý ľudský duch sa prejavuje len a len **citom**. V **ničom inom** sa neuplatňuje duch človeka, teda jeho pôvodné jadro, ktoré sa sformovalo k vlastnému „ja“ na púti pozdejším stvorením.

„Bdej a modli sa!“ neznamená teda nič iné, len požiadavku, aby pozemský človek zjemnil a zosilnil svoju schopnosť cítenia. To je toľko, ako oživenie ducha onej jedinej večnej hodnoty človeka, ktorý jedine sa môže vrátiť do raja, do pôvodného stvorenia, odkiaľ vyšiel. **Musí** sa tam vrátiť, a to buď ako zrelý sebavedomý, alebo ktorý sa stal znova nevedomým; to jest, buď ako živé ja, ktoré usilovalo ku Svetlu a stalo sa vo stvorení užitočným, alebo ako rozorvané, mŕtve ja, ak bolo vo stvorení nepotrebné.

Preto je napomenutie Syna Božieho „Bdej a modli sa“, jedno z najvážnejších, ktoré zanechal ľudstvu. Zároveň je to vystríhajúce napomenutie, aby sa ľudia stali vo stvorení užitočnými a vyhli sa tak zatrateniu, ktoré by ich inak muselo stihnúť podľa samočinného pôsobenia Božích zákonov vo stvorení.

Pozrite sa na ženu! Má v sebe, ako najvyššie vlastníctvo ženskosti, takú nežnosť citu, akú nemôže dosiahnuť žiadny iný tvor. **Preto** by sa malo vo stvorení hovoriť len o **ušľachtilom** ženstve, nakoľko ženstvo prechováva v sebe najväčšie dary k uskutočneniu všetkého dobra. Týmto spočíva tiež v žene najväčšia zodpovednosť. Z **tohto** dôvodu Lucifer so všetkými svojimi zástupmi, ktoré mu patria, zaútočil hlavne na ženu, aby si tak podmanil celé stvorenie.

A Lucifer našiel u ženy neskoršieho stvorenia, žiaľ, až príliš ľahkovážnu pôdu. Ponáhľala sa mu v ústrety so žiariacimi očami a svojím spôsobom otráвила celé neskoršie stvorenie. Čisté pojmy zmenila na znetvorené karikatúry a to muselo spôsobiť zmätok medzi všetkými ľudskými duchmi. Čistý kvet ušľachtileho ženstva ako koruna tohoto neskoršieho stvorenia klesol vlastnou vinou a vplyvom pookúšiteľa sa zmenil na jedovatú bylinu, ozdobenú ligotavými farbami, ktorá lákavou vôňou vábi všetko na miesta, kde sa jej darí, **do močiara**, v ktorého dusnom prepadlisku zapadnú všetci ňou prilákaní.

Beda žene! Pretože vlastnila to najvyššie zo všetkých hodnôt, avšak nepoužila ich správne. Musí byť prvá, na ktorú dopadne svištiaci meč Božej spravodlivosti, ak sa nerozhodne vlastnou pohyblivosťou duchovného precitovania ísť ako prvá v nutnom vzostupe pozemského ľudstva z trosiek falošnej stavby skazených názorov, vzniknutých len z Luciferovho našepkávania. Pozemská žena si namiesto príkladného úsilia o klenot bielej kvetiny ušľachtilej čistoty postavila snahu páčiť sa a márnomyseľnosť, ktoré našli svoje pôsobisko v záľube zvrátene vypestovaného spoločenského života. Dobré cítila, že pri tom stráca svoju pravú ozdobu ženskosti a siahla po náhrade, ktorú jej ponúkalo temno. Stala sa nehanebnou otrokyňou módy a snažila sa ponúkať svoje telesné vnady, čím klesala ešte viac do hlbín. Stíhala so sebou i mužov tým, že vydrážďovala ich pudy, čo muselo brzdiť rozmach jej ducha.

Avšak tým si ženy vypestovali v sebe zárodok, ktorý ich teraz v nutnom súde, spätne pôsobiac, musí uvrhnúť všetky do záhuby, ktoré takto pochybili a stali sa zhnitými plodmi v tomto stvorení, pretože sa tým stali neschopnými odolať očistným búrkam s hukotom sa valiacim. Nech si nikto nešpiní ruky so zbožňovateľmi samolúbovosti a márnivosti, až títo budú, chcieť po nej siahnuť, aby sa zachránili z núdze. Nechajte ich klesať a odvrhnite ich, niet v nich nijakej hodnoty, ktorá by sa mohla použiť pre novú zasľúbenú výstavbu.

Ony nevidia smiešnosť a prázdnotu svojho počínania. Ale ich smiech a ich posmech voči tým nemnohým, ktoré si hľadajú ešte zachovať slušnosť a čistotu pravej ženskosti pred sebou samými a ktoré si v sebe **nedali** zahubiť jemný pocit studu ako najkrajšiu ozdobu dievčaťa a ženy, ten výsmech teraz prejde čoskoro do bolestných nárekov a v nich aj zmlkne!

Žena neskoršieho stvorenia stojí ako na ostrí noža, pretože bola obdarená vznešenými darmi. Teraz má skladať účty o tom, čo s nimi dosiaľ spravila. Pre tieto niet tu žiadneho ospravedlnenia! Návrat alebo obrátenie sa je nemožné; čas k tomu už pominul. Mali všetky na

to myslieť skôr a uvedomiť si, že **ich** mienka sa nemôže stavať proti odvekej vôli Božej, v ktorej je zakotvená len **čistota**, jasná ako kryštál.

Avšak žena budúcnosti, ktorá sa mohla zachrániť i so svojimi darmi v terajšom čase, spustnutého života Sodomy a Gomory, i tá, čo sa znovuzrodí, privedie ženskosť konečne k takému rozkvetu, že sa všetko bude môcť k nej blížiť len s posvätnou bázňou a s **najčistejším** uctievaním. Bude **takou** ženou, ktorá žije podľa Božej vôle, to znamená, že stojí vo stvorení ako žiariaca koruna, ako to byť **môže a má**. Bude všetko prežarovať záchvevmi, prijímanými zo svetlých výšin a tieto bez zatemnenia odovzdávať ďalej z moci svojej schopnosti, spočívajúcej v jemnosti ženského cítenia.

Slová Syna Božieho „Bdejte a modlite sa“ budú stelesnené **v každej** žene budúcnosti, ako mali byť stelesnené už v žene dneška. **Keď sa žena usiluje o čistotu a speje k Svetlu, potom spočíva v záchvevoch ženskej citovej schopnosti trvalé bdenie a najkrajšia modlitba, ktorá je Bohu milá!**

Také zachvievanie prináša prežitia vd'akyplnej radosti! **A to je tá** modlitba, aká má byť! Ale toto zachvievanie skrýva v sebe súčasne tiež neustálu ostražitosť, teda **bdenie!** Lebo všetko nepekne, čo sa snaží priblížiť a každé zlé chcenie je týmito záchvevmi jemnej citlivosti hneď vycítené a spozorované, ešte skôr, ako sa bude môcť sformovať do myšlienok a potom je žene ľahko uchrániť sa **vždy** zavčasu, ak sama **nechce inak**.

Napriek jemnosti týchto záchvevov spočíva v nich taká sila, ktorá je schopná pretvárať **všetko** vo stvorení. Nejestvuje nič, čo by jej mohlo odporovať; veď táto sila prináša Svetlo, a tým život!

To vedel Lucifer veľmi dobre! Preto sa so svojimi útokmi a pokušeniami obrátil hlavne na všetko ženstvo! Vedel, že by mu pripadlo **všetko**, keby získal len ženu. A žiaľ, podarilo sa mu to, ako dnes každý môže zreteľne vidieť, kto vidieť chce!

Preto volanie zo Svetla je určené v prvom rade opätovne žene! Tá by **musela** teraz spoznať, na akom nízkom stupni sa dnes nachádza. Musela by, keby to pripustila jej márnomyseľnosť. Avšak **tieto** úklady Luciferove držia všetko ženstvo v moci tak pevne, že už ani Svetlo nemôže spoznať, ba ani už **nechce viac!** Nechce pretože moderná žena dneška sa nemôže vzdať svojho ľahkomyseľného laškovania, napriek tomu, že v sebe už neisto vycitňuje, čo tým stratila. **Ona to vie dokonca celkom presne!** A aby prehlušila tento varovný cit, ženie sa slepo akoby bičovaná zaslepene v ústrety novej smiešnosti, **aby sa stala mužatkou v povolani i v celej svojej bytosti!**

Namiesto toho, aby sa vrátila k pravej ženskosti, k najvzácnejšiemu vlastníctvu v celom stvorení! A tým k úlohe, ktorú jej určilo Svetlo.

Je to **ona**, ktorá olupuje muža o všetko vznešené, a tým prekáža aj rozkvetu ušľachtilej mužskosti.

Tam, kde muž nie je schopný vzhladnúť na ženu v jej pravej ženskosti, tam nemôže rozkvitať ani národ, ani ľud!

Len pravá, najčistejšia ženskosť môže muža povzbudiť a viesť k veľkým činom! Nič iné. **A to je podľa Božskej vôle povolanie ženy vo stvorení!** Lebo tým povznáša národ i ľudstvo, ba vlastne celé neskoršie stvorenie; veď jedine v nej samotnej spočíva táto vznešená sila nežného pôsobenia! Je to neodolateľná a víťazná sila a Božie požehnanie na nej spočívajúce; tam kde je naplnená najčistejším chcením! Nič sa jej nevyrovná; pretože prináša krásu v najčistejšej forme vo všetkom, kde pôsobí a čo od nej vychádza! Preto má jej pôsobenie prenikať celým stvorením, osviežovať, povznášať, povzbudzovať a oživovať, podobne ako vánok z vytúženého raja!

Po tejto perle z darov vášho Stvoriteľa siahol Lucifer **najprv** so všetkou lešťou a všetkou zákernosťou vediať, že tým popretľhal všetku vašu oporu a snaženie k Svetlu! Lebo v žene spočíva drahocenné tajomstvo, schopné vyvolať vo stvorení čistotu a ušľachtilosť všetkých

myšlienok, rozmach k najväčšej tvorivosti, k najušľachtilejšiemu konaniu za predpokladu, že táto žena bude takou, akou ju chcel mať Stvoriteľ, keď ju zahrnul týmito darmi.

A vy, ste sa dali príliš ľahko oklamať! Podľahli ste pokušeniu úplne bez boja. Ako ochotná otrokyňa Luciferova usmerňuje teraz žena pôsobenie krásnych Božích darov do pravého opaku, a tým podriaďuje celé neskoršie stvorenie temnu! Dnes sú tu len nemravné karikatúry všetkého toho, čomu chcel Boh dať vzniknúť v tomto stvorení k radosti a blahu všetkých tvorov! Všetko síce vzniklo, ale pod vplyvom Lucifera to bolo zmenené, pokrivené, sfalšované! Žena neskoršieho stvorenia sa k tomu prepožičala ako sprostredkovateľka! Jasná pôda čistoty bola premenená na dusné bahno. Žiarivé nadšenie na zmenené opojenie zmyslov. **Teraz** chcete bojovať, ale iba proti každej požiadavke Svetla! Len aby ste zostali potácať sa vo víre márnomyseľnej samolúbosti, ktorá vás opája! Dnes už niet mnoho takých, ktoré sú schopné zniesť jasný pohľad. Väčšina z nich sa prejavuje ako malomocná, ktorých krása, teda pravá ženskosť, je už rozleptaná, čo sa už nedá nikdy napraviť. Mnohých sa zmocní ošklivosť nad sebou, ak predsa len budú môcť byť zachránené a po rokoch si potom spomenú na všetko to, čo dnes považujú za dobré a krásne. Bude to ako prebudenie a uzdravenie sa z ťažkého horúčkovitého sna!

Tak ako ženstvo bolo schopné strhnúť celé neskoršie stvorenie do hĺbky, má tiež silu opäť ho povzniesť a podporovať, lebo muž ju bude v tom nasledovať. Po očiste príde čoskoro doba, keď sa bude môcť radostne zvolať: Pozrite, to je žena, aká má byť, **pravá** žena v celej svojej veľkosti, v najušľachtilejšej čistote a moci! U nej potom prežijete slová Kristove: „Bdejte a modlite sa!“ úplne prirodzene a v najkrajšej forme!

25. Manželstvo.

MANŽELSTVÁ sa uzavierajú v nebi! Túto vetu vyslovujú často manželia s hnevom a trpkosťou. Avšak pokrytecky ju používajú aj takí, ktorí sú od neba nesmierne ďaleko vzdialení. Prirodzeným dôsledkom toho potom je, že ľudia nad týmto výrokom iba pokrčia ramenami, usmiejú sa, alebo je im dokonca terčom posmechu a potupovania.

Vzhľadom na všetky tie manželstvá, ktoré človek poznal počas rokov vo svojom bližšom i vzdialenejšom okolí, je toto pochopiteľné. Posmievači majú pravdu. Lenže bolo by správnejšie neposmievať sa výroku, ale skôr samotným manželstvám. Sú to **také** manželstvá, ktoré si poväčšine zasluhujú nielen posmech a potupu, ale dokonca aj opovrhnutie.

Dnešné manželstvá, ale i tie pred storočiami, robia tomuto výroku hanbu, nikto mu už neverí. Až na zriedkavé výnimky sú manželstvá vyslovene nemravným stavom, ktorý nemožno dosť rýchlo zlikvidovať, aby sa tak tisíce ľudí ochránili pred touto hanbou, do ktorej sa slepo ženú vplyvom mravov dneška. Domnievajú sa, že to nemôže byť inak, pretože je to tak obvyklé. K tomu pristupuje ešte to, že v dnešných časoch je všetko vystupňované až do nehanebnosti, na skalenie a udusenie každého čistejšieho citu. Žiaden človek nemyslí na to, aby tiež úctou k telesnému urobil z osobnosti to, čím má, môže a musí byť.

Telo rovnako ako duša má v sebe niečo drahocenné, preto i nedotknuté, čo sa nevystavuje na obdiv, aby lákalo. Niečo vznešené, posvätné! A preto sa na zemi nemôže oddelovať telo od duše ani v tomto ohľade. Oboje treba súčasne ctíť a ochraňovať ako svätynňu, ak to má mať nejakú hodnotu. Inak je to haraburdie, ktorým sa možno pošpiniť a nezaslúži si nič iné, iba hodiť ho do kúta, aby sa stalo lacnou korisťou prvého okoloidúceho starinára. Ak zaplavia zem celé húfy takých starinárov a vykupovačov, nájdu netušené množstvá tohoto haraburdia. Na každom kroku celé hromady už čakajú na nich. A takíto priekupníci a starinári už skutočne tiahnú v hustých radoch. Sú to vyslanci a nástroje temnoty,

ktorí sa náruživo zmocňujú lacnej koristi, aby ju víťazoslávne čoraz hlbšie strhávali do svojej temnej ríše, až sa nad ňou rozprestrie úplná tma a už nikdy nebude môcť nájsť cestu späť k Svetlu. Preto niet divu, že sa každý smeje, keď niekto vážne hovorí o tom, že manželstvá sa uzavierajú v nebi!

Civilné sobáše nie sú ničím iným, než triezvym obchodným aktom. Tí, ktorí sa nimi zaväzujú, nerobia to preto, aby spoločne pristúpili k vážnemu dielu, ktoré by povznieslo vnútornú i vonkajšiu hodnotu zúčastnených osôb, teda k dielu napomáhajúcemu k spoločnému úsiliu o ušľachtilé ciele a k požehnaniu ich samých, tiež ľudstva, ako aj celého stvorenia, ale berú to ako jednoduchú zmluvu, ktorou sa navzájom hospodársky zabezpečujú, aby sa obojstranné telesné oddávanie mohlo diať bez rozpakov a vypočítavosti. Kde tu zostáva posvätnosť tela, ktorú obe strany majú do manželstva prinášať a v ňom tiež zachovávať? Tá sa vôbec neberie do úvahy.

Žena pri tom zaujíma také zneuctujúce postavenie, že by sme sa mali od toho odvrátiť. V osemdesiatich zo sto prípadov sa žena dáva alebo jednoducho predáva do služieb mužovi. On nevidí v nej rovnocennú družku, ale okrem predmetu obdivu, len lacnú a ochotnú gazdinú, ktorá mu spríjemní domov, a s ktorou pod pláštikom falošnej počestnosti sa môže nerušene navzájom oddávať svojim vášňam.

Často z najmalichejších dôvodov opúšťajú mladé dievčatá rodičovský dom, aby vstúpili do manželstva. Niekedy ich omrzí rodičovská domácnosť a zacnie sa im po kruhu pôsobnosti, kde by mohli sami rozhodovať. Iné vidia mnoho pôvabu v hraní sa na mladú paniu, alebo očakávajú viac rušnosti od života. Možno tiež dúfajú získať lepšie majetkové pomery. Vyskytujú sa tiež prípady, že mladé dievčatá sa vydávajú zo vzdoru, aby tak rozhnevali iného. Aj čisto telesné pudy dávajú podnet k uzavretiu manželstva. Boli prebudené a umelo pestované pochybnou literatúrou, falošnou zábavou a pohrávaním sa.

Len zriedkakedy to býva opravdivá duševná láska, ktorá dá podnet k tomuto najvážnejšiemu kroku v živote na zemi. Za horlivej podpory mnohých rodičov sú dievčatá, ako sa hovorí, „príliš chytré“, než by sa dali viesť len čistejšími citmi, ale práve týmto chytráctvom ženú sa priamo do nešťastia. Mnoho žien dostane svoju odmenu za túto povrchnosť čiastočne už v manželstve. Ale len čiastočne! Trpké prežitie, ako následok zvratného pôsobenia takých pochybených manželstiev, dostaví sa omnoho neskoršie; hlavným zlom u nich je totiž to, že sa tým ľahkomyselne premeškáva možnosť pokroku. Nejednen pozemský život je tak úplne stratený pre vlastný **účel** osobného bytia. Je to dokonca ešte veľký krok naspäť, ktorý sa musí znovu namáhavo dohoniť.

Aké iné je to, keď manželstvo bolo uzavreté na správnom základe a harmonicky sa rozvíja! Radostne, v dobrovoľnej službe jeden druhému rastú k duchovnému zušľachteniu. Bok po boku hľadajú s úsmevom v ústrety pozemským starostiam. Také manželstvo je potom šťastím a na prospech pre celé bytie. A v šťastí spočíva rozmach nielen pre jednotlivca, ale aj pre celé ľudstvo! Preto beda rodičom, ktorí z rozumových dôvodov vháňajú svoje deti prehováraním, lesťou alebo prinútením do falošných manželstiev. Ťarcha zodpovednosti, siahajúca v tomto prípade ďalej než k ich dieťaťu, bude na nich dopadať skôr alebo neskôr tak mocne, že by boli radi, keby nikdy neboli prišli na také „skvelé nápady“.

Na cirkevné uzavieranie manželstva sa dnes mnohí pozerajú len ako na časť čisto pozemskej slávnosti. Samotné cirkvi alebo ich predstavitelia odriekajú slová: „Čo Boh spojil, človek nerozlučuje!“ Základnou myšlienkou náboženských kultov je, že týmto obradom spája oboch snúbencov Boh. „Pokrokoví“ dávajú oným slovám miesto toho ten zmysel, že manželstvom sú dvaja ľudia spojení **pred** Bohom. Tento druhý výklad má iste viac opodstatnenia ako prvý.

Ale ani takýto výklad nie je chcený! Ide o niečo celkom iné. Pritom základom je skutočnosť, že manželstvá sú skutočne uzavierané v nebi!

Ak sa z tejto vety odstránia všetky falošné pojmy a výklady, ihneď prestane každý dôvod k smiechu, k posmechu, alebo k potupovaniu. Pred nami sa objaví jasný zmysel s plnou vážnosťou a svojou nezmeniteľnou pravdivosťou. Prirodzene z toho plynie potom i poznanie, že manželstvom sa mieni a chce niečo celkom iné, než je manželstvo dneška; to znamená, že k uzavretiu manželstva smie dôjsť za celkom iných predpokladov, s celkom inými názormi a s iným presvedčením a tiež s celkom čistými úmyslami.

„Manželstvá sa uzavierajú v nebi“, znamená v prvom rade to, že každý človek už pri svojom vstupe do pozemského života si prináša určité vlastnosti k harmonickému vývoju, v ktorom môžu pôsobiť len ľudia s vlastnosťami k tomu vhodnými. Tieto vhodné vlastnosti nie sú však rovnaké, ale také, ktoré sa **doplňajú** a týmto dopĺňaním ich činia plnohodnotnými. Len v plnohodnotnosti zaznievajú všetky struny v harmonickom akorde. Ak teda len jedna časť učiní druhú plnohodnotnou, potom i tá druhá, k tomu patriaca časť sa stane práve tak plnohodnotnou a v spojení oboch, t.j. v spoločnom živote a pôsobení zaznie ten harmonický akord. **Také** je manželstvo, ktoré sa uzaviera v nebi.

Tým ale nie je povedané, že k harmonickému manželstvu pre človeka sa hodí len **jediný**, celkom určitý iný človek na zemi, ale väčšinou je ich tu **niekoľko**, ktorí prechovávajú v sebe doplnenie inej časti. Netreba teda možno desiatky rokov putovať po svete, aby sa našla táto druhá vhodná a doplňujúca časť. Stačí pristupovať k tomu s patričnou vážnosťou, mať otvorené oči, uši a srdce a predovšetkým upustiť od požiadaviek, doteraz kladených ako zásadnú podmienku pre manželstvo. Práve to, čo platí dnes, **nemá** byť. **Zdravé** manželstvo vyžaduje spoločnú prácu a vysoké ciele, práve tak, ako pre zdravé telo je nevyhnutný pohyb a čerstvý vzduch. Kto počíta s pohodlím a čo možno s najväčšou bezstarostnosťou a na tom chce vybudovať spoločné žitie, zožne nakoniec len nezdravotu so všetkými sprievodnými javmi. Preto snažte sa konečne vstupovať do takých manželstiev, ktoré sú uzavreté v nebi. Potom vás šťastie nájde!

To manželstvo uzavreté v nebi znamená, že obaja manželia boli už vopred vyhliadnutí pre seba, a to buď pred vstupom alebo pri vstupe do pozemského života. Ale toto vyhliadnutie spočíva iba v prinesených vlastnostiach, ktorými sa dvaja dokonale doplňajú. Takí sú si tým vzájomne predurčení.

Byť si určení možno práve tak dobre vyjadriť výrazom „hodiť sa k sebe“, teda skutočne sa doplňať. V tom tkvie toto predurčenie.

„Čo Boh spojil, človek nerozlučuj.“ Nepochopenie týchto Kristových slov spôsobilo už mnoho nešťastia. Mnohí sa doteraz domnievali, že slová „Čo Boh spojil“, znamenajú uzavretie manželstva. Toto nemalo so zmyslom slov dosiaľ skoro nič spoločné. To, čo Boh spojí, je zväzok, splňujúci podmienky pre požadovanú harmóniu, ktorý je teda uzavretý v nebi. Nič nemení na veci, či k tomu bolo udelené štátne alebo cirkevné povolenie.

Je samozrejme potrebné prispôbiť sa pritom tiež štátnemu poriadku. Ak pri takto uzavretom zväzku sa urobí ešte svadba podľa práve platného náboženského kultu, a to s náležitou zbožnosťou, potom je úplne prirodzené, že sa tomuto zväzku dostane ešte omnoho vyššieho požehnanja, vďaka vnútornému postoju zúčastnených. Také manželstvo je potom skutočne spojené **od a pred** Bohom a uzavreté v nebi.

Teraz nasleduje varovanie: „To človek nerozlučuj!“ Ako znížený bol i vznešený zmysel **týchto** slov! V tom spočíva pravda preda tak jasne zreteľná! Nech sa kdekoľvek nachádza zväzok, uzavretý v nebi, t.j. kde sa dvaja tak doplňajú, že vzniká dokonalý harmonický akord, tam sa nikto tretí nesmie snažiť priviesť rozluku. Nemá zasahovať, aby privodil nesúlad, znemožnil spojenie, alebo spôsobil rozluku; také počínanie by bolo hriechom. Nezáleží, či by sa spojenie znemožnilo spôsobením nesúladu, alebo by došlo k rozluke. Bola by to nespravodlivosť, ktorá by musela ťažko dopadnúť na pôvodcu vo svojom zvratom pôsobení. Takým počínaním sú totiž postihnutí súčasne dvaja ľudia a s nimi tiež požehnanie, ktoré by sa bolo šírilo z ich šťastia do sveta hrubohmotného i jemnohmotného. V týchto slovách je prostá

pravda, spoznatel'ná po všetkých stránkach. Ale varovanie má chrániť iba také zväzky, ktoré boli uzavreté v nebi za predtým už zmienených podmienok; to potvrdzujú prinesené duševné vlastnosti zúčastnených dvoch ľudí, ktoré sa navzájom dopĺňajú.

Medzi takých sa nemá vtierať nikto tretí, ani rodičia nie! Obom samotným zúčastneným nikdy nenapadne priať si rozluku. Božská harmónia, braná za základ pre ich doplňujúce duševné vlastnosti nepripustí vznik takej myšlienky. Ich šťastie a trvácnosť ich manželstva sú tým vopred zaistené. Ak jeden z manželov navrhne rozvod, dáva tým najlepší dôkaz, že základom manželstva **nie** je nutná harmónia, teda manželstvo nebolo tiež uzavreté v nebi. V takom prípade by manželstvo malo byť bezpodmienečne rozvedené, aby sa pozdvihlo mravné sebedomie manželov, žijúcich na takom nezdravom stupni. Takéto nepravé manželstvá tvoria dnes väčšinu. Toto zlo je zavinené prevažne morálnym úpadkom ľudstva a tiež prevládajúcim uctievaním rozumu.

Rozlučovanie toho, čo Boh spojil, sa však netýka len manželstva, ale aj zblížovania dvoch duší, ktoré doplňajúcimi sa vlastnosťami môžu vytvárať len súlad, a teda sú pre seba určené. Ak do takto uzavretého zväzku sa potom snaží votrieť niekto tretí ohováraním a podobnými známymi prostriedkami, je tento úmysel už dokonaným cudzoložstvom!

Zmysel slov: „Čo Boh spojil, človek nerozlučuje!“ je taký jednoduchý a zreteľný, že je ťažko pochopiť, ako v tomto mohlo dôjsť k mylnému poňatiu. Bolo to možné preto, lebo človek nesprávne oddelil svet duchovný od pozemského, a tak sa mohlo uplatniť rozumové chápanie, ktoré ešte nikdy neprinieslo skutočné hodnoty.

Tieto slová boli dané z duchovného, a preto len v duchovnom môžete nájsť ich správne vysvetlenie!

26. Právo dieťaťa voči rodičom.

MNOHO detí žije vo vzťahu k rodičom v nešťastnom ponímaní, čo im prináša veľkú škodu.

Domnievajú sa, že na rodičov môžu zvaliť príčinu svojho vlastného pozemského bytia. Často počúvame poznámku: „Samozrejme, rodičia sa musia o mňa starať, veď ma priviedli na svet. To nie je moja vina, že som tu.“

Niečo pochabejšieho sa veru nedá vyriešiť. Každý človek je na tejto zemi na vlastnú prosbu alebo z vlastnej viny! Rodičia len dávajú možnosť k inkarnácii, nič viac. A každá vtelená duša musí byť vďačná, že jej táto možnosť bola poskytnutá!

Duša dieťaťa nie je ničím iným než **hostom** u svojich rodičov. Už v samotnej tejto skutočnosti je dostatočné vysvetlenie, že dieťa vlastne nemôže voči rodičom uplatňovať nijaké práva! Duchovné práva voči rodičom nemá! Pozemské práva však vzišli iba z čisto pozemského spoločenského poriadku, ustanoveného štátom, aby tento nemusel preberať nijaké záväzky.

Dieťa je samo o sebe duchovne samostatnou osobnosťou! Okrem pozemského tela, ktoré mu slúži ako nástroj k uplatneniu sa na tejto hrubohmotnej zemi, nedostalo dieťa od rodičov nič. Dostalo teda len obydlie, ktoré môže používať duša, ktorá už predtým bola samostatná.

Avšak plodením berú rodičia na seba záväzok, že sa budú starať o takto vytvorené obydlie, že ho budú udržiavať v poriadku až dovtedy, pokiaľ v ňom usídlená duša nebude schopná sama prevziať túto starostlivosť. Kedy sa to stane, to ukáže prirodzený vývoj samotného tela. To, čo dieťa dostane navyše, je od rodičov len darom.

Deti by sa preto konečne mali už raz prestať spoliehať na rodičov, a radšej myslieť na to, ako by sa čo najskôr postavili na vlastné nohy. Pri tom samozrejme nerozhoduje, či sa uplatnia v dome rodičov alebo niekde inde. Ale činnosť musí byť: nie formou zábav a plnením takzvaných spoločenských povinností, ale plnením určitej skutočnej a užitočnej povinnosti, a to takým spôsobom, že by pre dotyčnú činnosť musela byť zamestnaná iná osoba, keby dieťa túto prácu už nevykonávalo. Len tak sa môže hovoriť o užitočnom bytí na zemi, prinášajúcom zrelosť ducha! Ak dieťa plní takúto úlohu v rodičovskom dome, bez ohľadu, či ide o chlapca alebo o dievča, mali by mu rodičia dávať **takú** odmenu, aká prislúcha cudzej zamestnanej osobe. Inými slovami povedané: Ak si dieťa plní svoje povinnosti, musí sa naň hľadiť ako na skutočne samostatného človeka a podľa toho aj s ním jednať. Ak sa medzi rodičmi a deťmi vytvoria zvlášť ešte zväzky lásky, dôvery a priateľstva, je to potom pre obe strany ešte krajšie, lebo tento zväzok sa stáva dobrovoľným spojením z vnútorného presvedčenia, čo je o to cennejšie! Potom je to to pravé, čo pretrvá i do záhrobia ku vzájomnému napomáhaniu a radosti. Ale rodinný nátlak a rodinné obyčaje sa stávajú nezdravými a hodnými zavrhnutia, len čo deti prekročili určitú vekovú hranicu.

Nejestvujú ani žiadne takzvané práva príbuzných, o ktoré sa tak často snažia opierať menovite strýcovia, tety, sesternice, bratrance a všetci ostatní, ktorí sa chcú hlásiť k príbuzenstvu. Práve tieto práva príbuzných sa zavrhnutiahodným spôsobom zneužívajú, čo sa musí vždy protiviť vnútorne samostatnému človeku.

Tradíciou sa toto stalo žiaľ zvyklosťou, až do takej miery, že sa človek obyčajne ani nepokúša myslieť inak a podrobuje sa tomu odovzdane, aj keď s nechutťou. Ale kto sa raz odváži len trochu o tom voľne premýšľať, tomu podobné vzťahy budú z hĺbky duše pripadať tak smiešne, až odporné, že sa rozhorčene odvráti od toľkej nakopenej namyslenosti.

S takými neprirodzenými vzťahmi musí sa raz urobiť poriadok! Len čo sa v ľuďoch prebudí živší a zdravší ráz, potom neznesú také zneužívanie, ktoré sa prieči každému zdravému názoru. Z takýchto umelo vytvorených pokrivenín prirodzeného života nemohlo by predsa nikdy vzniknúť niečo veľké, pretože pri tom ľudia zostávajú príliš neslobodnými. V týchto zdanlivých maličkostiach spočíva nesmierna viazanosť. Oslobodzovanie musí začať **tým**, že sa jednotlivец zbaví nedôstojných zvyklostí! Pravá sloboda spočíva iba v správnom **rozoznávaní** našich povinností, spojenom s ich dobrovoľným **plnením**. Jedine splnenie povinností dáva **práva**! To sa vzťahuje aj na deti, ktorým sa takisto dáva právo, ale len pri najsvedomitejšom plnení povinností.

Všetci rodičia majú však celý rad veľmi vážnych povinností, ktoré nijako nesúvisia s právami detí.

Každý dospelý má si byť vedomý toho, čo je vlastne spojené s plodením. Doterajšia ľahkomyselnosť a bezmyšlienkovitosť v tom, ako aj nesprávne názory vypomstili sa spôsobom, prinášajúcim veľa nešťastia.

Uvedomte si len, že v najbližšom záhrobí je pripravené veľké množstvo duší, čakajúcich na možnosť znovuvtelenia na zem. Väčšinou sú to také duše, ktoré sú pripútané karmickými vláknami a hľadajú nejaký spôsob odpykania v novom živote na zemi.

Len čo sa im k tomu naskytne možnosť, zachytávajú sa na miestach, kde došlo k aktu plodenia, čakajú a sledujú dozrievanie nového ľudského tela, ktoré im má slúžiť za obydlie. Počas čakania spriadajú sa potom jemnohmotné nitky z mladého tela k duši a opačne, ktorá sa vytrvalo zdržuje v tesnej blízkosti nastávajúcej matky. Nitky pri určitej zrelosti detského tela poslúžia potom ako most, ktorým prejde cudzia duša zo záhrobia do mladého tela a ihneď si ho zaujme pre seba. Tak sa nasťahuje cudzí hosť, ktorý svojou karmou môže vychovávateľom spôsobiť mnoho starostí! Cudzí hosť! Aká nepríjemná myšlienka! To by mal mať človek stále pred očami a nemal by nikdy zabúdať, že môže **spolurozhodovať** pri výbere z čakajúcich duší, pokiaľ ľahkomyselne nepremešká k tomu vhodnú dobu. Vtelenie podlieha pravdaže zákonu príťažlivosti rovnakých druhov. Avšak ako protipól nemusí byť nevyhnutná

rovnorodosť jedného z rodičov, ale niekedy je ním človek, často sa zdržujúci v blízkosti nastávajúcej matky. Nejedno zlo však môže byť odvrátené, keď človek správne pozná celý ten dej a vážne sa ním zaoberá. Takto ale ľudia len ľahkomyselne márnia čas, venujú sa hrám, zúčastňujú sa tanečných zábav a pozývajú si spoločnosť. Nestarajú sa príliš o to, čo dôležité sa chystá pre nich v tej dobe, aby neskôr mocne zasiahlo do celého ich života.

A predsa by mali ľudia mnohé veci vedome usmerňovať modlitbou, stále naplnenou vrúcnyim prianím. Mohli by tak oslabovať zlo a posilňovať dobro. Cudzí hosť, ktorý k nim potom zavíta ako dieťa, bol by takého druhu, že by zostal **vítaným v každom** smere! Mnoho sa nezmyselne hovorí o výchove pred narodením. Pramení to ako obvykle z polovičatého alebo nesprávneho chápania niektorých navonok sa prejavujúcich účinkov.

Ale ako vždy, aj tu ľudia vyvodili z pozorovania nesprávne závery. Výchova pred narodením nie je možná, avšak vždy je tu možnosť **ovplyvňovať prít'azlivosť**, ak sa to stane v pravý čas a s náležitou vážnosťou! To je rozdiel, ktorým sa docieli viac, ako mohla dať akákoľvek výchova pred narodením.

Komu je to teraz jasné, a predsa sa ešte spája ľahkomyselným a neuváženým spôsobom, ten nezaslúži nič iné, než aby sa do jeho blízkosti votrel taký ľudský duch, ktorý by mu mohol prinášať len nepokoj a možno dokonca i zlo.

Pre duchovne slobodného človeka by plodenie nemalo byť ničím iným, iba dôkazom o jeho ochote prijať cudzieho ľudského ducha ako stáleho hosťa do rodiny a dať mu možnosť odpykania a dozretia na zemi. Len tam, kde na oboch stranách jestvuje vrúčne prianie **za týmto účelom**, má nasledovať príležitosť k plodeniu. Nože pozorujte raz rodičov a deti vychádzajúc len z hľadiska týchto skutočností, potom sa mnohé zmení samo od seba. Vzájomné zaobchádzanie, výchova, všetko dostane iné, vážnejšie základy, ako to bolo dosiaľ obvyklé v nespočetných rodinách. Bude viac vzájomného ohľadu a úcty. Pocíti sa vedomie samostatnosti a snaha po zodpovednosti, výsledkom čoho bude prirodzený sociálny vzostup národa.

Ale deti sa čoskoro odnaučia osobovať si práva, ktoré nikdy nejestvovali. –

27. Modlitba.

AK SA má vôbec hovoriť o modlitbe, potom samozrejme tieto slová patria len tým, čo sa modlitbou zaoberajú. Kto v sebe necíti túžbu po modlitbe, môže pokojne od nej upustiť, pretože jeho slová alebo myšlienky sa tak či tak rozplynú v nič. Ak nie je modlitba dôkladne precítená, nemá cenu, a preto ani žiadny výsledok. Náhly nával vďačnosti, spôsobený veľkou radosťou, ako aj precítenie najhlbšej bolesti v utrpení, to sú okamihy, dávajúce najlepší základ k účinnej modlitbe. V takých chvíľach je človek predchnutý určitým citom, ktorý v ňom utlmí všetko ostatné. Tým je umožnené, že hlavnému prianiu modlitby, nech už je to vďaka alebo prosba, dostane sa neskalenej sily.

Ľudia si vôbec často nesprávne predstavujú vznik a priebeh modlitby a jej ďalší vývoj. Nie každá modlitba prenikne až k Pánovi svetov. Naopak, je to len veľmi vzácna výnimka, keď modlitba dokáže skutočne preniknúť niekedy až k stupňom Božieho trónu. Aj pri tomto sa uplatňuje ako základný zákon prít'azlivá sila rovnorodosti.

Vážne mienená a hlboko precítená modlitba, tým že prít'ahuje rovnorodosť a sama je ňou tiež prít'ahovaná, dostáva sa do spojenia so zhromaždiskom síl takého druhu, akým je predchnutý hlavný obsah modlitby. Tieto zhromaždiská síl možno rovnako dobre nazvať oddielmi sfér alebo inak, v podstate však to bude vždy to isté. Zvratné pôsobenie prinesie

potom to, čo bolo hlavným prianím modlitby. Či už pokoj, silu, zotavenie, z vnútra vynárajúce sa plány alebo riešenie ťažkých otázok a podobne. Vždy to vyústi k dobrému, hoci len k vlastnému väčšiemu upokojeniu a sústredeniu, čo potom zasa povedie k východisku, k záchrane.

Možné je tiež, že vyslané modlitby, posilnené zvratnými účinkami z rovnorodých zhromažďísk, nájdu jemnohmotnú cestu k takým ľuďom, ktorí nimi podnietení, prispievajú nejakým spôsobom k pomoci a tým i k splneniu modlitby. Pri sledovaní jemnohmotného života sú všetky tieto deje ľahko pochopiteľné. Aj tu spočíva spravodlivosť opäť v tom, že pri modlitbe je zaručené vždy rozhodujúcim vnútorným stavom toho, kto sa modlí a podľa jeho vrúcnosti určuje sa i sila, teda životaschopnosť a účinnosť modlitby.

Vo veľkom jemnohmotnom dianí vesmíru nájde každý druh cítenia svoju príslušnú rovnorodosť, pretože iný by ho nielenže nepritiahol, ale dokonca odpudil. Len keď sa stretne rovnorodé, vznikne spojenie a tým aj posilnenie. Modlitba, skrývajúca v sebe rôzne city, ktoré však vďaka hlbokému pohrúženiu sa modliaceho aj napriek svojej rozdielnosti majú ešte vždy v sebe určitú silu; pritiahne teda rozličné splnenia a rozličné tiež prinesie vo svojom spätnom účinku. Či potom môže dôjsť k splneniu, to závisí od jednotlivých častí modlitby, ktoré sa môžu vzájomne podporovať alebo si prekážať. V každom prípade je ovšem lepšie vyslať modlitbou len **jednu** precítenú myšlienku, aby nenastal zmätok.

Preto ani Kristus nechcel, aby sa ľudia modlili naraz celý „Otčenáš“. Zahrnul v ňom jednoducho všetko **to**, čo si človek pri vážnom chcení môže v prvom rade vyprosiť s istotou, že to bude splnené.

V týchto prosbách sú obsiahnuté základy pre **všetko**, čo človek potrebuje pre svoje telesné zdravie a blaho a pre duchovný vzostup. Dávajú však ešte viac! Prosby ukazujú súčasne **hlavné smery** ľudského úsilia v pozemskom živote. Zostavenie prosieb je samo osebe majstrovským dielom.

Samotný „Otčenáš“ môže byť hľadajúcemu človeku **všetkým**, ak sa do neho zahĺbi a správne ho pochopí. Nepotreboval by nič viac než „Otčenáš“. Ten mu dáva poznať celé evanjelium v najzhuštenejšej forme. Je kľúčom k svetlým výšinám pre toho človeka, ktorý ho vie správne prežiť. Pre každého môže byť pútnickou **palicou a svetlom** na ceste dopredu a nahor zároveň! Tak nesmierne bohatý je jeho obsah. (*) Pr. č. 28: Otčenáš.

Už toto bohatstvo ukazuje vlastný zmysel „Otčenáša“. „Otčenášom“ dal **Ježiš** ľudstvu **kľúč od kráľovstva Božieho! Jadro svojho posolstva**. Ale tým nemal na mysli, že by sa mal odriekať naraz celý.

Keď sa človek modlí „Otčenáš“, mal by si všímať, ako bola jeho myseľ odpútaná a hĺbka jeho cítenia oslabená, keď sledoval poradie jednotlivých prosieb i keď mu boli tak známe.

Je mu nemožné prechádzať postupne od jednej prosby k druhej a zachovať pritom náležitú vrúcnosť, aká má byť pri správnej modlitbe! Ježiš svojím spôsobom všetko ľudstvu uľahčoval. Správny výraz pre to je: činil to „detsky ľahkým“. Upozorňoval zvlášť: „Buďte ako deti!“ Myslite tak jednoducho ako deti a hľadajte tak málo ťažkostí ako ony. Nikdy by nebol požadoval od ľudstva niečo tak nemožného, ako je skutočne hlboké modlenie sa celého „Otčenáša“. To musí ľudí priviesť k presvedčeniu, že Ježiš tým chcel niečo iné, niečo väčšie. Dal tým kľúč ku kráľovstvu Božiemu, nielen jednoduchú modlitbu!

Mnohostrannosť modlitbu vždy oslabuje. Dieťa tiež neprichádza k otcovi so siedmimi prosbami naraz, ale vždy len s tým, čo mu najviac leží na srdci, nech už je to zármutok alebo nejaké prianie.

Tak aj človek sa má v núdzi obracať na svojho Boha s prosbou s tým, čo ho ťaží. A v najčastejších prípadoch bude to vždy len **jedna** záležitosť, nie viaceré spolu. Nemá ani prosiť o niečo, čo ho práve netrápi. Pretože takú prosbu nemôže vo svojom vnútri ani dostatočne živo precítiť, stáva sa len prázdnu formou a samozrejme oslabuje inú, snád ešte potrebnejšiu prosbu.

Preto človek má v modlitbe vždy prosiť len o to, čo je skutočne nutné. Len žiadne prázdne formy, ktoré musia rozptyľovať a časom vedú k pokrytectvu!

V modlitbe sa vyžaduje najhlbšia vážnosť. Modlime sa v pokoji a v čistote, aby sa naše cítenie pokojom posilnilo a čistotou sa mu dostalo takej svetlej ľahkosti, ktorá je schopná povzniesť modlitbu až k výšinám Svetla, všetkého čistého. Potom nadíde tiež také splnenie, ktoré prosiacemu najviac prospeje a pomôže mu dopredu v celom jeho bytí!

Nie sila dokáže modlitbu vyniesť alebo hnať nahor, ale **len čistota** vo svojej primeranej ľahkosti. Ale čistotu pri modlitbe môže dosiahnuť každý človek, i keď nie pri všetkých svojich modlitbách, len čo v ňom precitne túžba k proseniu. K tomu nie je potrebné, aby už celým svojím životom žil v čistote. To mu nemôže zabrániť povzniesť sa v modlitbe aspoň občas, tu a tam na sekundu v čistote svojho citu.

K sile modlitby nenapomáha však len uzavreté ticho, a tým umožnené hlbšie sústredenie, ale každé silné hnutie mysle ako strach, starosť i radosť.

Tým však teraz nie je povedané, že splnenie modlitby bude zakaždým bezpodmienečne odpovedať **pozemsky** zamýšľaným predstavám a prianiam a bude s nimi v súlade. Splnenie zasahuje blahodarne ďaleko nad to a privádza k dobru **celok**, nie iba pozemskú chvíľku! Dost často preto musíme až neskoršie spoznať, že práve zdanlivé nesplnenie prosby bolo jedine správnym a najlepším vyslyšaním modlitby. Človek je potom šťastný, že sa nesplnilo jeho momentálne prianie.

Teraz o príhovore. Poslucháč sa často pýta, ako môže zvrtné pôsobenie pri príhovore, t.j. pri prosbe iného človeka, nájsť cestu k tomu, ktorý sa sám nemodlil, keď predsa účinky zvrtného pôsobenia musia prúdiť späť tou istou cestou k samotnému prosebníkovi.

Ani pri tomto niet odchýlky od pevne stanovených zákonov. Prosebník počas svojho modlenia myslí tak intenzívne na toho, za koho sa modlí, že jeho prianie sa tým vopred **zakotví**, alebo pevne zachytí na dotyčnej osobe a až potom odtiaľ stúpa svojou cestou nahor. Tak sa teda môže tiež vrátiť k tej osobe, kvôli ktorej sa silné priania prosiaceho už aj tak stali živými a krúžia okolo nej. Pri tom sa však bezpodmienečne predpokladá, že pôda u osoby, za ktorú sa modlí, je tiež schopná prijatia a na základe rovnorodosti je vhodná k zakotveniu, takže mu nebude snáď klásť prekážky.

Ak pôda nie je schopná prijatia, teda je nevhodná, spočíva potom v nevyslyšaní prosby za niekoho zase len podivuhodná spravodlivosť Božích zákonov, ktoré nemôžu pripustiť, aby na celkom neúrodňujúcu pôdu prišla pomoc zvonku prostredníctvom niekoho iného. Že sa pomoc nedá priniesť, je následok toho, že zamýšľané zakotvenie prosby sa od takej osoby odrazí, alebo po nej sklzne bez účinku, pretože svojím vnútorným stavom nie je toho hodná. Tak aj tu, v tomto samočinnom a samozrejmom diania spočíva opäť niečo tak dokonalé, že človek stojí v úžase nad tým, ako neskrátene a spravodlivo sa každému dostáva plodov toho, čo sám chcel!

Keby sa toto nedialo tak neúprosne, vykazovalo by súkolie stvorenia medzeru, pripúšťajúcu možnosť nespravodlivosti voči takým nehodným ľuďom, ktorí nemôžu mať žiadnych orodovníkov napriek tomu, že aj orodovníci vznikajú opäť len zvrtným pôsobením vopred venovaných priateľstiev alebo podobne.

Príhovory od takých ľudí, ktorí sa modlia bez vlastnej vnútornej pohnútky úprimného cítenia, nemajú nijakú cenu ani výsledok. Sú to len prázdne plevy.

Jestvuje ešte jeden druh účinku pravého príhovoru. Tento ukazuje cestu! Modlitba stúpa priamo nahor a upozorňuje na toho, kto potrebuje pomoc. Ak po tejto ukázanej ceste bude potom vyslaný na pomoc duchovný posol, uskutočnenie pomoci podlieha tým istým zákonom hodnoty alebo bezcennosti; teda schopnosti prijatia alebo odvrhnutia. Ak človek, odkázaný na pomoc, je vnútorne obrátený k temnu, nemôže posol, ktorý mu na základe modlitby chce pomôcť, nadviazať s ním styk, nemôže zapôsobiť, a musí sa vrátiť bez vybavenia. Modlitba nemohla byť teda vyslyšaná, pretože to nepripustili živé zákony. Ak je však k tomu vhodná

pôda, má pravý príhovor neoceniteľnú hodnotu! Bud' prináša pomoc, aj keď ten, kto je na ňu odkázaný, o tom nič nevie, alebo sa spája s prianím alebo s modlitbou takéhoto človeka a poskytuje mu tak značné posilnenie.

28. Otčenáš.

JE LEN málo ľudí, ktorí sa snažia uvedomiť si, **čo** vlastne chcú, keď odriekajú modlitbu „Otčenáš“. Ešte menej je však tých, ktorí skutočne vedia, čo je **zmyslom** viet, ktoré pritom odriekajú. Odriekanie je azda to jediné správne označenie výkonu, ktorý človek v tomto prípade nazýva modlením.

Kto sám seba v tom prísne skúma, **musí** to priznať, inak by vydal svedectvo o tom, že celý svoj život strávil rovnakým spôsobom povrchno, a že hlbokého zamyslenia schopný nie je, ani nikdy nebol. Je dosť takých ľudí na tejto zemi, ktorí sami seba síce berú vážne, ale iní ich ani pri najlepšej vôli vážne brať nemôžu.

Práve začiatok tejto modlitby bol už oddávna pociťovaný nesprávne, i keď tiež rozličnými spôsobmi. Ľudia, ktorí sa snažia brať túto modlitbu vážne a teda pristupujú k nej s určitým dobrým predsavzatím, cítia v sebe pri jej prvých slovách alebo po nich vystúpiť v sebe akýsi pocit útechy, duševného uspokojenia. A tento pocit v nich prevláda ešte i niekoľko sekúnd po modlení.

To poukazuje na dve veci. Po prvé, že modliaci sa vydrží zachovať si vážnosť len počas prvých slov, ktoré v ňom vyvolajú tento pocit, a po druhé, že práve vyvolanie tohto pocitu potvrdzuje, nakoľko je vzdialený od pochopenia toho, čo tým hovorí!

Zreteľne tak ukazuje svoju neschopnosť zotrvať v hlbšom zamyslení, alebo tiež svoju povrchnosť; ináč by totiž musel pri ďalších slovách okamžite vzniknúť **iný** pocit, zodpovedajúci zmenenému obsahu slov, keby tieto slová v ňom skutočne ožili.

Takto zostáva len to, čo v ňom prebudili prvé slová. Ak by ale pochopil správny zmysel a pravý význam slov, tak by tieto v ňom museli vyvolať celkom iné cítenie, než to príjemné bezpečie.

Namyslenejší ľudia zas vidia v slove „Otec“ utvrdenie toho, že pochádzajú priamo od Boha a že sa teda pri správnom vývoji sami napokon stanú božskí, ale už teraz rozhodne prechovávajú božské v sebe. A takýchto omylov ohľadne tejto vety je medzi ľuďmi ešte veľa. Väčšina ľudí však prvú vetu považuje jednoducho za **oslovenie** v modlitbe, za zvolanie! To si žiada čo najmenej premýšľať. A podľa toho sa bezmyšlienkovite odriekava, hoci práve v oslovení Boha by tiež mala spočívať tá najväčšia vrúcnosť, akej ľudská duša vôbec môže byť schopná.

Ale táto prvá veta nemá byť ani jedno ani druhé, ani to nemá vyjadrovať. Ved' Syn Boží dal výberom týchto slov zároveň vysvetlenie alebo pokyn, **akým spôsobom má ľudská duša** pristupovať k modlitbe, **ako** smie a musí predstupovať pred svojho Boha, ak jej modlitba má byť vyslyšaná. Presne hovorí, v akom rozpoložení musí byť v tom okamihu, aký čistý musí byť jej cit, keď chce svoje prosby predložiť ku stupňom Božieho trónu.

Tak sa delí celá modlitba do troch častí. V prvej časti sa duša otvára a úplne odovzdáva svojmu Bohu. Obrazne povedané, duša sa pred ním skláňa s otvoreným srdcom, skôr než

príde s prosbou, osvedčujúc tak vopred vlastnú schopnosť čistého úmyslu. Syn Boží tým chce jasne ukázať, aké cítenie smie tvoriť samotný základ pre priblíženie sa k Bohu! Preto to pripadá ako veľký, posvätný sľub, ak na začiatku stoja slová: „OTČE NÁŠ, KTORÝ SI NA NEBESIACH!“ Uvážte, že modlitba nie je to isté, ako prosba! Ináč by totiž neexistovala d'akovná modlitba, ktorá neobsahuje nijakú prosbu. Modliť sa neznamená prosiť. Už v tom bol „Otčenáš“ doposiaľ nesprávne chápaný, zo zlozvyku ľudí, ktorí nikdy nepredstupovali pred Boha, ak od neho zároveň niečo neočakávali, alebo dokonca nepožadovali. Veď v očakávaní spočíva predsa požiadavka. A človek pri tom skutočne **vždy** niečo očakáva, to nemôže poprieť! I keď je to, tiež zhruba povedané, len hmlistý pocit, že sa mu raz dostane miesta v nebi. Človek nepozná jasavú vďaku v tom, že môže radostne prežívať vedomé bytie, poskytnuté mu od Boha, ktorý od neho za to chce, alebo oprávnene očakáva spolupôsobenie vo veľkom stvorení k blahu jeho okolia! On tiež netuší, že práve to a **jedine** to skrýva v sebe jeho skutočné vlastné blaho i jeho pokrok, jeho vzostup.

Modlitba „Otčenáš“ stojí však v pravde na takom základe, ako chcel Boh! Ináč by ju Boží Syn ani nemohol dať, pretože chcel len blaho ľudstva, spočívajúce jedine v správnom rešpektovaní a plnení Božej vôle!

Ním daná modlitba teda vôbec nie je modlitbou prosebnou, ale všeobsiahlym slávnostným sľubom, ktorým sa človek skláňa k nohám svojho Boha! Ježiš ju dal svojim učeníkom, ktorí boli vtedy pripravení žiť v čistom uctievaní Boha, svojím životom vo stvorení slúžiť Bohu a v tejto službe ctíť Jeho Svätú Vôľu!

Človek by si mal dobre a zrelo uvážiť, či sa smie odvážiť túto modlitbu vôbec používať a vyslovovať ju; mal by sa vážne skúmať, či sa snád' pri jej používaní nepokúša svojho Boha oklamať!

Úvodné vety dosť zreteľne napomínajú, že každý jednotlivец sa má skúmať, či je skutočne takým, ako v nich hovorí! Či sa tým bez pretvácky odváži predstúpiť pred Boží trón!

Ak však v sebe prežijete prvé tri vety modlitby, potom Vás tieto povedú pred stupne Božieho trónu. **Sú cestou k tomu**, len čo ich duša prežije! Žiadna iná tam nevedie. Ale táto istotne! Ak však neprežijete tieto vety, nemôže tam dospieť ani jedna z vašich prosieb.

Má to byť pokorné, a predsa radostné zvolanie, keď sa odvážite vysloviť: „**Otče náš, ktorý si na nebesiach!**“

V tomto zvolaní spočíva vaše úprimné ubezpečenie: „Uznávam, ó Bože, všetky Tvoje otcovské práva nado mnou a chcem sa im podriaďovať s detskou pokorou! Tým uznávam tiež, Bože, Tvoju všemúdrost' vo všetkom, čo prinesie Tvoje určenie a prosím, aby si so mnou zaobchádzal tak, ako zaobchádza otec so svojimi deťmi! Tu som, Pane, aby som Ťa počúval a aby som Ti bol detsky poslušný!“

Druhá veta: „**POSVÄŤ SA MENO TVOJE!**“ Toto je uistenie modliacej sa duše, aké vážne je pre ňu všetko, čo sa odvažuje Bohu povedať. Ubezpečuje, že každé jej slovo a myšlienka sú predchnuté hlbokým citom, a že nezneužíva meno Božie svojou povrchnosťou! Pretože meno Božie jej je na to príliš sväté! Vy, ktorí sa modliavate, uvážte, čo tým slávnostne sľubujete! Ak chcete byť voči sebe celkom úprimní, tak musíte uznať, že vy, ľudia, ste sa doteraz práve tým rúhali Bohu do tváre; lebo neboli ste nikdy totiž dosť vážni pri modlení, ako predpokladal Syn Boží, stanoviac to ako **podmienku** týmito slovami!

Tretia veta: „**PRÍĎ K NÁM KRÁĽOVSTVO TVOJE!**“ nie je opäť prosba, ale iba ďalší prísľub! Je to prejav odhodlania ľudskej duše, aby na zemi bolo jej pričinením **podobne**, ako je tomu v kráľovstve Božom! Preto tie slová: „Príď k nám kráľovstvo **Tvoje!**“ To znamená: My, ľudia, chceme to aj tu na zemi priviesť tak ďaleko, aby sa Tvoje dokonalé kráľovstvo mohlo rozprestierať až sem! Pôdu musíme pripraviť tak, aby všetko žilo len podľa Tvojej Svätej vôle, aby sa teda dokonale plnili Tvoje zákony stvorenia. Aby to bolo **tak** ako v Tvojom kráľovstve, v duchovnej ríši, kde prebývajú zrelí a od všetkej viny a ťarchy zbavení duchovia, žijúci len pre službu vôli Božej; lebo dobro vzniká len bezvýhradným plnením vôle

Božej, vďaka dokonalosti v nej spočívajúcej. Je to teda ubezpečenie, že sa chceme stať **takými**, aby aj zem prostredníctvom ľudskej duše sa stala oblasťou plnenia Božej vôle!

Toto ubezpečenie je nasledujúcou vetou ešte zdôraznené: „BUĎ VÔĽA TVOJA AKO V NEBI TAK I NA ZEMI!“ To nie je len vyznaním ochoty úplne sa podrobiť Božej vôli, ale je v tom tiež sľub dbať na túto vôľu a so všetkou horlivosťou usilovať sa o jej poznanie. Toto úsilie musí teda predchádzať podrobeniu sa tejto vôli; pretože pokiaľ ju človek správne nepozná, nedokáže sa ani vo svojom cítení, myslení, hovorení a konaní podľa nej správať! Aká nesmierna, trestuhodná ľahkomyselnosť je teraz v každom človeku, keď znovu a znovu takto ubezpečuje svojho Boha, a pritom sa v skutočnosti vôbec nestará o to, aká je vlastne Božia vôľa, spočívajúca vo stvorení a pevne v ňom zakotvená. Človek predsa klame každým slovom modlitby, keď sa ju odvažuje vyslovovať! Stojí tak pred Bohom ako pokrytec a klamár! Na staré previnenia hromadí stále nové a nakoniec sa cíti ešte hodným poľutovania, keď v záhrobí sa musí jemnohmotne zrútiť pod týmto bremenom. Už **trikrát** mu bola daná príležitosť, aby správne spoznal Božiu vôľu! Raz Mojžišom, ktorý bol k tomu osvietený. Druhýkrát samotným Ježišom, Synom Božím, ktorý predsa v sebe niesol Pravdu, a teraz po tretíkrát a tým **naposledy** v Posolstve Grálu, ktoré je opäť čerpané priamo z Pravdy.–

Až keď sú tieto vety ľudskou dušou ako prvá podmienka splnené, môže potom hovoriť ďalej:

„CHLIEB NÁŠ KAŽDODENNÝ DAJ NÁM DNES!“ To znamená toľko: „Keď som splnil to, čo som sľuboval, akým chcem byť, daj, aby Tvoje požehnanie spočinulo na mojom pozemskom pôsobení, aby mi pri obstarávaní mojich hrubohmotných potrieb ostávalo vždy času môcť žiť podľa Tvojej vôle!“

„A ODPUSŤ NÁM NAŠE VINY, AKO I MY ODPÚŠŤAME NAŠIM VINNÍKOM!“ V tom spočíva vedenie o nepodplatiteľnom, spravodlivom zvratnom pôsobení duchovných zákonov, vykonávajúcich vôľu Božiu. Súčasne je to tiež prejav ubezpečenia, že tomu plne dôverujeme; ved' prosba o odpustenie, teda o zrušenie viny, sa vytvára s **výhradou**, že ľudská duša sama **vopred** odpustí všetku krivdu, ktorú jej spôsobili blížni. Kto je však **toho** schopný, kto svojim blížnym už všetko odpustil, ten je vnútorne už tiež **tak** v sebe očistený, že sám nebude nikdy **úmyselne** páchať bezprávie! Tým je tiež pred Bohom zbavený všetkej viny, pretože tam platí za bezprávie len všetko to, čo bolo spáchané **úmyselne v zlej vôli**. Len tým sa to stáva bezprávnym. V tom spočíva veľký rozdiel medzi všetkými toho času jestvujúcimi ľudskými zákonmi a svetskými názormi.

Preto aj v tejto vete je základom opäť sľub voči Bohu, ktorý dáva každá duša, usilujúca sa ísť k Svetlu. Je to prejav jej opravdivého chcenia, k splneniu ktorého dúfa dostať silu zahĺbením sa a uvedomením si seba v modlitbe. Tejto sily sa jej aj dostane podľa zákona zvratného pôsobenia pri správnom otvorení sa.

„A NEUVEĎ NÁS DO POKUŠENIA!“ Je to nesprávny pojem, ak by človek z týchto slov chcel vyčítať, že ho pokúša Boh. Boh nepokúša nikoho! V tomto prípade ide len o nepresné podanie, ktoré nevhodne volilo slovo „pokušenie“. V správnom zmysle by sa to mohlo začleniť do pojmov ako poblúdenie, zatúlanie, v dôsledku čoho teda nesprávne napredovanie, nesprávne hľadanie na ceste za Svetlom. Znamená to toľko ako: „Nenechaj nás púšťať sa na nesprávne cesty, nesprávne hľadať, nenechaj nás strácať čas mrhaním, plytvaním! Ale zabráň nám v tom, ak je to potrebné i **násilím**, aj keď nám taká nutnosť musí spôsobiť utrpenie a bolesť.“ Tento zmysel musí človek vycítiť už aj z druhej časti vety, ktorá nadväzuje na prvú a podľa doslovného znenia priamo k nej patrí: „ALE ZBAV NÁS OD ZLÉHO!“ To „ale“ naznačuje dosť zreteľne súvislosť. Celkový zmysel je totožný so slovami: Daj nám spoznať zlo za každú cenu i za cenu utrpenia. Svojím zvratným pôsobením učí nás schopnými pochopiť to po každej chybe. V poznaní spočíva tiež vykúpenie pre tých, ktorí majú dobrú vôľu!

Tým končí druhá časť, rozhovor s Bohom. Tretia časť tvorí záver! „LEBO TVOJE JE KRÁĽOVSTVO I MOC I SLÁVA NA VEKY! AMEN!“

Je to jasavé vyznanie, že sa duša cíti byť pod ochranou všemohúcnosti Božej, keď splnila všetko to, čo kladie v modlitbe Bohu k nohám, ako sľub.

Táto modlitba, daná Ježišom, Synom Božím, má teda dve časti. V úvode približovanie sa k Bohu a rozhovor. Napokon bolo k tomu Lutherom pripojené jasavé vyznanie o tom, že vieme o pomoci, ktorej sa nám dostane pre všetko, čo rozhovor obsahuje, a že dostaneme silu na splnenie toho, čo duša svojmu Bohu sľúbila. A splnenie **musí** potom dušu povzniesť do kráľovstva Božieho, do zeme večnej radosti a Svetla! Tým sa Otčenáš stáva, ak je skutočne prežitý, oporou a pútnickou palicou ku vzostupu do duchovnej ríše!

Človek nemá zabúdať, že v modlitbe má vlastne len získať silu k tomu, aby **sám mohol uskutočniť to**, čo si vyprosuje! Tak sa má modliť! A taký je tiež obsah modlitby, ktorú dal Syn Boží učeníkom!

29. Velebenie Boha.

MOŽNO pokojne povedať, že človek ešte vôbec nepochopil, a tým menej uskutočňoval bezvýhradnú samozrejmosť velebenia Boha.

Len sa raz zamyslite nad tým, ako sa dodnes vykonávalo velebenie Boha! Ľudia poznajú iba prosenie, alebo ešte lepšie povedané, žobranie! Len tu a tam sa stáva, že občas tiež stúpajú nahor d'akovné modlitby, ktoré skutočne prýštia zo srdca. To sú však zriedkavé výnimky vtedy a tam, kde človek dostane **neočakávane** obzvláštny dar, alebo je **náhle** vyslobodený z veľkého nebezpečia. Práve to nečakané a náhle prispeje k tomu, že sa človek vôbec niekedy vzchopí k modlitbe vďaky. Môžu mu do lona nezaslúžene padať aj tie najohromnejšie veci, a napriek tomu nikdy alebo len veľmi zriedka ho napadne pomyslieť na vďaku, ak všetko ide pokojným, normálnym spôsobom. Podobne, ak je on a tí, ktorých miluje, obdarení vždy nápadne dobrým zdravím, a ak nemá ani pozemské starosti, sotva sa povznesie k vážnej modlitbe vďaky. K prebudeniu silnejšieho citu potrebuje človek, žiaľ, vždy nejakú celkom **zvláštnu** pohnútku. Dobrovoľne sa k tomu nevzchopí nikdy, ak sa mu darí dobre. Azda má i vďaku tu a tam na jazyku, alebo ide aj do kostola, aby príležitostne mumlal d'akovnú modlitbu, ale aby sa do nej vžil celou dušou, čo i len na jedinú minútu, to ho vôbec nenapadne. Len keď ho postihne skutočná núdza, **potom** si rýchlo spomenie, že je tu niekto, kto mu môže **pomôcť**. Úzkosť ho doženie k tomu, aby konečne vyjachtal raz aj modlitbu! Ale to je tiež vždy len prosenie, nie velebenie.

Taký je človek, ktorý si o sebe ešte myslí, že je **dobrý**, že je veriaci! A takých je málo na zemi! Sú to chvályhodné výnimky!

Pozrite sa teraz na ten žalostný obraz vlastnými očami! Ako sa javí vám, ľudom, keď ho správne pozorujete! Avšak o čo úbohejšie stojí taký človek pred svojím Bohom! Žiaľ, taká je skutočnosť! Môžete sa namáhať ako chcete, všetko zostane rovnaké, len čo si raz dáte tú námahu, ísť na koreň veci bez prikrášľovania. Bude vám pri tom trochu clivo; veď ani prosby ani vďaka nepatria k vzývaniu a velebeniu.

Velebenie, **je uctievanie!** Ale toho teraz nenájdete v skutku nikde na celej zemi! Pozrite sa len raz na sviatočné slávnosti, ktoré majú slúžiť ku cti Božej, kde sa raz výnimočne upúšťa od

prosenia a žobrania. Je to na oratóriách (duchovných hudobných skladbách)! Vyhl'adajte spevákov, spievajúcich ku chvále Božej! Pozrite sa na nich, keď sa pripravujú v sále alebo v chráme. Všetci chcú podať taký výkon, aby sa zapáčili **ľuďom**. K Bohu majú pritom dosť ľahostajný postoj. Práve k nemu, pre ktorého je to vlastne určené! Pozrite sa na dirigenta! Dožaduje sa potlesku, chce ľuďom ukázať, čo dokáže.

Potom choďte ďalej! Pozrite si hrdé stavby, kostoly, dómy, ktoré tu majú stáť ku cti Božej. Umelec, architekt, staviteľ, všetci zápasia len o uznanie ľudí; každé mesto sa **honosí** týmito budovami k jeho vlastnej cti. Musia dokonca slúžiť k tomu, aby priťahovali cudzincov. Nie azda k uctievaniu Boha, ale aby takto zvýšeným cudzineckým ruchom plynuli mestu peniaze! Kamkoľvek sa pozriete, všade je len snaha po pozemskom zovňajšku! A všetko s predstieraním, že velebia Boha!

Zaiste sa nájde tu a tam človek, ktorému sa v lese, v horách pootvorí duša a pritom si letmo spomenie tiež na Tvorcu všetkej tej krásy naokolo, ktorý však zostáva celkom ďaleko v pozadí. Človeku sa otvára duša, ale nie k jasavému vzletu do výšky, ale na všetky strany, doslova sa rozplýva v blaženom pôžitku. Niečo také sa nesmie zamieňať so vzletom do výšky. Takýto stav nemožno inak hodnotiť, len ako blaženosť pôžitkára pri bohato prestretom stole. Takéto rozplývanie duše sa mylne považuje za uctievanie Boha; zostáva však bezobsažným blúznením, pocitom **vlastného** blaha vycit'ujúceho, ktorý tento pocit mylne považuje za vďaku Tvorcovi. Je to čisto pozemské dianie. Aj mnohí nadšenci prírody považujú toto opojenie za pravé velebenie Boha, lebo sa pritom cítia vysoko povznesení nad iných, ktorí nemajú možnosť nadchýnať sa krásami pozemských útvarov. Je to veľké farizejstvo, prameniace len z vlastnej blaženosti. Pozlátko, bez akejkoľvek hodnoty. Keď títo ľudia budú raz musieť zhl'adúvať svoje duševné poklady, aby ich zhodnotili k svojmu vzostupu, nájdú kútik vo svojej duši úplne prázdny; lebo domnelým pokladom bolo opojenie krásou, inak nič. Chýbala im pravá bázeň pred Stvoriteľom. –

Pravé velebenie Boha sa neprejavuje v náboženskom horlení, ani v mumlaní modlitieb, ani v žobraní, či pokľakávaní a v spínaní rúk, ba ani v blaženom rozochvení, ale radostným **skutkom!** Radostným utvrdzovaním tohto života na zemi! Vychutnávaním každého okamihu! Vychutnávať znamená využívať. A využívať znamená opäť ...prežívať! Avšak nie v hre a v tanci, ani v márnení času škodlivom telu i duši, ktoré rozum vyhl'adáva a potrebuje k vyrovnaniu a k vybičovaniu svojej činnosti, ale v pohľade nahor k Svetlu a jeho chcení, ktoré všetko jestvujúce vo stvorení len podporuje, povznáša a zušľacht'uje!

Základnou podmienkou toho je však presná znalosť Božích zákonov vo stvorení. Tieto zákony ukazujú človeku, ako má žiť, ak chce byť zdravý na tele i na duši, ukazujú presne cestu, vedúcu nahor do duchovnej ríše; dajú mu však človeku spoznať tiež jasne všetky hrôzy, ktoré na neho musia doľahnúť, ak sa Božím zákonom protiví!

Pretože zákony pôsobia vo stvorení samočinne a živo, neúprosne a neochvejne, so silou, proti ktorej sú ľudskí duchovia úplne bezmocní, je vlastne len samozrejmé, že najnaliehavejšou potrebou človeka musí byť **to**, aby dokonale poznal tieto zákony, ktorých účinkom zostáva podrobený v každom prípade skutočne bez obrany!

A predsa je toto ľudstvo tak obmedzené, že sa snaží prejsť bezstarostne ponad túto tak jasnú a jednoduchú naliehavosť i napriek tomu, že niet nič zrozumiteľnejšieho! Ako je známe, samo ľudstvo nikdy nepríde na tie **najjednoduchšie** myšlienky. Každé zviera je v tom napodiv múdrejšie ako človek. Zaradí sa do stvorenia a to ho podporuje, pokiaľ sa ho človek nesnaží od toho odradiť. Človek však chce vládnuť nad niečím, čo pôsobí samočinne a čomu je on podrobený a podrobeným zostane. Vo svojej namyslenosti sa domnieva, že už **ovládol** mocnosti, keď sa naučil používať pre svoje účely iba malé výbežky žiarení, alebo keď nepatrne využíva účinky vzduchu, vody a ohňa! Pritom si neuvedomuje, že ak ich má čo len trochu využiť, musí sa **vopred** učiť, musí pozorovať, aby využil hotové vlastnosti alebo sily podľa ich **zvláštnej povahy**. Musí sa im v takých prípadoch snažiť prispôbovať, ak majú

byť úspešné! Jedine **on** sám! Teda nejde o ovládnutie, nijaké podmanenie, ale pokorenie a vpravenie sa do jestvujúcich zákonov.

Človek by mal pritom konečne pochopiť, že len učennivé prispôsobenie sa mu môže priniesť úžitok! Mal by takto vdľačne kráčať napred. Ale on nie! Vystatuje sa a správa sa potom ešte len namyslenejšie, než predtým. Práve tam, kde sa raz sklonil ako služobník pred Božou vôľou vo stvorení a má z toho viditeľný osoh, snaží sa to detinský prekrútiť tak, že on je víťazom! Víťazom nad prírodou! Toto nezmyselné stanovisko dosahuje vrchol všetkej hlúposti v tom, že človek skutočne slepo prechádza popri veľkých veciach; lebo pri správnom postoji by bol ozajstným víťazom nad sebou a nad svojou samolúbosťou, pretože pri správnom osvietení by sa sklonil ako žiak pred všetkými slávnymi vymoženosťami a pred všetkým, čo jestvuje. Jedine to by mu bolo na osoh. Každý vynálezca a všetci významní, vpravili svoje myslenie a úsilie do jestvujúcich prírodných zákonov. Čo sa chce proti nim vzoprieť alebo dokonca proti nim pôsobiť, to bude potlačené, rozdrvené a roztrieštené. Nie je možné, aby sa to správne niekedy prebudilo k životu.

Aké sú skúsenosti v malom, tak je to aj s bytím človeka a s ním samotným!

On, ktorý má preputovať nielen krátkym pozemským životom, ale celým stvorením, potrebuje k tomu bezpodmienečne znalosť zákonov, ktorými je riadené **celé stvorenie**; nie iba najbližšie okolie, ktoré je pozemskému človeku viditeľné! Ak nepozná zákony celého stvorenia, bude zadržaný a brzdený, zraňovaný, vrhaný späť alebo dokonca rozdrvený, pretože svojou neznalosťou nemohol ísť **rovnakým smerom** s ich mocným prúdením. Zaujal proti nim nesprávne stanovisko, takže ho museli stláčať nadol, miesto nahor.

Ľudský duch sa nijako nejaví veľkým ani obdivuhodným, ale skôr smiešnym, ak sa tvrdohlavo a zaslepene namáha odmietat' skutočnosti, ktoré **musí** denne poznávať v účinkoch všade, len čo ich má použiť ako základ nielen pre svoju činnosť v technike, ale tiež pre seba a svoju dušu! Vo svojom pozemskom bytí a pôsobení má **stále** príležitosť vidieť bezvýhradnú stálosť a rovnosť všetkých základných účinkov, pokiaľ však nespí a neuzatvára sa pred nimi ľahkomyselne alebo dokonca zlomyselne.

V tom niet v celom stvorení nijakej výnimky, a to ani pre jedinú ľudskú dušu! Táto sa **musí** zákonom stvorenia podrobiť, ak ich pôsobenie má jej pomáhať! A túto jednoduchú samozrejmosť človek doteraz úplne prehliadol svojím ľahkomyselným spôsobom.

Zdala sa mu tak jednoduchou, že práve preto sa musela stať pre neho tým najťažším, čo mal spoznať. A splniť toto ťažké bolo časom pre neho vôbec nemožné. Tak stojí dnes pred záhubou, pred duševným zrútením, ktoré musí zničiť všetko, čo vystaval!

Zachrániť ho môže len jedno: Dokonalá znalosť Božích zákonov vo stvorení. Len to jediné dokáže ho priviesť opäť dopredu a povzniesť nahor a s ním všetko, čo sa v budúcnosti bude snažiť vystavať.

Nehovorte, že vy, ako ľudskí duchovia, nemôžete ľahko spoznať zákony vo stvorení, že pravda sa dá ťažko rozoznať od klamstva. To nie je pravda! Kto také reči vedie, snaží sa tým opäť zastrieť lenivosť, ktorú v sebe skrýva, nechce, aby vyšla najavo ľahostajnosť jeho duše, alebo sa chce sám pred sebou ospravedlniť pre vlastné upokojenie.

Ale nič mu to nepomôže; lebo každý ľahostajný a ťažkopádny bude teraz zavrhnutý! Len ten, kto **bezvýhradne** vynaloží všetku svoju silu na získanie toho najpotrebnejšieho pre svoju dušu, len ten môže mať nádej na záchranu. Každá polovičatosť je toľko ako nič. Tiež každé váhanie, oddaľovanie je už úplným premeškaním. Ľudstvu sa už neposkytne čas, pretože čakalo až do doby, tvoriacej poslednú hranicu.

Tento raz mu to samozrejme nebude tak uľahčené a ani nebude také ľahké, pretože sa doterajším bezstarostným ponevieraním pripravili o akúkoľvek schopnosť, aby ešte vôbec uverili, ako hlboko vážne a nutné je **posledné** rozhodnutie. A práve **tento** bod je najväčšou slabosťou, bude určite príčinou pádu tak mnohých!

Po tisícročia bolo vykonané mnoho preto, aby sa vám vysvetlila Božia vôľa, čiže zákonitosť vo stvorení, prinajmenšom natoľko, ako to potrebujete, aby ste mohli vystúpiť do pôvodného stvorenia, odkiaľ ste vyšli, a aby ste sa tam mohli opäť vrátiť! Avšak nie pomocou takzvaných pozemských vied, ani nie prostredníctvom cirkví, ale pomocou Božích služobníkov, prorokov starých čias, ako aj pomocou samotného posolstva Syna Božieho. Hoci vám toto posolstvo bolo dané tak jednoducho, vy doteraz o ňom len **hovoríte**, ale nikdy ste sa vážne nenamáhalí správne mu porozumieť a ešte menej podľa neho žiť! Podľa vašej lenivej úvahy požadovalo sa tým od vás príliš mnoho, napriek tomu, že je to vašou jedinou záchranou! Vy chcete byť zachránení, avšak bez toho, žeby ste sa sami pritom nejako namáhali! Ak sa nad tým zamyslíte, musíte predsa sami dôjsť k tomuto smutnému poznaniu.

Z každého Božieho posolstva urobili ste si náboženstvo! K vášmu pohodliu! A to **bolo nesprávne!** Lebo ste náboženstvu postavili celkom zvláštny, vyšší stupeň, bokom od každodennej činnosti! A v tom spočívala najväčšia chyba, akú ste mohli urobiť; veď tým ste postavili aj vôľu Božiu stranou od všedného života, alebo čo je isté, postavili ste **seba** stranou od Božej vôle, miesto toho, aby ste sa s ňou zjednotili a postavili ju do stredu života a zhonu vášho všedného dňa! Aby ste boli s ňou zajedno! Každé Božie posolstvo máte prijímať celkom **prirodzene** a prakticky, musíte ho pojať do svojej práce, do svojho myslenia, do svojho celého života! Nesmiete z neho robiť niečo osamoteného, ako sa to stalo teraz, k čomu chodíte len akoby na návštevu v hodinách odpočinku! Kde sa vynasnažíte oddať sa na chvíľu skrušenosti, alebo vd'ačnosti, či zotaveniu. Tým sa vám to nestalo ničím samozrejším, čo je vám vlastné ako hlad alebo spánok.

Pochopte to už konečne správne: Vy máte v tejto Božej vôli **žiť**, aby ste sa vyznali na všetkých cestách, prinášajúcich vám dobro. Božie posolstvá sú len vzácne pokyny, ktoré **potrebujete**, bez ich znalostí a bez ich dodržiavania ste stratení! Preto ich nemáte ukladať do nejakej sklenenej skrinky, aby na ne pozerali len v nedeľu v blaženom rozochvení ako na niečo posvätné, alebo aby ste sa utiekali na toto miesto len v utrpení, v strachu, k načerpaniu sily! Nešťastníci, posolstvo nemáte zbožňovať, ale **využívať!** Máte po ňom siahať smelo nielen v sviatočnom obleku, ale aj tvrdou rukou pracovného dňa, ktorá nezahanbuje, neponižuje, ale každého **ctí!** Klenot žiari omnoho čistejšie a jasnejšie v upotenej a od zeme ušpinenej mozoľnatej ruke, než v starostlivo pestovaných prstoch lenivého zaháľača, tráviaceho svoj pozemský život len prizieraním!

Každé Božie posolstvo malo byť vaším prídelom, to znamená, **malo sa stať časťou vás samotných!** Pochopiť správne jeho zmysel sa musíte vynasnažiť vy sami!

Potom sa nesmiete naň pozerieť ako na niečo odlúčené, pretrvávajúce mimo vás, ku ktorému ste si zvykli pristupovať s plachou zdržanlivosťou. Prijmite Slovo Božie **do** seba, nech každý **vie, ako** má žiť a postupovať, aby sa dostal do Božieho kráľovstva!

Preto sa konečne prebudzte! Naučte sa poznávať zákony vo stvorení. K tomu vám však nedopomôže nijaká pozemská múdrosť, ani nepatrná znalosť výsledkov technického pozorovania. Niečo tak úbohého nestačí na tú cestu, ktorou sa musí uberať vaša duša! Vy **musíte** pozdvihnúť zrak vysoko-d'aleko **nad** zem a spoznať, kam vás povedie cesta po tomto pozemskom bytí, aby ste súčasne s tým prišli tiež k vedomiu, prečo a za akým účelom ste na tejto zemi. A opäť práve v **tom**, ako prežívate **tento** život, či chudobne alebo bohato, v zdraví alebo v chorobe, v mieri alebo v boji, v radosti alebo v utrpení, naučíte sa spoznávať príčinu a účel toho a budete sa radovať s pocitom ľahkosti a vd'ačnosti v duši za všetko, čo ste dosiaľ prežili. Naučíte sa vysoko hodnotiť každú jednotlivú sekundu a predovšetkým ju využívať. Využívať k vzostupu po bytí plnom radosti a veľkého, čistého šťastia!

A pretože ste sa sami príliš silno zaplietli, zamotali, prišlo k vám svojho času ako záchrana Božie posolstvo prostredníctvom Syna Božieho, keďže varovania prorokov nenašli u vás vôbec pochopenia. Božie posolstvo vám ukázalo cestu, tú jedinou k vašej záchrane z bahna, hroziaceho vám už udusením! Syn Boží sa vynasnažil priviesť vás na ňu svojimi

podobnosťami! Tí, ktorí chceli veriť a tí, ktorí hľadali, tí ich prijali svojím **sluchom**, ale ďalej to už nešlo. Nesnažili sa nikdy podľa nich žiť.

Náboženstvo a život všedného dňa sú aj pre vás stále dve veci. Vždy ste stáli len vedľa nich, namiesto v nich. Pôsobeniu zákonov vo stvorení vysvetlenému v podobnosťach ste vôbec neporozumeli, pretože ste ho v nich nehľadali!

Teraz prichádza vysvetlenie zákonov v Posolstve Grálu, a to formou, pre dnešné časy zrozumiteľnejšou! V skutočnosti sú to presne tie isté zákony, ktoré svojho času priniesol Kristus **vtedy** primeranou formou. Ukázal v nich, ako majú ľudia myslieť, hovoriť a konať, aby vo stvorení dozrievajúc, dostali sa nahor! Ľudstvo predsa viac nepotrebovalo. Preto tiež nie je nijaká medzera vo vtedajšom posolstve. Posolstvo Grálu prináša teraz presne to isté, lenže v dnešnej forme.

Kto sa teda podľa toho riadi v myslení, v reči i v konaní, **ten najčistejším spôsobom vzýva a vebí Boha; keďže toto sa prejavuje len skutkom!**

Kto sa ochotne vpraví do zákonov, koná vždy správne! Dokazuje **tým** svoju úctu pred Božou múdrosťou, a radostne sa skláňa pred Jeho vôľou, spočívajúcou v zákonoch. Preto je ich pôsobením podporovaný a ochraňovaný, je oslobodený od všetkého trápenia a povznesený do ríše svetlého ducha, kde každý bude môcť vidieť v jasavom prežívaní všemúdrost' Boha bez zakalenia, a kde vzývanie Boha je život sám! Kde každé vydýchnutie, každý cit a každý čin sú predchnuté radostnou vdácnosťou a stávajú sa tak trvalým pôžitkom. Zo šťastia zrodený, šťastie rozsieva, a preto i šťastie zožne! Velebenie Boha v živote a v prežívaní spočíva jedine v zachovávaní Božích zákonov. Len tým sa zaručuje šťastie. Tak to má byť v budúcej tisícročnej ríši, ktorá sa bude menovať Kráľovstvom Božím na zemi! Všetci stúpenici posolstva Grálu sa majú stať svetlami a ukazovateľmi cesty medzi ľudstvom.

Kto to nemôže alebo nechce, ten opäť nepochopil posolstvo. Služba Grálu má byť pravým, živým velebením Boha. Velebenie Boha je prvá bohoslužba, ktorá netkvie vo vonkajších veciach, neprejavuje sa iba navonok, ale žije aj v najutiahnutejších hodinách v každom človeku a prejavuje sa v jeho myslení a konaní ako samozrejmosť.

Kto sa k tomu nechce priznať dobrovoľne, nedožije sa blízkej doby kráľovstva Božieho, bude zničený alebo ešte aj Božskou silou i pozemskou mocou prinútený k nezbytnému podrobeniu sa! Ku prospechu celého ľudstva, ktorému je daná milosť, aby v tejto ríši konečne našlo mier a šťastie!

30. Človek a jeho slobodná vôľa.

ABY mohol byť o tom podaný ucelený obraz, musí sa do toho zapojiť mnohé, ležiace mimo, ktoré uplatňuje viac alebo menej na podstatu veci.

Slobodná vôľa! To je niečo, nad čím dokonca významní ľudia ostanú stáť v zamyslení, pretože podľa spravodlivých zákonov musí tiež bezpodmienečne jestvovať možnosť slobodného rozhodnutia.

Nech počúvame kdekoľvek, zo všetkých strán prichádza volanie: Ako môže byť v človeku slobodná vôľa, keď v skutočnosti jestvuje prozreteľnosť, vedenie, predurčenie, vplyvy hviezd a karma? (*) Človek je postrkovaný, obrusovaný, formovaný, či chce, alebo nechce! (*) osud

Vážne hľadajúci sa horlivo vrhajú na všetko, čo pojednáva o slobodnej vôli v celkovom správnom poznaní, že práve tu je potrebné vysvetlenie. Pokiaľ človek nevie, čo je slobodná vôľa, nedokáže zaujať správne stanovisko, aby sa vo veľkom stvorení osvedčil tak, akým skutočne je. Ak ale voči stvoreniu nemá správne stanovisko, musí v ňom zostať cudzincom, bude blúdiť, musí sa dať postrkovať, obrusovať a formovať, lebo mu chýba cieľavedomosť. Z jedného vyplýva potom druhé a prirodzeným dôsledkom stal sa človek konečne tým, čím je dnes, ale čím vlastne byť nemá!

Jeho veľkým nedostatkom je to, že nevie, kde vlastne spočíva jeho slobodná vôľa a ako sa prejavuje. Táto okolnosť je dôkazom toho, že úplne stratil cestu k svojej slobodnej vôli, že ju už vôbec nevie nájsť.

Prístup na cestičku porozumenia sa nedá rozoznať pre naviaty piesok. Stopy sú zaviate. Človek pobieha nerozhodne v kruhu až do únavy, dokiaľ čerstvý vietor konečne neuvoľní opäť všetky cesty. Je prirodzene samozrejmé, že pritom všetok naviaty piesok bude najprv búrlivou víchricou rozvírený a rozmetaný, ale ešte pred odvíatím môže oslepiť mnohé oči, ktoré túžobne ďalej hľadajú prístup k ceste. Z toho dôvodu musí každý postupovať čo najopatrnejšie, aby si zachoval svoj zrak neskalený, kým aj to posledné zrníčko nebude odvíate. Inak sa môže stať, že cestu síce uvidí ale skaleným zrakom stúpi jednou nohou vedľa, potkne sa a padne, aby ešte klesol, hoci mal cestu už pred sebou.

Neznalosť, ktorú ľudia vytrvale prejavujú o jestvovaní slobodnej vôle človeka, pramení hlavne z toho, že ľudia nerozumejú, čo je to vlastne slobodná vôľa.

Vysvetlenie spočíva síce už v samotnom názve, ale ako všade, tak aj tu sa nevidí to skutočne jednoduché práve pre túto jednoduchosť, ale hľadá sa na nesprávnom mieste, a preto si nedokáže slobodnú vôľu ani len predstaviť.

Pod pojmom vôľa rozumie dnes väčšina ľudí onú nútene vykonštruovanú predstavu pozemského mozgu, keď rozum, viazaný na priestor a čas, udá a pevne stanoví nejaký smer pre myslenie a cítenie.

To však nie je slobodná vôľa, ale vôľa viazaná pozemským **rozumom!**

Táto zámena, ktorej sa dopúšťajú mnohí ľudia, je príčinou veľkého omylu a stavia prekážku, znemožňujúcu akékoľvek poznanie a pochopenie. Človek sa potom diví, keď nachádza medzery, naráža na rozpory a nedokáže do uvažovania o pojme vniesť nijakú logiku.

Slobodná vôľa, ktorá jediná zasahuje do vlastného života tak prenikavo, že to má vplyv až do záhrobia, ktorá vtláča duši svoju pečať a je schopná ju formovať, tá je celkom iného druhu. Je omnoho obsiahlejšia než pozemská. Preto nie je tiež v nijakom spojení s pozemsky hrubohmotným telom, teda ani s mozgom. Spočíva iba v samotnom duchu, v duši človeka.

Keby človek nedával svojmu rozumu vždy neobmedzenú nadvládu, mohla by ďalej vidiaca slobodná vôľa jeho duchovného vlastného „ja“, určovať rozumovému mozgu smer vlastným jemným cítením. Tým by sa viazaná vôľa, bezvýhradne potrebná na vykonávanie všetkých pozemských úloh, viazaných na priestor a čas, musela dať veľmi často na inú cestu, než ako

je to dnes. Je ľahko vysvetliteľné, že aj osud sa preto bude uberať iným smerom, keďže karma zmenou nastúpených ciest bude tiež zatkávať iné vlákna a prinášať iné zvrtné pôsobenie.

Toto vysvetlenie ešte nemôže samozrejme postačiť pre správne porozumenie slobodnej vôle. Ak máme mať o tom ucelený obraz, musíme vedieť, ako sa doteraz slobodná vôľa prejavovala. Tiež akým spôsobom často nasledovalo také mnohostranné zapletávanie sa už jestvujúcej karmy, schopnej svojim pôsobením zakryť slobodnú vôľu až do tej miery, že jestvovanie slobodnej vôle možno sotva, alebo už nie vôbec rozoznať.

Takéto vysvetlenie možno však podať len vtedy, keď sa vrátíme ku celému vývoju duchovného človeka, vychádzajúc od chvíle, kedy sa duchovný zárodok človeka po prvýkrát vnorí do jemnohmotného obalu na najvzdialenejšom okraji hmotnosti. –

Potom vidíme, že človek ani zďaleka nie je tým, čím si namýšľa byť. Už nikdy nemá v rukách (*) bezvýhradné právo na blaženosť a na večné osobné žitie ďalej. Je nesprávne, ako ľudia chápú, alebo si vykladajú zmysel výroku „Všetci sme dieťatami Božími!“ Každý človek **nie je** dieťaťom Božím, ale stane sa ním len vtedy, keď sa k tomu vyvinul. (*) Pr. č. 20: Posledný súd.

Človek ako duchovný zárodok je ponorený do stvorenia. Tento zárodok prechováva v sebe všetko, aby sa mohol vyvinúť k osobne vedomému dieťaťu Božiemu. Pritom sa však predpokladá, že k tomu náležité vlastnosti v sebe prebudí, pestuje a nedá im zakrpať.

Veľký a mocný je tento dej, a predsa na každom stupni celkom prirodzený. Pritom nič nie je mimo logického priebehu vývoja; lebo logika je vo všetkom Božom pôsobení, ktoré je dokonalé. A všetko, čo je dokonalé, nesmie postrádať logiku. Každý z týchto duchovných zárodokov má v sebe rovnaké schopnosti, pretože pochádzajú z **jedného** ducha. A každá jednotlivá schopnosť skrýva v sebe príslub, ktorý sa ihneď splní, len čo sa schopnosť použije k vývoju. Ale iba vtedy! Taká je vyhliadka **každého** jedného zárodku pri sejbe. A predsa...!

Vyšiel rozsievateľ, aby rozsieval: Tam, kde Božské, večné vznáša sa nad stvorením a kde najjemnohmotnejšie vo stvorení sa dotýka bytostného, je pole k výsevu ľudských duchovných zárodokov. Ako pri elektrických výbojoch v búrke vyletujú duchovné iskierky z bytostného cez hranice a ponárajú sa do panenskej pôdy najjemnejšej časti stvorenia. Vyzerá to, akoby tvorivá ruka Ducha svätého rozsievala semienka do hmotnosti.

Zatiaľ, čo osivo vzrastá a pomaly dozrieva k žatve, mnohé zrnká sa stratili. Nevzišli, to znamená, nevyvinuli svoje vyššie schopnosti, ale zhnili, alebo vyschli a musia sa stratiť v hmote. Ale tie, čo vzišli a zdvíhajú sa nad pole, budú v žatve prísne triedené a hluché klasy oddelené od plných. Po žatve sa ešte raz starostlivo oddelia plevy od pšenice.

Taký je obraz vývoja v hrubých rysoch. Ale k poznaniu slobodnej vôle musíme podrobnejšie sledovať vznik a vývoj **človeka**:

Ako najvyššie a najčistejšie je vo svojom lesku večne Božské, východisko všetkého, začiatok a koniec, obklopené svetlým bytostným.

Keď teda duchovné iskry preskočia z bytostného do pôdy jemnohmotných výbežkov hmotného sveta, ihneď sa utvorí okolo týchto iskier plynný obal z látky toho istého druhu tejto najjemnejšej hmotnej oblasti. Tým vstúpil duchovný zárodok človeka do stvorenia, ktoré je, ako všetko hmotné, podrobené zmene a zániku. Zárodok je dosiaľ bez karmy a očakáva udalosti, ktoré majú prísť.

Až do týchto najvzdialenejších výbežkov zasahujú teda záchvevy silného prežívania, ktoré sa nepretržite odohrávajú vo všetkom tom, čo vzniká a zaniká uprostred stvorenia.

I keď sú to len najjemnejšie náznaky záchvevov, vznášajúce sa v tejto jemnohmotnosti ako dych, predsa postačia na to, aby prebudili a upozornili citlivé čecenie v duchovnom zárodku. Tomuto sa zažiada „zamaškrtiť si“ z jedného alebo druhého záchvevu, ísť za ním, alebo ak sa to má vyjadriť ináč, nechá sa ním priťahovať, čiže vábiť. V tom spočíva prvé rozhodnutie mnohostranne nadaného duchovného zárodku, ktorý je odteraz priťahovaný podľa svojej voľby sem alebo tam. Pritom sa nadväzujú už aj prvé najjemnejšie vláčenky na tkanivo, ktoré sa neskoršie má stať kobercom jeho života.

Rýchlo sa vyvíjajúci zárodok môže teraz využívať každý okamih k tomu, aby sa oddal rozmanitým záchvevom, neprestajne a mnohorako križujúcim jeho cestu. Len čo si toto zaumieni, čiže si praje, zmení tak svoj smer a pôjde za novozvoleným druhom, alebo inak vyjadrené, dá sa ním ťahať.

Svojím prianím dokáže meniť smer medzi prúdmi ako kormidlom, len čo sa mu niektorý prúd znepáči. Tak môže „ochutnávať“ tu i tam.

Pri tomto ochutnávaní dozrieva čoraz viac a viac, až nadobudne schopnosť rozoznávania a potom i posudzovania, až konečne stále vedomejšie a istejšie sleduje jeden určitý smer. Druh zvolených záchvevov, ktoré chce sledovať, má na neho samého hlboký vplyv. Je to len celkom prirodzená dôslednosť, že tieto záchvevy, v ktorých zárodok svojím slobodným chcením takrečeno pláva, ho ovplyvňujú v zvratnom pôsobení podľa svojho druhu.

Samotný duchovný zárodok má však v sebe **len ušľachtilé a čisté** schopnosti. To je tá hrivna, s ktorou má vo stvorení „hospodáriť“. Ak sa zárodok oddá šľachetným záchvevom, potom tieto záchvevy vplyvom spätného pôsobenia prebudia v ňom driemajúce schopnosti, budú ich burcovať, posilňovať a pestovať, takže časom prinesú bohaté úroky a budú šíriť veľké požehnanie vo stvorení. Duchovný človek, ktorý takto vyrástol, stáva sa dobrým hospodárom.

Ak sa ale rozhodne pre prevážne nešľachetné záchvevy, môžu ho tieto **časom** ovplyvniť tak silne, že ich druh na ňom zostane príľnutý a ony tie vlastné čisté schopnosti duchovného zárodka zahalia, prerastú a nepripustia, k vlastnému prebudeniu a rozkvitnutiu. Tieto budú nakoniec nutne považované za „zakopané“ a dotýčny človek sa stane zlým hospodárom so zverenou mu hrivnou.

Duchovný zárodok preto nemôže byť sám od seba nečistý, keďže prichádza z čistého a má v sebe len čistotu. Po svojom ponorení sa do hmotnosti môže však taktiež pošpiniť svoj hmotný obal „ochutnávaním“ nečistých záchvevov podľa vlastného chcenia, teda pokúšením; môže si tým dokonca **privlastniť** toto nečisté do duše a to tak, že ním nechá prerásť to, čo je v ňom ušľachtilé. Nadobudne teda nečisté vlastnosti, ktoré sú úplne rozdielne od zdedených schopností ducha, ktoré si priniesol. Duša je len najjemnohmotnejší plynný obal ducha a existuje **len** v hmotnom stvorení. Po prípadnom návrate do vyššie položeného čisto-duchovne-bytostného sa duša oddelí a zostane len duch, ktorý by inak vôbec nemohol cez hranice hmotného stvorenia vojsť do duchovna. Jeho opätovný vstup či návrat sa potom deje samozrejme v živej, vedomej forme, ktorá na počiatku pri vychádzajúcej iskre ešte nebola.

Každá vina a všetka karma sú len **hmotné!** Sú len v hmotnom stvorení, nikde inde! Nemôžu tiež prejsť na ducha, ale môžu sa na neho iba zavesiť. Preto je možné **očistiť** sa z každej viny.

Toto poznanie nič nevyvracia, ale iba potvrdzuje všetko, čo obrazne hovorí náboženstvo a cirkev. Predovšetkým poznávame čoraz viac a viac veľkú Pravdu, ktorú Kristus priniesol ľudstvu.

Je tiež samozrejme, že duchovný zárodok, ktorý sa v hmotnosti zaťažil nečistotou, nemôže s touto záťažou späť do duchovného, ale musí zotrvať v hmotnosti tak dlho, kým sa tohoto bremena nezbaví, kým sa od neho neoslobodí. Pritom musí prirodzene vždy prebývať v tej oblasti, do ktorej ho núti hmotnosť jeho záťaže, pričom je rozhodujúce väčšie alebo menšie množstvo nečistoty. Ak sa mu nepodarí zbaviť sa bremena a odvrhnúť ho do dňa súdu, nebude sa môcť vzniesť do výšky, i napriek tomu, že jeho duchovný zárodok zostáva stále čistý; zárodok totiž nemohol patrične rozvíť svoje schopnosti, pretože bol obalený prebujnenou nečistotou. Nečistota ho svojou ťarchou zdržuje dolu a spolu s ňou ho strháva do rozkladu všetkého hmotného. (*) (*) Pred. č. 20. „Posledný súd“.

Čím vedomejší sa teraz stáva duchovný zárodok vo svojom vývine, tým viac jeho vonkajší obal nadobúda podobu vnútorného stavu. Usiluje buď k ušľachtilému alebo neušľachtilému a naberá teda krásnu alebo nepeknú.

Každá odchýlka, ktorej sa dopustí, vytvorí uzol vo vláknach, ktoré tento ťahá za sebou. Pri častom blúdení a mnohom krížení môžu sa z vlákien vytvoriť nespočetné očká a z toho sieť, do ktorej sa zárodok tak zamotá, že v nej buď zahynie, lebo ho pevne drží, alebo sa z nej musí vytrhnúť násilím. Záchvevy, ktorým sa na svojich cestách oddával, ochutnávaním či užívaním, zostávajú s ním spojené, ťahajú sa za ním ako vlákna, po ktorých k nemu neustále prúdia také druhy zachvievania, ktoré si zvolil. Ak teraz zachová dlhší čas rovnaký smer, môžu ako vzdialenejšie tak i bližšie vlákna pôsobiť v nezmenšenej sile. Pri zmene smeru budú však záchvevy krížením prechádzajúce, pôsobiť čoraz slabšie, pretože musia najprv prejsť uzlom, ktorý im prekáža. Tento nový uzol vytvára totiž už spojenie a splynutie s novým smerom iného druhu. Ten ďalší, nasledujúci nový smer, ak nepatrí ku podobnému druhu ako prvý, pôsobí na doterajší ďalej rozkladne a rušivo. Tak to pokračuje ďalej a ďalej. Rastom duchovného zárodku stávajú sa vlákna hustejšími a mocnejšími, vytvárajúc karmu, ktorej účinky môžu nakoniec nadobudnúť takú moc, že duchu pridružia taký alebo onaký „sklon“. Tento sklon napokon obmedzí slobodné rozhodnutia ducha a dá im taký smer, ktorý sa dá už dopredu odhadnúť. Tým sa slobodná vôľa potom zatemní a nemôže sa už uplatňovať ako taká.

Od začiatku je tu teda slobodná vôľa, lenže niektorá vôľa sa neskoršie zaťaží natoľko (do tej miery), že je silno ovplyvnená už zmieným spôsobom a tak nemôže byť viac vôľou slobodnou.

Týmto spôsobom neustále sa rozvíjajúci zárodok ducha musí sa pritom postupne približovať k zemi, lebo od nej vychádzajú najsilnejšie záchvevy. Zárodok smeruje k nim vždy vedomejšie, alebo lepšie povedané, dá sa nimi „príťahovať“, aby tak čoraz viac vychutnával druhy záchvevov, ktoré si zvolil podľa svojho sklonu. Chce prejsť od maškrtania ku skutočnému „ochutnávaniu“ a „užívaniu“.

Záchvevy zo zeme sú preto také silné, že tu prichádza k tomu nové, veľmi zosilňujúce „niečo“: hrubohmotné - telesná pohlavná sila! (*)

(*) Prednáška č. 62: „Pohlavná sila vo svojom význame k duchovnému vzostupu“.

Táto má schopnosť a úlohu „prežiarit“ celé duchovné cítenie. Až týmto vplyvom spája sa duch s hmotným stvorením a môže byť v ňom až potom činný v plnej sile. Potom obsiahol všetko potrebné k plnému uplatneniu sa v hmotnosti, aby v nej stál pevne v každom smere, aby všetko zvládol a mohol prenikavo pôsobiť, vyzbrojený a chránený proti všetkému.

Preto tie obrovské vlny sily, vychádzajúce zo zážitkov ľudí na zemi. Dosahujú síce vždy len tak ďaleko, kde siaha hmotné stvorenie, ale zachvievajú sa v ňom až do tých najjemnejších výbežkov.

Pozemský človek, ktorý by bol ušľachtilý a stál duchovne vysoko, a preto by prichádzal k svojim bližným so vznešenou duchovnou láskou, zostal by im cudzím, nemohol by sa s nimi vnútorne zbližiť, pokiaľ by jeho pohlavná sila bola vyradená. Chýbal by tu most pre vzájomné porozumenie a duševné precítenie, vznikla by tu priepasť.

Avšak vo chvíli, keď táto duchovná láska vstúpi do čistého spojenia s pohlavnou silou a je ňou prežiaraná, dostane prúdenie v celej hmotnosti celkom iný život. Stane sa v tom pozemsky skutočnejšou a dokáže plne a zrozumiteľne pôsobiť na pozemských ľudí i na celú hmotnosť. Až takto bude duchovná láska hmotnosťou prijatá a precítená a môže vnieť do stvorenia to požehnanie, ktoré má priniesť duch človeka.

Niečo mocné spočíva v tomto spojení. To je vlastný alebo **hlavný účel** tohoto prirodzeného pudu, mnohým ľuďom tak záhadného a nesmierneho, aby sa duchovné mohlo v hmotnosti rozvinúť k plnej sile pôsobenia! Bez neho zostalo by duchovno hmotnosti príliš cudzie, takže by sa nemohlo správne prejavovať. Účel plodenia je až na **druhom** mieste. Hlavnou vecou je získanie rozmachu, ktoré sa prejavuje u človeka týmto spojením. Tým získava duch človeka tiež plnú silu, vrelosť a živosť, stane sa vďaka tomu dejú takrečeno hotovým a pripraveným. **Preto odteraz začína byť človek plne zodpovedný!**

Múdra spravodlivosť Božia poskytuje človeku na tomto dôležitom bode obratu nielen možnosť, ale súčasne dokonca i prirodzený popud k ľahkému odstráneniu všetkej karmy, ktorou do tých čias zaťažil svoju slobodnú vôľu. Takto dokáže človek vôľu znova celkom oslobodiť, aby stojac pevne vo stvorení, stal sa dieťaťom Božím, aby ako taký pôsobil v zmysle Božom a stúpal v čistých a vznešených citoch k výšinám, kam ho to bude tým neskoršie priťahovať, len čo odloží svoje hrubohmotné telo.

Ak to človek neurobí, je to jeho vina; ved' so vstupom pohlavnej sily prebúdza sa v ňom v prvom rade mocná sila k rozletu nahor a túžba po ideálnom, krásnom a čistom. U neskazenej mládeže obidvoch pohlaví sa to dá vždy pozorovať zreteľne. Prejavuje sa to zasnenosťou mladistvých rokov, ktorá sa nemá zamieňať s detstvom, pre ktoré dospelí majú, žiaľ, často len posmešky.

Preto sa v týchto rokoch dostávajú tie nevysvetliteľné ľahko zádušné a vážnosťou prechnuté city. Tie chvíle, kedy sa mladíka alebo dievčaťa zmocňuje tušenie hlbokkej vážnosti, akoby mali niest' všetku bolesť sveta, nie sú neodôvodnené! Aj tá častá domnienka že ich nikto nechápe, je v podstate veľmi oprávnená. Je to dočasné poznanie falošnej tvárnosti okolia, ktoré nechce a ani nemôže pochopiť posvätnú túžbu k čistému vzletu do výšky. Okolie sa uspokojí až vtedy, keď tento naliehavo varujúci cit v zrejmých dušiach je strhnutý do „reálnejšieho“ a rozvážnejšieho, čo oni pokladajú ako lepšie prispôsobené ľudstvu a vo svojom jednostrannom zmysle porozumenia považujú za jedine normálne.

I napriek tomu nájde sa mnoho skostnatených materialistov, ktorí v rovnakom období svojho života mali podobné city ako vážne varovanie. Dokonca radi občas rozprávajú o zlatých časoch prvej lásky s ľahkým nádychom určitej sentimentality, ba i ľútosti, vyjadrujúc nevedomky určitú bolesť nad niečím strateným, čo sa nedá bližšie označiť. A v tom majú všetci pravdu. To najcennejšie im bolo odňaté, alebo to sami ľahkomyselne odhodili, keď v šedi pracovných dní alebo pod vplyvom posmechu takzvaných „priateľov“ a „priateľiek“ a taktiež pod vplyvom zlých kníh a príkladov placho zahrabali skvost, ktorého lesk sa občas vynorí v priebehu ich ďalšieho života; pritom sa ich neuspokojené srdce na okamih rozbúcha v nevysvetliteľnej záplave záhadného smútku a túžby.

Aj keď tieto city bývajú ustavične opäť rýchlo potláčané a v trpkom sebauposmechu vysmievané, tak predsa svedčia o jestvovaní tohto pokladu. A našťastie je len málo ľudí, ktorí môžu tvrdiť, že takéto city nikdy nemali. Takí sú len hodní poľutovania; ved' oni vlastne ani nežili.

Ale aj takí skazení alebo povedzme poľutovaniahodní pociťujú túžbu, ak sa im naskytne príležitosť stretnúť sa s človekom, využívajúcim silu k rozletu v správnom smere, ktorý sa tým stal čistým a už za života na zemi stojí vnútorne na vysokom stupni. Prvým následkom tejto túžby je u takých ľudí najčastejšie nechcené poznanie, ako sú nízko a čo zameškali, a to prechádza potom v nenávisť, ktorá sa môže vystupňovať až k slepej zlosti. Nezriedka sa tiež stáva, že duševne nápadne vysoko stojaci človek pritiahne na seba nenávisť celých davov bez toho, že by sám k tomu dal nejakú viditeľnú príčinu. Také davy nevedia nič iné, než kričať „Ukrižujte, ukrižujte ho!“ Z tohoto dôvodu zaznamenali dejiny ľudstva tie veľké rady mučeníkov.

Príčinou tohto konania je krutá bolesť nad tým, že títo ľudia uvideli u iných niečo drahocenné, čo sami stratili. Bolesť, ktorú prejavujú nenávisťou. U ľudí s väčšou vnútornou vrúcnosťou, ktorí boli zdržaní dolu alebo zatiahnutí do špiny len zlými príkladmi, mení sa túžba za tým, čo sami nedosiahli pri stretnutí s vnútorne vysoko stojacim človekom, v nesmiernu lásku a úctu. Nech kamkoľvek taký človek tiež príde, všetko sa postaví buď za neho alebo proti nemu. Ľahostajnosť nemôže obstať.

Tajuplne vyžarujúci pôvab neskazenej panny alebo neskazeného mladíka nie je nič iné, než jeho okolím pre silné záchvevy spolu vycit'ované **čisté** vznietenie prebúdajúcej sa pohlavnej sily, snúbiacej sa so silou ducha a naplnenou túžbou po vyššom, najušľachtilejšom! Stvoriteľ

kládol starostlivý zreteľ na to, aby táto premena u človeka nastala vo veku, keď si môže plne uvedomovať svoje chcenie a jednanie. Tým nastala chvíľa, keď hravo mohol a mal striasť zo seba všetko z minulosti v spojení s mocnou silou, teraz v ňom spočívajúcou. Odpadlo by to dokonca samé od seba, keby si človek zachovával dobré chcenie, k čomu je neprestajne nabádaný v tomto období. Mohol by sa bez námahy povzniesť až na stupeň, kam patrí ako človek; jeho city to celkom správne dávajú najavo.

Pozrite sa na zasnenosť neskazenej mládeže! Nie je to nič iné, ako vycit'ovanie rozmachu, snaha po odtrhnutí sa od všetkej špiny, vrelá túžba po ideálnom. Nabádajúci nepokoj je však signálom, aby sa nepremeškal čas energicky striasť karmu zo seba a začať so vzostupom ducha.

Preto je život na zemi tým veľkým bodom obratu pre človeka.

Je to niečo nádherného stáť v tejto zomknutej sile a pôsobiť v nej a s ňou! Pokiaľ však človek zvolil správny smer. Ale niet nič žalostnejšie, ako jednostranné vplytvanie týchto síl v slepom opojení zmyslov, a tým aj ochromenie svojho ducha, ktorému sa tak odníme značná časť popudu, nutne potrebného ku vzostupu.

A predsa vo väčšine prípadov človek premeškáva toto drahocenné obdobie premeny, dá sa „vediacim“ okolím zvieŕť na falošné cesty, zdržiavajúce ho dolu a žiaľ, až príliš často vedúce aj do hlbín. Za tých okolností sa nedokáže zbaviť kalných záchvevov, na ňom lipnúcich, ba naopak, dostáva sa im nového prírlevu síl a tak opantáva viac a viac svoju slobodnú vôľu, že ju už nedokáže ani spoznať.

Tak je to pri **prvom** vtelení na zem. Pri ďalších nutných inkarnáciách prináša si človek omnoho silnejšiu karmu. Ale vždy je daná možnosť ju odvrhnúť. Žiadna karma nemôže byť silnejšia, ako je duch človeka, ktorý nadobudol plnú silu dokonalým spojením pohlavnej sily s hmotnosťou, ku ktorej patrí tiež karma.

Ale ak človek premeškal všetky tieto obdobia, vhodné k odvrhnutiu karmy a k znovuzískaniu svojej slobodnej vôle, ak sa viac zaplietol, a ak možno ešte aj klesol hlbšie, i napriek tomu sa mu naďalej ponúka mocný spojenec k prekonaniu karmy a k vzostupu. Je ním najväčší víťaz, aký jestvuje, a ktorý je schopný všetko premáhať. Stvoriteľova múdrosť to v hmotnosti zriadila tak, že uvedené obdobia nie sú jediné, v ktorých môže človek nájsť rýchlu pomoc, kedy môže nájsť sám seba a svoju vlastnú cenu, ba dostane sa mu ešte aj mimoriadne silnej pohnútky, aby bol na to upozornený.

Touto čarovnou mocou stojacou každému človeku k dispozícii počas jeho celého pozemského bytia v stálej ochote mu pomáhať, pochádzajúcou však z toho istého spojenia pohlavnej sily so silou duchovnou a ktorá môže privodiť zrušenie karmy, je **láska**. Nie žiadostivá láska hrubohmotného, ale vznešená, čistá láska, nepoznajúca a nechcejúca nič iné, než blaho milovaného človeka a nemyslí nikdy na seba. Patrí tiež do hmotného stvorenia a nepožaduje nijaké odriekanie ani kajanie, ale vždy chce len to najlepšie pre toho druhého, strachuje sa o neho, trpí s ním, ale zdieľa s ním aj radosť.

Jej základom sú podobné ideálne city plné túžby, aké má neskazená mládež pri vstupe pohlavnej sily. Ale láska podnecuje zodpovedného, teda zrelého človeka, aby z celej sily rozvil svoje schopnosti až k hrdinstvu, takže sa napne až do krajnosti, sila tvorivá i bojová. Pritom sa veku nekladú žiadne hranice! Len čo dá človek v sebe priestor pre čistou lásku, či už je to láska muža k žene alebo opačne, alebo láska k priateľovi, či k priateľke, alebo k rodičom, či dieťaťu, na tom nezáleží, len keď je čistá. Potom takto prináša ako prvý dar príležitosť k odvrhnutiu všetkej karmy, ktorá sa potom rozuzľuje už len čisto „symbolicky“ (*) Pr. č. 37: Symbolika v ľudskom osude. a dáva tak rozkvitnúť slobodnej a vedomej vôli, ktorá môže smerovať už **len** nahor. Ako prirodzený následok toho začína vzostup, oslobodzovanie sa od nedôstojných pút, ktoré ho zdržovali dolu.

Prvý cit, ktorý sa ozve s prebúdajúcou sa čistou láskou, je zdanie, že nie sme hodní toho druhého, koho milujeme. Inými slovami možno tento dej nazvať precitnutím skromnosti a

pokory, teda získaním dvoch veľkých cností. Potom sa k tomu pridruží túžba môcť držať nad druhým ochrannú ruku, aby mu odniekiaľ nebolo ublížené, ale aby kráčal po slnečných a kvetnatých cestách. Nie bez dôvodu sa hovorí „Chcem ťa nosiť na rukách“. To celkom správne označuje ten vzrastajúci cit. V tom spočíva vzdanie sa vlastnej osobnosti, veľká ochota k službe, čo samotné by už mohlo postačiť, aby sa v krátkom čase odvrhla všetka karma, pokiaľ táto vôľa pretrvá a neustúpi azda len zmyselným pudom. Konečne vzniká pri čistej láske ešte vrelejšie pranie urobiť pre milovanú osobu skutočne niečo veľké v ušľachtilom zmysle, neublížiť jej a nezarmútiť ju ani pohľadom ani myšlienkou alebo slovom, a tým menej nejakým nepekným jednaním. Prebúdza sa tu k životu najnežnejšia ohľaduplnosť.

Potom platí udržať si pevne tieto čisté city, aby prevyšovali všetko ostatné. Taký nebude už nikdy chcieť konať niečo zlé. Jednoducho to nedokáže. Naopak, má v tom najlepšiu ochranu, najväčšiu silu, najúprimnejšieho poradcu a pomocníka.

Preto aj Kristus neustále poukazoval na všemohúcnosť lásky! Len ona premáha všetko a dokáže všetko. Ale vždy len za predpokladu, že nejde len o pozemsky žiadostivú lásku, skrývajúcu v sebe žiarlivosť a všetky jej príbuzné nepravosti.

Stvoriteľ vo svojej múdrosti vhodil tak do stvorenia záchranný kruh, na ktorý **každý** človek narazí častokrát v pozemskom živote, aby sa ho zachytil a vyšvihol sa po ňom nahor!

Táto pomoc je tu pre všetkých. Nerobí žiadny rozdiel ani vo veku ani v pohlaví, nezáleží, či je chudobný alebo bohatý, vysoko alebo nízko postavený. Preto je láska tým najväčším darom Božím! Kto to pochopí, ten má istotu, že sa zachráni z každej tiesne a z každej hlbiny. Oslobodí a získa tak opäť najrýchlejšie a najľahšie neskalenú slobodnú vôľu, ktorá ho povedie nahor.

A keby aj tonul v hĺbinách, ktoré by ho museli priviesť až do zúfalstva, láska je schopná vytrhnúť ho z nich silou búrky nahor, ku Svetlu, k Bohu, ktorý sám je láska. Len čo sa v niektorom človeku z nejakého podnetu prebudí čistá láska, získa tiež najpriamejšie spojenie s Bohom, s prazdrojom všetkej lásky, a tým i najväčšiu pomoc. Ale keby mal človek všetko a **nemal** lásku, bol by iba zvučiacim kovom alebo znejúcim zvoncom, teda bez tepla, bez života . . . **ničím!**

Ak však preukáže niektorému zo svojich bližných pravú lásku, túžiacu iba po tom, aby milovanému človeku prinášala jas a radosť, a nestrhávala ho nadol nezmyselnou žiadostivosťou, ale povznášala ho a chránila, tak mu vlastne **slúži**. Svoju službu si však neuvedomuje, pretože sa touto láskou stáva skôr nesebeckým darcom. A táto služba ho oslobodzuje!

Mnohí si teraz povedia: Presne tak to predsa robím, alebo sa o to aspoň usilujem! S vynaložením všetkých prostriedkov hľadím svojej žene alebo rodine uľahčiť pozemský život, pripraviť im pôžitky tak, že sa budem namáhať zaobstarať toľko prostriedkov, aby si mohli dovoliť pohodlný, príjemný život a boli bezstarostní. Tisíce ľudí sa budú biť do prs, budú sa cítiť povznesení a ktovie ako šľachetní. Mýlia sa! **To predsa nie je** živá láska! Tá nie je tak jednostranne pozemská, ale omnoho viac usiluje súčasne o vyššie, ušľachtilejšie a ideálne. Zaiste, nikto nesmie beztrešne zanedbávať to, čo je k životu nutné, nesmie to pustiť zo zreteľa, ale nemá sa to stať hlavným bodom myslenia a konania. Nad tým všetkým sa vznáša veľké a mocné pranie, pre mnohých tak tajuplné, aby mohli **byť** pred sebou skutočne **takými**, za akých ich považujú tí, ktorí ich milujú. A toto pranie je tá pravá cesta! Vždy vedie len nahor.

Pravá, čistá láska nepotrebuje, aby ju niekto bližšie vysvetľoval. Každý človek celkom presne cíti, aká je. Snaží sa často len sám seba oklamať, keď vidí pritom svoje chyby a jasne cíti, ako je vlastne ešte ďaleko od toho, aby úprimne a čisto miloval. Ale po tomto poznaní sa musí vzchopiť, nesmie váhavo vyčkávať a nakoniec zlyhať; bez pravej lásky už niet pre neho nijakej slobodnej vôle!

Koľko len príležitostí sa ľuďom takto ponúka, aby sa vzchopili a povzniesli, ale oni ich nevyužívajú. Ich náreky a hľadania nie sú preto väčšinou pravé! Oni ani vôbec nechcú, keď sami majú k tomu niečím prispieť, i keby šlo len o nepatrné pozmenenie ich zvyklostí a názorov. Je to väčšinou lož a sebaklam! Chcú, aby Boh prišiel za nimi a pozdvihol ich k sebe bez toho, aby sa museli vzdať svojho milého pohodlia a sebazbožňovania. V takom prípade by sa im uráčilo pripojiť sa, ale očakávali by za to ešte zvláštnu vďaku od Boha.

Nechajte týchto trúdov ísť po ich ceste k zatrateniu! Nie sú hodní toho, aby sa niekto kvôli nim namáhal. Popri všetkých naskytujúcich sa príležitostiach budú zakaždým prechádzať len nárekom a modlikaním. Keby sa však takýto človek predsa raz chopil príležitosti, istotne by ju olúpil o jej najušľachtilejší klenot čistoty a nezištnosti aby toto najdrahocenejšie vlastníctvo strhol do bahna náruživosti.

Tí, ktorí hľadajú a majú vedenie, mali by sa konečne vzchopiť a vyhábať sa takýmto ľuďom! Nesmú si myslieť, že konajú Bohu milé dielo, keď jeho Slovo a jeho svätú vôľu neustále tak lacno rozširujú a snažia sa ich poučovať, takže to vzbudzuje skoro zdanie, akoby Stvoriteľ musel chodiť za tými, čo v neho veria, aby žobraním rozšíril kruh svojich prívržencov. Je to pošpinenie, keď sa to ponúka takým, ktorí po tom siahajú špinavými rukami. Pritom sa nesmie zabúdať na výrok, ktorý zakazuje „hádzat’ sviniam perly“.

A v takých prípadoch to nie je nič iné. Nepotrebné márnenie času, ktorým sa už nesmie plytvať takou mierou, aby to následkom spätného pôsobenia nebolo nakoniec škodlivé. Pomáhať sa má len hľadajúcim.

Ten všade sa vynárajúci nepokoj v ľuďoch, to pátranie a hľadanie slobodnej vôle je celkom oprávnené a súčasne je aj znamením, že je už najvyšší čas. Zosilňuje sa to nevedomým tušením, že by raz mohlo byť neskoro. Tým sa teraz udržuje hľadanie stále živým. Je to však väčšinou nadarmo. Avšak **väčšina dnešných ľudí už nedokáže priviesť k činnosti slobodnú vôľu, pretože sa príliš hlboko zaplietli!**

Zapredali a zašantročili... ju za nič!

Nemôžu za to teraz robiť zodpovedným Boha, ako sa o to mnoho ráz vždy znova a znova pokúšajú všemožnými výkladmi, aby si vyhovorili už aj myšlienku na vlastnú zodpovednosť, ktorá ich čaká. Musia obviniť len samých seba! I keby táto sebaobžaloba bola presiaknutá najhorkejšou trpkosťou a najhoršou bolesťou, predsa by nemohla byť dosť prudká, aby čo len čiastočne vyvážila protihodnotu strateného vlastníctva, tak nezmyselne potlačeného alebo premárneného.

Ale aj napriek tomu môže človek ešte nájsť cestu k znovuzískaniu, len čo sa bude o to vážne usilovať. Avšak vždy len vtedy, ak si to bude priať vo svojom najhlbšom vnútri. Keď toto pranie v ňom skutočne **žije** a nikdy neumdlieva. Musí v sebe mať to najtúžobnejšie želanie. I keby musel pre to nasadiť celé svoje pozemské bytie, mohol by pritom len získať. Ved’ opätovné nadobudnutie slobodnej vôle je pre človeka nanajvýš vážne a nutné! Miesto opätovného nadobudnutia možno povedať tiež vyhrabanie alebo vyumývanie. V podstate je to presne to isté.

Pokiaľ však človek len na to **myslí** a o tom húta, nič nedosiahne. I tá najväčšia námaha a vytrvalosť musí pritom zlyhať, lebo myslením a hútaním sa nikdy nedokáže dostať cez hranice času a priestoru, teda tam, kde spočíva riešenie. A keďže sa toho času pozerá na myslenie a hľbanie ako na hlavný smer všetkého bádania, niet ani vyhliadky, že by sa mohol očakávať pokrok aj inde, než čisto v pozemských veciach. Ibaže by sa ľudia v tom zmenili od základu.

Využite čas tohto pozemského bytia! Myslite na ten veľký bod obratu, ktorý so sebou prináša vždy plnú zodpovednosť!

Z toho dôvodu dieťa ešte nie je duchovne plnoleté, lebo u neho ešte nebolo pohlavnou silou vytvorené spojenie medzi duchovným a hmotným. Až vo chvíli vstupu tejto sily jeho city natoľko zmocnejú, že dokážu ďalekosiahle prenikať hmotným stvorením, pretvárajúc ho

a formujú nanovo, čím dieťa samočinne preberá plnú a dokonalú zodpovednosť. Do toho času ani zvrtné pôsobenie nie je také silné, pretože schopnosť cítenia účinkuje omnoho slabšie.

Preto ani karma pri prvom vtelení na zem nemôže byť tak mocná. Môže pri zrodení nanajvýš zaväziť v tom zmysle, do akých pomerov sa narodí človek, aby tieto pomáhali duchu zbaviť sa za pozemského života karmy tým, že pozná svoje vlastnosti. Príťažlivé body rovnakých druhov pritom by mohli zohrať veľkú úlohu. Ale všetko to pôsobí len v **slabom** rozsahu. Vlastná mocná a prenikavo pôsobiaca karma začína až vtedy, keď sa v človeku spojí pohlavná sila s jeho silou duchovnou, čím spojením nielenže sa v hmote stáva plnohodnotným, ale môže hmotu ďaleko prevýšiť, a to v každom smere, keď zaujme správne stanovisko.

Až dotedy sa k človeku nemôže bezprostredne priblížiť ani temno ani zlo. Dieťa je predtým chránené medzerou, oddeľujúcou ho od hmotného. Je akoby oddelené. Chýba most.

Preto mnohí čitatelia budú teraz tiež lepšie rozumieť, prečo sa deti tešia väčšej ochrane pred zlom, čo je až príslovecné. Ale po tej istej ceste, po ktorej môže človek vykročiť do boja v plnej sile, po moste vytvorenom vstupujúcou pohlavnou silou, môže k nemu prirodzene prísť aj všetko ostatné, ak nie je dost' ostrážitý. Ale v žiadnom prípade k tomu nemôže dôjsť prv, pokiaľ aj on nezíska potrebnú silu k obrane. Ani na okamih tu nie je nerovnosť, ktorá by pripúšťala ospravedlnenie.

Tým nesmierne narastá zodpovednosť rodičov! Beda tým, ktorí vlastným deťom berú príležitosť k odvrhnutiu ich karmy a k vzostupu nemiestnymi posmeškami alebo falošnou výchovou, či dokonca zlými príkladmi; patrí do toho aj všetko šplhúňstvo v najrôznejších oblastiach. Pokušenia pozemského života lákajú už mládež tak či tak ku všeličomu. A keďže sa dospievajúcim ľuďom nevysvetlí, akú moc vlastne majú, nepoužijú svoju silu buď vôbec alebo veľmi málo, väčšinou ju premárnia najzodpovednejším spôsobom, alebo ju dokonca použijú na nesprávne a zlé účely.

Tak teda začína pôsobiť neodvratná karma pri neznalosti vecí vždy väčšou silou; vrhá svoje lúče prostredníctvom niektorej takej alebo onakej náklonnosti, ovplyvňujúc a obmedzujúc tak dopredu vlastnú slobodnú vôľu v rozhodovaní, takže sa táto stáva neslobodnou. Z toho tiež vzišlo, že **väčšina** ľudstva nemôže dnes už prejavovať slobodnú vôľu. Vlastnou vinou sa uviazalo, spútalo a zotročilo. Akými detinskými a nedôstojnými sa ukazujú ľudia tým, že sa pokúšajú odmietat' myšlienku na bezpodmienečnú zodpovednosť a radšej v tom vyčítajú nespravodlivosť Stvoriteľovi! Ako smiešne znie výhovorka, že vraj nemajú nijakú vlastnú slobodnú vôľu, ale sú vedení, postrkovaní, obrusovaní a formovaní bez toho, žeby mohli niečo proti tomu podniknúť.

Keby si to aspoň raz na okamih chceli uvedomiť, akú žalostnú úlohu vlastne hrajú pri takomto počínaní. Keby sa konečne raz chceli kriticky pozrieť predovšetkým na seba a vziať do úvahy, aká moc im bola prepožičaná, aby spoznali, ako nezmyselne plytvajú touto silou na maličkosti a ničotné pomínutelnosti; ako zase naopak, svoje hračky vyvyšujú až k výsmešnej dôležitosti a cítia sa veľkými vo veciach, v ktorých sa predsa javia celkom malými v pomere k vlastnému určeniu človeka vo stvorení. Človek dneška je ako muž, ktorému bola zverená ríša, ale on dáva prednosť tomu, aby márnil čas s najobyčajnejšími detskými hračkami!

Je len samozrejmé a nič iné nemožno ani očakávať, iba že mocné sily človeku darované, musia ho rozdrviť, keď ich nevie riadiť.

Je už najvyšší čas ku konečnému prebudeniu! Človek by mal plne využívať čas a milosť, darovanú mu počas každého pozemského života. Ešte netuší, ako naliehavo je to už potrebné. Vo chvíli, keď znova oslobodí svoju vôľu, doteraz ešte neslobodnú, bude mu všetko pomáhať, čo sa teraz tak často zdá byť proti nemu. Dokonca i vyžarovania hviezd, ktorých sa mnohí tak obávajú, sú tu len preto, aby mu pomáhali. Nezáleží, akého sú druhu.

A každý to dokáže, aj keď karma tak ťažko na neho dolieha! Aj keď sa vyžarovania hviezd zdajú prevažne nepriaznivé. Nepriaznivo sa to všetko prejaví len pri neslobodnej vôli. Ale aj vtedy len zdanlivo; lebo v skutočnosti je to predsa len k jeho spásu, keď si už sám nevie inak pomôcť. Prinúti ho to, aby sa bránil, aby sa prebudil, aby bol vnútorne čulý.

Obavy zo žiarenia hviezd však nie sú namieste, pretože nimi vyvolané sprievodné javy sú vždy len nitkami karmy, ktorú si dotyčný človek nesie. Žiarenia hviezd vytvárajú iba prieplyvy, do ktorých je vedená všetka karma, v tom čase obklopujúca človeka, pokiaľ jej druh sa zhoduje so súčasnými rovnorodými žiareniami. Pokiaľ sú teda vyžarovania hviezd nepriaznivé, vplynie do týchto prieplyvov len tá nepriaznivá karma, vznášajúca sa nad človekom, ktorá sa presne hodí k druhu tohoto vyžarovania, a žiadna iná. Práve tak je to pri priaznivých žiareniach. Takto sústredene vedená karma môže sa tiež človeku prejavovať stále citelnejšie. Ale kde nie je zlá karma, tam ani nepriaznivé žiarenia hviezd nebudú môcť pôsobiť škodlivo. Jedno sa nedá oddeliť od druhého. Tiež v tom opäť poznávame veľkú lásku Stvoriteľa. Hviezdy kontrolujú alebo usmerňujú pôsobenie karmy. V dôsledku toho nemôže zlá karma pôsobiť bez prerušenia, ale musí medzitým poskytnúť človeku tiež čas na vydýchnutie. Hviezdy vyžarujú totiž striedavo a v čase priaznivého žiarenia sa nemôže prejavovať zlá karma! Musí sa potom prerušiť a čakať, pokiaľ nenastane opäť nepriaznivé žiarenie, takže nemôže tak ľahko človeka úplne skrušiť. Ak popri zlej karme sa nad človekom nevznáša aj dobrá, ktorá sa prejavuje pri priaznivom žiarení hviezd, tak tieto priaznivé lúče spôsobia aspoň to, že počas ich vyžarovania bude utrpenie prerušené.

Tak aj tu zasahuje jedno koleso diania do druhého. Jedno poháňa druhé v prísnej dôslednosti a súčasne ho kontroluje, aby nemohli vzniknúť nepravidelnosti. Tak to ide ďalej, ako v obrovskom súkolesí. Zo všetkých strán zasahujú zuby kolies do seba tesne a presne a prenášajúc pohyb ďalej, ženú všetko dopredu, k neustálemu vývoju.

Ale uprostred tohto celku stojí človek so zverenou mu nesmiernou mocou, aby svojim chcením udával smer tomuto mohutnému súkolesiu. **Ale vždy len sám pre seba!** Môže ho to viesť nahor alebo nadol. Aké zaujme stanovisko, to rozhodne i o jeho konci.

Avšak súkolesie stvorenia nie je z tuhého materiálu. Sú to všetko živé formy a bytosti, ktoré v spoločnom pôsobení vytvárajú tým mocnejší vplyv. Všetko to podivuhodné tkanie slúži však jedine k tomu, aby človeku pomáhalo a slúžilo, pokiaľ ho sám neporuší z detskej márnivosti a falošným používaním darovanej mu moci. Musí sa už konečne k tomu postaviť inak, aby sa stal tým, čím má byť. Poslúchať neznamená v skutočnosti nič iné, než rozumieť! Služitiť znamená pomáhať. Ale pomáhať znamená vládnuť. V krátkom čase môže každý oslobodiť svoju vôľu tak, ako byť má. A tým sa pre neho zmení všetko, lebo najprv sa on sám vnútorne zmenil.

Ale pre tisíce, pre státisíce, ba pre milióny ľudí bude už príliš neskoro, lebo to nechcú inak. Je predsa celkom prirodzené, že nesprávne nastavená sila rozbije stroj, ktorému by bola inak slúžila aby vykonávala požehnanú prácu.

A až sa to potom stane, tu si zrazu všetci váhajúci spomenú na modlitbu, ale nenájdu už k tomu správny spôsob modlitby, ktorý by im jediný mohol priniesť pomoc. Až spoznajú, že to všetko zlyhalo, v zúfalstve prejdú rýchlo k zlorečeniu. Budú žalovať a tvrdiť, že niet Boha, že nemôže jestvovať, keď také niečo dopustí. Nechcú veriť v železnú spravodlivosť a tým menej v to, že im bola daná moc, aby ešte zavčasu mohli všetko zmeniť. A že im toto bolo dosť často hovorené.

Lenže oni si vo svojej detinskej vzdorovitosti vyžadujú pre seba milujúceho Boha podľa svojej predstavy, ktorý všetko odpúšťa. Len v tom chcú uznať jeho veľkosť! Čo by potom tento Boh, podľa ich predstáv, mal asi urobiť s tými, ktorí ho vždy vážne hľadali, ale práve kvôli tomuto hľadaniu boli zašliapávaní, vysmievaní a prenasledovaní tými, ktorí teraz očakávali odpustenie?

Sú to blázni, ktorí svojou neutíchajúcou slepotou a hluchotou sa rútia do skazy, ktorú si sami horlivo vytvárajú. Nech sú prenechaní temnu, ku ktorému tvrdošijne smerujú v domnení, že vedia všetko lepšie. Iba vlastným prežitím môžu sa ešte spamätať. Preto bude temno ich najlepšou školou. No príde deň, hodina, keď i na túto cestu bude neskoro; nebude totiž už toľko času, aby sa mohli po konečnom prežití a poznaní ešte odpútať od temna a stúpať nahor. Z tohoto dôvodu je konečne načase zaoberať sa vážne Pravdou!

31. Moderná duchoveda.

MODERNÁ duchoveda! Čo všetko sa zhromažďuje pod touto vlajkou! Čo všetko sa tu spolu stretáva a čo sa tiež vzájomne pritom potiera! Je to kolbište vážneho hľadania, nedostatočného vedenia, veľkých plánov, domýšľavosti a hlúposti, často i prázdneho chvastúnstva a ešte viac najbezohľadnejšieho obchodovania. Z tohoto zmätku dosť často prekvitá závisť a nekonečná nenávisť, ktorá nakoniec vyústi do zákernej pomstychtivosti najnižšieho druhu.

Za takých okolností sa prirodzene nemožno diviť, že mnoho ľudí tomu celému bláznivému konaniu a vyčítaniu uhne z cesty z obavy, že by sa otrávil, keby s tým prišli do styku. Títo nemajú tak celkom nepravdu, pretože nesčíselní stúpenci duchovedy nepreukazujú svojím chovaním skutočne nič vábneho, tým menej príťažlivého, ale naopak, každého iného človeka všetko na nich nabáda skôr k najväčšej opatrnosti.

Zvláštne je, že celý odbor takzvanej duchovedy, ktorú zlovoľní alebo nevedomí často zamieňajú s vedou **o duchoch**, platí ešte dnes za akýsi druh **územia nikoho**, na ktorom si každý smie bez prekážky, ba dokonca bezuzdne a beztrestne robiť, čo sa mu páči.

On je za taký **považovaný**. Skúsenosti však už veľmi často poučili, že takým **nie** je!

Nespočetní priekopníci v tomto odbore, ktorí boli dosť ľahkomyselní a odvážili sa len s predstieraným vedením o niekoľko krokov dopredu v bádani, stali sa bezmocnými obeťami svojej nedbalosti. Smutné však pri tom je, že všetky tieto obeť padli bez toho, že by sa tým ľudstvu mohlo tiež dostať len to najmenšie!

Každý taký prípad mal by byť teraz vlastne dôkazom toho, že nastúpená cesta nie je správna, lebo prináša len škodu a dokonca skazu, ale žiadne požehnanie. I napriek tomu pridrižiava sa týchto nesprávnych ciest s podivuhodnou neústupčivosťou, a tak sa prinášajú stále nové obeť; nad každým nájdeným práškom novo spoznanej samozrejmosti vo veľkom stvorení spustí sa veľký pokrik a napíšu sa nesčíselné pojednania, ktoré musia vážne hľadajúcich ľudí odstrašiť, pretože sa v nich zreteľne prejavuje neisté tápanie.

Celé doterajšie bádanie by sa mohlo v skutočnosti nazvať skôr nebezpečným hraním s dobrým úmyslom v pozadí.

Do oblasti duchovnej vedy, považovanej za územie nikoho, nebude sa môcť nikdy beztrestne vkročiť, pokiaľ sa nenaučia **vopred** brať do úvahy **duchovné** zákony v ich plnom rozsahu. Každé vedomé alebo nevedomé postavenie sa proti nim, to jest ich „nedodržanie“, čo sa rovná ich prestúpeniu, musí vo svojom nevyhnutnom zvratnom pôsobení zasiahnuť každého odvážlivca, ľahostajného, ľahkomyselného, ktorý na ne nedbá, alebo dbať nedokáže.

Chciet prenikat' do mimozemského pozemskými prostriedkami a možnosťami nie je nič iného, ako postaviť do pralesa nedospelé dieťa, ešte neoboznámené s pozemskými nebezpečiami a nechať ho samotné tam, kde len k tomu náležito vyzbrojený človek v plnej sile a so všetkou opatnosťou môže mať predpoklad, že prejde cezeň bez škody.

Moderným duchovedcom pri ich doterajšom spôsobe práce sa nevedie inak, aj keď to berú vážne a mnoho sa odvažujú skutočne len kvôli vedeniu, aby tým pomohli ľuďom dostať sa dopredu cez hranicu, na ktorej klopúc, už dlho vyčkávajú.

Ako deti stoja pred ňou ešte dnes títo bádatelia bezmocní, tápajúci, neznajúci nebezpečia, ktoré sa na nich rútia každým okamžikom, alebo ich prostredníctvom môžu postihnúť iných ľudí, len čo svojimi tápavými pokusmi vytvoria v ochrannom vale prietrž, alebo otvoria dvere, ktoré by bolo lepšie pre mnohých nechať zatvorené.

Len ľahkomyselnosťou sa to všetko môže nazvať, nie odvahou, pokiaľ tí, ktorí chcú takto preniknúť dopredu, nevedia celkom presne, či dokážu premôcť vždy ihneď všetky možné nebezpečia nielen pre seba samých, ale aj pre iných.

Najnezodpovednejšie konajú tzv. „bádatelia“, ktorí sa zaoberajú pokusmi. Na zločin hypnózy bolo už viackrát poukázané. (*) Pred. č. 35: Zločin hypnózy. Bádatelia, vykonávajúci pokusy ešte iného druhu, dopúšťajú sa vo väčšine prípadov poľutovaniahodnej chyby, že v nevedomosti - lebo inak by to iste nerobili - uvádzajú iné veľmi citlivé alebo mediálne osoby buď do magnetického alebo dokonca hypnotického spánku, aby ich tak priviedli bližšie k telesne neviditeľným vplyvom tzv. „záhrobného sveta“ v nádeji, že takto budú všeličo môcť počuť a pozorovať, čo by za plného denného vedomia dotyčnej pokusnej osoby nebolo možné.

Najmenej v deväťdesiatich piatich prípadoch zo sto vydávajú tým takých ľudí do veľkého nebezpečia, na ktoré ešte nedorástli, lebo **každý spôsob** umelého napomáhania k prehĺbeniu je spútavanie duše, ktorým je táto vŕhaná do precit'ovania, ktoré ide omnoho ďalej, ako by to dovolil jej prirodzený vývoj.

Následok toho je, že taká obeť pokusov sa naraz ocitne duševne v oblasti, v ktorej je vplyvom umelého napomáhania pozbavená svojej prirodzenej ochrany, alebo jej pre ňu chýba táto prirodzená ochrana, ktorá môže vzniknúť len **vlastným** vnútorným zdravým vývojom.

Takého poľutovaniahodného človeka si treba predstaviť obrazne tak, že stojí akoby obnažený, priviazaný ku kolu ako nastavené vnadidlo vo vzdialenej nebezpečnej krajine, aby na seba prilákal tamojší doteraz ešte neznámy život a dianie, dokonca aby ich nechal na seba pôsobiť, len aby o tom mohol podať správu, alebo preto, aby sa aj iným stali viditeľné rôzne účinky pomocou prispenia určitých pozemských častí jeho tela.

Taká pokusná osoba môže niekedy oznamovať akoby telefónom, čo sa deje, a to na základe spojenia, ktoré musí udržiavať jej predsunutá duša s pozemským telom a toto sprostredkovať tiež divákovi.

Ak je však pritom táto umelo dopredu posunutá hliadka nejako napadnutá, nemôže sa brániť pre nedostatok prirodzenej ochrany, bez pomoci je vydaná napospas, pretože bola za pomoci druhých vystrčená do oblasti, kam podľa vlastného vývoja ešte nepatrí, alebo by vôbec nepatrila. Avšak tzv. bádateľ, ktorý ju tam z vedychtivosti nútil preniknúť, môže jej práve tak málo pomôcť, pretože on sám je cudzincom a neskúseným tam, odkiaľ to nebezpečie prichádza, a preto nemôže nič podniknúť na jej ochranu.

Tak sa stávajú z bádateľov zločinci bez toho, že by to chceli a bez toho, že by preto mohli byť pozemskou spravodlivosťou braní na zodpovednosť. To však nie je rozhodujúce a nemôže zabráňovať v tom, aby duchovné zákony nezapôsobili s plnou silou ich zvratného pôsobenia a nepripútali bádateľa ku svojej obeti.

Nejedna pokusná osoba takto utrpí jemnomotné útoky, ktoré sa prejavujú priebehom času, niekedy aj rýchlo, alebo aj hneď hrubohmotne telesne, takže nasleduje telesná choroba alebo smrť, čím sa však duševné poškodenie ešte neodstráni.

Avšak pozorovatelia, nazývajúci sa bádatel'mi, ktorí nútia svoje obeť do neznámych oblastí, stoja pri takých nebezpečných experimentoch vo väčšine prípadov dobre pozemsky krytí a chránení svojím telom a denným vedomím.

Málokedy sa vyskytne, že aj oni zažijú súčasne nebezpečia pokusných osôb, t.j. že tieto nebezpečia prechádzajú ihneď na nich. Ale potom, pri ich pozemskej smrti, pri prechode do jemnohmotného sveta **musia** v každom prípade v dôsledku svojho pripútania k obetiam ísť tam, kde tieto boli možno strhnuté, aby až spoločne s nimi mohli pomaly zase stúpať.

Umelé vykázanie duše do inej oblasti nemusí teraz vždy znamenať, že duša vystúpi z tela a vznesie sa do inej sféry. Vo **väčšine** prípadov zostáva pokojne v tele. Magnetickým alebo hypnotickým spánkom učená neprirodzene citlivou, reaguje na omnoho jemnejšie prúdy a vplyvy, ako by mohla za svojho prirodzeného stavu. Je samozrejmé, že duša v tomto neprirodzenom stave nemá plnú silu, ktorú by inak mala, keby došla tak ďaleko sama vnútorným vývojom a stála by preto pevne a bezpečne na tejto novej zjemnenej pôde oproti všetkým vplyvom s rovnakou silou. Z tohoto nedostatku plnej zdravej sily následkom neprirodzeného napredovania vzniká nevyrovnanosť, ktorá sa musí prejaviť poruchami. V dôsledku toho musí prísť nezvratné skalenie vo všetkých vycit'ovaniach, čím vznikajú znetvoreniny skutočnosti.

Príčiny k falošným správam, k nesčíselným omylom dávajú opäť vždy len samotní bádatelia svojím škodlivým napomáhaním. Preto sa tiež stáva, že v existujúcich „prebádaných“ veciach z okultnej oblasti mnoho nesúhlasí s prísnuou logikou. Je v tom obsiahnuté nesčíselne veľa omylov, ktoré ako také nemohli byť ešte doteraz spoznané.

Na týchto očividne falošných cestách nedocieli sa absolútne ničoho, čo by aspoň do určitej miery prinieslo ľuďom úžitok alebo požehnanie.

Ľuďom môže v skutočnosti osožiť len niečo, čo im pomáha **nahor**, alebo im k tomu ukazuje aspoň cestu. Niečo také je však pri týchto pokusoch už vopred a navždy úplne vylúčené!

Umelým napomáhaním bádatel' niekedy predsa len dokáže nakoniec vypudiť niektorého citlivého alebo mediálneho človeka z jeho pozemsky hrubohmotného tela do najbližšie sa nachádzajúceho jemnohmotného sveta, avšak ani o vlas **vyššie** než tam, kde tento svojou vnútornou podstatou tak či tak patrí. Ba naopak, umelým prispením nedokáže ho priviesť ani tam, ale vždy len do okolia, ktoré je všetkému pozemskému najbližšie.

Toto okolie, k zemi najbližšie, však môže prechovávať len všetko to záhrobné, čo je ešte tesne pripútané k zemi, čo pre svoju menejcennosť, vášnivosť a nerosť zostane pripútané k zemi.

Prirodzene aj niečo pokročilejšie sa tu a tam zdrží prechodne v tomto okolí. To sa však nedá vždy očakávať. Vznesené sa tam nemôže nachádzať čisto z dôvodov prírodných zákonov. Skôr by sa svet vyvrátil zo svojich základov, alebo ... by potom musela byť v človeku pôda pre zakotvenie Svetla!

Hľadať však také niečo u pokusnej osoby alebo u bádatel'a, takýmto spôsobom tápajúceho, dá sa sotva predpokladať. Pretrváva teda nebezpečie a bezúčelnosť všetkých pokusov.

Taktiež je isté, že niečo skutočne vyššie **nemôže** prísť do blízkosti média, a tým menej hovoriť jeho prostredníctvom, ak nie je prítomný vyššie vyvinutý človek pôsobiaci očistne na všetko hrubšie. Zhmotnenia z **vyšších** kruhov neprichádzajú rovnako vôbec do úvahy, tým ešte menej obľúbenými žartovnými hrami s klopaním, pohybovaním predmetmi, atď. Pripasť k tomu je príliš veľká aby sa dala len tak bez všetkého preklenúť.

Všetky tieto veci môžu vykonávať bez ohľadu na médium len takí obyvatelia záhrobia, ktorí sú ešte veľmi úzko spojení s hmotou. Keby to bolo možné inak, že by sa vznesené mohlo ľahko spojiť s ľudstvom, potom by sa Kristus nebol musel stať človekom, ale svoju úlohu bol by mohol splniť i bez tejto obeť. (*) Ľudia však za terajších čias istotne nie sú

duševne vyššie vyvinutí ako za pozemského času Ježiša, takže sa nedá predpokladať, že by sa spojenie so Svetlom dalo ľahšie nadviazať ako vtedy. (*) pr. Č. 14. „Vykupiteľ“

Duchovedci teraz síce hovoria, že v prvom rade sledujú cieľ zistiť existenciu záhrobného života, menovite jeho pokračovanie po pozemskej smrti; dnes pri všeobecne panujúcej pochybovačnosti treba vraj veľmi silnú a hrubú strelbu, teda **pozemsky rukolapné dôkazy**, aby sa prelomili obranné postavenia protivníkov.

Toto zdôvodnenie jednako neospravedlňuje to, že sa znovu a znovu takým ľahkovážnym spôsobom hazarduje s ľudskými dušami! Okrem toho nie je naliehavo nutné chcieť bezpodmienečne presvedčať zlomyseľných protivníkov! Je predsa známe, a vychádza najavo už aj z výrokov Kristových, že títo by neboli ochotní veriť, ani keby prišiel anjel priamo z neba, aby im zvestoval Pravdu. Po jeho odchode ihneď by tvrdili, že to bola davová halucinácia, ale nie anjel, alebo by použili inú výhovorku. Aj keby sa zjavilo niečo alebo niekto, kto by zostal na zemi, teda opäť nezmizol, či sa nestal neviditeľným, tak by sa našli iné plané výhovorky, práve že by to bolo zase príliš pozemské pre ľudí, ktorí nechcú veriť v záhrobný život. Neostýchali by sa ani prehlásiť taký dôkaz za podvod a človeka za fantasu, fanatika alebo za podvodníka. Nech by to bolo teraz príliš pozemské, či nadpozemské, prípadne oboje dohromady, vždy by mali nejaké námietky a pochybnosti. A keby si nevedeli už inak rady, potom by hádzali blatom, prešli aj k silnejším útokom a neštítali by sa ani násilností.

Aby sa takto presvedčali **títo**, k tomu nie je potrebné prinášať obeť. A ešte menej však pre mnohých takzvaných stúpencov. Títo sa vo svojom druhu zvláštnej povýšenosti mylne domnievajú, že za svoju vieru v život v záhrobí pomerne nejasnú a fantastickú, môžu si naň klásť určité požiadavky, že musia z ich strany niečo „vidieť“ alebo „zažiť“. Očakávajú od svojich vodcov záhrobné znamenia ako odmenu za ich dobrotu. Pritom až smiešne pôsobia často ich samozrejmé očakávania, ktorými sa honosia, tiež aj ich mnohovediaci, zhovievavo odpúšťajúci úsmev, čím odhaľujú svoju vlastnú nevedomosť. Je to jed chcieť týmto masám predvádzať ešte aj predstavenia; keďže sa mylne domnievajú, že toho vedia tak mnoho, hodnotia pokusy nie viac ako dobre zaslúžené zábavné hodiny, na ktorých obyvatelia záhrobia majú predstavovať varietných umelcov.

Odhladnime teraz ale od veľkých pokusov a povšimnime si malých, ako napr. pohybu stola. Tieto malé pokusy naskrze nie sú tak neškodné, ako sa myslí, ale práve kvôli možnosti ich nesmierne ľahkého rozšírenia predstavujú **veľmi vážne nebezpečie!**

Každý by mal byť pred tým varovaný! Zasvätení musia sa s hrôzou odvrátiť pri pohľade, ako ľahkovážne sa s týmito vecami zaobchádza. Ako mnohí stúpenci snažia sa ukázať svoje „vedenie“ v rôznych kruhoch, pričom nabádajú k pokusom s pohybmi stola, alebo zavádzajú do rodín, buď s úsmevom alebo tajuplným šepkaním hravé cvičenia s písmenami a sklom, alebo inou pomôckou, keď sa položená ruka posúva, alebo ťahá ku rôznym písmenkám, vytvárajúc takto slová. Všetko toto sa s nevidanou rýchlosťou rozvinulo až k spoločenským hrám, kde sa to sprevádza so smiechom, posmechom a niekedy aj s príjemnými zimomriavkami.

V rodinách potom vysedávajú denne staršie a mladšie dámy okolo stolčeka, spolu alebo tiež samé, nad písmenami napísanými na lepenke, čo musí byť urobené podľa možnosti zvláštnou formou, aby pritom nechýbal hokus-pokus, podnecujúci fantáziu, ale pritom úplne zbytočný; veď by to išlo aj bez neho, ak dotyčná osoba má k tomu aspoň trochu sklon. A takých je bez počtu!

Moderní duchovedci a vedúci okultných združení sa z toho tešia, lebo pritom sa tvoria skutočné slová a vety, na ktoré ten, ktorý pokus predvádza, nemyslí ani vedome ani nevedome. Tak sa získava presvedčenie a počet stúpencov „okultizmu“ rastie.

Spisy okultných smerov na to poukazujú, rečníci to odporúčajú, vyrábajú a predávajú sa pomôcky, ktoré tento nešvár uľahčujú a tak vystupuje skoro celý okultný svet ako **dobře pracujúci prisluhovač temna** v poctivom presvedčení, že je kňazom Svetla!

Už len tieto samotné deje dokazujú úplnú nevedomosť, ktorá spočíva v okultných snaženiach tohoto druhu! Dokazujú, že nikto z týchto ľudí nie je **skutočne vidiaci!** Nesmie sa uplatniť ako protidôkaz, ak sa z týchto počiatkov tu a tam vyvinie nejaké dobré médium, alebo skôr, čo je správnejšie, ak bolo do toho dobré médium spočiatku prechodne zatiahnuté.

Tých málo ľudí, ktorí sú už vopred na to určení, vo svojom prirodzenom vývoji má celkom inú ochranu, starostlivo strážiacu každý stupeň, ktorú iní **nepoužívajú**. Táto ochrana účinkuje však len pri prirodzenom vlastnom vývoji, **bez akéhokoľvek umelého prispenia!** Lebo práve len vo všetkom prirodzenom spočíva ochrana ako niečo samozrejmé.

Len čo tomu prispeje iba najnepatrnejšie napomáhanie, či už cvičeniami samotnej osoby alebo z inej strany magnetickým spánkom, hypnózou, stáva sa to neprirodzené, a tým sa to už nehodí do prírodných zákonov, ktoré jedine sú schopné poskytnúť ochranu. V prípade, keď k tomu pristúpi ešte nevedomosť, existujúca toho času všade, tak je to osudné. Samotné **chcenie** nikdy nenahradí schopnosť, keď dôjde k činu. Nikto však nemá preceňovať svoje schopnosti.

Samozrejme nie je vylúčené, že medzi stotisícami, ktorí sa zaoberajú týmito nebezpečnými hrami, vyviazne tu a tam niektorý človek beztrestne, lebo má dobrú ochranu. Takisto mnohí sú poškodení len do tej miery, že sa to pozemsky ešte nespozoruje, až po prechode do záhrobia budú zrazu musieť poznať, aké hlúposti to vlastne robili. Je však aj mnoho takých, ktorí si z toho odnášajú pozemsky viditeľné škody, i keď po celý svoj pozemský život neprídu nikdy k poznaniu vlastnej príčiny.

Z tohoto dôvodu musí sa konečne vysvetliť jemnohmotný a duchovný dej, prebiehajúci počas týchto hier. Je práve tak jednoduchý, ako všetko vo stvorení a vôbec nie tak komplikovaný, i keď na druhej strane predsa len obťažnejší, ako si mnohí myslia.

Dnes to vyzerá na zemi tak, že v dôsledku chcenia ľudstva **temno** zvíťazilo nad všetkým hmotným. V celej hmotnosti stojí temno tak bezpečne ako na dobre známej pôde, a preto aj môže tým v hmotnom plne pôsobiť. Tu je vo svojom živle, bojuje na známom poli. Preto teda vo všetkom hmotnom, teda hrubohmotnom má toho času temno prevahu nad Svetlom.

V dôsledku toho v celej hmotnosti je sila temna väčšia ako sila Svetla. Pri takých hrách, ako sú pohyby stola atď., neprichádza Svetlo, teda niečo vznešené, vôbec do úvahy. Môžeme hovoriť nanajvýš o zlom, teda o temne lepšom, teda svetlejšom.

Ak používa človek stolík alebo pohár, či hocijaký hrubohmotný predmet, uberá sa tým na bojisko dobre známej temnu. Je to pôda, ktorú všetko temné nazýva svojím vlastníctvom. Tým sa mu dopredu poskytuje sila, pri ktorej nemožno zabezpečiť primeranú ochranu.

Všimnime si raz špiritistickú seansu alebo tiež len spoločenskú hru so stolom a pozorujme pritom duchovné, či skôr jemnohmotné deje.

Ak pristúpi jeden človek alebo viacerí ľudia k stolu s úmyslom, aby jeho prostredníctvom nadviazali spojenie s obyvateľmi záhrobia, či už tak, že by sa im ozvali klopaním, alebo čo je obvyklejšie, pohybovali stolom, aby sa mohli z týchto znamení tvoriť slová, je tu následkom spojenia s hmotou v prvom rade pritiahnuté temno, ktoré preberá prejavy. S veľkou obratnosťou používajú často vznešene znejúce slová, snažia sa žiadúcim spôsobom zodpovedať ľuďom myšlienky, ktoré sú pre nich ľahko čitateľné, ale vo vážnych otázkach ich potom vždy zavádzajú; pri častých seansách sa snažia dostať ich stále viac pod svoj vplyv, a tak ich pomaly, ale iste strhávať dolu. Pritom ponechávajú týchto zvedených veľmi obratne vo viere, že stúpajú nahor.

Ak ale hneď na počiatku alebo pri nejakej inej príležitosti dostane sa k slovu prostredníctvom stola zosnulý príbuzný alebo priateľ, čo sa veľmi často stáva, dá sa potom klam uskutočniť ešte ľahšie. Ľudia poznajú, že to skutočne musí byť určitý priateľ, ktorý sa

im prejavuje a potom veria, že je to stále on, keď prostredníctvom stola prichádzajú nejaké prejavy a ak je ako pôvodca udávané meno známeho.

Ale tak to nie je! Nielenže stále číhajúce temno šikovne použije meno, aby dalo zvodom čo najvierohodnejší rás a získalo si dôveru pýtajúcich sa, ale ide to dokonca tak ďaleko, že temný zasiahne do vety, ktorú začal skutočný priateľ a túto úmyselne dokončí nesprávne. Potom vznikne sotva známa skutočnosť, že na jednej hladko a súvislo prejavenej vete boli zúčastnení **dvaja**. Najprv skutočný a možno aj celkom jasný, teda čistejší priateľ a potom temný, zlovoľný, bez toho, aby pýtajúci sa vôbec niečo z toho spozoroval.

Následky toho je možné ľahko si domyslieť. Dôverujúci sa sklame a vo svojej viere zostane otrasený. Protivník využije túto okolnosť k zosilneniu svojho posmechu a svojej pochybnosti, niekedy i k prudkým útokom proti celej veci. V skutočnosti ani jeden nemá pravdu, lebo v tomto prípade nesie vinu nevedomosť, ktorá ešte panuje v celom tomto odbore.

Dej sa však odohráva v úplnej prirodzenosti: Ak pristúpi ku stolu jasnejší, skutočný priateľ, aby vyhovel prianiu pýtajúceho sa a prejavil sa, musí tento jasnejší od stola odstúpiť, len čo sa k nemu tlačí temný; temnejší môže totiž prostredníctvom hmoty stola rozvinúť väčšiu silu, pretože všetko hmotné je toho času vlastnou oblasťou temna.

Chybu robí človek, ktorý si vyberá hmotné, a tak už vopred vytvára nerovnú pôdu. Hutné, ťažké, teda temné, je už svojou hutnosťou hrubohmotnej látke bližšie ako svetlé, čisté a ľahšie a má následkom tesnejšieho spojenia možnosť lepšie rozvinúť svoje sily.

Na druhej strane však aj svetlejšie, ktoré je ešte schopné prejavovať sa prostredníctvom hmoty, má do istej miery ešte blízku hutnosť, inak by spojenie s hmotnosťou k nejakému prejavu sa nebolo vôbec možné. To predpokladá priblíženie sa k hmotnosti, čo má za následok možnosť pošpinenia, len čo bolo pomocou hmoty vytvorené spojenie s temnom. K úniku pred týmto nebezpečím neostáva svetlejšiemu nič iné, ako rýchlo vzdialiť sa od hmoty, teda od stola alebo iného pomocného prostriedku, len čo po ňom siahne temný, a tak vypnúť sprostredkujúci článok, ktorý by vytváral most ponad prirodzenú oddeľujúcu, a tým aj ochrannú priepasť.

V takýchto prípadoch sa potom nedá z oného sveta vyvarovať tomu, aby človek, ktorý robí pokusy so stolom, nebol vydaný napospas nízkym vplyvom. Veď svojim konaním ani nič iného nechcel; veď **neznalosť zákonov nemôže ho ochrániť ani tu**.

Pre mnohých týmito dejmi vysvetlí sa mnohé doteraz nevysvetliteľné, početné záhadné rozpory nájdu svoje riešenie a možno dúfať, že mnohí sa odvrátia a upustia od takých nebezpečných hier!

Rovnako podrobne mohli by sa teraz objasniť aj nebezpečia všetkých ostatných pokusov, omnoho väčších a silnejších. Predbežne však postačí vysvetlenie o týchto najobvyklejších a najrozšírenejších veciach.

Ešte ďalšie nebezpečie treba spomenúť. Takýmito otázkami a dožadovaním sa odpovedí a rád sa stávajú ľudia veľmi nesamostatní a závislí. Opak toho, čo je účelom pozemského života.

Táto cesta je teda nesprávna v každom smere! Prináša len škodu, žiaden úžitok. Je to plazenie sa po zemi, kde je nebezpečie neustáleho stretávania sa s odpornou háved'ou, premárnenie svojich síl a nakoniec človek ostáva ležať ochabnutý, vysilený na ceste ... pre nič!

Týmto tzv. „bádateľským úsilím“ pácha sa veľká škoda i obyvateľom oného sveta!

Mnohým temným sa takto ponúka príležitosť, ba dokonca sú tým priamo uvádzaní do pokušenia vykonať zlo a naviazať si novú vinu, ku ktorej by inak tak ľahko nemohli dôjsť. Iní sú zase zdržovaní vo svojom úsilí nahor neustálym pútaním prianí a myšlienok. Pri jasnom pozorovaní tohoto bádateľského správania zdá sa tak často detinsky svojhlavé, preniknuté tým najbezohľadnejším egoizmom, pritom však ale aj tak neobratné, že vrtiac hlavou, musíme sa

pýtať samých seba, ako je to vôbec možné, že niekto chce verejnosti otvoriť tú zem, na ktorú on sám v skutočnosti ešte nevšiel.

Taktiež je nesprávne, že celé to skúmanie koná sa pred širokou verejnosťou. Tým sa uvoľňuje dráha fantasmom a šarlatánom, tárajom a klamárom a ľudstvu sa takto sťažuje získavanie dôvery.

V ničom sa tak dosiaľ nedialo. A každé bádanie, ktorého plný úspech sa dnes uznáva, utrpelo v dobe hľadania aj mnoho neúspechov. Tieto sa však nedávali na verejnosť, aby ich spoluprežívala! Tým sa verejnosť unaví a časom stratí všetok záujem. Výsledok toho je, že hlavná sila prevratného a rozhodujúceho nadšenia sa stráca ešte skôr, ako je konečne nájdená pravda. Ľudstvo sa už viac nedokáže vzchopiť k jasavej radosť, ktorá všetko strhuje svojim presvedčením.

Spiatočné účinky pri poznaní nesprávnych ciest stávajú sa ostrými zbraňami v rukách mnohých nepriateľov, tí môžu časom u státisícov ľudí vzbudiť takú nedôveru, že títo najúbohejší pri zjavení pravdy ju už ani nebudú chcieť vážne skúmať zo samého strachu pred novým sklamaním! Zapchajú si uši, ktoré by inak otvorili a premeškajú tak poslednú lehotu, ktorá by im ešte mohla dať príležitosť, aby stúpali za Svetlom. Takto potom dosiahlo temno nové víťazstvo! Vďaka za to môže prejaviť tým bádateľom, ktorí mu k tomu podali ruky a ktorí sa radi a pyšne vyzdvihujú za vodcov modernej duchovedy!

32. Nesprávne cesty.

ĽUDIA žijú až na malé výnimky v bezhraničnom a pre nich veľmi osudnom omyle!

Boh nepotrebuje, aby za nimi behal a prosil ich, aby uverili v jeho existenciu. Ani jeho služobníci nie sú vysielaní k neustálemu napomínaniu, aby sa ho ľudia nespúšťali. To by bolo predsa smiešne. Je to znevažovanie a znížovanie vznešeného Božstva niečo také očakávať a takto myslieť. Toto mylné ponímanie spôsobuje veľkú škodu. Je živé správaním sa mnohých skutočne vážnych pastierov duší, ktorí sa snažia v skutočnej láske k Bohu a k ľuďom vždy znovu obracať ľudí lipnúcich len na pozemskom, presvedčať ich a získavať pre cirkev. To všetko prispieva len k tomu, že sa stupňuje donekonečna už aj tak dosť existujúca domýšľavosť človeka o jeho dôležitosť; nakoniec mnohí sú skutočne uvádzaní do bludnej predstavy, že ich treba prosiť, aby chceli dobro. To prináša aj ono zvláštne stanovisko väčšiny tzv. „veriacich“, ktorí sú skôr odstrašujúcimi príkladmi ako vzormi. Tisíce a tisíce z nich pociťujú v sebe určité zadost'učinenie a povznesenie v podvedomí, že veria v Boha, že svoje modlitby vykonávajú s patričnou vážnosťou a že svojim blízkym nespôsobujú úmyselne škody.

V tomto vnútornom „povznesení“ pociťujú akúsi odplatu za dobro, Božiu vďaka za svoju poslušnosť, pociťujú to ako spojenie s Bohom, na ktorého zavše aj myslia s posvätným zaniatením vzbudzujúcim alebo zanechávajúcim pocit blaženosti, ktorým sa šťastne opájajú.

Ale tieto zástupy veriacich idú nesprávne. Žijú šťastne v blude, ktorý si sami vytvorili, nevedomky sa tak zaraďujú k tým farizejom, ktorí prinášajú svoje malé obete so skutočným, ale nesprávnym pocitom vďaky: „Pane, ďakujem Ti, že nie som ako tí druhí.“ To sa síce nevyslovuje, ani sa v skutočnosti na to nemyslí, avšak „povznášajúci pocit“ vo vnútri nie je

ničím iným ako takouto nevedomou modlitbou vďaky, ktorú aj Kristus už označil ako nesprávnu.

Toto vnútorné „povznesenie“ nie je v takých prípadoch nič iné ako prejav sebauspokojenia, vyvolaného modlitbou, alebo úmyselne dobre chcenými myšlienkami. Tí, ktorí sa vydávajú za pokorných, väčšinou sú ďaleko od toho, aby boli skutočne pokorní! Často to vyžaduje aj premáhanie hovoriť s takými veriacimi. Nikdy a nikde nedosiahnu v takom rozpolžení mysle tej blaženosti, o ktorej sa mylne domnievajú, že ju už majú zaistenú! Radšej nech hľadajú na to, aby snád' celkom nezahynuli vo svojej duchovnej pýche, ktorú považujú za pokoru. Mnohým, doteraz ešte úplne neveriacim, bude ľahšie vojsť do kráľovstva Božieho, ako všetkým tým zástupom s ich predstieranou pokorou, ktorí v skutočnosti predstupujú pred Boha nie s jednoduchou prosbou, ale s nepriamou požiadavkou, aby ich odmenil za ich modlitby a zbožné slová. Ich prosby sú požiadavky, ich správanie pokrytectvo. Budú odviati od Jeho tváre ako prázdne plevy. Dostane sa im odmeny určite, ale ináč, ako si oni myslia. Už na zemi sa nadostač nasýtli vo vedomí vlastnej hodnoty.

Pocit blaha zanikne čoskoro pri prestupe do jemnohmotného sveta, kde náhle vystúpi vnútorné cítenie, na zemi sotva tušené, zatiaľ čo prevažne len myšlienkami vzbudzovaný pocit vyjde navivoč.

To vnútorné, tiché, tzv. pokorné očakávanie lepšieho nie je v skutočnosti ničím iným ako požiadavkou, aj keď sa to vyjadruje čo ako peknými slovami. Každá požiadavka je však spupnosť. Len Boh má právo požadovať! Ani Kristus neprišiel k ľuďom so svojím posolstvom s prosbou, ale s výstrahou a požiadavkou. Vysvetľoval síce všetko o Pravde, ale nestaval pred oči poslucháčov vábivé odmeny, aby ich tak povzbudil stať sa lepšími. Vážne hľadajúcim prikazoval pokojne a prísne: „Chod'te a konajte podľa toho!“

S **požiadavkou** stojí Boh pred ľudstvom, nie však s vábením a prosením, ani so žiaľom a smútkom. Ponechá pokojne všetkých zlých a dokonca i všetkých váhajúcich temnu, aby usilujúci nahor neboli viac ohrozovaní ich útokmi a tí ostatní, aby dôkladne prežili všetko, čo považujú za správne, a tak došli k poznaniu svojho omylu!

33. Ideálni ľudia.

BUDE však lepšie, keď povieme: ľudia, chcúci byť ideálnymi! Lenže aj tu musíme vopred veľmi starostlivo vylúčiť v prvom rade všetkých tých, ktorí si to síce nahovárajú, alebo sa radi dajú za takých označovať, i keď vôbec nepatria k tým, ktorí chcú byť ideálnymi.

Toto je tá veľká skupina zmäkčilo blúznivých ľudí oboch pohlaví, ku ktorým sa ešte pridružujú fantáziou obdarení ľudia, ktorí sa nikdy nenaučili svoj dar ovládať a používať ho tak, aby prinášal úžitok. Odpadnúť musia aj tí, ktorí sú ustavične nespokojní so súčasnými pomermi a túto nespokojnosť odôvodňujú tým, že sú ideálnejšie založení ako všetci ostatní, preto sa nehodia do svojej doby.

Ďalej tu nachádzame ešte davy takzvaných „nepochopených“ obidvoch pohlaví, pričom najväčší počet z nich tvoria dievčatá a ženy. Tento druh ľudí si namýšľa, že ich nikto nechápe. Jasne povedané, títo ľudia žijú v trvalých predstavách, že nosia v sebe vzácny poklad, ktorý

nie sú schopní poznať tí, s ktorými sa práve stýkajú. V skutočnosti nie sú v týchto dušiach skryté vôbec žiadne poklady, miesto nich je tam iba nevyčerpatel'ný prameň nekonečných, nikdy neukojiteľných prianí.

Všetkých takzvaných nepochopených ľudí možno pokojne nazvať jednoducho ľuďmi „nepotrebnými“, pretože pre správny súčasný život sa takými javia a oddávajú sa len neskutočne a čiastočne dokonca aj ľahkomyselnosti. Vždy však len tomu, čo sa nehodí pre zdravý pozemský život. Cesta takých večne nepochopených dievčat a žien vedie však, žiaľ, veľmi často k takému spôsobu života, ktorý sa bežne označuje ako „ľahkovážny“, ako nemravný. Vždy sa chcú dať až príliš rady a príliš ľahko, ako aj pričasto „potešiť“, čo určitý druh mužov prirodzene vie a bez rozpakov využíva. Práve tieto nepochopené sú a zostanú vždy a po každej stránke nespoľahlivé. Namýšľajú si, že sú ideálne, ale sú úplne bezcenné, takže vážny človek, ktorý neprechováva nízke úmysly, sa im radšej vyhne z cesty. Bolo by bezúčelné chcieť im pomôcť. Skoro vždy sa k nim rýchlo približujú len „tešitelia“ so **zlými** úmyslami; pričom sa veľmi rýchlo prejaví zvrtné pôsobenie. Na srdci alebo v náručí nejakého takzvaného tešiteľa bude sa totiž nepochopené dievča alebo žena cítiť za niekoľko dní alebo týždňov už znovu „nepochopená“ a zatúži po novom porozumení, pretože vôbec nevie, čo vlastne chce. K všetkým týmto neschopným skupinám pripája sa nakoniec ešte aj skupina neškodných rojkov! Zdanlivo neškodných ako deti. Neškodnosť takého rojka týka sa len jeho názorov na neho samého, na jeho vlastnú osobnosť, ale nie na okolie, na ľudí, s ktorými sa stýka. Na **mnohých** pôsobí takýto neškodný rojko už bezprostredne za rozhovoru ako pomaly rozožierajúci jed, zhubne, rozkladne; pretože rozvíjaním svojich názorov je schopný ich vytrhnúť z normálneho, a teda zdravého pozemského života a zaviesť ich do ríše snov, čo je pre pozemský čas života nevhodné a neskutočné. Ale dobre si pamätajte: Nehovorím, že by taký rojko bol nečistý alebo dokonca zlý, naopak. Môže chcieť to **najlepšie**, ale chce vždy niečo, čo je pre zem neskutočné, prakticky neuskutočiteľné a tým nepôsobí pozemskému bytiu na prospech, ale na prekážku, rozvratne.

Ale i zostávajúcich ľudí „usilujúcich o ideály“, musíme dobre pozorovať a ešte rozlišovať. Nájdeme potom ešte dva druhy: ľudí „po ideáloch túžiacich“ a ľudí o ideály usilujúcich“. Ľudia, po ideáloch túžiaci sú väčšinou slabosi, túžiaci po niečom, čo sa nikdy nedá dosiahnuť. Aspoň nie na zemi, a preto ani nemôžu byť nikdy opravdivo šťastní alebo aspoň veselí. Stoja veľmi blízko skupiny „nepochopených“ a časom prepadajú chorobnej sentimentalite, ktorá nevedie k ničomu dobrému. Po takomto prísnom vylúčení musíme všetkých tých, ktorí nám ešte zostali, hľadať „lampášom za bieleho dňa“, ako sa obrazne hovorí. Tak ich je málo. Ale ani týchto nemnohých ešte síce nemožno potom nazvať „ideálnymi ľuďmi“, ale ako som už povedal, sú to ľudia „o ideál usilujúci“. Usilovať o ideál treba chápať ako osobnú vlastnosť, ktorá sa prejavuje na zemi. Až **to** sú potom ľudia, ktorých možno plne pokladať za cenných; majú veľký, často až ohromný cieľ pred očami, avšak nikdy sa s ním nevznášajú nad zemou. Sú to tí, ktorí sú oboma nohami pevne zakotvení v pozemskom živote, aby z neho neboli vytrhnutí do oblasti neskutočného pre túto zem. Spejú od stupňa k stupňu so zdravým pohľadom a obratnou rukou k ďaleko postavenému cieľu, bez toho, aby pritom neublížili iným ľuďom, ktorí si to nezaslúžia. Osoh, prinášajú takýmto druhom ľudí, je zriedkakedy určený len jednotlivým osobám. Pritom vykorisťovanie akéhokoľvek druhu neprichádza nikdy do úvahy, pretože v tom prípade by označenie usilujúci o ideál nebolo nijako oprávnené. A usilujúci o ideál by mal a mohol byť každý človek, bez ohľadu na činnosť, ktorú tu na zemi vykonáva. Tak môže človek zušľachtiť každú prácu a určiť jej ďalekosiahle ciele. Len nesmie pritom zabúdať, že všetko musí zostať v rámci **pozemského života**. Keď ho opustí, tak to bude pre túto zem neskutočné, a tým nezdravé. Dôsledkom toho je, že sa potom nikdy nemôže dosiahnuť **vzostup**, ktorý je a zostane základnou podmienkou a známkou všetkého, čo sa usiluje o ideál. Na zemi má človek povinnosť stanoviť si ako cieľ to najvyššie, čo môže dosiahnuť a usilovať sa zo všetkých síl, aby tento cieľ dosiahol. Ako

človek! Toto už vopred vylučuje, aby sa staral len o jedlo a pitie ako zvier, ako to mnohí ľudia, žiaľ, robia, alebo aby sa dal rozumom vybičovať k získaniu čisto pozemskej veľkosti a slávy bez toho, že by mal mať na pamäti ako hlavný cieľ všeobecné blaho a povznesenie ľudstva. Všetci títo sú pre zem menej hodní než zvieratá, lebo zvier, je vždy prirodzene **úplne tým**, čím má byť, aj vtedy, keď jeho účelom je iba udržiavanie iných tvorov v ostražitosti, aby nedošlo ku škodlivému ochabnutiu, ktoré by mohlo mať za následok úpadok a rozklad. Veď **pohyb** je vo stvorení podmienkou života. **Byť ostražitým!** Človek, usilujúci sa skutočne o ideál, pozná sa podľa toho, že sa snaží **povzniesť** všetko to, čo je na zemi; avšak nie rozumovým úsilím o veľkosť a moc, ale aby to **zušľachtil!** Všetky jeho myšlienky sú však tiež pozemsky uskutočniteľné, čo prináša úžitok nie len jednotlivcovi, ale celej pospolitosti; zatiaľ čo ľudia, ktorí iba chcú byť ideálnymi topia sa vo svojich predstavách, ktoré sa pre zdravý pozemský život nedajú prakticky využiť, ale len odvádzajú od toho a zaťahujú do sveta škodlivých snov, čím sa prehliada využívať prítomnosť na dozretie svojho ducha, ktorú má každý človek v prítomnom živote vytvárať a rozvíjať.

Ak to vážne posudzujeme, zistíme, že ľudia s ideálne komunistickými myšlienkami sú škodcami ľudstva, pretože uskutočnenie týchto ideí by prinieslo len čosi nezdravé, i napriek tomu, že sami chcú len dobro. Podobajú sa staviteľom, ktorí v **dielni** starostlivo stavajú dom, ktorý má byť postavený na inom mieste. Vyzerá pôvabne a krásne v dielni. Premiestnený na vlastné stavenisko stojí nakrivo a nepevne, takže v ňom nemôže nikto bývať, lebo pôda bola nerovná a nedala sa vyrovať aj napriek najväčšiemu úsiliu. Staviteľia zabudli s tým počítať. Zanedbali správne ohodnotiť to, čo je a čo bolo základnou a nemeniteľnou podmienkou pre túto stavbu! Také niečo nerobí nikto, kto skutočne usiluje o ideál!

Uskutočnenie ideálnych komunistických ideí nemôže vyrastať z takéhoto základu a tým menej v ňom zakotviť, alebo dokonca sa s ním spojiť, lebo tento základ, teda ľudia, sa k nemu vôbec nehodia! Základ je príliš nerovný a takým vždy zostane, keďže na zemi sa nedá docieľiť rovnomerné dozrievanie všetkých ľudí. Stále a stále bude veľký rozdiel v súčasnej zrelosti, lebo jednotlivci sú a duchovne zostanú úplne **svojrásnymi** osobnosťami, ktoré sa môžu iba rozvíjať rozmanitým spôsobom, pretože týmto duchovným osobám nemá byť nikdy odňatá slobodná vôľa **o nich samých!** Doterajšia slobodná vôľa **navonok** bola odňatá ľudstvu pri obrate svetov vtelením sa Božskej vôle na zemi, ktorá bude navždy celkom prirodzene vládnuť nad vôľou ľudskou, pretože stojí nad ňou a je silnejšia! Len vnútorne môže každý jedinec ešte **raz** rozhodovať o svojej duchovnej ceste, ktorá ho povedie ku Svetlu zachovania alebo k temnotám rozkladu! Snažte sa teda spoznať ľudí, ktorí sa na zemi skutočne usilujú o ideály a pomáhajte im v ich činnosti, nakoľko vo výstavbe prinesú len úžitok.

34. Uval'te na neho všetku vinu.

TIETO tak často používané slová sú jedným z hlavných utišujúcich prostriedkov pre ľudí, nazývajúcich sa veriacimi kresťanmi. Avšak tento prostriedok je jed, spôsobujúci omámenie. Podobá sa mnohým jedom, užívaným pri nemociah na otupenie telesných bolestí, aby sa tak docielilo zdanlivé upokojenie; podobne je to v duchovnej súvislosti so slovami: „Uval'te na Neho všetku vinu; lebo On nás vykúpil a Jeho ranami sme uzdravení!“

Pretože veriaci považujú tento výrok za jeden zo základných stĺpov cirkevno-kresťanských náuk, pôsobí to medzi nimi o to zhubnejšie. Budujú na tom celé svoje vnútorné stanovisko. Ale tým sa dostávajú do smrtiaceho objatia slepej viery, v ktorom sa môžu pozerať na všetko ostatné už len v silnom zakalení, takže to celé nakoniec dostane inú tvárnosť. Pravdu zahalí šedý závoj. Oporu potom budú môcť nájsť už len v umelo postavených prekrútených teóriách, ktoré sa však v deň poznania musia zrútiť i s nimi.

„Uval'te na Neho všetku vinu ...! Bláznivý sebaklam! Svetlá Pravda vnikne ako oheň do radov falošných učiteľov i lenivých veriacich, vznieti a spáli všetko nepravdivé! Masy ľudí sa ešte dnes príjemne slnia vo viere, že všetko, čo Spasiteľ vytrpel a vykonal, podstúpil pre nich. V lenivosti svojho myslenia považujú za trúfalosť a bezbožnosť názor každého človeka, domnievajúceho sa, že sa musí ešte aj sám trochu pričiniť, aby sa mohol dostať do neba. V tomto ohľade mnohí prejavujú až zarážajúcu pokoru a skromnosť, ktoré by sme u nich v iných prípadoch márne hľadali.

Podľa ich názoru bolo by to rúhanie sa Bohu, keby niekto čo i len slabo a nespelo pripustil myšlienku, že zostúpenie Spasiteľa na zem, a s tým podstúpené utrpenie a smrť nemohli by ešte stačiť na odpustenie hriechov všetkým ľuďom, ktorí už nepochybujú o jeho vtedajšom pobyte na zemi.

„Uval'te na Neho všetku vinu“. . . myslia si so zanietenu zbožnosťou a nevedia, čo vlastne činia. Ved' spia, avšak ich prebudenie bude raz hrozná! Ich zdanlivo pokorná viera nie je ničím iným, ako samolúbosť a bezhraničná pýcha, keď si myslia, že Syn Boží príde zhora, aby slúžiac, im upravoval cestu, po ktorej by potom mohli bezmyšlienkovite a ťažkopádne stúpať priamo do nebeskej ríše. Každý by vlastne mal ihneď a bez všetkého spoznať túto prázdnotu. Mohla sa zrodiť len z neopísateľnej pohodlnosti a ľahkomyselnosti, ak ju ale nevytvoril dôvtip ako návnadu za účelom získania pozemských výhod!

Ľudstvo sa už stratilo v tisícokrakých bludiskách a klame sa tiež v samotnej bludnej viere. Aké je v tom znižovanie Boha! Čo je človek, keď sa odvažuje očakávať, že sám Boh pošle svojho jednorodeného Syna, teda časť svojho vlastného bezbytosného života, aby na neho ľudia mohli zvaliť bremeno svojich hriechov? A to len preto, aby sa sami nemuseli namáhať s praním svojej špinavej bielizne a s odnášaním temných bremien, ktoré si sami na seba uvalili. Beda tým, ktorí sa budú musieť raz zodpovedať z takýchto myšlienok! Je to najdrzejšie pošpinenie vznešeného Božstva! Kristovo poslanie nebolo tak podradné, ale bolo plné dôstojnosti, kládlo požiadavky a poukazovalo na Otca.

Raz som už poukázal na veľké vykupiteľské dielo Syna Božieho. (*) (*) Prednáška č. 14.: „Vykupiteľ“ Jeho veľké dielo lásky vzišlo a vyrástlo na tomto i onom svete a prinieslo ovocie všetkého druhu. Medzitým však povolani len ľuďmi, snažili sa mnohokrát prehlásiť sa za povolaných Bohom; znesvätenými rukami sa chopili čistých náuk a zatemniac ich, strhli ich hlboko dolu k sebe. Ľudia, ktorí im dôverovali, bez toho, žeby sami vážne skúmali Slovo, ktoré títo učili, sa zrútili s nimi. Vznesené jadro Božskej Pravdy bolo obostreté pozemskými obmedzeniami, takže forma síce zostala, ale všetka žiara pohasla následkom dychtivosti ľudí po pozemskej moci a pozemských výhodách. Len matné šero vládne tam, kde mohol planúť najsvetlejší jas duchovného života! Prosiacemu ľudstvu bol ulúpený klenot, ktorý Ježiš Kristus priniesol **všetkým tým, ktorí po ňom túžia**. Hľadajúcim sa ukazuje falošná cesta,

znetvorená plášťom sebeckej žiadostivosti; premeškajú na nej nielen drahocenný čas, ale veľmi často sa po nej ženú priamo do náručia temna.

Bludné učenia rýchlo vzrastali. Rozbujneli sa a prerástli jednoduchú Pravdu a zahalili sa ligotavým rúchom, z ktorého farebnej nádhery sa šíri nebezpečie, ako z vône jedovatých bylín, ktoré omámia všetko, čo sa k nim priblíži; čím sa ochromí aj bdelosť veriacich nad nimi samými, až nakoniec celkom pohasne. Tým odumrie tiež každá možnosť vzostupu k Svetlu! Ešte raz zaznie volanie Pravdy po celej Zemi. Potom ale príde zúčtovanie osudu s každým a bude mu prisúdené, čo si sám utkal. Ľuďom sa dostane konečne to, čo doteraz tvrdošijne hájili. Budú musieť prežiť všetky tie bludy, ktoré vo svojich prianiach alebo v opovážlivých úmysloch sa pokúšali vytvárať alebo ich nasledovať. U mnohých bude to mať za následok divý nárek a škrípanie zubov zo strachu, zúrivosti a zúfalstva.

Tí, ktorí budú teda veľmi postihnutí zlom a pri súde zavrhnutí, pocítia to naraz ako nespravodlivosť a ako krutosť, až budú uvrhnutí do **tej** skutočnosti, ktorú doteraz, vo svojom pozemskom živote chceli uznávať ako jedine pravú a ktorú neustále vnucovali aj svojim bližným. Potom by im mal pomôcť Boh, proti ktorému sa stavali s bezhraničnou namyslenosťou! Budú ho úpenlivo prosiť, volať a budú tiež očakávať, že On vo svojej Božskosti ľahko odpustí i to najhoršie previnenie „nevedomému“ človečikovi. Podľa svojho zdania bude zrazu príliš „vznešený“, než aby mohol také niečo neodpustiť. On, ktorého doteraz tak znevažovali.

On ich však **nevyslyší**, ani im viac **nepomôže**, pretože predtým nedbali na jeho Slová, ktoré im poslal! A v tom spočíva spravodlivosť, ktorá sa nedá nikdy oddeliť od jeho veľkej lásky.

Bolo povinnosťou ľudí, aby **sami** skúmali **Slovo**, ktoré im dal. I keď nechceli uznať jeho poslov ako takých. Hromovým hlasom im preto zaznie v ústrety: „Nechceli ste! Buďte preto teraz zahubení a vymazaní z knihy života!“

35. Zločin hypnózy.

JE TO zvláštne! Voľakedy sa ľudia, predovšetkým mnohí lekári zúrivo stavali proti tvrdeniu, že skutočne jestvuje hypnóza. Nezlakli sa ani toho, označiť hypnózu ako nezmysel a podvod, ako to krátko predtým urobili aj s liečivým magnetizmom, ktorý sa dnes stal veľkým požehnaním pre mnohých. Tí, ktorí ním liečili, boli veľmi ostro napádaní a nazývaní podvodníkmi a klamármi.

Dnes už sú to opäť práve lekári, ktorí si väčšinou prisvojili používanie hypnózy. Čo kedysi popierali tými najostrejšími výrazmi, to dnes zastávajú.

Toto je možné posúdiť z dvoch hľadísk. Kto celkom nestranné pozoroval vtedajší rozhorčený boj, nemôže sa dnes prirodzene ubrániť úsmevu, ak musí znovu pozorovať, ako voľakedajší nepriateľskí horlivci sa dnes pokúšajú ešte usilovnejšie používať nimi opovrhovanú hypnózu. Na druhej strane sa musí tiež priznať, že takému, takmer grotesknému obratu predsa len patrí úcta. Je predsa treba určitej odvahy, vystavovať sa nebezpečeniu zosmiešnenia, ako je to práve v tomto prípade veľmi ľahko pochopiteľné. Musí sa v tom spoznať to podstatné, čo by ľudstvu skutočne osožilo a z tohto dôvodu ani sa nezľaklo podstúpiť dokonca také nebezpečenstvo.

Je poľutovaniahodné, že sa ľudia z toho nepoučili pre budúcnosť, a že sa nestali opatrnejší pri posudzovaní - a len to pokojne povedzme - pri napádaní, ak ide o veci, patriace do tej istej oblasti ako hypnóza. Žiaľ, aj v mnohých iných odboroch tej istej oblasti dopadá to dnes rovnako, ba skoro horšie i napriek všetkým skúsenostiam. Nakoniec sa bude aj tak musieť zopakovať to isté divadlo, že sa zrazu, len tak bez prechodu, zasadia horlivo o niečo, čo sa dosiaľ snažili tvrdošijne popierať. Ba ešte viac; budú sa bezohľadne usilovať všetkými prostriedkami, aby dostali na použitie do vlastných rúk to, čo prv opatrne a za neustálych bojov prenechávali na objavovanie iným, väčšinou takzvaným „laikom“. Či sa to môže potom ešte vždy označiť ako zásluha a odvážny čin, to nech zostane otvorenou otázkou. Naproti tomu je ľahšie pochopiteľné, že tieto ustavičné opakovania môžu postaviť do iného svetla zmienené jednanie ľudí, i keď bolo označované ako záslužné. Taký je výsledok **povrchného** posudzovania.

Celé to sa stane povážlivejším, len čo sa správne rozoznajú **účinky použitia** hypnózy. Je dobre, že konečne bolo uznané a potvrdené **jestvovanie** hypnózy, a tým prestávajú proti nej útoky vedy, bohaté síce na slová, ale po doterajšej skúsenosti prezrádzajúce len nevedomosť. Ale to, že sa tak veľmi rozšírilo i jej **používanie** pod žičlivou ochranou doterajších protivníkov, ktorí sa zrazu stali vodiacimi, svedčí o tom, že títo „vediaci“ sú ešte omnoho vzdialenejší od skutočného poznania, než pôvodne hľadajúci a toľko urážaní laici.

Je otriasajúce vedieť, aké zlo vzniká tým, že sa dnes tisíce ľudí dôverčivo zverujú takzvaným povolaným rukám, aby sa dobrovoľne podrobili hypnóze. Boli k tomu prehováraní, alebo čo je najpodlejšie, boli k tomu dotláčaní. I keď sa všetko deje s najlepším úmyslom v snahe spôsobiť dobro, nič to nezmení na nesmiernej škode, ktorú vykonávanie hypnózy napácha v **každom prípade!** To **nie sú** povolané ruky, ktoré používajú hypnózu. Povolaným môže byť len ten, kto je dokonale oboznámený s oblasťou, do ktorej patrí všetko to, čo používa. U hypnózy by to bola jemnohmotná oblasť! A kto túto skutočne pozná bez toho, že by si to len namýšľal, **nebude nikdy používať hypnózu**, pokiaľ svojmu blížnemu chce to najlepšie. Iba ak by s plným vedomím zamýšľal mu ťažko ublížiť. Preto sa prehrešuje všade tam, kde používajú hypnózu, bez ohľadu, či sú to laici alebo nie! V tom nejestvuje ani jediná výnimka!

Už pri jednoduchom a logickom uvažovaní musíme dôjsť k záveru, že je to predsa len nesmierna ľahkomyselnosť pracovať s niečím, dosah čoho môžeme dovidieť len v počiatočných stupňoch, a čoho konečný účinok ešte nie je známy. Ak taká ľahkomyselnosť v záležitostiach blaha a osudu blízkych spôsobuje nielen škodu pre dotýčnú pokusnú osobu, ale dvojnásobne ťažko padá aj na hypnotizéra, potom to nemôže nikoho uspokojiť. Ľudia by radšej nemali pristupovať tak dôverčivo na niečo, čo sami dokonale nepoznajú. Ak sa to stane bez ich vedomia a vôle, tak je taký postup tak či tak zločinom, ako každý iný, i keď je vykonaný takzvanými povolanými rukami.

Pretože nemožno predpokladať, že by všetci, ktorí pracujú s hypnózou, mali v úmysle škodiť svojim blížnym, prichádza do úvahy len skutočnosť, že o podstate hypnózy nemajú ani zdania a voči následkom svojej vlastnej činnosti stoja úplne bezradne. O tom nemožno ani v najmenšom pochybovať; veď len jedno alebo druhé môže prichádzať do úvahy. Tak teda zostáva jedine to druhé, neznalosť.

Ak niekto používa voči svojmu blížnemu hypnózu, **spútava tým jeho ducha!** Toto spútanie je samo osebe duchovným prečinom alebo zločinom. Neospravedľňuje ani to, ak sa hypnóza používa za účelom liečenia telesnej nemoci, alebo ako prostriedok na duševné ozdravenie. Práve tak málo zaväži na ochranu hypnózy skutočnosť, že jej pôsobením nastali psychické zmeny k dobrému a súčasne sa zlepšila vôľa dotýčného, takže hypnózou liečený získal. Žiť a konať v takej domnienke je sebaklam; duchu môže priniesť úžitok len to, čo vykoná z úplne **slobodného** a neovplyvneného chcenia, aké potrebuje ku skutočnému vzostupu. Všetko ostatné sú veci nepodstatné, ktoré mu môžu len prechodne priniesť zdanlivý

osoh alebo škodu. Každé pútanie ducha, nech sa to stane za akýmkoľvek účelom zostáva bezpodmienečným zdržaním v možnosti potrebného pokroku. Nehľadiac na to, že takéto spútanie prináša so sebou ďaleko viac nebezpečia ako výhod. Takto spútaný duch nielenže podlieha vplyvu hypnotizéra, ale do určitej miery je vystavený bez ochrany iným jemnohmotným vplyvom a to i napriek event. zákazu hypnotizéra; proti týmto vplyvom potrebuje duch súrnu ochranu, ktorú ako spútaný postráda a poskytnúť mu ju môže len úplná voľnosť pohybu. Že ľudia nepozorujú nič z týchto trvalých bojov, z útokov a ani z vlastnej úspešnej alebo neúspešnej obrany, nevylučuje pritom životnosť v jemnohmotnom svete a jej spolupôsobenie.

Každý, kto je podrobovaný účinnej hypnóze, je teda viac alebo menej trvale brzdený v skutočnom pokroku svojho najvnútornejšieho jadra. Vonkajšie okolnosti, nech sa tým stali ešte nepriaznivejšími alebo zdanlivo prechodne priaznivými, hrajú pri tom iba druhoradú úlohu a nesmú byť tiež preto smerodajnými pre úsudok. **Duch musí zostať v každom prípade slobodný**, lebo nakoniec ide len o neho!

Dajme tomu, že sa dostaví na pohľad viditeľné zlepšenie, o čo sa tak radi opierajú tí, ktorí pracujú s hypnózou, no dotyčný človek nemá z toho v skutočnosti nijaký osoh. Jeho spútaný duch nedokáže v jemnohmotnosti pôsobiť tak tvorivo ako duch dokonale voľný. Jemnohmotné výtvyry z jeho spútanéj či vynútenéj vôle nemajú sily, pretože boli sformované až z druhej ruky a v jemnohmotnom svete veľmi rýchlo vädnú. Preto mu tiež ani jeho zlepšené chcenie nemôže vo zvratnom pôsobení doniesť taký osoh, aký je možné očakávať pri výtvyroch slobodného ducha. Prirodzene je to tiež práve tak aj vtedy, keď spútaný duch z príkazu svojho hypnotizéra chce vykonať, alebo vykoná niečo zlé. Jeho jemnohmotné výtvyry sú bezmocné, a preto čoskoro zaniknú, alebo sú pohltené inými rovnorodými útvarmi i napriek zlému hrubohmotnému počínaniu, takže vôbec nemôže nastať jemnohmotné zvraté pôsobenie; takto prinúteného možno volať síce k pozemskej zodpovednosti, nikdy však k zodpovednosti duchovnej. **Presne taký istý dej je u choromysel'ných!** Opäť v tom vidíme dokonalú spravodlivosť Stvoriteľa, prejavujúcu sa v jemnohmotnom svete živými a vo svojej dokonalosti nedosiahnuteľnými zákonmi. I napriek zlým činom, ktoré takto prinútený človek spáchal pod vplyvom cudzej vôle, nemôže ho zasiahnuť nijaká vina; ale práve tak sa mu nemôže dostať ani požehnanie, pretože jeho dobré skutky boli vykonané pod tlakom cudzej vôle, na čom on sám, ako samostatné „ja“ nemal účasť.

Zato však sa stáva niečo iné: Hypnózou násilné spútanie ducha viaže súčasne aj hypnotizéra k svojej obeti, akoby najsilnejšími reťazami. Nevymaní sa z toho dotiaľ, pokiaľ tomu, koho tak násilne zastavil v jeho slobodnom rozvoji, nepomôže tak ďaleko dopredu, kam by bol musel dôjsť, nebyť spútania hypnózou. Po svojom pozemskom úmrtí musí ísť až tam, kam došiel duch, ním spútaný, i keby to bolo do najhlbších hlbín. Môžeme si podľa toho ľahko predstaviť, čo očakáva takých ľudí, ktorí hodne pracujú s hypnózou. Keď po pozemskej smrti nadobudnú opäť vedomie, spoznajú so zdesením, koľko pút ich viaže jednak k tým, ktorí ich už predišli na druhý svet a jednak k tým, ktorí ešte putujú po zemi. Ani jedno z toho im nebude môcť byť odpustené. Článok za článkom musia tieto putá rozväzovať, i keby mali pri tom stratiť tisícročia. Je skôr pravdepodobné, že to už nebudú môcť dokončiť, ale budú spolu strhnutí do rozkladu, ktorý zničí ich osobnosť, ich vlastné „ja“; **pretože sa ťažko prehrešili proti Duchu!**

36. Astrológia.

BÝVA nazývaná kráľovským umením, a nie neprávom. Lenže nie preto, že by bola kráľovnou všetkých umení, alebo že by bola výsadou len pozemských kráľov, avšak preto, že kto by ju skutočne správne dokázal vykonávať, mohol by v duchovnom zaujať hodnosť kráľovskú, lebo tým by sa stal usmerňovačom mnohých dianí; i tých, čo sa nestanú.

Niet však ani jedného pozemského človeka, ktorému sú zverené tieto schopnosti. Preto všetky práce musia v tom ostať len žalostnými pokusmi, nespoľahlivými, ak to vykonávajúci mieni vážne, ale sú rúhaním, ak miesto hlbokaj vážnosti pri nich spoluúčinkuje vystatovanie a chorobná fantázia.

Samotné výpočty z hviezd môžu byť vôbec len málo osožné; lebo k žiareniu hviezd patrí nezbytné, tiež ako vlastná pôsobiaca sila, živá jemnohmotnosť v celej svojej činnosti ako napríklad svet myšlienkových foriem, karmická oblasť, prúdenia temna a Svetla v hmotnosti a ešte mnoho iného. Ktorý človek sa dnes smie pochváliť, že to všetko jasne a presne pozná a prezrie až do tých najhlbších hlbín a najvyšších výšok hmotnosti!

Žiarenia hviezd tvorí len cesty a prieplyvy, po ktorých môže sústredenejšie prenikať všetko jemnohmotne živé k ľudskej duši, aby sa tam prejavilo. Obrazne vyjadrené, možno povedať: Hviezdy dávajú signál k dobám, v ktorých sa vracajú po ich lúčoch spätné účinky a iné vplyvy, aby sústredenejšie a zomknutejšie mohli prúdiť k človeku. K nepriaznivým alebo nepriateľským žiareniam hviezd sa pridružia zlé zvrtné pôsobenia, vznášajúce sa pre dotyčného človeka v jemnohmotnom svete; naproti tomu k priaznivým žiareniam len dobré zvrtné pôsobenia, podľa rovnorodosti. Z toho vyplýva, že výpočty samy osebe nie sú celkom bezcenné. To však za predpokladu, že pri nepriaznivom žiarení zasiahne človeka len vracajúce sa nepriaznivé zvrtné pôsobenie, alebo pri priaznivom žiarení zase priaznivé. Inak žiarenie nemôže mať nijaký účinok. Naproti tomu hviezdne žiarenia nie sú snáď preludom, same osebe bez spojenia s inými silami neúčinné, ale majú tiež samočinné dôsledky, v určitom **obmedzovaní**. Ak sa v jemnohmotnom svete pre človeka naplnia len zlé spätné účinky natoľko, že dôjdu k prejavu, potom ich činnosť je v dňoch alebo hodinách priaznivého žiarenia hviezd podľa druhu žiarenia buď odrazená, potlačená alebo silne obmedzená. Práve tak samozrejme aj obrátene; takže pri prejavujúcich sa dobrých spätných pôsobeniach býva to priaznivé odstavené nepriaznivým žiarením, týmto žiareniam zodpovedajúci čas.

Ak teda aj **kanály** vyžarovania hviezd **bežia naprázdno** pre nedostatok **rovnorodých** pôsobení, tak predsa ešte vždy slúžia eventuálne k dočasnému **odstaveniu** práve pôsobiacich inorodých zvrtných pôsobení, takže teda nikdy nezostávajú celkom bez vplyvu. Lenže dobré lúče nemôžu vždy priniesť len dobro a zlé lúče vždy len zlo, ak pre dotyčného človeka nie je niečo také v spätných pôsobeniach prichystané.

Astrológovia na to nemôžu povedať: „Nuž teda, predsa len my máme pravdu“. Pretože táto ich pravda je len podmienená a **veľmi** obmedzená. Neopravňuje k často tak namysleným tvrdeniam a k obchodnému vychvaľovaniu. Prieplyvy hviezdnych lúčov, plynúce naprázdno, môžu síce spôsobiť prerušenie, ale nič iného, ani dobré, ani zlé. K tomu treba dodať, že dočasné prerušenie zlých zvrtných pôsobení má v určitom zmysle tiež už niečo dobré. Stiesnenému dostáva sa tak času k oddychu, a tým aj sila k ďalšiemu znášaniu nepriaznivých spätných účinkov.

Výpočty astrológov mohli by byť vítané, keby nebolo mnohonásobného vystatovania a reklamy. Rozhodujú tu však ešte iné dôležité okolnosti, ktoré spoľahlivosť týchto výpočtov veľmi spochybňujú, takže výpočty v skutočnosti spôsobujú na verejnosti viacej škody ako osohu.

Do úvahy prichádza totiž nielen tých niekoľko hviezd, ktoré dnes astrológovia používajú k výpočtom. Nespočetné iné, astrológmi ani nepoznané hviezdy hrajú nesmiernu rolu, pretože

zoslabujú, križujú, zosilňujú a odsúvajú účinky iných hviezd, takže výsledný obraz výpočtu môže byť často celkom opačný, než ten, čo dnes môže vysloviť i ten najslávnejší astrológ.

Konečne je tu ešte ďalší bod, a to ten najdôležitejší a najobtiažnejší: je to **duša** každého človeka! Len taký by sa mal odvážiť zostavovať astrologické výpočty, ktorý v každom prípade môže, okrem iných požiadaviek, odhadnúť každú jednotlivú dušu až do posledného stupňa! Kto dokáže rozoznať všetky jej schopnosti, vlastnosti, spletnosti jej karmy, ako aj celé jej snaženie, skrátka, jej skutočnú záhrobnú zrelosť alebo nezrelosť až do posledného odstupňovania. Žiarenia hviezd môže byť pre človeka sebpriaznivejšie, a predsa ho nemôže stretnúť nič jasné, teda dobré, ak má mnoho temna okolo seba následkom stavu svojej duše. V opačnom prípade však, ani ten najnepriaznivejší zo všetkých hviezdnych prúdov nebude môcť človeka stiesniť natoľko, aby tým utrpel vážnu škodu, ak jeho duševný stav má okolo seba len čistotu a jasnosť, vždy sa to bude musieť nakoniec obrátiť len k dobrému. Múdrosť a všemohúcnosť Božia nie je tak jednostranná, ako si to vo svojich výpočtoch predstavujú stúpenci astrológie. Boh nestavia osud svojich ľudí, teda ich blaho a utrpenie, iba na vyžarovaní hviezd. Vyžarovania síce mocne spolupôsobia, nielen u každého jednotlivca, ale v celom svetovom diani. Predsa sú však v tom tiež iba nástrojmi, ktorých činnosť nielenže súvisí s mnohými ostatnými, ale tým zostáva tiež závislé vo svojich možnostiach všetkých dôsledkov. I keď sa niektorí astrológovia domnievajú, že pracujú intuitívne, z vnuknutia a inšpirácie, aj tak to nemôže prispieť k prehĺbeniu natoľko, žeby sa mohlo omnoho viac dôverovať pravdivosti ich výpočtov.

Ich vnuknutia nemôžu prichádzať z vysokej úrovne; odtiaľ visí závoj cez nesmiernu priepasť, deliacu všetko prehliadajúceho Ducha od ľudstva. Výpočty zostanú jednostranným, kusým a nedostupným dielom, plným medzier, skrátka nedokonalé, nesprávne a vnášajú teda medzi ľudí nepokoj. Nepokoj je však pre dušu najväčším nepriateľom, pretože otriasa stenu prirodzenej ochrany a vpúšťa tak dovnútra práve tým často zlo, ktoré by inak nemalo nijaký prístup. Mnohí ľudia sa stávajú nespokojnými, keď si povedia, že majú v tomto čase zlé žiarenie, avšak často, keď sú presvedčení, že ich práve ovplyvňujú dobré lúče, stávajú sa príliš dôverčivými, a tým neopatrnými. Pre nedokonalosť výpočtov nahromadia si len zbytočné starosti, miesto toho, aby vždy mali slobodného a radostného ducha, ktorý k obrane vynaloží viac sily, než môžu potlačiť tie najsilnejšie zlé prúdy. Astrológovia by mali, ak nemôžu inak, pokojne pokračovať vo svojich prácach a snažiť sa v nich zdokonaľiť, ale len v tichosti a len pre seba, **ako to skutočne tiež robia medzi nimi tí, ktorí to berú vážne!** Iných ľudí by mali od takých nedokonalých výsledkov ešte ušetriť, pretože pôsobia len zhubne. Ako ovocie dozrieva z toho len otrasenie sebadôvery a škodlivé pútanie slobodných duchov, čoho sa bezpodmienečne musia vyvarovať.

37. Symbolika (*)v ľudskom osude.

KEBY sa ľudia úplne nevyčerpávali potrebami a mnohými ničotnosťami všedného života, ale radšej venovali trochu pozornosti dôkladnejšiemu pozorovaniu veľkých i malých dejov a udalostí vo svojom okolí, museli by čoskoro dôjsť k novému poznaniu. Boli by prekvapení, že mohli doteraz nevšímavo prehliadať aj tak nápadné veci. (*) Symbolické odpykanie. A je tu tiež mnoho dôvodov potriať sústrastne hlavou nad sebou. Len pri troške pozornosti otvorí sa im zrazu celý svet prísne usporiadaného živého diania, svedčiaceho zreteľne o pevnom riadení vyššou rukou: Je to svet symboliky!

Tento má svoje korene hlboko v jemnohmotnej časti stvorenia a len jeho najvzdialenejšie výbežky prenikajú do pozemsky viditeľného, podobá sa zdanlivo celkom pokojnému moru, ktorého neustále pohyby nevidieť, a môžu byť pozorované len na okraji pobrežia. Človek netuší, že pri troške pozornosti a celkom nepatrnom úsilí môže jasne pozorovať činnosť pre neho tak dôležitej a ním obávannej karmy. Umožní sa mu dôvernejšie sa s tým oboznámiť, čím postupne zmizne strach, vznikajúci často u mysliacich ľudí a karma stratí svoju hrôzu. Pre mnohých to môže byť cesta k vzostupu, ak sa pozemsky viditeľnými udalosťami naučia vyciťovať hlbšie vlny jemnohmotného života a budú ich môcť ďalej sledovať; časom tak dôjde k presvedčeniu o jestvovaní bezpodmienečne dôsledných zvratných pôsobení. Ale ak sa človek dostal až tak ďaleko, prispôsobí sa tomu pomaly krok za krokom, až nakoniec spozná v celom stvorení, teda v jemnohmotnom i v hrubohmotnom svete, prísne logickú a dokonalú hnaciu silu vedomej Božskej vôle. Od tej chvíle bude s ňou rátať a dobrovoľne sa pred ňou sklóni. To však pre neho znamená plávanie v sile ktorej účinky môžu mu byť už len osožné. Ona mu slúži, pretože ju vie používať tak, že sa sám do nej správne vpraví, aj prispôsobí. Takto sa potom zvrtné pôsobenie môže pre človeka prejavovať len ako darca šťastia. S úsmevom pozoruje, ako sa každé biblické slovo splňuje do písma to slovo, ktoré pre svoju detskú jednoduchosť mu niekedy hrozilo byť kameňom úrazu a jeho splnenie sa mu preto zdalo príliš ťažkým, lebo to podľa jeho doterajšej mienky vyžadovalo otrockú myseľ. Doteraz ním nepríjemne pociťovaná požiadavka bezohľadnej poslušnosti prejaví sa po čase jeho pootvorenému zraku ako najvyššie vyznamenanie, ktoré môže dostať niektorý tvor. Stáva sa pravým darom Božím, skrývajúcim v sebe možnosť nesmierneho rozvinutia duchovných síl a ktorý dovoľuje človeku osobne vedome spolupôsobiť v nádhernom stvorení. Výroky: „Kto sa sám ponížuje, bude povýšený“, človek sa musí „pokorne skláňať pred svojím Bohom“, aby vošiel do Jeho kráľovstva, má „poslúchať“, „slúžiť“ a všetky ostatné biblické rady, vopred odradia moderného človeka týmto jednoduchým, detským a predsa tak výstižným spôsobom vyjadrovania, pretože zraňujú jeho hrdosť, prameniáciu z vedomia rozumových znalostí. Nechce už byť tak slepo vedený, ale poznávajúc, chce vo všetkom vedome spolupracovať, aby sa mu z **presvedčenia** dostalo vnútorného rozmachu, ktorý je potrebný k všetkému veľkému. A to **nie je nesprávne!**

Človek **má** vo svojom pokračujúcom vývoji stáť vo stvorení vedomejší, než bol predtým. A až s radosťou spozná, že jednoduché biblické výrazy svojím, dnešnej dobe tak cudzím, spôsobom radia presne to isté, k čomu sa tiež on, po poznaní mocných prírodných zákonov, dobrovoľne a s úplným presvedčením rozhoduje, potom spadne páska z jeho očí. Zostane zhrozený pred skutočnosťou, že doteraz staré náuky len zavrhoval, pretože si ich nesprávne vykladal a nikdy sa vážne nepokúšal preniknúť do nich správnym spôsobom, aby ich priviedol do súladu s dnešnou schopnosťou chápania. **Ked' sa dnes povie:** „V pokore sa sklóniť pred vôľou Božou“, alebo „Po správnom poznaní mocných zákonov prírody využívať ich vlastnosť a účinky“, **je to jedno a to isté.**

Človek môže využiť sily, nesúce vôľu Božiu len vtedy, keď ich dôkladne študuje, teda spoznáva, podľa nich sa potom riadi. Avšak počítať s nimi alebo riadiť sa podľa nich nie je v skutočnosti nič iné, než sa im prispôbiť, teda podrobiť sa im! To znamená nestavať sa **proti** týmto silám, ale ísť s **nimi**. Len tým, že človek prispôbi svojou vôľou vlastnostiam týchto síl, t.j. že ide rovnakým smerom s nimi, dokáže využiť aj moc týchto síl. To neznamena podmanenie si týchto síl, ale pokorné sklonenie sa pred vôľou Božou! I keď človek tak mnohé považuje za svoju múdrosť alebo za vynález vedy, nič to nemení na skutočnosti, že všetko to je len „nájdením“ účinkov jestvujúcich prírodných zákonov, teda Božej vôle, ktorú tým „spoznal“, alebo jej **zhodnotením a využívaním** „podrobuje“ sa tejto vôli. Toto **je** skutočné pokorné sklonenie sa pred vôľou Božou, t.j. „poslušnosť“!

Teraz však k symbolike! Všetko dianie vo stvorení, teda v hmotnosti musí vo svojom kolobehu dôjsť k správne ukončeniu, alebo ako možno tiež povedať: musí sa uzavrieť ako kruh. Preto sa podľa zákonov stvorenia všetko vracia bezpodmienečne späť k svojmu východisku, kde jedine môže nájsť svoje zakončenie, teda vyriešenie, rozuzlenie, alebo vyhasnutie činnosti. Tak je to nielen s celým stvorením samotným, ale aj s každým jednotlivým dejom. Z toho potom vzniká neodvratné spätné pôsobenie, prinášajúce so sebou opäť symboliku.

Z toho, že všetky deje musia končiť tam, kde vznikli, vyplýva, že každý dej sa musí ukončiť v rovnakom druhu hmoty, kde bol jeho začiatok. Jemnohmotný začiatok musí teda mať jemnohmotné ukončenie, ale hrubohmotný začiatok, zase hrubohmotný koniec. Ľudia nedokážu vidieť jemnohmotnosť, len hrubohmotný koniec každého deja je im síce viditeľný, ale mnohým k tomu chýba správny kľúč, teda začiatok, spočívajúci najčastejšie v predchádzajúcom hrubohmotnom bytí.

Aj keď tu väčšina všetkých dejov zvrätneho pôsobenia sa odohráva len v jemnohmotnom svete, predsa takto účinkujúca karma nemohla by nájsť úplné rozuzlenie, keby jej ukončenie nesiahalo nejakým spôsobom do sveta hrubohmotného a nestalo sa tam viditeľným. Až týmto viditeľným dejom, zodpovedajúcim zmyslu spätného pôsobenia, môže byť bežiaci kruh uzavretý, čím nastane úplné rozuzlenie, bez ohľadu, či je toto podľa druhu prvotného začiatku dobré, alebo zlé, či to prináša šťastie alebo nešťastie, požehnanie alebo rozuzlením odpustenie. Tento posledný viditeľný prejav **musí** prísť tam, kde bol jeho začiatok, teda k **tomu** človeku, ktorý kedysi nejakým činom dal k tomu podnet. V žiadnom prípade sa mu nedá vyhnúť.

Ak sa teda dotýčný človek medzitým vnútorne zmenil natoľko, že v ňom ožilo niečo šľachetnejšie než jeho predchádzajúce konanie, nemôže sa spätný účinok pre svoju rovnorodosť pevne zachytiť. U duše usilujúcej sa nahor už nenachádza rovnorodú pôdu, pretože sa duša podľa zákona duchovnej tiaže stala svetlejšou, a tým ľahšou. (*)

Prírodným následkom toho je, že blížiaci sa temnejší účinok je presiaknutý svetlejším okolím dotýčného človeka, a tým značne oslabený. No i napriek tomu musí byť úplne splnený zákon kolobehu a zvrätneho pôsobenia vo svojej samočinnej sile. Zrušenie ktoréhokolvek prírodného zákona je nemožné. (*) Prednáška č. 6: Osud.

Preto v zmysle neochvejných zákonov aj takto oslabený vracajúci sa spätný účinok musí sa tiež **viditeľne** prejaviť hrubohmotne, aby bol rozuzlený, teda vymazaný. Koniec sa musí vrátiť a spojiť so začiatkom. Následkom okolia, ktoré sa stalo jasnejším, nemôže však temná karma človeku uškodiť. A tak sa stáva, že tento oslabený spätný účinok zapôsobí len na jeho bližšie **okolie** tak, že dotýčný sa dostane do situácie, kedy dobrovoľne vykoná niečo také, čo svojím spôsobom ešte vždy zodpovedá **zmyslu** vracajúceho sa spätného pôsobenia. Rozdiel medzi pôvodne nezoslabenou silou jemu určeného účinku vracajúceho sa temného prúdu je v tom, že toto mu nespôsobí nijakú bolesť alebo škodu, ale mu možno dokonca urobí radosť.

To je potom **čisto symbolické** rozuzlenie mnohej **t'ážkej** karmy, ktoré je však v dokonalom súlade so zákonmi stvorenia, samočinne takto pôsobiacimi podľa zmeny

duševného stavu. Preto väčšina ľudí si to často ani neuvedomuje. Karma je tým rozuzlená a neotrasiteľnej spravodlivosti sa zadost'učinilo až do tých najjemnejších odtieňov. V týchto dejoch, ktoré sú podľa zákonov stvorenia samozrejme, spočívajú také nesmierne prejavy milosti, aké mohla vytvoriť jedine všemúdrost' Stvoriteľova v Jeho dokonalom diele.

Je mnoho takýchto spôsobov čisto symbolických rozuzlení, ktorých spätné účinky by človeka ťažko zasiahli!

Veď si príklad: Človek tvrdého, panovačného charakteru, uplatňujúc tieto vlastnosti, utláčal svojich blízkych, čím si naviazal ťažkú karmu. Táto, oživovaná rovnorodosťou, obieha v kruhu a potom rovnakým mnohonásobne zosilneným spôsobom musí na neho dopadnúť späť. Pri približovaní sa toto prúdenie bezohľadnej panovačnosti, často nesmierne zosilňované zákonom príťažlivosti jemnohmotnej rovnorodosti tak zamorí celé jemnohmotné okolie dotyčného, že to zapôsobí pranikavo i na úzke s ním súvisiace hrubohmotné okolie. Tým sa vytvoria pomery, ktoré prinúti niekdajšieho pôvodcu, aby trpel pod rovnakou panovačnosťou ešte ďaleko viac, než voľakedy ním trýznení bližní.

Ak ale taký človek prišiel medzitým k lepšiemu poznaniu a úprimnou snahou k vzostupu si získal svetlé a ľahšie okolie, potom samozrejme sa tým zmení prejav posledného účinku. Vracajúce sa hustejšie temno je prežiarené viac alebo menej novým okolím dotyčného, čo závisí od intenzity jeho svetla a podľa toho sa urobí viac alebo menej neškodným. Pri veľkom vzostupe predtým tak panovačného človeka, teda pri mimoriadnom polepšení vinníka sa môže stať, že konečný účinok karma je akoby nadobro prerušený. On len prechodne robí niečo, čo sa navonok podobá pokániu. Povedzme, že ide o ženu. Tu by stačilo, keby raz svojej pomocníčke vzala z ruky kefu na drhnutie, aby jej celkom vľúdne ukázala, ako sa drhne dlážka. I keď to bude len niekoľko pohybov tohoto druhu, predsa to postačí pre symboliku najnižšieho slúženia. Tento krátky dej poskytne rozuzlenie, ktoré sa muselo stať **viditeľným**, a ktoré, i keď je to tak ľahké, môže ukončiť ťažkú karmu.

Práve tak upratanie jednej jedinej izby môže byť symbolom k ukončeniu a zrušeniu viny, ktorej odpykanie alebo spätné pôsobenie by bolo inak vyžadovalo väčšie, bolestné a závažné zmeny. Takéto veci vyplývajú nejakým spôsobom zo zoslabených účinkov zvrätneho pôsobenia a niekedy aj duchovné vedenie dômyselne používa zdanlivo náhodné konanie k tomu, aby sa ním dosiahlo rozuzlenie karma.

Pri všetkom tom sa samozrejme predpokladá, že už nastal neobvykle veľký vzostup a s tým spojená zmena duševného stavu. To sú okolnosti, ktoré astrológ prirodzene nedokáže brať do úvahy, takže svojimi výpočtami často spôsobí zbytočné obavy. Niekedy tým dokonca vyvolá taký strach, že už samotná sila tohto strachu môže priniesť alebo vytvoriť neprijemnosti, takže sa potom, samozrejme len zdanlivo, spĺňa i výpočet, ktorý by sa inak bez tohto strachu bol ukázal ako nesprávny. V takýchto prípadoch dotyčný človek však sám svojím strachom otvoril dvere vo svetelnom kruhu, ktorý ho obklopuje. Kto sám dobrovoľne vystrčí ruku z ochranného obalu, tomu sa nedá pomôcť zo žiadnej strany. Jeho vlastná vôľa preráža zvnútra **každú** ochranu. Bez jeho vlastného chcenia nemôže k nemu zvonku cez jeho svetelný obal nič preniknúť.

Tým sa teda môže sformovať k symbolickému rozuzleniu karma i tá najmenšia úslužnosť voči svojim blízkym, skutočne precítené utrpenie blížneho alebo jediné priateľské slovo.

Toto musí prirodzene predchádzať; inak nemôže byť ani reči o symbolickom rozuzlení, pretože potom všetko vracajúce sa prúdenie sa plne prejaví v každom smere. Len čo sa v človeku skutočne prejaví vážne chcenie k vzostupu, čoskoro bude môcť pozorovať, ako postupne stále viac a viac života prichádza do jeho okolia; akoby mu všemožné veci boli kladené do cesty, čo ale vždy dobre skončí. Je mu to až nápadné. Konečne práve tak nápadne príde potom obdobie, keď nastane viacej pokoja, alebo kedy všetky udalosti budú zreteľne a viditeľne prospievať k jeho pozemskému vzostupu. Doba odpykávania potom minula. S radostnou vďakou sa potom človek môže oddať myšlienke, že z neho spadlo mnoho

previnení, ktoré inak bol by musel ťažko odpykávať. Potom nech je na stráži, aby všetky osudové vlákna, ktoré nanovo naviaže svojim chcením a prianím, boli len dobré, aby ho mohlo stretávať len dobro!

38. Viera.

VIERA nie je taká, ako ju prejavuje väčšina takzvaných veriacich. Skutočná viera vzniká až vtedy, keď si človek celkom osvojil obsah Božích posolstiev a tie sa mu tým stali živým nenúteným presvedčením.

Posolstvá od Boha prichádzajú prostredníctvom Božieho slova, ako aj cez jeho stvorenie. Všetko svedčí o Bohu a jeho vôli. Len čo môže človek vedome **prežívať** celé to dianie a bytie, bude jeho cítenie, myslenie a pôsobenie jediným radostným velebením Boha. Potom ale stíchne a nebude mnoho hovoriť o tom. Stal sa však osobnosťou, ktorá s týmto tichým uctievaním Boha, čo možno nazvať tiež dôverou v Boha, stojí pevne a isto v celom stvorení. Nebude sa vznášať vo fantázii, ani sa nedostane do vytrženia; práve tak málo bude žiť na zemi len v duchovnom, ale bude vykonávať svoju pozemskú prácu so zdravými zmyslami a sviežou odvahou. Pritom bude používať tiež chladný rozum ako nutnú obranu, ak bude napadnutý. Použije ho ako ostrú zbraň, samozrejme bez toho, aby bol pri tom nespravodlivý.

Vôbec nemá mlčky znášať, keď sa na ňom pácha bezprávie. Inak by tým podporoval a posilňoval zlo.

Teraz však je veľmi mnoho ľudí, ktorí sa len **domnievajú**, že sú veriaci! Napriek všetkému vnútornému priznaniu o jestvovaní Boha a Jeho pôsobenia obávajú sa posmechu pochybovačov. Je im trápne, nepríjemne a pri rozhovoroch o tom, prechádzajú cez to mlčky, s diplomatickým výrazom v tvári a svojim rozpačitým postojom trvale ustupujú pochybovačom. To nie je viera, ale len vnútorné **priznanie!** V skutočnosti tým zapierajú svojho Boha, ku ktorému sa v tichosti modlia a za to očakávajú od neho všetko dobré.

Falošná ohľaduplnosť voči pochybovačom sa tým nemôže ospravedlniť, že „veriacim“ je vec príliš „posvätná a príliš vážna“, než aby ju vystavili posmechu. Nedá sa to už nazvať skromnosťou, ale len nízkou zbabelosťou! Prehovorte konečne nahlas, čieho Ducha ste deti! Konajte bez strachu s **každým** človekom, hrdo, ako prísluší Božím deťom! Len potom budú konečne i pochybovači nútení krotiť svoj posmech, prezrádzajúci i tak len ich neistotu. Teraz je ale tento posmech bojazlivým správaním mnohých „veriacich“ len pestovaný a živý.

Títo ľudia klamú sami seba, pretože slovu „viera“ pririekli celkom iný význam, než toto slovo vyžaduje. Viera musí byť **živá**, to znamená, že musí byť niečím viac ako presvedčením, musí sa stať skutkom! A skutkom sa stane, až prenikne všetkým - celým cítením, myslením i konaním. Musí byť zvnútra navonok nevtieravo citeľná a viditeľná vo všetkom, čo patrí k človeku, teda byť samozrejmosťou. Nikto ju nesmie držať pred sebou ani ako prelud ani ako štít; ale všetko, čím sa človek navonok prejavuje, musí vyplývať len z prirodzeného vyžarovania vnútorného duchovného jadra. Ludovo povedané, pravá viera musí byť teda silou, ktorá vyžaruje z ducha človeka, preniká jeho telom i krvou a stáva sa tak jedinou prirodzenou samozrejmosťou. Nie je to nič predstierané, nič vynútené, nič naučené, ale iba sám život!

Pozrite sa na mnohých veriacich: Títo tvrdia, že bezvýhradne veria v pokračovanie života po smrti a zdanlivo zameriavajú na to aj svoje myšlienky. Ak sa im ale naskytne niekedy príležitosť dostať dôkaz o posmrtnom živote, presahujúci všedné pozorovanie, sú zhrození alebo hlboko rozochvení! Tým ale ukazujú, že predsa len o záhrobnom živote neboli v skutočnosti celkom presvedčení. Inak by im taký príležitostný dôkaz musel byť celkom prirodzený. Nesmeli by sa teda ani zhroziť, ani byť z toho zvlášť rozochvení. Okrem toho sú ešte nespočetné deje, dávajúce zreteľne najavo, ako málo veriacimi sú takzvaní veriaci. Viera v nich nie je živá.

39. Pozemské majetky.

VELMI často sa vynára otázka, či sa človek má zbavovať pozemských majetkov, alebo o ne nedbať, keď sa usiluje o **duchovný** prospech. Bolo by pochabé hlásať takú zásadu! Ak sa povie, že človek nesmie lípnúť na pozemských majetkoch, ak usiluje o kráľovstvo nebeské, to neznamená, že má pozemský majetok rozdať alebo zahodiť a žiť v chudobe. Človek môže a má radostne užívať to, čo mu Boh svojim stvorením učinil prístupným. Že sa človek „nesmie upriamiť“ na pozemský majetok, znamená toľko, že sa nemá dať strhnúť tak ďaleko, aby hromadenie majetku považoval za najvyšší cieľ svojho života, aby sa teda „neupriamil“ predvážne na túto jedinú myšlienku. Také stanovisko muselo by ho samozrejme odvádzať od vyšších cieľov. Už by na to nemal čas a všetkými vláknami svojho bytia by skutočne lipol na tomto jedinom ciele ako získať pozemské statky. Nech už by to bolo kvôli samotnému majetku alebo kvôli pôžitkom, ktoré majetok umožňuje, alebo pre iné účely, to je jedno, výsledok by bol v podstate ten istý. Človek lipne a pripúta sa tak na čisto pozemské, čím stráca pohľad nahor a nemôže stúpať.

Táto falošná mienka, že pozemský majetok sa nezlučuje so snahou o duchovný vzostup, spôsobilo u väčšiny ľudí aj ten nezmyselný názor, že všetky duchovné snaženia, nesmú mať nič spoločné s pozemským majetkom, ak sa majú brať vážne. Akú škodu si tým ľudstvo zaviniло, to si napodiv nikdy neuvedomilo.

Ľudia si tak znehodnocujú duchovné dary, teda tie najvyššie, ktorých sa im môže dostať; lebo týmto zvláštnym postojom boli všetky duchovné snahy odkázané na obeť a dary ako **žobráci**, takže sa aj do vzťahov k duchovným veciam votrelo nepozorovane to isté stanovisko, ako voči žobrákovi. Preto tieto nemohli získať tú vážnosť, ktorá im predovšetkým patrí. Z rovnakého dôvodu museli tieto snahy už od začiatku niesť v sebe zárodok smrti, pretože nikdy nemohli stáť pevne na vlastných nohách, ale boli závislé vždy od dobrej vôle ľudí. Práve preto, aby vážne usilujúci chránil a uchovával pred ľudstvom to, čo mu je najposvätné, **duchovné**, nesmie pohrdáť pozemským majetkom! V hrubohmotnom svete mu teraz musia slúžiť hlavne ako štít, aby mohol rovnaké odrážať rovnakým. Vyvolalo by to nezdravý stav, keby tí, ktorí sa usilujú duchovne nahor, chceli v dobe materialistov opovrhovať najmocnejšou zbraňou bezohľadných protivníkov! Bola by to ľahkomyselnosť, ktorá by sa mohla ťažko vypomstiť.

Preto vy, opravdivo veriaci, nepohrdajte pozemským majetkom, lebo mohol byť vytvorený len vôľou Boha, ktorého sa snažíte uctievať! Nedajte sa uspať pohodlím, ktoré môže priniesť so sebou vlastníctvo pozemského majetku, ale užívajte ho zdravo.

Podobne je to so zvláštnymi darmi takých síl, ktoré liečia rôzne choroby, alebo s podobnými schopnosťami, prinášajúcimi bohaté požehnanie. Veľmi naivne, alebo správnejšie povedané, celkom bezočivo sa ľudia domnievajú, že im tieto schopnosti majú byť dané k dispozícii zdarma, pretože vraj tieto im boli udelené z duchovna len ako zvláštny dar, aby sa využívali. Ide to dokonca tak ďaleko, že niektorí ľudia očakávajú ešte zvláštny prejav vďaka za to, že v najväčšej tiesni sa „uponížili“ vyhľadať pomoc tohto druhu. Takýmto ľuďom musí byť odoprená každá pomoc, i keby to bolo to jediné, čo ich má zachrániť!

Takto obdarení ľudia by sa mali naučiť predovšetkým vyššie oceňovať zverený im dar Boží, aby sa neustále nehádzali perly sviniam. K poskytnutiu opravdivej pomoci potrebujú **ďaleko viac** telesnej i jemnohmotnej sily, ako aj času, než právnik k svojej najlepšej obhajovacej reči, či lekár pri mnohých návštevách chorých, alebo maliar k namaľovaniu obrazu. Žiadnemu človeku by nikdy nenapadlo, aby od právnika, lekára, či maliara požadoval bezplatnú činnosť; a predsa dobrá chápacosť, ako aj každé iné nadanie nie je ničím iným, než „darom Božím“. Odhodte konečne tento žobrácky šat a ukážte sa v rúchu, ktoré vám patrí!

40. Smrť.

SMRŤ je niečo, v čo veria všetci ľudia bez výnimky! Každý je o jej príchode presvedčený. Je jednou z mála skutočností, o ktorej niet sporu ani nevedomosti. Predsa však väčšina ľudí sa bráni myšlienke na smrť i napriek tomu, že už od detstva počítajú s tým, že raz musia zomrieť. Mnohí sú dokonca podráždení, keď sa o tom náhodou hovorí v ich prítomnosti. Iní sa zase starostlivo vyhýbajú navštevovať cintorín a zúčastňovať sa pohrebov. Ak predsa stretnú na ulici pohrebný sprievod, snažia sa čo najrýchlejšie zbaviť každého dojmu. Pritom ich neustále prenasleduje tajný strach, že by ich smrť mohla náhle prekvapiť. Neurčité obavy ich odrádzajú pristúpiť s vážnymi myšlienkami k tejto neodvratnej skutočnosti.

Sotva sa nájde ešte niečo iné, čo je tak nevyhnutné a súčasne sa v myšlienkach neustále odsúva stranou, ako je smrť. Ale okrem narodenia už nejestvuje v pozemskom živote iný, tak významný dej ako smrť. Je predsa nápadné, že človek tak nerád myslí práve na začiatok a koniec svojho pozemského bytia, zatiaľ čo všetkým iným dejom, dokonca úplne vedľajším veciam, snaží sa prikladať hlboký význam. Báda a hľba skôr o všetkom, čo sa deje medzi narodením a smrťou, než o tom, čo by mu prinieslo vysvetlenie o začiatku a konci jeho pozemskej dráhy. Smrť a narodenie sú totiž preto tak úzko spojené, lebo jedno je dôsledkom druhého.

Ako málo vážnosti však človek prikladá už samotnému plodeni! Len vo veľmi zriedkavých prípadoch nájde sa pri tom niečo ľudsky dôstojné. Práve pri tomto deji sa ľudia s obľubou stavajú na úroveň zvierat, ale nedokážu pritom zachovať si ich nevinnosť. To znamená, že sa znižujú **pod** zviera. Lebo toto sa správa podľa stupňa, ktorý zaujíma vo stvorení. Človek však nedokáže, alebo sa ani nechce postaviť na stupeň, jemu prináležiaci. Zostupuje čoraz hlbšie a potom sa diví, keď to ide s ľudstvom stále v rôznych vzťahoch pozvoľna nadol. Už aj svadobné zvyklosti sú zamerané tak, že sa na manželský zväzok pozerá ako na čisto svetskú záležitosť. V mnohých prípadoch to ide dokonca tak ďaleko, že vážne založení ľudia sa s odporom odvracajú od jednoznačných len na pozemský styk zameraných podrobností. Svadobné slávnosti v nižších i lepších kruhoch sa v mnohých prípadoch zvrhli doslova na kupliarske hody; všetci rodičia, vedomí si svojej vysokej zodpovednosti, mali by svojim deťom účasť na nich s najväčšou prísnosťou zakázať. Mládenci a dievčatá, ktorí pri týchto zvykoch a narázkach na svadbách nepocítia vzrásť v sebe odpor, a neodídu z nich,

uvedomujúc si svoju vlastnú zodpovednosť za svoje správanie a konanie, patria už tak ako-tak na rovnako nízky stupeň, takže pri prípadnom posúdení sa už viac nebudú môcť brať do úvahy. Ako by sa ľudia i tu snažili omamným opojením prehupnúť sa cez niečo, na čo nechcú myslieť.

Ak sa však už aj pozemský život postaví na takých ľahkovážnych základoch, ako sa to už stalo zvykom i mravom, dá sa pochopiť, že ľudia sa pokúšajú tak isto prejsť aj ponad smrť seabaklamom, pričom sa kŕčovite namáhajú nemyslieť na ňu. Toto odsúvanie stranou všetkých vážnych myšlienok úzko súvisí z ich vlastným nízkym postojom, aký zaujímajú pri plodení. Neurčitý strach, sprevádzajúci človeka po celý jeho pozemský život ako tieň, vyviera väčšinou z plného uvedomenia si všetkého bezprávia ľahkomyselných a človeka zneuctujúcich činov. Ak nijak inak nemôžu už dosiahnuť pokoj, tak sa nakoniec upnú kŕčovite a nasilu na seabaklam, že smrťou buď všetko skončí, čím plne a vedome dávajú najavo svoju menejcennosť a svoju zbabelosť voči prípadnej zodpovednosti, alebo sa chytia nádeje, že tiež nie sú omnoho horší ako druhí ľudia.

Ale všetky tieto klamné predstavy nemenia ani prášok na skutočnosti, že pozemská smrť sa k nim blíži. Približuje sa k nim každým dňom, ba každou hodinou! Často to vyzerá žalostne, keď u väčšiny ľudí, ktorí sa svojhlavo snažili popierať zodpovednosť pri pokračovaní v ďalšom živote, začnú sa v posledných hodinách vynárať veľké bojzlivé otázky, dokazujúce, ako títo ľudia zrazu pochybujú o svojom presvedčení. Ale to im už veľmi neprospeje; lebo je to opäť len zbabelosť, ktorá sa u nich prejaví, keď krátko pred veľkým krokom z pozemského života uvidia náhle možnosť pokračovania života a s ním spojenú zodpovednosť. Ale obava, strach a zbabelosť, rovnako ako vzdor pripustia práve tak málo zmiernenia alebo rozuzlenia všetkých skutkov bezpodmienečného spätného pôsobenia. No do toho nahliadnuť, t. j. prísť k poznaniu sa nedá týmto spôsobom. Rozumová múdrosť, taká osvedčená v pozemskom živote, vyvedie potom ľudom zo strachu ešte v posledných hodinách chytrácky kúsok. Využívajúc obvyklú obozretnosť, chcela by zrazu učiniť človeka ešte rýchlo rozumovo pobožným, len čo uvoľňovanie ďalej žijúceho jemnohmotného človeka z hrubohmotného tela dosiahlo už tak vysokého stupňa, že citový život sa pri tomto uvoľňovaní rovná sile rozumu, ktorému bol až dosiaľ násilne podriadený.

Nič tým nezískajú! Zožnú to, čo vo svojom pozemskom živote zasievali myšlienkami a skutkami. Ani to najmenšie sa tým nezlepší, ba ani len nezmení! Budú neúprosne vtiahnutí do súkolesia prísne pracujúcich zákonov zvrätneho pôsobenia, aby v tomto jemnohmotnom svete prežili všetko to, v čom urobili chyby, t. j. čo spôsobili svojím myslením a konaním z falošného presvedčenia. Majú oprávnenú príčinu obávať sa hodiny odpútania sa z pozemského hrubohmotného tela, ktoré im bolo po určitý čas ochranným valom proti mnohým jemnohmotným dejom. Tento ochranný val im bol po nejaký čas poskytnutý ako štít a úkryt, aby sa v ňom mohli v nerušenom pokoji zmeniť k lepšiemu alebo dokonca úplne rozuzliť mnohé, čo by ich inak bez tejto ochrany muselo ťažko zasiahnuť.

Je to dvojnásobne ba až desaťnásobne smutné pre toho, kto cez tento čas milosti pozemského bytia sa prepotáca ako v opilosti, ľahkomyselne klamúc sám seba. Strach a obavy sú preto u mnohých ľudí oprávnené.

Celkom inakšie je to s tými, ktorí svoj pozemský život nepremárnili, tí, ktorí ešte zavčasu, aj keď v pozdnej hodine ale nie zo strachu a úzkosti nastúpili cestu duchovného vzostupu. Ich vážne hľadanie vezmú si so sebou ako oporu a palicu na cestu do jemnohmotného sveta. Môžu bez strachu a obáv učiniť krok z hrubohmotného do jemnohmotného, ktorý je pre každého nevyhnutný, pretože všetko, čo je pomínutelné, ako hrubohmotné telo, musí tiež opäť raz zahynúť. Hodinu tohto odlúčenia môžu uvítať, pretože je pre nich bezpodmienečným pokrokom, bez ohľadu, čo budú musieť prežívať v jemnohmotnom svete. To dobré ich bude potom obšťastňovať, to ťažké im bude prekvapujúco uľahčené; lebo dobré chcenie tu pritom pomáha mocnejšie, než kedy tušili.

Samotné umretie nie je nič iné, než narodenie sa do sveta jemnohmotného. Podobá sa deju narodenia do sveta hrubohmotného. Po odlúčení je jemnohmotné telo po nejaký čas zviazané s hrubohmotným akoby pupočnou šnúrou; šnúra je o to jemnejšia, o čo viac do jemnohmotného sveta takto zrodený ešte za pozemského bytia rozvil svoju dušu pre svet jemnohmotný, ako prechod do ríše svojho Boha. Čím viac sa človek svojim chcením sám viazal na zem, teda na hrubohmotnosť, a o pokračovaní života v jemnohmotnosti nechcel nič vedieť, tým pevnejšie bude, spojená práve pre toto jeho vlastné chcenie, tiež táto šnúra, pútajúca ho k hrubohmotnému telu, a taktiež k jemnohmotnému telu, ktoré potrebuje v jemnohmotnosti ako rúcho pre svojho ducha. Avšak čím hutnejšie je jeho jemnohmotné telo, tým je podľa bežných zákonov ťažšie, a preto sa musí javiť aj temnejšie. Pre túto veľkú podobnosť a blízkú príbuznosť so všetkým hrubohmotným sa bude tiež veľmi ťažko odlučovať od hrubohmotného tela, takže sa stane, že taký bude musieť pociťovať ešte aj posledné bolesti hrubohmotného tela a tiež celý rozklad pri rozpadávaní. Pri spaľovaní nezostane tiež necitlivým. Po konečnom odtrhnutí tejto spojovacej šnúry klesne však v jemnohmotnom svete vždy až tak hlboko, kde jeho prostredie má tú istú hutnosť i tiaž. Tam potom v rovnakej tiaži nájde tiež samých rovnako zmýšľajúcich. Je však pochopiteľné, že to býva horšie, než na zemi v hrubohmotnom tele, pretože v jemnohmotnom svete sa všetky city vyžívajú **plne** a bez zábran.

Inak je to s ľuďmi, ktorí už za pozemského života začali so vzostupom k ušľachtilému. U nich je odpútanie sa omnoho ľahšie, pretože si so sebou odnášajú živé presvedčenie o kroku do jemnohmotného sveta. Jemnohmotné telo a súčasne i spojovacia šnúra nie sú hutné; sú voči hrubohmotnému telu cudzie a táto vzájomná odlišnosť tiež umožní veľmi rýchle odlúčenie. Počas celého takzvaného smrteľného zápasu alebo pri posledných záchvevoch svalov hrubohmotného tela, ak vôbec môže byť reč o smrteľnom zápase pri normálnom umieraní takého človeka, stojí jeho jemnohmotné telo už dlhší čas **vedľa** hrubohmotného. Voľný nehmotný stav spojovacieho povrázku nedovolí vedľa stojacemu jemnohmotnému človeku, aby spolupocíťoval akékoľvek bolesti lebo tento ľahký spojovací povrázok vo svojom nehmotnom stave nemôže byť žiadnym vodičom bolesti z hrubohmotného do jemnohmotného. V dôsledku svojej väčšej jemnosti pretrhne povrázok rýchlejšie spojenie tak, že jemnohmotné telo sa celkom uvoľní v omnoho kratšom čase a potom sa vznesie nahor až do **takej** oblasti, kde sa nachádza rovnaký, jemnejší a ľahší druh. Aj tam sa tento bude môcť stretnúť len s rovnako zmýšľajúcimi a vo zvýšenom ušľachtilom citovom živote bude prežívať mier a šťastie. Takéto ľahké a menej hutné jemnohmotné telo javí sa prirodzene jasnejším a svetlejším, až nakoniec dospeje k tak veľkému zjemneniu, že v ňom spočívajúce čiste duchovné začne žiarivo prenikať, skôr než ono, ako celkom svetelne žiariace vojde do čisto – duchovne – bytostného.

Ľudia, stojaci okolo umierajúceho, nech sú varovaní, aby nezačali hlasne nariekať. Príliš silne prejavená bolesť z rozlúčenia môže sa dotknúť jemnohmotného človeka, ktorý sa práve odpútava, alebo stojí v blízkosti. Môže to počuť a vycítiť. Ak sa v ňom tým prebudí potom súcitiť alebo priať povedať ešte slová útechy, spúta ho táto žiadosť ešte pevnejšie spolu s nutnosťou urobiť sa **zrozumiteľným** tým, ktorí tak bolestne nariekajú. Pozemsky zrozumiteľným sa môže stať len pomocou mozgu. Táto snaha má za následok užšie spojenie s hrubohmotným telom, podmieňuje ho a ako dôsledok toho je, že nielenže jemnohmotné telo práve sa odlučujúce, znovu sa užšie spája s telom hrubohmotným, ale už aj odpútaný, vedľa stojaci jemnohmotný človek je znovu vťahovaný do hrubohmotného tela. Konečným výsledkom je, znovupocíťovanie všetkých bolestí, ktorých už bol zbavený.

Opätovné odpútavanie je potom ďalej ťažšie a môže trvať dokonca niekoľko dní. Potom nastane tzv. predĺžený smrteľný zápas, ktorý je pre toho, čo sa chce odpútať, skutočne veľmi bolestivý a ťažký. Vinu na tom nesú tí, ktorí ho svojou sebeckou bolesťou privolali späť z jeho prirodzeného vývoja. Týmto prerušením normálneho priebehu nastalo nové násilné

spojenie, nech by sa to stalo len slabým pokusom sústredenia, učiniť sa zrozumiteľným. A znovu prerušiť toto neprirodzené spojenie nie je pre dokonale neskúseného tak ľahké. Nemôže sa mu pri tom pomôcť, pretože toto nové pripútanie sám chcel. Takéto spojenie sa môže ľahko uskutočniť, pokiaľ hrubohmotné telo nie je celkom vychladnuté a jestvuje ešte spojovací povrázok, pretŕhajúci sa často až po niekoľkých týždňoch. Je to teda zbytočné utrpenie pre človeka, odchádzajúceho na druhý svet a bezohľadnosť, ba až surovosť od tých, ktorí sú zhromaždení okolo. Preto má v miestnosti zomierajúceho vládnuť úplný pokoj a dôstojná vážnosť, primeraná tejto významnej chvíli! Osoby, ktoré sa nedokážu ovládať, mali by byť odvedené, hoci i násilím, aj keď sú to najbližší príbuzní.

41. Zosnulý.

BEZ porozumenia, osamote stojí duša v úmrtnej miestnosti. Nechápavo, lebo človek, ležiaci na lôžku, sa vo svojom pozemskom živote zdráhal uveriť, že žije ďalej i po odložení hrubohmotného tela, preto sa touto myšlienkou ani vážne nezaoberal a posmieval sa všetkým, ktorí o tom hovorili. Zmätené pozerá okolo seba. Vidí sám seba na smrteľnom lôžku, vidí známych ľudí, ako plačú, stojac okolo lôžka. Počuje i slová, ktoré hovoria a vníma aj ich bolesť, ktorú pritom pociťujú vo svojom náreku nad tým, že práve zomrel. Chce sa mu smiať a zavolať, že predsa doteraz žije! Volá! A s údivom vidí, že ho nepočujú. Volá znovu a znovu a stále hlasnejšie. Ľudia to nepočujú, nariekajú ďalej. Začína sa ho zmocňovať strach. Sám predsa zreteľne počuje svoj hlas a aj svoje telo pociťuje jasne. V sklúčenosti vykrikuje ešte raz. Nikto oň nedbá. S plačom pozerajú na mlčanlivé telo, ktoré síce poznáva ako svoje, ale ktoré sa mu zrazu javí ako čosi cudzie, čo k nemu už nepatrí; ved' stojí so svojím telom tu vedľa, oslobodený od všetkých bolestí, ktoré doteraz pociťoval.

S láskou zavolá teraz po mene svoju manželku kľáčiacu, u jeho terajšieho lôžka. Žena v plači neustáva a neprejaví ani slovom, ani pohybom, že by ho počula. V zúfalstve k nej pristúpi a mocne zatrasie jej ramenom. Ona to nepozoruje a on si neuvedomuje, že sa dotkol a zatriasol len jemnohmotným telom svojej manželky, nie hrubohmotným. Nevie tiež, že jeho žena, ktorá podobne ako on, nikdy nemyslela na to, že je niečo viac, ako pozemské telo, nemôže cítiť dotyk jeho jemnohmotného tela.

Zachveje sa nevýslovným pocitom strachu. Mdlobou a opustenosťou klesá k zemi, stráca vedomie.

Pomaly sa prebúdzajú na známy hlas. Vidí telo, v ktorom chodieval po zemi, ležať uprostred kvetov. Chce preč, ale je mu nemožné odlúčiť sa od tohoto tichého, chladného tela. Cíti zreteľne, ako je ešte s ním spojený. Ale v tom zaznie ten hlas, ktorý ho zobudil zo spánku. Je to jeho priateľ a rozpráva sa s niekým iným. Priniesli spolu veniec a zatiaľ, kým ho kladú, spolu rozprávajú. Inak nie je pri ňom nikto. Teda priateľ! Rád by mu dal vedieť o sebe. I tomu druhému, ktorý s týmto priateľom bývali často jeho milými hosťami! Musí im povedať, že je v ňom napodiv život, že ešte môže počuť, čo títo ľudia hovoria. Volá! Jeho priateľ sa však pokojne obráti k svojmu spoločníkovi a rozpráva ďalej. Avšak **čo** rozpráva, to zosnulého od ľaknutia zmrazí na celom tele. **To** je jeho priateľ? Tak o ňom teraz hovorí. Zdesene načúva slová týchto ľudí, s ktorými tak často popíjal, smial sa, ktorí mu len pochlebovali, keď sedávali pri jeho stole a využívali jeho pohostinnú domácnosť.

Odišli, prichádzali zase iní. **Ako** len mohol teraz spoznávať ľudí! Tak nejedni, ktorých si vysoko vážil, vzbudzovali v ňom teraz odpor a hnev, a niektorému, ktorý si ho nikdy nevšimol, bol by vďačne stisol ruku! Ale oni ho vôbec nepočuli, ani necítili, napriek tomu, že zúrili, kričali, aby im dokázal, že žije! –

Vo veľkom sprievode odviezli potom telo do hrobu. Zosnulý sedel obkročmo na svojej rakve. Zatrpknutý a zúfalý mohol sa teraz už len smiať a smiať! Ale smiech čoskoro vystriedala najhlbšia sklúčenosť a prepadol ho pocit nesmiernej opustenosti. Unavil sa a zaspal. — — —

Keď sa prebudil, okolo neho bola tma. Ako dlho spal, nevedel. Cítil len, že už nemôže byť spojený so svojím pozemským telom ako dosiaľ; bol totiž voľný. Voľný v tme, obzvlášť tiesnivo na neho doliehajúcej.

Volal. Ani zvuku. Nepočul svoj vlastný hlas. Zastenal a upadol. Ale pritom tvrdo narazil hlavou na ostrý kameň. Keď sa po dlhom čase znovu prebudil, bola ešte stále tá istá tma, to isté sklúčujúce mlčanie. Chcel vyskočiť, ale údy boli ťažké a hrozili mu vypovedať službu. Mocne posilňovaný úzkostlivým zúfalstvom sa vztýčil a potácajúc sa, tápal sem i tam. Často padal na zem, zraňoval sa, narážajúc vpravo i vľavo na hroty, hrany, ale aj tak mu to nedoprialo pokoja k vyčkávaniu. Silná túžba pobádala ho k tomu, aby neustále tápal a hľadal. Hľadal! Ale čo? Jeho myslenie bolo zmätené, unavené a beznádejné. Hľadal niečo, čo nemohol pochopiť. Hľadal!

Hnalo ho to ďalej, neustále ďalej! Až znovu klesol a znovu vstal, aby pokračoval v putovaní. Tak prešli roky, desaťročia, až konečne našiel slzy. Jeho hrud' sa zachvela vzlykotom a ... vynorila sa myšlienka, prosba, ako výkrik unavenej duše, túžiacej po ukončení temnej beznádejnosti. Avšak výkrik nekonečného zúfalstva a beznádejnej bolesti zrodil prvú myšlienku prania uniknúť z tohoto stavu. Snažil sa spoznať, čo ho priviedlo do tohoto príšerného stavu, čo ho tak ukrutne nútilo blúdiť v temnote. Hmatal okolo seba: drsné skaliská! Bola to zem, alebo azda predsa ten druhý svet, v ktorý nikdy nedokázal uveriť? Druhý svet! Potom bol pozemsky mŕtvy a predsa žil, ak by sa taký stav chcel nazvať žítím. Premýšľanie mu pripadalo nesmierne ťažkým. Hľadajúc tackal sa ďalej. Zase prešli roky. Von, len von z tejto tmy! Toto pranie sa premenilo na živelnú snahu, z ktorej sa sformovala túžba. Túžba je však čistejší cit, uvoľňujúci sa z hrubého živelného úsilia. A z tejto túžby celkom nesmelou vyrastala modlitba. Táto modlitba, preplnená túžbou, vytryskla konečne z jeho vnútra ako prameň a tým do jeho duše prenikol tichý, blahodárny mier, pokora a odovzdanosť. Ako sa však zdvihol, aby pokračoval vo svojom putovaní, tu prúd vrúcneho prežitia prešiel mu po tele, lebo naraz ho obklopovalo šero a on mohol zase vidieť! V diaľke, veľmi ďaleko, zazrel svetlo podobné fakli, ktoré ho zdravilo. Jasajúc vystrel k nemu svoje ramená a naplnený hlbokým šťastím znovu klesol na zem a ďakoval. Ďakoval z preplneného srdca Tomu, kto mu daroval svetlo! Potom s novou silou vykročil za týmto svetlom. Svetlo sa mu síce nepribližovalo, ale po takom prežití predsa dúfal, že ho ešte dosiahne, i keby to malo trvať stáročia. To, čo sa mu stalo teraz, mohlo by sa opakovať a vyvieť ho nakoniec z tejto spústy skalísk do teplejšieho a svetlom ožiareného kraja, ak by o to pokorne prosil.

„Bože môj, pomôž mi k tomu!“, vytrysklo z hrude naplnenej nádejou. A aká veľká radosť, zase počul svoj hlas! Aj keď spočiatku len slabo, ale predsa počul! Radosť nad tým dala mu novú silu a s nádejou opäť kráčal dopredu — —

Taký je začiatok príbehu jednej duše v jemnohmotnom svete. Tú dušu nemožno nazvať zlou. Na zemi ju považovali dokonca za veľmi dobrú. Bol to veľkopriemyselník, veľmi zamestnaný, ktorý verne dbal na plnenie všetkých pozemských zákonov. —

K tomu dejú je ešte jedno vysvetlenie: Človek, ktorý vo svojom pozemskom živote nechce nič vedieť o tom, že je aj život po smrti a že raz sa bude musieť zodpovedať za všetko svoje chovanie a konanie, takým spôsobom, ktorý nie je dnes v zhode s pozemským nazeraním, je v jemnohmotnom svete slepý a hluchý, len čo musí raz odísť z hrubohmotného sveta. Len pokiaľ ešte zostáva spojený so svojím odloženým hrubohmotným telom, dni alebo týždne, môže občas vnímať, čo sa okolo neho deje.

Ale keď sa potom uvoľní od rozkladajúceho sa hrubohmotného tela, je táto možnosť stratená. Už nevidí a nepočuje nič. To však nie je trestom, ale celkom prirodzené, pretože on

sám **nechcel** nič počuť ani vidieť, o jemnohmotnom svete. Jeho vlastná vôľa, vytvárajúca rýchlo rovnorodú jemnohmotnosť, bráni mu v tom, aby jeho jemnohmotné telo mohlo vidieť a tiež počuť. To trvá tak dlho, dokiaľ sa táto duša pomaly nezmení. Či to už potrvá roky alebo desaťročia, možno že aj storočia, to záleží od každého človeka. Je mu úplne ponechaná jeho vlastná vôľa. Ale pomoc mu príde až vtedy, keď po nej sám zatúži. Nie skôr. Nikdy nebude k tomu nútený.

Svetlo, ktoré táto duša, keď sa stala vidiacom, uvítala s takou radosťou, tu bolo vždy. Len predtým ho nemohla vidieť. Je tiež jasnejšie a silnejšie, ako sa zdá doteraz nevidomej duši. **Ako** ho vidí, či silno, či slabo, to opäť záleží jedine od nej samotnej. Nevyjde jej ani krok v ústrety, ale je tu! Duša sa môže z neho tešiť vždy, ak vážne a pokorne chce.

To, čo vysvetľujem, hodí sa však len pre tento **jediný druh** ľudských duší. Nie teda snáď aj pre iné. V samotnej temnote a v jej úrovniach niet ovšem svetla. Tam neplatí, že ten, ktorý vnútorne napreduje, môže naraz uzrieť svetlo. Musí byť najprv vyvedený z prostredia, ktoré ho zdržuje.

Zaiste možno nazvať tu ukázaný stav duše ako trýznivý, pretože je duša naplnená veľkým strachom a beznádejou, ale sama to nechcela inak. Dostáva len to, čo si pre seba vynútila. Nechcela nič vedieť o vedomom živote po odlúčení zo zeme. Ďalší samotný život duša v sebe nemôže usmrtiť; lebo to nesmie mať v moci, ale si buduje neplodnú jemnohmotnú úroveň a ochromuje zmyslové orgány jemnohmotného tela, takže nemôže jemnohmotne ani vidieť ani počuť, dokiaľ ... sa **ona sama** nerozhodne inak.

To sú duše, akých dnes na zemi možno vidieť milióny, až na to, že nechcú nič vedieť o večnosti alebo o Bohu, možno ich ešte nazvať **slušnými**. Zlovoľným sa prirodzene vedie horšie, ale o nich tu nemá byť reč, len o tzv. **slušných** ľuďoch. –

Ak je teda povedané, že Boh podáva svoju ruku k **pomoci**, tak je to v **SLOVE**, ktoré ľuďom posielal. Ukazuje im v ňom, ako sa môžu zbaviť viny, do ktorej sa zaplietli. A Jeho milosť spočíva už od začiatku vo všetkých tých veľkých možnostiach, daných ľudským duchom vo stvorení na voľné používanie. To je tak nesmierne mnoho, že si to človek dneška nedokáže ani predstaviť, pretože sa tým nikdy nezaoberal s dostatočnou vážnosťou; lebo tam, kde sa tak stalo, bolo to dosiaľ len z rozmaru alebo za účelom márnivého sebaopovyšovania!

Len čo však ľudskí duchovia spoznajú v Božom Slove pravú cenu a jeho hlbokú vážnosť, dokážu veľké veci v celom stvorení! Doposiaľ dávali prednosť vždy len vlastnému vedeniu, a preto zostávalo všetko kusým dielom najnižšieho stupňa voči obsahu Božieho Slova, ktoré i dnes chcú znovu nepoznané odsunúť stranou; lebo nijaký človek nevie o **pravej** cene Posolstva Grálu. Ani jeden na zemi. Aj keď sa domnieva, že pozná zmysel, i keď duchovne už cíti výhody, ktoré nadobudol ...v čiastočnom poznaní, **nepozná** ho a pravú cenu nepochopil ani stým dielom! To hovorím ja, ktorý toto Posolstvo prináša. Vy neviete, **čo tým máte v rukách!**

Ono je cestou, bránou a tiež kľúčom, vedúcim vás **k životu**. K životu, ktorý nemožno hodnotiť ani kúpiť všetkými pokladmi tohto sveta, ani všetkými pokladmi celého vesmíru! **Čerpajte** preto z Posolstva, ktoré sa vám podáva. **Berte** z najdrahocenejšieho majetku, s ktorým sa môžete stretnúť. Chopte sa ho aké je, ale nehrabte sa v ňom a nemudrujte o ňom. Páranie sa **v ňom** a vysvetľovanie neprináša nijakú cenu. Nemáte si urobiť toto **Posolstvo** zrozumiteľným, ale vašou prácou je vytvoriť mu **miesto** uprostred vašej duše. **Tam** máte hľadať, tam máte mudrovať, aby ste našli čo neprispieva k ozdobe tohto miesta, keď toto Posolstvo natrvalo do vás vstúpilo! Vy máte objaviť, čo ešte ruší v tomto priestore, ktorý sa vám musí stať chrámom. Vytvorte tento chrám v sebe, bez toho, že sa pritom dotýkate môjho Posolstva a všetkým, ktorí tak konajú, bude tiež poskytnutá pomoc! – – –

42. Zázrak.

VYSVETLENIE spočíva v tom samotnom slove. Zázrak je dej, nad ktorým sa človek zastaví s počudovaním. Je to niečo, čo on nepovažuje za možné. Ale tiež len **nepovažuje**, lebo že to možné je, to dokazuje skutočnosť, že zázrak sa už stal.

Ovšem **nejestvujú** také zázraky, ako si predstavujú mnohí veriaci v Boha! Títo považujú za zázrak taký dej, ktorý sa odohráva mimo prírodných zákonov, alebo za niečo, čo odporuje všetkým zákonom prírody. Práve v tom vidia to Božské! Pre nich je zázrakom to, čo je možné len ich Bohu, ktorý tým prejavuje svoju zvláštnu milosť a používa pritom svoju všemohúcnosť.

Títo úbohí ľudia sa mylne domnievajú, že všemohúcnosť značí možnosť konať ľubovoľne a zázraky považujú za takéto činy ľubovôle. Neuvažujú, ako veľmi tým Boha znižujú; veď zázraky tohto druhu by boli niečím iným, než čo by sa mohlo považovať za Božské.

V Božskom pôsobení spočíva v prvom rade bezpodmienečná dokonalosť, bez chýb a bez medzier. A dokonalosť vyžaduje najprísnejšiu logiku a bezvýhradnú dôslednosť v každom smere. Podľa toho sa zázrak musí prejavovať len ako dej s dokonalou dôslednosťou. Rozdiel je len v tom, že dej, ktorý pre pozemské chápanie potrebuje k svojmu rozvinutiu dlhší čas, pri zázraku sa odohráva síce obvyklým spôsobom, ale s úžasnou rýchlosťou; nech je to už prostredníctvom toho, že je človeku zvlášť prepožičaná sila, alebo inými cestami. Toto mimoriadne rýchle dianie by mohli ľudia potom označovať ako podivuhodné, skrátka ako zázrak.

Niekedy to môže byť aj niečo, čo presahuje dnešný vývoj, čo sa vykoná sústredenou silou. Ale nikdy sa to nemôže stať mimo pôsobnosti prírodných zákonov, alebo im dokonca odporovať. V tom okamihu stratila by taká udalosť všetko božské a stala by sa len činom ľubovôle, čo v skutočnosti nie je vôbec možné. Teda pravý opak toho, čo sa domnievajú mnohí veriaci v Boha. Všetko, čo postráda prísnu dôslednosť, je nemožné. Každý zázrak je bezpodmienečne prirodzeným dejom, vykonaným len mimoriadnou rýchlosťou a najsústredenejšou silou; nikdy sa nemôže stať niečo neprirodzené. To je úplne vylúčené.

Ak sa vyliečia choroby, ktoré boli až doteraz považované za nevyliečiteľné, tak v tom nespočíva nijaká zmena prírodných zákonov, ale svedčí to len o veľkých medzerách v ľudských znalostiach. Preto tým väčšiu milosť treba vidieť v tom, že Stvoriteľ sem-tam obdarí niektorých ľudí zvláštnou silou, ktorú môžu používať k liečeniu trpiacich ľudí. Vždy však to budú len takí ľudia, ktorí sa vyhýbali vedátorskej domýšľavosti, veď poznanie, ktoré je pripútané k zemi, udúša celkom prirodzene schopnosť prijímať vyššie dary.

K zemi pripútané poznanie chce dobývať, nikdy nedokáže čisto, teda detsky prijímať. Avšak sily, prichádzajúce z oblasti bez priestoru a času, môžu byť len jednoducho prijímané, nikdy nie vybojované! Táto samotná okolnosť ukazuje, čo je cennejšie, silnejšie, teda tiež správnejšie!

43. Krst.

AK POKRSTENIE dieťaťa vykoná kňaz, považujúci to za čisto úradný výkon, je krst úplne bezvýznamný, neprináša ani osoh, ani škodu. Pri krste dospelého naproti tomu môže jeho ochota k prijatiu podľa stupňa svojej čistoty a sily prispieť k tomu, že sa mu skutočne dostane niečo duchovného.

U dieťaťa je rozhodujúcim prostriedkom k dosiahnutiu tohoto účelu iba viera toho, kto krst vykonáva. Podľa sily a čistoty jeho viery dostane sa dieťaťu určitej duchovnej posily a vytvorí sa tiež ochranná stena proti zlým prúdom.

Krst je úkon, ktorý nemôže účinne vykonávať každý človek, ustanovený cirkevným vedením. K tomu sa hodí človek, ktorý je spojený so Svetlom. Len taký môže byť sprostredkovateľom Svetla. Ale takáto schopnosť sa nedosiahne pozemským štúdiom ani cirkevným vysvätením ani dosadením do úradu. Nijako nesúvisí s pozemskými zvyklosťami, je čisto darom samého Najvyššieho.

Takto obdarovaný sa stáva povolaným! Nie je ich mnoho; lebo podmienkou daru je vhodná pôda v samom človeku. Ak táto predbežná podmienka nie je v ňom splnená, tak nemôže ani nadviazať spojenie so Svetlom. Svetlo sa totiž nemôže vnoriť do pôdy neskyprenej alebo od neho odvrátenej, aj tento dej, ako všetko ostatné, je prísne podrobený prazákomom, všetko prenikajúcim.

Ale takto povolaný dokáže úkonom krstu skutočne prenášať ducha i silu, takže krst získa potom **tú** hodnotu, ktorú symbolicky vyjadruje. Napriek tomu by bolo ešte vždy lepšie podrobiť krstu len takých, ktorí sú si plne vedomí účinku tohoto úkonu a vrúcne po ňom túžia. Krst teda vyžaduje určitú zrelosť veku a dobrovoľné prianie krstenca, ako aj povolaného krstiaceho, ak má byť skutočne plnohodnotný.

Ján Krstiteľ, ktorého všetky kresťanské cirkvi ešte dnes považujú a uznávajú ako skutočne povolaného, mal svojich najväčších odporcov práve medzi farizejmi a zákonníkmi, mysliacimi si vtedy o sebe, že sú najpovolanejší rozhodovať o takých veciach. Vtedajší izraelský národ sám **bol** povolaným. O tom niet pochybnosti. V jeho strede mal Syn Boží vykonávať svoje dielo na zemi. Ale týmto splnením zaniklo vyvolenie celého národa. Povstane nový Izrael k novému splneniu. Za čias Jánových bol však vtedajší Izrael ešte národom povolaným. Podľa toho aj kňazi tohto národa mali byť v tom čase najpovolanejší ku krstu. Predsa však musel prísť Ján Krstiteľ, aby ako jediný povolaný pokrstil Syna Božieho v jeho pozemskej schránke na začiatku jeho skutočného pozemského pôsobenia. Táto udalosť takisto dokazuje, že pozemské uvedenie do úradu nemá nič spoločného s povolaním od Boha. Ale úkony v mene Boha, teda z jeho príkazu, akým má byť aj krst, môžu opäť vykonávať účinne len povolaní. Povolaný Ján Krstiteľ, neuznaný veľkňazom povolaného národa, nazval týchto svojich protivníkov „plemenom zmijí“. Odoprel im právo, aby k nemu prichádzali.

Práve títo kňazi, vtedy povolaného národa tiež neuznali ani samotného Syna Božieho, trvalo ho prenasledovali a pracovali na jeho pozemskom zničení, pretože nad nich vynikal, a tým im bol nepohodlný. Keby dnes Kristus vstúpil medzi ľudí v novej postave, celkom bez pochybnosti by sa stretol s tým istým odmietnutím a nepriateľstvom, ako tomu bolo kedysi. Rovnako by sa viedlo i jeho vyslancovi. Tým skôr, že dnešné ľudstvo sa domnieva byť „pokročilejším“.

Nielen z toho jedného prípadu Jána Krstiteľa, ale aj z mnohých prípadov celkom rozhodne vyplýva dôkaz, že pozemsko – cirkevné vysväcovanie a uvádzania do úradu, ktoré ako také, vždy predsa patria iba „obradom cirkvi“, nikdy nemôžu priniesť väčšie uschopnenie k duchovným úkonom, ak sám človek nie je k tomu už povolaný.

Keď sa to správne posúdi, teda tiež krst, vykonaný cirkevným zástupcom, nie je nič viac než predbežný prijímací akt do združenia niektorej náboženskej obce. Nie je to prijatie u

Boha, ale vstup do príslušnej **cirkevnej** spoločnosti na **zemi**. Na confirmáciu a birmovanie, ktoré nasleduje neskoršie, možno nazerať len ako na opätovné potvrdenie a ako na rozšírený prístup k zvyklostiam týchto spoločností. Farár koná ako „ustanovený služobník cirkvi“, teda čisto pozemsky, lebo cirkev a Boh nie sú jedno.

44. Svätý Grál.

MNOHORAKÉ sú výklady básnických diel, ktoré jestvujú o Svätom Grále. Najväznejší učenci a bádatelia sa zaoberali týmto tajomstvom. Tak nejedno z toho má vysokú mravnú hodnotu, ale všetko má v sebe tú veľkú chybu, že ukazuje len výstavbu od zeme nahor, pričom chýba to hlavné, lúč Svetla zhora nadol, ktorý jedine by mohol priniesť oživenie a osvietenie. Všetko, čo sa usiluje dostať zdola nahor, musí sa zastaviť na hranici hmotnosti, i keď je mu povolené to najvyššie, dosiahnuteľné. Najčastejšie, a to iba za najpriaznivejších podmienok, môže dôjsť sotva do polovice tejto cesty. Ale aká ďaleká je potom ešte cesta k pravému poznaniu Svätého Grálu!

Tento cit nedosiahnuteľnosti poznania sa nakoniec zračí aj u bádateľov. Výsledkom toho je, že sa teraz snažia považovať Grál za čisto symbolické označenie pojmu, aby mu tak dodali tej vážnosti, ktorej nutnosť pre toto označenie celkom správne vycitujú. Tým však v skutočnosti idú dozadu, nie dopredu. Nadol miesto nahor. Odbočujú zo správnej cesty, ktorú básnické diela už v sebe čiastočne naznačujú. Len tieto dávajú vytušiť pravdu. Ale len tušiť, pretože vznešené vnuknutia a jasnovidné obrazy básnikov boli prisilno spozemštené rozumom, ktorý spolupracoval pri ďalšom podávaní. Básnici prepožičali duchovne prijatým obrazom pri ich ďalšom podávaní obraz svojho súčasného pozemského okolia; chceli tak učiniť zmysel svojej básne ľuďom zrozumiteľnejší, čo sa im napriek tomu nepodarilo, pretože sa sami nemohli priblížiť k vlastnému jadrú pravdy.

Tak bol pre pozdejšie bádanie a hľadanie už vopred položený neistý základ; každému výsledku bádania bola tým vymedzená úzka ohraničenosť. Neprekvapuje preto, že sa nakoniec mohlo uvažovať len o čistej symbolike a vykúpenie prostredníctvom Grálu bolo vložené do najhlbšieho vnútra každého človeka.

Doterajšie výklady nie sú bez veľkej mravnej hodnoty, ale nemôžu si robiť nárok, že sú vysvetlením básní a tým menej, že sa priblížili k pravde o Svätom Grále.

Svätým Grálom nie je tiež mienená nádoba, ktorú Syn Boží použil pri poslednej večeri so svojimi učeníkmi na konci pozemského poslania a do ktorej bola potom pod krížom zachytená jeho krv. Táto nádoba je posvätnou spomienkou na vznešené vykupiteľské dielo Syna Božieho, ale to nie je Svätý Grál, ktorý ospevovali milosťou obdarení básnici týchto legiend. Tieto básne boli ľudstvom nesprávne pochopené.

Mali to byť zaslúbenia z najvyšších výšin a ľudia mali očakávať ich splnenie! Keby boli ako také chápané, bola by sa isto už dávno našla aj iná cesta, ktorá by bola mohla doviest' bádania ešte ďalej než doteraz. Ale takto museli všetky výklady nakoniec dôjsť k mŕtvemu bodu, pretože sa nikdy nedalo nájsť uspokojivé riešenie bez medzier, lebo východisko

každého bádania stálo už od počiatku následkom doterajšieho falošného chápania na nesprávnej pôde. --

Nikdy nebude môcť ľudský duch, a to ani vo svojej najvyššej dokonalosti a nesmrteľnosti, stáť osobne pred Svätým Grálom! Preto sa tiež nikdy nemôže o ňom dostať podrobná správa do hmotnosti až na zem, iba ak prostredníctvom posla, ktorý by bol vyslaný **odtiaľ**. Ľudskému duchu musí Svätý Grál vždy zostať tajomstvom.

Nech človek zostane pri tom, čo môže duchovne pochopiť, a nech sa predovšetkým snaží splniť a priviesť až k najuľachtilejšiemu výkvetu to, čo je v jeho silách. Ale žiaľ, on vo svojej žiadostivosti siaha najradšej vždy čo najvyššie, bez toho, že by rozvíjal svoje vlastné schopnosti. Dopúšťa sa tým nedbalosti, ktorá mu nedovolí dosiahnuť ani to, čo by mohol, zatiaľ čo to, po čom túži, rovnako nikdy nemôže dosiahnuť. Tým sa pripravuje o najkrajšie a o najvyššie ciele svojho vlastného bytia. Dosiahne iba úplné zlyhanie pri splnení účelu svojho pozemského bytia. ---

Parsifal je veľkým zasľúbením. Nedostatky a omyly ktoré k tomu pridali básnici legend pre ich príliš pozemské myslenie znetvorili vlastnú bytosť tejto postavy. Parsifal je totožný so Synom Človeka, ktorého príchod zvestoval samotný Syn Boží. (*) Prednáška č. 10. Syn Boží a Syn Človeka.

Ako vyslanec Boží bude musieť prechádzať najťažšími pozemskými útrapami s páskou na duchovnom zraku, ako človek medzi ľuďmi. Po určitom čase bude zbavený tejto pásky musí spoznať odkiaľ vyšiel, a tým aj sám seba. Uvidí jasne pred sebou i svoje poslanie, ktoré spojené s prísnyim súdom, prinesie vykúpenie vážne hľadajúcemu ľudstvu. K tomu však nemôže byť určený nijaký človek, ešte tým menej, že v tom sa musí spoznať možné prežívanie mnohých, alebo dokonca všetkých ľudí; ale bude to celkom určitý, vyvolený zvláštny vyslanec, majúci tieto možnosti v sebe.

Podľa neochvejnej zákonitosti vôle Božej vo všetkom niet inej možnosti, než že sa každé jedno po kolobehu vývoja môže opäť vrátiť až po svojom najvyššom zdokonalení k východisku svojej pôvodnej podstaty, ale nikdy nie nad ňu. Tak aj ľudský duch. Ten, ako duchovné semienko má svoj pôvod v duchovne-bytostnom, kam sa môže vrátiť po svojom putovaní hmotnosťou, keď je pri najvyššom zdokonalení a získanej živej čistote, ako vedomý duch v bytostnej forme. Jeho cesta v najpriaznivejšom prípade ho môže do viesť až do **preddvoria** hradu Grálu, ktorý sa týči ako najvyšší v duchovne bytostnom a v ňom tvorí bránu ku stupňom trónu, na ktorom pôvod všetkého bytia, Boh Otec, vo svojom Božský bezbytostnom, sa časom halí do plášťa Božský bytostného a berie tým na seba formu. Nikto z duchovne-bytostných, i keby bol akokoľvek vznešený, čistý a žiarivý, nedokáže prekročiť hranicu k Božskej sfére. Hranica a nemožnosť jej prekročenia spočíva aj tu, podobne ako vo sférach alebo úrovniach hmotného stvorenia, jednoducho v povahe veci, t.j. v rôznosti druhu.

Ako najvyšší a najvznešenejší je Boh sám vo svojej Božskej bezbytostnosti. O niečo nižšie sa rozprestiera Božsky-bytostné. Oboje je večné. Potom prichádza ako naslesdujúce, trochu bližšie duchovne - bytostné. K tomuto sa potom pripája zostupujú hlbšie a hlbšie najprv hmotné dielo stvorenia, počínajúc éterickou jemnohmotnosťou v zostupných úrovniach alebo sférach, stávajú sa hutnejšou a hutnejšou až ku konečnej hrubohmotnosti, viditeľnej ľuďom. To jemnohmotné v hmotnom stvorení je to, čo ľudia nazývajú onen svet. Teda druhá strana ich pozemskej schopnosti hrubohmotného videnia. Oboje však patrí k dielu stvorenia a vo svojich formách nie je večné, ale podlieha zmenám za účelom obnovenia a osvieženia.

Na najvyššom mieste východiska večne duchovne - bytostného stojí hrad Grálu, duchovne viditeľný, hmatateľný, pretože je ešte rovnako duchovne - bytostného druhu. V tomto hrade Grálu je miestnosť, nachádzajúca sa na samej hranici smerom k Božskej úrovni, je teda ešte éterickejšia ako ostatné duchovne - bytostné. V tejto miestnosti sa nachádza ako záruka večnej dobroty Boha Otca a ako symbol jeho najčistejšej božskej lásky a súčasne ako aj priame východisko Božej sily: **SVÄTÝ GRÁL!**

Je to nádoba, v ktorej to neprestajne bublá a vlní sa ako červená krv bez toho, že by niekedy pretiekla. Je ožiarená najjasnejším svetlom a len najčistejším zo všetkých duchovne-bytostných je dopriate hľadiť do tohoto svetla. Sú **to** strážcovia Svätého Grálu! Ak sa v básniach hovorí, že najčistejší z ľudí sú určení k tomu, aby sa stali strážcami Grálu, je to stať, ktorú milosťou obdarený básnik príliš spozemštil, lebo sa nedokázal vyjadriť inakšie. Ani jeden ľudský duch nemôže vstúpiť do tejto posvätej miestnosti. A to ani vo svojej najdokonalejšej duchovnej bytostnosti po návrate z putovania hmotnosťou nie je ešte dostatočne éterický, aby prekročil prah, teda hranicu tohto priestoru. Aj vo svojom najvyššom zdokonalení v bytostnosti je k tomu ešte príliš hutný.

Ďalšie zéterizovanie by pre neho znamenalo úplný rozklad alebo spálenie, keďže duch človeka nie je prispôsobený už svojím pôvodom, aby sa stal ešte žiarivejším a jasnejším, t.j. éterickejším. Neznesie to.

Strážcovia Grálu sú veční čisto duchovní, ktorí nikdy neboli ľuďmi. Sú vrcholom všetkého duchovne-bytostného. Potrebujú však bezbytostnú silu Božiu. Sú na nej závislí, ako je všetko závislé od Božsky-bezbytostného, od pôvodu všetkej sily, od Boha Otca.

Z času načas, v deň Svätej Holubice, zjavuje sa nad nádobou Holubica, ako obnovené znamenie nepremennej božskej lásky Otcovej. Je to chvíľa spojenia, prinášajúca obnovenie sily. Strážcovia Grálu ju prijímajú v pokornej zbožnosti a túto zázračnú silu môžu potom rozdávať ďalej.

Od toho závisí pretrvávanie celého stvorenia!

Je to okamih, keď sa láska Stvoriteľova žiarivo rozlieva v chráme Svätého Grálu k obnove bytia, k obnove tvorivého úsilia. Prúdi dolu do celého vesmíru ako údery pulzu. Pritom sa zachvejú v posvätnom úžase všetky sféry, naplnené predtuchou radosti a veľkého šťastia. Len duch človeka stojí ešte nezúčastnený, len on necíti, čo táto udalosť znamená práve pre neho, aký nesmierny dar prijíma s otupenou mysl'ou. Jeho vlastná rozumová obmedzenosť mu nedovolí pochopiť takú veľkosť.

Je to okamih prílivu života pre celé stvorenie!

Je to stále sa opakujúce nutné potvrdzovanie zmluvy, ktorú Stvoriteľ udržuje so svojim dielom. Keby raz bol tento príliv prerušený, keby neprišiel, muselo by všetko jestvujúce pomaly zoschnúť, zostarnúť a rozpadnúť sa. Potom by prišiel koniec všetkých dní a zostal by len sám Boh, ako tomu bolo na počiatku! Lebo len On sám je Život.

Tento dej je znázornený v legende. Je tam dokonca naznačené, ako musí všetko zostarnúť a zahynúť, ak sa nevráti deň Svätej Holubice, ono „odhalenie“ Grálu. Tiež ako starnú rytieri Grálu v čase, keď Amfortas už viac neodhaľuje Grál, až do chvíle, keď Parsifal nastúpi ako kráľ Grálu.

Človek by už mal prestať považovať Svätý Grál len za niečo neskutočné; on skutočne jestvuje! Ľudskému duchu je však v dôsledku jeho podstaty odoprené, aby ho niekedy uzrel. Naproti tomu požehnanie prúdiace z neho, a ktoré strážcovia Grálu môžu odovzdávať ďalej a aj ho odovzdávajú, môžu ľudskí duchovia prijímať a užívať. V tomto zmysle nemožno nazvať niektoré výklady ako celkom nesprávne, pokiaľ vo svojich výkladoch sa nepokúšajú zahrnúť do toho i samotný Svätý Grál. Sú teda čiastočne správne a čiastočne nesprávne.

Zjavovanie sa Holubice v určitý deň Svätej Holubice ukazuje zakaždým zoslanie Ducha Svätého, lebo táto Holubica je s ním v úzkom spojení. Je to však dej, ktorý ľudský duch je schopný chápať len obrazne; on totiž, z povahy vecí, pri svojom najvyššom vývoji môže v skutočnosti v myslení, vedení a cítení dosiahnuť len až tam, odkiaľ sám prišiel, teda k tomu druhu, ktorý je **totožný** s jeho najčistejšou podstatou pôvodu. To je to večné čisto duchovne-bytostné. Túto hranicu nebude môcť ani len v myslení nikdy prekročiť. Niečo ďalšie by ani nedokázal pochopiť. To je tak samozrejmé, správne a jednoduché, že každý človek môže ľahko sledovať tento myšlienkový pochod.

Ale čo je nad tým, to ľudstvu z toho dôvodu navždy musí zostať a zostane tajomstvom!

Každý človek žije preto v bludnej domnienke, ak si namýšľa, že má Boha v sebe, že je sám božský, alebo že sa takým môže stať. Má v sebe **čisto duchovné** ale **nikdy** božské. A v tom spočíva zásadný nepreklenuteľný rozdiel. Človek je tvorom a nie časťou Stvoriteľa, ako si to niekto snaží nahovoriť. On je a zostane **dielom**, nikdy sa nebude môcť stať majstrom.

Preto je tiež nesprávne, keď sa vyhlasuje, že ľudský duch vychádza zo samotného Boha Otca a že sa k nemu vracia. Pôvod človeka je **duchovne - bytostný** a nie Božsky - bezbytostný. Po dosiahnutí dokonalosti môže sa preto vrátiť zase len do duchovne-bytostného. Správne sa hovorí, že ľudský duch pochádza z **kráľovstva Božieho** a preto tiež keď je dokonalý, zase sa môže vrátiť do **kráľovstva Božieho**, ale nie k Bohu samému. **Kráľovstvo Božie** je čisto duchovne bytostné.

Prostredníkom medzi Božsky - bezbytostným a čisto duchovne - bytostným sa stal Syn Boží. Prichádza z Božsky - bezbytostného do duchovne - bytostného, ako kedysi prišiel i do hmotného. Príchod Syna Človeka prinesie splnenie vznešenej Božej úlohy Syna Božieho. Po naplnení vráti sa Syn Boží opäť celkom do Božsky - bezbytostného späť. Na jeho mieste, prevezme jeho úrad prostredníka Syn Človeka a stane sa tak vodcom strážcov Svätého Grálu, kráľom Grálu, ktorý opatruje svätú nádobu.

Syn Človeka bude potom pre ľudského ducha Alfou a Omegou, lebo udáva počiatok a koniec pre chápatosť ľudského ducha; pretože on môže prekročiť hranicu k Božsky - bezbytostnému a tým prehliadnuť všetko.

45. Tajomstvo Lucifera.

ŠEDIVÝM závojom je zahalené všetko, čo súvisí s Luciferom. Zdá sa, ako by sa všetko bálo nadvíhnúť cíp tohto závoja. Táto obava je v skutočnosti len neschopnosť vniknúť do ríše temna. Ale neschopnosť vyplýva zase celkom jednoducho z povahy vecí, lebo ľudskému duchu je aj tu druhom jeho podstaty stanovená hranica, takže je neschopný ísť ďalej. Podobne ako nemôže vystúpiť do najvyšších výšok, práve tak nedokáže a ani nikdy nebude môcť preniknúť do najhlbších hĺbok.

Náhradou za to, čo chýbalo, si ľudská fantázia vytvorila bytosť v rozličných podobách. Hovorí sa o diablove v najnepravdivnejších **podobách**, o padlom a zavrnutom archanielovi, o stelesnení princípu zla a mnoho iného. O vlastnej podstate Lucifera sa nevie nič, hoci ľudský duch býva ním postihnutý, a tým sa dostáva často do veľkého vnútorného rozporu, ktorý možno nazvať bojom.

Tí, ktorí hovoria o padlom archanjelovi, o stelesnení princípu (*) zla, sú k skutočnosti najbližšie. Lenže aj tu ľudia zaujali nesprávne stanovisko, takže vzniká nesprávny obraz. Pod stelesnením princípu zla si možno predstaviť najvyšší vrchol, konečný cieľ všetkého zla, ktoré sa stalo živým telom, teda korunou, dokonalým zakončením. (*) zlej zásady Avšak Lucifer je naopak **pôvodcom** falošného princípu, je **jeho východiskom** a hnacou silou. To, čo spôsobuje nemalo by sa tiež nazývať **zlým**, ale **falošným** princípom. Falošným ako vybraný pojem nesprávneho, nie nevhodného. Poľom pôsobnosti tohto nesprávneho princípu je hmotné stvorenie. Jedine v hmotnosti sa stretávajú svetlé a temné pôsobenia, teda oba protikladné princípy. Ovplyvňujú tak trvalo ľudskú dušu, ktorá pre svoj vývoj prechádza hmotnosťou. Ku

ktorému princípu sa potom ľudská duša podľa vlastného prania viac prikloní, to rozhodne buď o jej vzostupe k Svetlu, alebo o jej smerovaní nadol, k temnu.

Medzi Svetlom a temnom sa nachádza obrovská priepasť. Je vyplnená dielom stvorenia hmotností a je podrobená pomínutelnosti foriem, teda rozkladu jestvujúcich súčasných foriem a ich znovuvytváraníu.

Podľa zákonov, vložených do stvorenia vôľou Boha Otca, platí kolobeh za dokončený a splnený iba vtedy, ak sa na záver vráti k svojmu pôvodu. Podobne aj putovanie ľudského ducha možno až vtedy považovať za ukončené, keď sa vráti do duchovne bytostného, pretože jeho zárodok vyšiel z tohto duchovne – bytostného, rozprestierajúceho sa najbližšie k Prasvetlu. Ak sa dá zlákať k temnu, vystavuje sa nebezpečiu, že ho to strhne až do hlbín za najkrajnejší kruh jeho normálneho putovania, a že potom už viac nenájde cestu k vzostupu. Ale práve tak nie je schopný prejsť z najhutnejšieho a najhlbšieho jemnohmotného temna za jeho najspodnejšiu hranicu z hmotnosti a klesnúť ešte hlbšie. Smerom nahor môže vyjsť z hmotnosti len do ríše duchovne-bytostného, lebo je to jeho východisko. Zlákaný temnom bude neustále vlečený spolu s obrovským kolobehom hmotného stvorenia až nakoniec k jeho rozkladu. Zdržuje ho tam jeho temné, a preto i hutné a ťažké jemnohmotné rúcho, nazývané tiež záhrobným telom. Rozklad potom rozruší jeho duchovnú osobnosť, získanú počas putovania stvorením, takže utrpí duchovnú smrť a bude rozprášený do duchovného praseмена.

Lucifer sám stojí **mimo** hmotného stvorenia, a preto **nebude** s ním strhnutý do rozkladu, ako sa to deje s obeťami jeho princípu; lebo Lucifer je večný. Pochádza z jednej časti Božsky-bytostného. Rozpoltenosť nastala po začiatku všetkého hmotného. Vyslaný k podpore duchovne-bytostného a k napomáhaniu jeho vývoja nesplnil tento príkaz v zmysle tvorivej vôle Boha - Otca, ale volil cesty iné, než mu boli vytýčené touto tvorivou vôľou, čo mu napadlo pri jeho pôsobení v hmotnosti.

Zneužil danú mu moc, a okrem iného zaviedol princíp pokušenia namiesto princípu pomáhajúceho podporovania, ktoré znamená to isté, ako slúžiaca láska. Slúžiaca láska v Božom zmysle, nemá nič spoločného s otrockým slúžením, ale má na zreteli iba duchovný vzostup, a tým aj večné šťastie blížneho a podľa toho tiež koná.

Princíp pokušenia je však totožný s kladením pascí, na ktorých sa rýchlo potknú bytosti, ktoré nie sú dostatočne pevné. Potom padajú a sú stratené, zatiaľ čo iné zase pri tom samozrejme nadobúdajú ostražitosť i silu aby potom bohato rozkvitli k duchovným výšinám. Všetko slabé je však už vopred bez záchrany ponechané napospas. Tento princíp nepozná dobrotu ani zmilovanie: nedostáva sa mu lásky Boha Otca, a tým ani najmocnejšej povzbudzujúcej sily, ani najmocnejšej opory, ktorá vôbec jestvuje.

V biblii opísané pokušenie v raji ukazuje účinok pôsobenia Luciferovho princípu. Obrazne sa tam znázorňuje, ako sa Lucifer snaží pomocou pokušenia vyskúšať silu alebo odolnosť ľudského páru, aby ho pri najnepatrnejšom zakolísaní ihneď zrazil nemilosrdne na cestu zničenia.

Odolnosť by bola dosvedčovala o radostnom podrobení sa Božej vôli, spočívajúcej v jasných zákonoch prírody alebo v zákonoch stvorenia. A táto vôľa, toto Božie prikázanie bolo dobre známe ľudskému páru. Keby neboli zaváhali, bolo by to bývalo uposlúchnutie týchto zákonov; lebo len týmto ich môže človek správne a neobmedzene zužitkovať a stať sa skutočným „pánom vo stvorení“, pretože „ide s nimi“. Všetky sily mu budú potom slúžiť a pracovať k jeho dobru, lebo sa im neprotiví. V tom spočíva plnenie prikázaní Stvoriteľa, ktoré nechcú nič iné, než jasne a bez zábran zachovávať a pestovať všetky možnosti vývoja, nachádzajúce sa v jeho nádhernom diele. Toto jednoduché zachovávanie Božej vôle zasahuje opäť ďalej do vedomého spolupôsobenia na ďalšom zdravom rozvoji stvorenia alebo hmotného sveta.

Kto tak nerobí, je prekážkou, ktorá sa buď musí dať obrúsiť do správneho tvaru, alebo bude rozomletá medzi ozubením svetového súkolesia, čiže zákonmi stvorenia. Kto sa nechce ohnúť, musí sa zlomiť, nakoľko žiadne zastavenie nemôže nastať.

Lucifer nechce v добрote čakať na pozvoľné dozrievanie a zosilňovanie ľudských duchov, nechce byť milujúci záhradník, ktorý zverené mu rastliny ochraňuje, podopiera a pestuje, ale sa z neho stal doslova „cap záhradníkom“. Hľadá zničiť všetko slabé a pracuje v tomto smere bezohľadne.

Pritom opovrhuje obeťami, ktoré podľahli jeho pokušeniam a úkladom, a chce, aby pre svoju slabosť zahynuli.

Pociťuje tiež ošklivosť voči nízkosti a surovosti, ktoré tieto padlé obeť vkladajú do prejavov jeho princípu; ved' len ľudia robia z týchto prejavov odpornú zvrhosť a v tom ukazujú sami seba, tak podnecujú Lucifera ešte viac, aby v nich videl tvorov, zasluhujúcich si len zničenie, nie lásku a starostlivosť.

A k vykonaniu tohto zničenia nemálo prispieva princíp vyžívania sa, ktorý sa pridružuje k princípu pokušenia ako jeho prirodzený následok. Vyžívanie sa uskutočňuje v nízkych oblastiach temna. V domnení, že tiež na zemi tým vyžívaním dozrieva a oslobodzuje sa, bol tento princíp už pozemsky prijatý od rôznych vykonávateľov takzvanej psychoanalýzy. (rozbor duše)

Avšak aké hrozné útrapy musí na zemi spôsobiť vykonávanie tohto princípu! Koľko zla sa tým musí napáchať, pretože na zemi, nie tak ako v oblastiach temna, kde sú spolu len rovnorodí, žijú okrem rovnorodých ešte temnejší a svetlejší vedľa seba. Spomeňme pritom len na pohlavný život a iné. Ak sa vykonávanie takéhoto princípu zvrhne na ľudstvo, musí z toho byť nakoniec len Sodoma a Gomora, odkiaľ niet uniknutia, a kde len najväčšie hrôzy môžu privodiť koniec.

Ale odhliadnuc od toho, vidieť už dnes mnoho obetí podobných náuk, ako bez opory blúdžia sem a tam, ich nepatrné sebavedomie a vôbec všetko osobné myslenie bolo do posledného zvyšku pošliapané a zničené tam, kde s plnou dôverou očakávali pomoc. Vyzerajú ako ľudia, ktorým postrhávali plánovito šaty z tela, aby ich prinútili obliecť si nové šaty, ktoré im podávajú. Takto obnažení nemôžu už však, žiaľ vo väčšine prípadov, pochopiť, načo si majú tento nový odev ešte obliecť. Plánovitým vníkaním do ich najosobnejších vecí a práv stratili časom cit pre stud, zachovávajúci osobné sebavedomie, bez ktorého nemôže jestvovať nič osobného, tvoriaceho časť samotnej osobnosti.

Na takto spustošenej pôde sa nedá potom postaviť nijaká nová pevná stavba. Až na malé výnimky, zostanú títo ľudia nesamostatní, čo sa stupňuje až k občasnej bezradnosti, lebo im bola vzatá i tá nepatrná opora, ktorú predtým ešte mali.

Oba princípy, a to vyžívania sa a pokušenia, sú tak úzko spojené, že každému vyžívaniu sa musí bezpodmienečne predchádzať pokušenie. Je to teda dôkladné nasledovanie a šírenie Luciferovho princípu.

Pravý lekár duší nepotrebuje nič strhávať. Ten napred lieči a potom buduje nadstavuje ďalej. Pravý princíp pretvára falošné žiadostivosti duchovným poznávaním!

Ale používanie tohoto princípu, neznašajúceho lásku, samozrejme muselo Lucifera čoraz viac oddeľovať od milujúcej vôle všemohúceho Stvoriteľa, to prinieslo vlastné odrezanie alebo vylúčenie Lucifera od Svetla, a tým jeho stále hlbší pád. Lucifer je ten, ktorý sa sám odlúčil od Svetla, čo znamená toľko ako vyobcovaný.

Toto vyobcovanie muselo nastať tiež podľa jestvujúcich prazákonov, podľa nezvratnej svätej vôle Boha Otca, pretože ani nie je možné, aby sa niečo stalo inak.

A keďže jedine vôľa Boha Otca, Stvoriteľa všetkých vecí je všemohúca a pevne tkvie aj v hmotnom stvorení a jeho vývoji, mohol Lucifer síce vnieť svoj princíp do hmotnosti, ale jeho následky sa budú vždy pohybovať len v medziach prazákonov, stanovených Bohom Otcom a pôjdu s týmito rovnakým smerom.

Sledovaním svojho nesprávneho princípu môže Lucifer dať síce podnet k cestám, pre ľudstvo nebezpečným, avšak nemôže ľudí nútiť k niečomu násilím, pokiaľ sa oni sami k tomu dobrovoľne nerozhodnú.

Lucifer môže skutočne len lákať. Ale človek, ako taký stojí však pevnejšie v hmotnom stvorení než on, a preto tiež omnoho bezpečnejšie a plnší sily než by ho mohol zasiahnuť vplyv Lucifera. Každý človek je tak chránený, že mu je desaťnásobnou hanbou, ak sa dá zväbiť touto, v porovnaní s ním, slabšou silou. Mal by uvážiť, že Lucifer sám stojí **mimo** hmotnosti, kdežto on je pevne zakotvený na dobre mu známom základe a pôde. Lucifer pri uplatňovaní svojho princípu je odkázaný len na pomocné oddiely, pozostávajúce z ľudských duchov, padlých v pokušeniach.

Ale tu opäť každý ľudský duch, usilujúci nahor, môže týmto prisluhovačom nielen čeliť, ale silou ich ešte ďaleko prevyšovať. Stačí jediný vážny čin vôle, aby dal odtiaľ zmiznúť bez stopy celej armáde. To za predpokladu, že lákanie týchto prisluhovačov nenašlo u neho odozvu, že im nedoprial sluchu, takže sa nemali na čom zachytiť.

Lucifer by bol vôbec bezmocný, keby sa ľudstvo namáhalo Stvoriteľom dané zákony poznávať a ich dodržiavať. Ľudia však svojím spôsobom nažívania, žiaľ, podporujú stále viac nesprávny princíp, a preto tiež budú musieť z väčšej časti zahynúť.

Je nemožné, aby niektorý ľudský duch mohol podstúpiť boj so samotným Luciferom a to z jedného dôvodu, pretože sa nemôže dostať až k nemu následkom odlišnosti rôzneho druhu bytosti. Ľudský duch môže prísť do styku vždy len s tými, ktorí padli následkom falošného princípu, ktorí v jadre majú jeho bytostný druh.

Luciferov pôvod podmieňuje, že sa k nemu môže osobne priblížiť a proti nemu vystúpiť len ten, kto je rovnakého pôvodu, lebo len taký dokáže preniknúť až k nemu. Musí to byť vyslanec Boží, prichádzajúci z Božsky bezbytostného a tým naplnený a vyzbrojený posvätnou vážnosťou svojho poslania a spoliehajúci sa na zdroj všetkej sily, na samého Boha Otca.

Táto úloha je pridelená ohlásenému Synovi Človeka.

Je to osobný boj zoči-voči, nielen symbolicky vo všeobecnosti, ako to zo zaslúbenia chcú vykladať mnohí bádatelia. Je to splnenie zaslúbenia v „Parsifalovi“. „Posvätnú kópiu“, moc, použil Lucifer falošne a tým zasadil duchovne – bytostnému v ľudstve, ako jeho iskrám a výbežkom bolestnú ranu. Bude mu v tomto boji odňatá. Až bude potom v „správnej ruke“, teda pri uskutočňovaní pravého princípu Grálu, princípu čistej a prísnej lásky, zahojí táto kopija ranu, predtým ňou spôsobenú, kým bola v nesprávnej ruke, teda falošne používaná.

Luciferovským princípom, teda nesprávnym používaním božskej moci, znázorneným ako „posvätná kopija“ v nesprávnych rukách, je duchovne-bytostnému zasadená rana, **ktorá sa nemôže uzavrieť!** Touto myšlienkou je to v legende obrazne a veľmi výstižne podané; veď dej sa skutočne podobá otvorenej, rozjatrenej rane.

Predstavme si, že ľudský duchovia, ako nevedomé duchovné semienka alebo iskry, vytekajú, alebo vyskakujú z najspodnejšieho okraja duchovne-bytostného do hmotnosti stvorenia v očakávaní, že po preputovaní hmotnosťou sa tieto vytekajúce čiastočky prebudia k osobnému vedomiu a po ukončení kolobehu sa ako vyvinuté zase vracajú do duchovne-bytostného. Podobne ako obeh krvi v hrubohmotnom tele! Avšak Luciferov princíp odvádza teraz veľkú časť tohto duchovného obehového prúdu, čím sa mnoho duchovne bytostného stráca. Preto sa nemôže potrebný kolobeh uzavrieť a prejavuje sa to ako trvalé zoslabujúce **odtekanie** z otvorenej rany.

Len čo sa však navráti „posvätná kopia“, čiže božská moc do **správnych** rúk, riadených vôľou Stvoriteľa, ukáže správnu cestu duchovne-bytostnému, putujúcemu hmotnosťou ako oživujúci činiteľ a povedie ho nahor k jeho východisku, do svetlej ríše Boha Otca; tak sa už nebude strácať, ale bude plynúť späť k svojmu pôvodu ako krv k srdcu, čím sa v duchovne-bytostnom **uzavrie** až doteraz rozjatrená rana, ktorá ho oslabovala. A tak táto rana môže byť zahojená, len tou istou kopijou, ktorá ju zasadila.

K tomu však, musí byť kopia vopred Luciferovi násilím odňatá a prísť do správnych rúk, čo sa odohrá v **osobnom** boji Syna Človeka s Luciferom!

Boje, ktoré sa potom k tomu pridružia a budú zasahovať do jemnohmotnosti i hrubohmotnosti, sú len dôsledkami tohoto jediného veľkého boja, ktorý musí priniesť zasľúbené spútanie Lucifera, oznamujúceho začiatok tisícročnej ríše. Znamenajú odstránenie následkov Luciferovho princípu.

Tento smeruje proti pôsobeniu Božej lásky požehnaní, ktorej sa dostáva ľuďom pri ich putovaní hmotnosťou. Keby ľudstvo jednoducho túžilo ísť za touto Božou láskou, bolo by dokonale ochránené pred akýmkoľvek pokúšením Lucifera a on by bol pozbavený všetkých svojich hrôz, ktorými ho ľudský duch obotkal.

Z chaotickej fantázie ľudských mozgov sa tiež zrodili strašné, ohyzdné postavy, mylne pripisované Luciferovi. V skutočnosti ho však tiež nemohlo zazrieť nijaké ľudské oko, a to z jednoduchého dôvodu odlišnosti bytostného druhu; dokonca ani oko duchovné, ktoré často už v pozemskom živote je schopné spoznať jemnohmotnosť záhrobia.

Napriek všetkým týmto názorom možno Lucifera nazvať hrdým a krásnym, ba nadpozemsky krásnym, pochmúrneho majestátu, jasných a veľkých modrých očí, ktoré však svojím ľadovým výrazom svedčia o nedostatku lásky. On nie je len pojmom, ako si ho obyčajne snažia predstavovať podľa iných márných výkladov, ale on je osobnosťou.

Ľudstvo by sa malo naučiť chápať, že aj jemu bola stanovená hranica, určená podľa jeho vlastnej bytostnosti, ktorú nemôže nikdy prekročiť samozrejme ani v myslení a že zvesti z druhej strany tejto hranice môžu prísť len po cestách zvláštnej milosti. Nemôže sa tak diať však ani prostredníctvom médií, ktoré nejakými nezemskými stavmi aj tak nemôžu zmeniť svoju podstatu, a tým menej prostredníctvom vedy. Práve veda má možnosť poznať pomocou chémie, že rôznosť druhov môže vytvárať nepreklenuteľné hranice. Tieto zákony pochádzajú až z prapôvodu, a preto nenachádzame ich až teraz v diele stvorenia.

46. Oblasti temna a zatratenie.

PRI POZOROVANÍ obrazov, majúcich znázorňovať život v tzv. pekle, ľudia prechádzajú popri nich s pokrčením ramien, s poloirnickým a polosústrastným úsmevom a myšlienkou, že scény takého druhu môže vymyslieť len chorobná fantázia alebo fanatická slepá viera. Zriedka sa nájde niekto, kto v tom hľadá aspoň to najnepatrnejšie zrnko pravdy. A predsa aj tá najhroznejšia fantázia sotva dokáže vytvoriť taký obraz, ktorý by aspoň približne vystihoval útrapy života v temných oblastiach. Úbohí zaslepenci, ktorí sa domnievajú, že môžu prejsť okolo toho ľahkomyselne s posmešným krčením ramien! Príde okamih, keď sa ľahkomyselnosť trpkó vypomstí s otrasným vstupom Pravdy. Nepomôže potom žiadne vzpieranie sa, žiadne uhýbanie stranou. Budú vtiahnutí do víru, ktorý na nich už čaká, ak zavčasu neodvrhnú od seba toto presvedčenie nevedomosti, prezrádzajúce vždy len prázdnotu a obmedzenosť takého človeka.

Sotva sa uvoľní jemnohmotné telo od tela hrubohmotného, (*) prežijú už prvé veľké prekvapenie, že vedomé bytie a život tým nie je ešte ukončený. Najprv sú z toho zmätení, potom sa k tomu pridruží nevysloviteľná úzkosť, prechádzajúca často do tupej odovzdanosti alebo do najhroznejšieho zúfalstva! Márne je potom vzpieranie sa, márne je všetko nariekanie, márne je však tiež prosenie, lebo musia ťažiť to, čo zasiali v pozemskom živote.

Posmievali sa Slovu, prinesenému im od Boha, ktoré poukazuje na život po pozemskej smrti a na zodpovednosť s tým spojenú za každú silnú myšlienku a čin. To najmiernejšie, čo ich čaká, je to, čo chceli: **hlboká temnota!** Ich jemnohmotné oči, uši a ústa sú uzavreté následkom vlastného chcenia. Vo svojom novom prostredí sú hluchí, slepí a nemí. To je to najpriaznivejšie čo sa im môže stať. Záhrobný vodca a pomocník sa s nimi nemôže dorozumieť, pretože oni sami sa pred tým uzavreli. Tomuto smutnému stavu môže dopomôcť jedine pomalé vnútorné dozrievanie samotného dotyčného, a to následkom stupňujúceho sa zúfalstva. So vzrastajúcou túžbou po Svetle, stúpajúcou z takých stiesnených a utrápených duší ako nepretržité volanie o pomoc, začne sa okolo tejto duše konečne stále viac a viac rozvidnievať, až jej to umožní zbadáť aj iné, ktoré rovnako ako ona, potrebujú pomoc. Ak sa u neho prejaví snaha podporovať takéto duše, vyčkávajúce ešte v hlbších temnotách, aby sa okolo nich rozjasnilo, tu silnie on sám stále viac touto činnosťou v dôsledku svojho úsilia pomáhať stále viac, až k nemu bude môcť pristúpiť iný, už pokročilejší, aby aj jemu pomohol dostať sa ďalej, v ústrety jasnejším oblastiam. Prednáška č. 40. „Smrť“.

Tak tu všetci skľúčene čupia, pretože ich jemnohmotné telá týmto nechcením nemajú tiež silu k chôdzi. A ak sa niekedy vôbec pohnú, tak je to len vyčerpávajúce a neisté plazenie sa po zemi. Iní sa zase tápavo pohybujú v tejto tme. Potkávajú sa, padajú, ale znovu a znovu vstávajú a hneď tu, hneď tam narážajú, pričom sa to neobíde bez bolestivých rán; lebo každá ľudská duša kráča vždy ruka v ruke s podobnou hutnosťou, ako je jej vlastná jemnohmotná ťaž. Klesne teda do tej oblasti, ktorá je rovnakého jemnohmotného druhu a presne zodpovedá jej jemnohmotnej ťaži. Toto nové okolie bude pre ňu rovnako hmatateľné, citel'né a nepreniknuteľné, ako jej bolo hrubohmotné okolie, kým sa nachádzala v hrubohmotnom tele. Každý náraz, každý pád alebo každé zranenie pociťuje tam preto rovnako bolestne, ako to pociťovalo jej hrubohmotné telo počas pozemského života na hrubohmotnej zemi.

Tak je tomu v každej oblasti, nech je akokoľvek hlboko či vysoko. Všade je rovnaká hmotnosť, rovnaká citlivosť, rovnaká vzájomná nepreniknuteľnosť. Avšak všetko z vyšších oblastí alebo každý vyšší druh látky či hmoty môže nehatene preniknúť nižším, hustejším druhom hmoty, práve tak ako všetko jemnohmotné preniká hrubohmotným, ktoré je iného druhu.

No inakšie pochodia tie duše, ktoré okrem toho si majú odpykať ešte nejaké spáchané bezprávie. Táto skutočnosť je samostatnou záležitosťou. Môže byť odpykaná vo chvíli, keď

páchatel' dostane od postihnutého úplné a úprimné odpustenie. Čo však ľudskú dušu ešte pevnejšie spútava, je **žiadostivosť** alebo **náklonnosť** podnecujúca k jednému alebo viacerým činom. Táto náklonnosť žije v ľudskej duši aj po jej odchode do záhrobia, po odpútaní sa z hrubohmotného tela. V jemnohmotnom tele sa prejaví náklonnosť ihneď a ešte silnejšie, lebo tam odpadá obmedzenie spôsobené hrubohmotnosťou, takže cítenie účinkuje omnoho živšie a bezprostrednejšie. Je to opäť tento sklon, ktorý je smerodajný pre hutnosť, teda tiaž jemnohmotného tela. Následkom toho jemnohmotné telo po uvoľnení od tela hrubohmotného ihneď klesá do oblasti, presne zodpovedajúcej jeho tiaži a podľa toho i rovnakej hustote. Preto tam nájde tiež všetkých takých, ktorí sa oddávajú rovnakým chůtkam. Ich vyžarovanim sa jeho náchylnosť ešte oživí, vystupňuje a bude ňou doslova zúrivo vyčínať. Samozrejme práve tak budú tiež vystrájať aj ostatní, ktorí sa tam nachádzajú s ním. Nie je ťažké pochopiť, že takéto nespútané vyčíňanie musí byť pre okolie utrpením. Keďže však v týchto oblastiach všetko spočíva vo vzájomnosti, musí každý osobitne trpko znášať od ostatných všetko to, čo sa zase on trvalo snaží spôsobiť tým druhým. Tak sa tam život stáva peklom, pokiaľ sa taká ľudská duša nevyčerpáva únavou a nepocíti k tomu odpor. Po dlhej dobe sa v nej potom konečne prebúdzajú pranie dostať sa von z takého okolia. Pranie a ošklivosť sú začiatkom polepšenia. Prerastú až k volaniu o pomoc a nakoniec k modlitbe. Až potom môže byť tejto duši podaná ruka k vzostupu. To ale dá čakať na seba často desaťročia a stáročia, ba niekedy ešte dlhšie. Náchylnosť v ľudskej duši je teda tým, čo ju silnejšie spútava.

Z toho vyplýva, že **omnoho ľahšie a omnoho rýchlejšie možno odpykať nepremyslený čin, než náchylnosť spočívajúcu v človeku, bez ohľadu na to, či sa prejavila skutkom alebo nie!**

Človek, ktorý má v **sebe** nejaký nečistý sklon, i keď ho nepremenil v skutok, aj keď pozemské pomery mu boli **priaznivé** bude musieť ťažšie pykať než ten, kto sa nerozvážne previnil jedným či viacerými činmi, pričom nemal zlý úmysel. Nepremyslený čin môže byť tomu druhému ihneď odpustený, bez nadviazania zlej karmy; naproti tomu náklonnosť len vtedy, keď v človeku úplne vyhasla. A takýchto je mnoho druhov. Či už je to hrabivosť a jej príbuzná lakomosť, či špinavá zmyselnosť, sklon ku krádeži alebo vražde, podpaľáčstvu alebo tiež len k podvádzaniu a k ľahkomyselným nedbalostiam, na tom nezáleží, taký sklon uvrhne alebo zatiahne dotýčného vždy tam, kde je seberovné. Nie je potrebné ukazovať obrazy z tamojšieho života. Sú často také strašné, že ľudský duch na zemi ťažko uverí, že je to skutočnosť, keď to nevidí. A aj potom by si myslel, že sú to len preludy, vyvolané rozpálenou horúčkovitou fantáziou. Nech sa uspokojí s tým, že pred všetkým podobným cíti mravný odpor, ktorý ho oslobodzuje od pút všetkého nízkeho, aby potom už nijaká prekážka nestála v ceste jeho vzostupu k Svetlu.

Také sú temné oblasti ako následok princípu, ktorý sa snaží zaviesť Lucifer. Večný kolobeh stvorenia sa valí a prichádza k bodu, kde začína rozklad. Tam všetko hmotné stráca tvar a rozpadá sa v prasemenó, aby pri ďalšom pohybe stvorenia vytvorilo novú zmes, nové tvary so sviežou silou a panenskou pôdou. Čo sa dovtedy nemohlo ešte odlúčiť od hrubohmotnosti a jemnohmotnosti, aby prekročilo najvyššiu, najjemnejšiu a najľahšiu hranicu smerom k duchovne-bytostnému, zanechávajúc všetko hmotné za sebou, to bude nevyhnutne vtiahnuté do rozkladu. Tým bude zničená tiež jeho forma a všetko osobné. Až to je potom večné zatratenie; vyhasnutie všetkého osobne vedomého!

47. Oblasti svetla a raj.

ŽIARIACE Svetlo! Oslňujúca čistota! Oblažujúca ľahkosť! To všetko už samo o sebe hovorí tak mnoho, že je sotva potrebné zmieňovať sa ešte o podrobnostiach. Čím menej je jemnohmotné telo, teda plášť ľudskeho ducha na onom svete, zaťažené náklonnosťou k niečomu nízkemu, nejakou žiadostivosťou po hrubohmotných veciach a pôžitkoch, tým menej ho to k nim priťahuje, tým jemnejšie, a preto aj ľahšie bude tiež jeho jemnohmotné telo, utvárajúce sa podľa jeho chcenia. O to rýchlejšie bude práve pre túto ľahkosť pozdvihnutý do svetlejších oblastí, zodpovedajúcich menšej hustote jeho jemnohmotného tela. Čím je toto jemnohmotné telo priepustnejšie, teda voľnejšie a jemnejšie po očistení sa od nízkych žiadostivostí, tým musí byť tiež jasnejšie a svetlejšie. Lebo potom duchovne-bytostné jadro v ľudskej duši, ktoré je samo osebe svojou podstatou žiariace, presvitá čoraz viac zvnútra von cez priepustnejšie jemnohmotné telo. Naproti tomu v nižších oblastiach zostáva toto vždy žiariace jadro následkom väčšej hustoty a ťarchy jemnohmotného tela zahalené a zatemnené.

Aj v oblastiach svetla nájde každá ľudská duša rovnorodosť podľa stavu svojho jemnohmotného tela, to jest rovnako zmýšľajúcich. Keďže len skutočne šľachetný chcúci dobro, oslobodený od nízkych žiadostivostí je schopný usilovať nahor, potom ako svoju rovnorodosť nájde len šľachetné. Je tiež ľahko pochopiteľné, že obyvateľ takej oblasti netrpí žiadne muky, ale že sa mu dostáva iba požehnaní od šľachetných, rovnako vyžarujúcich, a že sa tam cíti blaženým; podobne že tiež on svojím vlastným správaním vzbudzuje radosť u tých druhých a tú radosť spolupreciňuje. Môže povedať, že putuje po nivách blažených, teda medzi tými, ktorí sa cítia blažení. Jeho radosť zo všetkého čistého a ušľachtilého bude tým povzbudzovaná a posilňovaná a bude ho stále povznášať ďalej a ďalej. Jeho jemnohmotné telo bude preniknuté týmto radostným cítením, bude jemnejšie a stále viac priepustnejšie, takže vyžarovanie duchovne-bytostného jadra bude prerážať čoraz oslnivejšie; napokon odpadnú i posledné zvyšky tohoto jemnohmotného tela, akoby zhoreli v plameňoch. Ľudský duch, ktorý sa takto stal dokonalým, vedomým a osobnosťou, bude potom môcť v dokonalej čiste duchovne-bytostnej podobe prekročiť hranicu k duchovne-bytostnému. **Až tým vchádza do večnej ríše Boha Otca, do nehynúceho raja.**

Tak ako by maliar nemohol obrazne zachytiť muky skutočného života v oblastiach temna, práve tak nedokáže vylíčiť ani radostné nadšenie, naplňajúce život v oblastiach svetla, aj keď tieto oblasti patria ešte do pomínuteľnej jemnohmotnosti a dosiaľ duch neprekročil hranicu k večnej ríši Boha Otca.

Akékoľvek opisovanie života v týchto oblastiach a každý pokus o jeho obrazné podanie by nevyhnutne znamenal len znižovanie skutočnosti, ktoré by preto ľudskej duši muselo priniesť len škodu miesto úžitku.

48. Svetové dianie.

NIET väčšieho nebezpečia pre hocijakú vec než zanechaná medzera, ktorej nutnosť zaplnenia sa mnohonásobne pociťuje. Nič potom nepomôže, chcieť cez ňu prejsť; pretože taká medzera prekáža každému pokroku, a len čo sa vybuduje cez ňu nejaká stavba, nechá ju zrútiť jedného dňa i keď bola postavená s najväčšou odbornosťou a skutočne s dobrým materiálom.

Tak sa dnes prejavujú rôzne kresťanské náboženské spoločnosti. S tvrdošijnou energiou zatvárajú oči a zapchávajú si uši nad niektorými miestami svojich náuk, v ktorých chýba logické cítenie. Snažia sa preniesť ponad to prázdnyimi slovami, namiesto toho, aby sa nad tým raz vážne zamysleli. Zaiste cítia síce nebezpečie, že mosty, postavené provízorne cez také priepasti učením o slepej viere, jedného dňa už nepostačia a obávajú sa chvíle, keď vďaka osvieteniu vyjde najavo nepevnosť tejto stavby. Vedia tiež, že sa potom nikto nedá pohnúť k tomu, aby vstúpil na takú klamnú cestu; preto musí samozrejme i ďalšia spoľahlivá stavba a cesta zostať taktiež prázdna. Rovnako je im známe, že jediný závan sviežej Pravdy musí odviať takéto umelé výtvyry. Predsa však, nepoznajúc nič lepšieho, snažia sa i napriek všetkým nebezpečeniam udržať pevne tento knísavý mostík. Sú dokonca skôr pripravení brániť ho všetkými prostriedkami a zničiť toho, kto by sa odvážil urobiť pevnejší prechod v Pravde. Bez váhania by sa snažili zopakovať tú istú udalosť, ktorá sa odohrala na zemi skoro pred dvetisíc rokmi a ktorá vrhá tieň až na dnešný deň. Práve túto učinili stredobodom svojich náuk a svojej viery, čo je vlastne veľkou obžalobou proti zaslepenosti a skazonosnej tvrdohlavosti ľudstva. Boli to **predstavitelia náboženstiev** a vtedajší učenci, ktorí vo svojej dogmatickej obmedzenosti a slabosť prezrádzajúcej namyslenosti nedokázali poznať Pravdu ani Syna Božieho, dokonca sa pred tým uzavreli a zo strachu a závidia nenávideli a prenasledovali ho i jeho stúpencov, zatiaľ čo iní ľudia sa ľahšie otvárali poznaniu a rýchlejšie vycit'ovali pravdu slova. Napriek tomu, že dnešní predstavitelia kresťanských náboženských spoločností teraz obzvlášť zdôrazňujú cestu utrpenia Syna Božieho, predsa sa z tejto skutočnosti nič nepoučili, ani z toho nič nezískali. Práve dnešní vodcovia spoločností, založených na učení o Kristovi, ako aj vodcovia novších hnutí, snažili by sa opäť zneškodniť každého, kto by mohol pomocou samotnej Pravdy ohroziť vratké prechody ponad povážlivé medzery alebo trhliny v ich poučkách a výkladoch. Prenasledovali by ho s nenávisťou, zrodenu zo strachu a ešte omnoho viac z márnomyseľnosti presne tak, ako tomu bolo už kedysi.

Chýbala by im veľkosť, aby zniesli to, že ich vedomosti nepostačovali k poznaniu samotnej Pravdy a k vyplneniu medzier, aby tak ľuďom urovnali cestu k ľahšiemu porozumeniu a k plnému pochopeniu.

A predsa môže ľudstvo stúpať nahor len plným pochopením, nikdy nie slepou, nevedomou vierou!

Jednou takou medzerou, spôsobenou mylnou tradíciou, je aj pojem „Syn Človeka“. Kľčovite sa toho pridriavajú, podobne ako farizeji, ktorí sa nechceli otvoriť Pravde, prinášanej Synom Božím, tej Pravde, ktorá bola v protiklade s ich tradičnými skostnatými poučkami. Kristus hovoril o sebe **len** ako o Synovi Božom. Bol ďaleko od nelogickosti, aby sa súčasne nazýval Synom Človeka. Nech by to teraz ľudia vo svojich rozpakoch krútili na všetky strany a pokúšali sa vysvetľovať čo najpremyslenejšie, s tou najväčšou obratnosťou toto očividné a každému pokojne uvažujúcemu človeku vycit'ované protirečenie medzi Synom Božím a Synom Človeka, aj tak napriek všetkým námahám nemožno tvrdiť, že by sa našlo **zjednotenie**. Najlepší zo všetkých výkladov musel stále a stále znovu poukazovať na dvojité podstatu, ktorá zostala stáť **vedľa seba**, ale sa nikdy nemohla javiť ako **jedna**.

To spočíva tiež úplne v povahe veci. Syn Boží sa nemôže stať Synom Človeka len preto, že sa musel narodiť z tela človeka, aby mohol putovať po zemi.

Každému kresťanovi je známe, že Syn Boží prišiel iba s **duchovným** poslaním a že všetky jeho slová sa týkali **duchovnej ríše**, t.j. boli mienené **duchovne**. Podľa toho sa ani jeho časté poukazovanie na Syna Človeka nesmie už od začiatku inak chápať! Prečo by tu mala byť teraz výnimka. Duchovne Kristus však bol a vždy zostane iba **Synom Božím!** Keď teda hovoril o Synovi Človeka, nemohol tým mieniť sám seba. V tom všetkom spočíva omnoho mohutnejšie, než udávajú dnešné výklady kresťanských náboženstiev. Otvorené protirečenie by muselo už dávno nabádať k vážnemu zamysleniu, keby dogmatické ohradzovanie všetko nezatemňovalo. Miesto najvážnejšieho skúmania, ako sa to bezpodmienečne vyžaduje pri takej ďalekosiahlej veci, siahlo sa ku kľúčovitému pevnému pridržaniu sa tradovaných slov, a tak si ľudia nasadili na oči klapky, ktoré im bránili vo voľnom rozhl'ade. Prirodzeným dôsledkom toho je, že takí vykladači a učители nedokážu Božie stvorenie ani len správne poznať, hoci v ňom prebývajú, aj keď jedine v tom sa javí výhľad priblížiť sa tiež k samému Stvoriteľovi, teda k východisku diela.

Kristus vyučoval v prvom rade byť úplne prirodzeným; to znamená podriaďiť sa zákonom prírody, teda zákonom stvorenia. Lenže podriaďiť sa môže iba ten, kto zákony prírody pozná. Zákony prírody opäť prechovávajú v sebe Vôľu Stvoriteľa a môžu tak ukázať aj cestu k poznaniu samého Stvoriteľa. Kto teda pozná zákony prírody, dozvie sa však tiež ako tieto neochvejne pôsobia, zasahujú do seba; preto tiež vie, že toto pôsobenie vo svojej stálej napredujúcej dôslednosti je nezmeniteľné, a tým aj vôľa Stvoriteľa, Boha Otca.

Hocijaká odchýlka by musela znamenať zmenu Božej vôle. Avšak zmena by poukazovala na nedokonalosť. Keďže ale Prazdrojom všetkého bytia je len jediný a dokonalý Boh Otec, tak aj tá najmenšia odchýlka v zákonoch prírody, teda v zákonoch vývoja, musí byť jednoducho nemožná a už dopredu vylúčená. Táto skutočnosť podmieňuje, že aj náboženská veda a prírodoveda musia byť v každom vzťahu zajedno v dôslednosti a v jasnosti bez medzier, ak majú podávať **Pravdu**.

Je neklamné, že prírodoveda v pomere k celému stvoreniu má dnes ešte veľmi nízky stupeň poznania a síce preto, že sa pridŕža iba hrubohmotného, lebo rozum v dnešnom zmysle dokáže púšťať sa iba do vecí, pripútaných na priestor a čas. Jedinou, samozrejme tiež neodpustiteľnou chybou pritom je len, že stúpenci tejto vedy sa snažia odtajiť s posmechom všetko, čo presahuje nad to, ako nejstávajúce, s výnimkou niekoľkých učencov, ktorí prekročiac mieru priemernosti, dovideli ďalej a odmietli nevedomosť pokryť domýšľavosťou.

Avšak náboženská veda zasahuje omnoho ďalej a takisto zostáva odkázaná vždy na zákony prírody, ktoré platia aj nad priestorom a časom. Tieto prichádzajú z Prazdroja, zasahujú bez prerušenia a bez zmeny svojho druhu do pozemsky viditeľného. Z uvedeného dôvodu nesmú náboženské nauky tiež vykazovať ani medzery ani protirečenia, ak majú skutočne zodpovedať prírodným zákonom, teda Pravde alebo Božej vôli ak teda majú prechovávať **Pravdu**. Zodpovedné učenie, ktoré má slúžiť ako vedúce, si nesmie dovoliť voľnosť slepej viery!

Preto ťažko spočíva omyl pojmu Syna Človeka na stúpenoch pravej nauky Kristovej, pretože títo pokojne prijali a ďalej ponechávajú bludné podania aj napriek tomu, že v mnohých ľuďoch tiché vycit'ovanie signalizuje niečo celkom iné.

Je to práve nezmeniteľnosť vôle Božej vo svojej dokonalosti, ktorá vylučuje svojvoľné zasahovanie Boha do stvorenia. Je to taktiež ona, ktorá po odštiepení Lucifera pre jeho falošné správanie toho (*) jednoducho nemôže vylúčiť, práve tak sa musí ľuďom dovoliť zneužívať prírodné zákony, teda Božiu vôľu, pretože ľudskému duchu bola pre jeho duchovne-bytostný pôvod vyhradená sloboda rozhodovania.(**) **Práve táto neochvejná dokonalosť vôle Stvoriteľa bude sa musieť ukázať v diani jemnhmotného a hrubohmotného stvorenia ako akýsi druh viazanosti!** Ale len menejcenní a malí ľudskí

duchovia môžu pri tomto spoznaní vidieť obmedzenie moci a veľkosti. Takéto pochopenie by bolo iba výsledkom ich vlastnej obmedzenosti.

(*) Prednáška č. 45: „Tajomstvo Lucifera.“ (**) Prednáška č. 5: „Zodpovednosť.“

Nezmemnosť celku ich privádza do zmätku, pretože oni si skutočne môžu učiniť obraz o tom len vtedy, keby to malo užšie hranice – zodpovedajúce ich porozumeniu.

Kto sa však predsa skutočne namáha, aby svojho Stvoriteľa spoznal v jeho pôsobení, tomu sa na bezpečnej ceste prírodných zákonov dostane presvedčivého tušenia o ďalekosiahlych daniach, ktorých začiatky spočívajú v prazdroji, to jest vo východisku všetkého diania, aby odtiaľ prechádzali stvorením, ako neposunuteľné koľajnicové pásy, po ktorých potom musí prebiehať všetok ďalší život, vždy podľa postavenia výhybky. Postavenie výhybky obstaráva však **samočinne ľudský duch** pri svojom putovaní hmotnosťou. (*) Ale Luciferovým princípom dáva sa, žiaľ, väčšina pohnúť k falošnému nastaveniu **výhybky** a tak potom sa ich život stáča čoraz viac nadol, až ku konečnému cieľu, ako bola postavená výhybka. Ten je určený podľa nezmeniteľných zákonov vývoja prechádzajúcich hmotnosťou ako železné koľajnice.

Postavenie výhybky podľa slobodného rozhodnutia môže byť už z Prapôvodu presne pozorované alebo vycitované; podľa toho dá sa jasne poznať i ďalší priebeh, pretože tento po učinenom rozhodnutí bude musieť **prebiehať** vo svojom ďalšom postupe len po koľajach zákonov, zakotvených vo stvorení. (*) Prednáška č. 30. „Človek a jeho slobodná vôľa.“

Táto okolnosť umožňuje predvídanie mnohých udalostí, pretože zákony prírody alebo stvorenia sa vo svojom vývojovom tlaku nikdy neodchyľujú. Tisícročia nehrajú pritom nijakú úlohu. Z týchto predvídaných a nevyhnutných konečných cieľov vznikajú potom veľké zjavenia, ktoré sú ukazované omilosteným ľudom v obrazoch a od nich sa dostanú do povedomia ľudstva. Jedno sa však pri tom **nedá** s určitosťou predpovedať: **pozemský čas** splnenia takých zjavení a zaslúbení!

To sa stane v hodine, keď taký životný priebeh vojde jazdiac po zvolených koľajach, do vopred ohlásenej stanice alebo do konečného cieľa. Osud človeka, rovnako ako národa a nakoniec celého ľudstva možno prirovnať k vlaku, ktorý stojí a čaká na jednokoľajnej trati, rozvetvujúcej sa všetkými smermi. Človek podľa svojej ľubovôle nastaví výhybku, naskočí a vpustením pary uvedie stroj do pohybu, to znamená oživí ho. Po vjazde na zvolenú koľaj možno potom vymenovať jednotlivé stanice a konečný cieľ, ale nie presnú hodinu práve platného príchodu, keďže to záleží od rýchlosti jazdy, ktorá sa môže meniť podľa správania človeka. **Človek oživuje** totiž stroj a poháňa ho dopredu buď pokojným rovnomerným tempom, alebo s búrlivou vášňou, alebo občas striedavo, vždy podľa svojho vlastného druhu. Čím viac sa taký vlak človeka, národa či ľudstva blíži po svojej trati, teda svojím osudovým smerom ku niektorej stanici, tým istejšie sa dá potom vidieť a určiť jeho blízky príchod. Traťová sieť má však aj niekoľko spojovacích liniek, ktoré možno použiť i **za jazdy** dodatočným prehadzovaním výhybiek, aby sa zmenil smer a dosiahol tiež iný než pôvodne zvolený konečný cieľ. To potom samozrejme vyžaduje spomalenie jazdy pred takou výhybkou, zastavenie a prehodenie výhybky. Tá spomalená jazda znamená uvažovanie a zastávka rozhodnutie človeka, ktoré je mu možné vždy, až do posledného rozhodujúceho okamihu; to prehodenie výhybky je čin, nasledujúci po tomto rozhodnutí.

Božiu vôľu, prechádzajúcu hmotnosťou ako železničné koľaje, v stálych prírodných zákonoch, možno nazvať tiež nervami v diele stvorenia, ktoré dávajú východisku, stvoriteľskému Prazdroju, cítiť, alebo mu aspoň ohlasujú akúkoľvek nezrovnalosť v mohutnom tele diela stvorenia.

Tento bezpečný prehľad, vidiaci do najvzdialenejších koncov, dal Stvoriteľovi podnet k tomu, aby k svojim zjaveniam pripojil **tiež zaslúbenia**, ktoré by ním vyslaní pomocníci zvestovali v dobe približovania sa k najnebezpečnejším zákrutám a zastávkam, či ku konečným staniciam! Títo pomocníci sú od neho vyzbrojení tak, že majú krátko pred príchodom nevyhnutných katastrof a nebezpečných obrátov otvárať oči ľudským duchom,

idúcim po týchto nesprávnych koľajach, a to hlásaním Pravdy, aby ešte zavčasu mohli prehodiť inú výhybku, vyhnúť sa čoraz nebezpečnejším miestam a novým smerom jazdy uniknúť zničujúcemu konečnému cieľu. Beda človeku na tomto i na onom svete, ktorý prehliadne a premešká posledné zo všetkých premiestniteľných výhybiiek a tým i možnosť nového lepšieho smeru! Je nadobro stratený.

Stvoriteľ bude aj pri tomto pomáhaní dodržiavať jestvujúce zákony, nakoľko ani on nemôže otriast' dokonalosťou svojej vôle. Inými slovami: Jeho vôľa je dokonalá od prapočiatku. Takisto bude samozrejme dokonalý i každý nový čin jeho vôle. Z toho vyplýva, že každý nový čin z jeho vôle musí prechovávať v sebe presne tiež tie isté zákony ako už aj predošlé. Následkom toho sa opäť presne vradí do vývojového diania sveta jemnohmotného a hrubohmotného. Iná možnosť je práve pre dokonalosť Božiu raz a navždy vylúčená. Podľa už vysvetleného predvídania vzniklo i zasľúbenie o narodení a príchode Syna Božieho, ktorý zvestovaním Pravdy mal pohnúť ľudstvo k prehodeniu výhybky. Vlastný skutok prestavenia zostáva v zmysle zákonov vyhradený samotným ľudským duchom. Preto nemožno tiež predvídať, ani vopred poznať druh tohto rozhodnutia, lebo len dráhy ľudskými duchmi **už zvolené**, v smere ktorých boli nimi nastavené výhybky z vlastného rozhodnutia, môžu byť presne prezreté so všetkými stanicami a zákrutami až ku konečnému cieľu. Podľa prirodzenej dôslednosti sú z toho vylúčené tie miesta obratu, kde rozhoduje slobodná vôľa ľudstva. Lebo rovnako ako všetko ostatné, zostáva neochvejné i toto právo, pretože je v súlade s Božou dokonalosťou a zodpovedá prirodzenej zákonitosti vznikania a vývoja vo stvorení, a keďže Stvoriteľ dal ľudským duchom toto právo na základe ich pôvodu z duchovne-bytostného, nežiada teda ani, aby vopred vedel, aké bude ich rozhodnutie. Len **následok** takéhoto rozhodnutia môže presne poznávať až do konca, pretože sa potom musí vyvíjať podľa jeho vôle, spočívajúcej v zákonoch jemnohmotného a hrubohmotného stvorenia. Keby to bolo inak, bol by to nedostatok Božej dokonalosti, čo je bezpodmienečne vylúčené.

Človek si teda má byť stále plne vedomý tejto svojej nesmiernej zodpovednosti, že je vo svojich zásadných rozhodnutiach skutočne nezávislý. On sa však, žiaľ, považuje buď za úplne závislého sluhu, alebo pri preceňovaní sa za časť božstva. Dôvod toho spočíva pravdepodobne v tom, že v oboch prípadoch sa domnieva, že je zbavený zodpovednosti. V prvom prípade ako tvor príliš nízky a závislý, v druhom prípade zase ako vysoko stojaci. Oboje je však nesprávne! Človek sa má pozeráť na seba ako na správcu, ktorému prislúcha v určitých veciach nielen slobodné rozhodovanie, ale aj plná zodpovednosť, ktorý požíva teda veľkú dôveru a túto nesmie sklamať zlým hospodárením.

Práve táto dokonalosť si vynucuje, že Stvoriteľ musí pri poskytovaní bezprostrednej pomoci blúdiacemu ľudstvu počítať aj so zlyhaním ľudí pri ich rozhodovaní. Pre také prípady Stvoriteľ vo svojej múdrosti a láske, čo je u neho tiež celkom zákonité a prirodzené, má pripravené ďalšie cesty k pomoci; tieto potom nadväzujú ako pokračovanie na pôvodnú cestu, prerušenú prípadným zlyhaním ľudstva.

Tak bol už pred časom, keď sa Syn Boží stal človekom **pripravený** vo večnej ríši Otcovej iný vyslanec pre poslanie v prípade, že by ľudstvo mohlo zlyhať i napriek veľkej obeti lásky Boha Otca. Keby Syn Boží vo svojej čistej Božskej podstate nebol tak vyslyšaný, aby ľudstvo po jeho varovaní prehodilo výhybku svojich dráh do ním ukázaného smeru, ale zostávalo zaslepene na doterajších cestách vedúcich do zatratenia, potom mal na zem prísť ešte jeden vyslanec; tento svojou najvnútornejšou podstatou mal byť ľudstvu bližším než Syn Boží, aby v poslednej hodine mu ešte raz poslúžil ako varovateľ a vodca, ak by - - - chcelo počúvať jeho hlas Pravdy. **Týmto je Syn Človeka.**

Kristus ako Syn Boží o tom vedel. Keď pri svojom pôsobení spoznal burinou pokrytú a zaschnutú pôdu ľudských duší, bolo mu jasné, že jeho pozemské putovanie neprinesie také plody, aké by inak museli dozrieť pri dobrom chcení ľudstva. Hlboko smútil nad tým. Na základe dobre mu známych zákonov vo stvorení, v ktorých je zakotvená vôľa jeho Otca,

uvidel totiž bezpodmienečný príchod neodvratného konca ako následku za správanie sa a chcenie ľudí. A vtedy začal hovoriť o Synovi Človeka, o jeho nutnom príchode kvôli nastávajúcim udalostiam. Vznešené poslanie Syna Božieho otváralo dve cesty: buď uposlúchnutie jeho učenia a s tým spojený vzostup nahor a vyhnutie sa všetkému skazonosnému alebo zlyhanie a ďalšie rútenie sa po šikmej ploche, vedúcej do záhuby. Oboje záležalo od rozhodnutia ľudstva. Čím dlhšie však plnil toto poslanie, tým jasnejšie videl, že veľká väčšina ľudstva sa svojim rozhodnutím prikláňa k zlyhaniu a tým k zániku.

Odvtedy sa formulovali jeho výroky o Synovi Človeka ako priame zaslúbenia a zvestovania, hovoriac napríklad: „Keď však príde Syn Človeka ...“ atď.

Tým označil dobu krátko pred nebezpečím zániku, ktorý musel vyplynúť v hmotnom svete v zmysle Božích zákonov pre zlyhanie ľudstva voči jeho poslaniu, ako konečný cieľ ľudstva pre jeho stále zotrúvanie v nesprávnom smere. Ježiš vtedy veľmi trpel týmto poznaním.

Mylné je každé podanie, ktoré tvrdí, že Ježiš, Syn Boží, súčasne mal sám seba označovať za Syna Človeka. Taká nelogickosť nespočíva ani v božských zákonoch, ani ju nemožno prisúdiť Synovi Božiemu, ktorý bol znalcom a nositeľom týchto zákonov. **Učenci** si nevedeli rady, ako sa vyrovnáť s týmto, čo ostatne vyplývalo i zo samotných ich otázok. Len od nich pochádza omyl, ktorý sa udržal až podnes. Domnievali sa, že Syn Boží, výrazom Syn Človeka označoval sám seba a v tejto domnienke odovzdali omyl tiež potomstvu, ktoré sa takisto ako učenci nezaoberali vážnejšie nelogickosťou, v tom spočívajúcou; jednoducho prechádzali cez to, čiastočne z ostýchavosti a čiastočne z pohodlnosti, aj napriek tomu, že by všeláska Stvoriteľa v správnom ponímaní vynikla ešte zreteľnejšie a mocnejšie. Syn Človeka ako druhý vyslanec Boha Otca pôjde v stopách Syna Božieho; to znamená, že prevezme a bude ďalej rozširovať jeho poslanie; predstúpi pred ľudstvo na zemi, aby ho zvestovaním Pravdy strhol z doterajšej dráhy a priviedol dobrovoľným rozhodnutím k inému stanovisku, odvádzajúcemu ho od miest skazy, ktoré teraz naň čakajú.

Syn Boží – Syn Človeka! Že v tom musí byť rozdiel, nie je iste ťažko pochopiť. Každý z týchto výrazov má svoj ostro ohraničený, prísne vyhranený zmysel. Nejaké zmiešanie a zlučovanie v jedno musí priamo dokazovať lenivosť myslenia. Poslucháči a čitatelia prednášok budú si však vedomí prirodzeného vývoja diania, vychádzajúceho z Prasetla, od Boha Otca a siahajúceho k hrubohmotnému svetovému telesu. Syn Boží prišiel z Božsky-bezbytoštného, rýchlo prejdúc duchovne - bytoštným a jemnohmotným ku vteleniu do sveta hrubohmotného. Plným právom ho teda možno nazvať vtelenou časťou Boha do človeka, alebo Synom Božím. Náhlý prechod duchovne-bytoštným, až kde má východisko ľudský duch, rovnako ako tiež potom nasledujúcou jemnohmotnou časťou stvorenia, mu nebolo možné pevne tam zakotviť tak, aby jeho Božsky bezbytoštný duch si mohol vziať na seba silné ochranné zábalý týchto odlišných druhov, ale tieto zostali tenké, hoci mu mali slúžiť za výzbroj. Malo to tú výhodu, že jeho Božské vnútro vyžarovalo ľahšie a silnejšie, teda vyšľahovalo von, ale malo to aj tú nevýhodu, že mohlo byť pre svoju nápadnú žiaru o to rýchlejšie a zúrivejšie napádané v pozemských nížinách nepriateľských Svetlu. To mocné len slabo zahalené Božské, v pozemsky hrubohmotnej schránke, muselo zostať cudzím medzi ľuďmi, teda príliš vzdialeným. Obrazne vyjadrené, mohlo by sa tiež povedať, že jeho Božský duch nebol pre to nízke, hrubohmotne-pozemské dostatočne vystrojený a vyzbrojený, pre nedostatok prijatia z duchovne-bytoštného a jemnohmotného. Priepasť medzi Božským a pozemským zostáva len slabo preklenutá.

Pretože si ľudia nevážili tohoto daru Božej lásky, ani ho nechránili, ale z prirodzenej povahy všetkého temnejšieho sa stavali proti svetlému Synovi Božiemu nepriateľsky a s nenávisťou, musel prísť druhý vyslanec v Synovi Človeka; tento je pre hrubohmotný svet silnejšie vyzbrojený.

Aj Syn Človeka je vyslanec Boží a pochádza z Božsky-bezbytoštného. Avšak pred svojim vyslaním do hrubohmotného sveta vtelil sa najprv do večného čisto duchovne bytoštného,

teda bol tesne spojený s tou duchovnou podstatou, z ktorej pochádza semeno ľudského ducha! Tým pristupuje Božsky-bezbytostné jadro tohto druhého vyslanca bližšie k ľudskému duchu v jeho pôvode, čím získava tiež viac ochrany a bezprostrednej sily proti nemu.

V najvyšších výšinách rovnorodej podstaty ľudského ducha žije pre všetko jestvujúce skutočne dokonalý ideál toho, čo všetko ďalší vývoj z duchovne bytostného môže niesť v sebe. Tak tiež večný čisto duchovne bytostný ideál všetkého ženstva, súčasne ako kráľovná ženskosti so všetkými živými cnosťami. Každý ženský duchovný zárodok prechováva v sebe nevedomelú túžbu, ísť za týmto čistým, v najušľachtilejšej forme žijúcim ideálom. Žiaľ, táto nevedomá túžba zvrhá sa pri putovaní hmotnosťou často v márnomyseľnosť, ktorá má nahradiť predstieraním a v sebaklame mnohé, čo neprišlo k životu, ale predsa vytúžené. Lenže táto túžba stáva sa vedomejšia ešte v jemnohmotnom svete pri vzostupe ku Svetlu. Len čo začnú odpadať nízke žiadostivosti, tak prepukáva stále mocnejšie, aby konečne oživila a posilnila cnosti. Magnetom a ohniskom tejto ušľachtilej túžby po ženských cnostiach je kráľovná ženskosti v nehynúcej ríši Otcovej, v čisto duchovne - bytostnom. Božsky - bezbytostné jadro druhého vyslanca Božieho vnorilo sa teraz do tohto duchovne - bytostného ideálu ženskosti a bolo ňou ako duchovne bytostnou matkou vychované vo večnej ríši Boha Otca v Hrade Grálu ako domove jeho duchovnej mladosti.

Až odtiaľ nasledovalo potom jeho vyslanie do hrubohmotného sveta, a to v dobe, aby v pravý čas mohol vstúpiť na bojisko a ukázať pravú cestu do ríše Otcovej všetkým tým, ktorí prosia o duchovné vedenie a Boha vážne hľadajú a aby im súčasne poskytol ochranu pred útokmi nepriateľov, zvädzajúcich nadol.

Keďže v opaku k Synovi Božiemu strávil svoju duchovnú mladosť v duchovne - bytostnom, teda v pôvode a východisku ľudského ducha, tak svojimi koreňmi tkvie preto súčasne okrem v Božsky - bezbytostnom tiež pevne v duchovne - bytostnom. Vo svojom druhu približuje sa tým ľudstvu a vo zdvojení svojho pôvodu i mladosti je v pravom zmysle **Bohočlovek!** Vychádzajúci z Božsky bezbytostného a tiež z čisto duchovne bytostného, z prapočiatku ľudstva. **Z toho** dôvodu menuje sa oproti čistému Synovi Božiemu Synom Človeka, ktorému je jeho pôvodom otvorená cesta k Božsky bezbytostnému! Preto má v sebe Božskú silu a moc a stojí tým voči celému ľudstvu i oproti Luciferovi dobre vyzbrojený k boju.

Preto bdejte, aby ste ho spoznali, len čo nadišla jeho doba; lebo on prináša čas i pre vás!

49. Rozdiel v pôvode medzi človekom a zvierat'om.

K OBJASNENIU rozdielu v pôvode medzi človekom a zvierat'om je potrebné rozčleniť stvorenie ešte dôkladnejšie ako dosiaľ. Bežné označenie „skupinová duša“ u zvierat'a oproti osobnému „ja“ u človeka je pritom nedostatočné, i keď samo osebe je myslené už celkom správne. Naznačuje sa pritom v hrubých rysoch len to všeobecné, čo je pozemskému najbližšie, ale neuvádza sa **skutočný** rozdiel.

Tu sa musí poznať vývoj stvorenia, ako je to vysvetlené v prednáške „Vývoj stvorenia“. Kvôli lepšiemu prehľadu sú tu ešte raz uvedené hlavné stupne zhora dolu:

1. Božské	Božsky bezbytné = Boh Božsky bytné
2. Duchovne-bytné:	vedome-duchovne-bytné nevedome-duchovne-bytné
3. Bytné:	vedome-bytné nevedome-bytné
4. Hmotné:	jemnohmotné hrubohmotné

Človek má svoj duchovný pôvod v nevedome-duchovne-bytnom. Zviera naproti tomu má svoj bytný pôvod v nevedome-bytnom. Medzi týmito dvoma stupňami je obrovský rozdiel. Oživujúcim jadrom človeka je **duch**. Oživujúcim jadrom zvierat'a je len **bytosť**.

Duch stojí vysoko nad bytosťou; podľa toho aj vnútorný pôvod človeka je vyšší ako u zvierat'a, a zatiaľ čo obom je spoločný iba pôvod hrubohmotného tela. Avšak duch časom zušľachtil svoje čisto zvieracie telo viac, než mohlo urobiť bytné jadro zvierat'a.

Preto náuka o prirodzenom vývoji hrubohmotného tela, počínajúc najnižším telom živočicha až k telu ľudskému, je správna. Ukazuje na tvorivú v každom smere bezmedzerovitú prácu tvorivej vôle v prírode, vedúcu nahor. Je to znamenie dokonalosti.

Pri tejto náuke sa urobila len jedna, pravdaže tiež veľká chyba, že sa nešlo nad hrubohmotné. Ak sa povie, že ľudské telo, teda hrubohmotný plášť človeka pochádza z tela zvieracieho, ktoré bolo na zemi pred telom ľudským, tak je to správne. Avšak tieto telá neurobia ešte ani človeka ani zviera, ale patria k nim ako obaly, nutné v hrubohmotnosti. Ale ak niekto chce z toho vyvodzovať, že aj vnútorná živá podstata človeka pochádza zo zvierat'a, tak je toto neodpustiteľná zavádzajúca chyba vzbudzujúca rozpor. Z tohto rozporu vzniká tiež u mnohých ľudí zdravé vycit'ovanie **proti** takému nesprávnemu chápaniu. Z jednej strany ich priťahuje správnosť mienky týkajúcej sa tela, ale na druhej strane ich odrádza hrubá nedbalosť, ktorá bez rozpakov chce s tým spájať i vnútorný pôvod.

Veda však dosiaľ nemohla ináč než tvrdiť, že človek v prirodzenom vývoji pochádza nakoniec zo zvierat'a, a to predovšetkým zo zvierat'a podobného opici, ktoré svojou podobou sa najviac blížilo k telu ľudskému; veď veda sa dosiaľ dokázala zaoberať iba hmotným, a to prevažne len hrubohmotným, tvoriacim len malú časť stvorenia. A z tohto pozná iba tie najhrubšie povrchnosti. V skutočnosti teda mizivo málo, takmer nič. Veda dneška síce dokáže už konečne používať i rôzne hodnotnejšie veci, ale nepozná ich podstatu. V núdzi sa musí uspokojiť s niekoľkými cudzojazyčnými výrazmi, ktoré dosadzuje namiesto znalostí. Tieto slová označujú iba dočasné zoradenie akéhosi „niečoho“ jestvujúceho a už upotrebitel'ného, ktorého vlastný druh sa nepozná a tým menej jeho pôvod.

Avšak bytostné a ešte omnoho viac duchovné stoja **nad** všetkým hmotným, sú od zeme nahor k Pôvodu pokračovaním všetkého jestvujúceho alebo, čo je prirodzenejšie, zhora nadol, je to, čo predchádzalo vo vývoji hmotnému.

Treba si uvedomiť, že všetko duchovné, ako aj všetko bytostné potrebuje samozrejme v dôsledku prirodzeného vývoja plášť hrubohmotného tela, len čo v poslušnosti zákonov vývoja prenikne ako tvorivý činiteľ a živé jadro až do hrubohmotnosti. Každý spor sa ihneď urovná, ak sa konečne pôjde vo všetkom bádanií buď ďalej nahor, teda nad hmotné, alebo sa bude sledovať prirodzený vývojový postup zhora nadol. Ten čas, keď sa k tomu musí prikročiť, je tu. Pritom sa však odporúča čo najväčšia opatrnosť, aby duchovné poznanie, skrývajúce v sebe jasnú logiku, nebolo nepozorovane strhnuté do nevedomej fantázie. Musí sa dbať na to, že k bytostnému a duchovnému možno pristupovať tiež len s **čistým, slobodným** duchom, nie ako v hmotnosti s váhami, so skalpelmi a skúmavkami.

Ale práve tak nedá sa k tomu priblížiť s duchom **obmedzeným** alebo so zaujatosťou, ako sa o to často pokúša. Jestvujúce zákony stvorenia to samočinne vylučujú nepreklenutelným spôsobom. V tom malý ľudský tvor i pri svojej najväčšej namyslenosti nebude môcť nič zmeniť na železnej vôli svojho Stvoriteľa v jeho dokonalosti.

Skutočný rozdiel medzi človekom a zvieratom spočíva teda iba v ich vnútri. Zviera sa tiež môže vrátiť len do bytostného po odložení hrubohmotného tela, zatiaľ čo človek sa vracia do **duchovna**, ktoré sa nachádza omnoho vyššie.

Človek môže síce v určitom smere zostúpiť až na úroveň zvierat, ale i napriek tomu musí zostať človekom, pretože sa nedokáže zbaviť zodpovednosti, tkvejúcej v zárodku jeho duchovného pôvodu; avšak zviera so svojim bytostným pôvodom nikdy sa nemôže povzniesť k človeku. Rozdiel medzi telom človeka a zvierat sa prejavuje len tvarom. Ušľachtilejší vývoj tvaru u človeka bol vyvolaný **duchom** po jeho vstupe do hrubohmotného tela.

(*) Prednáška č. 7: „Stvorenie človeka“

50. Odlúčenie ľudstva od vedy.

TOTO odlúčenie nemuselo jestvovať; veď celé ľudstvo má plné právo na poznatky vedy. Táto sa ostatne len pokúša urobiť stvorenie, tento dar Boží, zrozumiteľnejším. Vlastná činnosť každého vedného odvetvia spočíva v snahe dôkladnejšie preskúmať zákony Stvoriteľa, aby sa tieto na základe ich presnejšieho poznania mohli účinnejšie použiť k osuhu a prosperu ľudstva.

To všetko nie je nič iné, než ochota podriaďiť sa vôli Božej.

Keďže však stvorenie a udržiavajúce ho prírodné, čiže Božie zákony, sú vo svojej dokonalosti nadovšetko jasné a jednoduché, muselo by z toho prirodzene vyplynúť tiež ich jednoduché a prosté vysvetlenie od toho, kto ich skutočne spoznal.

Práve tu sa však začína citelnejšie prejavovať rozdiel, ktorý svojim nezdravým spôsobom roztvára neustále sa zväčšujúcu priepasť medzi ľudstvom a tými, ktorí sa nazývajú učňami vedy, teda učňami vedenia alebo pravdy.

Títo sa nevyjadrujú tak jednoducho a prirodzene, ako by to vyhovovalo Pravde, teda skutočnému poznaniu, ba ako je to vôbec prirodzenou požiadavkou Pravdy.

To má dve príčiny, vlastne tri. Podľa ich mienky štúdium vedy je obzvlášť namáhavé a za to očakávajú zvláštne postavenie. Nechcú si uvedomiť, že toto štúdium je tiež len pôžičkou z hotového stvorenia, podobne ako keď sa prostý roľník zaoberá pokojným a pre neho nutným pozorovaním prírody, alebo ako to musia robiť aj ostatní ľudia vo svojej praktickej práci.

Okrem toho sa každý kandidát vedy musí vždy už z povahy veci vyjadrovať nejasne, pokiaľ sa jeho vedomosti skutočne nepriblížia pravde. Až potom, keď sám pochopil skutočnú pravdu, bude vo svojom vyjadrovaní podľa potreby opäť z povahy veci, jednoduchý a prirodzený. Nie je teraz nijakým tajomstvom, že práve nevedomí, ktorí sú ešte len na ceste k poznaniu, radi hovorievajú viac, než samotní vediaci, musia pritom vždy používať nejasností, lebo inak ani nemôžu, pokiaľ si neosvojili pravdu, teda vlastné poznanie.

Treťou príčinou je tu ozajstné nebezpečie, že by pospolití ľudia venovali veľmi málo pozornosti vede, keby sa táto chcela ukázať v prirodzenom plášti pravdy. Ľudia by ju považovali za „príliš prirodzenú“, ktorej nehodno prikladať veľkú hodnotu.

Nepomyslia však na to, že práve **to** je jedine správne, a že je tiež meradlom pre všetko pravé a **pravdivé**. Len v prirodzenej samozrejmosti spočíva záruka pravdy.

Avšak ľudia sa k tomu nedajú tak ľahko priviesť, veď ani Ježiša nechceli uznať za Syna Božieho, pretože sa im zdal príliš „jednoduchým“.

O tomto nebezpečí vedeli stúpenci vedy celkom presne už oddávna. Preto sa dôvtipne čoraz viac a viac uzatvárali pred prirodzenou jednoduchosťou pravdy. Aby presadili uplatnenie seba a svojej vedy, vytvárali v hlbavom premýšľaní stále ťažšie prekážky.

Učenec, ktorý sa vyšvihol z davu, nakoniec opovrhol tým, aby sa vyjadroval jednoducho a každému zrozumiteľne. Často aj z dôvodu len jemu samému ťažko pochopiteľného, že by mu asi nezostalo mnohé získané, keby si nebol vytvoril taký spôsob vyjadrovania, akému by sa musel najprv zvlášť naučiť dlhodobým štúdiom.

Tým, že sa neurobil pre všetkých zrozumiteľným, vytvorilo mu časom akúsi umelú nadradenosť, ktorú jeho žiaci, nasledovníci, udržiavali za každú cenu. Inak by u mnohých bolo bývalo dlhoročné štúdium a s ním spojené peňažné výlohy skutočne vynaložené nadarmo.

Dnes to dospelo už tak ďaleko, že pre mnohých učencov už vôbec nie je možné vyjadrovať sa voči prostým ľuďom jasne a zrozumiteľne, teda jednoducho. **Takéto** úsilie by vyžadovalo to **najťažšie štúdium** a trvalo by dlhšie ako jeden celý ľudský vek. Ale predovšetkým by to pre mnohých ľudí prinieslo len nepríjemný výsledok, že potom by vynikli už len takí ľudia, ktorí môžu ľudstvu niečo dať svojím opravdivým **poznáním**, a ktorí sú ochotní týmto mu aj slúžiť.

Zvlášť nápadnou vlastnosťou učeného sveta je teraz zahaľovanie sa do nezrozumiteľnosti pred verejnosťou, podobne ako sa to už pestovalo v cirkvách, pričom tu pozemsky povolání sluhovia boží ako vodcovia a správcovia hovorili k veriacim, hľadajúcim zbožnosť a túžiacich po vzostupe, po latinsky; čomu veriaci nerozumeli a podľa toho ani nechápali a nemohli si z toho ani nič osvojiť, z čoho jedine by mohli mať úžitok. Boží sluhovia mohli vtedy práve tak hovoriť po turecky s rovnako záporným výsledkom.

Pravé poznanie nesmie dopustiť, aby sa stalo nezrozumiteľným; lebo v ňom spočíva súčasne tiež schopnosť, ba aj potreba vyjadrovať sa jednoduchými slovami. Pravda je pre **všetkých** ľudí bez výnimky, lebo z nej vznikli. Pravda je totiž vo svojej životnosti zakotvená v duchovne-bytostnom, vo východisku ľudského ducha, je živá. Z toho sa dá odvodiť, že Pravdu v jej prirodzenej jednoduchosťi môžu tiež pochopiť všetci ľudia. Len čo sa však ďalším odovzdávaním skomplikuje a urobí nezrozumiteľnou, potom už nezostane čistou a pravou, alebo líčené deje sa strácajú v nepodstatnom, ktoré nemá taký význam, ako jadro.

Toto jadro, to jest pravé vedenie, musí byť všetkým zrozumiteľné. Umele vyhnané do výšky môže vo svojom vzdialení od prirodzenosti v sebe skrývať len málo múdrosti. Každý jeden **nepochopil** pravé poznanie, kto ho nedokáže podávať ďalej jednoducho a prirodzene, snaží sa buď niečo nevedomky zakrývať, alebo je ako ozdobená bábika bez života.

Kto v dôslednosti ešte ponecháva medzery a namiesto toho vyžaduje slepú vieru, ten dokonalého Boha znižuje na omylného bôžika a dokazuje, že sám nejde správnou cestou, a preto ani nedokáže spoľahlivo viesť iných. To nech je každému vážne hľadajúcemu výstrahou!

51. Duch.

SLOVO „duch“ sa používa v mnohých obmenách, bez toho, aby ten, kto to vyslovuje, si uvedomil, čo duch vlastne je. Jeden menuje duchom skrátka vnútorný život človeka, druhý si zamieňa ducha s dušou. Často sa hovorí o duchaplných ľuďoch, pričom sa nemyslí na nič iné než jednoducho na mozgovú činnosť. Hovorí sa tiež o zábleskoch ducha a o mnohom inom. Ale nikto sa nepodoberie na to, aby raz vysvetlil, čo duch je. To najvyššie, čo sa pod tým chápalo, spočíva vo výraze: „Boh je duch!“ Z toho sa potom odvodzuje všetko ostatné. Na základe tohto tvrdenia boli učené pokusy pochopiť tiež samého Boha a nájsť tak o ňom vysvetlenie.

Ale práve to sa opäť muselo rozchádzať so skutočnosťou a spôsobiť omyly; lebo je **nesprávne** hovoriť jednoducho: Boh je duch.

Boh je **božský** a nie duchovný! Už v tom spočíva vysvetlenie. Božské sa nesmie nikdy označovať ako duch. Len duchovné je duch. Doterajšia názorová chyba je vysvetliteľná tým, že človek, pochádzajúci z duchovného, nedokáže sa ani v myslení povzniesť nad duchovné, takže všetko duchovné je pre neho to najvyššie. Preto je pochopiteľné, že to najjasnejšie a najdokonalejšie z duchovného by rád považoval za pôvod celého stvorenia, teda za Boha. Podľa toho sa možno domnievať, že nesprávny pojem vznikol nielen z potreby predstaviť si svojho Boha z vlastného druhu, aj keď v každom smere dokonalého, aby sa s ním cítil vrúcnejšie spojený, ale hlavná príčina toho spočíva v neschopnosti pochopenia vlastnej vznešenosti Božej.

Boh je božský, len jeho vôľa je duch. A z tejto živej vôle vzniklo ako najbližšie sa rozprestierajúce duchovné okolie, raj s jeho obyvateľmi. Ale z tohto raja, **teda z božskej vôle, ktorá sa stala formou**, vyšiel človek ako duchovné semeno, aby ako prášok božskej vôle putoval ďalším stvorením. Človek je teda v skutočnosti nositeľom božskej vôle, teda nositeľom **ducha** v celom hmotnom stvorení. Z toho dôvodu je vo svojom konaní tiež viazaný na čistú pravôľu Božiu a musí niesť plnú zodpovednosť za to, ak ju vonkajšími vplyvmi hmotnosti nechá načisto zarásť burinou, a niekedy za určitých okolností dá občas celkom zahrabať.

To je ten poklad alebo hrivna, ktorá mala v jeho rukách prinášať úroky a úroky z úrokov. Z nesprávneho predpokladu, že sám Boh je duch, teda je tej istej podstaty ako pôvod samotného človeka, zreteľne vyplýva, že si človek nikdy nemohol urobiť správny obraz o Božstve. Nesmie v ňom vidieť len najvyššie zdokonalenie seba samého, ale musí ísť omnoho vyššie nad to, až k druhu, ktorý mu zostane navždy nepochopiteľný; lebo vo svojom vlastnom duchovnom druhu nikdy nebude schopný Ho pochopiť.

Duch je teda **vôľa** Božia, životný elixír celého stvorenia, ktoré musí byť ním preniknuté, ak má byť zachované. Človek je čiastočným nositeľom tohto ducha, ktorý sebauvedomením má prispieť **k povznášaniu** a k ďalšiemu vývoju celého stvorenia. K tomu však patrí, aby sa naučil správne používať prírodné sily a využívať ich na vhodné podporovanie.

52. Vývoj stvorenia.

UŽ SOM raz upozorňoval na to, že dejiny stvorenia, písomne zachované, sa nesmú chápať pozemsky. Aj dejiny stvorenia v biblii sa netýkajú zeme. Stvorenie zeme bolo iba prirodzeným dôsledkom, ktorý vyplynul z ďalšieho vývoja **prvotného** stvorenia, stvoreného samotným Stvoriteľom. Je skoro nepochopiteľné, ako bádatelia Písma mohli urobiť taký nelogický a veľký skok, vytvárajúci medzeru, v domnení, že Boh vo svojej dokonalosti mal bez prechodu stvoriť hrubohmotnú zem.

V Písme netreba zmeniť ani len „slovo“, ak sa chceme priblížiť pravdivosti tohto diania. Naopak, biblické slovo o dejinách stvorenia podáva túto pravdu omnoho zreteľnejšie než všetky kusé a nesprávne domnienky. Len mylné výklady priniesli neschopnosť porozumenia tak mnohých ľudí.

Títo celkom správne vycitujú chybu robenú v tom, že v biblii menovaný raj mal byť umiestnený bezpodmienečne na hrubohmotnej zemi, tak nesmierne vzdialenej od Božského. Nakoniec nie je to ani tak neznáme, že biblia je predovšetkým **duchovnou** knihou. Dáva vysvetlenie o **duchovných** dejoch, v ktorých ľudia sú spomínaní len tam, kde stojí bezprostredne vo vzťahu k ozrejmieniu týchto duchovných udalostí a tieto vysvetľujú.

Nakoniec je to pochopiteľnejšie pre ľudský rozum, pretože v biblii líčené stvorenie sa prirodzene **netýka** zeme, tak ďaleko vzdialenej od Stvoriteľa. Sotva sa niekto odváži popierať skutočnosť, že toto priame a označované ako **prvotné** stvorenie Božie treba tiež hľadať len v Jeho bezprostrednej blízkosti, veď vyšlo ako **prvé** od samého Stvoriteľa, a preto **musí** s ním byť vo veľmi úzkej súvislosti. Ani jeden pokojne a jasne rozmyšľajúci človek nebude očakávať, že by sa toto prvé a **vlastné** stvorenie udialo práve na zemi, ktorá je od Božského najďalej vzdialená a ktorá vznikla až v priebehu ďalšieho vývoja.

Preto nemohlo byť ani reči o raji **na zemi**. Čo Boh stvoril, osobne ako sa to vyslovene uvádza v histórii o stvorení, to zostalo s ním samozrejme **tiež bezprostredne** spojené a muselo byť len v jeho najbližšej blízkosti. Práve tak ľahko vysvetliteľným a prirodzeným je aj dôsledok, že všetko stvorené alebo vzniknuté v takej blízkosti Stvoriteľa, zostáva tiež najviac podobné jeho dokonalosti. **A to** je tiež jedine raj, večná ríša Božia!

Ale predstavovať si niečo také na hrubohmotnej zemi, musí vychovávať pochybovačov. Myšlienka o „vyhnaní“ **z pozemského** raja, pričom vyhnaní musia predsa ešte vždy ostať na tej istej zemi, ukazuje tak mnoho nezdravého a je tak znateľne a hrubo spozemštená, že je to až groteskné. Je to mŕtvy obraz, nesúci pečať křčovite vytvorenej dogmy, s ktorou si žiaden rozumný človek nevie rady.

Čím je niečo menej dokonalé, tým viac je to vzdialené od dokonalosti. A teda ani duchovné bytosti, stvorené z dokonalosti, nemôžu byť pozemskými ľuďmi, ale musia prebývať čo najbližšie pri tejto dokonalosti, a preto môžu byť najideálnejšími vzormi pre ľudí. Sú to veční duchovia, ktorí nikdy neprídu do hmotnosti, a teda sa ani nestanú pozemskými ľuďmi. Sú to žiarivé ideálne postavy, ktoré sŕa magnety priťahujú, ale tiež posilňujú ovplyvňujú vlastnosti ľudských duchovných zárodkov a neskôr sebavedomých duchov.

Raj, o ktorom je reč v biblii, **nesmie** sa zamieňať so zemou.

K lepšiemu vysvetleniu bude potrebné podať ešte raz celkový obraz o všetkom bytí. Tým sa uľahčí hľadajúcemu človeku nájdenie cesty do večnej ríše Božej, do raja, odkiaľ vo svojom duchovnom prapôvode pochádza.

Nech si človek predstaví Božské ako to najvyššie a najvznešenejšie. Boh sám ako východisko všetkého bytia, ako Prazdroj všetkého života je vo svojej bezpodmienečnej dokonalosti **bezbytosťný**. Prijímajúc na seba formu, halí sa občas do plášťa Božsky - bytosťného, ktoré sa k nemu pripája Po Bohu samom v jeho najvlastnejšej bezbytosťnosti nasleduje okruh Božsky-**bytosťného**. Z neho pochádzajú bezvýhradne prví sformovaní. Sem patria v prvom rade štyria Archanjeli, v druhom a treťom rade malý počet Najstarších. Títo poslední nemôžu vojsť do božsky -bezbytosťného, ale majú veľký význam pre ďalší vývoj k duchovne bytosťnému práve tak, ako neskôr vedome bytosťní majú veľký význam pre vývoj hmotného. Z Božsky-bytosťného bol vyslaný Lucifer, aby bol bezprostrednou oporou stvoreniu v jeho samočinnom ďalšom vývoji.

Ale Syn Boží prišiel z Božsky-bezbytosťného ako časť, ktorá sa po svojom pomocnom poslaní musí opäť vrátiť k Božsky-bezbytosťnému, k znovuzjednoteniu sa s Otcom. Syn Človeka pochádza rovnako z Božsky-bezbytosťného, priamo od Boha. Avšak následkom spojenia s vedome-duchovne-bytosťným nastalo jeho odštiepenie, a to bolo príkazom k trvalému odlúčeniu sa od Božsky-bezbytosťného, a predsa s ním bezprostredne spojeného, aby mohol byť naveky prostredníkom medzi Bohom a jeho dielom. Keďže Lucifer, ktorý prišiel z Božsky-**bytosťného**, sklamal vo svojom pôsobení, musel byť na jeho miesto vyslaný niekto silnejší, ktorý ho spúta a pomôže stvoreniu. Preto pochádza k tomu určený Syn Človeka z Božsky-**bezbytosťného**.

Na Božsky-bytosťné nadväzuje potom **raj**, večná ríša Božia. V nej na prvom mieste je predovšetkým **vedome-duchovne-bytosťné** ako najbližšie, pozostávajúce zo stvorených večných duchovných bytosťí, nazývaných tiež duchmi. Oni sú dokonalé ideálne postavy pre všetko to, o čo môžu a majú usilovať ľudskí duchovia vo svojom najdokonalejšom vývoji. Priťahujú k sebe ako magnety všetkých, ktorí usilujú nahor. Toto samočinné spojenie prejavuje sa citelne hľadajúcim a nahor usilujúcim ako často nevysvetliteľná túžba, ktorá povzbudzuje ich hľadanie a úsilie nahor.

Sú to duchovia, ktorí sa nikdy nezrodili do hmotnosti. Stvoril ich sám Boh, prazdroj všetkého bytia a žitia, ako prvých čisto duchovných. Preto sú najbližší jeho dokonalosti. Sú to tiež **oni**, ktorí sú **podľa jeho obrazu!** Nesmie sa prehliadať, že v dejinách o stvorení sa výslovne hovorí podľa jeho **obrazu**. Tento poukaz nie je ani tu bez významu; lebo oni môžu byť len podľa jeho **obrazu**, nie podľa neho **samotného**; teda len podľa toho, ako sa **zjavuje**, pretože čisté Božstvo samo je ako jediné **bezbytosťné**.

Aby sa Boh zjavil, musel sa vopred, ako bolo už zmienené, zahaliť do Božsky bytosťného. Ale ani potom nemôže ho uvidieť duchovne-bytosťné, ale len Božsky-bytosťné, aj to iba z nepatrnej časti; lebo všetko rýdzo Božské musí svojou dokonalou čistotou a jasom oslepovať všetko, čo nie je Božské. Ani Božsky-bytosťní nie sú schopní pozerať Bohu do tváre! Rozdiel medzi Božsky-bezbytosťným a Božsky-bytosťným je k tomu ešte príliš veľký.

V tomto raji vedome-duchovne-bytosťného žije súčasne ešte aj **nevedome-duchovne-bytosťné**. Skrýva v sebe tie isté základné podstaty, z ktorých sa skladá vedome-duchovne-bytosťné, teda jeho zárodky k tomu. V týchto zárodkoch spočíva však život a život v celom stvorení túži, podľa Božej vôle, po vývoji. Po vývoji k uvedomeniu. Toto je celkom prirodzený, zdravý dej. Avšak uvedomenie z nevedomého môže nastať iba skúsenosťami. A táto túžba po ďalšom vývoji skrze skúsenosti vypudzuje nakoniec takto dozrievajúce alebo naliehajúce zárodky nevedome-duchovne-bytosťného samočinne von cez hranicu duchovne-bytosťného. Pretože vypudzovanie alebo vyrážanie zárodkov sa nemôže diať smerom nahor, musia sa uberať jedine voľnou cestou nadol.

A to je to prirodzené vyhnanie z raja, z duchovne-bytostného, nutné pre duchovné zárodky, túžiace po uvedomení.

To je tiež v skutočnosti ono vyhnanie z raja, o ktorom sa zmieňuje biblia. Obrazne je to celkom správne podané, keď sa hovorí: V pote tváre svojej budeš jesť svoj chlieb. To znamená v návale skúseností, spojených s nutnosťou obrany a zápasu proti doliehajúcim vplyvom nízkeho okolia, do ktorého zárodok vchádza ako cudzinec.

Toto vypudenie, vyrazenie alebo vyhnanie z raja nie je vôbec trestom, ale úplne prirodzenou a samozrejmovou nutnosťou, len čo sa duchovný zárodok vo svojom úsilí k vývoju po sebauvedomení priblíži určitej zrelosti. Je to vlastne narodenie z nevedome-duchovne-bytostného do bytostného a potom do hmotného za účelom vývoja. Je to teda **pokrok**, nie azda krok späť!

V dejinách stvorenia je tiež celkom správne vyjadrené, keď sa tam hovorí, že človek pocítil nutnosť „prikryť svoju nahotu“, potom čo sa v ňom prebudil pojem dobra a zla, teda pozvoľné začínanie sebauvedomovania.

Len čo dostatočne zosilnie snaha po uvedomení, nasleduje samočinné vyhnanie alebo vypudenie z prvotného stvorenia z raja a prechod bytostným do hmotného. Po vyjdení z duchovne-bytostnej úrovne stálo by duchovné semienko ako také v nižšom, inorodom a hutnom okolí „nahé“. Inými slovami „nezakryté“. Tým je pre ľudského ducha nielen potrebné, ale aj bezpodmienečne nutné prikryť sa ochranným bytostným a hmotným druhom svojho okolia. Musí sa odieť akýmsi plášťom, bytostným obalom, potom jemnohmotným a konečne prijať na seba hrubohmotné telo.

Až prijatím hrubohmotného plášťa, čiže tela, prebúda sa nezávislý pohlavný pud a tým aj telesný stud.

Čím väčší je tento stud, tým **ušľachtilejší** je pud a tým vyššie stojí aj duchovne človek. Viac alebo menej výrazný telesný stud pozemského človeka je bezpečným **meradlom jeho vnútornej duchovnej hodnoty!** Toto meradlo je neklamné a každému človeku ľahko poznateľné. S udusením alebo odstránením vonkajšieho vyciťovania studu obyčajne sa zadúša súčasne aj omnoho jemnejšie a celkom inak uspošobené duševné vyciťovanie studu, a tým sa znehodnocuje vnútorný človek.

Je neklamným znamením hlbokého pádu a istého úpadku, ak sa ľudstvo bude chcieť pod zdanlivým kepienkom pokroku „povzniesť“ nad podporujúci a v každom smere povzbudzujúci klenot vyciťovania studu! Nech už je to pod pláštikom športu, starostlivosti o zdravie, módy, výchovy detí alebo pod inými k tomu vítanými zámienkami. Potom už nemožno zabrániť poklesu a pádu a len najväčšie zdesenie môže ešte prinútiť jednotlivcov, aby sa spamätali zo všetkých tých, ktorí sa dali bezmyšlienkovite zlákať na túto cestu.

Od chvíle prirodzeného vypudenia naskytnú sa takému duchovnému zárodokovi aj pri jeho putovaní bytostnou úrovňou a hmotnosťami pozdejšieho stvorenia nielen jedna ale vždy viac a viac naliehavých nutností bytia, v týchto nízkych oblastiach stvorenia k ich ďalšiemu vývoju a povzneseniu, ktoré zase spätne pôsobiace, posilňujúce a upevňujúce tento zárodok, čím nielen prispievajú k jeho vlastnému vývoju k sebauvedomiu, ale vôbec ho umožňujú.

Je to mohutné tvorenie a tkanie vzájomne do seba tisíc násobne pospletané, avšak aj napriek všetkej živej samočinnosti zasahujú tieto deje svojimi spätnými účinkami do seba dôsledne logicky; takže len jedine preputovanie takého duchovného zárodokovi až k jeho dokonalosti sa javí ako kus nádherne sfarbeného koberca, utkaného cieľavedomou rukou umelca, stúpa buď nahor k sebauvedomeniu, alebo klesá nadol k úplnému rozkladu, na ochranu iných.

V zázračnom diele stvorenia spočíva tak mnoho zákonov, pôsobiacich ticho a bezpečne, že by sa o každom z tých premnohých dejov v bytí ľudí mohla priniesť zvláštna stať; každá z nich by však zakaždým vyústila do základnej črty, a to do **dokonalosti Stvoriteľa ako**

východiska, vôľa ktorého je živo tvorivý **Duch**. Duch Svätý! Všetko **duchovné** je jeho **dielom!**

Pretože človek pochádza z tohto duchovne-bytostného diela, nesie v sebe čiastočku chcenia tohto Ducha. To síce prináša slobodu rozhodovania, a tým i zodpovednosť, ale predsa nie je totožné s Božským, ako sa ľudia omylom domnievajú a chybné si to vysvetľujú.

Každý prejav Božej vôle vo stvorení, pôsobiacej k pokroku a pomoci v podobe prírodných zákonov, musí sa potom javiť tomu, kto ako znalý nadobudol celkový prehľad, ako nádherný jasavý spev. Ako jediný cit vďaka a radosti, prúdiaci miliónmi prieplovov k tomuto východisku.

Tento večne sa opakujúci priebeh vývoja vo stvorení, prinášajúci so sebou dočasné vypudenie duchovného zárodka z raja pri určitej zrelosti, ukazuje sa viditeľným tiež pozemskému zraku, a to v každom pozemskom diani, lebo všade je to len obraz toho istého diania.

Toto vypudenie, vyvíjajúce sa prirodzeným vznikáním možno nazvať tiež dejom samočinného odlúčenia. Je to podobné, ako keď zrelé jablko alebo každý zrelý plod spadne zo stromu, rozloží sa, aby podľa vôle Stvoriteľa uvoľnil semeno, **toto až potom** bezprostredným pôsobením naň doliehajúcich vonkajších vplyvov **rozruší** obal, aby sa stalo klíčkom a neskôr jemnou rastlinkou. Táto sa stane odolnou len za dažďa, búrok a slnečného žiarenia, len tak vyrastie a zosilnie v strom. Tak je vypudenie zrelého duchovného zárodka z raja len nutným dôsledkom vývoja, podobne tak aj bytostné, hmotné a nakoniec i pozemské stvorenie je v základných rysoch iba dôsledkom duchovne-bytostného stvorenia. Základné rysy vlastného stvorenia sa síce stále opakujú, ale vždy s tým rozdielom, že sa účinok nutne prejaví podľa druhej podstaty bytosti a látky. Tiež v pozemskej hrubohmotnosti nastáva pri púti všetkého duchovne - bytostného opäť vypudenie duše, len čo k tomu nadíde čas zrelosti. To je pozemská smrť, znamenajúca vypudenie alebo odpútanie z hrubohmotnosti, a tým narodenie sa do jemnohmotnosti. Aj pritom akoby padali plody zo stromu. Pri pokojnom počasí len zrelé, ale pri búrkach a nečasoch tiež nezrelé. Zrelými plodmi sú tí, ktorí prechádzajú do jemnohmotného záhrobia v pravý čas s vnútorne dozretým semenom. Títo sú duchovne „hotoví“ pre záhrobie, a preto rýchle zapustia korene a bezpečne môžu rásť do výšky.

Nezrelým ovocím sú však ľudia, u ktorých odpadnutie alebo smrť, a s tým spojený rozklad doteraz ich chrániaceho hrubohmotného tela, obnaží jemnohmotné **ešte nezrelé** semeno, a tak ho predčasne vystaví všetkým vplyvom, čím musí toto buď zakrpatieť, alebo je nútené dozrievať dodatočne, ešte skôr, než sa môže v záhrobnej pôde zakoreniť - vziť sa, a tým vyrásť.

Tak to pokračuje stále ďalej. Od jedného vývojového stupňa k druhému, ak medzitým nenastane hniloba, ktorá nedostatočne zrelé semeno rozloží. Týmto rozpadom stráca sa potom semeno ako také a s ním samozrejme aj v ňom spočívajúca živá schopnosť vyrásť v samostatný, úrodu prinášajúci strom, ktorý môže pokračovať v spolupôsobení na vývoji.

Človek, ktorý sa pozorne rozhliada okolo seba, môže vo svojom najbližšom okolí presne pozorovať mnohonásobne sa opakujúci základný obraz všetkého diania vo stvorení, lebo v tom najmenšom zrkadlí sa vždy i to najväčšie. — — —

A tak teda najbližšia tomuto duchovne-bytostnému raju smerom nadol je ríša všetkého **bytostného**. Samotné bytostné sa opäť člení na dve časti. Prvé je **vedome-bytostné**. To sa skladá z bytostí prírody a živlov, ku ktorým patria škriatkovia, gnómovia, rusalky, atď. Tieto bytosti živlov a prírody boli nutnou prípravou k ďalšiemu vývoju na ceste vytvárania hmotnosti; lebo hmotnosť mohla vzniknúť jedine zo spojenia s bytostným.

Bytosti živlov a prírody museli vo vznikajúcej hmotnosti tvorivo spolupôsobiť, ako sa to deje ešte aj dnes.

Druhé v ríši bytostného je **nevedome-bytostné**. Z tohto nevedome-bytostného pochádza život duše zvierat. (*) Tu je treba dbať na rozdiel medzi ríšou duchovne-bytostného a ríšou

bytosťného. Jedine všetko **duchovné** má v sebe od prapočiatku slobodnú moc rozhodovania a dôsledkom toho i zodpovednosť. Pri nižšie stojacom bytosťnom to už tak nie je.

Ďalším dôsledkom vývoja bol potom vznik hmotnosti. Táto sa delí na **jemnohmotné**, pozostávajúce z mnohých oddelení, a na **hrubohmotné**, začínajúce jemnou hmlovinou, viditeľnou pozemskému oku! Niet však ani pomyslenia na raj na zemi, ktorá je najvzdialenejším výbežkom hrubohmotnosti. Raz **má** nastať na zemi **odlesk** skutočného raja, pôsobením Syna Človeka, na počiatku tisícročnej ríše, súčasne s tým vznikne tiež pozemský obraz hradu Grálu, ktorého praobraz stojí na najvyššom vrchole skutočného raja ako doteraz jediný pravý chrám Boží.

(*) Prednáška č. 49: „Rozdiel v pôvode medzi človekom a zvierat'om.“

53. Ja som Pán tvoj Boh!

KDE SÚ ľudia, ktorí skutočne plnia toto najvyššie zo všetkých prikázaní? Kde je kňaz, ktorý ho čisto a pravdivo vyučuje?

„Ja som Pán, tvoj Boh, nebudeš mať iných bohov okrem mňa!“ Tieto slová sú dané tak jasne, tak **bezvýhradne**, že by v nich vôbec nesmelo dôjsť k odchýlke. Aj Kristus na ne opakovane poukazoval veľmi zreteľne a prísne. Preto je tým poľutovaniahodnejšie, že milióny ľudí prechádzajú okolo nich bez povšimnutia a oddávajú sa kultom, stojacim v príkrom rozpore s týmto najvyšším zo všetkých prikázaní. Najhoršie pritom všetkom je, že na toto prikázanie svojho Boha a Pána nedbajú v horlivej viere, v bludnej domnienke, že týmto zjavným prekračovaním jeho prikázania Boha uctievať, a že On v nich nachádza zaľúbenie!

Táto veľká chyba môže žiť len v **slepej** viere, kde je každé skúmanie vylúčené; ved' slepá viera nie je nič iné, než bezmyšlienkovitosť a duchovná lenivosť takých ľudí, ktorí ako leňosi a ospalci sa snažia čo možno najďalej odkladať prebúdzanie a vstávanie, spojené s povinnosťami, ktoré sa boja plniť. Každá námaha im pripadá hroznou. Je oveľa pohodlnejšie nechať iných za seba pracovať a myslieť.

Ale ten, kto necháva za seba myslieť iných, dáva im nad sebou moc, znižuje sa na sluhu a robí zo seba nevoľníka. Boh dal predsa človeku moc slobodného rozhodovania, dal mu schopnosť myslenia a cítenia; zato samozrejme požaduje vyúčtovanie všetkého, čo táto moc slobodného rozhodovania donáša! Boh chce tým mať **slobodných** ľudí, nie sluhov!

Je smutné, keď človek z lenivosti robí zo seba **pozemsky** otroka, ale strašné sú následky, ak sa **duchovne** znehodnotí natoľko, že sa stane tupohlavým stúpencom náuk, ktoré protirečia jasným prikázaniam ich Boha. Nie je nič platné, ak sa snažia uspať tu a tam prebúdzajúce sa pochybnosti výhovorkou, že najväčšiu zodpovednosť musia nakoniec niesť tie osoby, ktoré vniesli do náuk bludné odchýlky. To je síce správne, ale okrem toho je každý jednotlivец ešte zvlášť zodpovedný za všetko to, čo sám myslí a koná. A to úplne: nič mu z toho nemôže byť odpustené.

Každý, kto plnou mierou nevyužíva darované mu schopnosti cítenia a myslenia, ten sa previňuje!

Nie je hriechom, ale povinnosťou každého, aby pri prebudenej zrelosti, kedy preberá za seba plnú zodpovednosť, začal premýšľať tiež o tom, čomu bol dovtedy vyučovaný. Ak jeho city s niečím z toho nemôže priviesť do súladu, nemá to tiež slepo prijímať ako správne. Škodí tým len sám sebe ako pri zlom nákupe. Má ponechať stranou všetko, čoho sa nemôže pridržať z presvedčenia; inak sa jeho myslenie a konanie stáva pokrytectvom.

Zanedbávajúci to či ono skutočne dobré, keďže tomu nerozumie, nie je taký hodný zavrhnutia, ako tí, ktorí sa bez presvedčenia pridávajú ku kultu, aj keď mu celkom nerozumejú. Všetko konanie i myslenie, prameniace z takého neporozumenia, je prázdne. A z takej prázdnoty, samozrejme ani nemôže vzísť nijaké dobré zvrtné pôsobenie; pretože v prázdnote nespočíva nijaký živý základ k niečomu dobrému. Tým sa to stáva pokrytectvom, ktoré sa rovná rúhaniu, pretože sa tým snaží predstierať Bohu niečo nejestvujúce, a to živé city, ktoré chýbajú! Kto tak koná, je hodný opovrhnutia a zavrhnutia!

Milióny ľudí, vzdávajúci bezmyšlienkovite hold veciam, ktoré priamo protirečia zákonom Božím, sú bezpodmienečne spútaní, a tak úplne odrezaní od akéhokoľvek duchovného vzostupu, i napriek svojej prípadnej vrúcnosti.

Len slobodné presvedčenie je živé, a preto môže vytvárať aj niečo žijúce! Avšak také presvedčenie môže prebudiť len prísny skúmaním a vnútorným precítením. Tam, kde sa nachádza najmenší náznak neporozumenia, o pochybnosti ani nehovoriac, nemôže nikdy dôjsť k presvedčeniu.

Len plné pochopenie bez medzier sa rovná presvedčeniu, ktoré jediné má duchovnú hodnotu!

Je priam bolestný pohľad, ako sa zástupy ľudí v kostoloch bezmyšlienkovite križujú, klaňajú sa a pokľakávajú. Také automaty sa nesmú počítať medzi mysliacich ľudí. Znamenie križa je znamením Pravdy, a tým znamením Boha! Každý, kto používa toto znamenie Pravdy a jeho vnútro v tej chvíli nie je v každom smere pravdivé a všetky jeho city nie sú plne zamerané na zvrchovanú Pravdu, ten sa previňuje. Pre takých ľudí by bolo stokrát lepšie, keby zanechali križovanie a použili ho vo chvíľach, keď ich celá duša bude upnutá k Pravde, a tým aj k samému Bohu a Jeho vôli; veď Boh, ich Pán, je Pravda.

Je však **modloslužbou a zjavným prestúpením najsvätejšieho zo všetkých Božích prikázaní**, ak preukazujú **symbolu** také pocty, ktoré prináležia jedine samému Bohu!

„Ja som Pán, tvoj Boh, nebudeš mať iných bohov okrem mňa!“ Je výslovne povedané. Stručne, zreteľne a jasne, bez pripustenia čo len najmenšej odchýlky. Aj Kristus poukazoval ešte zvlášť na toto nutné zachovávanie. Úmyselne a dôrazne to menoval práve pred farizejmi **najvyšším** zákonom, to znamená takým zákonom, ktorý sa nesmie za nijakých okolností porušiť alebo nejako zmeniť. Toto označenie hovorí súčasne aj to, že každé iné dobro a každá iná viera nemôže nadobudnúť plnú hodnotu, ak sa tento **najvyšší** zákon nedodržiava úplne! Že dokonca od toho závisí **všetko!**

Pozorujme raz napríklad uctievanie monštrancie bez predsudkov! Mnohým ľuďom sa v tom javí rozpor voči jasnému najvyššiemu prikázaniu.

Človek snáď očakáva, že jeho Boh zostúpi do tejto vymeniteľnej hostie, azda ako prejav uznania za to, že sa jej prejavujú božské pocty? Alebo že Boh bude nútený zostúpiť do hostie, ak bola posvätená? Jedno je práve tak nemysliteľné ako druhé. A práve tak je nemožné, aby sa takým svätením vytvorilo bezprostredné spojenie s Bohom, lebo cesta až tam nie je tak jednoduchá a ľahká. Ľudia a ľudskí duchovia vôbec nemôžu ísť po nej až ku konečnému cieľu.

Ak teraz niektorý človek pokľakne pred drevenou sochou, iný pred slnkom, tretí potom pred monštranciou, každý z nich sa prehrešuje proti najvyššiemu Božiemu zákonu, **len čo v tom vidí Božské**, teda samotného živého Boha a od neho preto očakáva bezprostrednú

Božiu milosť a požehnanie! V takom falošnom predpoklade, v takom očakávaní a cítení by spočívalo **skutočne** prestúpenie prikázania, bolo by to neskrývanou modloslužbou!

A takú modloslužbu vykonávajú príslušníci mnohých náboženstiev často s vnútorným zaniatením, i keď rôznymi spôsobmi.

Každý človek, plniaci si povinnosť vážneho premýšľania, vyplývajúcu z jeho schopností, **musí** sa aj pritom dostať do rozporu, ktorý môže len občas násilne prehlušiť neoprávnenou slepou vierou; podobne ako zaháľáč lenivým spánkom zanedbáva svoje povinnosti. Vážny človek však určite vycíti, že musí hľadať v prvom rade **jasnosť** vo všetkom, čo mu má byť sväté!

Ako často Kristus vysvetľoval, že ľudia majú **žiť** podľa jeho učenia, ak majú mať z neho prospech; to znamená, ak majú dôjsť k duchovnému vzostupu a k večnému životu. Už v samotných slovách „večný život“ sa prejavuje duchovná **živosť**, ale nie duchovná lenivosť. A prehlásením, že sa má podľa jeho učenia **žiť**, varoval výslovne a zreteľne pred bezduchým prijímaním tejto náuky, čo by bolo nesprávne a neužitočné.

Prežitie môže prirodzene nastať vždy len v presvedčení, nikdy nie inak. Avšak k presvedčeniu je vopred potrebné plné porozumenie. K porozumeniu zase intenzívne premýšľanie a vlastné skúmanie. Náuky sa musia **zvažovať** vlastným cítením. Z toho samozrejme plynie, že slepá viera je úplne nesprávna. Ale všetko nesprávne môže ľahko viesť ku skaze, k úpadku, ale nikdy nie k vzostupu. Vzostup znamená oslobodenie sa od všetkého tlaku. Pokiaľ tlak ešte niekde ťaží, nemôže byť reč o odpútaní alebo oslobodení. Ale neporozumené **je** tiež tlakom, ten nepovolí skôr, než také miesto tlaku alebo medzera neporozumenia sa neodstráni plným pochopením.

Slepá viera je totožná s neporozumením, a preto nemôže byť nikdy presvedčením a preto nemôže tiež prinášať ani oslobodenie ani spásu! Ľudia, ktorí sa obmedzili slepou vierou, nemôžu byť duchovne živí. Podobajú sa mŕtvym a nemajú nijakú hodnotu.

Len čo začne človek správne uvažovať, všetky deje pokojne a pozorne sledovať a logicky ich jedno za druhým zoradovať, príde sám k presvedčeniu, že Boh vo svojej dokonalej čistote, podľa svojej vlastnej tvorivej vôle **nemôže zostúpiť k Zemi!**

Bezpodmienečná čistota a dokonalosť, teda práve to Božské, vylučuje zostup do hmotnosti. Je to príliš veľký rozdiel k umožneniu bezprostredného spojenia vôbec bez toho, že by sa bral presne ohľad na nutné k tomu prechody, podmienené medzi tým spočívajúcimi bytostnými a hmotnými druhmi. Brať však do ohľadu všetky tie prechody bolo by možné len tak, že by sa uskutočnilo vtelenie, ako sa to stalo u Syna Božieho!

Pretože Tento „vošiel k Otcovi“, teda späť k svojmu pôvodu, tak aj on znovu prebýva v Božskom, a práve tým je oddelený od pozemského.

Nejaká výnimka v tom by znamenala odklon od tvorivej Božej vôle a to by bolo opäť prejavom nedokonalosti.

Pretože dokonalosť je však od Božstva neodlučiteľná, teda niet inej možnosti, iba že tvorivá vôľa je dokonalá, čo znamená toľko, že sa musí brať ako neochvejná, nezmeniteľná. Keby ľudia boli takisto dokonalí, tak by každý z nich mohol a musel ísť už z povahy vecí vždy iba presne tou istou cestou ako ten druhý.

Len nedokonalosť môže pripustiť rozdiely!

Práve plnením dokonalých Božích zákonov je Synovi Božiemu po jeho „vojdení k Otcovi“ a tiež jemu samému, vzatá možnosť osobne prebývať v hmotnosti, t. j. zostúpiť na Zem. Nie bez vtelenia, ako určujú zákony vo stvorení!

Z týchto dôvodov musí sa každé Božské uctievanie nejakej **hmotnej** veci na zemi rovnať prestúpeniu najvyššieho Božieho zákona; lebo Božské počty smú byť preukazované jedine živému Bohu a ten práve pre svoju Božskosť nemôže byť na zemi.

Avšak hrubohmotné telo Syna Božieho muselo byť takisto opäť pri dokonalosti Boha v jeho tvorivej vôli **čisto pozemské**, nesmie sa preto označovať ako božské alebo naň hľadiť ako na také. (*) Pr. č. 58: Vzkriesenie pozemského tela Kristovho.

Všetko, čo je s tým v rozpore, logicky dosvedčuje pochybnosť o bezpodmienečnej **dokonalosti Božej** a podľa toho musí byť tiež nesprávne. To je nepopierateľne neklamným meradlom pre pravú vieru v Boha.

Niečo iné je to s čistou symbolikou. Každý symbol plní povzbudivo svoj dobrý účel, pokiaľ sa naň skutočne hľadí ako na **taký**; lebo pohľad naň veľmi pomáha mnohým ľuďom k väčšiemu a hlbšiemu sústredeniu. Nejednému pri pohľade na symbol jeho náboženstva ľahšie padne zamerať svoje čistejšie myšlienky na Stvoriteľa, nech je pre neho pochopiteľný pod hocíjakým menom. Preto by bolo nesprávne pochybovať o vysokej hodnote náboženských obyčajov a symboliky, len sa pritom nič nesmie stupňovať až k priamemu vzývaniu a uctievaniu **hmotných predmetov**.

Keďže teda sám Boh nemôže prísť na zem do hrubohmotnosti, prislúcha jedine samotnému ľudskému duchu, aby stúpil po ceste nahor, až k duchovne-bytostnému, odkiaľ pochádza. Aby **ukázalo túto cestu**, zostúpilo Božské prostredníctvom vtelenia; lebo len v Božskom spočíva prasila, z ktorej môže plynúť živé Slovo. Človek si však nesmie namýšľať, že Božské zostalo na zemi, aby každý človek, len čo si to zmyslí, mohol byť ihneď omilostený, a to ešte zvláštnym spôsobom. Na dosiahnutie omilostenia spočívajú vo stvorení **železné zákony Božie a len ich bezpodmienečné dodržiavanie môže jedine priniesť omilostenie!** Nech sa podľa toho každý riadi, kto chce dospieť k svetlým výšinám!

Nikto nemá prirovnávať dokonalého Boha k pozemskému kráľovi, ktorý môže ľubovoľne podľa svojho nedokonalého ľudského uváženia udeľovať milosť pri rozsudkoch, vynášaných sudcami takého istého druhu, ako je on sám. **Niečo také nie je možné v dokonalosti Stvoriteľa a jeho vôle tvoriacej s ním jednotu!**

Ľudský duch si musí konečne zvyknúť na myšlienku, že sa **sám** musí hýbať, a to veľmi energicky, aby dosiahol milosť a odpustenie a splnil tak povinnosť, ktorú doteraz lenivo prehliadal. Má sa vzchopiť a pracovať sám na sebe, ak sa nechce zrútiť do temnoty zatratencov! Ak sa má spoliehať na svojho Spasiteľa, to znamená, že sa má spoliehať na jeho slová. Skutkom urobiť živým to, čo povedal! **Nič iné nepomôže!** Prázdna viera nie je človeku nič platná. Veriť v neho neznamená nič iné než veriť jemu. Bez záchrany je stratený každý, kto usilovnou prácou sa nevyšvihne po lane, danom mu do ruky Slovom Syna Božieho!

Ak človek chce mať naozaj svojho Spasiteľa, tak sa už konečne musí vzchopiť k duchovnej čulosti a k takej práci, ktorá nie je zameraná výhradne na pozemské výhody a pôžitky, ale musí sa namáhať nahor k nemu. Nesmie domýšľavo očakávať, že tento zostúpi dolu k nemu. Cestu nahor mu ukazuje Slovo. Boh nechodí za ľudstvom žobrajúc keď si toto o ňom utvára falošný obraz, od neho sa tým odvracia a uberá sa po nesprávnych cestách. Tak pohodlné to nie je. Ale keďže sa takýto nezmyselný názor nesprávnym pochopením zakorenil u mnohých ľudí, ľudstvo bude najprv nútené opäť sa ešte učiť svojho Boha **bát**; tým, že v neodvratnom spätnom pôsobení pohodlnej alebo mŕtvej viery spozná, že Jeho vôľa vo svojej dokonalosti stojí pevne a nedá sa ohýbať. Kto sa neprispôsobí Božím zákonom, utrpí škodu, alebo bude rozdrvený; tak sa nakoniec musí stať aj tým, ktorí sa oddávajú takej modloslužbe a preukazujú Božskú poctu niečomu nebožskému! Človek musí dôjsť k poznaniu: **že Spasiteľ na neho čaká, ale nepríde si po neho!**

Viera alebo správnejšie povedané blud, v ktorom dnes žije väčšina ľudstva, **musela sklamať** a viesť dokonca do biedy a skazy, pretože je **mŕtva** a nemá v sebe pravého života!

Ako kedysi Kristus očistil chrám od peňazomencov, **tak** musia byť ľudia najskôr násilím vyburcovaní zo všetkej lenivosti svojho myslenia a cítenia voči svojmu Bohu! Nech pokojne spí ďalej ten, kto nechce inak, nech sa pohodlne povaluje na mäkkom lôžku sebaklamu, keď sa domnieva, že je to pravá viera, keď pri nej čo najmenej myslí a že hlbšie premýšľanie je

vlastne hriešne. Strašné bude jeho prebudenie, ktoré je bližšie, než tuší. Bude mu namerané podľa jeho lenivosti!

Ako môže človek očakávať, keď verí v Boha, premýšľa o jeho podstate a veľkosti a predovšetkým vie, aká dokonalá vôľa Božia, pôsobiaca formou prírodných zákonov, spočíva vo stvorení, že mu jeho hriechy môžu byť odpustené nejakým uloženým pokáním, úplne proti zmyslu týchto Božích zákonov bezpodmienečného zvratného pôsobenia. Ani samotnému Stvoriteľovi by to nebolo možné; veď jedine zákony stvorenia a vývoja, vzniknuté z jeho **dokonalosti**, prinášajú vo svojich účinkoch samočinne a v nezmeniteľnej spravodlivosti odmenu alebo trest v dozrievaní a v zožatí toho, čo kedy ľudský duch zasial.

Tiež Boh, nech chce čokoľvek, každý nový prejav Jeho vôle musí zakaždým niest' v sebe dokonalosť. Podľa toho sa nemôže ani v najmenšom odchyľovať od Jeho predchádzajúcich činov vôle, ale musí s nimi súhlasiť v každom smere. Vplyvom dokonalosti Božej musí sa všetko, naskrze všetko uberať vždy rovnakými cestami. Odpustenie inak, než plnením Božích zákonov, spočívajúcich vo stvorení, cez ktoré musí bezpodmienečne prejsť každý ľudský duch na svojej ceste, ak sa chce dostať do kráľovstva Božieho, je teda nemožnou vecou a v dôsledku toho tiež každé bezprostredné odpustenie.

Ako môže človek len pri troške premýšľania očakávať nejaké odchýlky? Bolo by to vyslovené znížovanie dokonalého Boha! Ak Kristus za svojho pozemského života povedal tomu či onému: „Odpúšťajú sa ti tvoje hriechy“, bolo to celkom správne; lebo vo vážnej prosbe a v pevnej viere je záruka toho, že dotýčny človek bude v budúcnosti žiť podľa Kristovho učenia. Tak **musí** dôjsť k odpusteniu hriechov, pretože zaujal správne stanovisko voči Božím zákonom vo stvorení a už viac nekonal proti nim.

Ak teda niektorý človek ukladá druhému pokánie podľa vlastného uváženia a potom vyhlási jeho hriechy za odčinené, tým klame seba i toho, kto u neho hľadá pomoc, nezáleží, či vedome alebo nevedome a sa stavia bezohľadne ďaleko nad samé Božstvo!

Keby len ľudia konečne chceli brať svojho Boha **prirodzenejšie!** Toho, ktorého činy vôle kedysi stvorili živú prírodu. Ale takto robia z neho vo svojej klamnej predstave slepej viery len prelud, hoci on predsa tým vôbec nie je. Práve v prirodzenej dokonalosti alebo v dokonalej prirodzenosti ako Prazdroj všetkého bytia, ako východisko všetkého živého, je Božia veľkosť taká mocná a pre ľudského ducha nepochopiteľná. Ale v mnohých náukách sú niektoré vety často násilne prekrútené a zamotané, takže sa tým človeku každá čistá viera zbytočne sťažuje a niekedy celkom znemožňuje, pretože pritom musí postrádať akúkoľvek prirodzenosť. A koľko neuveriteľných protirečení skrývajú v sebe mnohé učenia!

Často hlásajú ako základnú myšlienku napríklad dokonalosť a vševedúcnosť Božej vôle a z toho pochádzajúce slovo Božie! Avšak v tom musí prirodzene spočívať tiež **nezmeniteľnosť** neodchýľujúca sa ani o vlások. Inak je dokonalosť nemysliteľná. Konania mnohých predstaviteľov náboženstiev svedčia však o **pochybnostiach** vo vlastné učenie, keďže sú s ním v priamom rozpore a predstavitelia svojimi skutkami očividne popierajú jeho základy! Uveďme ako príklad sved' s uloženým pokáním, predávanie odpustkov za peniaze, modlitby, ktoré majú priniesť bezprostredné odpustenie hriechov a iné zvyky týmto podobné, ktoré sú pri pokojnom uvažovaní popieraním Božej vôle, spočívajúcej v zákonoch stvorenia. Kto sa v myšlienkach rázne neprenesie nad to, čo sa vznáša bez opory, ten v tom nemôže nájsť nič iné, než bezvýhradné znížovanie dokonalosti Boha.

Je celkom prirodzené, že mylný predpoklad ľudí o tom, že môžu poskytovať odpustenie hriechov a k tomu ešte iné podobné zásahy proti dokonalosti Božej vôle, museli viesť k hrubým výstrelkom. Ako dlho ešte potrvá pochabá domnienka, že sa so spravodlivým Bohom a s jeho nezmeniteľnou vôľou môže tak nečestne obchodovať!

Keď Ježiš ako Syn Boží povedal kedysi svojim učeníkom: „**Komu vy odpustíte hriechy, tomu budú odpustené,**“ tak sa to nevzťahovalo na všeobecné a ľubovoľné oprávnenie takéhoto konania.

To by sa bolo bývalo zhodovalo so zvrátením Božej vôle v nemennej sile zvrtných účinkov, skrývajúcich v sebe odmenu i trest v nepodplatiteľnej, to jest božskej, a teda živo pôsobiacej dokonalej spravodlivosti. Teda pripustenie porušovania.

Ježiš by to nikdy nebol mohol urobiť a on to tiež neučinil. Veď on prišiel zákony „naplniť“, ale nie ich rušiť!

Tými slovami mal Ježiš na mysli zákonitý dej, spočívajúci vo vôli Stvoriteľa, že človek môže odpustiť druhému človeku **to zlé, čo mu tento osobne učinil!** Ako postihnutý má právo i moc toto odpustiť. Jeho úprimným odpustením láme sa dopredu hrot a odníma sa sila karme, ktorá by sa inak pre vinníka bezpodmienečne vytvorila vo zvratnom pôsobení. V tomto živom deji spočíva súčasne aj skutočné odpustenie.

Avšak odpustenie môže vychádzať **len** od osoby postihnutého a ten môže odpúšťať len pôvodcovi deja, teda páchatelovi, nikdy inak. Preto spočíva v osobnom odpustení toľko požehnaní a oslobodenia, ak je toto mienené a precítené úprimne.

Nepriamy účastník činu je prirodzene vylúčený z vlákien zvratného pôsobenia a nemôže preto ani živo, teda účinne zasahovať, lebo nie je pripojený. V takých prípadoch je možný iba jeho **príhovor**.

Jeho účinok je však závislý od duševného rozpoloženia tých, ktorí sú priamo účastní na dotýčajúcej veci. On sám musí zostať mimo, a preto ani nemôže priniesť odpustenie. **To spočíva jedine vo vôli Božej**, prejavujúcej sa v zákonoch spravodlivého zvratného pôsobenia.

Boh sám by nikdy nekonal proti ním, pretože sú z jeho vôle, od počiatku dokonalé.

Spočíva to v Božej spravodlivosti, že nech sa tiež stane, alebo sa už stalo čokoľvek, **to môže odpustiť len poškodený**, na zemi, alebo neskôršie v jemnomotnom svete, inak musí ťarcha zvratného pôsobenia postihnúť pôvodcu; po jej odčinení je potom vina samozrejme odpykaná.

Ale toto odčinenie prinesie potom súčasne tiež nejakým spôsobom odpustenie postihnutého, ktoré súvisí z odčinením, alebo postihnutý s ním. Inak to nie je možné, pretože spojovacie vlákna by zostali až dovtedy nerozuzlené. To je výhoda nielen pre pôvodcu, ale aj pre postihnutého, lebo tento by sa bez poskytnutia odpustenia rovnako nemohol dostať k Svetlu. Neúprosne by ho to muselo od toho zdržovať.

Nijaký človek teda nemôže odpúšťať cudzie hriechy, ak nie je nimi osobne postihnutý. Zákon zvratného pôsobenia zostal by tak neovplyvnený voči všetkému, čo nie je s ním spojené živou niťou, ktorá sa môže vytvoriť len pre toho, koho sa to priamo dotýka. Jedine polepšenie je živá cesta k odpusteniu. (*) Prednáška č. 6.: „Osud“

„Ja som Pán, Tvoj Boh, nebudeš mať iných bohov okrem mňa!“ Toto prikázanie by malo byť vryté plamenným písmom do ducha každého človeka ako najprirodzenejšia ochrana proti akejkoľvek modloslužbe!

Kto skutočne uznáva Boha v Jeho veľkosti, musí každé iné konanie nezlučujúce sa s týmto prikázaním vyciťovať ako rúhanie.

Človek môže a má ísť ku kňazovi pre **poučenie**, pokiaľ je kňaz skutočne schopný mu ho poskytnúť. Ak ale niekto nejakým konaním alebo nesprávnym spôsobom myslenia chce znížiť dokonalosť Božiu, má sa od takého človeka odvrátiť. **Sluha** Boží nie je totiž súčasne **splnomocnencom** Boha, ktorý by mal právo v mene Božom niečo požadovať alebo udeľovať.

Tiež preto jestvuje celkom prirodzené a jednoduché vysvetlenie, ktoré priamo ukazuje správnu cestu.

Splnomocnencom Boha nemôže byť už z tohoto dôvodu nijaký človek, iba ak by prichádzal bezprostredne z Božského, teda keby mal sám v sebe Božské! Jedine v tom môže spočívať plná moc.

Keďže človek nie je božský, nie je možné, aby bol splnomocnencom alebo zástupcom Boha. Božia moc nemôže byť prenesená na žiadneho človeka, **pretože Božia moc spočíva jedine v samotnom Božstve!**

Táto logická skutočnosť tiež celkom automaticky vylučuje vo svojej bezpodmienečnej jednoduchosti každú **ľudskú voľbu** pozemského miestodržiteľa Boha alebo **vyhlasovanie za Krista**. Každý taký pokus musí byť preto nezmazateľne označený za nemožný.

Tu nemôže podľa toho prichádzať do úvahy ani voľba, ani vyhlasovanie ľuďmi, len **priame poslanie** od samého Boha!

Názory ľudí pritom nerozhodujú. Podľa **všetkého**, čo sa dosiaľ stalo, sú naopak vždy **d'aleko** od skutočnosti a neboli v súlade s Božou vôľou. Vážne uvažujúcim je nepochopiteľné, s akou chorobnou prepiatosťou sa ľudia neustále snažia nadsadzovať hodnotu svojich schopností. Tí, ktorí vo svojej najvyššej duchovnej dokonalosti môžu dosiahnuť práve **najnižší** stupeň vedomého vo večnej úrovni duchovne-bytostného! Pritom sa práve dnes veľké množstvo pozemských ľudí vo svojom cítení, myslení a snažení, okrem veľkého rozumu, nie veľmi líši od najvyššie vyvinutých zvierat.

Ako hmyz sa hemžia a náhlivo lezú jeden cez druhého, akoby išlo o to, aby v horlivej honbe a štvaniaci dosiahli ten najvyšší cieľ. Len čo sa však pozrieme zblízka a pozornejšie na ich ciele, veľmi skoro sa nám ukáže prázdnota a ničotnosť horúčkovitého úsilia, ktoré skutočne nie je hodné takej horlivosti. A z chaosu tohoto hemženia vynára sa nezmyselné vystatovanie, že je možné Božieho vyslanca voliť, uznať, alebo odmietiť. V tom by spočívalo posudzovanie niečoho, čo nikdy nebudú schopní pochopiť, ak ten, ktorý stojí nad nimi, neskloní sa k nim a neučiní sa im zrozumiteľným. Dnes sa všeobecne odvoláva na vedu, rozum a logiku, a pritom sa prijímajú najhrubšie nezmyselnosti v mnohých časových obdobiach.

Pre tisíce ľudí nehodno strácať o tom slová. Sú tak zaujatí svojimi vedomosťami, že stratili všetku schopnosť o niečom skromne a jednoducho porozmýšľať. Platí to len pre tých, ktorí si mohli uchovať ešte toľko prirodzenosti, rozvinúť vlastnú zdravú schopnosť úsudku, len čo sa im k tomu dá hlavný motív. Tiež pre tých, ktorí sa slepo neprikláňajú raz k tomu a druhý raz k inému módnemu smeru, aby potom práve tak rýchlo zase odpadli, len čo nejaký nevedomec vyjadří prvú pochybnosť.

Netreba predsa mnoho k tomu, aby sa pri pokojnom premýšľaní došlo k poznaniu, že z jedného bytostného druhu nemôže vzniknúť iný, ktorý nemá nič spoločného s tým prvým. K pochopeniu niečoho takého stačia najzákladnejšie vedomosti z prírodných vied. Ale keďže výbežky prírodných zákonov prichádzajú do hrubohmotného sveta zo živého Prazdroja, Boha, je jasné, že pri tej istej neotrasiteľnej logike a prísnosti sa tieto zákony musia nájsť i na ďalšej ceste k nemu; dokonca ešte tým čistejšie a jasnejšie, čím bližšie sú k východisku.

Tak ako sa nemôže do zvierat'a na zemi presadiť duch človeka, aby sa živé zviera stalo človekom, práve tak sa nemôže do človeka presadiť nič Božské. Nikdy sa nemôže vyvinúť nič iné než to, čo so sebou priniesol **pôvod**. Pôvod pripúšťa síce vo vývoji spájanie rôznych druhov a tvarov, ako môžeme vyskúšať pri štepení stromov alebo križením pri plodení, ale aj tie najprekvapujúcejšie výsledky musia zostať v rámci základných látok, daných pôvodom.

Zmiešanie medzi pozemským človekom a zvierat'om môže sa udržať jedine v medziach **hrubohmotných** tiel, pretože tieto telá majú svoj pôvod v rovnakej hmotnosti. Vnútorňý pôvod človeka a zvierat'a je nepreklenuteľný. (*)

(*) Prednáška č. 49: „Rozdiel v pôvode medzi človekom a zvierat'om.“

Je nemožné vnieť alebo vyniesť niečo iné, čo **sa nachádza** nad vlastným pôvodom, čo teda nebolo v ňom obsiahnuté, ako je to aj pri rozdieli medzi **duchovným** pôvodom človeka a Božstvom. (*) Prednáška č. 51: „Duch.“

Kristus prišiel ako Syn Boží z Božsky-bezbytostného, mal v sebe Božské zo svojho pôvodu. Ale i jemu bolo by bývalo nemožné preniesť toto živé Božské na iného človeka, ktorý môže pochádzať len z duchovne - bytostného. Preto tiež nemohol niekoho **splnomocniť** k takému jednaniu, ktoré prináleží jedine Bohu, ako je napríklad odpúšťanie hriechov. Toto môže nasledovať **len v dôsledku** presne odvažujúcich zvratných pôsobení, na základe **Božej**

vôle, tkvejúcej vo stvorení, v čom sa samočinne živo prejavuje nezmeniteľná spravodlivosť Stvoriteľa, v dokonalosti ľudskému duchu nepochopiteľnej.

Plná moc Syna Božieho, voči ľuďom, mohla sa vzťahovať len na také veci, ktoré primerane pôvodu ľudského ducha sú ľudské, nikdy nie na Božské!

Samozrejme aj pôvod človeka možno nakoniec logickým spôsobom odvodzovať od Boha; lenže tento pôvod **nespočíva v samom Bohu**, ale **mimo** Božského, preto človek pochádza z Boha len **nepriamo**. **V tom je ten veľký rozdiel**.

Plná moc, prislúchajúca napríklad k úradu miestodržiteľa, mohla by **samočinne** spočívať **len** v rovnakom **bezprostrednom** pôvode. To je iste každému ľahko pochopiteľné. Veď splnomocnenec musí mať všetky schopnosti toho, kto ho splnomocnil, aby mohol pôsobiť na jeho mieste v činnosti alebo v úrade. Splnomocnenec by preto musel prichádzať bezprostredne z Božsky-bezbytošného, ako bol Kristus.

Ak to predsa urobí niektorý človek, hoci aj v dobrej viere, potom z povahy veci opäť vyplynie, že jeho ustanovenie nemôže mať ďalekosiahlu platnosť ani život, než **čisto pozemskú**. Ale tí, ktorí v ňom vidia viac, idú za omylom, ktorý sa im ujasní ako taký až po smrti. Tento spôsobuje, že celý ich pozemský čas je pre vzostup stratený. Sú to zblúdilé ovce, ktoré idú za falošným pastierom.

Práve tak ako tento najvyšší zákon: „Ja som Pán, tvoj Boh, nebudeš mať iných bohov okrem mňa“, rovnako tak aj iné zákony sa veľmi často z neporozumenia prestupujú a nezachovávajú.

A predsa prikázania nie sú v skutočnosti nič iné, než vysvetlenie Božej vôle, spočívajúcej od začiatku vo stvorení, ktorú nemožno obchádzať ani o vlas. Akou pochabou sa pri takejto úvahe javí zásada mnohých ľudí, že „**účel posväcuje prostriedky!**“ Aký šialený zmätok by asi musel nastať v zákonoch Božej vôle, keby sa mohli ľubovoľne meniť. Kto si vie aspoň trochu predstaviť pojem dokonalosti, ten musí zásadne odmietnuť také nemožné veci. Len čo sa niektorý človek pokúsi utvoriť si **pravý** obraz o **dokonalosti** Boha, poslúži mu to ako opora a tiež ľahšie pochopí všetko, čo je vo stvorení! Poznať Božiu **dokonalosť** a mať ju na pamäti, to je kľúč k porozumeniu Božieho **diela**, ku ktorému patrí aj sám človek.

Potom pozná tú ovládajúcu silu a vážne varovanie slov: „Boh sa nenechá posmievať!“ Inými slovami: Jeho zákony sa naplňajú alebo pôsobia nezmeniteľne. Ponecháva bežať súkolesie stvorenia tak, ako ho nariadil na počiatku. Človečik na tom nič nezmení. Ak sa o to pokúsi, môže dosiahnuť nanajvýš to, že všetci tí, ktorí ho slepo nasledujú, budú strhnúť s ním. Nič mu neprospeje, ak sám tomu **verí** inak.

Požehnanie môže vzísť len tomu, kto sa úplne a celý prispôsobí Božej vôli, ktorá udržiava stvorenie svojimi prírodnými zákonmi. To ale dokáže len ten, kto ich správne pozná.

Náuky, požadujúce **slepú vieru**, treba zavrhnúť ako mŕtve, a preto škodlivé; len také náuky, ktoré prostredníctvom Krista volajú k **oživeniu**, to jest k uvažovaniu a skúmaniu, aby presvedčenie mohlo vyrásť zo skutočného porozumenia, prinášajú oslobodenie a spásu!

Len bezmyšlienkovitosť, hodná najväčšieho zavrhnutia, sa môže domnievať, že účelom bytia človeka je hlavne honba za uspokojovaním telesných potrieb a pôžitkov, aby sa až nakoniec v pokoji nechal oslobodiť nejakou vonkajšou formou a peknými slovami od každej viny a následkov svojich nedbalostí. Putovanie pozemským životom a vstup do záhrobia pri smrti nie je každodennou cestou, na ktorú si treba až v poslednej chvíli zakúpiť len cestovný lístok.

Takou vierou si človek svoju vinu **zdvojnásobuje!** Lebo každá pochybnosť o nepodplatiteľnej spravodlivosti dokonalého Boha je **rúhaním sa Bohu!** Viera v ľubovoľné a ľahké odpustenie hriechov **je** však jasným svedectvom **pochybností** o nepodplatiteľnej spravodlivosti Boha a jeho zákonov, ba čo viac, priamo potvrdzuje vieru v Božiu ľubovoľnosť, ktorá by bola to isté čo nedokonalosť a nedostatočnosť!

Úbohí, poľutovaniahodní veriaci!

Pre nich by bolo lepšie, keby boli ešte neveriacimi, potom by mohli nespútane a ľahšie nájsť cestu, o ktorej sa domnievajú, že ju už našli.

Záchrana spočíva iba v tom; nepotláčať placho kľúčiacie myslenie, a tým prebúdajúcu sa pochybnosť o mnohom; lebo v tom sa prejavuje zdravá túžba po Pravde!

Zápas s pochybnosťou je však skúmanie, po ktorom musí nesporne nasledovať zavrnutie dogmatickej príťaž. Len duch, celkom oslobodený od všetkého neporozumenia, môže sa potom v radostnom presvedčení povzniesť k svetlým výšinám, k raju!

54. Nepoškrvené počatie a narodenie Syna Božieho.

NEPOŠKVRNENÉ počatie nie je mienené len v telesnom zmysle, ale predovšetkým v čisto duchovnom, ako mnohé v biblii. Len ten, kto uznáva a vycitňuje duchovný svet ako skutočne jestvujúci a živo pôsobiaci, dokáže nájsť kľúč k porozumeniu bibliie; až to uschopní urobiť Slovo živým. Všetkým ostatným zostane navždy knihou o siedmych pečatiach.

Nepoškrveným počatím v telesnom zmysle je každé počatie, ktoré vyplynie z čistej lásky s vrúcnyim pohľadom k Stvoriteľovi; zmyselné pudy nie sú pritom základom, zostávajú iba spolupôsobiacimi silami.

Takýto dej je v skutočnosti tak zriedkavý, že je namieste, aby bol zvlášť zdôraznený. Záruka pre odsunutie zmyselných pudov bola vytvorená zvestovaním, o ktorom sa z toho dôvodu ešte zvlášť zmienim; bez neho by chýbal jeden článok v reťazi prirodzeného diania a prísnej spolupráce s duchovným svetom. Panna Mária, aj tak už obdarená všetkými darmi, aby mohla splniť svoju vznešenú úlohu, stretla sa v stanovenom čase zásluhou duchovného vedenia z osobami, ktoré hlboko vnikli do zjavení a prorociev o prichádzajúcom Mesiášovi. To bola prvá príprava na zemi, ktorá nútila Máriu na cestu k jej skutočnému cieľu a oboznamovala ju so všetkým, v čom neskoršie mala sama zohrať takú veľkú úlohu, i keď v tom čase o tom ešte nevedela.

Vyvoleným sa uvoľňuje páska z očí vždy najprv opatrne a pomaly, aby sa nepredbiehalo potrebnému vývoju; veď všetky medzistupne musia byť vážne prežité, aby umožnili nakoniec splnenie. Predčasná znalosť vlastnej úlohy vo vývoji zanechala by medzery, ktoré by sťažovali neskoršie splnenie. V trvalom zameriavaní sa na konečný cieľ vynára sa nebezpečie príliš rýchleho napredovania, pričom sa mnohé prehliadne, alebo len povrchno osvojí, čo však k splneniu vlastného určenia musí byť bezpodmienečne vážne prežité. Ale vážne prežiť môže človek vždy len to, čo v danej chvíli považuje za svoju skutočnú životnú úlohu. Tak to bolo aj s Máriou.

Keď potom nadišiel deň jej vnútornej i vonkajšej pripravenosti, stala sa vo chvíli úplného odpočinku a duševnej rovnováhy jasnovidnou a jasnočujnou, to znamená, že jej vnútro sa otvorilo inohmotnému svetu a prežila zvestovanie, vyličené v biblii. Tým jej spadla páska z očí a ona vedome vstúpila do svojho poslania.

Zvestovanie bolo pre Máriu takým mocným a rozochvievajúcim duchovným prežitím, že od tej hodiny úplne sa naplnil jej duševný život, ktorý odvtedy zamerala len tým smerom, aby smela očakávať vznešenú Božiu milosť. Tento duševný stav bol pomocou zvestovania **chcený** zo Svetla, aby sa tým vopred odsunuli pohnútky nízkych pudov ďaleko do úzadia a vytvorila

sa tak pôda, z ktorej by mohla vzniknúť čistá pozemská nádoba (telo dieťaťa) pre nepoškvrnené duchovné počatie. Týmto neobyčajne silným duševným postojom Márie stalo sa neskoršie telesné počatie podľa prírodných zákonov „nepoškvrneným“.

Ak sme aspoň trochu oboznámení s duchovným svetom a s jeho široko rozvetvenou činnosťou, pripravujúcou každé veľké dianie tak, že sa hravo prenáša cez tisícročia, nie je ťažko pochopiť, že si Mária priniesla so sebou všetky dary pre svoje poslanie. Teda už pred narodením bola vyhladená k tomu, aby sa stala pozemskou matkou prichádzajúceho zvestovateľa Pravdy, Ježiša.

Týmto detským telom, rastúcim za takých okolností ako najčistejšia nádoba, boli dané pozemské podmienky k „nepoškvrnenému **duchovnému** počatiu“, k inkarnácii, nastávajúcej v polovici tehotenstva.

Pritom nešlo však o jednu z mnohých na vtelenie čakajúcich duší alebo duchovných iskier, ktoré chcú alebo musia k svojmu vývoju preputovať pozemský život, ktorých jemnohmotné telo (alebo rúcho) je viac alebo menej zakalené, teda poškvrnené, čím je ich priame spojenie so Svetlom zatemnené a dočasne niekedy celkom prerušené. Do úvahy prišla celá časť čistého Božstva, ktorá bola daná z lásky k ľudstvu, blúdiacemu v temnote, dostatočne silná, aby nikdy nedopustila prerušenie priameho spojenia s Prásvetlom. Z toho vzišlo vrúcne spojenie medzi Božstvom a ľudstvom v tomto Jedinom, ktoré sa podobalo žiariacemu stĺpu nikdy neuhasínajúcej sily a čistoty, od ktorej sa muselo odraziť všetko nízke. Tak vznikla tiež možnosť prinesenia neskalenej Pravdy, čerpanej zo Svetla, ako aj sily ku skutkom, ktoré sa javili ako zázraky.

Príbeh o pokušeníach na púšti ukazuje, ako boli zmarené snahy temných prúdov poškvrniť čistotu citenia, takže nemohli spôsobiť škodu.

Po telesnom nepoškvrnenom Máriinom počatí mohlo teda prísť v polovici tehotenstva vtelenie zo Svetla, a to s takou silou, ktorá nepripustila skalenie na medzistupňoch medzi Svetlom a materským telom a umožnila teda tiež nepoškvrnené **duchovné** počatie.

Je preto celkom správne, keď sa hovorí o nepoškvrnenom počatí, ktoré sa udialo telesne i duchovne pri Ježišovom splodení; pritom nebolo potrebné obchádzať ani jediný zákon vo stvorení, ani ho meniť, alebo vytvoriť nový zákon pre túto zvláštnu udalosť.

Človek si nesmie namýšľať, že je v tom rozpor, keď bolo zaslúbené, že Spasiteľ sa má narodiť z panny.

Protirečenie prináša iba nesprávny výklad slova „panna“ v zaslúbení. Ak toto hovorí o panne, nie je to mienené v užšom pojme, a tým menej ešte podľa názoru štátu, ale môže ísť len o všeobecný pojem ľudstva.

Zúžený názor by musel vyústiť v skutočnosť, že tehotenstvo a pôrod sám osebe už vylučuje panenstvo v obvyklom zmysle bez toho, že by sa pritom myslelo na počatie. Ale zaslúbenie nemá na mysli také veci. Ním je povedané, že Kristus sa bezvýhradne narodil, ako **prvé** dieťa panny, teda ženy, ktorá ešte nikdy nebola matkou. U takejto **sú** všetky orgány, určené k vývoju ľudského tela, panenské. To znamená, že sa týmto spôsobom ešte nikdy neuplatnili, že z tohto tela ešte nevyšlo dieťa. Pri **každom** prvom dieťati musia byť totiž orgány materského tela panenské. Len toto jediné mohlo prísť do úvahy pri takom ďalekosiahlom proroctve, pretože každé zaslúbenie sa spĺňa len v rámci zákonov stvorenia, pôsobiacich v bezpodmienečnej dôslednosti a je tak dané v tejto spoľahlivej prezieravosti! (*)

(*) Prednáška č. 48: „Svetové dianie.“

V zaslúbení je teda mienené „**prvé** dieťa“, a preto bol urobený rozdiel medzi **pannou a matkou**; iný rozdiel neprichádza do úvahy, pretože pojmy panna a pani vznikli len štátnym alebo spoločenským ustanovením manželstva. Nemôžu byť v žiadnom prípade takto mienené pri tomto zaslúbení.

Pri dokonalosti stvorenia ako diela Božieho je akt plodenia bezpodmienečne nutný; veď vševetúci Stvoriteľ zariadil od prapočiatku všetko vo stvorení tak, že nič nie je nadbytočné alebo zbytočné. Kto prechováva takú myšlienku, tým súčasne hovorí, že Stvoriteľovo dielo

nie je dokonalé. To isté platí aj o tom, kto tvrdí, že Kristovo narodenie sa udialo **bez** normálneho plodenia určeného ľudstvu Stvoriteľom. **Musí** byť normálne splodenie človekom z mäsa a krvi! Tiež v tomto prípade.

Každý človek, ktorý si to správne uvedomuje, velebí tým Stvoriteľa a Pána viac ako tí, ktorí chcú pripustiť iné možnosti. Prví vkladajú neotrasiteľnú dôveru v dokonalosť Boha, že podľa ich presvedčenia nie je vôbec možná výnimka alebo zmena v zákonoch, ktoré ustanovil. A **to** je **väčšia** viera! Okrem toho svedčí o tom bezpodmienečne tiež všetko ostatné dianie. Kristus sa stal **pozemským človekom**. Týmto rozhodnutím tiež sa musel podrobiť zákonom, ktoré určil Boh pre hrubohmotné rozmnožovanie, lebo to vyžaduje Božia dokonalosť.

Ak by sa na to malo povedať, že „u Boha nie je nič nemožné“, potom také zastreté vysvetlenie neuspokojuje; lebo v tomto výroku spočíva opäť celkom iný zmysel, než si vo svojej pohodlnosti predstavujú mnohí ľudia. K tomu je treba povedať len to, že u Boha nie je možná nedokonalosť, nelogickosť, nespravodlivosť, ľubovôľa a mnoho iného, aby to odporovalo **doslovnému zneniu** tohto výroku podľa normálnej predstavy. Tiež by sa mohlo zdôvodniť, že ak v **tomto** zmysle nie je u Boha nič nemožné, bol by mohol práve tak dobre urobiť všetkých ľudí na zemi veriacimi jediným činom svojej vôle! Potom nepotreboval svojho Syna vtelením vydávať pozemským útrapám a smrti na kríži. Táto obrovská obeť by bola zostala ušetrená. Ale že sa **tak** stalo, to svedčí o neoblomnosti Božích zákonov, bežiacich vo stvorení, od počiatku do ktorých je nemožné násilne zasahovať za účelom nejakej zmeny.

Zo strany zaslepených odporcov by sa proti tomu mohlo opäť namietat', že to bola vôľa Božia, čo sa stalo. To je celkom správne povedané, ale to nie je protidôkazom, ale v skutočnosti je to len **súhlasenie** s mojím vysvetlením, je potrebné len upustiť od naivnejšieho poňatia a ísť za hlbším vysvetlením, ako to bezpodmienečne **vyžadujú** všetky výroky duchovného charakteru.

Bola to Božia vôľa! Ale to nemá nič spoločného s ľubovôľou; naopak, znamená to utvrdenie a prispôsobenie sa zákonom, ktoré Boh vložil do stvorenia, nesúcim Jeho vôľu a bezvýhradné podriadenie sa im, ktoré nepripúšťajú nijakú výnimku, či obchádzanie. **Práve v nutnosti plnenia prejavuje sa predsa pôsobenie Božej Vôle.**

Preto sa aj Kristus musel k splneniu svojho poslania podrobiť všetkým zákonom prírody, t.j. vôli svojho Otca. Že Kristus toto všetko činil, dokazuje jeho celý život. Od normálneho narodenia, vyrastania, dostavujúceho sa hladu a únavy, utrpenia až nakoniec po smrť na kríži. Bol tiež podrobený všetkému, čomu je podrobené ľudské telo. Prečo by práve samotné splodenie malo byť iného druhu, keď to absolútne nebolo nutné. Práve v prirodzenosti javí sa úloha Spasiteľa ešte väčšou, vôbec nie menšou! Práve tak Mária nebola preto menej obdarená milosťou pre svoje vznešené poslanie.

55. Smrť Syna Božieho na kríži a posledná večera.

PRI SMRTI Kristovej sa roztrhla opona v chráme oddeľujúca Svätostánok od ľudstva. Táto udalosť bola prijatá ako symbol toho, že obeťou smrti Spasiteľovej v tej chvíli prestalo odlúčenie ľudstva od Božstva, teda sa vytvorilo bezprostredné spojenie.

Ale tento výklad je **nesprávny**. Ukrižovaním Ľudia odmietli Syna Božieho ako očakávaného Mesiáša, čím sa odlúčenie stalo ešte **väčším!** Opona sa roztrhla, pretože Svätostánku potom už nebolo treba. Otvorilo sa pohľadom a nečistým prúdom. Symbolicky vyjadrené, Božské po tomto skutku už nevkročilo na Zem, čím sa Svätostánok stal zbytočným. Teda pravý opak doterajších výkladov, v ktorých sa opät', ako tak často, ukazuje len veľká vypínavosť ľudského ducha.

Smrť na kríži tiež nebola **nutnou** obeťou, ale vraždou, celkom obyčajným zločinom. Každé iné vysvetlenie je iba pokusom, ktorý má slúžiť buď na ospravedlnenie, alebo vznikol z nevedomosti. Kristus vôbec neprišiel na zem s úmyslom dať sa ukrižovať. **V tom tiež spasenie nespočíva!** Veď Kristus bol ukrižovaný ako nepríjemný hlásateľ Pravdy, ktorý bol svojím učením na ťarchu.

Spásu nemohla a ani nemala priniesť jeho smrť na kríži, ale **Pravda**, ktorú dával ľudstvu vo **svojich slovách!**

Pravda však bola vtedajším predstaviteľom náboženstiev a správcom chrámov nepohodlná, pohoršovali sa nad ňou, lebo silne otriasala ich vplyvom. **Práve tak, ako by tomu bolo aj dnes na niektorých miestach.** Ľudstvo sa v tom nezmenilo. Vtedajší vedúci predstavitelia opierali sa síce, práve tak ako aj tí dnešní, o staré dobré tradície, ktoré sa ale vinou tých, ktorí ich uskutočňovali a vykladali, stali len strnulou, prázdnu formou, v ktorej už nebolo života. Je to taký istý obraz, aký sa väčšinou javí i dnes.

Ale ten, ktorý chcel vniesť do vtedy platného Slova potrebný život, priniesol tým samozrejme **prevrat** vo vykonávaní a vo výklade, nie však v Slove samom. Oslobodzoval ľud od ponížujúcej strnulosti a prázdnoty a zbavoval ho toho. To ale celkom prirodzene vzbudzovalo veľké pohoršenie u tých, ktorí čoskoro mohli spozorovať, ako energicky tým bolo zasiahnuté do oprát ich falošného vedenia.

Preto musel byť hlásateľ Pravdy a osloboditeľ od bremena mylných výkladov podozrievaný a prenasledovaný. Keďže sa ho i napriek všetkej námahe nepodarilo zosmiešniť, snažili sa vyvolať voči nemu nedôveru. „Pozemská minulosť“ ako tesárovho syna poslúžila k tomu, aby ho označili za „neučeného“, a preto pre poučovanie nespôsobilého! Ako „laika“. Práve tak, ako sa to aj dnes stáva každému, kto sa príliš dotkne strnulej dogmy viery, ubíjajúcej už v zárodku všetko slobodné, živé snaženie nahor. Proti jeho samotným výkladom nikto z odporcov z opatrnosti nevystúpil, lebo celkom oprávnene cítili, že by pri čisto **vecných** námietkach museli podľahnúť. Zostali preto pri zlomyseľnom ohováraní prostredníctvom svojich zapredancov. Až nakoniec sa neštítali ani toho, aby ho vo vhodnom pre nich okamihu verejne a falošne obžalovali a priviedli na kríž, aby spolu s ním zbavili sa i nebezpečenstva, ktoré hrozilo ich moci a vážnosti.

Táto násilná smrť, vtedy obvyklá u Rimanov, nebola ako taká vykúpením a ani nepriniesla spásu. **Neodňala žiadnu vinu ľudstvu**, neoslobodila ho od ničoho, ale **zat'azila ľudstvo** ešte viac, a to ako **vražda v najhrubšom zmysle!**

Ak sa z toho tu i tam až dodnes vyvíjal kult, vidiaci v tejto vražde nevyhnutne podstatnú časť vykupiteľského diela Syna Božieho, potom je práve tým človek vzd'aloovaný od toho najcennejšieho, čo jediné a samotné môže priniesť spásu. Vzd'alouje ho od **vlastného** poslania Spasiteľa, od toho, čo jeho príchod z Božského na zem učinilo potrebným. Neprišiel však, aby vytrpel smrť na kríži, **ale aby hlásal a vniesol Pravdu do zmätku dogmatickej strnulosti a**

prázdnoty, znižujúcej ľudského ducha! Prišiel, aby objasnil veci medzi Bohom, stvorením a ľuďmi, aké sú v skutočnosti.

Tým muselo samozrejme bezmocne odpadnúť všetko to, čo k tomu vymyslel obmedzený ľudský duch a čo zakrývalo skutočnosť. Až potom mohol človek pred sebou jasne vidieť cestu, vedúcu nahor.

Samotné vykúpenie spočíva jedine v prinesení tejto Pravdy, a s tým spojeného oslobodenia od bludov.

Je to vykúpenie z nejasného nazerania, zo slepej viery. Slovo „slepá“ označuje predsa dostatočne nesprávny postoj.

Večera pred jeho smrťou bola hostinou na rozlúčku. Keď Kristus povedal: „Vezmite a jedzte, to je moje telo. Pite z toho všetci, to je moja krv Novej zmluvy, ktorá bude vyliata za mnohých na odpustenie hriechov“, ak tým vyhlásil, že je ochotný podstúpiť dokonca túto smrť na kríži, iba tak majú príležitosť priniesť zblúdenému ľudstvu Pravdu, ktorá jedine samotná ukazuje cestu k odpusteniu hriechov.

Povedal tiež vyslovene: „Na odpustenie za **mnohých**“, a nie azda „na odpustenie za **všetkých!**“ Teda len za tých, ktorí si jeho učenie vezmú k srdcu a živo ho použijú k prospechu.

Jeho telo, zničené smrťou na kríži, a jeho vyliata krv majú prispieť k tomu, aby sa poznala nutnosť a vážnosť ním prineseného osvietenia. Táto naliehavosť poznania má byť **opakovaním** večere Pána a večerou len zdôraznená!

Že Syn Boží sa sám nezľakol pred takým nepriateľstvom ľudí, pravdepodobnosť ktorého bola spoznaná dopredu už pred jeho príchodom, (*) malo celkom zvlášť upozorniť na zúfalé postavenie ľudského ducha, ktoré bolo možné odvrátiť od zániku len uchopením záchranného lana nezahalenej Pravdy. (*) Prednáška č. 48. „Svetové dianie“

Poukázanie Syna Božieho pri poslednej večeri na svoju smrť na kríži je len posledným výslovným zdôraznením naliehavej nutnosti jeho učenia, ktoré prišiel zvestovať!

Pri prijímaní večere Pánovej má si každý človek vždy znovu uvedomovať, že sám Syn Boží sa nebál predpokladaného ukrižovania a že dal telo i krv za to, aby umožnil ľudstvu prijatie a pochopenie skutočného diania vo vesmíre, ktoré jasne ukazuje pôsobenie neochvejných zákonov stvorenia, nesúcich Božiu vôľu! Toto trpké a vážne poznanie, vyzdvihujúce páľčivú nutnosť posolstva k záchrane ľudstva, má opäť a opäť vyvolávať v ľuďoch novú silu, nový podnet, aby podľa jasného učenia Kristovho **skutočne žili**, aby mu nielen správne rozumeli, ale aby podľa neho tiež konali vo všetkom. **Tým** dosiahnu i odpustenie hriechov a vykúpenie! Nie inak. A tiež nie ihneď. Ale dosiahnu ho cestou, ktorú Kristus ukazuje vo svojom posolstve.

Z tohto dôvodu má večera Pánova neustále oživovať tento dej, aby samotná záchranná horlivosť k nasledovaniu neoslabovala poučenia, prinesené za tak veľkej obete; lebo počínajúcou ľahostajnosťou alebo len vonkajšími formami strácajú ľudia toto záchranné lano a klesajú späť do náručia omylov a skazy.

Je veľkou chybou, keď sa ľudia domnievajú, že smrťou na kríži je zaručené odpustenie ich hriechov. Táto mienka spôsobuje nesmierne škody, lebo všetci, ktorí v to veria, sú tým **zdržovaní** od pravej cesty ku spásu, ktorá je **len a jedine** v tom, **žiť podľa Slova** Spasiteľa, podľa vysvetlení, ktoré dal ľuďom, ako ten, kto všetko vie a má prehľad o všetkom. A tieto vysvetlenia ukazujú v praktických obrazoch nutné dodržiavanie a zachovávanie Božej vôle, spočívajúcej v zákonoch stvorenia, ako aj dôsledky, ich dodržiavania alebo nedodržiavania.

Jeho vykupiteľské dielo spočívalo v prinesení tohoto vysvetlenia, ktoré muselo odhaľovať nedostatky a škody spôsobené náboženskou praxou, pretože obsahovalo Pravdu, ktorá má šíriť Svetlo do stúpajúceho zatemnenia ľudského ducha. Nespočívalo v smrti na kríži, práve tak večera Pánova alebo posvätená hostia nemôže priamo poskytnúť odpustenie hriechov.

Taká myšlienka odporuje každému Božiemu zákonu! Tým padá tiež oprávnenie človeka odpúšťať hriechy. Človek má právo a aj moc odpustiť len to, čím mu ublížil iný, a to len vtedy, ak ho k tomu neovplyvnene nabáda jeho srdce.

Kto o tom vážne premýšľa, ten pozná pravdu, a tým aj správnu cestu! Ale tí, ktorí sú pohodlní a leniví premýšľať, ktorí neudržiajú v trvalom poriadku a so všetkou pozornosťou a námahou lampu Stvoriteľom im zverenú, t.j. schopnosť skúmania a objasňovania, môžu ľahko premeškať hodinu, podobne ako pochabé panny v podobenstve, keď k nim zavíta „Slovo Pravdy“. Pre svoju lenivosť nebudú schopní poznať nositeľa Pravdy alebo ženícha, pretože sa nechali uspať mdlou pohodlnosťou a slepou vierou. Musia potom zostať pozadu, zatiaľ čo bdeli budú vchádzať do ríše radosti.

56. Zostúp z kríža.

„AK SI Syn Boží, tak zostúp z kríža! Pomôž sebe i nám!“ Vysmešne zaznievali tieto vety nahor k Synovi Božiemu, keď v horúcich lúčoch slnka trpel na kríži. Ľudia, ktorí takto volali, považovali sa za mimoriadne múdrych. Posmievali sa, víťazoslávne jasali, a smiali sa plní nenávisti bez toho, žeby k tomu mali vlastný dôvod; veď Kristovo utrpenie predsa iste nebolo dôvodom k posmechu a urážkam, tým menej k smiechu. Bolo by ich to aj hneď prešlo, keby boli mohli aspoň na okamih „uvidieť“ súčasne deje v jemnohmotnej a duchovnej ríši. Veď ich duše sa pritom ťažko spútavali na tisícročia. A aj keď trest nemohol byť tak rýchlo hrubohmotne viditeľný, dostavil sa predsa vo **všetkých** ďalších pozemských životoch, ku ktorým boli potom tieto rúhajúce sa duše donútené.

Posmievači sa vtedy považovali za múdrych. Nemohli však svoju obmedzenosť prejavíť výstižnejšie než slovami, ktoré volali, pretože v nich spočíva ten najdetinskejší názor, aký si možno predstaviť. Takto volajúci boli veľmi vzdialení od akéhokoľvek pochopenia stvorenia a od Božej vôle vo stvorení. Aké skl'učujúce je preto smutné vedomie, že ešte aj dnes veľká časť ľudí, veriacich v Boha a vo vtedajšie poslanie jeho Syna, si s istotou myslí, že Ježiš Nazaretský bol by mohol zostúpiť z kríža, keby len bol chcel.

Po dvetisíc rokoch stále tá istá ospalá obmedzenosť, bez zmeny k pokroku! Podľa naivných názorov mnohých veriacich musel byť Kristus na tejto zemi neobmedzený vo svojich činoch, keďže prišiel od Boha.

Také očakávanie vzniklo z najnezdavšej naivnosti. Je to viera myšlienkovej lenivosti.

Svojím vtelením ocitol sa Syn Boží tiež „**pod zákonom**“, to znamená, že sa tým podriadil zákonom stvorenia, nezmeniteľnej vôli Božej vo stvorení. V tom niet nijakej zmeny, pokiaľ sa týka pozemského a k zemi pripútaného tela. Kristus, poslušný Božej vôli, sa tomuto zákonu podrobil dobrovoľne a svojím vtelením na túto zem ho neprišiel zrušiť, ale naplniť.

Preto bol pripútaný ku všetkému, k čomu je pripútaný pozemský človek a ani ako Syn Boží nemohol zostúpiť z kríža, kým bol v hrubohmotnom tele, aj keď mal Božiu silu a moc. Veď to by znamenalo toľko ako prevrátenie Božej vôle vo stvorení.

Táto vôľa je však dokonalá od počiatku. A to všade, nielen na hrubohmotnej zemi, ale aj v jemnohmotnosti, takisto v bytostnej a duchovnej sfére so všetkými odstupňovaniami a prechodmi. Nie inak je tomu v Božskom a u Boha samého.

Božské pôsobenie, Božia sila a moc prejavujú sa celkom inak než divadelnými predvádzaniami. Práve to Božské bude žiť len v bezvýhradnom plnení Božej vôle a nikdy nebude chcieť niečo iné. A práve tak aj človek duchovne vysoko zrelý. Čím vyššie je vyvinutý, tým bezvýhradnejšie sa podrobí Božím zákonom vo stvorení, a to dobrovoľne a radostne. Nikdy nebude očakávať činy ľubovôle, ktoré by presahovali rámec bežných zákonov vo stvorení, pretože verí v dokonalosť Božej vôle.

Ak je hrubohmotné telo pribité na kríži, skutočne pevne, potom sa nedokáže bez cudzej hrubohmotnej pomoci tiež oslobodiť. To je zákon podľa Božej vôle Stvoriteľa, ktorý sa nedá preklenúť. Kto myslí inak a očakáva niečo iné, ten neverí v dokonalosť Boha a v nezmeniteľnosť jeho vôle.

Ľudia dnes i napriek svojmu údajnému pokroku v poznaní a v schopnostiach sa nezmenili a stoja stále tam, kde stáli vtedy a dokazujú tým, že sa aj dnes opäť volá: „Ak je Syn Človeka, tak môže privolať ohlásené katastrofy, len čo bude chcieť.“ To považujú za samozrejmé. Ale inými slovami povedané: „Ak to nedokáže, tak nie je Syn Človeka.“

Pritom je ľuďom dobre známe, že už Kristus sám ako Syn Boží poukazoval na to, že nikto okrem Boha nepozná hodinu, kedy začne súd. Svedčí to teda o dvojakom pochybovaní, keď ľudia takto hovoria. Je to pochybnosť o Synovi Človeka a pochybnosť o slovách Syna Božieho. A okrem toho tento výrok podáva opäť len svedectvo o nepochopení celého stvorenia. O úplnej nevedomosti práve vo všetkom tom, čo je najnaliehavejšie potrebné vedieť každému človeku.

Ak sa Syn Boží pri svojom vtelení musel podriadiť Božej vôli vo stvorení, potom samozrejme ani Syn Človeka nemôže stáť nad týmito zákonmi. Stáť nad zákonmi nie je vo stvorení vôbec možné. Kto vstupuje do stvorenia, stavia sa tým pod zákon nikdy nezmeniteľnej Božej vôle. Tak aj Syn Boží a Syn Človeka. Veľkú medzeru v možnosti pochopenia toho všetkého spôsobuje len tá okolnosť, že ľudia ešte neľadali tieto Božie zákony vo stvorení, že ich teda dodnes nepoznajú; len tu a tam našli z nich malé zlomky, keď práve o ne zavadili.

Keď Kristus robil zázraky, ktoré ďaleko presahujú schopnosti pozemských ľudí, to neopravňuje k myšlienke, že by sa nemusel starať o zákony Božej vôle, spočívajúce vo stvorení, a že by siahal nad ne. To je nemožné. Aj pri zázrakoch postupoval v dokonalej zhode s Božimi zákonmi a nie ľubovoľne. Tým dokazoval, že pôsobil v sile **Božej**, nie duchovnej, a preto samozrejme aj v účinkoch ďaleko presahoval nad ľudsky možné. Zázraky sa však nediali mimo rámca zákona vo stvorení, ale sa im úplne podriadili.

Človek zaostal vo svojom duchovnom vývoji tak ďaleko, že nemôže priviesť k plnému rozvoju ani tie duchovné sily, ktoré sú mu k dispozícii, inak by mohol podávať výkony, i podľa dnešných pojmov, hraničiace so zázrakmi. S Božou silou možno však vytvárať ešte celkom iné diela, ktoré nikdy nemožno dosiahnuť silou duchovnou, a ktoré možno už v ich podstate rozoznať od najvyššieho duchovného pôsobenia. Ale aj tak zostáva všetko dianie v medziach Božej zákonitosti. Nič nejde nad ňu. Jedine ľudia sa dopúšťajú činov ľubovôle v rámci daných hraníc svojej slobodnej vôle; lebo oni sa skutočne nikdy nepodriadili Božej vôli tam, kde ako ľudia majú určitú voľnosť konať podľa vlastného chcenia. Vždy pritom uprednostňovali svoju vlastnú vôľu. A tým ochromovali samých seba. Nikdy sa nemohli povzniesť vyššie, než pripúšťala ich vôľa rozumu, pripútaná k zemi.

Ľudia teda vlastne nepoznajú ani tie zákony vo stvorení, ktoré ich vlastná duchovná moc rozpútava, alebo uvoľňuje, a v ktorých si môžu svoju duchovnú moc rozvíjať.

Potom stoja tým prekvapenejší pred rozvitím Božej sily. Z toho istého dôvodu tiež nedokážu ani spoznať božskú silu ako takú, lebo od nej očakávajú veci, ležiacie mimo božských zákonov vo vnútri stvorenia. K tomu by tiež patrilo zostúpenie hrubohmotného tela z hrubohmotného kríža.

Vzkriesenia z mŕtvych Božou silou **sa nevymykajú** z Božích zákonov, pokiaľ sa tak stane do určitého času, ktorý je pre každého človeka rozdielny. Čím je duša, odlučujúca sa od hrubohmotného tela duchovne zrelšia, tým rýchlejšie je od neho uvoľnená, a tým kratší je aj čas zákonitej možnosti ju privolať späť. Toto sa môže uskutočniť len dovtedy, kým je duša spojená s telom.

Duša, oživená duchom, musí poslúchnuť Božiu vôľu, teda Božiu silu a na jej zavolanie vrátiť sa už do opusteného hrubohmotného tela po jemnomotnom moste, pokiaľ tento nie je ešte strhnutý.

Pokiaľ je tu reč o Božej sile a duchovnej sile, nepopiera to skutočnosť, že jestvuje vlastne len **jedna** sila, pochádzajúca od Boha a prenikajúca celým stvorením. Ale je rozdiel medzi Božou silou a duchovnou. Duchovná sila je ovládaná Božou silou, z ktorej pochádza. Nie je azda zoslabenou Božou silou, ale je **pozmenenou** silou. Týmto pozmenením stala sa iným druhom, a tak boli vykázané užšie hranice schopnosti jej pôsobenia. Sú to teda dva druhy rôzneho pôsobenia, v skutočnosti predsa len jedna sila. K tomu sa potom pripája ešte bytostná sila, ktorá je pozmenenou silou duchovnou. Teda tri základné sily, z ktorých duchovná a bytostná sila sú živé a riadené Božou silou. Všetky tri možno nazvať silou jedinou. Ďalších síl niet, len mnoho poddruhov, vzniknutých zo základného druhu duchovného a bytostného, a tieto poddruhy potom aj vo svojom pôsobení vykazujú rôzne druhy účinkov. Každý poddruh zmenou prináša potom opäť primerane zmenené zákony, ktoré sa však vždy dôsledne pričleňujú k základnému druhu, ale navonok, primerane k zmene sily, prejavujú sa predsa cudzejšie. Lenže všetky druhy, a to i základné, sú viazané na najvyšší zákon Božej sily a vo svojich vlastných pozmenených zákonoch môžu sa odlišovať len vo vonkajších formách. Odlišujú sa preto, lebo každý druh a poddruh, vyjmúc samotnú Božiu silu, tvorí len čiastkové druhy, a tým kusé diela, ktoré môžu tiež mať iba čiastkové zákony. Všetky usilujú k celku, k dokonalosti, odkiaľ boli odvodené, k čistej Božej sile, totožnej s Božou vôľou, ktorá sa prejavuje ako neochvejný železný zákon.

Každá sila pôsobí teda i so svojimi poddruhmi v danej jemnomotnej i hrubohmotnej látke primerane podľa súčasného druhu a vytvára v hmote svojou vlastnou rôznorodosťou tiež **rôznorodé** svety alebo úrovne, ktoré jednotlivo posudzované, sú zakaždým len kusým dielom z toho pre celé stvorenie, pretože sila, ktorá ich vytvorila, je tiež len toho času pozmenenou časťou dokonalej sily Božej, s nie dokonalými, ale iba čiastkovými zákonmi. **Len ucelené zákony** jednotlivých svetových úrovní v **súhrne** dajú potom opäť dokonalé zákony, ktoré boli Božou vôľou vložené do prastvorenia, do čisto duchovnej ríše.

Preto tiež semeno ľudského ducha musí preputovať všetky svetové úrovne, aby na sebe prežilo a v sebe oživilo jednotlivé zákony týchto úrovní. Keď zhromaždil všetky dobré plody z tohto putovania, stali sa mu potom tieto zákony skutočne známymi. Ak sa riadi správne podľa nich, ako to chce Boh, môže potom vojsť do raja; zákony vo svojom pôsobení ho tam ponesú, aby odtiaľ potom vedome mohol zasahovať do nižšie ležiacich úrovní a pomáhať im k pokroku, to je najvyššou úlohou každého hotového ľudského ducha. Tu nemôže nikdy nastať preplnenie, lebo doterajšie svetové úrovne sa môžu rozširovať neobmedzene; vznášajú sa predsa v nekonečnosti.

Tak sa potom Božie kráľovstvo neustále zväčšuje; buduje a rozširuje sa silou čistých ľudských duchov; ich pracovným poľom je neskoršie stvorenie, ktoré môžu riadiť z raja, pretože sami predtým preputovali všetky časti a dôkladne ich spoznali.

Tieto vysvetlenia sú tu len preto, aby nevznikli omyly, keď bolo hovorené o Božskej a duchovnej sile, pretože v skutočnosti jestvuje len jedna sila, vychádzajúca od Boha, z ktorej sa vytvárajú všetky ostatné druhy.

Kto si uvedomuje všetky tieto deje, ten nikdy nebude detinsky očakávať niečo, čo sa nikdy nemôže stať, pretože sa to vymyká jednotlivým zákonom stvorenia. Tak ani Syn Človeka neprivolá jednoduchým zdvihnutím ruky katastrofy, ktoré majú nastať **bezprostredne**. To by

sa priečilo jestvujúcim a nezmeniteľným zákonom prírody. Syn Človeka ako sluha Boží vysielal Božskú vôľu, Božskú silu, do jednotlivých základných síl a tie sledujú potom nový smer, ktorý im tak bol daný vládnuťou Božskou vôľou. Pri tom sa prejavujú v určenom smere ich účinky presne podľa ich čiastkových zákonov, ktoré nemôžu obísť. Nastáva síce tiež čo najväčšie urýchlenie, ale aj to je vždy viazané na možnosť.

Tak je duchovné pri tom omnoho pohyblivejšie a ľahšie, a teda aj rýchlejšie ako bytostné. Preto budú bytostné prejavy potrebovať viac času ako duchovné. Z toho dôvodu musí prirodzene bytostné, to jest živelné dianie nastať neskoršie než duchovné. Práve tak bude týmito silami uvedené do pohybu rýchlejšie jemnohmotné než hrubohmotné. To všetko sú zákony, ktoré sa musia splniť, nemôžu sa obchádzať ani porušovať.

Vo Svetle sú všetky tieto zákony teraz známe a vysielanie výkonných poslov alebo zvláštnych príkazov je zariadené **tak**, že konečné prejavy a účinky sa stretnú, ako to chce Boh.

Terajší súd vyžadoval také veľké prípravy, že to ľudia nemôžu ani pochopiť. Ale pracuje tak presne, že v skutočnosti nenastanú nijaké omeškaniá ... až na miesta, kde má spolupracovať chcenie ľudí. Samotní ľudia sa však snažia s pochabou vytrvalosťou vyhýbať každému splňovaniu alebo stavať sa mu do cesty rušivo a nepriateľsky ... v namyslenosti pútajúcej k zemi.

Našťastie bolo s tým teraz počítané, keď ľudia tak veľmi sklamali za pozemského času Syna Božieho. Ľudia môžu svojím zlyhaním sťažovať pozemskú cestu Syna Človeka až do určitého času, takže bude nútený ísť po bočných cestách a robiť obchádzky; ale nedokážu zadržať Bohom chcené dianie alebo dokonca nejako oddialiť jeho vopred stanovený koniec, lebo im už bolo odňaté zázemie temna, dodávajúce im silu pre ich pochabosti. No i hradby ich rozumového pôsobenia, spoza ktorých ešte ako z krytu vystreľujú jedovaté šípy, sa čoskoro zrútiť pod tlakom prenikajúceho Svetla. Potom sa to cez nich prevalí a nebude im udelená žiadna milosť za zlo, ktoré stále znovu neblaho vytvárali svojím zmýšľaním. Potom deň, po ktorom vrúcne túžia všetci usilujúci k Svetlu, nepríde ani o hodinu pozdejšie, než je určené.

57. To je moje telo! To je moje krv!

„KTO MOJE Slovo prijíma, mňa prijíma,“ povedal Syn Boží svojim učeníkom, „ten v pravde požíva moje telo a pije moju krv!“

Tak znie zmysel slov, prednesených Synom Božím pri ustanovení Poslednej večere, a tým symbolizoval večeru na pamiatku svojho putovania po zemi. Ako sa teda mohlo stať, že o tom vzbĺkli prudké spory medzi učencami a cirkvami. Zmysel je taký jednoduchý a taký jasný, ak človek berie za základ to, že Syn Boží, Ježiš Kristus, bol **telom učené** Slovo Božie.

Či to ešte zreteľnejšie mohol vyjadriť než jednoduchými slovami: „Kto moje Slovo prijíma, ten požíva moje telo a pije moju krv!“ Tiež, keď povedal: „Slovo je v skutku moje telo a moja krv!“ Musel to tak povedať, pretože sám bol živé Slovo v tele a krvi. Pri všetkých ďalších podaniach sa neustále vynechá opäť tá hlavná vec: Poukázanie na **Slovo**, ktoré **chodilo** po zemi! Pretože tomu nebolo porozumené, považovalo sa to za vedľajšie. Tým ale bolo celé poslanie Kristovo mylne porozumené a skomolené, prekrútené.

Ani učeníkom Syna Božieho nebolo vtedy možné, i napriek ich viere, aby správne pochopili slová svojho Majstra a nikdy správne neporozumeli všetko to, čo im hovoril Kristus. Nad tým sám Kristus dosť často prejavoval svoj zármutok. Učeníci jednoducho pretvorili zmysel poslednej večere **takým** spôsobom, ako to pochopili vo svojej detskej

jednoduchosti. Je pritom samozrejme, že slová, nie celkom im jasné, podávali ďalej spôsobom, zodpovedajúcim ich vlastnému porozumeniu, ale nie tak, ako to mienil Syn Boží.–

Ježiš bol vtelené Slovo Božie! Kto teda prijal správne jeho slovo, prijal tým jeho samého.

A ak potom človek oživí v sebe podávané Slovo Božie tak, že sa mu stane samozrejmosťou pri myslení a konaní, oživí potom týmto Slovom v sebe i Kristovho ducha, pretože Syn Boží bol vtelené živé Slovo Božie!

Človek sa len musí vynasnažiť, aby konečne **správne** vnikol do tohto myšlienkového pochodu. Nesmie ho len čítať a mať o tom prázdne reči, ale musí sa tiež snažiť oživiť tento myšlienkový pochod obrazne, to znamená, prežiť zmysel ticho v živých obrazoch. Potom tiež prežije večeru Pánovu **skutočne**, predpokladajúc, že v tom spozná prijímanie živého Slova Božieho, ktorého zmysel a vôľu musí samozrejme najskôr dôkladne poznať.

Nie je to také pohodlné, ako si to myslia mnohí veriaci. Tupé prijímanie večere Pánovej nemôže im priniesť nijaký úžitok; veď to, čo je živé, ako Slovo Božie, chce a musí byť **prijímané** živo. Cirkev nedokáže vdýchnuť život večeri Pánovej pre niekoho druhého, pokiaľ tento účastník večere Pánovej už sám vopred neuchystal v sebe miesto, aby ju prijal **správne**.

Vídavame tiež obrazy, chcúce znázorniť krásny výrok: „Klopem“! Obrazy sú celkom správne. Syn Boží stojí pri dverách chatrče a klope, žiadajúc vstup. Avšak človek vo svojom myslení už zase k tomu pripojil, že pootvorenými dverami vidieť v chatrči prestretý stôl. Z toho vzniká predstava, že nemá byť odmietnutý nikto, kto prosí o jedlo a nápoj. Myšlienka je to pekná a zodpovedá tiež Kristovým slovám, len je priskromne vyložená. To „klopem“ znamená viac! Dobročinnosť je len malou časťou obsahu Slova Božieho.

Keď Kristus hovorí: „Klopem“, mieni tým, že v ňom stelesnené Slovo Božie klope na ľudskú dušu a **neprosí** o vstup, ale **žiada** o vstup! Ľudia majú prijať **Slovo** v celom jeho rozsahu, ako im bolo dané. **Duša** má otvoriť svoje dvere k vstupu Slova! Ak uposlúchne túto výzvu, potom sú hrubohmotné činy pozemského človeka samozrejme také, ako to „Slovo“ požaduje.

Človek sa stále snaží len o pochopenie rozumom, čo vedie k rozdrobeniu, a tým aj k zmenšeniu, k vsunutiu do užších hraníc. Preto upadá neustále do nebezpečenstva, že pozná len zlomky zo všetkej veľkosti, ako sa to stalo i tu.

To, že sa živé Slovo Božie stalo telom, teda človekom, bude musieť zostať navždy tajomstvom pre pozemských ľudí, lebo začiatok tohto diania sa odohral v Božskom. Schopnosť chápania ľudského ducha nemôže však preniknúť až do Božského, a preto prvý článok diania pre pozdejšie vtelenie zostane porozumeniu človeka uzavreté. Preto ani neprekvapuje, že práve **tomuto** symbolickému úkonu Syna Božieho, spočívajúcemu v rozdeľovaní chleba a vína, nemohlo ľudstvo doteraz porozumieť. Kto však i po tomto vysvetlení, o ktorom si môže urobiť obraz, chce proti tomu horliť, podáva len dôkaz o tom, že hranice jeho chápanosti prestávajú už v duchovne. Jeho zastávanie sa doterajšieho priamo neprirodzeného výkladu týchto Kristových slov svedčilo by len o bezohľadnej neústupnosti.

58. Vzkriesenie pozemského tela Kristovho.

DOKONALÝ je Boh, Pán! Dokonalá je Jeho vôľa, ktorá je v ňom a z neho vychádza, aby dala vznik stvoreniu a udržiavala ho. Dokonalé sú preto tiež zákony, ktoré Jeho vôľou prenikajú stvorením.

Dokonalosť však už vopred vylučuje akúkoľvek odchýlku. To je základ, ktorý bezpodmienečne **opravňuje** k pochybnosti o tak mnohých tvrdeniach! Niektoré náuky si samy protirečia; učia síce správne o dokonalosti Božej, ale súčasne v najpríkrajšom protiklade

k tomu tvrdia a požadujú veriť veciam, ktoré vylučujú dokonalosť Boha a Jeho vôle, spočívajúcej v zákonoch stvorenia.

Ale tým skrsol v nejednej náuke zárodok choroby. Hlodajúci červík, ktorý raz musí spôsobiť zrútenie celej stavby. Zrútenie je tým nevyhnutnejšie najmä tam, kde z týchto rozporov urobili **základné piliere**, ktoré Božiu dokonalosť nielen spochybňujú, ale ju priamo popierajú! Toto popieranie Božej dokonalosti patrí dokonca k podmienkam vyznania viery, umožňujúcim vstup do náboženskej obce.

Je tu reč o **vzkriesení tela** s ohľadom na vzkriesenie pozemského tela Syna Božieho, ktoré je väčšinou ľuďmi prijímané celkom bezmyšlienkovite, bez toho, že by zanechalo najmenšiu stopu porozumenia. Iní si zase osvojujú toto tvrdenie s dokonale vedomou neznalosťou, lebo im chýbal učiteľ, ktorý by im k tomu mohol dať správne vysvetlenie.

Aký smutný obraz sa naskytuje vážne a pokojne pozorujúcemu človeku. Ako žalostne sa mu javia takí ľudia, ktorí sa veľmi často ešte pyšne považujú za horlivcov svojho náboženstva, za prísnych veriacich; svoju horlivosť ukazujú v tom, že sa unáhle v nevedomej povýšenosti dívajú zvrchu na inak zmýšľajúcich, nepomyslia, že práve to sa musí brať za neklamnú znamenie bezmocného neporozumenia.

Kto **bez otázok** prijíma a vyznáva dôležité veci ako svoje presvedčenie, prejavuje tým nesmiernu ľahostajnosť, nie však pravú vieru.

V **takomto** svetle stojí taký človek pred tým, čo zvykne nazývať tým najvyšším a najsvätejším, čo mu má byť obsahom a oporou pre celé bytie.

Tým nie je živým údom svojho náboženstva, pre ktorého je možný vzostup a vykúpenie. Je len kovom zvučiacim, len bezobsažným zvoncom znejúcim, ktorý nerozumie zákonom svojho Stvoriteľa a ani sa nenamáha ich poznať.

Pre všetkých, ktorí si takto počínajú, znamená to zastavenie a krok späť na ceste, ktorá ich má do viesť cez hmotnosť za účelom vývoja a pokroku, k svetlu Pravdy.

Tiež nesprávne pochopenie vzkriesenia tela je ako každý iný mylný názor umelo vytvorenou prekážkou, ktorú si človek berie so sebou do záhrobia, tam sa potom bude musieť tiež pred ňou zastaviť a nebude môcť ísť ďalej, lebo sa sám od nej nemôže oslobodiť. Nesprávna viera totiž pevne visí na nich a púta ich tak, že im uzavrie každý voľný výhľad k svetlej Pravde.

Neodvažujú sa myslieť inak, a preto nemôžu ani dopredu. S tým prichádza ešte nebezpečie, že duše, ktoré sa takto samy pútajú aj v poslednej chvíli, zmeškajú čas k oslobodeniu a nevznú sa zavčas k Svetlu; tým musia sklznúť do rozkladu a ako konečný cieľ nájdú večné zatratenie.

Večné zatratenie znamená trvalé vylúčenie zo Svetla. Zostáva vlastnou vinou navždy odlúčený **od toho**, aby sa prirodzeným a dôsledným dianím mohol ako plne vedomá vyvinutá osobnosť navrátiť k Svetlu. Toto odlúčenie nastane vťahnutím do rozkladu, ktorý okrem jemnohmotného tela rozpráši a rozpustí tiež všetko duchovné, získané ako osobne vedome. (*) To je potom takzvaná „duchovná smrť“; z nej už nemôže byť viac nijakého vzostupu k Svetlu pre vedomé „ja“, ktoré sa dovtedy vyvinulo. Pri vzostupe toto nielen pretrváva, ale vyvíja sa ďalej až k duchovnej dokonalosti. (*) Prednáška č. 20. „Posledný súd“

Zosnulý vo falošnej viere alebo vo viere prijatej bezmyšlienkovite za vlastnú, zostáva spútaný a zdržiavaný kým sa **sám v sebe** neoživí a neoslobodí iným presvedčením, a tým zničí prekážku, ktorá mu pre vlastnú vieru zabraňuje, aby nastúpil na správnu a pravú cestu a kráčal po nej dopredu.

Ale toto vyžaduje nesmiernu námahu a vypätie síl oslobodiť sa sám od takého bludu. Už ten krok, pristúpiť na takú myšlienku, vyžaduje mocný duchovný popud. Tak sa milióny ľudí zaplietli sami, a preto nemôžu nadobudnúť ani toľko sily, aby pohli nohou v zničujúcej domnienke, že by tým urobili zle. Sú ako ochromení a tiež stratení, ak sama živá Božia sila

nehľadá k nim cestu. Avšak táto môže nápomocne zasiahnuť opäť len vtedy, len čo v ľudskej duši sa k tomu vznieti iskra chcenia a príde jej v ústrety.

V tomto tak jednoduchom a prirodzenom deji spočíva ochromenie, že nemôže byť hroznejšie a skazonosnejšie. Tým sa však požehnanie schopnosti voľného rozhodovania, zverenej človeku, stáva kliatbou v dôsledku jej falošného používania. Je v rukách každého, aby sa buď odpojil alebo pripojil. A práve to sa strašne vypomstí vtedy, keď sa človek naslepo oddá nejakej náuke bez toho, žeby ju podrobil čo najstarostlivejšiemu a najvážnejšiemu skúmaniu! Lenivosť v tejto veci ho môže stáť celé bytie!

Najhorším nepriateľom človeka, z hľadiska čisto pozemského, je pohodlnosť. Ale pohodlnosť vo viere stáva sa jeho duchovnou smrťou!

Beda tým, ktorí sa zavčasu neprebudia a nevzchopia sa k najprísnejšiemu skúmaniu všetkého, čo nazývajú vierou! Ale zatratenie čaká na tých, ktorí túto veľkú biedu zaviňujú! Tých, ktorí ako falošní pastieri zavádzajú svoje ovce do bezútešnej púšte. Nemôže im pomôcť nič iné, než vrátiť zblúdené ovce späť na pravú cestu. Je pritom ale veľkou otázkou, či k tomu zostane ešte dost času. Nech preto každý prv starostlivo skúma sám seba, než začne poučovať svojho blížneho.

Bludná viera je bludná predstava! A táto drží ľudského ducha tu i na druhom svete pevne spútaného takou silou, ktorú môže uvoľniť len živá moc pravého Božieho slova. Preto nech každý načúva jeho volaniu, koho sa to dotkne. Len ten volanie vyciťuje, pre koho je určené! Taký nech potom skúma, uvažuje a oslobodí sa!

Nech pritom nezabúda, že **len svojím vlastným rozhodnutím** môže rozbiť putá, ktoré si sám predtým založil bludnou vierou. Ako sa kedysi v pohodlnosti alebo v lenivosti naslepo rozhodol pripojiť k nejakej náuke, ktorú vážne nepreskúmal po **všetkých stránkach**, alebo ako sa snád snažil zapierať Boha len preto, že dosiaľ sám nedokázal nájsť k nemu cestu, zodpovedajúcu jeho oprávnenej potrebe podľa náležitej dokonalosti bez medzier, tak aj teraz **prvý impulz** k bezohľadnému skúmaniu pri hľadaní musí vyjsť od neho **sámeho!** Len potom dokáže zdvihnúť nohu, dosiaľ strnulú vlastnou vôľou, a urobiť prvý krok, ktorý ho povedie k Pravde, a tým k slobode, vo Svetle.

On **sám** a vždy len sám **môže, má a musí** uvažovať, lebo k tomu má dar v sebe. Ved' aj všetku zodpovednosť musí tak či tak brať len na seba, bez ohľadu na to, čo chce a čo koná.

Už **toto** vedomie malo by človeka nútiť k najprísnejšiemu skúmaniu.

Práve táto zodpovednosť dáva každému človeku nielen neobmedzené právo k takému skúmaniu, ale dokonca z neho robí najnaliehavejšiu nutnosť! Nech to pokojne považuje za zdravý pud sebazáchovy, to naskrze nie je nesprávne! Ved' ani hocijakú pozemskú zmluvu, z ktorej mu vyplýva zodpovednosť, nepodpíše bez toho, žeby ju presne nepreskúmal, slovo za slovom, a neuvažoval, či môže všetko dodržať. Nie je to inak a ešte omnoho vážnejšie je to v duchovných vzťahoch pri rozhodovaní, či sa pridať k nejakej viere! Keby ľudia vynaložili pritom viac zdravého pudu sebazáchovy, nebolo by to hriechom ale požehnaním!

Vzkriesenie tela! Ako môže telo hrubohmotnosti vystúpiť do čisto-duchovnej ríše Boha Otca! Hrubohmotnosť, ktorá nedokáže prestúpiť ani do jemnohmotnosti záhrobia. Všetko hrubohmotné, dokonca aj jemnohmotné, podľa večných zákonov prírody, podlieha rozkladu. Výnimky alebo odchýlky v tom nejestvujú, pretože zákony sú dokonalé. Podľa toho ani hrubohmotné telo nemôže po smrti vystúpiť do ríše Otcovej, rovnako ani do jemnohmotného záhrobia, ktoré je tiež podrobené rozkladu! Také odchýlky sú pre dokonalosť Božích zákonov prírody jednoducho nemožnou vecou!

V malom sa to všetko dá tiež celkom zreteľne pozorovať v zákonoch fyziky, ktoré takisto neukazujú nič iné, než nezvratné zákony Stvoriteľa, prenikajúce aj touto oblasťou, ako všetko v celom bytí.

Všetko jestvujúce je predsa podrobené jednotným zákonom vzniku, ktoré v sebe jasne a zreteľne prechovávajú síce jednoduchú, ale neposunutelnú vôľu Božiu. Nič sa z nich nedokáže vymknúť.

Preto je tým poľutovaniahodnejšie, keď niektoré učenia nechcú uznať práve túto v tom sa prejavujúcu ohromnú veľkosť Boha, čím sa On tak viditeľne približuje ľudstvu s ich chápaním.

Každá náuka poukazuje celkom správne na dokonalosť Boha. Ak je však pôvod alebo prazdroj dokonalý, potom všetko, čo z neho pochádza, môže byť tiež len dokonalé. Podľa toho musia byť nevyhnutne dokonalé aj zákony stvorenia, vychádzajúce z činov Božej vôle a v nej spočívajúce. Prirodzene nedá sa oddeliť jedno od druhého. Tieto dokonalé zákony stvorenia prenikajú ako zákony prírody všetkým, čo vzniklo a udržujú to. No dokonalosť je však rovnoznačná s nezmeniteľnosťou. Z toho plynie, že u týchto základných alebo prírodných zákonov je odchýlka celkom nemožná. Inými slovami: Za žiadnych okolností nemôžu nastať výnimky, ktoré odporujú všetkému ostatnému prirodzenému daniu.

Tak nemôže nastať ani vzkriesenie tela, ktoré ako hrubohmotné zostáva bezpodmienečne viazané na hrubohmotnosť! Keďže všetky prazákony vzišli z Božskej dokonalosti, nebude sa môcť ani nový čin Božej vôle nikdy vyvíjať v inej forme než v tej, ktorá bola daná od prapočiatku stvorenia.

Ak sa nejedno učenie uzatvára pred touto samozrejmosťou, danou nevyhnutne dokonalosťou Boha, dokazuje tým, že jeho základy sú **falošné**, že sú vybudované na ľudskom rozume, viazanom na priestor a čas, a preto si nesmie robiť nároky na Božie poslanstvo, ktoré nevykazuje medzery. Také poslanstvo môže prichádzať len z dokonalosti, zo samotnej Pravdy, ktorá je zrozumiteľná aj vo svojej jednoduchej veľkosti a je bez medzier. Je predovšetkým **prirodená**, veď to, čo ľudia nazývajú prírodou, a ešte aj dodnes si udržuje živosť nezmeneným spôsobom, vzišlo z dokonalosti Božej Vôle, a preto v nej nemôžu byť výnimky.

Keď Kristus zostúpil na zem, aby zvestoval Božie poslanstvo Pravdy, musel preto tiež použiť hrubohmotné telo, teda z mäsa a krvi. Už v tom by musel každý uvažujúci človek poznať nezmeniteľnosť prírodných zákonov, rovnako ako tiež v jeho telesnej smrti, ktorá nasledovala po ukrižovaní.

Ale ani toto hrubohmotné telo nemohlo byť po tejto smrti výnimkou. Muselo zostať v hrubohmotnom svete! **Nemohlo** vstať z mŕtvych, aby vošlo do iného sveta! To nepripúšťajú pevné Božské či prírodné zákony vo svojej dokonalosti, ktorá vzišla z Božej vôle. To ani nemôžu, pretože by inak neboli dokonalé, a z toho by zase vyplynulo, že nie je dokonalou ani vôľa Boha, ani jeho sila, ani on sám.

Pretože je to však vylúčené, ako to môže zistiť každá veda vo stvorení samotnom, potom je to nesprávne a je to pochybovaním o dokonalosti Božej, ak sa tvrdí, že toto hrubohmotné telo vstalo z mŕtvych a po štyridsiatich dňoch vošlo do iného sveta.

Ak má telo skutočne vstať z mŕtvych, tak sa to môže stať jedine tým spôsobom, že duša spojená s hrubohmotným telom ešte po nejaký čas jemnohmotným povrazcom, je zavolaná späť do tohoto tela. (*) Podľa prírodných zákonov je to možné dovtedy, pokiaľ trvá tento povrazec. Len čo sa pretrhne, bolo by vzkriesenie, t.j. privolanie duše do doterajšieho hrubohmotného tela, nemožné! (*) Prednáška č. 40. „Smrť“

Aj to podlieha prísne prírodným zákonom, ktoré nemajú medzier, a dokonca ani sám Boh by to nedokázal, pretože by to odporovalo jeho vlastným dokonalým zákonom, jeho vlastnej dokonalej vôli, pracujúcej v prírode samočinne. Práve pre túto dokonalosť nemohol by nikdy prísť na takú nedokonalú myšlienku, ktorá by musela byť len činom ľubovôle. Tu sa opäť prejavuje, že Boh je zdanlivo viazaný svojou dokonalosťou v diele stvorenia, dokonalosťou, ktorá nemá medzier a musí byť v každom prípade splnená. Nepripúšťa nijaké zmeny, ktoré nie sú však zamýšľané, ba ani potrebné. V skutočnosti tu vôbec nejde o viazanosť Boha, to sa človeku len tak **javí** podľa niektorých vecí, pretože nemôže mať prehľad o **celom dianí**. A

táto neschopnosť, mať prehľad o **celku**, privádza ho k tomu, že aj keď to mieni celkom dobre a úprimne, očakáva od svojho Boha činy ľubovôle, ktoré prísne posudzované, musia len znižovať dokonalosť Božiu. Ľudia to pritom myslia dobre a pokorne, ale v tomto prípade to nevyvoláva úctyplný pohľad k Bohu, ale naopak, je to strhávanie do celkom prirodzeného obmedzenia ľudského ducha.

Bezpodmienečné dodržanie Božej vôle, či prírodných zákonov, prejavilo sa tiež pri vzkriesení Lazára a mládenca z Nainu. Obaja mohli byť vzkriesení, lebo spojovací povrázok s dušou ešte jestvoval. Na Majstrovo zavolanie duša sa mohla opäť zjednotiť s telom. Toto bolo potom podľa zákonov prírody prinútené zotrvať v hrubohmotnom svete, dokiaľ nenastalo nové odlúčenie jemnohmotného tela od hrubohmotného, čo potom umožnilo tomu poslednému vstúpiť do jemnohmotného záhrobia; nastalo teda nové hrubohmotné odumretie.

Ale prechod hrubohmotného tela do iného sveta je nemožnou vecou. Keby sa bol Kristov duch opäť vrátil do hrubohmotného tela, alebo keby ho snád' vôbec nebol opustil, bol by býval nútený zotrvať v hrubohmotnosti ešte tak dlho, dokiaľ by nenastalo nové úmrtie, nie inak.

Vzkriesenie a vstup do iného sveta v tele je absolútne vylúčený, a to ako pre ľudí, tak aj vtedy pre Krista!

Pozemské telo Vykupiteľa šlo tou istou cestou, ktorou musí ísť každé hrubohmotné telo podľa prirodzených zákonov Stvoriteľa.

Ježiš z Nazaretu, Syn Boží, podľa toho nevstal telom z mŕtvych!

I napriek všetkej logike a práve v tom spočívajúcom väčšom uctievaní Boha nájdú sa teraz ešte mnohí ktorí v slepote a lenivosti svojej falošnej viery nebudú ochotní ísť po tak jednoduchých cestách Pravdy. Zaiste nájdú sa aj takí, ktorí pre vlastnú obmedzenosť nebudú môcť ísť po týchto cestách. Iní zase sa budú úmyselne snažiť zúrivo bojovať proti tomu z odôvodneného strachu, že by sa tým musela zrútiť ich namáhavo postavená budova pohodlnej viery.

Nemôže im prospieť, i keď sa budú opierať o základ ústnych podaní; veď aj učenici boli ľudia. Je totiž len čisto ľudské, keď učenici, veľmi rozrušení vtedajším hrozným dianím, pri spomienkach zaplietli do svojho rozprávania mnoho vlastných myšlienok. Po videní predchádzajúcich zázakov, ktoré si sami nevedeli vysvetliť, podávali všeličo inak, než tomu bolo v skutočnosti.

Ich spisy a rozprávania mnoho ráz pramenili prisilno vo **vlastných** ľudských domnienkach, ktoré potom položili základ niektorým pozdejším omylom, ako napríklad mylné zlúčenie Syna Božieho a Syna Človeka.

Aj keď mali k pomoci to najsilnejšie duchovné vnuknutie, napriek tomu veľmi silne zasahovali pri ďalšom podávaní aj ich vlastné predpojaté názory a kalili často i ten najlepšie zamýšľaný a najjasnejší obraz.

Ježiš sám nezanechal nijaké spisy, na ktoré by sa jedine mohlo bezpodmienečne nesporne oprieť.

Nebol by nikdy vyslovil alebo napísal niečo, čo by sa úplne nezhodovalo so zákonom jeho Otca, s Božími zákonmi prírody alebo s tvorivou vôľou. Sám predsa výslovne povedal:

„Prišiel som, aby som zákony Božie naplnil!“

Avšak zákony Božie sú jasne zakotvené v prírode, ktorá sa samozrejme rozprestiera ďalej ako len v hrubohmotnosti, ale zostáva predsa „prirodzenou“ všade, ako v jemnohmotnom, tak v bytostnom a tiež v duchovnom svete. Mysliaci dokáže v týchto významných slovách Spasiteľa istotne nájsť niečo, čo prevyšuje zmätené náboženské dogmy a ukáže cestu tým, ktorí skutočne vážne hľadajú!

Každý človek môže okrem toho nájsť v biblii podklady o tom; Ježiš sa predsa zjavil mnohým. Čo sa však stalo? Mária ho pritom spočiatku nepoznala a Magdaléna ho tiež ihneď nepoznala; dvaja učenici, idúci do Emaus, ho nepoznali po celé hodiny, i keď išiel a hovoril

s nimi... Čo z toho vyplýva? **Že to muselo byť iné telo**, ktoré videli, inak by ho boli všetci **ihneď** spoznali! –

Ale nech pokojne ostane hluchým ten, kto nechce počuť, a slepým ten, kto je príliš pohodlným, aby otvoril oči!

Všeobecný pojem „vzkriesenie tela“ nachádza svoje oprávnenie pri **pozemských** zrodeniach, ktoré neprestanú, dokiaľ budú pozemskí ľudia. Je to veľké zaslúbenie, že sa umožňujú opätovné pozemské žitia, ďalšie inkarnácie za účelom rýchlejšieho pokroku a nutného odčinenia zvratných účinkov nižších druhov, čo je rovnoznačné s odpustením hriechov. Je to dôkaz nesmiernej lásky Stvoriteľa, ktorého milosť spočíva v tom, že zosnulým dušiam, ktoré svoj pozemský čas celkom alebo čiastočne premárnili a vstupujú preto do záhrobia nehotoví pre vzostup, dáva sa znovu príležitosť zahaliť sa novým hrubohmotným telom alebo plášťom. Tak slávi ich odložené telo vzkriesenie v novom tele. Duša, ktorá už prešla do záhrobia, prežíva tak vzkriesenie v **tele!**

Aké požehnanie spočíva v tomto trvalo sa opakujúcom splňovaní takej veľkej milosti, dokáže ľudský duch pochopiť až neskôršie, pretože nemá prehľad o celku!

59. Ľudská myseľ a Božia vôľa v zákone zvratného pôsobenia.

AK SA má hovoriť o ľudskej mysli a ľudských názoroch, s ktorými sa úzko spája tiež pozemské súdnictvo, nesmie sa očakávať, že toto je rovnoznačné s Božou spravodlivosťou, alebo sa jej aspoň približuje. Naopak, musí sa žiaľ povedať, že vo väčšine prípadov sa v tom javí dokonca na míle vzdialený rozdiel. V tomto porovnaní je ľudový výraz „na míle vzdialený“ rozdiel použitý celkom oprávnene. Tento rozdiel by sa často dal vysvetliť ľudským rozumom, obmedzeným priestorom a časom, ktorý vo svojej obmedzenosti nedokáže poznať **skutočné** bezprávie a rozlíšiť ho od práva, keďže toto sa dá zriedkakedy jasne rozoznať podľa vonkajších prejavov, lebo to spočíva v najhlbšom vnútri každého človeka. A posudzovať vnútro človeka k tomu nestačia strnulé paragrafy zákona ani školská múdrosť. Je však zarmucujúce, že preto mnohé rozsudky pozemských súdov sú v príkrom rozpore s Božou spravodlivosťou.

Nemá tu byť reč o dobách stredoveku, o smutných časoch ukrutného mučenia, upalovania čarodejníc a iných zločinoch justície. Práve tak sa to nemá dotýkať mnohých upalovaní, mučení a vražd, padajúcich na vrub **náboženských** obcí. Tých, ktorí to konali, musia dvojnásobne zasiahnuť hrozné zvratné účinky, pretože pri tom zneužívali meno dokonalého Boha. V Jeho mene vykonávali všetky tieto zločiny ako údajne bohumilé a tým chceli pred ľuďmi zvaliť zodpovednosť za to na Neho. Boli to zneužívania a ohavnosti, na ktoré by sa nemalo tak rýchlo zabúdať; mali by sa neustále pripomínať ako výstraha aj pri dnešnej súdnej praxi zvlášť preto, že vtedajší vykonávatelia robili tieto prehmaty s predstieraním plného práva a s horlivosťou najlepšej viery.

Mnohé sa zmenilo. A predsa samozrejme príde tiež doba, v ktorej sa bude pozeráť na dnešné vykonávanie práva s podobnou hrôzou, ako sa my dnes pozeráme na spomenuté časy, v ktorých sa podľa nášho dnešného poznania skrýva toľko bezprávia. Taký je beh sveta a do určitej miery pokrok.

Avšak pri hlbšom pohľade na to, čo bolo vtedy a čo je dnes, javí sa zdanlivo pokrok **iba vo vonkajších formách**. Všemocnosť jednotlivca, bez osobnej zodpovednosti pre neho na zemi, hlboko zasahujúca do celého bytia nejedného človeka, je ešte mnohokrát tá istá. Ani samotní

Ľudia a ich pohnútky k správaniu sa omnoho nezmenili. A kde dosiaľ zostáva **vnútorný život** rovnaký, tam sú rovnaké i zvrtné pôsobenia, ktorými sa prejavuje **Boží súd**.

Keby ľudstvo **do toho** zrazu **nahliadlo**, malo by to za následok jediný výkrik zúfalstva. Všetkých národov by sa zmocnila hrôza. Ani jeden človek by nezdvihol ruku s výčitkou proti svojmu blížnemu, lebo **každý jednotlivец** by musel nejakým spôsobom tiež na seba cítiť ťarchu rovnakej viny. Nikto nemá právo vystupovať s výčitkou proti druhému, keďže **každý** doteraz posudzoval mylne len podľa zovňajšku a **prehliadol všetok vnútorný vlastný život**.

Mnohí by zúfali sami nad sebou, keby ich bez prípravy ožiaril a vnikol do nich prvý lúč Svetla, zatiaľ čo iní, ktorí si dosiaľ nikdy nenašli čas k premýšľaniu, by museli cítiť náramné roztrpčenie nad tým, že tak dlho spali.

Preto je teraz namieste podnieť k pokojnému premýšľaniu a k rozvítiu **schopností vlastného spravodlivého úsudku**, ktorý odmieta každé slepé opieranie sa o cudzie názory a všetko **prijíma, myslí, hovorí a koná** len podľa **vlastného** cítenia!

Človek nesmie nikdy zabúdať, že sa má **celkom sám** plne a dokonale zodpovedať za všetko to, čo **sám** cíti, myslí a koná, aj keď to bezvýhradne prijal od iných!

Blažený je ten, kto dospel do tejto výšky a pristupuje skúmavo ku každému posudzovaniu, aby potom konal podľa **vlastného** cítenia. Tým sa nečiní spoluvinníkom ako tisíce iných, ktorí často len z neuváženia a z túžby po senzácii sa zaťažujú následkom predsudkov a ohovárania ťažkou karmou; tá ich vedie potom do oblastí utrpenia a bolesti, ktorých by im nikdy nebolo treba poznať. Často sa tým už aj na zemi dajú odradiť od mnohého skutočne dobrého a zmeškávajú tak mnoho nie len pre seba, ale riskujú snád' všetko, celé svoje bytie.

Tak to bolo i pri vzplanutí nezmyselnej nenávisti voči Ježišovi Nazaretskému, ktorej vlastný pôvod poznalo len niekoľko zlomyseľných krikl'úňov. Všetci ostatní sa jednoducho vžívali do dokonale nevedomej slepej horlivosti a kričali tiež, i keď sa s Ježišom osobne nikdy nestretli. Nie menej stratení sú tiež všetci tí, ktorí sa od neho odvrátili na základe falošných názorov iných a jeho slová ani len nepočúvali; tiež si nedali ani len toľko námahy, aby ich vecne skúmali, pričom by predsa boli mohli spoznať ich hodnotu.

Len tak mohla dozrieť šialená tragédia, ktorá práve **Syna Božieho** obžalovala z **rúhania proti Bohu** a priviedla ho na kríž! Toho jediného, ktorý sám prišiel priamo od Boha a zvestoval im Pravdu o Bohu a jeho vôli!

Prípad je tak groteskný, že sa v ňom s krikl'avou zreteľnosťou prejavuje celá tá obmedzenosť ľudí.

A ľudstvo odvtedy až po dnešok nie že by vnútorne pokročilo, ale práve v tomto smere cúvlo ešte viac dozadu, aj napriek všetkým ostatným objavom a vynálezom.

Vonkajšími úspechmi pokročila jedine namyslenosť, ktorá chce vedieť ešte viac; táto však práve plodí a pestuje obmedzenosť, ba vlastne je vyslovenou známkou obmedzenosti.

A z tejto pôdy, po dvoch tisícročiach stále úrodnejšej, vzišli terajšie názory ľudstva, pôsobiace rozhodujúco a **ničivo**. Zatiaľ samotní ľudia nič netušia a zapletajú sa v tom čoraz viac k svojmu vlastnému hroznému osudu.

Až doteraz si zriedkasto ujasnil, kto všetko si tu nesprávnymi názormi, často v dobrej viere, priťahuje zlé účinky zvrtného pôsobenia, prehrešuje sa teda proti Božským zákonom. Je to veľký počet a mnohí sú v nič netušiacej pýche na to ešte hrdí; raz budú však musieť v mučivom zdesení uzrieť Pravdu, celkom inú, ako si ju predstavovalo ich presvedčenie.

Potom bude samozrejme už prineskoro. Vina, ktorou sa zaťažili, musí byť odpykaná ťažkým zápasením so sebou, čo trvá často celé desaťročia.

Daleká a ťažká je cesta k poznaniu, ak človek zmeškal priaznivú príležitosť pozemského života, ak pri tom dokonca uvalil na seba ešte novú vinu, či už vedome alebo z neznalosti.

Ospravedlnenia pritom nikdy nepadajú na váhu. **Každý** môže vedieť, keď **chce!**

Kto si naliehavo žiada spoznať v deji spätného pôsobenia Božiu spravodlivosť na rozdiel od svetských názorov, nech sa vynasnaží vybrať si nejaký príklad z pozemského života a

prítom skúmať, na ktorej strane je skutočne právo a na ktorej bezprávie. Denne sa mu k tomu naskytnú mnohé príklady.

Čoskoro sa silnejšie a živšie rozvinie jeho vlastná schopnosť vycit'ovania a taký človek odhodí všetky naučené predsudky pochybných názorov. Tým povstane v ňom cit pre spravodlivosť, ktorý sa môže spoliehať sám na seba, pretože v poznaní všetkých zvrtných pôsobení prijíma vôľu Božiu, v nej žije a pôsobí.

60. Syn Človeka.

OD ZLOČINU na Synovi Božom, zvestovateľovi Pravdy, Ježišovi z Nazaretu, leží to ako kliatba na ľudstve, že nespoznalo práve pre ľudí najdôležitejšie proroctvo tohto Najväčšieho zo všetkých prorokov a ešte aj dnes stojí pred tým nič netušiac, akoby so zaviazanými očami. Strašným následkom toho bude, že veľká časť ľudí sa bude pred zavrnutím potácať okolo tejto jedinej možnosti záchrany, v ústrety zničeniu.

Je to proroctvo o príchode Syna Človeka; predniesol ho Syn Boží za neustálych útokov zástupov ľudí, ktorí žijúc v temnotách, museli prirodzene nenávidieť Zvestovateľa Pravdy. Proroctvo bolo prednesené súčasne ako hviezda nádeje, a predsa tiež ako vážne varovanie. Tá istá vlna mylných pocitov a myšlienok, ktorá vtedy nepripustila spoznať Syna Božieho ako takého, zmiatla i pochopenie dôležitosti tohto zvestovania už v dobe jeho vzniku. Ľudský duch bol príliš zatemnený, príliš zaujatý sám sebou, než by mohol také vznešené Božie posolstvá prijímať ešte neskálne. Posolstvá, prichádzajúce z výšin nad jeho vlastným okruhom vzniku, skĺzli popri jeho sluchu bez dojmu. K porozumeniu bola by patrila viera vedomého presvedčenia, akej vtedy neboli schopní ani stúpenci. Pôda, na ktorú padali slová Spasiteľ'ove, bola ešte príliš divo zarastená. K tomu zhlukli sa mocné prežitia a duševné otrasy okolia Spasiteľ'a len na niekoľko rokov. V dôsledku toho muselo sa všetko citovo sústrediť na jeho osobu, takže sa patrične nedbalo na jeho reč o inej osobe ďalekej budúcnosti, ale spájalo sa to opäť s ním samým.

Tak pretrval omyl v názoroch ľudí až po dnešok, lebo neveriaci sa o slová Spasiteľ'a nestarali, avšak veriaci silne potlačovali každé vážne, kritické skúmanie tradícií práve pre svoju vieru a v posvätnnej ostýchavosti, že sa nesmú príliš dotýkať slov Spasiteľ'ových. Prehliadli však prítom, že nešlo o jeho vlastné skutočne pôvodné slová, ale iba o podania spísané po dlhšom čase po jeho putovaní po zemi. Prirodzene, že tým podliehali tiež neúmyselným zmenám ľudského rozumu a ľudských osobných názorov. Isteže je v tom mnoho veľkého, keď sa s takou úctou udržiava čisto ľudské podanie, a preto nemá byť oproti tomu vyslovená nijaká výčitka.

To všetko ale nebráni nepriaznivým následkom mylného nazerania, ktoré vzniklo bludným podaním, pretože zákony zvrtného pôsobenia nemožno porušiť ani v tomto prípade. I keď sa toto pôsobenie prejaví v rozuzlení len ako prekážajúce mreže pre ľudského ducha v jeho ďalšom vzostupe, znamená to predsa osudné zastavenie a nenapredovanie tak dlho, pokiaľ v ňom nemôže ožiť oslobodzujúce slovo vyjasnenia.

Ten, ktorý verí v Syna Božieho a v jeho slová a učinil ich v sebe živými, má ich aj **správne** ujasnené a podľa toho koná, ten samozrejme nepotrebuje čakať na zaslúbeného Syna Človeka; veď tento nemá priniesť nič iné, len to, čo už priniesol Syn Boží. Predpokladom prítom ale je, že slová Syna Božieho **skutočne pochopil** a nelipol tvrdošijne na mylných tradíciách. Ak sa v niečom pripútal na bludy, potom nebude môcť dokončiť svoj vzostup, pokiaľ sa mu nedostane objasnenia. Toto zostalo vyhradené Synovi Človeka, pretože

obmedzený ľudský duch nie je schopný sa sám vyslobodiť z popínavých rastlín, ktoré teraz bujne prerastajú Pravdu.

Ježiš označil príchod Syna Človeka ako poslednú možnosť záchrany a súčasne poukázal tiež na to, že s ním sa dostaví súd a že tí, ktorí ani potom pre svoju tvrdošijnosť alebo lenivosť nebudú ochotní prijať osvietenie, budú musieť byť navždy zavrnutí. Z toho vyplýva, že v ďalšom dôsledku sa už nenaskytne nová možnosť k uvažovaniu a k rozhodovaniu. Je v tom tiež zjavné ohlásenie prísneho zásahu, ktorý urobí koniec zhovievavému čakaniu. To zase svedčí o prichádzajúcom boji Svetla proti všetkému temnu, ktorý musí skončiť násilným zničením všetkého temna.

Nedá sa predpokladať, že sa také niečo odohrá podľa očakávania ľudí, podľa ich prianí a predstáv; proti tomu hovoria **všetky** doterajšie diania. Ešte nikdy predtým v minulých dejoch sa neukázalo, že by ľudské zmýšľanie bolo zajedno s pôsobením Božej Vôle. Vždy bola skutočnosť iná ako predstavy ľudí. Až dlho potom dostavilo sa niekedy pomaly poznanie toho, čo sa stalo.

Ani tento raz nemožno dúfať v tom v nejakú zmenu, lebo chápanie ľudí a ich názory v porovnaní s minulosťou v ničom nezískali, naopak, stali sa omnoho „reálnejšími“.

Syn Človeka! On i jeho doba sú dosiaľ zahalené závojom. Aj keď sa v nejednom duchu prebúdzajú nejasné tušenie i túžba po dni jeho príchodu, bude pravdepodobne ne jeden túžiaci prechádzať popri ňom bez najmenšieho tušenia, nebude ho chcieť spoznať, pretože jeho očakávanie mu klamne predstieralo iné splnenie. Človek sa môže len veľmi ťažko vyrovnáť s myšlienkou, že Božské na zemi, poslúchajúc zákon Boží, nemôže byť zovňajškom iné než samotní ľudia. Chce vidieť Božské len ako nadpozemské, lenže sa už žiaľ, tak spútal, že by ani nebol schopný na nadpozemské **správne** hľadieť, a tým menej ho zničiť. To nie je však ani potrebné!

Človek, ktorý hľadá v prirodzených zákonoch celého stvorenia vôľu svojho Boha, tiež ju v nich čoskoro spozná. Nakoniec bude vedieť, že Božské môže k nemu prísť len po cestách týchto železných zákonov, a nie inak. V dôsledku toho stane sa ostražitým a bude starostlivo skúmať všetko, čo ho pritom stretne, ale iba z hľadiska **Božích** zákonov, nie podľa ľudských názorov. Preto spozná tiež v pravú hodinu Toho, ktorý mu v Slove prináša oslobodenie; a to vlastným skúmaním prineseného, nie podľa pokriku davov.

Každý rozmyšľajúci už musel prísť sám na to, že Syn Boží a Syn Človeka nemôžu byť jedno! Rozdiel je už v samotných slovách vyjadrený celkom zreteľne.

Čisté Božstvo Syna Božieho prirodzene nieslo v sebe počas jeho vyslania a vtelenia aj **podmienku znovuzjednotenia** s Bohom, práve kvôli tomuto čistému božstvu. Z povahy vecí to ani inak nie je možné. To potvrdzuje i poukazovanie samého Syna Božieho na jeho „znovuzjednotenie s Otcou“, tiež výrok o jeho „znovuzjednotení s Otcou“. Podľa toho muselo mať poslanie Syna Božieho, ako prostredníka medzi Božstvom a stvorením, **časovo obmedzené trvanie**. Syn Boží ako čisto božský, musí byť príťažlivou silou silnejšej rovnorodosti bezpodmienečne opäť pritiahnutý späť k božskému pôvodu a po odložení všetkého nebožského, čo na ňom uľpelo nútený tam tiež zotrvať. Preto nemohol zostať **večným** prostredníkom s ľudstvom medzi Božstvom a stvorením. Návratom Syna Božieho k Otcovi bola by vznikla nová priepasť, a opäť by chýbal prostredník medzi čistým Božstvom a stvorením. Avšak Syn Boží sám zvestoval ľudstvu príchod Syna Človeka, ktorý potom zostane **večným** prostredníkom medzi Božstvom a stvorením. V tom spočíva nesmierna láska Stvoriteľa k jeho stvoreniu.

Rozdiel medzi Synom Božím a Synom Človeka je v tom, že Syn Človeka je síce zrodený z čisto Božského, ale je súčasne spojený s vedome - duchovným tak, že stojí akoby jednou nohou v Božskom a druhou súčasne v najvyššom vedome - duchovnom. Je časťou z **každého** a tvorí tak trvalý most medzi Božstvom a vrcholom stvorenia. Toto spojenie donáša však so

sebou príkaz k odlúčeniu od čisto Božského, ale napriek tomu pripúšťa vstup do Božského, ba dokonca ho vyžaduje!

Duchovný dodatok k Božskému zabraňuje len znovuzjednotenie, čo by inak bolo nevyhnutné. Že je to len nová obeť lásky Stvoriteľovej a splnenie zasľúbenia takej veľkosti, akú môže dať a splniť len Boh, to ľudstvo sotva niekedy pochopí. **To** je ten rozdiel medzi Synom Božím a Synom Človeka. To dáva tiež oprávnenie k názvu Syn Človeka, pretože sa v ňom uskutočnilo dvoje narodení; raz ako Syna z Božského a v druhej časti ako Syna z vedome - duchovného, z ktorého nevedomých výbežkov pochádza zárodok ľudského ducha.

Poslanie Syna Človeka na zemi je pokračovaním a zakončením poslania Syna Božieho, pretože poslanie Syna Božieho mohlo byť len prechodné. Toto pokračovanie a završenie je súčasne jeho **utvrdením**.

Zatiaľ čo sa Syn Boží narodil priamo pre svoje pozemské poslanie, musel Syn Človeka ešte pred svojím poslaním preputovať omnoho väčší okruh, kým mohol začať plniť vlastnú úlohu. V porovnaní so Synom Božím má tiež pozemskejšiu úlohu. Ako podmienku pre jej splnenie musel prejsť aj najhlbšími hĺbinami, i keď prichádzal z najvyšších výšin, a to nielen **v záhrobí**, ale i na Zemi, aby mohol na sebe samom „prežiť“ všetku bolesť a všetko utrpenie ľudí. Len tým mu bude možné, keď príde jeho hodina účinne zasiahnuť do nedostatkov a svojou pomocou urobiť zmenu. Z tohto dôvodu nesmel stáť **mimo** prežívania ľudstva, ale musel vlastným prežitím byť plne účastný aj trpkých stránok, tiež nimi trpieť. Len kvôli ľuďom takto zase musela prebiehať doba jeho učenia. Avšak ľudia sa mu budú snažiť práve toto vytýkať, pretože ľudskému duchu v jeho obmedzenosti zostáva také vyššie vedenie nezrozumiteľným a on je schopný posudzovať len podľa zovňajšku. I jemu budú jeho úlohu sťažovať tak, ako kedysi Kristovi. Práve to, čo musel vytrpieť pre ľudí, aby poznal najbolestnejšie miesta omylov, čo teda vytrpel, alebo poznal prežitím pre budúce blaho ľudí, budú chcieť túto použiť ako kameň, aby ho po ňom hodili v rastúcej nenávisti, podnecovaní k tomu temnom, chvejúcim sa pred zničením.

Nie je nevysvetliteľné, že sa niečo tak neuveriteľné môže stať ešte raz i napriek skúsenostiam pri pozemskom putovaní Syna Božieho. Veď viac ako polovica ľudí, žijúcich v tomto čase na Zemi, na ňu vôbec nepatrí, ale mali by dozrievať v omnoho hlbších a temnejších oblastiach! Príčinou toho je trvalý duševný úpadok, zavinený tým, že prevahu nadobudli otroci vlastného nástroja, obmedzeného rozumu. Obmedzený rozum ako jediný vládca, bude vždy rýchlo pozemsky podporovať všetko hmotné, a tým tiež pestovať k tomu sa pridružujúce zlé sprievodné účinky. Z toho vyplývajúci úpadok vyššieho chápania vytvoril prielom a podal ruku nadol, ktorej sa mohli zachytiť a vyšplhať sa nahor k vteleniu duše, ktoré by sa pre svoju duchovnú tiaž nikdy nedostali z hustej temnoty až na zemský povrch.

Sú to predovšetkým tiež čisto zvieracie pocity pri plodení, ako aj iné žiadostivosti po pozemských pôžitkoch. To všetko už stáročia pôsobí v tejto znemravnenej dobe tak, že sa nahor môžu vyšvihnúť menejcenné duše. Tieto potom trvalo obklopujú nastávajúce matky a pri príležitosti prichádzajú k vteleniu; lebo až doteraz pred temnom ustupovalo dobrovoľne všetko jasné, aby sa nepošpinilo.

Tak sa mohlo pozvoľna stať, že jemnohmotné okolie zeme sa stávalo postupne hustejším, a tým aj ťažším. Tak ťažkým, že dokonca i samú hrubohmotnú zem zdržuje od dráhy, kde by bola prístupnejšia vyšším duchovným vplyvom. A keďže väčšina všetkých inkarnovaných patrí vlastne do omnoho hlbších oblastí než samotná zem, prejaví sa aj v tom len Božia spravodlivosť, keď také duše budú zmetené aby klesli tam, kam vlastne patria, kde vo svojej absolútnej rovnorodosti už nebudú mať príležitosť na seba uvaliť novú vinu a v utrpení ich úroveň budú lepšie dozrievať pre zmenu ku vzostupu.

Nebude to vôľa ľudí, ktorá by raz mohla uznať Syna Človeka, vyslaného Bohom, ale bude to moc Božia, ktorá ho má vyzdvihnúť v hodine, keď ľudstvo v bezmocnom náreku bude úpenlivo prosiť o spásu. Potom zmlknu urážky, lebo hrôza zavrie také ústa a ochotne sa budú

prijímať všetky dary, ktoré Stvoriteľ ponúkne tvorom jeho prostredníctvom. Kto ich však nebude chcieť od neho prijať, bude zavrhnutý na všetky veky.

61. Blúdenie.

HLADAJÚC, ne jeden človek pozdvihuje zrak ku Svetlu a k Pravde. Jeho pranie je síce veľké, predsa však mu veľmi často chýba vážne chcenie! Viac ako polovica všetkých hľadajúcich nie je pravá. Prinášajú si svoju vlastnú vyhranenú mienku. Keby na nej mali len trochu zmeniť, tak omnoho radšej odmietnu všetko to pre nich nové, i keď v tom spočíva Pravda.

Z toho dôvodu tisíce z nich musia klesnúť, pretože zapletením sa do bludného presvedčenia zabráňovali si voľnosti pohybu, ktorý potrebujú k záchrane povznesením sa nahor.

Vždy sa nájde určité množstvo takých, ktorí sa domnievajú, že už pochopili všetko pravé. Po tom, čo počuli a čítali, nezamýšľajú podrobiť tiež **seba** príslušnému skúmaniu.

Samozrejme k takým **nehovorím!**

Nehovorím ani k cirkvám a stranám, ani k rádom, ani k sektám a spolkom, ale iba celkom jednoducho k človeku samotnému. Som ďaleko od toho, aby som jestvujúce boril; lebo staviam, doplňujem doteraz neriešené otázky, ktoré musia vyvstať v každom človeku, pokiaľ len trochu premýšľa.

Pre každého poslucháča platí len jediná základná podmienka: vážne hľadanie Pravdy. Má v sebe skúmať a dať oživovať **slová**, ale nedbať na rečníka. Inak z toho nebude mať úžitok. Pre všetkých, ktorí sa o to **nesnažia**, je každý obetovaný čas vopred stratený.

Je neuveriteľné, ako väčšina ľudí chce naivne a kľčovite ostať nevedomá o tom, odkiaľ prichádzajú, čím sú a kam odídu!

Narodenie a smrť, nerozlučné to póly všetkého pozemského bytia, nemali by byť pre človeka tajomstvom.

Sú rozpory v názoroch, ktoré chcú vysvetliť bytostné jadro ľudí. Je to následkom chorobného velikášstva pozemšťanov, ktorí sa namyslene vystatujú, že ich bytostné jadro je **božské!**

Len sa pozrite na ľudí! Môžete v nich nájsť božské? Toto pochabé tvrdenie by sa muselo označiť ako rúhanie sa proti Bohu, pretože znamená znižovanie Božského.

Človek nemá v sebe ani prášku Božského!

Nesprávny názor vznikol len chorobnou domýšľavosťou, ktorej príčinou je vedomie, že nemôže nič pochopiť. Kde je ten človek, ktorý môže poctivo povedať, že sa mu taká viera stala tiež presvedčením? Kto vážne vstúpi do seba, musí to poprieť. Cíti celkom presne, že je to len túžba, pranie mať v sebe božské, nie však istota! Celkom správne sa hovorí o Božej iskre, ktorú človek nosí v sebe. Táto Božia **iskra** je však **duch!** Tento však nie je časťou Božstva.

Výraz iskra je celkom správne označenie. Iskra sa vyvíja a potom vyšľahne bez toho, žeby so sebou vzala, alebo niesla nič z podstaty sploditeľa. Tak aj tu. Božia **iskra** nie je samotné Božské.

Kde sa už s ohľadom na **pôvod** bytia objavujú také chyby, tam **musí** nastať zlyhanie aj v celom jestvovaní. Ak som staval na nepravom základe, musí sa raz celá stavba zakolísť a padnúť.

Pôvod predsa dáva **oporu** vzniku i celého bytia pre každého jednotlivca! Kto sa však snaží, ako je to obvyklé, siahať ďaleko nad pôvod, načahuje sa za niečím, čo je pre neho nedosiahnuteľné, a tak stráca podľa celkom prirodzeného diania každú oporu.

Ak napríklad siahnem po vetve stromu, ktorá svojou pozemskou podstatou je rovnakého druhu s mojím pozemským telom, získam v tejto vetve oporu a môžem sa preto po nej vyšvihnúť nahor.

Ale ak siahnem nad túto vetvu, tak nemôžem v inorodej podstate vzduchu nájsť nijaký oporný bod, a ... preto sa ani nemôžem dostať nahor! To je predsa jasné.

Presne tak je to i s **vnútornou** podstatou človeka, ktorá sa nazýva duša a jej jadro duch.

Ak tento duch chce mať zo svojho pôvodu nutnú oporu, ktorú potrebuje, potom samozrejme nesmie siahať po Božskom. Potom by to bolo neprirodzené; lebo Božské sa rozprestiera omnoho ďalej nad tým a je úplne inej podstaty!

A predsa človek vo svojej domýšľavosti hľadá spojenie na tomto mieste, ktoré on nemôže nikdy dosiahnuť a porušuje tým prirodzené dianie. Ako **hrádza** ponorí sa jeho vyhranené nesprávne pranie prekážajúco medzi neho a jemu tak potrebný prílív sily z miesta pôvodu. Sám sa odrezáva od neho.

Preto preč s takýmito omylmi! Len potom môže ľudský duch plne rozvinúť svoju silu, ktorú dnes ešte prehliada bez povšimnutia a len potom sa stane tým, čím môže a má byť, **pánom vo stvorení**! Avšak dobre si zapamätajte, len vo stvorení a nie nad ním.

Len **Božské** sa rozprestiera nad celým stvorením. –

Boh sám, prapôvod všetkého bytia a života je, ako už to slovo samé hovorí, božským! Ale človek, ako nie je neznáme, bol stvorený z **Jeho Ducha**!

Človek je nie teda priamo z Boha, ale z Jeho Ducha! Božské a duchovné je nie jedno, Duch je **vôľa** Božia. Len z tejto **vôle** povstalo **prvé** stvorenie, nie však z Božského! Pridrżme sa predsa tejto jednoduchej skutočnosti, tá dáva možnosť lepšieho pochopenia. Avšak predstavme si na porovnanie vlastnú vôľu. Tá je činom, a nie časťou človeka, inak by sa musel človek časom rozplynúť vo svojich mnohých skutkoch vôle. Nezostalo by z neho nič.

Nie inak je to aj u Boha! Jeho vôľa stvorila raj! Ale Jeho vôľa je Duch, ktorému hovoríme „Duch Svätý“. Raj bol opäť len **dielom** tohoto Ducha, nie časťou jeho samého. V tom spočíva odstupňovanie smerom **nadol**. Tvorivý Duch Svätý, t.j. živá vôľa Božia, sa nerozplynul vo svojom stvorení. Nevložil do neho ani časť zo seba, ale sám zostal celkom **mimo** stvorenia. Už aj Biblia o tom hovorí celkom jasne a zreteľne slovami: „**Duch** Boží sa vznášal **nad** vodami,“ nie Boh vo vlastnej osobe! To je predsa rozdiel. Človek preto nemá v sebe nič zo samotného Ducha Svätého, ale len z toho **ducha**, ktorý je dielom, teda činom Ducha Svätého.

Namiesto toho, aby sa ľudia zaoberali touto skutočnosťou, chceli by už tu nasilu utvoriť medzeru! Len si spomeňte na všeobecne známy názor na **prvotné** stvorenie, na raj! Mal bezvýhradne byť rozhodne na tejto zemi. Maličký ľudský rozum zhrnul tým dianie, vyžadujúce milióny rokov, do svojho úzkeho kruhu, obmedzeného priestorom i časom, a potom sám sa postavil ako stredobod a os všetkého svetového diania. To malo za následok, že bez všetkého stratil ihneď cestu ku skutočnému východisku života. Miesto tejto jasnej cesty, na ktorú už nedoviedel, musel si vo svojich náboženských názoroch nájsť náhradu, ak sám seba nechcel označiť za pôvodcu všetkého bytia a života a tým za **Boha**. Túto náhradu mu doteraz poskytoval výraz „viera“! A na toto slovo „viera“ chorľavie odvtedy celé ľudstvo! Ba ešte viac, toto nepoznané slovo, ktoré malo nahradiť všetko stratené, stalo sa úskalím, ktoré spôsobilo úplné stroskotanie!

S vierou sa uspokojí len každý **lenivec**. Je to tiež viera, na ktorej sa môžu zachytiť **posmievači**. A slovo viera, **nesprávne** vykladané, je závorou, ležiacou na ceste a prekážajúcou ľudstvu v jeho napredovaní.

Viera nemá byť plášťom, ktorý veľkomyselne zakrýva všetku lenivosť myslenia a spúšťa sa na ducha ľudí ako príjemne ochromujúca spavá nemoc! Viera sa má v skutočnosti stať **presvedčením**. Avšak presvedčenie vyžaduje život a najdôkladnejšie skúmanie!

Kde ostane hoci len **jedna** medzera, **jedna** nevyriešená záhada, tam je presvedčenie nemožnosťou. Preto ani jeden človek nemôže mať opravdivú vieru, pokiaľ v ňom zostáva čo len jediná nezodpovedaná otázka.

Už to slovo „slepá viera“ ukazuje niečo nezdravé!

Viera musí byť **živá**, ako to už Kristus kedysi vyžadoval, inak nemá žiadneho zmyslu. Živosť však znamená čulosť, rozvažovanie a tiež skúmanie! Nie tupé prijímanie cudzích myšlienok. Slepá verita znamená predsa zreteľne toľko ako nerozumieť. Ale čo človek nerozumie, to mu nemôže priniesť ani duchovný úžitok, pretože ak niečo nepochopí, nemôže to v ňom ani ožiť.

Čo však v sebe plne neprežije, nebude tiež nikdy jeho vlastné! A len to, vlastné ho povznesie nahor.

Konečne nikto nemôže tiež kráčať po ceste, napredovať, keď sa na ceste roztvárajú veľké trhliny. Človek musí duchovne zastať tam, kde nevie ako ďalej. Táto skutočnosť je nezvratná a tiež ľahko pochopiteľná. Kto teda chce duchovne napredovať, nech sa prebudí!

V spánku nemôže ísť človek nikdy cestou za svetlom Pravdy! Tak isto nie s páskou, alebo so závojom na očiach.

Stvoriteľ chce mať svojich ľudí vo stvorení vidiacich. Ale byť vidiaci znamená vediaci! A k vedeniu sa nehodí slepá viera. V takej viere je len pohodlnosť, lenivosť myslenia, ale žiadna veľkosť!

Výsada myslenia prináša človeku aj povinnosť **skúmania!**

Aby sa tomu všetkému uniklo, z pohodlnosti znížili vznešeného Stvoriteľa tak, že mu na dôkaz všemohúcnosti pripisuje činy ľubovôle.

Kto chce len trošku myslieť, musí i v tom zase nájsť veľkú chybu. Čin ľubovôle vyžaduje však možnosť odchýlky od doterajších prírodných zákonov. Ale kde sa môže také niečo stať, tam chýba dokonalosť. Pretože kde je dokonalosť, tam nemôže dôjsť k nijakej zmene. Tým veľký počet ľudí svojím omylom stavia všemohúcnosť Božiu do takého svetla, že by hlbšie uvažujúcemu mohla slúžiť ako dôkaz nedokonalosti. A v tom spočíva koreň nejedného zla.

Vzdajte Bohu chválu za Jeho dokonalosť! Potom v tom nájdete kľúč k nerozriešeným záhadám všetkého bytia.

Mojou snahou je priviesť až tam vážne hľadajúcich. Nech si kruhy všetkých hľadajúcich Pravdu voľne vydýchnu. Nakoniec s radosťou poznajú, že v celom svetovom dianí niet tajomstva ani medzery. A potom ... uvidia cestu ku vzostupu jasne pred sebou. Stačí po nej len ísť. –

Mystika nemá nijaké oprávnenie v celom stvorení! Niet v ňom pre ňu žiadneho miesta, lebo všetko má byť jasné a súvislo rozprestreté pred ľudským duchom, až k jeho prapôvodu. A táto oblasť obsahuje celé stvorenie. Len čo je potom **nad** týmto **stvorením**, len Božské samo, bude musieť zostať každému ľudskému duchu najsvätejším tajomstvom, pretože je to nad jeho pôvodom, spočívajúcim **vo stvorení**. A preto Božské nebude môcť človek nikdy pochopiť. Ani pri najlepšej vôli a s najväčším vedením. V tejto nemožnosti pochopenia všetkého Božského spočíva tiež pre človeka to **najprirodzenejšie** dianie, ktoré si vôbec možno predstaviť. Je predsa známe, že nič nemôže prekročiť zloženie svojho pôvodu. Ani duch človeka nie! Inorodé zloženie tvorí vždy hranicu. A Božské je celkom inej podstaty ako duchovné, z ktorého pochádza človek.

Napríklad zviera ani pri najzrelšom duševnom vývoji sa nikdy nemôže stať človekom. Z jeho bytostnosti nemôže za žiadnych okolností vykvitnúť duchovné, z ktorého sa rodí ľudský duch. V zložení všetkého bytostného chýba základný druh duchovného. Práve tak sa nemôže stať nikdy božským ani človek, ktorý vyšiel z duchovnej časti stvorenia, lebo duchovné neobsahuje druh božského. Ľudský duch sa síce môže vyvinúť až k najvyššiemu stupňu dokonalosti, ale i napriek tomu bude musieť navždy ostať **duchovným**. Nemôže sa dostať nad svoj druh do Božského. Iná podstata vytvára prirodzene aj tu nikdy neprekročiteľné hranice smerom nahor. Hmotnosť pritom vôbec nerozhoduje, keďže nemá vlastného života, ale slúži len ako obal, poháňaný a formovaný duchovným a bytostným.

Nesmierna oblasť ducha prechádza celým stvorením. Človek preto môže, má a musí ho plne pochopiť a spoznať! A vďaka svojmu vedeniu bude v ňom aj vládnuť. Avšak vládnuť, čo aj najprísnejšie, znamená správne pochopené len slúžiť! –

Nikde v celom stvorení až hore k najvyššiemu duchovnému sa prirodzené dianie neodchýľuje! Už táto okolnosť predsa činí každému všetko omnoho dôvernejším. Nezdravá a tajomná bázeň ako aj snaha ukryť sa pred rôznymi, predbežne nepoznanými vecami, to všetko odpadne samo od seba. S **prirodzenosťou** zvanie prúd čerstvého vzduchu do dusného prostredia chmúrneho mozgového pradiť takých, ktorí sú radi, keď sa o nich hovorí. Ich chorobne fantastické výtvary, ktoré desia slabých a sú k posmechu silným, pôsobia smiešne a detinsky pochabo pred rozjasňujúcim sa zrakom toho, ktorý konečne rezko a radostne objíma nádhernú prirodzenosť celého diania, pohybujúceho sa vždy len v jednoduchých, priamych čiarami, zreteľne poznateľných.

Všetko prebieha jednotne, v najprísnejšej pravidelnosti a poriadku. A to uľahčuje každému hľadajúcemu veľký a voľný rozhľad až k miestu svojho vlastného východiska!

K tomuto nepotrebuje žiadne namáhavé skúmanie ani fantáziu. Hlavné je, že sa drží stranou od všetkých tých, ktorí sa snažia zmäteným tajnostkárstvom svoje chatrné, polovičaté vedenie vydávať za niečo veľké.

Všetko spočíva pred ľuďmi **tak** jednoducho, že často práve kvôli tejto jednoduchosti neprichádzajú k poznaniu, lebo sa už vopred domnievajú, že to veľké dielo stvorenia by malo byť omnoho ťažšie a zložitejšie.

O toto sa potkávajú tisíce, ktorí majú najlepšie chcenie. Hľadajúc upierajú svoje zraky vysoko nahor a netušia, že stačí pozerieť sa bez námahy **pred** seba a okolo seba. Uvidia pritom, že už svojím pozemským bytím stoja na pravej ceste a že im stačí iba po nej pokojne kráčať vpred! Bez náhlenia a bez námahy, zato však s **otvorenými** očami a so slobodnou a nestiesnenou myslou! Človek sa konečne musí naučiť, že opravdivá veľkosť spočíva len v najjednoduchšom a najprirodzenejšom diani. Že veľkosť je podmienená touto jednoduchosťou.

Tak je to vo stvorení ako aj v ňom samom, ktorý patrí do stvorenia ako jeho časť!

Len **jednoduché** myslenie a cítenie môže mu priniesť jasnosť! Tak jednoduché ako ho majú ešte deti! Pokojným uvažovaním pozná, že jednoduchosť správne chápaná, znamená jasnosť a prirodzenosť! Jedno nie je mysliteľné bez druhého. Je to trojzvuk, vyjadrujúci jeden pojem! Kto si ho vezme za základ svojho hľadania, ten rýchlo prerazí zahmlený zmätok. Všetko umele vykonštruované rozplynie sa pritom v nič.

Človek spozná, že prirodzené dianie nesmie byť nikde vypojené a ani na žiadnom mieste prerušené! A v tom sa prejavuje aj veľkosť **Boha!** Neotrasiteľná živosť samočinnej tvorivej vôle! Veď prírodné zákony sú železné zákony Božie, ktoré majú ľudia trvalo zreteľne pred očami, ktoré k nim naliehavo hovoria a svedčiac o veľkosti Stvoriteľa, a o neotrasiteľnej a bezvýnimočnej pravidelnosti! Bezvýnimočnej! Veď z ovseného zrna môže opäť vziť len ovos, zo pšenice len pšenica a tak ďalej.

Tak je to aj v onom prvotnom stvorení, ktoré ako vlastné dielo Stvoriteľa je najbližšie jeho dokonalosti. Tam sú základné zákony tak zakotvené, že poháňané živosťou Vôle zákonite dali

vznik ďalšiemu stvoreniu a nakoniec aj našim svetovým telesám tu dolu, a to tým najprirodzenejším dianím. Lenže stvorenie sa stáva tým hrubším, čím viac sa vzdďaľuje vo svojom vývoji od dokonalosti svojho pôvodu. –

Všimnite si najprv stvorenie.

Predstavte si, že všetok život v ňom má len dva druhy, ľahostajne, v ktorej časti sa nachádza. Jeden druh je seba vedomý a druhý seba nevedomý. Rozlišovať tieto dve odlišnosti od seba, má najväčšiu cenu! Súvisí to „s pôvodom človeka“. Tieto odlišnosti dávajú tiež popud k ďalšiemu vývoju, k zdanlivému boju. To nevedomé je spodnou časťou všetkého vedomého, avšak v zložení sú celkom toho istého druhu. Stať sa vedomým, to je pokrok a vývoj pre nevedomé. Toto tým, že je pospolu s vedomým, je trvalo povzbudzované, aby sa tiež stalo vedomým.

Samotné prvé stvorenie vo svojom vývoji nadol vytvorilo postupne tri veľké základné odštiepenia: Ako najvrchnejšie a najvyššie je **duchovné** stvorenie, ku ktorému sa pripája hutnejšie a tým aj ťažšie bytostné. Napokon nasleduje ešte ako najnižšia a pre svoju najväčšiu hutnosť najťažšia veľká ríša hmotného, ktorá uvoľňujúc sa postupne z prastvorenia klesala dolu! Tak nakoniec zostalo ako najvyššie len čisto duchovné, pretože ono čistotou svojho druhu stelesňuje to najľahšie a najjasnejšie. Je to často spomínaný raj, koruna všetkého stvorenia.

S klesaním toho, čo sa stáva hutnejším, dotýkame sa už zákona tiaže, ktorý je zakotvený nielen v hmotnom, ale pôsobí aj v celom stvorení počnúc rajom až dolu k nám.

Zákon tiaže je takého rozhodujúceho významu, žeby si ho mal vštepiť do pamäti každý človek; je totiž hlavnou pákou v celom dianí a vývojovom procese ľudského ducha. –

Povedal som už, že táto tiaž neplatí len pre pozemské podstaty, ale pôsobí rovnomerne tiež v oných častiach stvorenia, ktoré pozemskí ľudia už nemôžu vidieť, a preto ich nazývajú jednoducho záhrobím.

Kvôli ľahšiemu porozumeniu musím **hmotnosť** rozdeliť ešte do dvoch oddielov. Do **jemnohmotnosti a hrubohmotnosti**. Jemnohmotné je to z hmotnosti, čo nemôže byť viditeľné pozemskému oku pre svoj odlišný druh. A predsa je to ešte hmotnosť.

Takzvané „záhrobie“ sa nesmie zamieňať za vytúžený raj, ktorý je čisto duchovný. Pod pojmom duchovný sa však nemá rozumieť „myšlienkový“, pretože duchovné je **podstata**, práve tak ako je podstatou aj bytostné a hmotné. Tejto jemnohmotnosti sa teraz hovorí jednoducho záhrobie, pretože je za hranicou pozemskej možnosti videnia. Hrubohmotnosť je však tento svet, všetko to pozemské, čo je viditeľné našim hrubohmotným očiam na základe rovnakého druhu.

Človek by si mal odvyknúť, aby veci jemu neviditeľné považoval aj za nepochopiteľné a neprirodzené. **Všetko** je prirodzené, dokonca i takzvané záhrobie a od neho ešte veľmi vzdialený raj.

Ako je tu na zemi naše hrubohmotné telo citlivé voči svojmu okoliu **rovnakého** druhu a na základe toho môže ho vidieť, počuť a vyciťovať, presne tak je to aj v iných častiach stvorenia, ktorých podstata sa nepodobá našej. Jemnohmotný človek v takzvanom záhrobí, cíti počuje a vidí len svoje rovnorodé **jemnohmotné** okolie, vyšší duchovný človek môže opäť cítiť len svoje **duchovné** okolie.

Tak sa stáva, že niektorý obyvateľ zeme tu i tam uvidí a začuje už aj jemnohmotnosť svojím jemnohmotným telom, ktoré má v sebe, ešte skôr, ako sa odlúči od hrubohmotného tela smrťou. V tom nie je vôbec nič neprirodzené.

Popri zákone tiaže spolupôsobí tu i nie menej významný zákon rovnorodosti.

Dotkol som sa ho už tým, že druh môže poznať vždy len rovnaký druh. Príslovie „vrana k vrane sadá, rovný rovného si hľadá“, zdá sa byť odpočúvané od tohto prazákona. Ten sa zachvieva spolu so zákonom tiaže v celom stvorení.

Ešte tretí prazákon, ktorý okrem týchto už spomenutých, spočíva vo stvorení: Zákon zvratného pôsobenia. Spôsobuje, že človek musí zožať bezpodmienečne to, čo kedysi zasial. Nemôže žať pšenicu, keď sial raž, neskosí d'atelinu, ak roztrusoval bodliaky. Presne tak aj v jemnohmotnom svete. Nebude sa mu môcť dostávať dobro, ak pociťoval nenávisť, nedostane sa mu radosti, ak v sebe živil závisť!

Tieto tri základné zákony tvoria základné kamene Božej vôle! Sú to ony samotné, ktoré celkom samočinne, s neúprosnou spravodlivosťou prinášajú ľudskému duchu odmenu alebo trest! Pôsobia tak nepodplatiteľne až do najpodivuhodnejších a najjemnejších odtieňov, že v celom tom ohromnom svetovom dianí niet ani pomyslenia na najmenšiu nespravodlivosť.

Pôsobenie týchto jednoduchých zákonov privedie každého ľudského ducha presne tam, kam patrí podľa svojho vnútorného stanoviska. Omyl je pritom vylúčený, lebo pôsobenie týchto zákonov môže byť uvedené do činnosti len **najvnútornejším** stavom človeka, čo sa v každom prípade aj bezpodmienečne deje! Pákou k tejto činnosti je v človeku sa nachádzajúca čisto duchovná sila jeho **cítienia!** Všetko ostatné ostáva pritom bez účinku. Z toho dôvodu je len samotné, skutočné **chcenie**, teda **cítienie** človeka smerodajné pre to, čo sa pre neho vyvíja v jemu neviditeľnom svete, do ktorého musí vkročiť po svojej pozemskej smrti.

Tam nepomôže žiadne predstieranie, žiaden sebaklam. Musí tam bezpodmienečne zožať to, čo zasial svojím **chcením!** Dokonca aj podľa sily jeho chcenia sú viac alebo menej uvádzané do pohybu rovnorodé prúdenia iných svetov, bez ohľadu na to, či je to nenávisť, závisť alebo láska. Je to celkom prirodzené dianie, nanajvýš jednoduché, a predsa pôsobiace prísne s odvekou spravodlivosťou!

Kto sa pokúsi vážne zamyslieť nad týmito záhrobnými dejmi, spozná, aká nepodplatiteľná spravodlivosť spočíva v tomto samočinnom pôsobení, už v tom uvidí nepochopiteľnú veľkosť Boha. Tento nepotrebuje zasahovať, keď svoju vôľu v podobe zákonov tak dokonale vložil do stvorenia.

Kto stúpajúc nahor príde opäť do duchovnej ríše, ten je očistený; pretože musel vopred prejsť samočinnými mlyničkami Božej vôle. Iná cesta nevedie do blízkosti Boha. A ako tieto mlyny pôsobia na ľudského ducha, to závisí od jeho predchádzajúceho vnútorného života, od jeho vlastného **chcenia**. Môžu ho blahodárne povzniesť do svetlých výšin, ale rovnako tiež bolestivo strhnúť dolu, do noci hrôzy, ba dokonca stiahnuť i do úplného rozkladu. –

Pomyslime, že ľudský duch, ktorý dozrel ku vteleniu, už pri pozemskom zrození si prináša jemnohmotný obal alebo telo, ktoré potreboval na svojej ceste jemnohmotnosťou. Zostáva mu aj v pozemskom bytí ako spojovací článok s pozemským telom. Zákon tiaže teraz uplatňuje svoje hlavné pôsobenie vždy na najhutnejšiu a najhrubšiu časť. V pozemskom bytí teda na pozemské telo. Len čo však toto telo odumretím odpadne, uvoľní sa opäť telo jemnohmotné a od toho okamžiku nechránené podlieha tomuto zákonu tiaže ako najhrubšia časť. Ak sa hovorí, že duch si tvorí svoje telo, tak je to pravda, pokiaľ ide o telo jemnohmotné. Vnútorná podstata človeka, jeho priania a jeho skutočné chcenie dávajú tomu základ. Toto chcenie obsahuje v sebe silu k formovaniu jemnohmotného. Úsilím po nízkom, alebo len po pozemských pôžitkoch stáva sa jemnohmotné telo hutným, a tak aj ťažkým a temným, pretože splnenie takých prianí sa nachádza v hrubohmotnosti. Týmto sa človek sám viaže na hrubohmotné, pozemské. Jeho prianie pritiahne za sebou jemnohmotné telo, to znamená, že ho utvorí tak hutným, že sa svojou podstatou priblíži čo možno najviac telu pozemskému, v čom jedine je preň vyhládka, že sa bude môcť podieľať na pozemských pôžitkoch, alebo náruživostiach, len čo odpadne jeho hrubohmotné telo. Kto sa usiluje o to, musí klesať podľa zákona tiaže.

Avšak iné je to u ľudí, ktorých myseľ smeruje hlavne za vyšším a ušľachtilejším. U nich chcenie vytvára samočinne jemnohmotné telo ľahším, a tým aj svetlejším, aby sa tak mohlo

dostať do blízkosti toho, čo je cieľom vážneho prania takého človeka. Teda k čistote svetlých výšin.

Vyjadrené inými slovami: Jemnohmotné telo v pozemskom človeku je pre terajší cieľ, ku ktorému práve smeruje ľudský duch, súčasne vybavené tak, že sa k nemu môže blížiť po odumretí pozemského tela, ľahostajné, akýkoľvek je. Tu si skutočne duch tvorí telo, pretože jeho chcenie je duchovné a má v sebe k tomu tiež silu, aby využilo jemnohmotné. Tomuto prirodzenému daniu nemôže sa človek nikdy vyhnúť. Nasleduje za každým chcením, či je to už človeku príjemné alebo nepríjemné. A tieto útvary lipnú na ňom dovtedy, pokiaľ ich vyživuje svojim chcením a cítením. Ony mu pomáhajú dopredu, alebo ho zdržujú, vždy podľa druhu, ktorý podlieha zákonu tiaže. Ak však zmení svoje chcenie a cítenie, tým vzniknú ihneď nové útvary, zatiaľ čo doterajšie, nedostávajúc zmenou chcenia potravu, musia odumrieť a rozpadnúť sa. Tým mení tiež človek aj svoj osud.

Len čo sa odumretím pozemského tela uvoľní pozemské zakotvenie, klesá jemnohmotné telo takto uvoľnené, alebo sa vznesie nahor ako korok do jemnohmotnosti, nazývanej oným svetom. Presne podľa zákona tiaže bude pevne zadržané na tom mieste, ktoré má rovnakú tiaž ako ono samo; pretože potom nebude môcť ísť ďalej, ani nahor, ani nadol. Tu nájde prirodzene tiež všetku rovnorodosť, alebo všetkých rovnako zmýšľajúcich, veď rovnaký druh podmieňuje totiž rovnakú tiaž a rovnaká tiaž prirodzene rovnaký druh. Aký bol teda sám, medzi takými bude musieť trpieť, alebo radovať sa, pokiaľ sa vnútorne znovu nezmení a s ním i jeho jemnohmotné telo, ktoré ho pod vplyvom zmenenej hmotnosti povedie nezvratne ďalej nahor alebo nadol.

Človek preto nemusí ani nariekať, ani nepotrebuje ďakovať; lebo ak je povznesený ku Svetlu, spôsobuje to jeho vlastná podstata, že musí byť povznesený. Ak padá dolu do temnôt, je to opäť jeho stav, ktorý ho k tomu núti.

Ale každý človek má dôvod, aby velebil Stvoriteľa pre jeho dokonalosť, spočívajúcu v pôsobení zmienených troch zákonov. Ich účinkom sa ľudský duch bezpodmienečne stáva neobmedzeným pánom vlastného osudu! Lebo jeho skutočné chcenie, to jest nefalšovaný vnútorný stav, musí ho buď povzniesť alebo strhnúť dolu.

Ak sa pokúsite správne si predstaviť toto pôsobenie, jednotlivo i vo vzájomnom zasahovaní, tak zistíte, že je v ňom navlas presne vymeriavaná pre každého odmena i trest, milosť, alebo tiež zavrnutie, vždy podľa neho samého. Je to najjednoduchšie dianie a každým vážnym chcením človeka ukazuje záchranné lano, ktoré sa nemôže nikdy roztrhnúť ani zlyhať. Je to veľkosť takej jednoduchosti, ktorá neodolateľne núti každého, kto ju poznal, aby pokľakol na kolená pred nesmiernou vznešenosťou Stvoriteľa!

V každom daní narážame vo všetkých mojich výkladoch neustále jasne a zreteľne na pôsobenie týchto jednoduchých zákonov, ktorých podivuhodnú vzájomnú súčinnosť musím ešte zvlášť vysvetliť. Je to najjednoduchšie dianie a každým vážnym chcením človeka ukazuje záchranné lano, ktoré sa nemôže nikdy roztrhnúť ani zlyhať.

Keď človek spozná toto do seba zasahujúce pôsobenie, tak má tým tiež rebrík do svetlej ríše ducha, do raja. Potom však vidí tiež cestu nadol, do temnôt!

Dokonca nemusí ani sám kráčať, pretože ho samočinné súkolesie stvorenia vysoko povznesie, alebo strhne dolu, presne podľa toho, ako toto súkolesie nastavil pre seba svojim **vnútorným** životom.

Je vyhradené vždy **jeho** rozhodnutiu, ktorou cestou sa chce dať unášať.

Človek sa pritom nesmie dať mýliť posmievačmi.

Pochybnosť a posmech pri správnom nazeraní nie sú nič iné, než vyslovené prania. Každý pochybovač vyslovuje sám celkom nevedomky to, čo si praje, a tým odkrýva svoje vnútro zrakom skúmajúceho. Lebo aj v zápornom a odmietavom stanovisku spočívajú ľahko spoznatel'né, hlboko ukryté prania. Je to smutné alebo aj rozhorčujúce, aká nedbalosť, aká úbohosť sa tu niekedy prejavuje, pretože človek práve tým sa zhadzuje vnútorne nezriedka

ešte hlbšie než nevedomé zviera. Bolo by treba mať súcit s takými ľuďmi, avšak bez zhovievavosti; zhovievavosť by v tomto prípade znamenala toľko, ako dať prednosť lenivosti pred vážnym skúmaním. Kto vážne hľadá, ten musí so zhovievavosťou šetriť, inak nakoniec uškodí sám sebe bez toho, aby tomu druhému pomohol.

Jasavo bude však stáť so vzrastajúcim poznaním pred zázrakom tohoto stvorenia, aby sa vedome dal povzniesť do svetlých výšin, ktoré smie nazvať svojim domovom!

62. Pohlavná sila a jej význam pre duchovný vzostup.

UPOZORŇUJEM znova, že všetok **život** vo stvorení pozostáva z dvoch druhov. Zo seba vedomého a seba nevedomé. Vedomé je pokrokom pre všetko nevedomé. Až so sebauvedomovaním vytvára sa tiež predobraz Stvoriteľa, čím sa rozumie ľudská forma. Formovanie ide ruka v ruke s uvedomovaním.

Prvé vlastné stvorenie, ktoré je tvorivému Duchu najbližšie, môže byť tiež len duchovné. V ňom sa nachádza okrem vopred stvoreného vedomého duchovného človeka ešte aj **nevedome** duchovné. V tomto nevedomom, ktoré má rovnaké vlastnosti ako vedomé, spočíva prirodzene túžba po ďalšom vývoji. Ale to sa môže stať len stupňovaním po sebauvedomení.

Len čo dosiahne popud k uvedomeniu v tomto duchovne-nevedomom určitý stupeň, v prirodzenom vývoji nastane dej, rovnajúci sa pozemskému zrodeniu. Treba si len všimnúť naše okolie. Tu každé hrubohmotné telo samočinne vypudzuje každý dozretý plod. Či ide o zviera alebo o človeka. Aj každý strom striasa svoje ovocie. Je to opakovanie neustáleho vývojového deja, ktorého základná črta spočíva v **prvotnom** stvorení, v takzvanom raji.

Rovnakým spôsobom aj **tam** nastáva pri určitej zrelosti nevedomé, túžiaceho po uvedomení, samočinné vypudenie a odlúčenie od nevedomé, nazývaného tiež vyhnaním. **Tieto vypudené, duchovne-nevedomé čiastočky tvoria teraz duchovné zárodky budúcich ľudí!**

Je to dej vypudení z raja, tiež v biblii obrazne podaný!

Tento dej **musí** nastať, lebo v nevedomom niet zodpovednosti, avšak s uvedomovaním dozrieva súčasne i zodpovednosť.

Pre duchovné je teda odlúčenie dozrievajúceho nevedomého nutné, keďže toto sa chce z prirodzeného popudu vyvinúť k vedomému. Je to pokrok, a nie krok späť!

Pretože tieto živé zárodky nemôžu byť vypudzované smerom nahor, k dokonalosti, zostáva im jediná cesta, nadol. Tu ale vstupuje do ríše bytostného, ktorá je hmotnejšia a neobsahuje nič duchovné.

Tým sa duchovný zárodok, túžiaci po uvedomení, ocitne zrazu v nerovnorodom, to jest v **cudzom** prostredí a je teda akoby **obnažený**. Pretože je duchovný, cíti sa v hustejšom bytostnom druhu nahý a nezakrytý. Ak tam chce zotrvať, alebo ísť ďalej, neostáva mu prirodzene nič iné, ako sa zakryť bytostným záhalom, rovnorodým s jeho okolím. Inak by sa tam nedokázal prejavovať, ba ani udržať. Na ceste k poznaniu potrebuje teda nielen zakryť svoju nahotu, ako to obrazne podáva biblia, ale aj tu je to tiež nutný postup vývoja.

Zárodok vyvíjajúceho sa ľudského ducha je teraz prirodzenými cestami vedený ďalej do hmotnosti.

Tu sa zahalí ďalším obalom z podstaty svojho nového hmotného okolia.

Teraz stojí na najspodnejšom okraji jemnohmotnosti.

Zem je ale **tým** hrubohmotným miestom, na ktorom sa stretáva **všetko**, čo spočíva vo stvorení. Prúdi to sem zo **všetkých** častí stvorenia, ktoré sú inak pre svoju odlišnosť čo najprísnejšie oddelené. Všetky vlákna a všetky cesty zbiehajú sa k zemi ako k spoločnému miestu stretnutia. Prúdy týchto síl sa tu spájajú, vyvolávajú nové účinky a vytryskujú v mocnom vzplanutí do vesmíru! Tak ako zo žiadneho iného miesta v hmotnosti.

Na tejto zemi je najvrúcnejšie prežívanie vplyvom spájania **všetkých** druhov stvorenia, k čomu hmotnosť napomáha. To však zakaždým môže nastať len spájaním všetkých druhov **stvorenia**, nie Božského a nič z Ducha Svätého, stojaceho nad a mimo stvorenia.

Posledné výbežky tohto prežívania na zemi sa približujú ako príliv k duchovnému zárodku, len čo vstúpi do jemnohmotnosti. Týmito účinkami je akoby omývaný. Sú to ony, ktoré ho vábia, pomáhajú mu pritom však prebúdzajú jeho sebavedomie a privádzajú k vývoju.

Zatiaľ ešte neviazane, teda bez viny vycitňuje zárodok ducha na tomto prahu všetkej hmotnosti výbežky silných prežívaní, odohrávajúcich sa pri vzniku a zániku všetkého hmotného. Pritom sa u neho dostaví túžobné pranie po **bližšom** poznávaní. Len čo sa však sformuje nejaké pranie, naladí sa vytvorením tohto prania na nejaký záchvev, nech už je dobrý alebo zlý. Potom je však pôsobiacim zákonom príťažlivosti rovnakých druhov ihneď pritiahnutý rovnorodosťou, ktorá je silnejšia ako jeho vlastná. Ženie ho to k miestu, kde sa vytúženému druhu oddáva silnejšie, než bolo jeho vlastné pranie.

Touto vnútornou žiadostivosťou zhuťňuje sa ihneď jeho jemnohmotný obal primerane tejto túžbe a vplyvom zákona tiaže klesá ďalej nadol.

Ale skutočné **prežitie** v ňom spočívajúcej túžby mu nakoniec poskytne **len** hrubohmotná zem! Preto ho to pobáda ďalej až k pozemskému zrozeniu; chce prejsť od snenia aj k ochutnávaniu a k užívaniu. Čím silnejšie sú prania ducha, prebúdžajúceho sa v ochutnávaní **pozemských** pôžitkov, tým hutnejším sa stáva tiež jemnohmotný obal, ktorý má na sebe. Tým sa ale stáva ťažším a klesá pomaly dolu k pozemskej úrovni, kde sa jedine ponúka príležitosť k uskutočneniu jeho pranií. Po pristátí na zemskej úrovni stal sa súčasne tiež zrelým pre pozemské zrodzenie.

Pritom sa tiež **zreteľnejšie** prejaví zákon príťažlivosti rovnakých druhov. Každý z nehotových duchov je presne podľa svojho prania alebo sklonu, ktoré má v sebe, ako magnetom priťahovaný k tomu miestu, kde pozemskí ľudia uskutočňujú náplň jeho prania. Ak má napríklad pranie vládnúť, tak sa nezrodí do pomerov, kde by mohol vládnúť, ale bude priťahovaný človekom, ktorý má v sebe silné panovačné sklony a ktorý s ním teda rovnako cíti a podobne. Odpykáva si tak čiastočne už aj to nesprávne, alebo nachádza šťastie v správnom. Prinajmenšom má k tomu príležitosť.

Z tohto deja sa mylne odvodzuje dedičnosť vlastností alebo duchovných schopností! **To je nesprávne!** Navonok sa to môže tak javiť, ale v skutočnosti nemôže nijaký človek svojim deťom zo svojho živého ducha **nič** odovzdať.

Niet nijakej duchovnej dedičnosti!

Žiaden človek nie je schopný čo len prášok odovzdať zo svojho živého ducha!

V tomto zmysle sa vypestoval omyl, ktorý vrhá na mnoho vecí svoje brzdiace a pomätené tiene. Ani jedno dieťa nemôže vďačiť svojim rodičom za nejakú duchovnú schopnosť, ale práve tak im nemôže robiť nijaké výčitky za nedostatky! To by bolo nesprávne a trestuhodná nespravodlivosť!

Toto zázračné dielo stvorenia nie je v ničom tak nedokonalé a plné medzier, aby pripustilo činy ľubovôle alebo náhody duchovnej dedičnosti!

Táto príťažlivá sila všetkého rovnorodého, ktorá je taká dôležitá pri narodení, môže vychádzať ako od otca tak aj od matky, ale práve tak od každého, ktorý sa zdržuje v blízkosti nastávajúcej matky. **Preto by každá nastávajúca matka mala byť opatrná na to, koho trpí vo svojej blízkosti.** Pritom treba pamätať, že vnútorná sila príťažlivosti spočíva prevažne

v **slabostiach**, a nie snád' vo vonkajšom charaktere. Tieto slabosti prinášajú dôležité časové úseky vnútorného prežívania, ktoré vytvárajú mocnú silu príťažlivosti.

Príchod človeka na zem pozostáva z počatia, vtelenia a narodenia. Vtelenie, to jest vstup duše do tela, nastáva **uprostred tehotenstva**. Vzájomne narastajúci stav zrelosti, a to u nastávajúcej matky a tiež k vteleniu sa blížiacej duše, vytvára tiež ešte zvláštne **pozemskejšie** spojenie. Je to vyžarovanie, ktoré je vyvolané vzájomným dozrievaním a speje prirodzeným pôsobením nezadržateľne k sebe. Toto vyžarovanie stáva sa stále silnejším a spája žiadúcim spôsobom dušu a nastávajúcu matku čoraz pevnejšie k sebe. Konečne pri určitej zrelosti telíčko, vyvíjajúce sa v materinskom tele, dušu do seba doslova vstrebáva.

Tento okamih vstupu alebo vstrebania duše prináša so sebou prirodzene aj prvé záchvevy malého tielka. To sa prejaví pošklbávaním, nazývaným prvými pohybmi dieťaťa. Pri tom veľmi často dochádza i k zmene cítenia u nastávajúcej matky. Podľa druhu ľudskej duše, ktorá do nej vstúpila, je oblažujúce alebo skľučujúce.

S malým tielkom berie na seba už tak ďaleko vyvinutá ľudská duša plášť hrubohmotnosti, ktorý je nutný, aby v pozemskej hrubohmotnosti mohla všetko plne prežívať, počúvať, vidieť a cítiť, čo je umožnené len obalom alebo nástrojom z **rovnakého** druhu hmoty. Až potom môže prejsť od ochutnávania k vychutnaniu a týmto aj k **posudzovaniu**. Je pochopiteľné, že duša sa musí najprv naučiť používať toto nové telo ako nástroj a ovládať ho.

To je, stručne vyjadrené, priebeh vývoja človeka až po jeho prvé pozemské narodenie.

Avšak v dôsledku prirodzeného diania už dlhú dobu nemôže prísť nijaká duša k **prvému** vteleniu na túto zem. Duše tu narodené preputovali už **najmenej** jeden pozemský život. Preto sú už pri narodení husto opletené mnohonásobnou karmou. **Možnosť, ako sa z nej oslobodiť, dáva pohlavná sila.**

V detských rokoch je duša človeka chránená obalom hrubohmotného tela proti prúdom, ktoré by ju chceli zasiahnúť **zvonku**. Všetko temné a zlé, žijúce na pozemskej úrovni, nájde svoju cestu k duši zamedzenú hrubohmotným telom. Preto toto zlo nemôže získať nijaký vplyv na dieťa, nemôže mu spôsobiť nijakú škodu. Ale to zlo, ktoré si znovuvtelená duša priniesla so sebou z predchádzajúceho prežitia, zostáva jej samozrejme zachované aj v detstve.

Telo tvorí túto **oddeľujúcu** priehradu tak dlho, kým je ešte nehotové a nedozreté. Vyzerá to, akoby sa duša utiahla do hradu, v ktorom je padací most zdvihnutý. V týchto rokoch sa rozprestiera nepreklenuteľná priepasť medzi detskou dušou a jemnohmotným stvorením, kde žijú jemnohmotné záchvevy viny a odpykávania. Tak spočíva duša ukrytá v pozemskom obale. Pomaly dozrieva k zodpovednosti a čaká na chvíľu spustenia padacieho mosta, vedúceho k opravdivému životu v hmotnosti.

Stvoriteľ vložil prostredníctvom prírodných zákonov **do každého** tvora **napodobovací pud**, pôsobiaci všade tam, kde sa slobodná vôľa ešte neprejavuje. Všeobecne sa to nazýva „vnímanosťou mládeže“. Pud napodobňovania má pripravovať vývoj pre pozemský život dovtedy, kým sa u zvierat obohatí a podoprie skúsenosťami, u človeka sa však povzniesie vplyvom ducha v slobodnej vôli k sebavedomému konaniu!

V detskom tele chýba duchu, ktorý je v ňom inkarnovaný, most vyžarovania, ktorý sa môže vytvoriť pohlavnou silou až v dobe telesnej zrelosti. Duchu chýba tento most k plne pôsobiacej činnosti a k skutočnému konaniu vo stvorení; to môže vyvolať len nepretržitá schopnosť vyžarovania všetkými druhmi stvorenia. Pretože len vo vyžarovaniach je život, a len z nich a nimi vzniká pohyb.

V tejto dobe môže dieťa naplno pôsobiť len na svoje okolie priamo, svojou **bytosťou** časťou, ale nie duchovným jadrom; voči zákonom stvorenia má len o málo väčšiu zodpovednosť ako najviac vyvinuté zviera.

Medzitým dozrieva mladé telo a pozvoľna sa v ňom prebúdzajú **pohlavná sila**, nachádzajúca sa iba v **hrubohmotnosti**. Táto je **najjemnejším a najušľachtilejším výkvetom celej**

hrubohmotnosti; to najvyššie, čo môže poskytnúť hrubohmotné stvorenie. Svojou **jemnosťou** vytvára **vrchol všetkého hrubohmotného**, teda pozemského. Ako najkrajnejší živý výbežok hmotnosti sa najviac blíži k bytostnému. Pohlavná sila je pulzujúcim životom v hmotnosti a ona jediná môže tvoriť **most** k bytostnému, ktoré zase sprostredkúva prechod k duchovnému.

Z tohto dôvodu je prebudenie pohlavnej sily v hrubohmotnom tele ako začiatok spúšťania padacieho mosta v doteraz uzavretom hrade. Takto môže potom obyvateľ hradu, t.j. ľudská duša, výjsť von plne vyzbrojená, bojaschopná; rovnako však môžu prísť dovnútra až k duši priatelia i nepriatelia, ktorí hrad obliehajú. Týmito priateľmi a nepriateľmi sú predovšetkým jemnohmotné prúdy, dobré alebo zlé, ale aj obyvatelia záhrobia, čakajúci len na to, aby sa im nejakým priáním podala ruka. Tým sa im potom umožní pevne sa uchytiť a pôsobiť rovnorodým vplyvom.

Ale zákony Stvoriteľa vpustia zvonku dovnútra v najprirodzenejšom stupňovaní vždy len takú silu, aká sa môže postaviť zvnútra proti nej, takže nerovný boj je úplne vylúčený. Pokiaľ sa pritom nehreší. Lebo každý neprirodený pohlavný pud, vyvolaný umelým dráždením, otvára tento pevný hrad predčasne, čím duša, ešte nie dostatočne vyspelá, je vydaná napospas. Musí podľahnúť útočiacim zlým jemnohmotným prúdom, ktorým by inak istotne odolala.

Pri normálnom dozrievaní môže byť prirodzeným dianím vždy na oboch stranách len rovnaká sila. Rozhodujúcou pritom je vôľa obyvateľa hradu, nie vôľa obliehateľov. Takže on s dobrou vôľou vždy zvíťazí v jemnohmotnosti. To znamená v dejoch záhrobného sveta, ktorý je priemernému človeku neviditeľný, pokiaľ prebýva na zemi a predsa je on s ním úzko a omnoho živšie spojený ako jeho hrubohmotné, jemu viditeľné okolie.

Ale ak obyvateľ hradu podá **dobrovoľne** ruku niektorému z vonkajších jemnohmotných priateľov alebo nepriateľov alebo aj prúdom, a to vlastným priáním alebo slobodným rozhodnutím, potom je to samozrejme celkom inak. Keďže sa tým priklonil k určitému druhu vonku čakajúcich obliehateľov, môžu títo vyvinúť proti nemu desať ba až stonásobnú silu. Ak je sila dobrá, dostane sa mu pomoci a požehnaní. Ak je ale zlá, zožne skazu. V tejto slobodnej voľbe spočíva uplatnenie vlastnej slobodnej vôle. Ak sa raz k niečomu rozhodol, potom je bezpodmienečne podrobený následkom tohto rozhodnutia. Tieto následky sa potom vymykajú jeho slobodnej vôli. Podľa vlastnej voľby nadviaže si dobrú alebo zlú karmu, ktorej zostane samozrejme podrobený tak dlho, dokiaľ sa vnútorne nezmení. –

Pohlavná sila má úlohu i schopnosť pozemsky „**prežiarit**“ celé **duchovné** cítenie duše. Duch až tým môže dosiahnuť pravé spojenie s celou hmotnosťou a až potom sa stane pozemsky plnohodnotným. Len potom môže obsiahnuť všetko, čo je potrebné k plnému uplatneniu sa v tejto hmotnosti, aby v nej stál pevne, pôsobil prenikavo, aby mal ochranu a s plnou výzbrojou mohol sa víťazne brániť.

Je niečo mocné v tomto spojení. **To je hlavným účelom** tohto záhadného, nesmierneho prirodzeného pudu! Má pomáhať duchovnému, aby sa v tejto hmotnosti rozvilo k plnej sile pôsobnosti. Bez tejto pohlavnej sily by to nebolo možné, pretože by chýbal prechod k oživeniu a k ovládnutiu hmotnosti. Duch by musel zostať voči hmotnosti príliš cudzí a nemohol by v nej správne pôsobiť.

Takto sa ľudskému duchu dostáva potom aj plnej sily, vrúcnosti a živosti. Až týmto dejom stáva sa pozemsky pripravený na boj.

Preto tu začína teraz zodpovednosť! Je to vážny bod obratu v bytí každého človeka.

Na tomto významnom bode dáva však múdra spravodlivosť Stvoriteľa nielen možnosť, ale súčasne dokonca aj prirodzený popud odvrhnúť od seba **ľahko a bez námahy** všetku karmu, ktorou sa doteraz zaťažil svojou slobodnou vôľou!

Ak človek zmešká tento čas, je to **jeho** vina. Porozmýšľajte raz o tom. So vstupom pohlavnej sily prebudí sa v prvom rade mocný vzlet nahor ku všetkému ideálnemu, peknému, čistému! U neskazenej mládeže oboch pohlaví to možno zreteľne pozorovať. Odtiaľ pramení

zasnenosť mladých rokov, ktorej sa dospeli, žiaľ, často vysmievajú. Preto tiež prichádzajú v týchto rokoch nevysvetliteľné, ľahko zádušné city.

Nie bez dôvodu sa dostávajú chvíle, keď sa mladíkovi alebo dievčaťu zdá, akoby mali niečo všetku bolesť sveta a tiež chvíle, v ktorých k nim prichádza tušenie hlbokkej vážnosti. Taktiež tak často sa vyskytujúci pocit nepochopenia má v skutočnosti v sebe mnoho pravdy. Je to občasné spoznanie falošnej tvárnosti okolia, ktoré nechce, ani nemôže porozumieť posvätnému náznaku k čistému vzletu do výšky a uspokojí sa až vtedy, keď tento výstražne varujúci cit v dozrievajúcich dušiach bude strhnutý do im zrozumiteľnejšieho „reálnejšieho“ a trizievneho sveta, ktorý považujú ako vhodnejší pre ľudstvo a vo svojom jednostrannom rozumovom nazeraní za jedine zdravý!

Tajuplne vyžarujúci pôvab neskazeného dievčaťa alebo neskazeného mladíka nie je ničím iným, než **čistým** vzostupom prebúdajúcej sa pohlavnej sily, snúbiacej sa so silou ducha a túžiacej po vyššom, najuľáčiteľšom, čo ich okolie vyciťuje!

Starostlivo dbal Stvoriteľ na to, aby premena človeka nastala práve vo veku, keď si už naplno môže uvedomovať svoje chcenie a konanie. Potom príde chvíľa, keď môže a má hravo odvrhnúť všetko minulé, a to s plnou silou, teraz v ňom spočívajúcou. Odpadlo by to dokonca samo od seba, keby si človek zachoval to chcenie k dobru, ku ktorému ho to v tomto čase niečo neustále nabáda. Potom by sa mohol, ako to city celkom správne naznačujú, bez námahy povzniesť až na ten stupeň, kam ako človek patrí!

Pozrite sa na zasnenosť neskazenej mládeže! Nie je to nič iné ako vyciťovanie rozmachu, snaha odtrhnúť sa od všetkej špiny, vrúcna túžba po ideálnom. Pobádajúci nepokoj je však znamením, aby sa nepremeškal čas, ale aby sa energicky striasla karma a **začalo sa** so vzostupom ducha.

Je to niečo nádherné žiť v tejto sústredenej sile, pôsobiť v **nej a s ňou!** Ale len potiaľ, pokiaľ je dobrý smer, ktorý si človek vybral. Nie je však nič žalostnejšie ako to, keď sa tieto sily vplytvajú v slepom opojení zmyslov a ochromia tým svojho ducha.

Ale žiaľ, žiaľ vo väčšine prípadov človek premešká túto tak veľmi vzácnu prechodnú dobu, ... „múdrim“ okolím sa dá zviest' na falošné cesty, ktoré ho zdržujú vo vzostupe a potom vedú nadol. Takto ale **nedokáže** odvrhnúť od seba nepriaznivé zakaľujúce záchvevy, na ňom visiace. Naopak, týmto sa dostáva len nového prílivu rovnorodých síl. Slobodná vôľa človeka sa zapletá stále viac a viac, takže on ju už ani nedokáže rozoznať od rozbuženej nepotrebnéj buriny. Je to ako u popínavých rastlín, ktorým zdravý kmeň poskytuje spočiatku oporu, ale neskôršie ho zbaví vlastného života tým, že ho prerastú a zadusia.

Keby človek dbal lepšie na seba a na dianie v celom stvorení, žiadna karma by nemohla byť silnejšia ako jeho duch, nadobúdajúci plnú silu, len čo sa mu pohlavnou silou dostane pevného spojenia s hmotnosťou, ku ktorej patrí tiež karma.

Ale ak človek aj tento čas premešká, keď sa ešte viac zapletie a možno dokonca hlboko klesne, i tak stále sa mu naskytuje ďalšia príležitosť k vzostupu: láskou!

Avšak nie žiadostivá láska hrubohmotného, ale šľachetná, čistá láska, ktorá nepozná a nechce nič iné, než blaho milovaného človeka. Ona tiež patrí do hmotnosti a nevyžaduje nijaké odriekanie, nijaký asketizmus; chce pre druhého len to najlepšie. A toto chcenie, ktoré nikdy **nemyslí na seba**, poskytuje tiež najlepšiu ochranu pred každým prehmatom.

Základom lásky aj v pokročilom ľudskom veku sú neustále po ideáli túžiacie city neskazenej mládeže, ktoré vyciťuje so vstupom pohlavnej sily. Lenže tá sa však prejavuje inak: zrelého človeka podnecuje k plnému vypätiu jeho schopností, ba až k hrdinstvu. Veku sa pritom nekladú žiadne hranice. Pohlavná sila pretrváva, aj keď nízky pohlavný pud je už vyradený; ved' pohlavná sila a pohlavný pud nie je to isté.

Len čo človek poskytne v sebe miesto čistej láske, nech už je to láska muža k žene alebo naopak, láska k priateľovi, k priateľke, k rodičom, k dieťaťu, na tom nezáleží, len keď je čistá, prináša tiež ako prvý dar príležitosť k odvrhnutiu karmy. Táto sa môže potom veľmi rýchlo

rozuzliť „symbolicky“. „Uchne,“ lebo nenachádza v človeku rovnorodú odozvu, nijakú potravu. Tým sa tento stáva voľným! A tak začína vzostup, vyslobodenie z nedôstojných pút, zdržujúcich ho dolu.

Pri tom ako prvý cit prebúdza domnienku, že sme nehodní toho druhého, koho milujeme. Tento dej možno nazvať vznikajúcou skromnosťou a pokorou, teda dosiahnutím dvoch veľkých cností. K tomu sa pripája ešte túžba držať ochrannú ruku nad druhým, aby mu odnikiaľ nebolo ublížené. „Budem ťa nosiť na rukách“, nie je prázdny výrazom, ale celkom správne vystihuje vzrastajúci cit. V tom však spočíva vzdanie sa vlastnej osobnosti, odhodlané chcenie slúžiť, čo samotné by postačilo k odvrhnutiu všetkej karmy v krátkom čase, pokiaľ toto chcenie pretrvá a neustúpi čisto zmyselným pudom. Nakoniec pri čistej láske prichádza ešte vrúcne pranie učiniť pre milovaného niečo veľké a ušľachtilé. Neublížiť mu, nezarmútiť ho ani pohľadom, ani myšlienkou, ani slovom, a tým menej nepekným činom. Prebúdza sa tu najnežnejšia ohľadupnosť.

Potom záleží na tom, podržať si čistotu citu a dať jej prednosť pred všetkým ostatným. V takomto stave nikdy nebude niekto chcieť alebo robiť niečo zlé. Jednoducho to nedokáže, veď naopak v týchto citoch má najlepšiu ochranu, najväčšiu silu, úprimného radcu a vľúdneho pomocníka.

Stvoriteľ vo svojej múdrosti dal tým ľuďom záchranný pás, ktorý sa v pozemskom živote neraz dotkne **každého** človeka, aby sa ho zachytil a vyšvihol sa nahor!

Pomoc je tu pre **všetkých**. Nerobí nikdy rozdiel ani vo veku, ani v pohlaví, ani medzi chudobným alebo bohatým, a taktiež nie medzi šľachticom alebo úbožiakom. Preto je láska najväčším Božím darom! Kto to pochopí, ten si je istý záchranou z **každej** núdze a z **každej** hlbiny!

Láska je schopná vyniesť ho ako mocná sila búrky nahor k Svetlu, k Bohu, ktorý sám je Láska.

Len čo sa v človeku zrodí láska, ktorá usiluje o to, aby druhému pripravila jas a radosť, aby ho nestrhovala nečistou žiadostivosťou, ale aby ho ochraňovala a povznášala, potom mu **slúži** bez toho, že by si túto službu uvedomoval; stáva sa tak nesebeckým, štedrým a radostným darcom. A takáto služba ho oslobodzuje!

Ak chce človek pritom nájsť správnu cestu, nech dbá vždy len na jedno. Nad všetkými pozemskými ľuďmi vznáša sa veľké a silné pranie: Môcť **byť** pred sebou samými skutočne **takými**, za akých ich považujú **tí**, ktorí ich milujú. A toto pranie je tou pravou cestou! Vedie bezprostredne nahor.

Takto sa ľuďom ponúka mnoho príležitostí, aby sa vzchopili a povzniesli, oni ich však nevyužívajú.

Dnešný človek je ako muž, ktorému bola zverená ríša a ktorý radšej dáva prednosť márnemu času detinskými hračkami.

Je len samozrejmé a nedá sa ani iné čakať než to, že ohromné sily, darované človeku, musia ho **rozdrviť**, ak ich nedokáže **riadiť**.

Taktiež i pohlavná sila musí zničiť jednotlivca a celé národy tam, kde sa jej **hlavná úloha** zneužíva! Účel plodenia prichádza až v **druhom** rade.

A aké pomocné prostriedky poskytuje pohlavná sila každému človeku, aby jej hlavnú úlohu tiež poznal a **prežíval!**

Pomyslime si na telesné vyciťovanie studu! Tento sa prebúdza súčasne s pohlavnou silou, je daný človeku na **ochranu**.

Aj tu je trojzvuk ako v celom stvorení a pri pozorovaní zhora nadol vidíme stále väčšie zhutňovanie. Vyciťovanie studu, ako prvý účinok pohlavnej sily, má ako prechod k pohlavnému pudu tvoriť **prekážku**, aby sa človek na svojej výške neoddával ako zviera pohlavnému ukájaniu.

Beda národu, ktorý to nerešpektuje!

Silné vycit'ovanie studu dbá na to, aby človek nikdy nemohol podľahnúť opojeniu zmyslov! Chráni pred náruživosťou, lebo celkom prirodzeným spôsobom nepripustí také príležitosti, aby sa človek zabudol čo len na zlomok okamihu.

Len **násilím**, svojou vlastnou vôľou, dokáže človek odsunúť stranou tento nádherný dar a žiť potom bezuzdne ako **zvíra!** Ale taký násilný zásah do svetového poriadku Stvoriteľa **musí** sa stať človeku kliatbou; lebo takto uvoľnená sila telesného pohlavného pudu stáva sa neviazanou a je vo svojej nespútanosti pre neho už neprirodzenou.

Ak človeku chýba vycit'ovanie studu, stáva sa z pána otrokom; z úrovne človeka klesne až pod úroveň zvierat'a.

Nech človek pamätá, že jedine silný stud zabraňuje príležitosti k pádu. Tým je mu daná najsilnejšia ochrana.

Čím väčší je stud, tým **ušľachtilejší** je pud, a tým vyššie stojí človek duchovne. Toto je najlepšie **meradlo jeho vnútornej duchovnej hodnoty!** Toto meradlo je neklamné a každý človek ho môže ľahko poznať. Zadusením alebo odstránením vonkajšieho vycit'ovania studu zadusia sa tiež jemnejšie a najhodnotnejšie duševné vlastnosti, a tým sa znehodnotí aj vnútorný človek.

Je neklamným znamením hlbokého pádu a celkom istého rozkladu, keď ľudstvo pod klamnou zámienkou pokroku sa chce „povzniesť“ nad tento v každom ohľade napomáhajúci klenot vycit'ovania studu! Nech je to už pod pláštikom športu, starostlivosti o zdravie módy, výchovy detí alebo pod mnohými inými tomu vítanými zámienkami. Úpadok a pád sa potom nedá zastaviť a len hrôzy najhoršieho druhu môžu ešte priviesť jednotlivcov ku spamätaniu.

A predsa je pozemskému človeku uľahčené dať sa na cestu k výšinám:

Stačí len keď sa stane „prirodzenejším“. Byť prirodzeným neznamená však pobeňovať polonahý alebo vo výstrednom obleku chodiť hore dolu bosý! Byť prirodzeným znamená dbať starostlivo na vnútorné cítenie a neuzatvárať sa násilne pred jeho napomínaním! Len preto, aby sa nezdal nemoderným.

Viac ako polovica všetkých ľudí je dnes, žiaľ, už tak ďaleko, že sú príliš otupení aby chápali prirodzené city. Príliš sa tomu už obmedzili. Koniec toho bude výkrik hrôzy a zdesenia!

Blaho tomu, kto potom cit pre stud môže opäť oživiť! Bude mu štítom i oporou, keď všetko ostatné sa zmení v trosky.

63. „Ja som vzkriesenie i život, nikto neprichádza k Otcovi, iba skrze mňa!“

JEŽIŠ prichádzajúc z Božského oprávnene použil tieto slová, pretože mohol všetko vidieť z nadhľadu a ako jediný to skutočne vysvetliť. Jeho posolstvo, ktoré je od neho neoddeliteľné, ukazuje v zmätku falošných názorov **jasnú** cestu nahor k Svetlu. To znamená pre všetkých ľudských duchov, že sa môžu povzniesť, alebo **sa vzkriesiť z hmotnosti**, do ktorej sú ponorení za účelom svojho ďalšieho vývoja. Také vzkriesenie znamená pre každého **život!**

Vypočujte raz pozorne: Všetko nízke a všetko zlé, teda všetko, čo sa nazýva temnom, jestvuje **len** v hmotnosti; a to v hrubohmotnosti a v jemnohmotnosti! Kto **toto** správne pochopí, už tým mnoho získal.

Ak človek zmýšľa zle alebo nízko, škodí tak nesmierne **sám sebe**. Hlavná sila jeho chcenia prúdi potom ako vyslaný magnetický lúč v ústrety nízkemu, tam v dôsledku svojej tiaže

príťahuje hutnejšie a pre túto hutnosť opäť tiež temnejšie jemnohmotné, čím sa ľudský **duch**, z ktorého chcenie vychádza, zahaluje týmto hutným druhom hmotnosti. Aj keď je myseľ človeka zameraná prevažne len na pozemské, keď je v moci nejakej náruživosti, ktorá nemusí byť len nemravnosť, hazardné hry a pitie, ale tiež vyhranená záľuba pre niečo pozemské, potom sa okolo jeho ducha utvorí viac alebo menej hutný jemnohmotný obal, takým spôsobom, o ktorom som sa už zmienil.

Tento hutný a tým i temný obal zdržuje ducha od každej možnosti vzostupu a **pretrváva** tak dlho, dokiaľ tento duch nezmení spôsob svojho chcenia.

Len vážne chcenie a vážne úsilie po **vysokom duchovnom** môže narušiť a nakoniec celkom odstrániť taký obal; keďže sa obalu potom nedostáva prílivu rovnorodej sily, pomaly stráca oporu a nakoniec rozložený odpadne. Tým sa duchu uvoľňuje cesta k vzostupu.

Jemnohmotnosťou nie je snáď mienené zjemnenie viditeľnej hrubohmotnosti, ale je to druh voči tejto hrubohmotnosti celkom **cudzí a inej** podstaty, ktorý sa však i napriek tomu môže nazývať hmotnosťou. Je prechodom k bytostnému, odkiaľ pochádza duša zvierat. Ak ľudia zotrývajú v hmotnosti, potom musia byť prirodzene aj oni raz vtiahnutí do rozkladu, ktorému je všetko hmotné podrobené. Preto v dôsledku svojho ťažkého obalu sa nemôžu odpútať v pravý čas od hmotnosti.

Sú to tí, ktorí sú na vlastnú žiadosť vnorení do hmotnosti za účelom vývoja a zostanú v nej spútaní, **ak sa nebudú pridržiavať správnej cesty!** Oni sa už nedokážu z nej vymaniť, i keby to znamenalo vzkriesenie k Svetlu. — —

K bližšiemu vysvetleniu, nech vám poslúži, že **každý** vývoj duchovného zárodka, ktorý túži uvedomiť si svoje „ja“, **vyžaduje** ponorenie sa do hmotnosti. **Len prežívaním v hmotnosti sa môže k tomu vyvinúť.** Inej cesty niet. Ale nie je k tomu snáď ani nútený, ale stáva sa to len vtedy, keď sa v ňom k tomu prebudí **vlastná túžba**. Jeho **prianie** ho potom ženie v ústrety nevyhnutnému vývojovému pochodu. Von z tzv. raja nevedomosti, a tak aj von z nezodpovednosti.

Ak ľudia nesprávnym prianím stratia v hmotnosti správnu cestu, vedúcu nahor zase naspäť k Svetlu, potom zostávajú blúdiť v hmotnosti.

Pokúste sa raz pozorovať dianie v **hrubohmotnosti**. Vznik a zánik v jej najbližšom, a vám viditeľnom okolí.

Spozorujete v klíčení, raste, dozrievaní a v rozklade formovanie, teda spájanie základných látok, ich dozrievanie a opäť spätný prechod do pôvodných látok rozkladom, t.j. rozpadnutím sformovaného spráchnivením. Vidíte to u vody, tiež pri zvetrávaní kameňov, u rastlín a zreteľne u zvieracích a ľudských tiel. Ale rovnako ako tu v malom, presne tak sa to deje aj vo veľkom a konečne i v celom svetovom dianí. Nielen v hrubohmotnosti, **viditeľnej** pozemskému človeku, ale aj v jemnohmotnosti, v tzv. záhrobí, ktoré nemá ešte nič spoločné s rajom. — —

Celá hmotnosť visí ako veľký veniec v najspodnejšej časti stvorenia a pohybuje sa v obrovskom kruhu, obeh ktorého trvá milióny rokov. V dianí veľkého stvorenia sa všetko otáča nielen okolo seba, ale to celé sa ešte nezadržateľne zvlášť pohybuje v obrovskom kolobehu. Ako tento veľký kolobeh **prebiehal** od prvého zhlukovania až k dnešnému dovŕšeniu, tak pokračuje neprestajne tiež **rovnakým spôsobom ďalej**, až začne a skončí opätovný rozklad v pralátku. Krúženie bude aj potom pokojne pokračovať ďalej i s pralátkou, aby sa v nasledujúcom novom zhluknutí zase vytvorili nové svety, skrývajúce v sebe panensky neopotrebované sily.

Taký je tento veľký, večne sa opakujúci priebeh vývoja, ako v najmenšom, tak i v najväčšom. A **nad** týmto kolobehom stojí pevne prvé, čisto duchovné stvorenie, tzv. raj. Tento, v protiklade k sformovanej hmotnosti, rozkladu **nepodlieha**.

V tomto večnom, nad kolobehom žiarivo spočívajúcom čisto duchovnom leží východisko nevedomého duchovného zárodka človeka. Je to tiež duchovné **ako konečný cieľ** ľudského

ducha, ktorý sa stal v hmotnosti sebavedomým, a tým aj **osobnosťou**. Vychádza ako nevedomý a nezodpovedný zárodok. Navracia sa späť ako skutočná, vedomá, a tým aj zodpovedná osobnosť, ak ... nepoblúdi na svojej nutnej ceste hmotnosťou, a ak preto neuviazne v nej, ale oslávi vzkriesenie z nej ako úplne vedomý ľudský duch. Oslávi radostné vynorenie sa z hmotnosti v ústrety tejto svetlej, večnej časti stvorenia.

Pokiaľ sa teda ľudský duch nachádza teraz v hmotnosti, koná s ňou časť veľkého večného kolobehu, samozrejme bez toho, že by to sám pozoroval. A tak jedného dňa dostane sa spolu s ňou konečne tiež na hranicu, kde tá časť sveta, na ktorej sa nachádza, blíži sa pomaly k rozkladu. Potom je ale najvyšší čas pre všetkých ľudských duchov, nachádzajúcich sa ešte v hmotnosti, aby sa poponáhľali stať sa **takými**, aby mohli vystúpiť nahor k bezpečnému, jasnému prístavu večnej ríše, aby teda našli pravú a predovšetkým **najkratšiu** cestu, ako sa dostať z dosahu začínajúcich nebezpečenstiev v hmotnosti skôr, než ich tieto budú môcť strhnúť so sebou.

Ak to nedokáže, bude to pre neho stále ťažšie a nakoniec bude prineskoro!

Bude potom so všetkým ostatným stiahnutý do pozvoľného rozkladu; jeho získané **osobné** „ja“ bude rozorvané. Podstúpením tisícorakých múk stane sa znovu nevedomým duchovným semenom. To je to najhroznejšie, čo sa môže stať sebavedomému duchu.

Budú to všetci tí, ktorí svoju osobnosť vyvíjali nesprávnym smerom. Preto ju musia zase stratiť ako nepotrebnú a škodlivú. Treba pripomenúť, že rozklad sa nerovná zničeniu. Zničené nemôže byť nič. Je to len uvedenie do pôvodného stavu. U takto zatratených je zničené doteraz získané osobné „ja“, čo sa deje za najväčších múk.

Zatratení alebo zavrhnutí prestávajú byť hotovými ľudskými duchmi, zatiaľ čo ostatní smeli vojsť ako sebavedomí duchovia do večnej ríše radosti a Svetla a vedome sa tešiť zo všetkej tej nádhere. –

Ako obilné pole prináša po rade rokov stále horšiu úrodu a len zmenou osiva sa mu dostáva sviežej sily, tak je to i v celej hmotnosti. Aj táto sa raz opotrebuje a novú silu musí dostať rozkladom a obnovenou väzbou. Ale také deje vyžadujú milióny rokov. Predsa však v priebehu mnohých miliónov rokov nadíde raz **určitý rok** ako rozhodujúce rozhranie nutného oddelenia všetkého potrebného od nepotrebného.

A toto obdobie je pre nás teraz vo veľkom kolobehu dosiahnuté. Ľudský duch, nachádzajúci sa v hmotnosti, **musí** sa konečne rozhodnúť pre vzostup, inak ho hmotnosť zadrží zovretého pre pozdejší rozklad,... ktorý je večným zatratením, z ktorého už nikdy nie je možné duchovné, osobne sebavedomé vzkriesenie a vzostup do svetlej, večnej časti stvorenia, povznesenej nad taký rozklad. –

V prirodzenom vývoji celku je už dávno odňatá každá možnosť, aby sa na túto prezretú pozemskú pláň mohli vteľovať duchovné zárodky, túžiace po uvedomení. Potrebovali by totiž príliš mnoho času na to, aby ešte včas mohli odísť z tejto hmotnosti ako sebavedomí duchovia. V prirodzenom dianí vedie cesta duchovných zárodkov len na **také časti** sveta, ktoré sú v tomto **smere** rovnorodé. Nutnosť ich vývoja potrebuje práve toľko času, koľko vyžaduje v krajnom prípade duchovný zárodok k svojmu zdokonaleniu. Len rovnorodosť vývojového stupňa uvoľňuje cestu duchovnému zárodku, zatiaľ čo väčšia zrelosť niektorej svetovej časti vytvára pre nehotový duchovný zárodok nepriestupné hranice. I tu je vylúčená akákoľvek výčitka nespravodlivosti a nedostatku. Preto **každý** ľudský duch môže s najvyššou zrelosťou svojho hmotného okolia, v ktorom sa pohybuje, stáť súčasne zrelý na tej hranici, na ktorej sa teraz nachádza časť hmotnosti, ktorú v túto dobu obývame.

Niet ani **jediného**, ktorý by nemohol byť zrelým! Nerovnorodosť medzi ľuďmi je len nutný dôsledok ich vlastného slobodného chcenia. Teraz prechádza táto hmotnosť od prezrelosti k rozkladu, spejúc tým zároveň v ústrety svojmu znovuzrozeniu.

Avšak pre polia ľudských duchov, nadchádza kosba, žatva a tým i triedenie. Všetko zrelé bude pôsobením prírodných zákonov vyzdvihnuté k Svetlu, čím sa pozvoľna odstráni

jemnohmotný obal, aby sa duch, od neho oslobodený, vedome vzniesol do rovnorodej ríše všetkého večne duchovného. Ale neschopné bude zadržané v hmotnosti hutnosťou svojho jemnohmotného tela, ktorú si samo spôsobilo. Osudom takých je potom to, že ich jemnohmotné telo zostáva podrobené nastávajúcim zmenám v hmotnosti a musia v nej pretrpieť tisícročia najbolestnejšieho rozkladu. Veľkosť týchto múk zasiahne nakoniec ľudského ducha natoľko, že stratí sebauvedomenie. Tým sa tiež znovu rozpadne útvar obrazu Božieho, získaný v uvedomovaní, teda forma ľudská. Po úplnom rozklade hmotného v pralátku uvoľňuje sa tiež to, čo sa stalo opäť **nevedome** - duchovným a vznesie sa do výšky k svojmu druhu. Avšak nevracia sa tam ako vedomý ľudský duch, ale ako nevedomé semeno, ktoré bude zase od počiatku začínať svoje putovanie v novej časti sveta, až sa v ňom prebudí nové pranie.

Pozerajúc z tohto vysokého hľadiska, teda **zhora** dolu volil Kristus **ako vždy** svoje slová a tým vyličil celkom prirodzený postup vzkriesenia z hmotnosti, do ktorého sa ponorilo semeno ducha.

Vmyslite sa len raz do toho, že sami stojíte **nad** hmotnosťou.

Pod vami leží ako zorané pole rozprestretá celá hmotnosť v jej mnohých druhoch. Duchovné semená, prichádzajúce zhora, noria sa do hmotnosti. A postupne po dlhej dobe vynárajú sa z nej, v mnohých medziúrovniah hotoví ľudskí duchovia. Títo sa hmotným prežívaním stali seba vedomými a túžbou po vyššom snažení môžu odhodiť a zanechať všetko hmotné. Slávia tak vzkriesenie z hmotnosti!

Ale nie všetky zárodky sa opäť zrelé vracajú na povrch. Nejednen z nich zostane dolu a musí tam zahynúť bez úžitku. –

Je to všetko presne tak ako na obilnom poli.

Ako sa u pšeničného zrna celý ten tajuplný **vlastný** vývoj odohráva v zemi k tomu potrebnej, tak hlavný vývoj duchovného zárodka prebieha vo všetkej všestrannej hmotnosti. –

Kristus **každou** svojou vetou vysvetľuje vždy **obrazne** nejaké prirodzené dianie vo stvorení. – –

Ak teda povedal: Nikto neprichádza k Otcovi, iba mojím posolstvom alebo mojím Slovom alebo skrze mňa, je toto isté. Znamená to toľko ako: „Nikto nenájde cestu, iba tým, čo hlásam.“ Jedno znamená to isté ako druhé. Podobne, ak povie: „Prinášam vám svojim posolstvom možnosť vzkriesenia z hmotnosti a tým aj život,“ alebo: „Svojím Slovom som pre vás vzkriesenie i život.“

Ľudia majú pochopiť **zmysel** slov a neprivádzať do zmätku samých seba vždy nanovo slovičkárstvom. – – –

64. Čo oddeľuje dnes tak mnoho ľudí od Svetla.

AKO hlboká noc spočíva jemnohmotné temno nad touto zemou! Už veľmi dlho. Drží zem v dusivom objatí tak tesne a pevne, že každý vystupujúci svetlý cit podobá sa plameňu, ktorý bez kyslíka stráca silu a rýchlo blednúc klesá do seba a uhasína. Strašný je tento jemnohmotný stav, ktorý sa toho času prejavuje vo svojom najhoršom účinku. Kto by smel len na päť sekúnd pozerat' na toto dianie, tomu by zdesenie zobralo všetku nádej na záchranu!–

A to všetko bolo spôsobené len previnením samotných ľudí. Ich vinou pre sklon k nízkemu. Najväčším nepriateľom pritom bolo si ľudstvo samo. Dnes sa vystavuje nebezpečiu i tých málo, ktorí opäť vážne usilujú nahor, že budú **spolustrhnutí** do hlbín, kde tí ostatní teraz dozrievajú s príšernou rýchlosťou.

Podobá sa to objatiu, za ktorým bezpodmienečne nasleduje smrteľné vstrebanie dusným, hustým bahnom, kde všetko bezhlasne zahynie. To už nie je zápas, ale len tiché, nemé, príšerné hrdúsenie.

A človek to nepoznáva. Duchovná lenivosť ponecháva ho slepým voči tomuto skazonosnému daniu.

Bahno však vysielala neustále svoje jedovaté výpary, ktoré oslabujúc ešte silných a ostražitých, aby aj oni usínajúc, bezvládni tiež klesli s ostatnými.

Tak to dnes vyzerá na tejto zemi. To nie je obraz, čo tým rozvíjam, ale **život!** Skutočne sa trvalo také dianie odohráva, pretože všetko jemnohmotné má formy, vytvorené a oživované cítením ľudí. A to je prostredie čakajúce na ľudí, až budú musieť odísť z tejto zeme a nebudú môcť byť odvedení nahor na jasnejšie a krajšie nivy.

Temno sa však sťahuje stále **viac**.

Preto sa blíži čas, keď táto zem bude musieť byť na nejakú dobu ponechaná vláde temna bez priamej pomoci zo Svetla, pretože si to ľudstvo vynútilo svojím chcením. Následky chcenia väčšiny ľudí **museli** privodiť tento koniec. – Je to doba, ktorú smel kedysi vidieť Ján, kedy Boh zahaľuje svoju tvár. –

Všade vôkol je noc. Avšak v najväčšej núdzi, keď všetkému i tomu lepšiemu, hrozí utonutie, začínajú tiež súčasne svitať ranné zore! Ale ranné zore prinesú vopred bolesti veľkej očisty. Táto očista je nevyhnutná prv, ako bude môcť začať záchrana všetkých vážne hľadáajúcich; avšak nikomu z tých, ktorí usilujú o nízke, **nebude** môcť byť podaná pomocná ruka! Budú sa musieť zrútiť až do tých hrôzyplných hlbín, kde jedine ešte môžu dúfať v prebudenie, a to v utrpeniach, v ktorých sa musia zoškliviť sami sebe.

Tí, ktorí doteraz mohli s posmechom a zdanlivo beztréstne klásť prekážky všetkým nahor usilujúcim, zmlknú a zamyslia sa, až nakoniec ešte zobrajúc a nariekajúc úpenlivo budú prosieť o pravdu.

Nebude to potom pre nich také ľahké, budú nezadržateľne prevedení medzi mlynskými kameňmi železných zákonov Božskej spravodlivosti, až kým v **prežití** nedôjdu k poznaniu svojich omylov.–

Na svojich cestách mohol som spoznať, že medzi lenivých ľudských duchov bola vnesená horiaca pochodeň môjho Slova, ktoré vysvetľuje, že žiaden človek nemôže božské nazvať svojím vlastníctvom, zatiaľ čo práve teraz vynakladá sa mnoho úsilia na to, objaviť Boha **v sebe**, a tak sa dokonca tiež sám stať Bohom!

Moje Slovo vzbudilo preto mnohokrát nepokoj a ľudstvo sa chce vzpieraním proti nemu brániť, pretože chce počuť len uspávajúce a upokojujúce slová, ktoré sa mu zdajú **príjemné!**

Všetci takto sa vzpierajúci sú len zbabelci, ktorí sa skrývajú sami pred sebou, len aby zostali v šere, kde sa dá tak krásne a pokojne snívať podľa **vlastného** priania.

Nie každý môže znieť, aby bol vystavený svetlu Pravdy, ktoré osvetlí jasne a nemilosrdne nedostatky a škvrny na jeho rúchu.

Úsmevom, posmechom alebo nepriateľstvom snažia sa takíto ľudia zabrániť príchodu dňa, ktorý dá zreteľne poznať, na akých hlinených nohách stojí ich neudržateľná stavba modly, ich „ja“. Takíto pocháblí hrajú so sebou len maškarnú zábavu, po ktorej bude neúprosne nasledovať šedá popolcová streda. Vo svojich mylných názoroch chcú predsa zbožňovať len samých seba a v tom sa cítia pozemsky šťastní, spokojní. Už vopred považujú za nepriateľa **toho**, kto ich vyruší z tejto záhaľky!

Ale všetko to vzpieranie im **tentoraz** nič nepomôže!

Sebazbožňovanie, ktoré sa prejavuje tvrdením, že božské je v človeku, je špinavé ohmatávanie vznešenosti a čistoty vášho Boha, čo **znesväcuje** pre vás to najsvätejšie, k čomu vzhlíadate s najblaženejšou dôverou! –

Vo vašom vnútri stojí oltár, ktorý má slúžiť k uctievaniu vášho Boha. Týmto oltárom je vaša schopnosť vyciťovania. Ak je čistá, má spojenie priamo s duchovným a tým i s rajom!

Potom bývajú chvíle, kedy aj vy môžete plne precítiť blízkosť svojho Boha tak, ako sa to často stáva v najhlbšej bolesti a v najväčšej radosi!

Potom vycítite Jeho blízkosť rovnako, ako ju trvalo prežívajú veční čisto-duchovní v raji, s ktorými ste v takých chvíľach úzko spojení. Silné rozochvenie, vyvolané poryvom hlbokaj bolesti ako aj veľkej radosi, zatlačí na niekoľko sekúnd všetko pozemsky nízke ďaleko do úzadia, a tým sa uvoľní čistota cítenia, ktorá vytvorí ihneď most k rovnorodej čistote, oživujúcej raj!

To je najvyššie šťastie ľudského ducha, tejto koruny všetkého stvorenia. Veční v raji žijú v ňom trvalo. To prináša nádhernú istotu bezpečnosti. Oni si potom plne uvedomujú blízkosť svojho veľkého Boha, v ktorého sile stoja, ale pritom tiež uznávajú ako samozrejmé, že sú na svojej najvyššej výške a nebudú nikdy schopní uzrieť Boha.

To ich však nermúti, ale v poznaní Jeho neprístupnej veľkosti nachádzajú jasavú vďaku za Jeho nevýslovnú milosť, stále poskytovanú domýšľavému tvorovi.

A toto šťastie môže prežívať už aj pozemský človek. Je celkom správne, keď sa hovorí, že pozemský človek v posvätných okamžikoch tuší blízkosť svojho Boha. Stáva sa to však rúhaním, ak niekto chce z tohoto zázračného mosta uvedomenia si Božej blízkosti vyvodzovať tvrdenie, že má sám v sebe iskru Božstva.

Ruka v ruke s týmto tvrdením kráča aj znižovanie Božej lásky. Ako možno merať Božiu lásku meradlom lásky ľudskej? Alebo ešte viac, ako ju možno radiť, čo do hodnoty, ešte **pod** lásku ľudskú? Len sa pozrite na ľudí, ktorí si predstavujú Božiu lásku ako najvyšší ideál len tak, že všetko celkom ticho strpí a k tomu ešte všetko odpúšťa! Chcú spoznávať Božské **v tom**, že strpí od ďaleko nižších **tvorov** všetku nevychovanosť, ako je tomu len u najväčšieho slabocha, ako u najzbabeljšieho človeka, ktorým sa preto pohŕda. Premýšľajte predsa o tom, aká je v tom zakorenená nesmierna potupa!

Ľudia chcú beztrestne hrešiť, aby potom svojmu Bohu spravili nakoniec radosť tým, keď si dajú od neho odpustiť hriechy bez toho, že by ich odpykali! Také niečo predpokladať môže len nesmierna obmedzenosť, trestuhodná lenivosť alebo poznanie beznádejnej vlastnej slabosti k dobrému chceniu ku vzostupu. Jedno je však práve tak zavrhnutiahodné ako druhé.

Predstavte si Božiu lásku! Krištáľovo jasnú, žiarivú, čistú a veľkú! Mohli by ste pritom myslieť, že by mohla byť tak sladkasto slabošská, tak ponížujúco povolná, ako by to ľudia tak radi chceli? Chcú vybudovať mylnú veľkosť tam, kde si **prajú** slabosť, maľujú si klamný obraz, len aby si sami mohli ešte niečo pritom predstierať, aby sa mohli upokojovať nad vlastnými chybami, prenechávajúcimi ich ochotne slúžiť temnu. Kde je pritom sviežosť a sila, ktoré nevyhnutne patria ku krištáľovej čistote Božej lásky? Božia láska je neoddeliteľná od najprísnejšej Božej spravodlivosti. Ona je dokonca touto spravodlivosťou. Spravodlivosť je láskou a láska opäť spočíva len v **spravodlivosti**. Len v tom tiež spočíva božie odpustenie.

Je správne, keď cirkvi tvrdia, že Boh **všetko** odpúšťa! A **skutočne** odpúšťa! V protiklade ku človeku, ktorý považuje za trvalo nehodného dokonca i toho, kto odpykal nejakú malú vinu. Takýmto spôsobom myslenia sa dvojnásobne previnuje, pretože pritom nekoná podľa vôle Božej. Tu chýba ľudskej láske spravodlivosť.

Pôsobenie tvorivej vôle Božej očisťuje každého ľudského ducha od jeho viny tým, že človek sám všetko prežije, alebo sa dobrovoľne polepší, len čo sa usiluje do výšin.

Ak sa vráti z týchto mlynov v hmotnosti späť do duchovného, tak stojí v ríši svojho Stvoriteľa čistý a nehrá rolu, **v čom** sa kedy previnil! Presne taký čistý ako ten, čo nikdy nepochybil. Avšak pôsobením Božských zákonov vykročí ako **prvý** na svoju cestu ten, kto nikdy neschybil a v **tejto** skutočnosti spočíva záruka Božieho odpustenia, záruka jeho milosti!

Nepočívame dnes často krát zdesenú otázku: Ako mohli nadísť tieto roky takej biedy z vôle Božej? Kde zostáva pritom láska, kde spravodlivosť? Takto sa pýta **ľudstvo**, tak sa pýtajú **národy**, často rodiny i jednotlivci! Nemalo by to byť pre každého skôr dôkazom, že

Božia láska je **predsa** trochu **iná**, ako sa mnohí domnievajú? Pokúste sa raz predsa len domyslieť až **do konca** Božiu lásku, ktorú si ľudia krčovite snažia predstavovať ako všetko odpúšťajúcu! Má to všetko bez ich odpykania znášať a nakoniec ešte všetko veľkomyseľne odpúšťať. To by musel byť žalostný výsledok! Považuje sa človek za takého cenného, že tým má trpieť jeho Boh? Alebo podľa toho ešte za cennejšieho ako Boh? Čo všetko je skryté v tejto namyslenosti ľudí. –

Pri pokojnom uvažovaní musíte naraziť na tisíce prekážok a k záveru môžete prísť len **vtedy**, keď Boha znížite a urobíte ho nedokonalým.

On ale bol, je a zostane dokonalým, bez ohľadu, ako sa k tomu stavajú ľudia.

Jeho odpustenie spočíva v **spravodlivosti**. V ničom inom. A jedine v tejto neochvejnej spravodlivosti spočíva tiež veľká, doteraz tak zneužívaná láska!

Odvynite si pritom merať podľa pozemského. Božia spravodlivosť a Božia láska platia ľudskému **duchu**. Hmotné pritom vôbec nerozhoduje. Veď je **sformované** len ľudským duchom samotným a bez ducha nemá života.

Prečo sa tak často mučíte čisto pozemskými maličkosťami, ktoré pociťujete ako vinu, hoci ňou vôbec nie sú.

Len to, čo **duch** pri čine **chce**, je rozhodujúcim pre Božské zákony vo stvorení. Avšak táto duchovná vôľa nie je činnosťou myšlienkovou, ale najvnútornejším cítením, to vlastné chcenie v človeku; jedine to môže viesť do pohybu zákony záhrobia a tiež ich samočinne do pohybu uvádza.

Božia láska sa nenechá ľuďmi strhnúť; v nej spočívajú vo stvorení tiež železné zákony Jeho vôle, nesenej láskou. A tieto zákony sa prejavujú tak, ako sa k nim človek správa. Môžu ho priviesť až do blízkosti Božej, alebo utvoria priehradu, ktorú nemožno nikdy rozboriť inak ako konečným podrobením sa človeka, to je potom to isté ako poslušnosť, v ktorej jedine môže nájsť svoju spásu a svoje šťastie. Je to **jednoliate**, veľké dielo, ktoré nevykazuje nijaké nedostatky, žiadnu medzeru. Každý blázon a každý hlupák, ktorý chce niečo iné, rozbije si pri tom hlavu. –

Božia láska činí pritom len to, čo každému ľudskému duchu **prospieva**, nezáleží na tom, či to pôsobí na zemi človeku radosť a či sa mu to zdá príjemným. Siahla **d'aleko** nad to, pretože ovláda celé bytie.–

Nejeden človek si dnes veľmi často myslí: Ak sa očakáva bieda a zničenie, aby sa privodila veľká očista, tak musí byť Boh natoľko spravodlivý, že vyšle vopred hlásateľ a pokánia. Človek musí byť predsa vopred varovaný. Kde je Ján, ktorý nám zvestuje prichodiace udalosti?

To sú nešťastníci vo svojej velikánskej myšlienkovvej prázdnote! Za takými hlasmi sa skrýva len namyslenosť najväčšej dutosti. Veď by ste ho predsa pranierovali, do žalára uvrhli!

Otvorte predsa oči a uši! Nie je dosť vážnych výstrah v hromadiaciach sa úkazoch prírodných a katastrofách? Nehovorí stav v Rusku a Číne vážnou rečou? Veď aj Nemci z blízkych pohraničných krajov sa často sťažujú na útlak svojich nepriateľov! Avšak **v tanci** sa ľahkomyseľne prechádza cez všetky biedy a hrôzy blížnych d'alej! **Nechce** sa už nič vidieť ani počuť! –

Aj hlásateľ pokánia išiel vopred, už pred dvomi tisícami rokov a Slovo učené telom ho bezprostredne nasledovalo. Ľudia sa však snažili horlivo zmazať a zatemniť čistý lesk Slova, aby pomaly uhasla prítazlivá sila jeho žiarenia. –

A všetci, ktorí chcú vyprostiť Slovo z popínavého porastu, musia čoskoro vycítiť, ako sa poslovia z temnot krčovite snažia zabrániť každému radostnému prebudeniu!

Ale dnes sa už nebude opakovať znova to, čo sa dialo za dôb Kristových! Vtedy prišlo Slovo! Ľudstvo malo svoju slobodnú vôľu a rozhodlo sa vtedy v podstate pre zamietnutie, v hlavnej veci a tým pre zavrnutie! Od tej doby boli podrobení zákonom, ktoré sa samočinne

pridružili k vtedajšiemu prejaveneému slobodnému rozhodnutiu. Na ceste, ktorú si ľudia sami vyvolili, nachádzali potom všetko ovocie svojho vlastného chcenia.

Kruh sa teraz čoskoro uzavrie. Hromadí sa to stále viac a zdvíha sa do výšky ako val, ktorý sa čoskoro zrúti na ľudstvo, ktoré nič netušiac, žije v duchovnej tuposti. Na konci, v čase naplnenia, prirodzene už mu viac nezostane slobodná voľba!

Musia teraz konečne zožať všetko, čo zasiali vtedy a tiež na neskorších bludných cestách.

Všetci, ktorí kedysi za čias Kristových zavrhovali Slovo, sú dnes opäť vtelení na tejto zemi. Dnes už nemajú nárok na predchádzajúcu výstrahu a opätovné rozhodnutie. Za dvetisíc rokov mali dosť času na rozmyslenie! Tiež ktorí prijíma Boha a jeho stvorenie v nesprávnom výklade a nesnaží sa pochopiť ho čistejšie, neprijal ho **vôbec**. Je to dokonca omnoho horšie, pretože falošná viera zdržiava pochopenie Pravdy.

Beda však tomu, kto Pravdu **falšuje**, alebo **mení** preto, aby sa k nemu zbíhali ľudia, lebo im je to v pohodlnejšej forme aj príjemnejšie. Taký človek neuvažuje na seba len vinu falšovania a zavádzania, ale nesie tiež celú zodpovednosť za tých, ktorých sa mu podarilo privábiť tým, že učinil Pravdu pohodlnejšou alebo prijateľnejšou. Jemu **nebude** pomoci, až príde hodina odplaty. Zrúti sa do hlbín, ktoré ho už nikdy nevydajú, a to právom! Aj to smel vidieť Ján a vo svojom Zjavení pred tým varoval.

A keď začne raz veľká očista, tentoraz nezostane človeku čas, aby sa vzpíeral, alebo dokonca staval na odpor voči tomuto daniu. Božie zákony, o ktorých si človek tak rád robí nesprávny obraz, prejavajú sa potom neúprosne.

Práve v čase najväčších hrôz, aké kedy zem zažila, ľudstvo konečne spozná, že Božia láska je veľmi ďaleko od zmäčkilosti a slabosti, ktoré sa jej opovážlivo pripisujú.

Viac ako polovica všetkých ľudí v prítomnosti nepatrí vôbec na túto zem!

Už za niekoľko tisícročí toto ľudstvo pokleslo natoľko a žije **tak** silne v temnote, že svojím nečistým chcením vybudovalo mnoho mostov k temným sféram, ležiacim veľmi hlboko **pod** úrovňou tejto Zeme. Žijú tam hlboko kleslí, ktorých jemnohmotná tiaž doteraz nikdy nepripúšťala možnosť dostať sa na túto zemskú pláň.

V tom spočívala **ochrana** pre všetkých žijúcich na zemi práve tak, ako aj pre týchto temných samotných. Sú oddelení prirodzeným zákonom jemnohmotnej tiaže. Tam dolu môžu sa vyzúriť vo svojich náruživostiach, vo všetkých nízkostiach, bez toho, že by tým spôsobili škodu. Ba naopak. Ich nespútané vyžívanie zasahuje len takých, ktorí sú rovnakého druhu práve tak, ako vyžívanie sa týchto druhých zase zasahuje ich. Trpia tak obojstranne, čo vedie k dozrievaniu, nie však k ďalšej vine. Pretože utrpením môže sa časom v nich prebudiť odpor voči nim samotným a s odporom i pranie uniknúť z tejto ríše. Toto pranie vedie neskoršie k mučivému zúfalstvu, ktoré môže nakoniec vyústiť do najvrúcnejších modlitieb, a tým aj vo vážne chcenie k polepseniu.

Tak sa to malo stať. Avšak nesprávnym chcením ľudí stalo sa inak!

Ľudia svojím **temným** chcením vytvorili most do oblasti temna. Podali tak tam žijúcim ruku a umožnili im pomocou príťažlivej sily rovnakého druhu dostať sa hore na zem. Tu našli títo temní prirodzene aj príležitosť k novej inkarnácii, ktorá pre nich podľa normálneho svetového diania nebola ešte predurčená.

Lebo na zemi, kde prostredníctvom hrubohmotnosti môžu žiť **spoločne** so svetlejšími a lepšími, spôsobujú len škodu a uvažujú na seba novú vinu: To nemôžu vo svojich nížinách; lebo ich seberovným prináša nízkosť len úžitok, pretože v tom konečne predsa spoznajú napokon samých seba a naučia sa mať k tomu odpor, čo prispeje k polepseniu.

Túto normálnu cestu vývoja teraz **porušil** človek použitím svojej slobodnej vôle k nízkym činom, čím vytvoril jemnohmotné mosty k oblasti temna, takže tam kleslí mohli sa ako divá svorka vrhnúť na pozemskú pláň a teraz s jasotom zaľudniť jej najväčšiu časť.

Pretože svetlé duše musia ustúpiť pred temnom tam, kde temno získalo pevnú pôdu pod nohami, bolo pre temnejšie duše, ktoré sa tak neoprávnene dostali na pozemskú úroveň, ľahké

dospieť ku vteleniu niekedy aj tam, kam by inak bola vošla len svetlá duša. Temná duša sa v takom prípade zachytila prostredníctvom niekoho z okolia nastávajúcej matky, ktorý jej to umožnil udržať sa a zapuďiť svetlú, aj keď matka alebo otec patria ku svetlejším.

Tým sa vysvetľuje tiež hádanka, ako mohla prísť nejedna čierna ovca k dobrým rodičom. Ak však nastávajúca matka dbá lepšie na seba a na svoje bližšie okolie, na svoje styky, tak sa toto **nemôže** stať.

Možno teda v tom vidieť len **lásku**, keď záverečné pôsobenie zákonov celkom spravodlivo zmetie konečne z pozemskej úrovne tých, ktorí sem **nepatria**, aby sa zrútili do tej ríše temna, kam podľa svojho druhu prináležia. Tak už nebudú môcť viac prekážať svetlejším dušiam vo vzostupe a uvažovať na seba novú vinu; snád ešte predsa dozrú v zošklivení si svojho vlastného prežívania. --

Príde samozrejme doba, ktorá oceľovým zovretím uchopí srdcia **všetkých** ľudí, keď so strašnou neúprosnosťou bude z každého ľudského tvora vyhladená duchovná pýcha. Potom zmizne i všetka pochybnosť, ktorá bráni ľudskému duchu poznať, že Božské nie je v ňom, ale vysoko **nad** ním. Že môže byť jedine ako najčistejší **obraz** na oltári jeho vnútorného života, ku ktorému vzhliada v pokornej modlitbe. --

Nie je to blud, ale vina, keď si ľudský duch priznáva, že by chcel byť tiež Božským; takéto vypínanie musí ho priviesť k pádu, pretože sa to rovná pokusu vyrvať Bohu žezlo z ruky a strhnúť ho na ten istý stupeň, ako zaujíma človek, ba ktorého doteraz ani nedosiahol, pretože chcel byť niečím **viac**. Hľadá do výšin, ktoré predsa nemôže nikdy dosiahnuť, ba ani poznať. Tak nevšímavo prehliadal každú skutočnosť, urobil zo seba pre stvorenie nielen neprospešného tvora, ale čo je ešte horšie, **škodcu!**

V dôsledku svojho nesprávneho vlastného stanoviska bude mu nakoniec dokázané s hrozivou zreteľnosťou, že vo svojom terajšom, tak hlbokom úpadku neznamena ani len tieň Božskosti. Celý poklad pozemského vedenia, ktorý namáhavo nazhromaždil po tisícročia, ukáže sa jeho zdesenému pohľadu ako **ničotný**, bezmocne zažije sám na sebe, ako ovocie jeho jednostranného pozemského úsilia stáva sa mu zbytočnosťou, dokonca niekedy i kliatbou. **Potom nech sa rozpomenie na svoju vlastnú božskosť, ak bude môcť!** --

Nutne mu v ústrety zahrní: „Na kolená, tvor, pred tvojím Bohom a Pánom! Nepokúšaj sa rúhavo sám sa povyšovať na Boha.“ --

Vlastné povyšovanie lenivého ľudského ducha už ďalej nejde. --

Až potom bude môcť toto ľudstvo pomýšľať aj na vzostup. To je potom tiež tá doba, v ktorej sa zrúti všetko, čo nestojí na správnom základe. Klamné existencie, falošní proroci a združenia utvorené okolo nich rozpadnú sa sami od seba! Takto potom budú zjavné tiež všetky doterajšie nesprávne cesty. Nejednen samolúby potom s úžasom spozná, že stojí nad priepasťou a súc nesprávne vedený, rúti sa rýchlo nadol, zatiaľ čo sa pyšne domnieval, že vystupujúc blíži sa už ku Svetlu! Spozná, že otvoril ochrannú bránu bez toho, že by mal za ňou obranu v plnej sile. Že pritiahol na seba nebezpečia, ktoré by v prirodzenom dianí bol prekonal. Blaho tomu, kto potom nájde pravú cestu k obratu!

65. Volanie po vodcovi.

POZRIME sa raz bližšie na všetkých ľudí, ktorí dnes obzvlášť horlivo hľadajú duchovného vodcu a očakávajú ho s vnútorným povznesením. Podľa ich mienky sú duchovne tak dôkladne pripravení, že by ho spoznali a začuli jeho slovo!

Čo pri pokojnom pozorovaní vidíme, sú veľmi mnohé roztrieštenosti. Kristovo poslanie napríklad pôsobilo na mnohých ľudí neobyčajným spôsobom. Utvorili si o ňom nesprávny obraz. Príčinou toho bolo, ako obyčajne, nesprávne sebahodnotenie, vypínavosť.

Namiesto predchádzajúcej úcty a zachovania samozrejmeho odstupu, ako aj ostrého ohraničenia voči svojmu Bohu, nastúpilo na jednej strane nariekajúce žobranie, ktoré chce len prijímať, ale za žiadnu cenu nechce pritom nič robiť. To „modli sa“ ľudia síce prijali, ale že pritom stálo ešte „a pracuj“, „pracuj na sebe samom“, o tom nechceli nič vedieť.

Na druhej strane považujú sa za takých samostatných, takých nezávislých, že by mohli sami všetko vykonávať a pri troške námahy dokonca sa stať Božskými.

Je tiež mnoho ľudí, ktorí len požadujú a očakávajú, že Boh má behať za nimi. Ak už raz poslal svojho Syna, podal tým dôkaz, ako veľmi mu záleží na tom, aby sa mu ľudstvo priblížilo, snáď ich pravdepodobne dokonca i potrebuje!

Kde sa len pozrieme, všade nachádzame len domýšľavosť, žiadnu pokoru. Chýba správne sebaocenenie. –

Predovšetkým bude potrebné, aby človek zostúpil zo svojej umelej výšky, aby mohol byť **skutočne človekom** a ako **taký** mohol začať so svojím vzostupom.

Vo svojej duchovnej nadutosti sedí dnes na strome, na úpäť vrchu, namiesto toho, aby stál pevne a isto oboma nohami na zemi. Preto ani nebude môcť nikdy vystúpiť na vrch, pokiaľ zo stromu nezlezie, alebo nespadne.

Medzitým však došli hore až na vrchol pravdepodobne všetci tí, ktorí kráčali pokojne a rozumne po zemi svojou cestou popod jeho strom a na ktorých sa on pyšne díval.

Udalosti prídu mu však na pomoc; lebo strom za krátky čas **spadne**. Snáď si potom človek spomenie ešte raz na lepší spôsob, keď sa tak nečakane a nejemne nájde na zemi z kolísavej výšky. Ale potom je pre neho najvyšší čas, nezostane mu ani hodina k premeškaniu.

Dnes si mnohí myslia, že to môže ísť i naďalej v nepopriadku tak, ako sa to dialo po tisícročia. Široko a pohodlne sa rozvaľujú vo svojich kreslách a očakávajú silného vodcu.

Ale **ako** si predstavujú tohto vodcu! Je to skutočne na poľutovanie.

Predovšetkým očakávajú od neho, alebo presnejšie povedané, **požadujú** od neho, aby **on** pripravil každému jednotlivcovi jeho cestu nahor ku Svetlu! **On** sa má namáhať stavať mosty na ceste Pravdy pre stúpcov **každého** vyznania! **On** to má urobiť také ľahké a zrozumiteľné, aby tomu mohol každý rozumieť bez námahy. Jeho slová musia byť volené tak, aby ich správnosť presvedčila bez všetkého malých i veľkých všetkých vrstiev.

Len čo sa však človek musí namáhať a sám rozmýšľať, potom to nie je pravý pomocník. Pretože ak je povolaný svojím slovom viesť a ukazovať tú pravú cestu, prirodzene musí sa o ľudí i starať. Je to predsa **jeho** vecou ľudí presvedčať a prebúdzat! Ved' Kristus za to položil aj svoj život.

Všetci, ktorí dnes takto myslia a je ich veru mnoho, ktorí k tomu patria; ktorí sa nemusia vôbec namáhať, lebo sa podobajú pochabím pannám a idú v ústrety svojmu „príliš pozde“!

Vodca ich iste **neprebudí**, ale nechá ich celkom pokojne ďalej spať, až kým sa brána nezavrie a oni nebudú môcť nájsť vstup ku Svetlu, pretože sa nemohli zavčasu oslobodiť z dosahu hmotnosti, hoci im Slovo vodcu k tomu ukazovalo cestu.

Ved' človek nie je taký cenný, ako si namýšľa. Boh ho nepotrebuje, ale on potrebuje Boha!

Pretože ľudstvo pri svojom takzvanom pokroku už dnes ani vlastne nevie, čo **chce**, musí sa konečne dozvedieť, čo **robiť má**. Ľudia tohto druhu prejdú okolo pomocníka, hľadajúc a povýšene karhajúc práve tak, ako kedysi chodili okolo **toho**, na ktorého príchod už bolo všetko pripravené zjaveniami.

Ako je možné **takto** si predstavovať duchovného vodcu! On nebude činiť ľudstvu **ani najmenších** ústupkov! Bude **vyžadovať** všade tam, kde sa očakáva, že bude dávať!

Avšak ten človek, ktorý vie vážne rozmýšľať, ten ihneď spozná, že práve v prísnej, **bezpodmienečnej požiadavke** pozorného myslenia spočíva to najlepšie, čo potrebuje k záchrane ľudstvo, už tak hlboko upadnuté do duchovnej lenivosti! Práve tým, že vodca už vopred vyžaduje pre pochopenie svojich slov duchovnú čulosť a **vážne** chcenie, námahu, odlučuje hravo hneď na začiatku plevy od pšenice. Je v tom samočinné pôsobenie ako v Božských zákonoch. Ľuďom sa i tu deje presne podľa ich skutočného chcenia. –

Teraz je ešte jeden druh ľudí, ktorí si domýšľajú, že sú obzvlášť čulí!

Títo si o vodcovi prirodzene utvorili celkom iný obraz, ako sa možno o tom dočítať zo správ. Nie je však menej groteskný; oni však očakávajú od neho ... akrobata ducha!

Tak či tak už totiž tisíce ľudí prijalo, že jasnovidectvo, jasnočujnosť, jasnocítenie atď. bolo veľkým pokrokom, čo však v skutočnosti tak **nie je**. Takto naučené, vypestované, alebo dokonca ako nadanie prinesené, nemôže sa nikdy povzniesť nad pozemský vplyv, pohybuje sa teda len v nižších hraniciach, ktoré si nemôžu nikdy nárokovať na nejakú výšku a ostávajú preto takmer bezcenné.

Chce sa snáď ľudstvu pomôcť k vzostupu **tým**, že sa mu ukážu jemnohmotné veci rovnakého stupňa, alebo sa naučí ich vidieť, či počuť?

Toto nemá čo robiť s vlastným vzostupom ducha. Práve tak nemá účel pre pozemské dianie! Sú to len duchovné artistické kúsky, viac-menej zaujímavé pre jednotlivcov, **ale** pre všetko ľudstvo **úplne bez ceny!**

Je však ľahko pochopiteľné, že všetci takíto si prajú rovnakého pomocníka, ktorý to nakoniec dokáže lepšie ako oni sami. –

Je však ale veľký počet, ktorí v tom zachádzajú ešte ďalej, až do smiešnosti. Berú to predsa však veľmi vážne.

Pre nich platí napríklad ako základná podmienka na dôkaz vodcovstva, že vodca... nesmie prechladnúť! Kto môže prechladnúť, ten je už vylúčený, lebo podľa ich mienky, to nevyhovuje ideálu vodcu. Silný musí byť v každom prípade v prvom rade svojim duchom povznesený nad tieto maličkosti.

Možno to znie trochu strojene a smiešne, ale je vzaté len zo skutočnosti a znamená to slabú odozvu niekdajšieho volania: „Ak si Syn Boží, pomôž si sám a zostúp z kríža!“ -- Tak sa kričí aj dnes, skôr než je taký vodca vôbec v dohľade!

Úbohí, nevedomí ľudia! Ten, kto pestuje svoje telo **jednostranne** tak, že pod nátlakom ducha stáva sa dočasne necitlivým, ten nie je v žiadnom prípade vynikajúcim velikánom. Tí, ktorí ho obdivujú, podobajú sa deťom minulých storočí, ktoré s otvorenými ústočkami a lesknúcimi očami sledovali krkolomné kúsky potulných artistov, pričom sa v nich prebúdzalo vrúcne prianie môcť predvádzať tiež niečo podobné.

A ako vtedajšie deti v tomto čisto **pozemskom** odbore nie sú o nič ďalej ani mnohí takzvaní hľadajúci ducha alebo hľadajúci Boha v dnešných časoch v **duchovnej** oblasti!

Uvažujme ešte ďalej: Kočovní ľudia starých čias, o ktorých som práve hovoril, vyvíjali sa stále viac a viac, až sa z nich stávali cirkusoví a varietní akrobati. Ich šikovnosť vzrástla nesmierne a tisíce rozmazaných ľudí sa denne prizerajú na ich výkony ešte dnes, vždy s novým úžasom a často i s vnútorným mrazením.

Ale majú z toho **úžitok pre seba?** Čo si odnášajú po takých hodinách? I napriek tomu, že niektorý akrobat riskuje aj svoj život pri takých predstaveniach. Nič, ani to najnepatrnejšie; lebo len všetky tieto veci i pri svojej najvyššej dokonalosti musia zostať **vždy** v rámci

varietných divadiel a cirkusov. Budú slúžiť vždy len pre zábavu, ale nikdy nebudú ľudstvu na úžitok.

Takáto akrobacia sa dnes hľadá na **duchovnom** poli ako meradlo pre veľkého vodcu!

Ponechajme takýmto ľuďom duchovných komediantov! Čoskoro sa dožijú toho, kam to povedie! Oni ani nevedia, **o čo** sa tým vlastne usilujú. Mylne sa domnievajú: Veľkým môže byť len ten, ktorého duch tak ovláda telo, že ono už viac nepozná chorobu!

Každý taký výcvik je jednostranný a jednostrannosť prináša len čosi nezdravé a choré! Takými vecami sa **duch neposilňuje**, ale **telo len oslabuje!** Porušuje sa nutná rovnováha pre zdravý súlad medzi telom a duchom a končí to tak, že taký duch sa omnoho včasnšie odpúta od týraného tela, ktoré mu už viac nemôže poskytnúť zdravú oporu pre pozemské prežívanie. To však duchu potom **chýba** a on prichádza **nezrelý** do záhrobia. Svoj pozemský život bude musieť prežiť **ešte raz**. Sú to umelé duchovné kúsky, nič viac, dejú sa na úkor pozemského tela, ktoré má v skutočnosti duchu **pomáhať**. Telo **patrí** k určitému časovému úseku vývoja ľudského ducha. Len čo je však telo oslabované a potlačované, potom nemôže byť pre ducha veľmi na úžitok; lebo jeho vyžarovania sú príliš slabé na to, aby duchu poskytli v hmotnosti plnú silu, ktorú potrebuje.

Len čo chce človek potlačiť chorobu, musí priviesť telo do násilného duchovného vytrženia, podobne ako v malom rozsahu strach pred zubným lekárom môže zahnať bolesť zubov. Také stavy vysokého vzrušenia telo vydrží bez ujmy na zdraví raz, snád i viackrát, nie však trvalo, bez vážneho poškodenia.

A keď vodca **toto** robí, alebo k tomu radí, potom nie je hoden byť vodcom, pretože sa tým prehrešuje proti prirodzeným zákonom stvorenia. Pozemský človek má opatrovať svoje telo ako zverený mu majetok a má sa snažiť udržiavať zdravú harmóniu medzi duchom a telom. Ak je táto porušovaná jednostranným potlačovaním, potom to nie je ani pokrok, ani vzostup, ale bezvýhradne prenikavá prekážka pri plnení jeho úlohy na zemi, ba aj v **hmotnosti** vôbec. Plnosť sily ducha, potrebnej pre jeho pôsobenie v **hmotnosti**, sa pritom stráca, pretože duch potrebuje v každom prípade silu neutlačovaného pozemského tela, ktoré má byť s ním v harmónii! Ten, ktorého na základe takých vecí menujú majstrom, je menej ako žiak, lebo vôbec nepozná ani úlohu ľudského ducha, ani čo je potrebné pre jeho vývoj! Je dokonca škodcom ducha!

Takí čoskoro dôjdu k bolestnému poznaniu svojej pochabosti.

Ale každý falošný vodca si bude musieť prežiť **trpkú** skúsenosť! Jeho vzostup v záhrobí bude môcť začať len **vtedy**, keď aj **posledný** z tých, ktorých zdržal svojimi duchovnými hračkami, alebo zaviedol na falošnú cestu, dôjde k poznaniu. Pokiaľ jeho knihy, jeho spisy naďalej pôsobia tu na zemi, je i on zdržiavaný tam v záhrobí, aj keď medzitým došiel k lepšiemu poznaniu.

Kto radí k okultnému školeniu, ten dáva ľuďom kamene miesto chleba a ukazuje tým, že nemá ani poňatia o **skutočnom** dianí v záhrobí, a tým menej ešte o celkovom svetovom dianí!

--

66. Hrubohmotnosť, jemnohmotnosť, vyžarovania, priestor a čas.

PRIŠLO mnoho žiadostí vysvetliť pojmy mojich výrazov hrubohmotnosť a jemnohmotnosť. Hrubohmotnosť je všetko to, čo človek môže vidieť svojimi **pozemskými** očami, čo **pozemsky** pociťuje a počuje. K tomu patrí tiež to, čo vidí pomocou pozemských prostriedkov a čo ešte uvidí pri ďalších vynálezoch. Ako napr. veci videné mikroskopom. Hrubohmotné je len **určitým** druhom hmotnosti. Veľká oblasť **všetkej** hmotnosti zahŕňa však **viaceré** druhy, ktoré sú už v základe od seba celkom odlišné, a preto sa **nikdy vzájomne nezmiešajú**.

Rôzne druhy hmotnosti ležia nad sebou celkom dolu, na spodku alebo na konci stvorenia. Opäť ako v celom stvorení, začínajúc navrchu najľahším druhom a zostupujúc nadol končiac najťažším a najhutnejším. Všetky tieto druhy hmotnosti slúžia iba ako pomocné prostriedky k vývoju všetkého duchovného, ktoré sa do nich ponára ako semienko do úrodnej pôdy. Presne tak, ako osivo do pôdy, aby mohlo klíčiť a rásť.

Hmotnosť sama osebe je v jednotlivých vrstvách nečinná, bezmocná. Až potom, keď ju prenikne a pospája bytostné, spočívajúce nad ňou, dostane sa jej tepla a oživenia, poslúži ako obaly alebo telá najrôznejších tvarov a druhov.

Ako som už povedal, rôzne druhy hmotnosti sa **nedajú zmiešať**, možno ich však pomocou bytostného viazať a tiež mnohonásobne spájať. V týchto väzbách a spájaniach vznikajú potom teploty a vyžarovania. Každý jednotlivý druh hmotnosti vytvára pritom svoje charakteristické vyžarovanie. Toto sa potom zmieša so žiarením iných, s ním spojených druhov a dohromady dáva veniec žiarenia, ktorý je dnes už známy a nazýva sa skrátka ód alebo vyžarovanie. Tak má svoje vyžarovanie každý kameň, každá rastlina, každé zviera a možno ho pozorovať. Je veľmi rozdielne podľa **stavu** tela, teda obalu alebo tvaru. Preto sa vo venci žiarenia dajú pozorovať i poruchy a podľa toho rozoznať choré miesta obalu.

Veniec žiarenia dáva teda každému tvaru príslušné okolie, ktoré vytvára jednak ochranu pri obrane a jednak most k ďalšiemu okoliu. Okrem toho, dolieha ešte aj na vnútro, aby sa zúčastnilo na vývoji bytostného jadra v tom **najhrubšom** zmysle; lebo v skutočnosti pripájajú sa k vlastnému pôsobeniu vo stvorení ešte mnohé veci. Tieto smiem odvíjať len pomaly, krok za krokom, aby som vážne hľadajúcim uľahčil vniknutie do zákonov stvorenia.

Hmotnosť, pokiaľ nie je preniknutá bytostným, nie je ničím. Čo sme doteraz pozorovali, bolo iba spájanie bytostného s rôznymi druhmi hmotnosti. A to opäť poskytuje **ornú pôdu** pre **ducha!** Bytostné zväzuje, spája a oživuje hmotné; duch však ovláda ako hmotné, **tak aj** bytostné. Len čo duch, teda duchovné sa ponorí k svojmu vývoju do zväzku oživeného bytostným, je mu hmotnosť, z povahy veci, podriadená teda aj s bytostným.

Duchovnému je takto zverená vláda tým najprirodzenejším spôsobom. Je smutné, ak ju použije zle alebo nesprávne! **Vyžarovania**, o ktorých sme práve hovorili, **poskytujú duchu vlastnú výzbroj** k jeho vývinu v hmotnosti. Pôda pre vývin ducha je už pred jeho vnorením starostlivo pripravená bytostným. Obaly sa okolo neho samočinne uzatvárajú k ochrane a jeho úlohou je, aby prepožičanú výzbroj používal správne, k svojmu blahu a vzostupu, ale nie k svojej škode a pádu.

Nie je zaťažko pochopiť, že **ten** druh hmotnosti, ktorý je najsilnejšie zastúpený v obale ducha, musí byť rozhodujúcim pre druh zmesi vyžarovania; preto jestvujúce vyžarovanie najsilnejšieho druhu hmotnosti bude prirodzene vždy prevládať. Ale najsilnejší vplyv na vnútro i navonok bude mať zase to prevládajúce.

Zmes vyžarovania má však omnoho väčší význam, než mohlo ľudstvo doteraz prebádať. Netušia ani desatinu z jej vlastnej úlohy!

Podstata venca žiarenia je smerodajná pre silu vln, t.j. aké vibrácie má prijímať zo systému žiarenia celého vesmíru. Poslucháč a čitateľ nech ponad to neprejde ľahko; nech sa zahĺbi do tej myšlienky a zrazu uvidí pred sebou rozprestreté všetky nervové povrázky stvorenia. Má sa naučiť lepšie ich hodnotiť a používať.

Nech si predstaví prasilu, vyliatu ako žiarenie na dielo stvorenia! Ona ním prechádza do každej časti a každého druhu. A každá časť a každý druh ju dáva ďalej v pozmenenom žiarení. Rôznorodá podstata jednotlivých častí stvorenia prináša tak zmenu v pôvodnom žiarení a táto mení tiež farbu tohto žiarenia. Tak sa celé stvorenie javí ako čarokrásny obraz najnádhernejšieho farebného žiarenia, ako by to nedokázal znázorniť nijaký maliar. A každá časť stvorenia, každá hviezda, dokonca každé jednotlivé teleso nech je sebamenšie a sebanepatrnejšie, podobajú sa jemne brúseným hranolom, ktoré každý prijatý lúč mnohonásobne farebne pozmenený, vyžaruje ďalej. Tieto farby majú v sebe zvonivé tóny, rozliehajúce sa ako zvučiaci akord. Tóny nemajú farieb, ale farby majú tóny. To znamená farby vyžarovania, nie mŕtve farby, nanesené ľudskou rukou. Mŕtve vo vzťahu k farbám vyžarovania.

Oproti tejto mocnej ríši žiarenia stojí teraz duch človeka so svojou výzbrojou vyžarovaní daných mu obalov. Až do prebudenia pohlavnej sily je tento dej ako u kojenca. Hmotné obaly vsávajú do seba svojím žiarením len to, čo potrebujú k dozrievaniu. Avšak so vstupom pohlavnej sily je tu duch plne vyzbrojený, brány k nemu sú tým otvorené a bezprostredné spojenie utvorené. Duchu sa dostáva teraz mnohonásobne zosilneného styku s mocnosťami vyžarovania celého vesmíru!

Podľa toho, ako teraz človek, teda duch rozvíja a ovláda farby vo svojom vlastnom vyžarovaní, tak nalaďuje aj svoje vlny ako u rádia na tie isté farby a prijíma ich potom z vesmíru. Toto prijímanie môže sa práve tak dobre označiť ako priťahovanie alebo priťažlivá sila rovnorodosti. Nezáleží, ako sa to nazve, dej ostáva stále ten istý. Veď farby označujú iba druh a druh udáva farbu. V tom teraz spočíva tiež stratený kľúč k **pravému** kráľovskému umeniu astrológie, ako aj kľúč k liečeniu bylinami, a práve tak aj k popieranému umeniu liečivého magnetizmu. Je v tom kľúč k umeniu života ako aj k stupňom duchovného vzostupu. Týmito stupňami alebo takzvaným rebríkom do neba sa nemieni nič iné, než jednoduchý **nástroj**, ktorý sa má použiť. Oká tejto siete žiarenia vo stvorení sú priečkami tohto rebríka. V tom je **všetko**, celé vedenie a posledné tajomstvo vo stvorení.

Vy, hľadajúci, siahnite do tejto siete žiarenia! Vedome, ale s **dobrým** chcením a v pokornom uznaní vášho Boha, ktorý vám dal toto zázračné stvorenie, ktoré môžete ovládnuť ako v detskej hre, keď už raz budete konečne **poctivo** chcieť a odvrhnete všetku vedeckú domýšľavosť. Najprv musíte zhodiť falošné bremeno z vašich pliec a z vášho ducha, inak sa nemôžete vzpriamiť a oslobodiť.

Aj vo vyžarovanej zmesi ľudského tela musí byť bezpodmienečná harmónia, je to na ochranu ducha, k jeho vývinu a k jeho vzostupu, aby sa mu dostalo plnohodnotných prostriedkov, ktoré mu boli určené v normálnom vývoji stvorenia. Práve výberom stravy, činnosťou tela a vôbec celkovými životnými pomermi v mnohých veciach boli tieto vyžarovania jednostranne posunuté, to vyžaduje vyrovnanie, ak sa má umožniť vzostup. **Dnes toto všetko chorľavie**. Nič nemožno nazvať zdravým.

Človek si teraz môže predstaviť, aký účinok má na systém žiarenia už len samotný výber pokrmov. Voľbou jedál k výžive tela dokáže človek napomáhať vyrovnanie žiarenia tým, že niečo posilní, iné oslabí a prevládajúce tiež odsunie, ak pôsobí nepriaznivo alebo ako prekážka; takže rozhodujúcim bude **to** žiarenie, ktoré je pre neho **priaznivé** a tým aj normálne. Lebo jedine priaznivé môže byť normálnym stavom.

Toto všetko však nemôže spôsobiť vzostup, ani ho privolať; vytvára iba zdravú pôdu pre plnú činnosť ducha. Je vyhradené **jeho chceniu** zvoliť si cestu nahor, stranou alebo tiež cestu nadol.

Telo musí zosilniť tak, ako aj duch, len čo je človek schopný na to dbať. Ale dnes sa v tom skoro všade prehrešuje z nevedomosti. –

Keď hovorím o hrubohmotnosti a o jemnohmotnosti, tak sa to nesmie prijímať tak, akoby jemnohmotnosť mala byť iba zjemnením hrubohmotného. Jemnohmotnosť je úplne **iného** druhu, inej podstaty. Nebude sa môcť nikdy stať hrubohmotným, ale tvorí prechodný stupeň smerom nahor. Tiež u jemnohmotnosti presne tak ako u hrubohmotnosti treba rozumieť, len **obal**, ktorý musí spojiť bytostné, aby ho mohlo oživiť.

Len čo teraz prechádzam k týmto zákonom, musím sa zmieniť, že tieto rozdelenia ani zďaleka nie sú ešte vyčerpané. Preto chcem už teraz povedať, že okrem vedomého a nevedomého duchovného ako aj bytostného prechádzajú stvorením ešte najrôznejšie druhy **prúdov síl** k oživeniu druhov hmotnosti, a tak rôzne prispievajú svojím druhom k vývoju a pokroku. Prúdy síl sú opäť iba to najbližšie, čo nadväzuje na činnosť duchovného a bytostného, alebo lepšie povedané, čo im predchádza a pripravuje pole ich pôsobenia. Čím viac to budeme rozčleňovať a prechádzať do podrobností, tým toho bude pribúdať stále viac a viac.

Postupujúc, jedno sa priraduje k druhému, aby v spojení s predchádzajúcim vytváralo vždy nové odstupňovania. Ale to všetko sa dá náležite vysvetliť; lebo po prvotnom stvorení mohlo vzniknúť len to, čo z neho ako dôsledok vyplývalo. Niečo iné nejestvuje. A táto skutočnosť dáva bezpodmienečne tiež záruku oddelovania a vznikania bez medzier, záruku jasného prehľadu. Vo svojich prednáškach ponúkam teraz **klúč!** Každý poslucháč si potom môže celé stvorenie sám odomknúť.

Keby sa však malo podať všetko naraz, nutne by tým vzniklo dielo, ktorého mnohostrannosť by mohla ľudí zmiatť. Ako doteraz i v ďalších desaťročiach nechám pokojne vychádzať jedno z druhého, bude sa to dať ľahko sledovať a nakoniec pokojne, vedome celkom jasne všetko prehliadnuť. Ľahko pre toho, kto ma bude chcieť až dotedy sledovať. Na začiatku chcem najprv objasniť tie najmohutnejšie základy stvorenia, skôr než sa dotknem všetkých podrobností.

Poslucháčovi a čitateľovi to bude pripadať asi tak ako tvorovi, ktorému vopred ukážem ľudskú kosť a vedľa potom živého človeka v plnej jeho sile a činnosti. Keby dosiaľ nemal poňatia o človeku, tak by v živom človeku nepoznal kosť. Možno by dokonca povedal, že to nepatrí k sebe, alebo že to nie je to isté. Presne tak sa povodí tým, ktorí ma nebudú sledovať v mojich výkladoch až dokonca. Kto sa nevynasnaží všetko chápať s vážnou horlivosťou od začiatku, nemôže **potom**, až dôjdem k posledným vysvetleniam, pochopiť ani celé stvorenie. **Musí** sa snažiť sledovať všetko krok za krokom. –

Pretože som musel hovoriť v hrubých rysoch, prechádzam teraz **pomaly k novým** veciam. Inak by som robil skoky. I tak mi už bolo často povedané, že zo všetkého podávam len jadro, ktoré v širokej verejnosti nie je ľahko zrozumiteľné. Nemôžem však ináč, ak chcem predniesť ešte všetko to, čo povedať mám. Potom by sme museli skončiť v štvrtine, pretože pri širšom výklade by pozemský čas sotva stačil na niečo viac. Prídu iní, ktorí z každej mojej prednášky budú môcť napísať jednu alebo tiež viac kníh. Nemôžem sa teraz s tým zdržovať. – –

Pretože jemnohmotnosť ako som už povedal, je **iného** druhu ako hrubohmotnosť, z toho vyplýva niečo, čoho som sa dosiaľ nedotkol. Aby nevznikli omyly, používal som u niektorých vecí ľudové výrazy, ktoré musím teraz vysvetliť podrobnejšie. Patrí k tomu napr. aj výraz: „Stojac **nad časom a priestorom!**“

To sa vždy týkalo nadpozemského. Vzhľadom k ďalšiemu postupu musíme odteraz hovoriť: Život v jemnohmotnosti je stojaci „nad pozemskými pojmami priestoru a času; lebo aj v jemnohmotnosti je síce pojem priestoru a času, avšak zase **iného druhu**, prispôbený tejto jemnohmotnosti. Pojem priestoru a času jestvuje dokonca v celom stvorení, ale vždy je viazaný na určitý druh! Samotné stvorenie má svoje hranice, a preto aj preň platí ešte pojem priestoru.

Tiež všetky základné zákony, ktoré jednotne prechádzajú celým stvorením, sú vo svojich **účinkoch** vždy ovplyvňované dotýčným druhom stvorenia, a závislé od jeho zvláštností! Preto sa musia následky **určitého zákona** v rôznych častiach stvorenia tiež prejavovať **rôzne**, čo viedlo k mnohým nedorozumeniam, protirečeniam, k pochybnostiam o jednotnosti zákonov stvorenia alebo vôle Božej a tiež k viere v ľubovoľné činy Stvoriteľa. Ale v podstate to všetko spočívalo a spočíva predsa len v nevedomosti človeka o stvorení samom.

O týchto veciach budem obšírnejšie hovoriť až omnoho neskôr, keďže dnes by nutne odvádzali a zahmlievali pozornosť poslucháčov a čitateľov. Vysvetlím to, len čo sa to ukáže potrebným k ďalšiemu porozumeniu. Nezostane nijaká medzera. –

67. Omyl jasnovidectva.

JASNOVIDECTVO! Koľko slávy sa okolo toho vytvára, ale tiež koľko posmechu počuť na jednej strane, zatiaľ čo na druhej strane sa ozýva bojzlivá zvedavosť; ten zbytok je úctyhodné mlčanie. Samotní vidiaci si vykračujú pyšne ako pávy po dvore. Domnievajú sa, že sa im dostalo milosti od Boha a vo svojej vysokomyselnej pokore cítia sa byť vysoko povznesení nad iných. Až príliš radi sa nechávajú obdivovať za niečo, čo im je v skutočnosti práve tak cudzie ako aj ich okoliu, ktoré kladie tak mnoho otázok. Svoju skutočnú nevedomosť zahaľujú do bezobsažného úsmevu, ktorý má predstierať vedačieho. Je to skôr však navyknutý výraz ich bezradnosti voči otázkam, vyžadujúcim ich vlastnú znalosť o tomto dejí.

Oni nevedia v skutočnosti nič viac než kladivo a dláto, ktorými sa rukou umelcovou tvorí nejaké dielo. Ale aj tu sú to opäť len sami ľudia ktorí svojich blížnych, nadaných darom jasnovidnosti, chcú robiť niečím iným, ako skutočne sú, a tým im spôsobujú veľkú škodu. Je to nezdravý stav, ktorý dnes nachádzame všade. „Zrenie“ je vo väčšine prípadov **skutočné**; no vôbec nie čosi také, čo by vyvolávalo obdiv alebo hrôzu; malo by to byť niečo celkom prirodzené. Ale prirodzeným to zostáva len vtedy, keď je tiež pokojne ponechané vlastnému vývoju bez cudzej alebo vlastnej pomoci. Každé **napomáhanie** v tom je práve tak hodné odsúdenia, ako pomáhanie pri telesnom umieraní.

Pravú hodnotu nadobúda jasnovidectvo len opravdivým **poznáním**. Len poznanie samé dokáže dať tejto prirodzenej schopnosti istotu, a tým aj **správne** stanovisko a správny cieľ. Ale že práve to chýba u väčšiny jasnovidných ľudí, je možné ihneď zistiť podľa prílišnej ctižiadostivej horlivosti, spojenej s vystatovaním; takisto i podľa namyslenosti, s ktorou sa vyjadrujú a nepokryte dávajú na obdiv svoje domnelé vedomosti.

A táto klamná predstava vedomostí je práve to, čo takých ľudí nielenže zdržiava v napredovaní, ale priamo ich tak vedie do skazy tým, že ich privádza na scestie v ich snahách, vedúcich **nadol** miesto nahor; pritom to taký, namyslený na svoje vedenie, ani nepozoruje. Pre takých bude najväčšou pomocou, ktorá sa im môže sem-tam prihodiť, že ich jasnovidenie alebo jasnočutie bude pomaly zase slabnúť, kým sa nestratí. To je ich záchrana! Môže sa to stať za priaznivých okolností, ktorých je viac.

Pozorujme teraz jasnovidných ľudí a ich mylné presvedčenie, ktoré prenášajú na ďalších ľudí. Len sami nesú vinu na tom, že celý tento odbor mohol byť zašľapávaný do blata ako falošný a nespoľahlivý.

Čo títo ľudia vidia, je v najpriaznivejšom a v najpokročilejšom prípade druhý stupeň tzv. záhrobia, ak ho chceme rozdeliť na stupne (nie sú tým mienené sféry). Pritom stupeň úrovne

Svetla by bol asi dvadsiaty - to len aby sme dostali približný obraz tohoto rozdielu. Avšak ľudia, ktorí skutočne môžu dovidieť až na druhý stupeň, sa domnievajú, že tým vykonali niečo ohromné a tí, ktorí dovidia iba na prvý stupeň, si väčšinou namýšľajú ešte viac.

Treba si uvedomiť, že človek i pri svojom najväčšom nadaní môže vždy skutočne dovidieť iba tak ďaleko, ako to pripustí jeho vlastná vnútorná zrelosť. **Je pritom viazaný na svoj vlastný vnútorný stav!** Z povahy veci je mu jednoducho nemožné zazrieť a **vidieť skutočne** niečo iné než to, čo je s ním rovnorodé. Čo je teda v oblasti, v ktorej by sa mohol nehatene pohybovať po svojom pozemskom odlúčení. Nie ďalej; lebo vo chvíli, kedy by prekročil hranice záhrobia, určené mu stavom jeho vlastnej zrelosti, musel by ihneď stratiť vedomie o svojom okolí. Sám od seba by túto hranicu tak či tak nemohol prekročiť.

Keby však jeho dušu pri jej vystúpení z tela vzal nejaký obyvateľ záhrobia, patriaci k najbližšiemu vyššiemu stupňu, potom by v jeho náručí, pri prekročení hranice k vyššiemu stupňu, ihneď stratil vedomie, jednoducho by zaspal. Pri návrate naspäť by sa aj napriek svojmu jasnovidnému nadaniu mohol rozpamätať len natoľko, koľko by mu pripustila jeho vlastná zrelosť rozhliaďnúť sa okolo seba v bdelom stave. Nemal by z toho teda nijaký úžitok, ale skôr by uškodil svojmu jemnohmotnému telu.

Čo sa domnieva vidieť nad touto hranicou, nech sú to už krajiny alebo osoby, to nikdy skutočne živo neprežíva, ani osobne nevidí. Sú to vždy iba **obrazy**, ktoré sa mu zjavujú, i keď sa domnieva, že počuje ich reč. Nikdy to nie je skutočnosť. Tieto obrazy sú zdanlivo také živé, že ani sám nedokáže rozoznať, čo sa mu iba zjavuje a čo skutočne prežíva, lebo silnejší duch môže vyvolať také živé obrazy svojou vôľou. Tak sa stáva, že mnohí jasnovidní a jasnočujní ľudia sa pri ich výletoch do záhrobia domnievajú, že sú omnoho vyššie, ako sú v skutočnosti. A z toho pramení tak mnoho omylov.

Aj keď sa niektorí domnievajú, že vidia alebo počujú Krista, tak je to veľký omyl; lebo podľa zákonov stvorenia Božej vôle je celkom nemožné preklenúť túto obrovskú priepasť chýbajúcej rovnorodosti! Syn Boží nemôže prísť do špiritistického krúžku ako na posedenie pri káve, aby tam poctil a obšťastnil návštevníkov, práve tak ani veľkí proroci alebo vyšší duchovia.

Žiadnemu ľudskému duchu, viazanému ešte v tele a krvi, nie je dopriate, aby sa už za pozemského života pohyboval bezpečne a isto v záhrobí, aby všetko nezahalene počul a videl a aby možno len tak ľahko tie stupne nahor prechádzal. Napriek všetkej prirodzenosti táto otázka nie je taká jednoduchá. Zostáva viazaná na zákony, ktoré sa nedajú obísť.

A ak jasnovidný alebo jasnočujný zanedbáva svoje pozemské povinnosti preto, že chce prenikať do záhrobia, premešká tým viac, ako získava. Len čo pre neho nastane potom doba, kedy by mal dozrievať v záhrobí, prejaví sa u neho medzera, ktorú môže vyplniť **len na zemi**. Preto nebude môcť stúpať ďalej nahor; zostane viazaný k určitému miestu a musí sa vrátiť naspäť, aby dohnal zameškané, a to skôr, než bude môcť pomýšľať na ďalší vážny vzostup. Aj pritom je všetko jednoduché a prirodzené, vždy je to iba nutný následok zašlých činov, ktorý sa nedá nikdy viac zmeniť.

Každý stupeň ľudského bytia vyžaduje, aby bol skutočne prežívaný s plnou vážnosťou a s plným chápaním súčasnej prítomnosti. Nedostatok v tom prináša oslabenie, ktoré sa pri ďalšej ceste musí prejavovať stále citelnejšie. Nakoniec tým spôsobí trhlinu a po nej nasledujúce zrútenie, pokiaľ sa taký ešte zavčasu nevráti a chybné miesto nenapraví opätovným prežitím tak, aby bolo pevné a isté.

Tak je to v celom dianí. Ale človek si žiaľ, osvojil chorobný návyk, siahať vždy ďaleko nad seba, pretože sa domnieva, že je niečím viac, ako v skutočnosti je.

68. Druhy jasnoviectva.

DLHO som sa zdráhal odpovedať na rôzne otázky o jasnoviectve, pretože každý človek, ktorý **správne** čítal moje Posolstvo Grálu, musí byť o tom dokonale poučený. Prirodzene za predpokladu, že Posolstvo nečítal ako knihu na skrátenie času alebo s predsudkami, ale že sa do neho vážne zahĺbil a každú vetu považoval za veľmi významnú, že sa musí **namáhať** už sám preskúmať jej obsah a dopátrať sa, ako nevyhnutne patrí k celému Posolstvu; lebo tak to bolo chcené od začiatku.

Duch musí byť pritom bdely. Povrchní ľudia majú byť tým samočinne vylúčení.

Opakoval som viackrát, že istý druh môže byť poznaný vždy len **rovnakým** druhom. Týmito druhmi sú mienené prirodzene druhy stvorenia.

Pozorované zdola nahor, je to druh **hrubohmotného**, druh **jemnohmotného**, druh **bytošného** a ako najvyšší druh **duchovného**. Každý z týchto druhov sa opäť delí na mnoho stupňov, takže ľahko vzniká nebezpečie zámeny stupňov jemnej hrubohmotnosti už so stupňami hrubej jemnohmotnosti. Prechody sú celkom nenápadné, pretože v pôsobení a dianí nie sú tieto druhy snád' pevne spojené, ale iba zasahujú do seba.

Na každom z týchto stupňov sa život prejavuje odlišne. Človek má teraz obal z každého druhu stvorenia, nachádzajúceho sa **pod** duchovným. Jadro samotné je duchovné. Každý obal je vlastne to isté ako jedno telo. Človek je teda duchovné jadro, ktoré vývojom k sebauvedomeniu prijíma ľudskú formu, ktorá pri vzostupnom vývoji ku Svetlu sa neustále idealizuje až k najdokonalejšej kráse, pri zostupe však nadobúda opak toho, čo sa stupňuje až k najgrotesknejším znetvoreninám.

Aby sa predišlo omylu, chcem zvlášť poznamenať, že hrubohmotný obal alebo telo tento vývoj nepodstupuje. Má len málo času na spolupôsobenie a na hrubohmotnej pozemskej úrovni môže byť podrobené len celkom nepatrným zmenám.

Človek na zemi, teda v hrubohmotnosti, nesie **súčasne** na sebe obaly **všetkých** druhov stvorenia. Každý obal, teda každé telo týchto rôznych druhov má tiež svoje samostatné zmyslové orgány. Napríklad hrubohmotné orgány môžu byť činné **len v rovnakom druhu**, teda v hrubohmotnom. Ich jemnejší vývin umožňuje v najpriaznivejšom prípade nazrieť až do určitého stupňa jemnejšej hrubohmotnosti.

Túto jemnejšiu hrubohmotnosť nazývajú ľudia, ktorí sa tým zaoberajú, „astrálnou“. Tento pojem v skutočnosti nepoznajú ani tí, ktorí toto označenie stanovili; no ešte menej tí, ktorí ho po nich opakujú. Používam toto pomenovanie, pojmu preto, lebo je už známe. Samozrejme však platí toto označenie podľa zvyku u okultného bádania iba ako druh súhrnného pojmu pre všetko to, o čom sa vie a tuší, že jestvuje, ale čo sa predsa nevie správne pochopiť, a tým menej zdôvodniť. Celá tá vedychtivosť, doteraz vynaložená okultistami, nie je nič iné, než veľké bludisko nevedomostí, vytvorené nimi samými, hromada namysleností rozumového myslenia, ktoré nepostačuje pre tieto veci. Napriek tomu chcem zotrvať pri veľmi často používanom označení „astrálny“. Ale to, čo ľudia vidia a mienia pod pojmom „astrálny“, nepatrí ešte ani k jemnohmotnosti, ale len k jemnej hrubohmotnosti.

Bádatelia, naplnení ľudskou domýšľavosťou, sa v týchto oblastiach ešte nedostali ani z hrubohmotnosti; zotrvávajú v **najnižšom druhu** pozdejšieho stvorenia, a preto robia toľko hluku podľa možnosti ešte aj so „zvučnými“ cudzími slovami! Pritom nepozerajú ani jemnohmotným zrakom, iba **prechodným vycit'ovaním** medzi okom hrubohmotným a jemnohmotným. Mohlo by sa to nazvať cvičným zrením alebo polozrením.

Ak človek pri pozemskej smrti odkladá hrubohmotné telo, tak samozrejme odkladá aj hrubohmotné zmyslové orgány, pretože patria k dotýčnemu obalu. Pozemské úmrtie človeka nie je teda nič iné ako odloženie najvonkajšej schránky alebo šupky, ktorá mu umožňovala videnie a pôsobenie v hrubohmotnosti. Ihneď po tomto odložení nachádza sa v tzv. druhom svete, alebo lepšie povedané v úrovniach jemnohmotnosti. Tam opäť môže používať len zmyslové orgány jemnohmotného tela, ktoré mu teraz zostali ako najvrchnejší obal. Pozerá teda očami jemnohmotného tela, počúva jeho ušami atď.

Je prirodzené, že ľudský duch pri vstupe do jemnohmotnosti sa musí naučiť správne a vhodne používať zmyslové orgány jemnohmotného obalu, ktoré sú tým zrazu prinútené k činnosti, ako kedysi orgány hrubohmotného tela v hrubohmotnosti. Primerane k inorodej hmotnosti, ktorá nie je taká ťažkopádna, prebieha aj naučenie sa správne používať tieto orgány rýchlejšim a ľahším spôsobom. A tak to pokračuje u každého ďalšieho druhu.

Na uľahčenie privyknutia si v rôznych druhoch úrovni slúži pre medziúrovne to prechodné zrenie alebo polozrenie. Hrubohmotné oko pri určitých napätiach v dôsledku mimoriadneho stavu tela dokáže pozerat' ako v predtuche do spojovacej úrovne medzi hrubohmotnosťou a jemnohmotnosťou; podobne jemnohmotné oko môže na začiatku svojej činnosti takisto pohľadom naspäť dosiahnuť polozrením tú istú úroveň, kde si podávajú ruky jemná hrubohmotnosť s hrubou jemnohmotnosťou. Toto polozrenie dáva ľudskému duchu pri jeho prechode určitú oporu, takže sa nikdy nemusí cítiť celkom stratený. Tak je to na **každej** hranici dvoch rôznych druhov. Aby dva rôzne druhy hmotnosti mohli držať pohromade a nevytvárali snáď priepasť, pretože sa nikdy nemôžu pomiešať, o to sa starajú **bytotné** vlny síl, ktoré akoby magnetickou príťažlivou silou tieto druhy hmotnosti udržujú a viažu.

Ak človek po prechode rôznymi oblasťami jemnohmotnosti odloží tiež jemnohmotné telo, vstúpi do **bytotného**. Potom mu zostáva **bytotné** telo ako vonkajší obal; jeho očami sa musí pozerat' a jeho sluchom načúvať, to až dovtedy, kým mu nebude umožnené odložiť aj bytotné schránky a vojsť do ríše ducha. Až tu je **sám sebou**, nezahalený, a musí pozerat', počúvať, hovoriť, atď. svojimi **duchovnými** orgánmi.

Nad týmito mojimi údajmi sa musia čitatelia hlboko zamyslieť, aby si mohli o tom urobiť správnu predstavu. Zhmotňovania pozemsky zosnulých sú iba deje, pri ktorých pozemsky zosnulí nachádzajúci sa v jemnohmotnom tele, berú na seba za použitia média ešte obal jemnej hrubohmotnosti. To by snáď smela byť jediná výnimka kedy dnešní pozemskí ľudia by boli schopní raz **jasne** vidieť jemnú hrubohmotnosť a mohli by ju tiež chápať aj inými hrubohmotnými zmyslami. Môžu to preto, že sa tu jedná navzdory veľkej jemnosti vždy ešte o rovnaký druh ich zmyslových orgánov, teda ešte o hrubohmotnosť.

Človek musí teda pamätať na to, že hrubohmotnosť môže byť „pochopená“ len hrubohmotnosťou, jemnohmotnosť len jemnohmotnosťou, bytotné len bytotným a duchovné iba duchovným. V tom nejestvuje nijaké pomiešanie.

Lenže tu jestvuje jedno: Pozemský človek sa môže tu i tam pozerat' svojim hrubohmotným zrakom a za svojho pozemského bytia otvoriť i svoje jemnohmotné oko aspoň občas. To znamená, že nie snáď súčasne, ale postupne. Keď hľadá svojim jemnohmotným okom, zostáva hrubohmotné oko buď úplne alebo čiastočne vylúčené a naopak. On nikdy nebude schopný hrubohmotnými očami vidieť správne jemnohmotné, práve tak ako jemnohmotným okom hrubohmotné. To je nemožné. Opačné tvrdenia by spočívali len na omyloch, prameniach z neznalosti zákonov stvorenia. Sú to klamné predstavy, ktorým takí ľudia podliehajú, keď tvrdia, že hrubohmotným okom možno poznávať jemnohmotné alebo jemnohmotným okom duchovné.

Kto všetko toto správne uváži a snaží sa jasne si to predstaviť, ten pozná, aký neopísateľný zmätok musí v súčasnosti vládnuť v posudzovaní jasnovidectva. Zostáva skoro nemožné dostať o tom spoľahlivé údaje, kým nebudú o tom známe príslušné zákony, čo však **nemôže** nastať vnuknutiami alebo prejavmi v špiritistických krúžkoch, pretože títo privolaní

ako aj prejavujúci sa záhrobní sami nemajú nijaký prehľad; každý z nich sa totiž musí pohybovať vždy len v takých hraniciach, do ktorých patrí podľa svojho súčasného stavu zrelosti.

Skutočný poriadok do vysvetlenia o nádhernom tkanive neskoršieho stvorenia môže byť zavedený až vtedy, keď sa všetko dosiahne **poznáním**. Inak je to nemožné. Avšak ľudia vo svojom chorobnom chcení byť vo všetkom múdrymi nikdy niečo také neuznajú a už vopred sa stavajú nepriateľsky proti každému poučeniu.

Radšej sa vo svojom žalostnom snažení nafúkane vystatujú ďalej, a práve preto nemôžu nikdy dospieť ani k jednote ani k skutočnému úspechu. Keby sa aspoň len **raz** povzniesli natoľko, že by premohli svoju namyslenosť a bez predsudkov prijali **skutočne vážne** Posolstvo Grálu ako výklad sveta, keby pri jeho štúdiu vyradili svoju snahu - sami viesť všetko lepšie - tu by sa im čoskoro otvorili výhľady, objasňujúce v logickom slede všetko nepochopené dianie a tiež s veľkým elánom urovnávajúc cesty k doteraz nepoznanému.

Je však dobre známe, že práve hlavatosť je **iba jedno** z najklamnejších znamení skutočnej hlúposti a obmedzenosti. Všetci títo ľudia netušia, že práve tým si vtláčajú pečať svojej absolútnej neschopnosti, ktorá už v blízkej dobe ich bude páliť ako zahanbených a vylúčených, lebo sa to už potom nedá zakryť ani poprieť.

Ako základ k posúdeniu jasnovidectva by muselo byť známe, akým okom sa jasnovidec pozerá v tej chvíli, do ktorej oblasti teda nazerá a ako je v tom vyvinutý. Len potom sa môžu urobiť ďalšie závery. Pritom ten, kto vedie také šetrenie, sám by musel byť bezpodmienečne celkom presne oboznámený s jednotlivými stupňami rôznych druhov a tiež s pôsobeniami a účinkami tam sa prejavujúcimi. A touto chorobou trpí dnešná doba, v ktorej sa za tzv. znalcov považujú práve tí ľudia, ktorí vôbec ničomu nerozumejú.

Je žalostné čítať tú záplavu zošitových a knižných publikácií o všetkých možných okultných pozorovaniach a pokusoch, obsahujúcich viac-menej nelogické a bezobsažné pokusy o vysvetlenie, ktoré vo väčšine prípadov sa honosia ešte namyslene pečaťou určitej vedeckosti, hoci sú od skutočnosti nielen ďaleko vzdialené, ale prinášajú dokonca jej **opak**. A akým nepriateľstvom vzplanie huf takých mudrcov, keď sa im predostrie v náležitom poradí ľahko dokázateľná štruktúra výstavby neskoršieho stvorenia, bez presnej znalosti ktorej nemôžu vôbec nič pochopiť. Pritom o prastvorení radšej ani nehovorme.

Kto chce jasnovidcov posudzovať alebo dokonca odsudzovať, ten musí celé stvorenie poznať, skutočne poznať! Pokiaľ tomu tak nie je, má o tom radšej mlčať. Ale práve tak málo to môžu posudzovať tiež horliví zástancovia jasnovidectva, predkladajúci tvrdenia, ktoré sa nedajú zdôvodniť bez dôkladnej znalosti stvorenia. O všetkých dejoch mimo hrubohmotnosti sú rozšírené také zlovestné omyly, že je načase zaviesť do toho poriadok a zákonitosť. Našťastie nie je už ďaleko doba, kedy sa učiní zdravý obrat v tak vážnych okultných oblastiach, medzi nesčíselnými, priamo smiešnymi postavami tých, ktorí ako je známe najviac kričia a svojimi náukami sú najdotieravejší. Ale žiaľ, títo tárají zvedli z cesty svojím počínaním už mnoho hľadajúcich. Zodpovednosť za to ich však neobíde, a dopadne so strašnou silou na všetkých tých, ktorí si tak ľahkovážne počínali v týchto najvážnejších odboroch; ale tí takto pomýlení a zvedení budú mať z toho málo osohu. Budú musieť znášať škodu za to, že sa tak ľahko dali zviest' falošnými názormi. V priemere možno pokojne povedať, že práve v odbore okultizmu je táranie označované predbežne pekným výrazom „bádanie“ a podľa toho väčšina týchto bádateľov sú iba tárajmi.

Medzi jasnovidcami vyskytuje sa teda zrenie jemnej hrubohmotnosti, zrenie jemnohmotnosti a zrenie bytostného. To všetko je možné rovnorodým okom vo chvíli zrenia, avšak duchovné zrenie ostalo ľudom uzavreté; musel by to byť už niekto k tomu zvlášť povoláný, ktorému by sa za určitým účelom dostalo milosti, že by mohol už za pozemského života otvoriť aj svoj duchovný zrak.

Ale medzi takými sa **nenachádzajú** tí nesčíselní terajší jasnovidci. Väčšina z nich dokáže rozoznať len jemnohmotnosť iba na **jednom** z jej stupňov a len po určitom čase môže obsiahnuť snáď i viac stupňov. Otvorili sa im teda jemnohmotné oči. Len zriedkakedy sa stáva, že vidia aj očami bytostného tela.

Ak sa má teraz u zvláštnych pozemských dejov, ako napríklad v kriminálnych alebo v iných prípadoch použiť k objasneniu jasnovidný človek, musí ten, kto sa o to zaujíma, vedieť nasledovné: Jasnovidec pozerá svojim jemnohmotným zrakom, a preto **nemôže** vidieť vlastný **hrubohmotný** dej, ktorý sa stal. Každý hrubohmotný dej má však súčasne svoje jemnohmotné sprievodné deje, ktoré sa často zhodujú s dejom hrubohmotným, alebo sú mu aspoň podobné. Jasnovidec uvidí teda pri vykonaní vraždy to, čo sa súčasne stalo **jemnohmotne**, ale nie skutočný hrubohmotný čin, ktorý je podľa dnes platných pozemských zákonov jedine rozhodujúcim pre súd. Ale tento jemnohmotný dej sa teraz môže v niektorých podrobnostiach viac alebo menej odchyľovať od deja hrubohmotného. Je teda nesprávne hovoriť potom predčasne o zlyhaní jasnovidnosti alebo o nesprávnom videní.

Zostaňme ešte u vraždy alebo krádeže. K objasneniu prizvaný jasnovidec sa bude pozeráť čiastočne astrálne a čiastočne jemnohmotne. Astrálne, t.j. v jemnej hrubohmotnosti uvidí miesto činu, ale jemnohmotne samotný čin. K tomu pristupuje ešte aj to, že môže pri tom vidieť tiež rôzne myšlienkové formy, vzniknuté myšlienkovým pochodom vraha, ako aj zavraždeného alebo zlodēja. Toto odlíšiť od seba musí podliehať schopnosti vedúceho vyšetrovania! Len potom bude výsledok správny. Predbežne však ešte nemáme tak schopného vyšetrovateľa, ktorý by tieto veci ovládal. Nech to znie akokoľvek groteskne, keďže to v skutočnosti nemá s vecou nič spoločné, predsa by som chcel uviesť ešte podobný príklad pri činnosti policajného psa, používaného tiež k odhaľovaniu zločinov. U týchto policajných psov musí psovod samozrejme presne poznať spôsob činnosti psa, a musí s ním bezprostredne spolupracovať a dokonca byť pri tom veľmi činným, ako je zasväteným známe. Stačí predstaviť si túto prácu v omnoho ušľachtilejšej forme a máme príklad činnosti spoločnej práce vyšetrojúceho sudcu s jasnovidcom k objasneniu zločinu. Tiež ten, ktorý vedie vyšetrovanie, musí aktívne pracovať, pozorovať a kombinovať, teda vziať na seba prevažnú časť činnosti. Jasnovidec zostáva pritom iba pasívne pracujúcim pomocníkom. Takej činnosti musí u každého sudcu predchádzať dlhé štúdium ešte skôr, než sa tým smie zaoberať. Je to ďaleko ťažšie ako štúdium práva.

69. V ríši démonov a fantomov.

K TOMUTO vysvetleniu je potrebné predovšetkým vedieť, že pozemský človek sa nenachádza v prastvorení, ale v neskoršom stvorení. Prvotné stvorenie je **duchovná ríša**, ktorá jestvuje skutočne ako samojediná a je ľudom známa ako raj. Na jej vrchole stojí Hrad Grálu s bránou k Božskému, nachádzajúcemu sa mimo stvorenia.

Neskoršie stvorenie je naproti tomu tzv. „svet“ so svojím večným kolobehom **pod** prvotným stvorením, ktorého jednotlivé slnečné sústavy podliehajú vznikaníu a zanikaniu, teda dozrievaniu, stárnutiu a rozpadu, keďže neboli vytvorené bezprostredne z Božského ako

nepominuteľné prvotné stvorenie, čiže raj. Neskoršie stvorenie vzniklo vôľou prastvorených a podlieha vplyvu vyvíjajúcich sa ľudských duchov, ktorých cesta vývoja vedie týmto neskorším stvorením. Z toho dôvodu je v ňom tiež nedokonalosť, ktorú nenájdeme v prvotnom stvorení, otvorenému priamemu vplyvu Božského Ducha Svätého.

K úteche prastvorených, už celkom zúfalých nad stále vzrastajúcou a stále citeľnejšie sa prejavujúcou nedokonalosťou neskoršieho stvorenia, zaznel preto hlas z Božského: „Vyčkávajte toho, koho som vyvolil ... vám k pomoci!“ Ako je to dosť zreteľne podané tradíciou z prastvorenia v legende o Grále.

Teraz k vlastnej téme: **Každé** pozemské konanie môže sa považovať iba za vonkajší prejav nejakého vnútorného deja. „Vnútorným dejom“ sa mieni duchovné citové chcenie. Každé citové chcenie je duchovný **úkon**, ktorý je rozhodujúci pre bytie človeka, lebo z neho vyplynie vzostup alebo zostup. V žiadnom prípade sa nesmie stavať na úroveň myšlienkového chcenia. Citové chcenie sa týka jadra vlastného človeka, avšak myšlienkové chcenie iba slabšieho vonkajšieho okruhu. Napriek svojmu bezpodmienečnému účinku oboje nemusí byť vždy pozemsky viditeľné. K naviazaniu karmy nie je potrebné pozemské, hrubohmotné konanie. Naproti tomu nejestvuje nijaká pozemsky hrubohmotná činnosť, ktorej by nutne nepredchádzalo myšlienkové alebo citové chcenie. Pozemsky viditeľné konanie je preto závislé buď od myšlienok alebo od citového chcenia, ale nikdy naopak.

To skutočne rozhodujúce pre bytie ľudského ducha, pre jeho vzostup alebo zostup je však **najsilnejšie** zakotvené v **citovom chcení**, na ktoré človek dbá najmenej. Pred jeho bezpodmienečným, nikdy nezlyhávajúcim účinkom niet žiadneho úniku, nedá sa tiež skrásľovať ani sfalšovať. V ňom jedinom spočíva skutočné „prežívanie“ ľudského ducha, lebo **citové chcenie je jedinou hybnou pákou, uvádzajúcou duchovné vlny sily do činnosti**. Vlny sily spočívajú v diele Stvoriteľa a čakajú len na podnet citového chcenia ľudských duchov, aby ich mnohonásobne zosilnené ihneď priviedli k prejavu. Práve o tento taký dôležitý, ba najdôležitejší dej sa ľudstvo doteraz takmer nestaralo.

Z toho dôvodu chcem znovu a znovu poukazovať na zdanlivo jednoduchý bod, ktorý však skrýva **všetko** to hlavné. Duchovná **sila**, prechádzajúca dielom stvorenia, môže naviazať len spojenie s **citovým chcením** ľudských duchov, všetko ostatné je zo spojenia vylúčené!

Už ani myšlienkové chcenie nemôže dosiahnuť nijaké spojenie s touto duchovnou silou a tým menej ešte nejaké **výtvary** myšlienkového chcenia. Táto skutočnosť vylučuje **každú** nádej na to, že by **vlastná** hlavná sila vo stvorení mohla byť niekedy dávaná do súvislosti s nejakým „vynálezom!“ Proti tomu je zastrčená neposunuteľná zápora. Človek nepozná túto hlavnú silu, a práve tak ani jej účinky, aj keď v nej žije. To, čo si ten alebo onen mysliteľ a vynálezca predstavuje ako prasilu, tou nie je! Ide vždy len o podružnejšiu energiu, akých sa bude môcť objaviť ešte mnoho, a to s ohromujúcimi účinkami, avšak bez toho, že by sa tým čo len o krok mohlo priblížiť k vlastnej sile, ktorú ľudský duch používa nevedomky denne pre seba. Neuvedomuje si žiaľ, ako sa s ňou zahráva, a nepozoruje ani strašné následky svojej bezhraničnej ľahkomyselnosti! Zodpovednosť za tieto následky sa vo svojej absolútnej nevedomosti snaží vždy trestuhodne zviest' na Boha, to ho však neoslobodí od veľkej viny, ktorú na seba uvaľuje svojou neochotou ...k pravému poznaniu.

Chcem sa pokúsiť podať vám teraz o tom správny obraz. Človek **cíti** napríklad závisť. Obyčajne sa povie: „Vzkypela v ňom závisť!“ Spočiatku je to akési všeobecné cítenie, ktoré si ľudský duch často dokonca ani jasne neuvedomuje. Ale toto cítenie, ešte nezaodeté do určitých myšlienok, ktoré teda ešte „nevystúpilo“ až k mozgu, je už **klúčom** k tejto sile, klúčom, ktorý **jediný** je spôsobilý naviazať spojenie so „**živou silou**“ a vystavať k nej most. Z tejto „živej sily“, spočívajúcej vo stvorení, potom prejde ihneď do spomenutého cítenia toľko sily, koľko je ono schopné prijať; táto schopnosť je závislá od intenzity citu v danej chvíli. Až **týmto** sa stáva **ľudský**, to znamená „**preduchovnený**“ cit sám v sebe živým a dostáva sa mu mocnej plodivej schopnosti (nie **tvorivej** sily) v jemnohmotnom svete, ktoré

robi človeka pánom medzi všetkými tvormi, najvyšším tvorom vo stvorení. Týmto dejom nadobúda človek obrovský vplyv na celé **neskoršie stvorenie** a prináša mu tým... osobnú zodpovednosť, akú okrem neho nemôže mať nijaký tvor v neskoršom stvorení; lebo len človek vlastní k tomu prislúchajúcu schopnosť, ktorá spočíva v podstate **ducha**.

A len on sám v celom neskoršom stvorení prechováva vo svojom najvnútornejšom jadre ducha a **ako taký** dostane preto jedine iba on spojenie s **najvyššou živou** silou spočívajúcou v neskoršom stvorení. Prastvorenia v raji sú opäť **iného** ducha než tí, ktorí putujú svetmi, takzvaní pozemskí ľudia a ich schopnosť spájania preto platí tiež inej, vyššej a ešte ďaleko mohutnejšej vlne sily, ktorú používajú vedome, takže tým môžu prirodzene vytvárať tiež celkom iné veci než pútnici svetmi, ku ktorým patria pozemskí ľudia. Najvyššia vlna sily, používaná pozemšťanmi, je len nižším stupňom sily, spočívajúcej v prvotnom stvorení; tak ako sú samotní pozemšťania len nižším stupňom prastvorených.

Čo vedeniu ľudí zo všetkého toho, čo sa nachádza v prastvorení, dosiaľ najviac chýbalo, je znalosť o mnohých, nadol stále sa zoslabujúcich odstupňovaniach a taktiež poznanie, že oni sami patria len k týmto **odstupňovaniam**. Ak toto porozumenie raz riadne prenikne, potom odpadne doterajšia namyslenosť, a tým sa uvoľní cesta k vzostupu.

Potom žalostne odpadne naivná domýšľavosť, že sú tým najvyšším, že dokonca majú v sebe Božské. Naposledy im ostane len oslobodzujúci stud. Prastvorenia, i keď sú omnoho vyššie a sú tiež cennejšie, takúto domýšľavosť nemajú. Len sa zhovievavo usmievajú nad týmito zblúdilými pozemskými červíkmi, podobne ako sa rodičia usmievajú fantastickému džavotaniu svojich detí.

Ale vráťme sa späť k citu. Takto posilnený cit človeka vytvára na ďalšom stupni bezprostredne samočinne útvar, ktorý celkom presne stelesňuje druh citu! V našom prípade teda závisť. Útvar zostáva spočiatku v sploditeľovi, potom vedľa neho, ale je s ním spojený vyživovacou šnúrou. Ale súčasne samočinne nadväzuje ihneď pôsobením zákona príťažlivosti rovnorodého styk so zhromaždiskom rovnakých druhov útvarov. Odtiaľ dostane silný prílív posily, ktorá teraz s mladým útvarom vytvára jemnohmotné okolie dotyčného človeka.

Medzitým cit vystupuje vyššie, až k mozgu a tam prebúda rovnorodé **myšlienky**, ktoré sa ostro zamerajú na cieľ. Tak sa myšlienky stávajú kanálmi alebo cestami, po ktorých sa útvary ženu k presne určenému cieľu, aby tam škodili ak nájdú k tomu pôdu. Ak ale človek, ktorý má byť tým zasiahnutý ako cieľ, má v sebe len čistú pôdu, t.j. čisté chcenie, potom neposkytne týmto útvarom žiadnu možnosť k napadnutiu, žiadnu pôdu k zakotveniu. Ale tým sa tieto útvary nestávajú snáď neškodnými; potulujú sa jednotlivo ďalej, alebo sa spájajú s rovnakými druhmi v ich zhromaždiskách, ktoré možno nazvať „úrovňami“, podliehajú totiž zákonu duchovnej tiaže, a preto musia vytvárať **určité** úrovne, kde sa môžu zhromažďovať a udržať vždy len rovnaké druhy. Tým však zostávajú bezpodmienečne nebezpečnými pre všetkých ľudských duchov, ktorí neprechovávajú v sebe dostatočnú čistotu silného chcenia k dobrému a prinesú napokon tiež ich sploditeľom koniec koncov skazu, lebo sú s nimi stále spojené a cez vyživovacie povrázky spätným prúdením trvalo im dodávajú novú energiu závisť, ktorú samotné útvary dostávajú zo zásob ústrední. Preto taký sploditeľ to nemá ľahké, aby sa znovu oddal čistejším citom, lebo mu v tom veľmi silne bráni spätné prúdenie energie závisť. Stále ho to od toho odvádza. Bude nútený vynaložiť omnoho viac úsilia pre vzostup, ako ten ľudský duch, ktorý nemá také prekážky. A len trvalo čistým chcením chradne pozvoľna vyživovací povrázok zla, až konečne uschne a bezmocne odpadne. To je oslobodenie sploditeľa od zla, ale len za predpokladu, že jeho útvar nespôsobil zatiaľ ...nejakú škodu; lebo **potom** ihneď sa uplatnia nové putá, ktoré chcú byť tiež rozviazané.

K rozviazaniu takých vlákiem je potom potrebné bezpodmienečne opäť sa stretnúť s osobami, zlom postihnutými, a to buď na tomto alebo onom svete, pokiaľ nenastane pritom poznanie a odpustenie. Následkom toho je, že vzostup pôvodcu takých útvarov sa nemôže

udiať pred vzostupom tých, ktorí boli nimi postihnutí. Zdržujú ho spojovacie alebo osudové vlákna tak dlho, pokiaľ nenastane rozviazanie odčinením a odpustením.

To však nie je ešte všetko! Toto citové chcenie, posilňované živou „silou“, má ešte ďaleko väčší dôsledok, lebo nielenže zaľudňuje jemnohmotný svet, ale riadi i osudy celého neskoršieho stvorenia, ku ktorému patrí Zem i všetky okolité súhvezdia. Zasahuje teda tiež do hrubohmotnosti. Buduje alebo ničí! Človek by už mal pritom konečne poznať, koľko nezmyselností už narobil, miesto toho, aby plnil svoje povinnosti a priniesol požehnanie tomuto neskoršiemu stvoreniu a všetkým tvorom podľa schopností, ktoré mu dáva jeho duch. Človek sa často pýta, prečo sa prejavuje boj v prírode, a predsa sa bytostné v neskoršom stvorení riadi ... podľa správania ľudí! S výnimkou prastvorených-bytostných. - Ale poďme ďalej:

Výplody citového chcenia ľudského ducha, t.j. zmienené útvary, neprestávajú však jestvovať ani po odlúčení sa od svojho sploditeľa, ale trvajú ďalej **samostatne**, pokiaľ dostávajú potravu od rovnako zmýšľajúcich rovnorodých ľudských duchov! Nemusi to byť teda ich sploditeľ. Hľadajú si príležitosť, ako by sa zavesili na niektorého k tomu ochotného, alebo len v obrane slabého človeka. V zlom zmysle sú to **démoni**, vznikajúci zo závidosti, nenávidosti a všetkého podobného. V dobrom zmysle sú to však dobročinné bytosti, ktoré s láskou vytvárajú mier a podporujú vzostup.

U všetkých týchto dejov nie je vôbec potrebné pozemsky viditeľné konanie ľudí. Ono nadväzuje však ďalšie reťaze alebo nitky, ktoré musia byť rozuzlené na hrubohmotnej úrovni. Ak rozuzlenie nemôže nastať v jednom pozemskom živote, bude treba opätovné vtelenie.

Tieto útvary ľudského citového chcenia majú v **sebe** silu, pretože vznikajú z **duchovného** chcenia, spojeného s „neutrálnou hlavnou silou“, ale najdôležitejšie pritom je, že **tým** pri svojom vzniku prijímajú do seba niečo **z bytostného**, t.j. z **tej** podstaty, z ktorej sa vyvíjajú škriatkovia atď. Chcenie zvierat'a to nemôže dokázať, pretože duša zvierat'a nemá v sebe nič duchovného ale len bytostné. Je to teda dej, ktorý sa uskutočňuje **len** pri útvaroch ľudského citového chcenia, ktorý pri **dobrom** chcení musí preto priniesť veľké požehnanie, ale pri zlom chcení nepredstaviteľnú škodu, pretože bytostné jadro takých útvarov má v sebe **vlastnú hnaciu silu**, spojenú so schopnosťou pôsobiť na všetko hrubohmotné. A tým teda vzrastá nesmierne zodpovednosť ľudského ducha. Jeho citové chcenie vytvára buď **dobročinné bytosti** alebo tiež **démonov**, čo záleží od jeho správania.

Oboje sú iba výtvarmi schopností ľudského ducha v neskoršom stvorení. Ich jadro, ženúce sa samočinne vpred a teda nevypočítateľne **pôsobiace, nepochádza však z bytostného so schopnosťou vôle**, odkiaľ prichádzajú duše zvierat, ale z jeho **nižšieho stupňa, ktorý nemá vlastnú schopnosť vôle**. Tiež v bytostnej oblasti, ako aj v duchovnej časti, nachádzajúcej sa nad ňou, jestvuje mnoho odstupňovaní a zvláštnych druhov, o ktorých musím ešte zvlášť hovoriť. (*) Prednáška č. 49. „Rozdiel v pôvode medzi človekom a zvierat'om“

K ďalšiemu vysvetleniu nech slúži, že **aj** bytostné nachádza styk so živou silou, spočívajúcou vo stvorení, ale to nie je tá istá, s ktorou má spojenie chcenie ľudského ducha, ale iba jej odstupňovanie.

Práve tieto možnosti a nemožnosti spájania sú najprísnejšími strážcami poriadku v neskoršom stvorení. Zaručujú pevné a neposunuteľné rozčlenenie vo všetkom vznikaní a zanikaní.

Teda až tak ďaleko zasahuje pôsobenie ľudského ducha. Nože, správne teraz pozorujte dnešných ľudí a môžete si domyslieť, koľko zla už napáchali. Zvlášť ak uvážime, aké ďalšie následky má činnosť týchto živých útvarov, vypustených na všetky tvory! Je to ako s kameňom, ktorý keď raz vyletí z ruky, vymyká sa kontrole i vôli toho, kto ho hodil.

Vedľa týchto útvarov, ktorých ďalekosiahlu činnosť a vplyv opísať by vyžadovalo celú knihu, ide iný druh, s týmito úzko spojený, ale tvorí **slabšiu** vrstvu. I napriek tomu je ešte

dost' nebezpečný, obťažuje mnohých ľudí, prekážal im a dokonca ich priviedol i k pádu. Sú to útvary myšlienok, teda myšlienkové formy, fantómy.

Myšlienkové chcenie, teda produkt pozemského mozgu, nemá na rozdiel od citového chcenia schopnosť spájať sa priamo s neutrálnou hlavnou silou, spočívajúcou vo stvorení. Tým chýba týmto formám aj samostatne činné jadro citových útvarov, ktoré môžeme v porovnaní k dušiam zvieracím nazvať len „bytosťnými **tieňmi** duší“. Myšlienkové formy zostávajú celkom závislé od svojho tvorcu, s ktorým sú podobne spojené ako útvary citového chcenia. Teda vyživovacou šnúrou, ktorá súčasne vytvára cestu pre vracajúce sa zvrtné pôsobenie. O tomto druhu som už podal správu v prednáške „Myšlienkové formy“. Preto si tu môžem ušetriť opakovanie.

Myšlienkové formy sú najslabším stupňom v zákone zvrtného pôsobenia. Ale napriek tomu pôsobia ešte dost' zhubne. Môžu spôsobiť skazu nielen jednotlivých ľudských duchov, ale dokonca aj veľkých davov, tiež k zničeniu celých svetadielov, pokiaľ sú ľuďmi príliš živené a pestované, takže nadobudnú neslýchanú moc, ako sa to stalo v posledných tisícročiach.

Tak vzniklo všetko zlo **iba** vinou samotných ľudí. Vinou ich nekontrolovaného falošného chcenia, citového i myšlienkového, ako aj ich ľahkomyselnosťou v tom!–

Obidve tieto oblasti, a to ríša výtvorov ľudského citového chcenia a ríša útvarov ľudského myšlienkového chcenia, kde sú prirodzene nútení žiť tiež skutoční ľudskí duchovia, vytvorili tak celkom samé pole pôsobnosti a nazerania najväčších „mágov“ a „majstrov“ všetkých dôb, ktorí sa v nich zamotávajú a pri prechode do záhrobia budú tam nakoniec zadržaní. A dnes?

„Veľkí majstri okultizmu“, takzvaní „osvietení“ rôznych siekt a lóží, ... ani im sa nedarí lepšie! Sú majstrami len v **týchto** ríšach. Žijú medzi vlastnými výtvormi. Len **tam** môžu byť „majstrami“, nie však **vo vlastnom záhrobnom živote!** Tak ďaleko nikdy nedosiahne ani ich majstrovstvo, ani ich moc.

Títo ľudia sú hodní poľutovania, bez ohľadu na to, či sa priznávali k čiernej alebo bielej mágii, podľa druhu dobrého alebo zlého chcenia... Domnievali sa a ešte sa aj domnievajú, že sú silní duchom; no v skutočnosti sú menej ako v tom **nevedomý** človek. Taký vo svojej detskej prostomyselnosti stojí vysoko nad týmto nízkym poľom pôsobnosti takých nevedomých „kniežat ducha“, stojí teda v duchu **vyššie** ako oni.

Všetko by to bolo krásne a dobré, keby účinky činnosti takých velikánov mohli dopadať späť **len** na nich samotných. Lenže takí „majstri“ svojimi snahami a činnosťami rozkolísavajú a zbytočne rozrývajú nížiny, ktoré sú samy o sebe síce nevýznamné, ale tým ich posilnia natoľko, že sa stávajú nebezpečnými pre všetkých, ktorí sú slabí v obrane. Pre ostatných to našťastie nie je nebezpečné; nevinný ľudský duch sa totiž detsky raduje zo svojho bytia a bez všetkého **prekračuje** von cez tieto nížiny. Takíto znalci sa však do nich zarývajú a nakoniec v nich uviaznu, pevne zovretí formami a útvarmi, ktoré oni sami posilňovali. I keď to všetko treba brať tiež vážne, pri pohľade zhora to pôsobí nevýslovne smiešne a smutno, pre ľudského ducha nedôstojné. Lebo nadutí falošnou domýšľavosťou lezú a hemžia sa neúnavne sem a tam, ozdobení čačkami, aby takej ríši vdýchli život. Je to ríša tieňov v najopравdivejšom slova zmysle, celý svet **zдания**, schopný predstierať všetko možné a nemožné. A ten, kto to prvý vyvolal, nemôže to nakoniec ani zneškodniť a musí podľahnúť! Mnohí teraz horlivo bádajú v týchto nížinách a pyšne si namýšľajú, že sa tým dostali nesmierne vysoko. Avšak jasný a jednoduchý ľudský duch môže prejsť týmito nížinami bez povšimnutia, bez toho, aby sa tam musel zdržovať.

Čo viac mám ešte povedať o týchto „velikánoch“? Ani jeden by to nepočúval, lebo vo svojej ríši predstáv sa môžu zdať aspoň na čas tým, čím sa v skutočnom bytí **živého ducha** nikdy nemôžu stať; keďže tam platí pre nich: „slúžiť“. A vtedy rýchlo prestáva snaha byť majstrom. Z toho dôvodu horlia proti tomu, keďže pravdou sa im hodne uberá! Zničiť také čosi, na to im chýba odvaha. Kto si rád nechá zbúrať celú stavbu svojich klamných predstáv

a domýšľavostí? To by musel byť ozaj **pravý** a skutočne **veľký človek!** A taký by neupadol do osídien namyslenosti.

Len jedno je pri tomto zarmucujúce: koľko, alebo lepšie povedané, ako málo ľudí je vnútorne tak jasných a pevných a ako málo z nich má detskú jednoduchú veselosť, aby mohli prejsť **bez ohrozenia** týmito nížinami, ľahkomyselne vytvorenými a posilňovanými ľudským chcením. Pre všetkých ostatných sa tým však vyvoláva iba trvale sa zväčšujúce nebezpečie.

Kiežby ľudia do toho predsa konečne **skutočne nahliadli!** Koľko nešťastia by mohlo byť odvrátené. Čistejším cítením a čistým myslením každého človeka museli by všetky záhrobné, pochmúrne a temné úrovně byť pozbavené sily, takže aj ľudským duchom tam uviaznutým a zápasiacim by nadišlo rýchlejšie vykúpenie, pretože by sa ľahšie mohli oslobodiť zo zoslabnutého prostredia.

Presne tak, ako veľa veľkých „majstrov“ tu na zemi, aj ľudskí duchovia v záhrobí prežívajú všetko ako celkom **pravé**, nech už ide o rôzne druhy okolia, formy či útvary, jedno či už v nížinách chmúrnych alebo na jemnohmotne už vyšších vľúdnejších nivách ... strach, ako aj radosť, zúfalstvo a rovnako oslobodzujúce vykúpenie ... a predsa sa pritom vôbec nenachádzajú v ríši skutočného života; **to jediné, čo je pri tom živé, sú len oni sami!** Všetko ostatné, najmä ich rôznorodé a meniace sa okolie, môže jestvovať len prostredníctvom nich samých a tých, ktorí tu na zemi rovnako zmýšľajú.

Dokonca aj samotné peklo je len výplodom ľudských duchov. Jestvuje síce a skrývajúc v sebe tiež vážne nebezpečenstvo, spôsobuje strašné utrpenie. Predsa je však celkom závislé od chcenia všetkých tých ľudí, ktorých city privádzajú peklu sily k pretrvávaniu z neutrálnej Božej sily. Táto sila spočíva vo stvorení, aby ju ľudskí duchovia používali. Peklo nie je teda žiadne zariadenie Božie, ale je dielom ľudí!

Kto **toto** správne pochopí a tento poznatok zhodnotí, potom vedome pomôže mnohým a sám bude ľahšie stúpať ku Svetlu, **kde jedine je všetok skutočný život.**

Keby sa ľudia ešte aspoň raz otvorili **natolko**, že by boli schopní pochopiť, aký poklad spočíva pre nich v tomto stvorení! Poklad, ktorý by mal nájsť a vyzdvihnúť každý ľudský duch, to znamená, **že by mal byť vedome používaný.** Je to mnou tak často spomínaná neutrálna hlavná sila. Ona nepozná rozdiel medzi dobrom a zlom; stojí nad týmito pojmi, jednoducho je „**živou silou**“.

Každé citové chcenie človeka pôsobí **ako kľúč** ku klenotnici, nachádza kontakt s touto vznešenou silou. A to dobré aj zlé chcenie. Oboje je touto „silou“ posilnené a oživené, pretože ona ihneď reaguje na citové chcenie ľudského ducha. A **len** naň, na nič inšie. **Druh** chcenia udáva človek, to spočíva jedine v jeho rukách. Sila neprivádza ani dobré ani zlé, ale je jednoducho „silou“, ktorá oživuje to, čo človek chce.

Pritom je dôležité vedieť, že človek túto oživujúcu silu nemá v sebe, **ale len kľúč k nej, a to schopnosťou svojho cítenia.** Je teda správcom tejto tvorivo formujúcej sily, pracujúcej podľa jeho chcenia. Z toho dôvodu musí skladať účty zo správcovskej činnosti, vykonávanej každú hodinu. Ale on si to neuvedomuje a zahráva sa pritom s ohňom ako nevedomé dieťa a narobí preto ako aj ono veľa škody. Avšak on nemusí byť nevedomým! To je **jeho** chyba! Všetci proroci a nakoniec aj Syn Boží sa snažili podobenstvami a náukami priniesť jasno do tejto veci, ukazovali cestu, po ktorej ľudia majú ísť, **ako** majú ľudia vycitovať, myslieť a konať, aby pri tom postupovali **správne!**

Ale bolo to daromné. Ľudia sa ďalej zahrávali s touto ohromnou im zverenou mocou podľa **vlastnej** ľubovôle. Nedbali na varovania a rady zo Svetla a nakoniec tým privolajú zničenie a skazu svojich diel a tiež seba samých; lebo táto sila pracuje celkom neutrálne, posilňuje dobré aj zlé chcenie ľudského ducha. Pritom bez váhania chladne rozbije voz i vodiča na trosky, ako sa to stáva u motorových vozidiel, ak sú zle vedené.

Konečne tento obraz je určite dosť jasný. Ľudia riadia svojím chcením a myšlienkami osudy celého neskoršieho stvorenia, ako aj vlastné a nevedia vôbec nič o tom. Podporujú

rozkvet, alebo odumieranie, môžu vytvoriť výstavbu v najdokonalejšej harmónii, ale tiež **taký** divoký zmätok, aký je **teraz!** Namiesto toho, aby rozumne stavali, zbytočne plytvajú len časom a energiou v mnohých márnomyseľných malichernostiach. Rozvážni menujú to teraz trest a súd, čo je v istom zmysle správne a predsa boli to len ľudia **sami**, ktorí si vynútili všetko to, čo sa dnes deje.

Už často sa vyskytovali myslitelia a pozorovatelia, ktorí to všetko tušili, lenže sa pri tom mýlili falošnou predstavou, že táto moc ľudského ducha sa prejavuje ako znamenie vlastnej Božskosti. Je to omyl, prameniacci len z vonkajšieho jednostranného pozorovania. Ľudský duch nie je ani Bohom ani Božským. Takí vedátori vidia len povrch diania, ale nie jadro. Zamieňajú príčinu s účinkom. Lenže z tejto nedôslednosti vznikli, žiaľ, mnohé bludné náuky a domýšľavosť. Preto prízvukujem ešte raz: Božia sila, ktorá neustále prúdi stvorením a v ňom spočíva, je všetkým ľudským duchom **iba prepožičaná**. Oni ju môžu **používaním usmerňovať**, ale nemajú ju v sebe, **nie je ich vlastníctvom!** Túto silu vlastní jedine Božské. Ono ju však používa len k dobrému, pretože Božskému je temno neznáme. Ale ľudskí duchovia, ktorým je prepožičaná, spravili si z nej pelech lotrov!

Preto naliehavo volám ku všetkým ešte raz: „Udržujte krb chcenia a vašich myšlienok čistý, vytvoríte tým mier a budete šťastní!“ Ešte aj neskoršie stvorenie sa tým bude podobať prvotnému stvoreniu, kde panuje len svetlo a radosť. To všetko je v ľudských rukách, v moci každého seabvedomého ľudského ducha, ktorý už nezostáva cudzincom v tomto neskoršom stvorení! – –

Iste ne jeden z mojich poslucháčov a čitateľov si tajne praje, aby som k týmto vysvetleniam pridal k lepšiemu porozumeniu ešte nejaký vhodný obraz takého diania, nejaký životný pohľad. Iných by toto zase rušilo. Nájdu sa aj takí, čo si povedia, že oslabujem tým vážnosť toho, čo bolo povedané, lebo zobrazenie živého deja v týchto úrovniach môže byť ľahko chápané ako fantázia alebo jasnovidectvo. Niečo podobné som si už musel vypočúť pri uverejnení mojich prednášok: „Svätý Grál“ a „Lucifer“. Avšak hlbajúci ľudia s neuzavretým duchovným sluchom pri tom jasne vycítia, načo to bolo mnou povedané. Jedine pre nich je určený obraz, ktorý chcem o tom predostrieť; lebo oni budú vedieť, že to nie je ani fantázia ani jasnovidectvo, ale niečo viac.

Vezmime si teda príklad: Istá matka si vzala život utopením a pri tom strhla so sebou do pozemskej smrti i svoje dvojročné dieťa. Pri precitnutí v záhrobí uvidí ako sa topí v kalných bahnitých vodách, lebo v jemnomotnosti ožil posledný strašný zážitok duše. Je to miesto, kde všetci rovnorodí s ňou trpia to isté v trvalých mukách. Svoje dieťa drží pritom v náručí. Ono sa v smrteľnom strachu uplo na matku, aj keď ho ona pri pozemskom čine vrhla do vln **skôr**. Tieto hrozné okamihy musí matka prežívať kratší alebo dlhší čas, čo záleží od jej duševnej podstaty. Musí teda trvalo prežívať topenie sa, bez konca a bez straty vedomia. Môže to trvať desaťročia, ba i dlhšie, pokiaľ sa v jej duši neprebudí pravé volanie o pomoc, spočívajúce v čistej pokore. A to sa nestane ľahko, keďže okolo nej je všetko len rovnorodé, ale žiadne svetlo. Počúva len samé zlorečenia a kliatby, surové slová, vidí len bezohľadnú necitlivosť.

No časom sa v nej prebudí túžba ochrániť pred tým aspoň svoje dieťa, alebo ho aspoň vyvieť z toho strašného okolia a ustavičného nebezpečia a múk. Plná úzkosti drží ho preto nad zápachajúcou hustou hladinou, aj keď sa sama musí topiť, zatiaľ čo viaceré iné postavy v jej blízkosti sa na ňu vešajú a snažia sa ju strhnúť do hlbín.

Tieto, ako olovo ťažké vody, sú jemnomotne oživené, ešte ostro nevyhranené myšlienky jednak samovrahov, ktorí sa už utopili a jednak všetkých tých, ktorí sú ešte na zemi, ale sa zapodieľajú podobnými myšlienkami. Títo sú medzi sebou spojení a vzájomným priťahovaním dodávajú si neustále novú posilu, čím sa muky nekonečne obnovujú. Vody by museli vyschnúť, keby miesto rovnorodého prílivu, prúdili od zeme myšlienkové vlny, naplnené sviežou, veselou radosťou zo života.

Starosť o dieťa, ktorá materinskému inštinktu dá časom prerásť do starostlivej a úzkostlivej lásky, dostane dosť sily, aby pre matku vytvorila prvý záchranný stupienok na schodišti, vedúcom von z tohto utrpenia, ktoré si pripravila takým predčasným ukončením jej pozemského bytia. Tým, že chce ochrániť dieťa pred mukami, do ktorých ho predtým sama uviedla, živí v sebe ušľachtilejšie, niečo, čo ju môže napokon pozdvihnúť do najbližšieho, už nie takého temného okolia.

Dieťa v jej náručí nie je však skutočne živou dušou dieťaťa, ktoré vo vražednom úmysle stiahla so sebou do vln. Taká nespravodlivosť sa nemôže udiat. Vo väčšine prípadov preháňa sa **živá** detská duša po slnečných nivách, zatiaľ čo dieťa v náručí bojujúcej matky je iba ... démon, živý výtvar citu vrahyne a tiež ... ten dieťaťa! Môže to byť teraz útvar viny, vzniknutý teda pod tlakom výčitiek svedomia, alebo tiež výtvar zúfalstva, výtvar nenávisti, výtvar lásky, na tom nezáleží. Matka sa však domnieva, že je to živé dieťa samo, pretože útvar je úplne podobný dieťaťu a tiež sa tak chová, kričí atď. Nechcem sa púšťať až do takých podrobností a malých odtieňov.

Bolo by možné popísať nesčíselné deje, ktorých druh by bol vždy viazaný na predchádzajúce činy.

Ešte jeden z nich chcem však uviesť ako príklad, keď to, čo sa stalo na zemi, prechádza i do záhrobia.

Predpokladajme, že nejaká žena alebo dievča sa nežiadúce ocitne v druhom stave, a ako sa to žiaľ, veľmi často stáva, podnikne niečo proti tomu. Aj keď sa v najpriaznivejších prípadoch všetko obíde bez **telesného** poškodenia, nie je to predsa tým súčasne aj odpykané. Jemnohmotný svet, ako okolie po pozemskej smrti zaznamenáva presne a neovplyvniteľne.

Od tej chvíle, ako sa to stalo, objalo jemnohmotné tielko budúceho dieťaťa jemnohmotný krk matky, ktorá sa zachovala tak neprirodzene. Nespustí sa ho skôr, kým nebude čin rozuzlený. Dotyčné dievča alebo žena to samozrejme nepozoruje, pokiaľ žije na zemi v hrubohmotnom tele. Nanajvýš sa jej sem-tam niekedy zmocní ľahko skľučujúci pocit, keďže jemnohmotné tielko dieťaťa je v pomere k hrubohmotnému telu ľahké ako pierko. Okrem toho väčšina dnešných dievčat je už natoľko otupených, že nepocitujú toto malé bremeno. Táto otupenosť nie je však žiadny pokrok a nie je ani znamením pevného zdravia. Znamená však krok späť, je znamením duševného úpadku.

Vo chvíli pozemského odumretia stane sa však tiaz a hutnosť visiaceho detského tielka **rovnorodou** s jemnohmotným telom matky, ktoré teraz vystúpilo z hrubohmotného tela a stáva sa bezpodmienečne bremenom. Jemnohmotnému telu matky pripraví ihneď také isté nepohodlie, aké spôsobuje na zemi objatie krku hrubohmotným detským telom. Toto sa môže stupňovať až k dusiacim mukám, čo záleží od predchádzajúceho deja. Matka musí v záhrobí vliecť so sebou toto detské telo. Prv sa od neho neoslobodí, kým sa v nej neprebudí materinská láska a ona sa nevynasnaží detskému telu všetko uľahčiť a venovať všetku starostlivosť, i keď s námahou a za cenu vzdania sa vlastného pohodlia. Avšak až tam je veľmi často dlhá a trnitá cesta!

Týmto dejom nechýba ani určitá smutná veselosť. Treba si len predstaviť, že človek, ktorému bola odsunutá stena medzi tunajším a záhrobným svetom, vstupuje do rodiny alebo do spoločnosti. Sedia tam možno dámy v horlivom rozhovore. Počas rozprávania jedna z dám alebo „panien“ v mravnom rozhorčení pohľadovo odsudzuje svojich blížnych. Pritom návštevník práve na krku tejto horlivej ale pyšnej dámy zbadá jedno alebo dokonca aj viac visiacich detských tielok. A nielen to. Tiež na **každom** inom človeku visia zreteľne viditeľné diela jeho skutočného chcenia, ktoré sú často v najgrotesknejšom rozpore s jeho slovami a s tým, akým by sa rád zdal a tiež sa snaží udržať voči svetu.

Ako ne jeden sudca je viac zaťažený vinou než ten, koho on sám odsúdil. Ako rýchlo prejde tých niekoľko pozemských rokov, a potom on stojí pred **svojím** sudcom, u ktorého platia iné zákony. Čo potom?

Človek dokáže, žiaľ, vo väčšine prípadov, ľahko klamať v hrubohmotnom svete, no v jemnohmotnom je to vylúčené. Tam človek **musí** našťastie zožať to, čo zasieval. Preto nikto nemusí zúfať nad tým, ak tu na zemi prechodne vládne bezprávie. Ani jediná zlá myšlienka neostane neodpykaná, aj keď sa nestala hrubohmotným činom.

70. Okultné školenie, mäsitá alebo rastlinná strava.

SNAHY okultného školenia ako aj takzvanej životnej reformy si stanovili vysoký cieľ, ktorého dosiahnutie znamená ďalšiu epochu vo vývoji ľudstva. Doba splnenia týchto hodnotných **cieľov** tiež príde. Práve vyrazajúce úsilia patria síce k tomu, ale sú iba procesom kvasenia tejto novej doby.

Zatiaľ čo však teraz vodcovia okultných snáh nastúpili, i keď s najlepším úmyslom, na úplne nesprávnu cestu v neznámej im oblasti, nedosiahne sa tým nič iné než to, že sa uvoľní cesta temnu a ľudstvo bude vystavené zosilneným záhrobným nebezpečiam; takže títo, tzv. reformátori života, k dosiahnutiu ich kýženého cieľa, zasahujú príliš ďaleko, ponad tento, vzhľadom na **dnešnú dobu!**

S činnosťami oboch týchto smerov sa musí zaobchádzať inak. Cvičenie ducha vyžaduje **vyšší** druh, od základu iný ako doterajší. V tom sa musí ísť inou cestou, aby sa dospelo k výšinám. Terajšia cesta vedie iba do nízkeho chrastia v záhrobí, kde väčšinu nasledovníkov úplne obklopí temno a strhne nadol.

Pravá cesta musí viesť už od **začiatku nahor**; nesmie sa strácať najprv v menejcennom, ani nanajvýš v okolí rovnakého stupňa. Obe cesty nie sú si podobné, sú už vo svojom základe celkom rozdielne. Pravá cesta povznáša vnútorne ihneď. Vedie teda už od začiatku nahor bez toho, že by sa dotýkala rovnocenného jemnohmotného okolia a už vôbec nie menejcenného; veď to nie je ani potrebné, keďže za normálneho stavu by malo jestvovať len úsilie dostať sa nahor od zeme. Preto ešte raz vážne varujem pred každou akrobaciou ducha.

Za svojho pobytu na zemi potrebuje duch bezpodmienečne zdravé silné telo v pozemsky normálnom stave. Ak je tento stav tela vyvedený z rovnováhy, naruší tento posun naliehavo nutnú harmóniu medzi telom a duchom. **Len také** prináša zdravý, mocný vývoj ducha, ktorý nepripustí chorobné výstrelky.

Zdravé, nepotláčané telo je v dôsledku svojho normálneho stavu prirodzene vždy v súlade s duchom a poskytuje mu pevný základ v hmotnosti, v ktorej nie je bezúčelne. Poskytuje mu tým najlepšiu pomoc, aby úplne splnil úlohu, jednak za účelom vlastného vývoja a jednak na podporu stvorenia.

Každé telo vytvára určité vyžarovania, ktoré duch nevyhnutne potrebuje k svojej činnosti v hmotnosti. Je to predovšetkým tá tajuplná pohlavná sila, nezávislá od pohlavného pudu. Pri narušení rovnováhy medzi telom a duchom je táto sila vyžarovania a prežiarovania odvádzaná iným smerom a oslabovaná tak pre vlastný účel. To spôsobuje prekážku alebo aj ochromenie splnenia úlohy počas bytia ducha v hmotnosti. Následkom toho je, že ani duch nemôže dospieť k normálnemu vývinu. Musí preto pozdejšie na niektorom mieste svojho chceného vzostupu klesnúť unavene späť a z toho dôvodu znovu doháňať veľkú časť svojho bytia. Lebo čo zamešká v hrubohmotnosti, to nemôže dohoniť v jemnohmotnosti, pretože tam mu k tomu chýbajú vyžarovania hrubohmotného tela. Musí naspäť, aby zaplnil túto medzeru.

Aj v týchto dejoch spočíva taká jasná vecnosť, také prirodzené a jednoduché dianie, že to inak ani nemôže byť. Každé dieťa si bude v tom isté a bude to považovať za samozrejmé, len čo raz pochopilo základné zákony. Bude to vyžadovať ešte celý rad mojich prednášok, aby som priblížil ľuďom mohutné stvorenie natoľko, aby mohli v ňom prehliadnuť všetko dianie v jeho najprirodzenejších prejavoch, a to nielen dozadu, ale aj dopredu, v neporovnateľne nádhernej zákonitosti.

Toto vybočenie pohlavnej sily, potrebnej pre ducha v hmotnosti iným smerom, môže sa diať viacerými spôsobmi. Preháňaním pohlavného ukájania, alebo iba dráždením k nemu. Takisto okultným školením alebo pochybným cvičením ducha, pri ktorých duch strháva túto silu zrelého tela na seba a vyplytvá ju týmto spôsobom k nesprávnej a nepotrebnnej činnosti. V oboch prípadoch ide o nesprávne používanie, čo časom musí mať za následok aj oslabenie tela.

Oslabené telo potom už nemôže vytvárať také silné vyžarovanie, ako ho skutočne potrebuje duch, a tak chorľavejú jeden kvôli druhému stále viac a viac. Dochádza tak k jednostrannosti, idúcej **vždy** na úkor pravého cieľa, a preto prináša iba škodu. Nechcem sa tu púšťať na ďalšie scestie, na ktorom duch spotrebováva príliš mnoho pohlavnej sily na nepravé účely, a potom jej má málo pre hlavný účel. Je to okrem mnohých iných nezmyselné čítanie kníh, ktoré vo fantázii predvádzajú neskutočné svety.

Vo všetkých týchto prípadoch prichádza duch do jemnohmotného sveta **nezrelý** a donáša si so sebou i **slabé** jemnohmotné telo. Následky takých pozemských hriechov zasahujú tak prenikavo do celého bytia, že každý človek musí za ne mnohonásobne ťažko pykať. Také zmeškanie, také nesprávne konanie za pozemského života sa na neho potom zavesí ako prekážka a bude mu stále ťažšou a kým, ako bolo už povedané, na určitom bode svojho vzostupu nebude môcť ďalej. Potom klesne tam, kde začalo jeho nesprávne konanie. To jest k tej hranici, kde mal v sebe ešte harmóniu.

Sila ducha, vypestovaná okultným školením na úkor tela, je iba **zdanlivá**. Duch potom **nie je silný**, ale sa podobá skleníkovej rastline; sotva dokáže odolávať vetru, a tým menej búrkam. Taký duch je **chorý**, nepokročilý. Jeho stav sa podobá umelo vyvolanej horúčke. Nemocný s horúčkou môže občas nadobudnúť mimoriadne sily, aby opäť klesol tým viac do slabosti. Ale čo sú u chorého s horúčkou iba sekundy a minúty, to u ducha trvá desaťročia a storočia. Príde chvíľa, kedy sa to všetko trpko vypomstí. Varujem preto znovu! –

Harmónia je všade to jedine správne. A harmóniu poskytuje zlatá **stredná cesta** vo všetkom. Ved' toľko sa ospevuje krása a sila harmónie. Prečo sa tu nechce uplatňovať a bezvýhradne sa porušuje?

Všetky okultné školenia doterajšieho druhu sú nesprávne, aj keď ich cieľ je vysoký a potrebný.

Celkom inakšie je to u predstaviteľov a stúpenčov takzvaných životných reforiem. Tu je cesta síce správna, ale tieto smery chcú už **dnes** urobiť **to**, čo bude vhodné **až** v ďalších **generáciách** a z tohto dôvodu je to dnes vo svojom konečnom dôsledku pre väčšinu ľudí nie menej nebezpečné. **Chýba nutný prechod**. Doba pre začatie je tu! Nesmie sa však skočiť do toho len tak, bez všetkého, hneď oboma nohami doprostred, ale ľudstvo sa musí k tomu priviesť **pomaly**. Na to nestačia ani desaťročia! Pri dnešnom postupe nasleduje aj pri zdanlivom zdraví tela v skutočnosti jeho oslabenie následkom rýchleho prechodu. A takto zoslabené telo nebude už nikdy môcť zosilnieť!

Rastlinná strava! Prináša celkom správne zjemnenie ľudského tela, zušľachtenie i posilu a veľké ozdravenie. Tým je aj duch ešte viac povznesený. **Avšak to všetko nie je ešte pre ľudstvo dneška**. Pri týchto snahách a v týchto bojoch chýba rozvážne vodcovstvo. Dnešnému telu za žiadnych okolností nestačí bezprostredne iba rastlinná strava, ako sa o to často pokúša. Je celkom dobré, ak sa prechodne aj u chorých možno aj roky požíva, dokonca sa aj vyžaduje, aby sa ňou niečo vyliečilo, alebo jednostranným posilnením niečo napravilo, ale to nemôže

byť trvalé. Potom sa musí pomaličky začať znovu so stravou, na ktorú sú dnes ľudia zvyknutí, ak si má telo podržať svoju plnú silu. Zdanie zdravia klame. Iste dobre padne, keď aj zdraví občas nejaký čas jedia len rastlinnú stravu. Bezpochyby sa budú cítiť zdravo a budú vyciťovať i voľný rozlet svojho ducha. To však prináša so sebou **zmena**. Lebo každá zmena občerstvuje aj duchovne.

Ak ale začnete dodržiavať jednostrannú stravu trvalo, ani nezbadáte, že v skutočnosti slabnete a stávate sa v mnohom citlivejšími. Pokoj a vyrovnanosť vo väčšine prípadov nie je silou, ale slabosťou určitého druhu. Prejavuje sa príjemne a nie sklúčujúco, pretože nemá pôvod v chorobe.

Táto vyrovnanosť sa podobá vyrovnanosti ešte zdravej **staroby**, nehľadiac na slabnúce telo. Aspoň slabosť tohto druhu je znateľne bližšia než slabosť z choroby. Telo, v dôsledku toho, že mu chýba to, na čo bolo po tisícročia navyknuté, nemôže zozbierať toľko pohlavnej sily, koľko jej potrebuje duch k úplnému splneniu svojho účelu v hmotnosti. –

Mnoho vyslovených vegetariánov to pozoruje pri zmiernení pohlavného pudu, čo vítajú radostne ako pokrok. Ale to vôbec nie je znakom zušľachtenia ich ducha rastlinnou stravou, iba **poklesnutím** pohlavnej sily, čo musí mať za následok aj zmenšenie ich duchovného rozmachu v hmotnosti.

Hromadia sa tu omyly jeden za druhým, keďže človek skoro vždy vidí len to najbližšie, čo má pred sebou. Iste to treba vítať a je to pokrok, keď zušľachtením ducha sa nízky pohlavný pud stane omnoho miernejším, než je dnes. Je tiež pravda, že požívanie mäsa nízky pohlavný pud stupňuje, ale to nesmieme merať podľa dnešného ľudstva; lebo u neho je dnes pohlavný pud **jednostranne chorobne vypestovaný**, je naskrze neprirodzený. To však nemožno pripísať len na účet požívania mäsa.

Zmiernenie pohlavného pudu však vôbec nezávisí od zníženia pohlavnej sily. Naopak, táto je schopná poskytnúť ľudskému duchu pomoc **podporou oslobodenia sa** od výraznej závislosti surového pudu. Pohlavná sila je k tomu dokonca **najlepším prostriedkom**. –

Na vodcov dnešných reforiem života je potrebné v ich snahách prihliadať už ako na priekopníkov budúcej veľkej doby pokročilého vývoja ľudstva, ktorý nastane za všetkých okolností a neodvratne speje víťazne vpred, aj keď sa proti nemu v zúfalstve bojovne stavia všetko staré a obmedzené. **Ale títo priekopníci musia sa ešte len stať vodcami!** Vodca nesmie nedbalo prehliadať jestvujúcu prítomnosť! Musí však súčasne hľadiť ďalej do budúcnosti, tiež ešte aj cez všetko hrubohmotné. A tak spozná, že by pri tomto dnes používanom spôsobe vždy zostávala medzera, ktorá sa bude vždy pociťovať a konečne aj pri najlepšej stavbe si vynúti zrútenie. Chýba most! Aby telá dnešného ľudstva mohli bez ujmy pre činnosť ducha tiež nasledovať.

Prvým stupňom prechodu je obmedzenie sa len na **biele mäso**. To znamená: hydinu, teľacinu a jahňacinu a iné okrem zvýšeného množstva rastlinnej stravy. Len tak sa môže pozvoľna postupovať krok za krokom. Až konečne v kludnom prechode je telo vypestované tak, že si zachová plnú silu pri rastlinnej strave.

Neprehliadajte svoje telo,“ chcel by som výstražne zavolať jedným! Druhým zas obrátene: „Myslite na svojho ducha!“ Potom už dozrie to pravé zo zmätkov súčasnosti.

Nechcem sa teraz vôbec zaoberať názormi, že by sa nemalo usmrcovať žiadne zviera, veď rastlina má tiež dušu. Keď sa takto usudzuje, je to len krok naspäť a nie preniknutie do tajomstva stvorenia. –

71. Liečivý magnetizmus.

LIEČIVÝ magnetizmus zaujme jedno z vedúcich postavení v ďalšom vývoji ľudského pokolenia.

Ak hovorím o magnetopatoch, myslím tým len naozaj vážnych znalcov, ktorí chcú úprimne a ochotne pomáhať ľudstvu. Nejde tu o zástup tých, ktorí sa nazdávajú, že nepatrným priemerným vyžarovaním, mnohými slovami a tajuplnými posunkami konajú niečo veľké.

V súčasnosti prechádza síce nervózny nepokoj radami tých statočných, ktorí už po roky prinášali svojim bližným v toľkých prípadoch najlepší pozemský dar, aký len mohli dať: uzdravenie z mnohých chorôb takzvaným magnetizmom svojho tela alebo prenosom podobných prúdov z jemnohmotnosti, zo záhrobia.

Žiaľ, znovu a znovu sú tu pokusy označiť triedu magnetopatov za podradnú, ak nie dokonca ešte za niečo horšie, robiť jej prekážky a potláčať ju. S nesmiernym hurhajom sa nadmieru nafukujú jednotlivé výnimky, u ktorých nemorálna ziskuchtivosť vytvorila nečestné charaktery, alebo kde už vopred základom boli podvodnícke úmysly, pričom u vykonávajúcich tento krásny dar vôbec nebol.

Len sa rozhliadnite okolo seba: Kde **nieť** podvodníkov a klamárov! Nájdu sa všade! V iných povolaniach dokonca ešte viac. Z tohto dôvodu každý v tom ihneď jasne zbadá pri takej zloprajnosti často **úmyselné** bezprávie.

Avšak záviť a ešte viac strach sú príčinou toho, že počet protivníkov a nepriateľov vzrastá. Samozrejme, **toto** umenie liečiť **nemôže** sa získať pri popíjaní piva a vína.

Ono vyžaduje vážnych a predovšetkým silných a zdravých ľudí!

V tom zaiste spočíva hlavný koreň všetkej závišti, ktorá je potom jadrom nevraživosti. **Ved' také** podmienky sa dnes nedajú ľahko splniť. A čo bolo v tomto smere raz zameškané, to sa nedá už dohoniť.

Okrem toho **pravá** účinná liečivá sila sa nedá získať štúdiom. Je darom, ktorý takto obdarovaného človeka určil za povolaneho.

Kto takýchto ľudí chce utláčať, dáva tým najavo, že blaho ľudstva **nemá** na zreteli, a tým menej na srdci. Uvaľuje tým na seba vinu, ktorá sa mu musí stať osudnou.

Malý hlúčik statočných sa nemusí obávať. Aj oni sú predchodcami novej doby. Prekážky sú len zdanlivé, nič nehovoriace, dočasné. V skutočnosti sú spoľahlivým znamením skorého, radostného a hrdého vzostupu.

72. Žite prítomnosti.

AK POZORUJEME ľudí, nachádzame v nich rôzne skupiny. Jedna skupina žije výlučne v minulosti. To znamená, že začínajú niečo chápať až vtedy, keď je to už preč. Tak sa stáva, že sa nedokážu skutočne radovať ani z toho, čo sa práve deje, ani precítiť vážnosti veci. Až potom začnú o tom hovoriť, o tom blúzniť alebo za tým smútiť. A pri takomto hovorení len o minulosti, o kochaní sa v nej alebo ľutovaní za ňou, neustále prehliadajú nové prítomné dianie. Až potom, keď to zastaralo, zašlo, začínajú to hodnotiť.

Iná skupina ľudí žije zase v budúcnosti. Túžia a snívajú len o budúcnosti, zabúdajúc pritom, že im prítomnosť toľko ponúka, zabúdajú usilovať sa tak, aby sa ich mnohé sny o budúcnosti premenili na skutočnosť.

Obe tieto skupiny, ku ktorým patrí väčšina ľudí, v skutočnosti akoby ani na zemi nežili. Premárňujú svoj pozemský čas.

Nájdu sa tiež ľudia, ktorí pri zvolaní: „Žite prítomnosti!“ to pochopia nesprávne; budú sa možno domnievať, že tým chcem nabádať k vychutnávaniu a užívaniu každého okamihu, alebo povzbudzovať k určitému ľahkovážnemu životu. Áno, je dosť takých, ktorí takýmto spôsobom vychutnávajú sa nezmyselne potácajú životom.

Týmto zvolaním vyžadujem síce bezvýhradné vychutnávajúce každú minútu, ale **vnútorne**, nie však povrchné, iba navonok. Každá hodina prítomnosti sa musí stať pre človeka skutočným prežitím! Ako utrpenie, tak i radosť. Človek má byť všetkými svojimi zmyslami, myslením i cítením otvorený každej chvíľke prítomnosti, a tým byť **ostrážitým**. Len **tak** má ten úžitok z pozemského života, aký je pre neho predurčený. Ani v myšlienkach na minulosť, ani v snoch do budúcnosti nemôže nájsť skutočné prežitie tak silné, aby vtlačilo jeho duchu pečať, ktorú si berie so sebou do záhrobia ako zisk.

Ak **neprežíva** súčasnosť, potom nemôže ani **dozrieť**, lebo dozrievanie je závislé len od prežívania.

Ak teda v pozemskom bytí neprežíval v sebe stále **prítomnosť**, vracia sa prázdny a musí takto zmeškaný čas opäť preputovať ešte raz, lebo nebol pritom ostrážitý a nič si prežitím neosvojil.

Pozemský život je ako jeden stupeň v celom bytí človeka, taký veľký, že človek ho nemôže preskočiť. Ak sa o tento stupeň nohou pevne a bezpečne neoprie, potom je úplne nemožné, aby vystúpil na ďalší; keďže k tomu potrebuje ten predchádzajúci ako oporu. Ak si človek predstaví celé svoje bytie ako stupne, po ktorých sa usiluje nahor a vedú od zeme späť k Svetlu, musí mu byť jasné, že na nasledujúci stupeň sa môže dostať len vtedy, keď správne splnil ten predchádzajúci a pevne na ňom stojí. Dá sa to vyjadriť dokonca ešte výraznejšie: Len z terajšieho stupňa, po jeho úplnom prežití a bezpodmienečnom splnení, môže sa vyvinúť stupeň nasledujúci vyšší. Ak však ale človek nesplní stupeň prežitím, na ktorom sa práve nachádza, čo jedine mu môže poslúžiť k dozretiu, potom je pre neho nový stupeň neviditeľný, pretože k nemu potrebuje práve prežitie stupňa predchádzajúceho. Len výbrojov skúseností z tohto prežitia dostane sa mu sily k poznaniu ďalšieho, vyššieho stupňa a k vystúpeniu naň.

Takto pokračuje zo stupňa na stupeň. Ak človek chce pozeráť **len** na vysoký cieľ a nedbá pritom na jednotlivé stupne, ktoré ho tam povedú, potom nikdy nedosiahne cieľ. Stupne, ktoré si človek sám musí stavať k vzostupu, potom sú príliš chatrné a tiež príliš vratké a pri pokuse vystupovať po nich by sa zrútili.

Ale prirodzeným dianím sa tomuto nebezpečeniu predchádza tak, že najbližší stupeň sa môže vyvinúť vždy iba úplným splnením terajšieho stupňa. Kto teda nechce polovicu svojho bytia ostať stáť na jednom stupni a ani sa nechce znovu a znovu naň vracáť, nech sa snaží, aby neustále a celkom patrilo prítomnosti; aby ju svojím vnútrom správne pochopil, prežíval a mal z nej duchovne osoh.

Nebude mu pritom chýbať ani pozemský prospech; veď jeho prvá výhoda z toho bude tá, že od ľudí a pomerov nebude očakávať nič iné, než čo mu **skutočne** môžu dať! Takto nebude nikdy sklamaný a bude vždy v súlade s okolím.

Ak ale človek v sebe nosí len minulosť alebo sny o budúcnosti, potom v očakávaní veľmi ľahko bude siahať po niečom mimo rámca prítomnosti a musí sa tak dostať s ňou do nesúladu. Tým bude trpieť **nielen on**, ale **aj jeho bližšie okolie**. Zaiste sa má myslieť tiež na minulosť, aby sa z nej čerpalo ponaučenie a snívať aj o budúcnosti, aby sa z toho dostalo povzbudenie, no **žiť** sa má s plným vedomím len v prítomnosti!

73. Veľká kométa.

ZNALÍ už po roky hovoria o príchode tejto zvlášť významnej hviezdy. Neustále vzrastá počet tých, ktorí ju očakávajú, neustále sa hromadia predzvesti, takže ju možno skutočne aj čoskoro očakávať. Avšak **čo** vlastne znamená, čo prinesie, odkiaľ príde, to dodnes nebolo správne vysvetlené.

Hovori sa, že prinesie prenikavé prevraty. Avšak táto hviezda znamená omnoho viac.

Možno ju nazvať hviezdou Betlehenskou, pretože je rovnakého druhu, ako bola ona. Jej sila vysáva vodu vysoko nahor, prináša poveternostné katastrofy a ešte mnoho iného. Zem sa otriasa, keď ju obklopa jej lúče.

Od udalosti v Betleheme neudialo sa nič podobného. Ako Betlehenská hviezda, tak i táto sa tiež uvoľnila z večnej ríše čistého duchovného v čase, aby prišla zapôsobiť na túto zem presne vtedy, keď na celé ľudstvo majú nadísť roky duchovného osvietenia.

Hviezda si razí svoju cestu v **priamej** línii z večnej ríše až do tejto časti svetov. Jej jadro je naplnené vysokou, duchovnou silou; obaľuje sa hmotnosťou, a tak bude viditeľná i pozemským ľuďom. Bezpečne a bez okľúk pohybuje sa kométa svojou dráhou a bude v pravú hodinu na úrovni, predurčenej jej už pred tisícročiami.

Jej prvé bezprostredné účinky v posledných rokoch sa už prejavili. Kto to nechce vidieť, ani počuť, kto necíti ako smiešne, že všetko **mimoriadne**, čo sa už stalo, sa považuje za všedné, tomu samozrejme niet pomoci. Taký sa chce hrať buď zo strachu na pštrosa, alebo je zaťažovaný najhoršou obmedzenosťou. Oba tieto druhy treba pokojne nechať ísť svojou cestou, možno sa len usmiať ich tvrdeniam, ktoré sa dajú tak ľahko vyvrátiť. Znalým by sa síce mohlo povedať, kde dopadnú prvé **silné** lúče. Pretože lúče však postupne zasiahnu celú zem, nemá účel podávať o tom podrobnejšie správy. Potrvá to celé roky až k tomuto bodu a ešte ďalšie roky, kým sa zem vymaní z tohoto vplyvu. A **potom** bude **očistená** a **osviežená v každom smere**, k požehnaniu a radosti obyvateľov. Nikdy nebola krajšou, ako bude potom. Preto každý veriaci má pozerieť do budúcnosti s pokojnou dôverou, neľakať sa, nech príde v ďalších rokoch čokoľvek. Ak dokáže pozdvihovať svoje zraky k Bohu s plnou dôverou, nestane sa mu nič zlého. – –

74. Čo má človek robiť, aby mohol vojsť do kráľovstva Božieho?

BOLO by nesprávne odpovedať na túto často sa vyskytujúcu otázku podľa celkom určitého pravidla nasledovne: Rob to a rob ono! **Tým ešte nie je ukázaná cesta!** Nebolo by v tom nič živé, a preto by z toho ani nemohlo vzniknúť nič, čo žije, čo je nevyhnutne potrebné k rozletu nahor; veď len samotný **život** skrýva v sebe kľúč, potrebný k vzostupu.

Keď teraz ale poviem: „Rob to a ono, zanechaj to,“ podávam tým iba slabé vonkajšie podpery, s ktorými nikto nemôže chodiť správne a samostatne, pretože mu podpery neslúžia súčasne aj k „videniu“. A „cestu“ musí predsa jasne pred sebou **vidieť**, inak mu podpery neslúžia k ničomu. Taký sa poneviera, blúdiac ako slepec po neznámej mu ceste. Nie, to nie je to pravé, to by viedlo zase len k novej dogme, ktorá je prekážkou každému vzostupu.

Nech človek uváži: Ak sa chce dostať do ríše ducha, musí samozrejme dôjsť až tam. **On** musí ísť, ona nepríde k nemu. Ona je však na najvyššom bode stvorenia, **je** sama tým najvyšším bodom.

Duch človeka sa však dosiaľ nachádza v nížinách hrubohmotnosti. Preto bude každému iste pochopiteľné, že vopred musí túto cestu z nížin preputovať až do vytúžených výšin, aby dosiahol cieľ.

Ak nemá pritom zablúdiť, je nevyhnutné, aby **presne poznal** celú cestu, ktorú má premerať. A nielen samotnú cestu, ale aj všetko, čo ho na nej môže ešte stretnúť, aké nebezpečenstvá ho pritom ohrozujú a akú pomoc tam nájde. Keďže celá táto cesta leží **vo stvorení**, lebo to **je** stvorenie samo, musí teda pútnik do duchovnej ríše **poznávať** najprv bezpodmienečne presne toto stvorenie, ktoré ho do nej vedie. Ved' on chce ním prejsť, inak by nedošiel k cieľu.

Doteraz nebolo človeka, ktorý by mohol stvorenie **tak** popísať, ako je to potrebné poznať pre vzostup. Inak povedané: nebol tu nikto, kto by **cestu k hradu Grálu**, k najvyššiemu bodu stvorenia, dokázal urobiť zreteľne viditeľnou. Cestu k tomu hradu, ktorý stojí v ríši ducha ako chrám Najvyššieho, v ktorom jedinom sa koná **čistá** bohoslužba. To nie je mienené len obrazne, ale to jestvuje v skutočnosti.

Posolstvo Syna Božieho už raz ukázalo túto cestu. Pretože však ľudia chceli byť múdrejší, väčšinou ho **nesprávne vykladali**, a tak zvädzajúc na scestie, nedovoľovali nijakému ľudskému duchu dostať sa nahor.–

Teraz je tu však hodina, kedy sa **každý** ľudský duch **musí** sám rozhodnúť, či má byť pre neho áno, alebo nie, či deň alebo noc, či vzostup k svetlým výšinám alebo klesnutie nadol, a to definitívne a neodvolateľne, bez neskoršej možnosti opätovnej zmeny. Preto prichádza teraz znovu posolstvo zo svetlého hradu. Nesprávne postavených ukazovateľov cesty Posolstvo opäť uvádza teraz do **správneho** smeru, aby **vážne** hľadajúci mohli rozoznať pravú cestu. Je to Posolstvo Grálu, Evanjelium Grálu!

Nech sú blažení všetci tí, ktorí sa riadia podľa neho s vnímavými zmyslami a otvoreným srdcom! Budú v ňom poznávať teraz **to** vo stvorení, vidieť **tie** stupienky, ktoré ich duch musí použiť k vzostupu, aby vošiel do ríše ducha, do raja.

Každý jednotlivec nájde v ňom to, čo **on** potrebuje, aby so schopnosťami, ktoré **on** má, stúpil nahor k Svetlu.

Až to dáva **život** a voľnosť k stúpaniu nahor. Umožňuje vývoj schopností potrebných pre každého jednotlivca a nedáva iba jednotné jarmo pevnej dogmy, ktoré robí z človeka nevoľného otroka, potláča samostatný vývoj, a tak nielenže vzostupu prekáža, ale pre mnohých ho aj úplne znemožňuje. –

Človek, ktorý pozná stvorenie v jeho zákonitej činnosti, pochopí v ňom čoskoro veľkú vôľu Božiu. Ak zaujme správne stanovisko, potom mu stvorenie a teda aj cesta slúži **len** k radostnému vzostupu; lebo tak stojí správne v Božej vôli. Preto jeho cesta i život musia byť bohumilé! –

To nie je svätuškárske obracanie očí nahor, ani kajúcne zvíjanie sa, kľakanie, či odriekavanie modlitieb, ale je to modlitba, **ktorá sa stala činom**, živo uskutočnená sviežim, radostným a čistým konaním. Nie je to ani stonajúce doprosovanie sa cesty, ale znamená to vďačným pohľadom, upreným nahor, túto cestu **vidieť** a po nej radostne **kráčať**.

Celkom inak, než sa dosiaľ myslelo, vyzerá teda všetok život, ktorý možno nazvať bohumilým. Je omnoho krajší, slobodnejší! Znamená **správne stáť vo stvorení**, tak ako to chce váš Stvoriteľ skrz stvorenie! Obrazne povedané, človek sa tu chytá ruky Božej, ktorú Boh ponúka ľudstvu.

Preto volám ešte raz: Berte konečne všetko **opravdivo, skutočne**, už nie obrazne. Potom budete aj vy sami opravdivými, na rozdiel od terajších neživých schém! Učte sa správne poznávať stvorenie **v jeho zákonoch!**

V tom spočíva cesta nahor k Svetlu!

75. Vidíš triesku v oku brata svojho, ale na brvno vo vlastnom oku nedbáš!

KAŽDÝ sa domnieva, že týmto jednoduchým slovám úplne porozumel, a predsa je málo ľudí, ktorí poznali ich skutočný zmysel. Je jednostranné a nesprávne, ak sa tieto slová vykladajú tak, akoby sa tým povedalo len to, že sa má človek učiť zhovievavosti voči svojmu bližnému. Zhovievavosť voči bližnému sa dostaví pri prežití tohto výroku zaiste ako samozrejmosť, avšak až v druhom rade. Kto takto hľadá v slovách Kristových, ten nebáda dost dôkladne a ukazuje tým, ako ďaleko je od toho, aby mohol slová Syna Božieho urobiť živými; alebo dopredu podceňuje múdrosť v jeho výrokoch. Tiež mnohí kňazi vykladajú tieto slová tak, že to pripadá ako zmäkčovanie a zmalátnenie tej lásky, ktorú sa cirkev s takou obľubou snaží označovať ako lásku kresťanskú.

Avšak človek môže a má používať tento výrok Syna Božieho iba ako meradlo svojich vlastných chýb. Ak pozerá okolo seba otvorenými očami a pritom pozoruje súčasne aj seba, tak čoskoro pozná, že práve tie isté chyby, ktoré mu najviac vadia u jeho bližných, sú u neho zvlášť výrazné a sú na ťarchu druhým. Aby ste sa naučili pozorovať, zamerajte sa raz pozorne najprv len na vašich bližných. Sotva bude medzi nimi jeden, ktorý by nemohol to alebo ono druhému vytknúť, a kto by to otvorene alebo skryte nevyjadroval. Keď sa to stane, zamerajte potom svoje presné pozorovanie na toho človeka, ktorý sa pozastavuje, alebo dokonca rozčuľuje nad chybami iných. Nebude to dlho trvať, keď k svojmu prekvapeniu zistíte, že práve tie chyby, ktoré dotyčný tak ostro karhá u iných, nachádzajú sa u neho samého v omnoho väčšej miere!

Toto je skutočnosť, ktorá vás spočiatku zarazí a ktorá sa však **vždy** prejaví bez výnimky. Pri posudzovaní ľudí môžete toto brať v budúcnosti ako istotu a nemusíte sa báť, že sa pri tom mýlite. Je to vždy tak, že človek rozčuľujúci sa nad tou či onou chybou druhého, určite prechováva tieto chyby v sebe, ale sú ešte ďaleko silnejšie. To zostáva v platnosti.

Pristúpte raz pokojne k takejto skúške. Dokázate to a okamžite spoznáte pravdu, pretože sami sa toho nezúčastňujete, a teda sa ani nepokúšate prikrášliť obe časti.

Veďte si raz človeka, ktorý si zvykol správať sa zväčša mrzuto a neúctivo, a zriedkavo ukázať vľúdnu tvár, takže by sa mu každý rád vyhol. Práve takíto ľudia si robia nárok, aby sa s nimi zaobchádzalo zvlášť prívetivo a sú bez seba, ba dievčatá a ženy sa dajú do plaču, ak sa niekedy oprávnene stretnú čo len s vyčítavým pohľadom. Na vážneho pozorovateľa to pôsobí tak nevýslovne tragikomicky, že sa zabudne nad tým rozhorčovať.

A tak je to v tisíciach rôznych prípadoch. Poučenie a poznávanie vám bude ľahké. Ak ale budete potom tak ďaleko, majte tiež odvahu si priznať, že ani vy nie ste žiadnou výnimkou, keď dôkaz o tom ste našli u všetkých ostatných. A tým sa vám konečne otvoria oči, akí ste vy sami. To znamená veľký krok, možnože dokonca najväčší k vášmu vývoju! Roztnete tým uzol, ktorý dnes spútava celé ľudstvo! Oslobodte sa a potom pomáhajte radostne aj iným ľuďom rovnakým spôsobom.

Toto chcel Syn Boží povedať týmito jednoduchými slovami. Také výchovné hodnoty dával vo svojich jednoduchých vetách. Ale ľudia v nich **nehľadali** poctivo. Ako vždy, chceli sa v nich len povýšene učiť dívať sa zhovievavo na iných. To lichotilo ich protivej namyslenosti. Celá úbohosť ich falošného zmýšľania a nezahalené pokrytecké farizejstvo sa prejavuje v ich doterajších výkladoch. Presadilo sa to nezmenené do kresťanstva. Ved' aj tí, ktorí sa nazývajú hľadajúcimi, brali a berú všetko priveľmi ľahkovážne, v zaužívanej klamnej predstave, že čítaním musia pochopiť aj skutočný zmysel pretože si to nahovárajú celkom podľa **svojej** doterajšej vlastnej mienky. To nie je poctivé hľadanie. Preto ani nemôžu nájsť

vlastný poklad. Preto tiež nemohlo dôjsť k pokroku. Slovo ostalo mŕtvym pre tých, ktorí ho mali v sebe **oživiť**, aby získali z neho pre seba hodnoty, povznášajúce do výšin.

A každá veta, ktorú dal Syn Boží ľudstvu, skrýva také hodnoty, ktoré sa však nenašli preto, že sa v nich nikdy správne nehľadalo!

76. Boj v prírode.

JE BLÁZNOVSTVOM neustále sa vypytovať, či je správne, že je boj vo stvorení, ktorý pociťujete len ako krutosť, či nevíete, že sa tým označujete za slabochov, škodiacich každej **dnešnej** možnosti vzostupu?

Prebuďte sa už konečne z tejto neslýchanej zmäkčivosti, ktorá spôsobuje len pomalé **klesanie** tela i ducha, ale nikdy ich povznesenie!

Rozhliadnite sa predsa spoznávajúc a potom musíte **velebiť** tú ohromnú hnaciu silu, pobádajúcu k boju, a tým i k obrane, k opatrnosti, k **ostráživosti a k životu!** Chráni tvorstvo pred zovretím smrtiacou lenivosťou!

Či sa môže nejaký umelec dostať niekedy na vrchol a udržať sa na ňom, keď trvalo necvičí a o to nebojuje? Nezáleží, v čom je činný a aké veľké má schopnosti. Hlas speváka by čoskoro zoslabil, stratil by istotu, keby sa spevák nedokázal premáhať, neustále cvičiť a učiť sa.

Tak i rameno môže zosilnieť, len keď sa trvalo namáha. Len čo povolí, musí zoslabnúť. A tak je to aj s každým telom a s každým duchom! Ale žiadny človek sa námahe nepodvolí dobrovoľne. Vždy k tomu potrebuje nejaký nátlak!

Ak chceš byť zdravý, **pestuj** svoje telo i ducha. To znamená, udržiavaj si ich v prísnej činnosti!

Ale čo človek dnes a aj voľakedy považoval za „starostlivosť“, to nie je to pravé. Buď pod „starostlivosťou“ mieni sladké ničnerobenie, v čom samotnom už spočíva ochabnutie a ochromenie, alebo je to „starostlivosť“ jednostranná ako pri každom športe. To znamená, že pestovanie sa stáva „športom“, teda **jednostranným prepínaním** a tým príliš ľahkovážnymi ctižiadostivými výstrelkami, nedôstojnými pre skutočné ľudstvo. Pravé ľudstvo musí mať predsa pred očami ten **posledný** cieľ, ktorý nemožno dosiahnuť skokom do výšky, plávaním, behom, jazdením na koni, či nezmyselným závođením. Ľudstvo a celé stvorenie nemá nijaký úžitok z takých samostatných výkonov, kvôli ktorým nejeden človek veľmi často obetuje najväčšiu časť svojich záujmov, svojho času a svojho pozemského života!

Že sa mohli vytvoriť také výstrelky, dokazuje, aká nesprávna je cesta, po ktorej ľudstvo ide a tiež, ako opäť túto veľkú hnaciu silu vo stvorení zatláča na nesprávne koľaje, a tak ju premárňuje v neužitočnom hraní, ak nie dokonca brzdením zdravého pokroku, pre ktorý sú vo stvorení všetky prostriedky.

Dráhu silných prúdení ducha, ktoré majú podporovať vzostup, krivia v ich ľudskej namyslenosti tak, že namiesto chcenej podpory nastávajú zastavenia prejavujúce sa ako prekážky, ktoré spätne pôsobiace, stupňujú bojový pud a nakoniec prepuknú, strhnú so sebou všetko do hlbiny

To je to, čím sa človek dnes prevažne zaoberá vo svojich bezobsažných pavedeckých hrách a ctižiadostivostiach. Je **rušiteľom mieru** celej harmónie vo stvorení!

Už dávno by bol upadol do lenivého spánku ničnerobenia, po ktorom musí nasledovať hniloba, keby našťastie nebol vo stvorení ešte bojový pud. Ten ho **núti**, aby sa **predsa len** hýbal! Inak by bol už dávno dospel k takej namyslenosti, že Boh sa má oňho starať

prostredníctvom svojho stvorenia ako v rozprávke o zemi blahobytu. A keď mu za to vysloví svoju vďaku v bezduchej modlitbe, myslí si, že svojho Boha odmenil prebohato. Ved' je toľko ľudí, ktorí mu za to vôbec neďakujú!

Taký je človek a skutočne nie iný!

Hovorí o krutosti v prírode! Pritom ho nenapadne, aby predovšetkým skúmal sám seba. Vždy chce len haniť.

Tiež v boji medzi zvieratami je iba požehnanie, nie krutosť.

Úplne stačí dobre pozorovať niektoré zviera. Vezmime napríklad psa. Čím ohľadupľnejšie sa so psom zaobchádza, tým pohodlnejší a lenivejší sa stane. Ak je v pracovni svojho pána a on starostlivo dbá na to, aby sa na zviera nestúpilo, alebo ani oň nezavadilo, i keď si ľahne na také miesta, kde je v trvalom nebezpečí, že ho môžu neúmyselne zraniť, ako napríklad pri dverách a podobne, je to len k **nevýhode** zvierat'a.

V krátkom čase stratí pes svoju vlastnú ostražitosť. Takzvaní „dobromyseľní“ ľudia to „láskyplne“ ospravedľujú a dojata hovoria, že pes tak preukazuje nevysloviteľnú „dôveru“! Vie, že mu nikto neublíži! V skutočnosti to nie je nič iné, než silné ochabnutie „**ostrážitej**“ schopnosti, silný úpadok duševnej činnosti.

Ak však zviera musí byť trvalo ostražité a pohotové k sebaobrane, potom nielen bude a zostane duševne bdelé, ale bude stále priberať na inteligencii, **získa** v každom ohľade. Zostane živým v každom smere. A to je pokrok! Tak je to s **každým** tvorom. Inak upadá do skazy, lebo aj telo pri tom postupne ochabuje, stáva sa náchylnejšie k chorobám, nemá už nijakú odolnosť.

Prísneho pozorovateľa neprekvapí, že človek aj tu, vo vzťahu ku zvierat'u, má a zaujíma celkom nesprávne stanovisko v rôznych smeroch. Ved' človek sa postavil celkom nesprávne voči **všetkému**, aj proti sebe samému aj proti celému stvoreniu. Všade duchovne škodí, namiesto toho, aby prinášal úžitok.

Keby dnes už nejestvoval bojový pud vo stvorení, ktorý veľmi mnohí leniví ľudia menujú krutým, hmotnosť by sa už dávno nachádzala v hnilobe a v rozklade. Vôbec nepôsobí zhubne, ako sa to zdá pri povrchnom pozorovaní, ale ešte duševne i telesne **udrzuje**. Inak by už nič neudržiavalo lenivú hrubohmotnosť v pohybe, a tým i pri zdraví a sviežosti, nakoľko človek vo svojom pomýlení hanebne zmenil smer pôvodne k tomu určenej osviežujúcej **duchovnej sily**, prenikajúcej všetkým, takže táto nemôže pôsobiť **tak**, ako pôvodne mala! (Porovnaj predchádzajúce prednášky.)

Keby človek vo svojom určení nebol škodlivo zlyhal, vyzeralo by dnes mnohé, ba **všetko** inak! Aj tzv. „boj“, by sa nevyskytoval v **tej** forme, ako sa prejavuje v **súčasnosti**.

Bojový pud by bol ušľachtilejší, preduchovnený vôľou ľudí, usilujúcich nahor. Pôvodné surové účinky namiesto toho, aby sa zosilňovali ako doteraz, boli by sa pri **správnom** ovplyvňovaní duchom zmenili časom na spoločný, radostný podnet k vzájomnému podporovaniu. Táto podpora vyžaduje taký istý nápor sily ako najúpornejší boj. Rozdiel je iba v tom, že po boji nasleduje únava, avšak pri podporovaní v zvratnom pôsobení nasleduje ešte ďalšie zvýšenie činnosti. Nakoniec tiež v napodobnenine stvorenia, kde **duchovná** vôľa človeka má najsilnejší vplyv, by tým pre **všetky** tvory nastal rajský stav skutočného stvorenia, kde už nie je potrebný žiadny boj a žiadna zdanlivá krutosť! Rajský stav ale nepredstavuje nejaké ničnerobenie, ale znamená **najčulejší pohyb**, ktorý znamená skutočný, osobne plnevedomý život.

Že to nemohlo nastať, je vinou ľudského ducha! Prichádzam pri tom vždy znovu na rozhodujúci pád do hriechu, ktorý podrobne opíšem v prednáške: „Bolo raz...“

Len totálne zlyhanie ľudského ducha vo stvorení a **zneužitie** prepožičanej mu duchovnej sily, totiž odchýlením jej účinkov **nadol** namiesto k svetlým výšinám, len to priviedlo až k dnešným nezdravým výstrelkom!

Dokonca i schopnosť uznať svoju chybu človek už premárnil, prehral ju. Preto by som **kázal** len **hluchým ušiam**, keby som chcel o tom hovoriť ešte viac. Kto **chce** skutočne „počúť“ a **dokáže** vážne hľadať, nájde v mojom Posolstve **všetko**, čo potrebuje! Všade je tiež zaznamenané prehlásenie o veľkom zlyhaní, ktoré privodilo také nevysloviteľné útrapy v najrozličnejších podobách. Kto je však **duchovne hluchý**, ako sú mnohí, ten má naporúdzi iba hlúpy úsmev neporozumenia, ktorý má **vzbudiť zdanie poznania**. V skutočnosti sa v tom zrači len ľahkomyselná povrchnosť, čo je toľko, ako najväčšia obmedzenosť. Na koho ešte dnes zaúčinkuje hlúpy smiech duchovne obmedzených, ten sám nie je nič hoden. **Sem** patria Kristove slová: „Nechajte predsa mŕtvych, nech pochovávajú svojich mŕtvych!“ Lebo kto je **duchovne hluchý** a slepý, je vlastne ako duchovne mŕtvy!

Ľudský duch mohol svojimi schopnosťami vytvoriť z pozemského sveta raj ako napodobneninu prvotného stvorenia! On to neurobil, a preto vidí teraz svet pred sebou **tak**, ako ho svojím falošným pôsobením pokrivil. **V tom spočíva všetko!** Nehaňte preto teraz v nesprávnej zmäkčivosti také významné dianie, ako je boj v prírode, ktorý nutne vyrovnáva ešte niečo, čo človek zanedbal! Neopovažujte sa svoju nasladlo zmyselnú zmäkčivosť označovať ešte slovom „láska“, do ktorej by človek tak rád zaradil svoje slabosti! Falošnosť a pokrytectvo musia sa trpkó vypomstiť!

Preto beda ti, človeče, ty prehniť zlátnina svojej namyslenosti! Ty karikatúra toho, čím si **mal** byť!

Pozrite sa raz pokojne na to, čo obvykle nazývate prírodou: Na vrchy, jazerá, lesy, lúky! Vo všetkých ročných obdobiach sa môže oko pokochať z krásy toho, čo vidí. A teraz uvažujte: Čo vás dokáže tak potešiť a poskytnúť vám zotavenie, to sú plody pôsobenia všetkého **bytostného**, ktoré sa vo stvorení nachádza **pod** duchovným a ktorého sila vám bola daná!

Potom hľadajte plody **vašej** činnosti vy, ktorí ste duchovní a v tom si prisvojujete omnoho viac schopností, preto by ste mali vytvárať niečo vyššie než to, **čo** bytostní, ktorí sem prišli pred vami.

Čo tu vidíte? Len chladné nedokonalé napodobneniny všetkého toho, čo bytostné už zhotovilo, ale nijaký ďalší vývoj k ideálnej výške životnosti a tým vo stvorení! Ľudstvo sa snaží len zakrpatenými tvorivými inštinktmí napodobňovať bezživotné tvary najnižších druhov, zatiaľ čo voľným a vedomým duchom s pohľadom nahor k Božskému by bolo schopné vytvoriť niečo celkom iné, omnoho väčšie!

Veľkosť, prichádzajúcu len zo **slobodného ducha**, ľudia rúhavo zamedzili, a preto okrem detinských napodobenín môžu zhotovovať už iba ... stroje, konštrukcie, techniku. Všetko také, ako sú oni samy; pripútané k zemi, stojace nízko, duté a mŕtve!

Také sú plody, ktoré teraz ľudia, hoci sú duchovní, môžu postaviť oproti činnosti bytostného. **Tak** splnili duchovnú úlohu v neskoršom stvorení, ktoré im k tomu bolo darované!

Ako chcú teraz obstáť pri poslednom zúčtovaní? Možno sa teda pritom diviť, že ľudom so sklonom k nízkemu, **musí** zostať vznešený raj uzavretý? Sme sa čudovať, keď teraz bytostné v zvratom pôsobení nakoniec úplne zničí dielo ľudského ducha, tak nesprávne vedené? –

Keď sa to teraz nad vami zrúti v dôsledku vašej osvedčenej neschopnosti, potom zakryte svoju tvár a uznajte so zahanbením svoju nesmiernu vinu, ktorú ste na seba uvalili! Neopovažujte sa preto už opäť obviňovať svojho Stvoriteľa, alebo ho kruto označovať za nespravodlivého!

Ale ty, hľadajúci, skúmaj vážne, neľútostne a vynašaj sa potom celé svoje myslenie a cítenie, ba celé svoje bytie postaviť **znovu** na **duchovný** základ, ktorý sa už nebude knísať ako doterajší rozumový, a tým veľmi obmedzený! Kto tak nedokáže, bude zavrhnutý na všetky veky!–

77. Vyliatie Ducha Svätého.

V BIBLII vylíčený dej vylitia Ducha Svätého na učeníkov Syna Božieho je pre mnohých ľudí ešte nevysvetliteľnou udalosťou a považuje sa často za niečo mimoriadne, čo sa stalo len raz, vtedy, a teda ľubovoľne.

Práve v tomto mylnom názore spočíva tiež príčina tohto zdanlivo „nevysvetliteľného“.

Udalosť nebola ojedinelá, ani sa nestala zvlášť kvôli učeníkom, ale bolo to dianie **pravidelne sa opakujúce už** od začiatku stvorenia! S **týmto** poznaním stratí dej ihneď na záhadnosti a pre vážne hľadajúcich čitateľov Posolstva Grálu sa stane pochopiteľným; nestratí pritom ani na veľkosti, ba naopak, bude sa javiť skôr ešte mohutnejší.

Kto pozorne študoval moje Posolstvo Grálu, ten našiel v ňom aj výklad pre toto dianie, lebo čítal prednášku „Svätý Grál“. Zmienil som sa tam o každoročnom **pravidelne sa opakujúcom** obnovovaní sily pre celé stvorenie. Je to chvíľa, kedy do svätého Grálu prúdi nová Božská sila na udržanie stvorenia!

Pritom sa zjaví na pár okamihov nad Grálom „Svätá Holubica“, ako duchovne viditeľná forma prítomnosti Ducha Svätého. Svätá Holubica patrí bezprostredne k „forme“ Ducha Svätého, tvorí teda časť jeho „formy“.

Ako je kríž duchovne viditeľnou formou Božskej Pravdy, tak je „Holubica“ viditeľnou formou Ducha Svätého. Ona **je** skutočne jeho formou a nie že by bola myslená len ako forma! Keďže som o tom už podrobne hovoril, odkazujem na prednášku. (Prednáška č. 44: „Svätý Grál“)

Toto obnovenie sily Duchom Svätým, teda živou vôľou Božou, ktorá je silou, deje sa každého roku v presne určenom čase v najsvätejšej svätyni najvyššieho hradu alebo chrámu, kde sa uchováva svätý Grál, a preto je nazývaný **hradom Grálu**, ktoré je jediným miestom spojenia stvorenia so Stvoriteľom.

Obnovovanie možno nazvať tiež vylievaním sily, teda vyliatie Ducha Svätého, alebo ešte zreteľnejšie vyliatím sily **skrz** Ducha Svätého. Lebo Duch Svätý nie je snáď sám vylievaný, ale on vylieva silu!

Nakoľko učeníci boli toho dňa zhromaždení, spomínajúc na svojho Pána, ktorý vstúpil na nebesá, keď im predtým sľúbil poslať Ducha, teda živú silu, takže touto spomienkou bol daný dôvod zakotvenia **k tomu**, aby dej, odohrávajúc sa v tom čase v čisto duchovnom, zapôsobil určitou a primeranou mierou bezprostredne až nadol na zem, na zhromaždených učeníkov, pripravených na to pobožnosťou! Tým skôr, že cesta k týmto učeníkom bola ľahšie umožnená a urovnaná pozemským bytím Syna Božieho.

A **z tohto** dôvodu sa stalo to zázračné, ktorého prežitie je opísané v Biblii, ktoré inak na zemi nebývalo možné. Evanjelisti mohli vylíčiť **prežitie**, ale nie vlastný dej, ktorý sami nepoznali.

Svätodušné sviatky sú teraz pre kresťanov spomienkou na túto udalosť; avšak netušia, že približne v tomto čase je zakaždým v hrade Grálu skutočne deň Svätej Holubice. To znamená deň, kedy Duch Svätý obnovuje silu pre stvorenie! Samozrejme, nie je to vždy presne na svätodušné sviatky, ako sú vypočítané na zemi, ale približne v tom čase.

Vtedy sa zhromaždenie učeníkov **presne** zhodovalo so skutočným dejom! Tiež neskoršie sa tento dej bude oslavovať pravidelne a v **pravú** dobu tu na zemi, ako najväčší a najsvätejší sviatok ľudstva, kedy Stvoriteľ vždy znovu darúva stvoreniu svoju udržiavaciu silu. Bude to „Deň Svätej Holubice“, teda Deň Ducha Svätého, ako veľiká modlitba vďaky k Bohu Otcovi!

Budú ho sláviť **tí** ľudia, ktorí budú konečne stáť v tomto stvorení **vedome**, a ktorí ho teraz poznali správne v celom jeho pôsobení. Ak sa správne a v pravý čas otvorí vrúcnu zbožnosťou, bude tiež možné, že živé požehnanie bude prúdiť vo zvratom pôsobení až sem dolu na zem a rozleje sa do smädných túžiacich duší tak, ako kedysi u učeníkov.

Ten čas prinesie potom mier a radosť. Už nie je tak príliš vzdialený, pokiaľ ľudia nezlyhajú a nebudú chcieť byť stratení na večnosť.

78. Pohlavie.

NA VEĽKÚ časť pozemských ľudí tiesnivo pôsobí pomyslenie na styk medzi dvomi pohlaviami; medzi pohlavím mužským a ženským. Výnimkou sú snád' len ľudia ľahkomyselní, ktorí sa vôbec ničím nenechajú zaťažovať. Všetci ostatní, nech sú akokoľvek rôznorodí, hľadajú otvorene alebo v tichosti, uzavretí do seba, nejaké riešenie. Našťastie jestvuje mnoho ľudí, ktorí práve v tomto smere túžobne očakávajú správneho ukazovateľa cesty. Či by sa potom podľa neho riadili, ostáva samozrejme otáznou. Skutočnosťou však je, že sa tým veľmi zaoberajú a väčšinou ich trápi vedomie, že pred touto otázkou stoja nevedomí.

Pokúšali sa to riešiť a zakotviť v otázkach manželstva, ale ani tak sa uspokojivo nepriblížili k základnej myšlienke; veď aj tu, ako vôbec všade, je hlavné to, aby človek vedel, s čím má do činenia! Inak sa s tým nemôže nikdy vyrovnáť. Zostáva mu nepokoj.

Pri tom mnohí si už od začiatku veľmi často zamieňajú správny pojem slova „pohlavie“. Chápu ho len všeobecne, pričom jeho vlastný zmysel je omnoho hlbší.

Ak chceme mať o tom pravý obraz, nesmieme byť takí jednostranní, nesmieme tento pojem vtesnávať do podmienok, ktoré môžu slúžiť iba čisto pozemskému spoločenskému poriadku, avšak zákonom vo stvorení v mnohom úplne odporujú. U takých závažných vecí je potrebné zahĺbiť sa do stvorenia, aby sme pochopili **základnú myšlienku**.

Pojmom ženský a mužský uvádzame práve dvojaké pohlavie: Lenže Slovo pohlavie už od začiatku zvädza väčšinu ľudí výslovne na scestie, pretože v niektorých myšliach vzniká nevedomene spojitosť s rozmnožovaním. A to je nesprávne. Rozlišovanie ženského od mužského **v tomto** zmysle má do činenia v celkovom ponímaní stvorenia len v najvzdialenejšej a najhutnejšej hrubohmotnosti. Nie v **podstatnom** dianí.

Čo je pohlavie? Keď duchovný zárodok opúšťa duchovnú ríšu je bezpohlavný. Nijakým spôsobom sa ani neštiepi, ako sa často predpokladá. Rozpoltenia sú zvláštne výnimky, o ktorých prehovorím na konci tejto úvahy. V podstate zostáva duchovný zárodok vždy pre seba uzavretý. S uvedomovaním zárodka ducha, počas jeho putovania neskorším stvorením, teda samočinnou napodobneninou vlastného stvorenia, berie tento na seba, ako som už viackrát povedal, nám známe ľudské formy, a to podľa stupňa svojho uvedomenia, ktoré sú napodobneninami prastvorených, praobrazov Boha.

Pri tomto rozhoduje teraz **druh činnosti** duchovného zárodka. To znamená, ktorým smerom duchovný zárodok pri svojom uvedomovaní prevažne usiluje rozvinúť svoje driemajúce schopnosti, či pozitívnym, silne pomáhajúcim spôsobom, alebo negatívnym, tichým udržiavajúcim spôsobom. Kam teda smeruje jeho hlavná túžba.

Podľa svojho pôvodu môže konať **oboje**, pretože zárodok ducha má v sebe **všetky** schopnosti. Jeden ako druhý neskrátene. Je pre seba dokonale doplnený. Záleží len na tom, **čo** sa z toho vyvinie. A v činnosti, teraz ním prebiehajúcej, aj keď sa táto v začiatku prejavuje len silným prianím, stupňujúcim sa až k naliehavosti, **utvára sa forma**. To pozitívne vytvára mužskú formu a negatívne ženskú formu. Už tu sa mužské a ženské navonok prejavuje viditeľnou formou. Oboje je vo svojej forme určitým prejavom toho **druhu** ich činnosti, aký si kto zvolil, alebo prial.

Ženské a mužské nemá teda so zvyčajným pojmom pohlavie nič spoločné, ale iba naznačuje **druh činnosti vo stvorení**. Až v hrubohmotnosti, ľuďom tak známej, vytvárajú sa

z formy rozmnožovacie orgány, rozoznávané ako mužské a ženské. Len hrubohmotné telo, teda pozemské telo potrebuje tieto orgány k svojmu rozmnožovaniu.

Teda **druh činnosti vo stvorení** vytvára formu vlastného tela, mužskú alebo ženskú, ktorého hrubohmotné pozemské telo je opäť iba zhutnené stelesnenie.

Následkom toho sa aj pohlavný styk kladie na ten stupeň, na ktorý patrí, teda na najnižší stupeň, ktorý jestvuje vo stvorení; na stupeň čisto hrubohmotný, nachádzajúci sa veľmi ďaleko od duchovného.

Je preto tým smutnejšie, keď sa ľudský duch skláňa do jarma tejto činnosti, patriacej k jeho čisto vonkajšiemu obalu, keď sa natoľko zníži, že sa stane jej otrokom! A dnes sa to už stalo, žiaľ, takým všeobecným, že to poskytuje smutný obraz, ako sa neoceniteľné a vysokopostavené duchovné nechá dobrovoľne pošliapávať a zdržovať pod pláštikom najhrubšej hmotnosti.

Je samozrejmé, že také neprirodzené dianie musí priniesť zlý koniec. Je to neprirodzené, pretože duchovné je už od prírody tým najvyšším v celom stvorení, a harmónia môže v ňom byť len vtedy, keď duchovné, ako najvyššie, vládne, a všetko ostatné ostane **pod** ním, a to aj pri spojení s pozemskou hrubohmotnosťou. Nepotrebujem snáď ešte zvlášť pritom poukazovať na to, akú smutnú úlohu podľa toho hrá človek, ktorý svojho ducha skláňa pod panstvo najhrubšieho hmotného plášťa. Toho plášťa, ktorý až vplyvom ducha získava svoju citlivosť a pri odložení ju opäť musí stratiť, je nástrojom v rukách ducha, ktorý zaiste potrebuje opateru, aby sa mohol užitočne používať, ale vždy predsa môže zostať len ovládaným nástrojom; lebo v poriadku stvorenia niet žiadneho komunizmu! **Kde tento** hrozí sa vlúdiť, tam prichádza zrútenie, ako nezbytný dôsledok, pretože taká časť ako chorá, musí byť vypudená, aby nesúlads nenašiel ďalej prístup. Takým zrútením napráva zvrátané pôsobenie v stvorení tie miesta, ktoré sa stali škodlivými.

Duchovná, bytostná a jemnohmotná forma tela sa mení, len čo duchovný zárodok zmení svoju činnosť. Ak prechádza z negatívneho do prevažne pozitívneho, tak sa musí ženské formovanie zmeniť na mužské a naopak; lebo **prevládajúci** spôsob činnosti vytvára formu. Hrubohmotná pozemská schránka sa však nemôže tak rýchlo meniť. Nie je schopná takých premien, a preto je určená len na celkom krátky čas. Tu sa premena ukáže pri **znovuvteleniach**, ktorých je vo väčšine prípadov mnoho.

Tak sa stáva, že niektorý ľudský duch veľmi často preputuje svoje pozemské životy **striedavo** v mužských a ženských telách, podľa svojho meniaceho sa vnútorného stanoviska. A to je **nutné**, aby **všetky** schopnosti duchovného zárodku dospeli postupne k vývoju.

Už som povedal, že pre vznik formy je smerodajné to **prevládajúce** v chcenej činnosti, lebo zárodok ducha sa neprejavuje bezvýhradne celkom pozitívne a tiež nie bezvýhradne úplne negatívne.

Schopnosti, ktoré pri tom nie sú v činnosti, zostanú potom v driemotách, ale môžu byť kedykoľvek prebudené.

Keď sa však predsa niekedy stane, že duchovný zárodok vyvinie **všetky pozitívne** vlastnosti, teda to pôsobí na negatívne, doposiaľ nevyvinuté schopnosti tak silno, že môže nasledovať ich vytlačenie a tým i odvrhnutie, čím sa uskutoční **rozdvajenie**. Takto odvrhnuté inorodé časti sú potom nútené prebudiť sa pre seba, a prijmú potom samozrejme vo svojej uzavretosti formu opačnú, teda ženskú. **To** sú potom rozpoltené zárodoky, ktoré sa musia opäť nájsť, aby vytvorili celok. Taký postup nie je však všeobecne prijateľný.

Názor ľudí, že ku každému človeku patrí doplňujúca duša, je v podstate správny, ale nie v zmysle predchádzajúceho rozštiepenia. Doplnujúca duša je niečo celkom iné. Zdôraznil som to už vo svojej prednáške „Manželstvo“. Doplnujúca duša je iba taká, čo sa **hodí** k inej duši. To znamená, taká duša, ktorá rozvila práve **tie** svoje schopnosti, ktoré tá druhá duša nechala v sebe driemať. Tým dochádza potom k úplnému doplneniu; vznikne spoločná práca všetkých schopností ducha, všetkých pozitívnych i všetkých negatívnych. Taká doplňujúca duša nie je

však len jedna, ale je ich viac, takže človek, hľadajúci doplnenie, nie je snáď odkázaný iba na jedného celkom určitého človeka. Takých môže vo svojom pozemskom živote stretnúť viac, pokiaľ však udržiava svoju schopnosť vyciťovania čistú a bdelú.

Podmienky ku šťastiu v živote nie sú teda vôbec ťažko splniteľné, ako sa to zdá na prvý pohľad tým poloznalým. Šťastie možno dosiahnuť omnoho ľahšie, než si mnohí myslia. Ľudstvo musí len poznať zákony, spočívajúce vo stvorení. Ak bude podľa nich žiť, potom **musí** byť šťastné! Dnes je však od toho ešte veľmi vzdialené a preto predovšetkým tí, ktorí prichádzajú bližšie k Pravde vo stvorení, budú sa musieť cítiť osamelí, čo ich ale vôbec nerobí nešťastnými, iba prechovávajú v sebe veľký mier.

79. Môže byť staroba prekážkou duchovného vzostupu?

JE ČASTO veľký rozdiel v tom, chcieť podľa ľudských pojmov to správne alebo chcieť to dobré. To pozemské správne nie je vždy tiež **to dobré!**

Dnes už človeku viac **nestačí**, aby chcel jednoducho to správne! Niečo také mohol urobiť pri jeho **prvom** vtelení. Dnes sa žiada od neho **viac!** Keď sa mocne nevzchopí, aby sa konečne vedome dostal duchovne vyššie, je nezbytné stratený. Staroba netvorí nijakú prekážku, ale je skôr **povzbudením**, pretože v starobe sa viditeľne približuje hodina prechodu na druhý svet! Je to len lenivosť a pohodlnosť, ktoré som tak často označil za najhoršieho nepriateľa, ktorými sa takí váhaví ľudia zaťažujú, a tým aj hynú.

Čas duchovného tuláctva po zemi skončil a takisto aj čas pohodlnosti príjemného očakávania. So strašnou hrôzou a tvrdosťou zakrátko to udrie do spáčov a leňochov tak, že to potom prebudí aj toho najhluchejšieho.

Štúdium mojich prednášok vyžaduje však už od začiatku námahu, mocné vzchopenie všetkých zmyslov, tým duchovnú živosť a **plnú** bdelosť! Len **potom** sa podarí zahĺbiť sa do mojich slov a skutočne ich tiež pochopiť.

A tak je to chcené! Odmietam každého duchovného leňocha.

Ak ľudia **nezasypali** v sebe čo len zrníčko Pravdy zo svojho domova duchovnej ríše, tak ich Slovo **musí** zasiahnuť ako volanie, to predpokladá, že sa budú namáhať, aby Slovo prečítali neovplyvnene a s plnou vážnosťou. Ak ani **potom** nepocítia nič, čo by v nich vzbudilo ozvenu, bude sotva možné ich prebudiť aj v záhrobí, lebo ani tam nemôžu dostať **nič iné**. Zostanú stáť tam, kde sa sami postavili z vlastnej vôle. Nikto ich nebude nútiť, aby odtiaľ odišli, preto ani nevyjdú včas von z tejto hmotnosti, aby sa zachránili pred rozkladom, teda pred večným zatratením.

To, že „nechceli počuť“, vezmú si prirodzene so sebou z tejto zeme do jemnohmotnosti a tam sa nebudú správať inak, než sa správali tu. Ako vôbec môže staroba tvoriť prekážku! Je to volanie večnosti, ktoré ich zasiahne zo Slova, ktoré však oni nechcú počuť, pretože je im to takto pohodlnejšie. No pohodlnosť ich nakoniec zničí, ak v pravý čas nebudú chcieť byť v sebe živými. Táto otázka však ukazuje túto pohodlnosť veľmi zreteľne. Je to stále rovnaký spôsob tak mnohých ľudí, ktorí sa chcú sami klamať pod nejakou aspoň trochu prijateľnou zámienkou. Patria medzi plevy, ktoré prichádzajúcimi očistnými búrkami nebudú upevnené, ale odviata, pretože sú neupotrebitelní pre vážnosť skutočného bytia.

Žiadali by od Stvoriteľa stále nový čas na rozmyslenie bez toho, že by došli k vzostupu, pri ktorom je nutné duchovne sa vzchopiť. Z toho dôvodu nemá zmyslu ešte dlhšie sa tým

zaoberať. Sú to ľudia, ktorí len večne chcú, ale nikdy na sebe nič nevykonajú. A tým sú tiež zatratení. — — —

80. Bolo raz...!

SÚ TO len dve slová, predsa však vyznievajú ako čarovná formulka, lebo prechovávajú v sebe tú zvláštnosť, že u každého človeka vyvolajú ihneď akési zvláštne cítenie. Málokedy býva toto cítenie rovnaké. Podobne ako účinok hudby. Presne tak ako hudba, nachádzajú i tieto dve slová priamu cestu k duchu človeka, k jeho vlastnému „ja“. Prirodzene len u tých, ktorí v sebe ducha celkom neuzavreli, a preto doteraz nestratili pravé ľudstvo na zemi.

Každý človek si pri týchto slovách mimovoľne ihneď spomenie na nejaké prežitie z minulosti. Toto sa pred ním živo vynorí a s týmto obrazom aj zodpovedajúci cit.

U jedného sa prejaví túžbyplná citlivosť, bôľne šťastie a tiež tiché nesplniteľné pranie. U iných však pýcha, zlosť, hrôza alebo nenávisť. Zakaždým si človek spomenie na niečo, čo kedysi zažil, čo na neho urobilo mimoriadny dojem, ale o čom sa domnieval, že to v ňom už dávno pohaslo.

Ale nevyhaslo v ňom nič, nič sa nestratilo, čo kedysi skutočne **prežil** v sebe. Všetko to ešte môže považovať za svoje vlastníctvo, ako skutočne získané a tým nehynúce. Ale len to skutočne prežitie! Iné nemôže ožiť pri týchto slovách.

Ak človek raz starostlivo a s bdelymi zmyslami pozorne dbá na to, tak čoskoro spozná, čo je v ňom skutočne živé a čo možno nazvať mŕtve, ako bezduchú škrupinu bezúčelných spomienok.

Účel a úžitok pre človeka, ktorého si nesmieme predstavovať len v tele, má len to, čo počas jeho pozemského života dostatočne hlboko zapôsobilo, aby vtláčilo jeho **duši** pečať, ktorá nezanikne a nedá sa viac zmazať. Len také pečate majú vplyv na utváranie ľudskej duše, a tým i na ďalší pokrok ducha k jeho trvalému vývoju.

V skutočnosti je teda prežitie, a tým privlastnené len **to**, čo zanecháva taký hlboký dojem. Všetko ostatné prehrmí bez účinku, alebo posluži len ako prostriedok k vyvolaniu udalostí, schopných spôsobiť také hlboké dojmy.

Blaho tomu, kto môže nazvať mnoho takýchto silných zážitkov svojím vlastníctvom, bez ohľadu na to, či ich vyvolala radosť alebo žiaľ; ich dojmy budú raz totiž tým najcennejším, čo si ľudská duša vezme so sebou na cestu do záhrobia. —

Čisto pozemská rozumová činnosť, ako je dnes obvyklá, prospieva len pri **správnom použití** k uľahčeniu **telesného** bytia na zemi. Prísne vzaté, je to vlastný konečný cieľ **každého** pôsobenia rozumu! V konečnom dôsledku neprináša nikdy iný výsledok. Tak je to aj so **všetkou** školáckou múdrosťou, nezáleží, v ktorom je to odbore, a tiež pri každej činnosti, či už je to v štátnictve alebo v rodine, u každého jednotlivca alebo národa a napokon u celého ľudstva. Ale **všetko** sa, žiaľ, podriadilo bezpodmienečne len rozumu, a preto spočíva v ťažkých okovách pozemského obmedzenia chápavosti, čo samozrejme muselo pritiahnúť neblahé následky vo všetkom pôsobení a dianí a ešte ich aj pritiahne!

V tom je len **jediná** výnimka na celej tejto zemi. Touto výnimkou však nie je cirkev, ako si mnohý bude myslieť a ako by to vlastne malo byť, ale **umenie**! V tomto hrá teraz rozum nezvratne až **druhú** rolu. Ale tam, kde pri tom rozum nadobudne prevahu, znižuje sa umenie

ihneď na **remeslo**, klesá bezprostredne a tiež nepopierateľne hlboko dolu. Je to dôsledok, ktorý vo svojej jednoduchej prirodzenosti nemôže byť vôbec inakší. V tom nemožno dokázať ani jedinú výnimku.

Ten istý dôsledok možno samozrejme pozorovať i pri všetkom ostatnom. Nie je to pre človeka na zamyslenie? Musí sa to predsa prejavíť, ako keď **mu** šupiny spadnú z očí. Kto uvažuje a porovnáva, ten pozná celkom zreteľne, že všade, kde vládne rozum, môže obdržať tiež len menejcennú náhradu! Na tejto skutočnosti by mal človek poznať, aké miesto prislúcha rozumu od prírody, ak má vzniknúť niečo správne a hodnotné!

Len samotné umenie sa doteraz zrodilo z pôsobenia živého ducha, z citu. Len ono malo prirodzený, teda normálny, zdravý vznik a vývoj. Lenže duch sa **neprejavuje** v rozume, ale v **citoch**. **Javí** sa len v tom, čo sa všeobecne nazýva „**srdečnosťou**“. Práve to, čo dnešný, na seba tak nesmierne pyšný rozumový človek rád zosmiešňuje a vysmieva sa tomu. Hani takto to najcenejšie na človeku, áno, práve to, čo vôbec človeka robí človekom!

S rozumom nemá duch nič do činenia. Ak človek chce konečne raz nápravu vo všetkom, musí dbať na Kristove slová: „**Podľa ich skutkov ich poznáte!**“ Nastáva doba, keď sa tak stane.

Len diela **ducha** majú v sebe **život** od svojho vzniku, a tým aj trvácnosť a stálosť. Všetko ostatné musí sa zrútiť v sebe, len čo prejde doba jeho rozkvetu. Keď by to malo priniesť ovocie, objaví sa prázdnota!

Pozrite sa predsa len do histórie! Jedine dielo ducha, teda umenie, pretrvalo národy, ktoré už stroskotali následkom svojho chladného, v sebe neživého rozumu. Ani ich veľké, preslávené vedy nemohli im poskytnúť pred tým ochranu. Egypťania, Židia, Gréci, Rimania šli touto cestou, neskôr ich nasledovali tiež Španieli a Francúzi, teraz Nemci – **avšak diela pravého umenia ich všetkých prežili!** Nebudú môcť nikdy zaniknúť. Ale nikto nevidel tú prísnu pravidelnosť v opakovaníach tohto diania. Žiaden človek nepomyslel na to, aby vypátral pravý koreň tohto ťažkého zla.

Namiesto toho, aby ho hľadali a učinili tak raz prietrž stále sa vracajúcemu úpadku, slepo sa s tým zmierili a s bedákaním a zlostením oddali sa tomuto veľkému „čo sa nedá zmeniť“.

Teraz to nakoniec postihne celé ľudstvo! Mnoho bied leží už za nami, ale ešte väčšie sú pred nami. A hlboká bolesť ide hustými radmi tých, ktorí sú tým už dnes čiastočne postihnutí.

Pomyslite si na všetky tie národy, ktoré už museli padnúť, len čo došli do času rozkvetu, k vrcholnému bodu rozumu. Z rozkvetu vyrastajúce plody boli **všade tie isté!** Nemravnosť, nehanebnosť a nestriednosť v najrôznejších podobách, k tomu sa nezadržateľne pripojil úpadok a zánik.

Bezpodmienečne rovnaký spôsob deja je každému veľmi nápadný! A každý mysliaci človek musí v tomto dianií nájsť jednoznačný spôsob a dôslednosť najprísnejších zákonov.

Jeden po druhom museli konečne tieto národy uznať, že ich veľkosť, ich moc a sláva boli len zdanlivé, udržiavané len násilím a nátlakom, a nie upevňované vlastným zdravím zvnútra.

Otvorte predsa oči namiesto zúfania! Poobzerajte sa okolo seba, učte sa z minulosti, porovnávajte to s posolstvami, ktoré sa k vám dostali z Božského už pred tisícročiami a **musíte** nájsť koreň požierajúceho zla, ktoré jedine tvorí prekážku pre vzostup celého ľudstva.

Len vtedy, keď bude zlo dôkladne vykynožené, bude otvorená cesta k všeobecnému vzostupu, skôr nie. A tento stav potom bude trvalý, pretože bude môcť v sebe prechovávať životnosť ducha, čo doteraz bolo vylúčené. –

Skôr ako k tomu pristúpime bližšie, chcem vysvetliť, čo je duch, ako jediné, to skutočne živé v človeku. Duch nie je dôvtip ani rozum! Nie je to ani naučená vedomosť. Nesprávne sa teda nazýva človek „duchaplným“, ktorý mnoho študoval, čítal, pozoroval a o svojich vedomostiach vie sa pútavo baviť svojimi dobrými nápadmi a rozumovým dôvtipom vie sa takto zaskvieť.

Duch je celkom niečo iné. Je samostatnou **podstatou**, prichádzajúcou zo sveta svojej rovnorodosti, ktorá je iná ako časť, ku ktorej patrí zem a tým aj telo. Duchovný svet sa nachádza vyššie a tvorí vrchnú a najľahšiu časť stvorenia. Táto duchovná časť v človeku následkom svojej podstaty má za úlohu vrátiť sa do čisto duchovného, len čo sa od nej uvoľnili všetky hmotné obaly. Popud k tomu nastane pri presne určenom stupni zrelosti a potom vedie ducha nahor k jeho rovnorodosti, povznášaný silou jej príťažlivosti. (*)

Duch nemá s pozemským rozumom nič do činenia, iba s vlastnosťou označovanou ako „srdečnosť“. Duchaplný je teda to isté ako „dobrosrdečný“, avšak nie rozumovo bystrý. (*)
Prednáška č. 63: „Ja som vzkriesenie a život . . . „

K lepšiemu rozpoznaníu tohto rozdielu nech človek použije vetu: „Bolo raz!“ Veľmi mnoho hľadajúcich nájde už týmto vyjasnenie. Ak budú starostlivo sledovať samých seba, tak môžu rozoznať, čo všetko v ich doterajšom pozemskom živote prospievalo ich **duši**, alebo slúžilo len k tomu, aby iba uľahčilo prežitie a ich prácu v pozemskom prostredí. Čo teda má nielen pozemské, ale aj záhrobné hodnoty a čo slúži iba pozemským účelom, avšak pre záhrobie zostáva bezcenné. To prvé, môže človek vziať so sebou, to druhé však zanecháva pri odlúčení, ako len sem patriace, pretože naďalej mu to už nemôže byť užitočné. Čo zanechá, je iba nástroj pre pozemské dianie, pomôcka pre **pozemský čas**, inak nič.

Ak sa však nástroj nepoužíva ako taký, ale sa stavia omnoho vyššie, potom samozrejme nemôže obstať na tejto výške, je na nesprávnom mieste, prináša tým tiež samozrejme nedostatky najrôznejšieho druhu, ktoré časom spôsobujú veľmi neblahé následky.

K týmto nástrojom patrí ako najvyšší **pozemský rozum**, ktorý ako výtvar ľudského mozgu musí v sebe niesť obmedzenie, ktorému zostáva stále podrobené všetko telesne-hrubohmotné v dôsledku svojej vlastnej podstaty. A výtvar tiež nemôže byť iný, ako je jeho pôvod. Zostáva vždy viazaný na druh pôvodu. Práve tak aj diela, ktoré vytvára rozum.

To prirodzene rozumu dáva tú najužšiu, iba pozemskú chápanosť, bezprostredne viazanú na priestor a čas. Keďže rozum sám pochádza z hrubohmotnosti, ktorá sama o sebe je mŕtva a nemá v sebe **vlastný** život, aj on je bez živej sily. Táto okolnosť sa pochopiteľne prejavuje aj vo všetkom pôsobení rozumu, ktorému je tým znemožnené vložiť do svojich diel niečo živého.

V tomto neúchylnom prirodzenom dianí spočíva kľúč k pochmúrnym udalostiam v priebehu ľudského bytia na tejto malej zemi.

Musíme sa konečne naučiť rozoznávať medzi duchom a rozumom, medzi živým jadrom človeka a jeho nástrojom! Ak sa tento nástroj umiestni **nad** živé jadro, ako sa to doteraz stávalo, výsledkom bude niečo nezdravé, čo už pri svojom vzniku musí niesť zárodok smrti a to živé, to najvyššie, najcennejšie bude tým zošňurované, zviazané a odrezané od svojej potrebnej činnosti tak dlho, pokiaľ po nevyhnutnom zrútení sa mŕtvej stavby nevystúpi ako nehotové voľne zo zrúcanín.

Postavme si teraz namiesto „Bolo raz“ otázku „Ako to bolo v predchádzajúcej dobe?“ Aký to má iný účinok. Ihneď spozorujeme ten veľký rozdiel. Prvá otázka hovorí k citu, spojenému s duchom. Druhá otázka však sa obracia k rozumu. Pri nej sa vynárajú celkom iné obrazy. Sú už vopred zúžené, chladné, bez životného tepla, pretože rozum nemôže dať nič iného.

Najväčšou vinou ľudstva od samého počiatku je však, že postavilo tento rozum, schopný vytvárať iba medzerovité diela bez života, na vysoký piedestál a tancovalo okolo neho s obratným zbožňovaním. Dalo sa mu miesto, ktoré smelo byť vyhradené **jedine duchu**.

Toto počínanie stojí vo všetkom proti ustanoveniam Stvoriteľa, a tým aj proti prírode, pretože tieto sú skutočne zakotvené v dianí prírody. Preto tiež nemôže byť nič dovedené k pravému cieľu, ale všetko musí stroskotať na mieste, kde má začať žatva. Nič iného nie je možné, ako prirodzené dianie, ktoré sa dá vopred predpokladať.

Inak je tomu v **samotnej technike**, v každom priemysle. Táto sa dostala pomocou rozumu do veľkej výšky a v budúcnosti pôjde ešte omnoho ďalej! Táto skutočnosť slúži však ako dôkaz pravdy toho, čo som uviedol. Technika je a zostane vo **všetkých** veciach čisto

pozemská, mŕtva. Keďže rozum patrí tiež ku všetkému pozemskému, dokáže sa v technike skvele rozvinúť, vykonať veľké veci. Stojí tam na pravom mieste, vo svojej skutočnej úlohe! Avšak všade tam, kde sa musí brať do úvahy aj „živé“, teda čisto **ľudské**, tam už rozum nevystačí z povahy svojho druhu a **musí** preto zlyhať, len čo nie je pritom vedený duchom! Lebo len duch je život. Úspech v akomkoľvek druhu činnosti môže priniesť len činnosť rovnorodá. Pozemský rozum preto nebude môcť nikdy pôsobiť v duchu! Preto bolo ťažkým previnením ľudstva, že povýšilo rozum nad život.

Človek tak priamo **prevrátil** svoju úlohu oproti prirodzenému určeniu Stvoriteľa. Postavil ju takrečeno na hlavu, keď zaradil na najvyššie miesto, patriace jedine živému duchu, svoj rozum, hoci tento patrí až na druhé a len pozemské miesto. Preto je celkom prirodzené, že teraz je prinútený namáhavo pátrať zdola nahor, pričom v každom ďalšom rozhlade mu prekáža rozum, svojou obmedzenou chápacosťou postavený nad ducha, namiesto toho, aby mohol nazerať zhora nadol skrze ducha.

Ak chce dôjsť k prebudeniu, musí vopred „premiestniť svetlá“. To, čo je teraz navrchu, rozum, presunúť na miesto, určené mu prírodou a ducha postaviť opäť na najvyššie miesto. Toto potrebné premiestnenie je pre dnešného človeka už nie také ľahké. –

Keď ľudia kedysi premiestnili rozum nad ducha, čím sa prenikavo postavili proti vôli Stvoriteľa, teda proti prírodným zákonom, bol to vlastne „**pád do hriechu**“. Jeho následky nepredstihne nijaká hrôza; lebo tento prerástol potom do „dedičného hriechu“, pretože povýšenie rozumu na samovládca, malo tiež prirodzene opäť za následok, že také jednostranné pestovanie a činnosť posilňovalo časom jednostranne i mozog tak, že dorastala len tá časť, ktorá mala vykonávať prácu rozumu, a tá druhá musela zakrpatieť. Táto zanedbaním zakrpatená časť môže sa preto uplatňovať dnes len ako nespoľahlivý mozog snov, ktorý ešte aj pritom je pod silným vplyvom tzv. denného mozgu, ktorým sa prejavuje rozum.

Tá časť mozgu, ktorá má tvoriť most k duchu, alebo lepšie povedané, most od ducha k všetkému pozemskému, je tým tiež odrezaná, spojenie prerušené alebo silne uvoľnené, čím človek podviazal v sebe každé prejavenie ducha a tým aj možnosť svoj rozum „oduševniť“, preduchovniť a oživiť. Obe časti mozgu museli by byť celkom **rovnomerne** vypestované k spoločnej harmonickej činnosti, ako všetko v tele. Vedúcim mal byť duch a vykonávajúcim tu na zemi rozum. Preto je samozrejmé, že všetka telesná činnosť a dokonca aj samotné telo nemôžu byť také, aké mali byť. Toto dianie preniká potom prirodzene všetkým! Pretože tým chýba hlavná vec pre všetko pozemské!

Je ľahko pochopiteľným javom, že s podviazaním súviselo súčasne aj vzdialenie a odcudzenie sa Božskému. Nebolo už k nemu skutočne žiadnej cesty.

To malo nakoniec znovu tú nevýhodu, že už po tisícročia každé novonarodené detské telo následkom vždy ďalej sa rozmáhajúcej dedičnosti si prináša na zem taký veľký predný rozumový mozog, že každé dieťa je touto okolnosťou hravo podrobené opäť rozumu, len čo sa tento mozog rozvinie k plnej činnosti. Priepasť medzi oboma časťami mozgov teraz nadobudla už takých rozmerov a pomer pracovných možností je tak nerovný, že u väčšiny ľudí sa zlepšenie nedá doceliť bez katastrofy.

Dnešný rozumový človek už nie je **normálnym** človekom, lebo mu chýba patričné vyvinutie hlavnej časti jeho mozgu, ponechanej po tisícročia k zakrpateniu, avšak patriacej k plnohodnotnému človeku. Každý rozumový človek bez výnimky má len **zmrzačený** normálny mozog! Po celé tisícročia túto zem preto ovládajú **mozgoví mrzáci**. Normálneho človeka považujú za nepriateľa a snažia sa ho utlačovať. Vo svojej zakrpatenosti si domýšľajú, že konajú veľmi mnoho a nevidia, že normálny človek je schopný vykonať **desaťnásobne** viac a vytvára diela, ktoré majú **trvácnosť**, sú dokonalejšie ako dnešné snaženie! Každý vážne hľadajúci má k dosiahnutiu tejto schopnosti cestu otvorenú!

Rozumový človek však už nebude môcť tak ľahko byť schopný pochopiť niečo z toho, čo k činnosti tejto zakrpatenej časti mozgu patrí! Jednoducho to **nedokáže**, aj keby ako chcel a len pre svoje vlastné dobrovoľné obmedzenie vysmieva sa všetkému, čo je pre neho nedosiahnuteľné a čo ani nikdy nepochopí v dôsledku svojho v skutočnosti **zaostalého**, nie normálneho mozgu. Práve v tom spočíva najstrašnejšia časť kliatby tohto neprirodzeného zblúdenia. Harmonická spolupráca oboch častí mozgu, bezvýhradne patriaca normálnemu človeku, pre dnešných rozumových ľudí nazývaných materialistami, je definitívne vylúčená!–

Byť materialistom, to veru nie je chvála, ale skôr dôkaz o zakrpatenosti mozgu.

Na tejto zemi teda vládne **neprirodzený** mozog, ktorého pôsobenie musí samozrejme nakoniec tiež zapríčiniť nezadržateľné zrútenie všetkého, pretože všetko to, čo takýto mozog chce vytvoriť, skrýva v sebe prirodzene následkom zakrpatenia už od počiatku nesúlad a niečo nezdravé.

Teraz sa na tom už nedá nič viac zmeniť, avšak treba nechať pokojne dôjsť k zrúteniu, ktoré sa prirodzene vyvíja. **Potom však nadíde deň vzkriesenia pre ducha a tiež nový život!** Otok rozumu, ktorý mal po tisícročia hlavné slovo, je tým zavrhnutý navždy! Nikdy sa už nebude môcť pozdvihnúť, pretože ho dôkazy a vlastné prežitia donútia, aby sa ako chorý a duchovne ochudobnený konečne sklonil pred **tým**, čo nemohol pochopiť. Už nikdy viac nebude mu daná príležitosť vystupovať proti duchu, ani posmechom, ani násilím s predstieraním práva, tak ako to bolo použité i proti Synovi Božiemu, ktorý musel proti tomu bojovať. Vtedy by ešte bol býval čas na odvrátenie mnohých nešťastí. Ale teraz už nie, keďže už nemožno preklenúť uvoľnené spojenie medzi oboma časťami mozgu.

Nájde sa mnoho rozumových ľudí, ktorí sa budú chcieť opäť vysmievať výkladom tejto prednášky, avšak okrem prázdnych hesiel, ako vždy, nemôžu pritom uviesť ani **jediný skutočne vecný protidôkaz**. Avšak každý vážne hľadajúci a mysliaci človek bude musieť takú slepú horlivosť brať ako opätovný dôkaz toho, čo som tu vyložil. Títo ľudia jednoducho **nemôžu**, aj keď sa o to usilujú. Považujme ich odteraz za chorých, ktorí čoskoro budú potrebovať pomoc ... a pokojne vyčkávajme. Nie je treba nijaký boj a nijaké násilie, aby sa vynútil potrebný pokrok; lebo koniec príde sám od seba. Aj tu sa prejaví prirodzené dianie neochvejných zákonov zvrätneho pôsobenia celkom neúprosne a dochvíľne. – –

Potom má povstať „nové pokolenie“ podľa tak rôznych zvestovaní. Toto nebude však pozostávať len z novonarodených, ako sú už teraz pozorovaní v Kalifornii a tiež v Austrálii, akoby boli obdarení akýmsi „novým zmyslom“, ale hlavne **už zo žijúcich ľudí**, ktorí sa vplyvom nejedného prichádzajúceho diania stanú v krátkom čase „vidiacimi“. Potom budú mať ten istý „zmysel“ ako teraz novonarodení, pretože tento nie je nič iné ako schopnosť stáť vo svete s voľným, nestiesneným duchom, ktorý sa už nedá utláčať obmedzenosťou rozumu. **Dedičný hriech bude tým konečne vymazaný!**

Toto všetko nemá však nič spoločné s vlastnosťami označovanými doteraz ako „okultné schopnosti“. **Je to potom iba normálny človek, aký má byť!** Že sa stal „vidiacim“, nemá nič spoločné s „jasnovidnosťou“, znamená iba toľko, že **nahliadol**, čiže poznal.

Ľudia budú potom schopní pozeráť sa na všetko nezaujato, čo neznamená nič iné, než posudzovať správne. Budú vidieť rozumového človeka takého, aký skutočne je, s jeho obmedzenosťou, nebezpečnou pre neho i jeho okolie, z ktorej súčasne vzniká namyslená panovačnosť a svojhlavosť, ktoré k tomu patria.

Uvidia tiež, ako po celé tisícročia trpelo ľudstvo pod týmto jarmom v prísnej dôslednosti, raz v takej, raz v onakej forme. Uvidia, ako toto zakorenené zlo, úhlavný to nepriateľ, smerovalo vždy proti vývoju slobodného ľudského **ducha**, teda hlavnému účelu bytia človeka! Nič im neunikne. Ani trpká istota, že **všetky** utrpenia, strasti a každý úpadok museli sa dostať kvôli tomuto zlu, a že zlepšenie nemohlo nikdy nastať, pretože každé nahliadnutie bolo už vopred vylúčené obmedzením chápatosti.

Týmto prebudením však skončí každý vplyv a každá moc týchto rozumárov. Na **všetky** časy! Potom nastane nová, lepšia epocha pre ľudstvo, v ktorej staré sa už nebude môcť udržať. Tým nadíde dnes už státisícami vytúžené nutné víťazstvo ducha nad zlyhávajúcim rozumom. Mnohí z doteraz bludne vedených davov pritom ešte spoznajú, že si výraz „rozum“ vykladali úplne falošne. Väčšina z nich ho považovala jednoducho bez rozmyšľania za modlu len preto, že všetci ostatní ho tiež tak brali. Taktiež preto, že všetci stúpenci rozumu prostredníctvom moci a zákonov sa dokázali hrať na neomylných a neobmedzených vladárov. Mnohí sa preto ani nesnažia, aby odkryli ich skutočnú prázdnotu a nedostatky, ktoré sa za tým skrývajú.

Pravdaže nájdú sa aj niektorí, ktorí už po desaťročia bojujú proti tomuto nepriateľovi s húževnatou energiou a presvedčením, skryte a tiež čiastočne aj verejne, občas vystavení však najťažším útrapám. **Avšak bojujú bez toho, žeby poznali samotného nepriateľa!** A to pochopiteľne sťažovalo úspech. Už vopred ho znemožňovalo. Meč bojovníkov nebol dosť naostrený, pretože ho ustavične štrbili na podružných javoch. Týmto podružnými vecami neustále tiež zasahovali vedľa, do prázdna, plytvajúc tak vlastnou silou, vytvorili medzi sebou len roztrieštenosť, ktorá sa dnes stále zväčšuje.

V skutočnosti je len **jeden** nepriateľ ľudstva na celej čiare: **Doteraz neobmedzená nadvláda rozumu!** To bol ten veľký **pád do hriechu**, najťažšie previnenie človeka, ktoré spôsobilo všetko zlo. **Z toho** povstal **dedičný hriech**, a **to je aj Antikrist**, o ktorom je zvestované, že podvihne svoju hlavu. Zreteľnejšie vyjadrené, panstvo rozumu je jeho nástrojom, pomocou ktorého mu ľudia prepadli. Jemu, nepriateľovi Boha, samému Antikristovi ... Luciferovi! (*) Prednáška č. 89: „Antikrist“

Stojíme uprostred tej doby! Lucifer prebýva dnes v **každom** človeku, pripravený ho zničiť, lebo jeho činnosť prináša ihneď odvrátenie od Boha ako prirodzený následok. Len čo získa nadvládu, ducha odreže.

Preto nech je človek bdely na stráži. –

Svoj rozum nemá preto zmenšovať, ale učiť ho **nástrojom**, čím v skutočnosti je, avšak nikdy nedopustiť, aby bol smerodajnou vôľou. Nikdy nie vládcom!

Človek budúceho pokolenia bude môcť pozeráť na dnešnú dobu len s odporom, hrôzou a s hanbou. Približne tak, ako sa cítíme pri vstupe do starých mučiarní. Aj tam vidíme zlé plody šafárenia chladného rozumu. Je to zaiste nepopierateľné, že človek **len s troškou dobrosrdečnosti**, teda s činnosťou ducha, nebol by nikdy vymyslel také hrôzy! Celkove ani dnes nie je to iné, iba ak trošku zatusované a utrpenie širokých mäs je práve také zhnité ovocie ako niekdajšie mučenie jednotlivcov.

Keď sa potom človek pozrie naspäť, neprestane krútiť v údive hlavou. Spýta sa sám seba, ako bolo možné po celé tisícročia znášať tieto omyly. Na to je samozrejme jednoduchá odpoveď: násilím. Kamkoľvek sa pozrieme, všade je to celkom zreteľne poznať. Odhliadnuc od čias šerého dávnoveku, stačí len vstúpiť už do zmienených mučiarní, ktoré ešte aj dnes možno vidieť všade, a nie je to tak dávno, čo sa ešte používali.

Zmocňuje sa nás hrôza, keď pozeráme na tieto staré nástroje. Koľko chladnej surovosti je v nich, koľko beštiálnosti! Sotva dnešný človek zapochybuje o tom, že vtedajšie počínanie bolo najťažším zločinom. Na zločincoch sa tým páchal ešte väčší zločin. Ale aj ne jeden nevinný človek bol vytrhnutý z rodiny, zbavený slobody a surovo zvrhnutý do týchto kobiek. Aké náreky, aké výkriky bolesti tu zaznievali od tých, ktorí boli úplne bez obrany vydaní mučiteľom. Ľudia museli trpieť také veci, na ktoré možno myslieť len s hrôzou a odporom. Každý sa mimovoľne spýta, či to skutočne bolo ľudsky možné, čo všetko sa tu páchalo na týchto bezbranných, a to ešte s predstieraním plného práva. Práva, ktoré bolo predsa kedysi vynútené len násilím. A tak sa opäť telesnými bolesťami vynucovalo priznanie viny od podozrivých, aby potom mohli byť pohodlne zavraždení. I keď tieto priznania viny boli len vynútené, aby sa uniklo nezmyselným telesným mukám, predsa to sudcom stačilo;

potrebovali priznanie preto, aby sa učinilo zadost' „slovu“ zákona. Či sa títo obmedzenci skutočne domnievali, že sa tým môžu očistiť aj pred Božou vôľou? A že tak uniknú pred neúprosne pracujúcim základným zákonom zvratného pôsobenia?

Všetci títo ľudia boli buďto vyvrhelmi najbezcitnejších zločincov, ktorí sa opovažovali vykonávať súd nad druhými, alebo sa v tom zreteľne prejavovala chorobná obmedzenosť pozemského rozumu. Tretia možnosť neexistuje.

Podľa božích zákonov vo stvorení nemal by žiadny hodnostár a žiadny sudca, bez ohľadu na to, aký úrad tu na zemi zastáva, nikdy stáť vo svojom **konaní** pod ochranou tohto úradu. Naopak, mal by za všetko on **sám** a skutočne **osobne, bez ochrany**, ako každý iný človek, niesť plnú zodpovednosť za všetko to, čo robí vo svojom úrade. Nielen duchovne, ale aj pozemsky. Potom to bude každý brat' omnoho vážnejšie a starostlivejšie. A tzv. „omyly“ sa celkom určite nebudú tak ľahko vyskytovať, ktorých následky sa nedajú už nikdy napraviť. A pritom sa vôbec neprihliada k telesnému a duševnému utrpeniu postihnutých a ich príbuzných.

Ďalej si tiež všimnime k tomu patriacu kapitulu o procesoch s tzv. „čarodejnicami“!

Kto mal niekedy prístup nahliadnúť do súdnych spisov o takých procesoch, v tom sa muselo so vzplanutím veľkej hanby vynoriť pranie, aby nikdy nepatriť k tomuto ľudstvu. Ak mal vtedy niektorý človek iba znalosť o liečivých bylinách, či už z praktických skúseností alebo z tradície, a pomohol tým trpiacim ľuďom, ktorí ho o to prosili, dostal sa za to neúprosne pod tieto mučidlá, z ktorých ho nakoniec vyslobodila len smrť ohňom, ak jeho telo ešte predtým nepodľahlo týmto ukrutnostiam.

I samotná telesná krása vtedy mohla dať k tomu podnet, zvlášť cudnosť, ktorá nechcela byť po vôli.

A potom tie hrôzy inkvizície! Je to len pomerne málo rokov, ktoré nás oddeľujú od tohto „vtedy“!

Ako my dnes v tom spoznáваме nespravodlivosť, práve tak to vtedy cítil i ľud. Lebo ten nebol ešte tak celkom spútaný „rozumom“ a u neho tu i tam prenikal ešte cit, teda duch.

Či sa v tom všetkom dnes nepoznáva úplná obmedzenosť? Nezodpovedná hlúposť?

Hovorí sa o tom s povýšenosťou a krčením ramien, ale v základe sa na tom nič nezmenilo. Obmedzená namyslenosť voči všetkému, čomu sa nerozumie, je tu ešte presne taká! Lenže namiesto týchto mučení je dnes po ruke verejný výsmech pri všetkom, čomu sa nerozumie pre vlastnú obmedzenosť. Len nech sa ne jeden bije do prs a vážne o tom napred premýšľa bez toho, že by šetřil sám seba. Rozumoví hrdinovia, t.j. nie celkom normálni ľudia, od začiatku sa dívajú, častokrát aj pred súdom, ako na podvodníka na každého človeka, ktorý má nejakú schopnosť, alebo vie niečo, čo je ostatným skryté; snád' že vidí jemnohmotným zrakom tiež jemnohmotný svet ako prirodzené dianie, o ktorom sa celkom v krátkom čase nebude viac pochybovať, a tým menej proti nemu bezcitne bojovať.

A beda tomu, kto si s tým nevie rady, ale s úplnou nevinnosťou o tom hovorí, čo videl a čo počul. Musí sa toho obávať, ako prví kresťania za Nerona a jeho pomocníkov, pripravených vždy k vražde.

Ak má teraz ešte iné schopnosti, ktoré vyslovene rozumovými ľuďmi nebudú môcť byť **nikdy** pochopené, bude potom bezpodmienečne nemilosrdne štvaný, ohováraný a odstrkovaný; ak nebude konať každému po vôli; ak to len bude možné, spraví sa „neškodným“, ako sa to zvykne pekne vyjadriť. Nikto si nerobí z toho výčitky svedomia. Taký človek je ešte dnes považovaný za štvanu zver každým, niekedy vnútorne veľmi nečistým človekom. Čím je niekto obmedzenejší, tým väčšia je jeho mylná domnienka múdrosti a náchylnosť k povýšenosti.

Nikto sa ničomu nepoučil z týchto udalostí starých čias s ich mučiarňami, upalovaním a tak smiešnymi záznamami týchto procesov! Pretože každý smie ešte aj dnes beztrešne

špinit' a urážať všetko, nezvyčajné a nepochopiteľné. V tomto ohľade nedeje sa vôbec inak, než bývalo predtým.

Ešte horšie ako u svetských súdov bolo pri inkvizíciách, ktoré vykonávala cirkev. Tu boli výkriky mučených prehlúšané nábožnými modlitbami. Bol to výsmech z vôle Božej vo stvorení! Vtedajší cirkevní predstavitelia tým dokázali, že nemajú ani poňatia o pravej náuke Kristovej, ani o Božstve a jeho tvorivej vôli, ktorej zákony nezvratne spočívajú vo stvorení a tam pôsobia rovnorodo už od počiatku až do konca všetkých dní.

Boh dal ľudskému duchu v jeho podstate slobodnú vôľu rozhodnutia. Len **v tejto** môže dozrievať tak **ako má**, obrusovať sa a plne rozvinúť. Len v tom spočíva pre neho možnosť k tomu. Keď je však tejto slobodnej vôli zabraňované, tak je prekážkou, ak nie práve násilným vrhnutím späť. Ale kresťanské cirkvi, ako aj mnohé náboženstvá, bojovali vtedy proti tomuto Božiemu ustanoveniu a vystupovali proti nemu s najväčšou krutosťou. Mučením a nakoniec smrťou chceli ľudí donútiť, aby si vybrali a šli po takých cestách, aby urobili také priznania, ktoré boli proti ich presvedčeniu, teda **proti ich vôli**. Tým sa prehrešovali proti Božiemu príkazu. Avšak nielen to, ony zabraňovali ľuďom vo vzostupe ich ducha a vrhali ich ešte o stáročia späť.

Keby sa tu bola prejavila aspoň iskra skutočného citu, teda ducha, tak by sa nikdy nesmelo a ani nemohlo stať niečo takého! Podľa toho všetko neľudské spôsobila len chladnosť rozumu.

Historicky preukázateľne dokonca ne jeden pápež dal použiť jed a dýku, aby uskutočnil svoje čisto pozemské priania, svoje ciele. **To** mohlo byť len pod nadvládou rozumu, ktorý si na svojom víťaznom ťažení podmaňoval **všetko**, pred ničím sa nezastavil. –

A nad všetkým tým spočívala a spočíva v neodvratnom dianí železná vôľa nášho Stvoriteľa. Pri prechode do záhrobia každý človek je zbavený pozemskej moci a jej ochrany. Jeho meno, jeho postavenie, všetko sa pomínulo. Len úbohá ľudská duša prichádza, aby tam prijala, vychutnala, čo zasievala. **Ani jediná** výnimka nie je možná! Jej cesta bude ju viesť cez celé súkolesie nevyhnutného zvrätneho pôsobenia Božej spravodlivosti. Tam nejestvuje ani cirkev, ani štát, iba jednotlivé ľudské duše, ktoré musia skladať účty za každý učinенý omyl!

Kto koná proti vôli Božej, kto teda vo stvorení hreší, ten je podrobený následkom tohoto prestúpenia. Nezáleží na tom, kto to je a pod akou zámienkou sa to vykonalo. Nech je to jednotlivec pod ochranným plášťom cirkvi, súdництва ... zločin na tele alebo duši je a zostane zločinom! To sa nedá ničím zmeniť, ani **predstieraním** práva, ktoré ani zďaleka nebýva vždy právom, lebo samozrejme aj zákony ustanovili len rozumoví ľudia, a preto musia v sebe niesť pozemskú obmedzenosť.

Len sa pozrime na právo tak mnohých štátov, menovite Strednej a Južnej Ameriky. Človek, ktorý dnes vedie vládu a požíva všetky pocty, môže sa už zajtra dostať do žalára ako zločinec, alebo byť popravený, ak sa jeho protivníkovi pošťastí strhnúť na seba túto vládu násilím. Ak sa mu to nepodarí, bude **tento** pokladaný nie za predstaviteľa vlády, ale za zločincina a bude prenasledovaný. A všetky úradné orgány slúžia ochotne jednému ako druhému. Dokonca i cestovateľ po svete, ak prechádza z jedného štátu do druhého, musí často meniť svoje zmýšľanie ako oblek, aby ho všade pokladali za dobrého človeka. Čo sa v jednom štáte považuje za zločin, v druhom to už veľmi často môže byť dovolené, ba čo viac, možno aj vítané.

To prirodzene môže byť len pri vymoženostiach pozemského rozumu, nie však tam, kde rozum ako nástroj živého ducha musí zaujať svoje prirodzené miesto; lebo kto poslúcha ducha, nebude nikdy prehliadať zákony Božie. A kde sa tieto berú ako základ, tam nemôžu byť žiadne nedostatky, žiadne medzery, ale len jednotnosť, prinášajúca šťastie a mier. Prejavy ducha môžu byť vždy a všade vo svojich základných rysoch len celkom rovnaké. Nikdy nebudú stáť proti sebe.

Aj právnicko, lekárstvo a štátnictvo musí zostať len povrchným remeslom tam, kde len rozum vytvára základy a duchovné v nich sa vynecháva. Jednoducho to inak nie je možné. Pritom treba neustále vychádzať zo skutočného pojmu „duch“. –

Vedenie je produkt, ale duch život, ktorého hodnotu a silu možno hodnotiť len podľa jeho spojitosti s pôvodom duchovného. Čím vrúcnejší je tento vzťah, tým hodnotnejšia a mocnejšia je časť, ktorá vyšla z tohto pôvodu. Ale čím uvoľnenejšia je táto spojitosť, tým vzdialenejšia, cudzejšia, osamelejšia a slabšia musí byť tiež vyjdená časť, teda dotýčny človek.

To všetko sú také jednoduché samozrejmosti, že, nemožno pochopiť, ako zblúdení rozumoví ľudia, chodia okolo nich znova a znova ako slepí. Veď to, čo prináša koreň, dostane sa i kmeňu, kvetom i ovociu! Ale aj tu sa prejavuje to beznádejné sebaobmedzenie v chápaní. Namáhavo si pred seba postavili múr, ponad ktorý už teraz nemôžu viac pozerat' a tým menej cezeň.

Všetkým duchovne živým ľuďom musia so svojím prevážne domýšľavým a posmešným úsmevom, s vypínavosťou a pozeraním sa zvyška na iných, nie tak hlboko zotročených, niekedy pripadať ako úbohí, chorí blázni, ktorí napriek všetkému súcitu musia byť ponechaní vo svojom blude, pretože ich hranica chápatosti nechá prechádzať dokonca skutočnosť opačných dôkazov bez akéhokoľvek dojmu. Každá námaha niečo na tom zlepšiť, musí sa rovnať márnej snahe, chcieť uzdraviť choré telo prehodením nového lesklého pláštika.

Materializmus je už teraz za svojím vrcholným bodom, všade zlyháva a musí sa čoskoro zrútiť v sebe. Pritom ovšem strhne aj mnoho dobrého so sebou. Jeho stúpenci sú už dnes na konci svojho umu; zanedlho budú zmätení zo svojho diela a potom zo samých seba bez toho, že by poznali priepasť, ktorá sa pred nimi otvorila. Čoskoro budú ako stádo bez pastiera, jeden druhému nebudú dôverovať, každý pôjde svojou cestou, no i napriek tomu sa pritom bude pyšne vyvyšovať jeden nad druhým. Nepremyslene, riadiac sa len podľa starého zvyku.

So všetkými znameniami vonkajšieho lesku svojej jalovosti zrútiť sa tiež nakoniec slepo do priepasti. Považujú ešte za ducha, čo sú iba výplody ich vlastných mozgov. Ako však môže mŕtva hmota vytvoriť živého ducha? V mnohých veciach sú pyšní na svoje exaktné myslenie a pritom v hlavných veciach celkom bezohľadne ponechávajú najnezodpovednejšie medzery.

Každý nový krok a každý pokus o nápravu, bude musieť mať v sebe neustále suchopárnosť rozumového diela a tým zárodok neodvratného úpadku.

Všetko, čo takto hovorím, nie je žiadnym prorokovaním ani planým predpovedaním, ale nezmeniteľným následkom všetko oživujúcej tvorivej vôle, ktorej zákony som už vo svojich mnohých predošlých prednáškach vysvetľoval. Kto so mnou v duchu sleduje v tom presne vyznačené cesty musí tiež dovidieť a spoznať nutný koniec. A všetky náznaky k tomu sú už tu.

Ľudia si sťažujú a bedákajú, pozerajú s odporom, ako sa dnes výstrelky materializmu prejavujú vo formách sotva uveriteľných. Úpenlivo prosia a modlia sa za oslobodenie zo súženia, o polepšenie, ozdravenie z nesmierneho úpadku. Tých niekoľko, ktorí si dokázali uchovať nejaké záchvevy svojho duševného života z búrlivého prívalu neveriteľného diania, tí, ktorí sa duchovne neudusili vo všeobecnom úpadku, nesúcom klamlivo pyšne na čele meno „pokrok“, tí sa cítia ako vyvrheli, zaostanci a bezduchí súpútnici novej doby sa na nich aj tak pozerajú a posmievať sa im.

Vavrínový veniec všetkým tým, ktorí mali odvahu nepripojiť sa k davom! Tí, ktorí hrdo odmietli ísť po príkro strmej ploche!

Námesačník, ktorý sa ešte dnes chce nad tým rmútiť! **Otvorte oči!** Nevidíte predsa, že všetko, čo vás utláča, je už začiatkom náhleho konca, teraz už len zdanlivo panujúceho materializmu? Celá stavba je už na zrútenie aj bez pričinenia tých, ktorí pod ním trpeli a ešte

aj trpieť musia. Rozumujúce ľudstvo musí teraz žať, čo po celé tisícročia plodilo, živilo, pestovalo a obletovalo.

Podľa ľudského výpočtu je to dlhá doba, pre samočinné Božie mlyny vo stvorení len krátky piad'. Kde sa len pozriete, všade nastáva zlyhanie. Valí sa to naspäť a hrozivo dvíha ako ťažká hradba, aby zakrátko prevaliac sa a zrútiac sa v sebe, pochovala hlboko pod sebou svojich zbožňovateľov. Je to neúprosný zákon zvrätneho pôsobenia, ktorý sa pri tomto rozuzlení musí prejavíť ako strašný, pretože po celé tisícročia aj napriek mnohorakým skúsenostiam nikdy nenadišla zmena k vyššiemu, ale naopak, tá istá nepravá cesta sa ešte širšie vyšliapavala.

Vy, klesajúci na mysli, čas je tu! Hore hlavu, ktorú ste museli často kloniť plní hanby, keď nespravodlivosť a hlúposť vám pripravovali také hlboké utrpenie. Podívajcie sa dnes pokojne na protivníka, ktorý sa toľko snažil vás utlačovať!

Jeho doterajšie skvostne rúcho je už veľmi rozodraté. Každou trhlinou vidieť konečne jeho postavu v pravej podobe. Neistý, nie však menej namyslený, hľadá z nich bez porozumenia unavený výplod ľudského mozgu, rozum, ktorý sa dal povýšiť na ducha!

Len smelo si strhnite pásku a poobzerajte sa bystrejšie okolo seba. Samotná prehliadka inak dobrých časopisov napovie bystrému pozorovateľovi kadečo. Uvidí křčovitú úsilie lipnúť ešte na všetkých starých predstavách. S aroganciou a často s hrubým vtípkovaním snažia sa zakryť stále zreteľnejšie sa ukazujúce neporozumenie. Nechutnými výrazmi chce človek často posudzovať niečo, o čom v skutočnosti celkom očividne nemá ani potuchy, ani tomu nerozumie. Dokonca i ľudia s dobrými sklonmi sa utiekajú dnes bezmocne na nečisté cesty, len aby si nemuseli priznať, že tak mnoho vecí presahuje chápanosť ich vlastného rozumu, na ktorý sa doteraz jedine chceli spoliehať. Necítia smiešnosť takéhoto počínania, nevidia nedostatky ktoré tým pomáhajú len zväčšovať. Zmätení, oslepení, čoskoro budú stáť pred Pravdou a v smútku budú rekapitulovať svoj pochybený život; zahanbení konečne spoznajú, že práve tam boli hlúpymi, kde sa mylne domnievali, že sú múdri.

Ako ďaleko to dnes už došlo? **Človek svalov je tromf!** Či vážny bádateľ, ktorý po desaťročia trvajúcim zápase objavil sérum, každoročne chrániace a tiež pomáhajúce tisícim dospelých i detí proti smrteľným chorobám, mohol sláviť také triumfy ako boxer, ktorý čisto pozemskou hrubou surovosťou premohol v zápase bližneho? Alebo ako letec, ktorý s trochou odvahy, nie väčšej než ju musí mať každý vojak na poli vojnovom, vykoná vďaka svojmu výbornému stroju veľký let? Robí sa z toho dnes polovičný štátny akt. Má z toho predsa aspoň jediná ľudská **duša** nejaký úžitok? Len pozemsky, všetko pozemsky, to jest **nízko** v celom diele stvorenia! Celkom podľa zlatého teľaťa rozumovej činnosti. Ako triumf tohto k zemi tak pripútaného hlineného lživládcu nad ujarmenou ľudskosťou! —

A nikto nevidí toto prudké rútenie sa do hroznej hlbiny!

Kto to cíti, zahaľuje sa predbežne ešte do mlčania so zahanbujúcim vedomím, že by ho vysmiali, keď prehovorí. Je to už šialený závrat, v ktorom však kľúčom poznania neschopnosti. A v predtuche **tohto** poznania vzpiera sa všetko ešte viac už aj zo vzdoru, z márnivosti a v neposlednom rade aj zo strachu a hrôzy pred tým, čo príde. Nikto **nechce** za žiadnu cenu myslieť na koniec tohto veľkého omylu! Stáva sa to křčovitým lipnutím na pyšnej stavbe zašlých tisícročí, celkom podobnej stavbe veže babylonskej, a tiež to tak skončí!

Dosiaľ nesklonený materializmus nesie v sebe tušenie smrti, ktoré sa prejavuje každý mesiac zreteľnejšie. —

Avšak mnohé ľudské duše sa prebúdzajú na všetkých miestach, na celej zemi! Nad leskom Pravdy je rozprestretá už len tenká vrstva starých falošných názorov, ktorú odvanie prvý náraz vetra očisty, aby sa tým oslobodilo jadro, ktorého žiarenie sa spojí s mnohými inými, a tak z neho vzplanie žiariaci kužel, ktorý ako zápalná obeť vďaka bude stúpať nahor do ríše svetlej radosti, k nohám Stvoriteľovým.

To bude doba vytúženej tisícročnej ríše, ktorá leží pred nami v žiarivom zasľúbení ako veľká hviezda nádeje!

A tým bude konečne odňatý veľký **hriech** celého ľudstva **proti duchu**, ktorého ľudstvo pomocou rozumu držalo pripútaného k zemi! Len **to** je tá pravá cesta návratu k prirodzenému, cesta podľa vôle Stvoriteľa, ktorý chce, aby ľudské diela boli veľké a prežiarené živými citmi! Avšak víťazstvo ducha bude súčasne aj víťazstvom najčistejšej lásky!

81. Otče, odpusť im; lebo nevedia, čo činia!

KTO BY nepoznal tieto významné slová, ktoré zvolal Ježiš Nazaretský, visiaci na kríži. Je to jeden z najväčších prosebných príhovorov, ktoré boli kedy vyslovené. Zreteľne a jasne. A predsa ľudia dvetisíc rokov týmto slovám nerozumeli. Boli vykladané **jednostranne**. Len **tým** smerom, ktorý sa zdal ľuďom príjemný. Nenašiel sa nikto, kto by bol pozdvihol svoj hlas za skutočný zmysel týchto slov a bol by ho vysvetlil ľudstvu, zvlášť kresťanom, so všetkou zreteľnosťou!

Avšak nielen to. **Všetko** otrasné dianie v pozemskom bytí Syna Božieho bolo v ďalšom podaní jednostrannosťou postavené do nesprávneho svetla. To sú ale chyby, ktoré sa teraz objavujú nielen v kresťanstve, ale nachádzame ich v **každom** náboženstve.

Je pochopiteľné, že učeníci stavajú osobnosť svojho učiteľa a Majstra nad všetko a posúvajú ju ďaleko do popredia. Zvlášť preto, že tento ich Majster bol tak brutálne a neočakávane vytrhnutý z ich stredu, aby bol potom úplne nevinný vydaný za najpotupnejšieho posmechu najťažšiemu utrpeniu a nakoniec mučeníckej smrti.

Niečo také sa hlboko vtláča do duší, ktoré mohli poznávať svojho majstra najideálnejším spôsobom, v spoločnom nažívaní. V dôsledku toho prežitia, práve to osobné prechádza do popredia všetkých spomienok. Také niečo je úplne samozrejmé. Ale svätým **poslaním** Syna Božieho bolo jeho **Slovo**, prinesenie Pravdy zo svetlých výšin, aby tak bola ľudstvu ukázaná cesta k Svetlu, ktorá im bola dovtedy uzavretá, lebo ich duchovný stav vo svojom vývoji to skôr neumožňoval, aby **išli** tou cestou!

Utrpenie, ktoré pri tom spôsobilo ľudstvo tomuto vznešenému zvestovateľovi Pravdy, to je niečo celkom osobitné!

Ale čo bolo učeníkom samozrejmé a prirodzené, to v pozdejších náboženstvách prerástlo do niektorých veľkých omylov. To **vecné** z Božieho Posolstva ustúpilo ďaleko do úzadia pred kultom osobnosti zvestovateľa Pravdy, ktorý Kristus nikdy nechcel.

Z tohto dôvodu objavujú sa teraz v kresťanstve chyby, vedúce k nebezpečenstvu zrútenia, ak omyly nebudú včas spoznané a verejným priznaním statočne pozmenené.

Nedá sa nič iné očakávať, iba že najnepatrnejší vážny pokrok musí viditeľne odhaliť tieto medzery. Potom je predsa rozhodne lepšie, neuhýbať im z cesty, ale rázne k nim prikročiť! Prečo by teda očista nemohla sviežo a radostne vyjsť od samotného vedenia, s voľným pohľadom k veľkému Božstvu! Jeho volanie by potom vďačne nasledovali mohutné zástupy ľudstva, oslobodené od doteraz pociťovaného, ale nikdy nepoznaného tlaku; nasledovali by toto volanie, ktoré by ich privádzalo do svetla radostného presvedčenia! –

Podľa starého zvyku **tých** ľudí, ktorí sa slepo podrobujú neobmedzenému panstvu svojho vlastného rozumu a tiež silne obmedzujú svoju schopnosť chápania, kládla sa rovnaká hodnota Kristovmu pozemskému životu ako jeho poslaniu. Ľudia sa starali o jeho rodinné

pomery a všetky pozemské udalosti, dokonca ešte viac, než o hlavný dôvod jeho príchodu, ktorý spočíval v tom, aby dal zreлым ľudským duchom vysvetlenie o všetkom **skutočnom** dianí vo stvorení, kde jedine nájdú vôľu Božiu tam zatkanú, a tým pre nich zaručenú.

Kristov príchod na zem bol nutný **jedine kvôli samotnému** prineseniu dovtedy neznámej Pravdy. Kvôli ničomu inému. Lebo nijaký človek nemôže bez poznania Božej vôle vo stvorení nájsť cestu k vzostupu do svetlej ríše, a tým menej po nej ísť.

Namiesto toho, aby prijali tieto samotné skutočnosti, t.j. aby sa do **Posolstva** zahĺbili a podľa neho **žili**, ako to zvestovateľ Pravdy dôrazne žiadal a opakoval, zakladatelia kresťanských náboženstiev a cirkví vytvorili z toho kult **osobnosti** ako najhlavnejší základ. Tento kult ich potom nútil, aby z Kristovho utrpenia urobili niečo celkom iné, než bolo v skutočnosti.

Potrebovali to pre tento kult! Z toho vyplynul nakoniec celkom prirodzene vo svojom ďalšom vývoji jeden veľký omyl za druhým a **pravú cestu** už nešlo vôbec správne rozpoznať.

Už samotná nesprávna výstavba, spočívajúca na **nevecnosti**, priniesla so sebou pokrivenie všetkého diania. Čisto vecná prirodzenosť musela totiž nutne zaniknúť v tej chvíli, len čo sa hlavný kult stal čisto osobným! Prítom vzniklo úsilie zakotviť poslanie Syna Božieho hlavne do jeho **pozemského života**. Áno, z toho vyplýva vlastne nutnosť k tomu.

Ale, že sa tým postupovalo **nesprávne**, dokazoval sám Kristus celým svojím stanoviskom. Neraz jasne a ostro odmietol všetko osobné voči sebe. Zakaždým odkazoval na Boha Otca, ktorého vôľu plnil, v ktorého sile stál a pôsobil každým slovom a každým činom. Vysvetľoval, ako by sa ľudia mali odteraz učiť vzhliadať k **Bohu Otcovi**, ale nikdy nehovoril prítom o sebe.

Pretože však jeho slová v tom neposlúchli, nemohlo nakoniec dôjsť k inému než tomu, že sa na **pozemské utrpenie** Kristovo začalo pozeráť ako na **nutné** a od Boha chcené, ba dokonca ho označili za hlavný účel jeho **príchodu** na zem! Podľa takto vzniknutého názoru Kristus prišiel zo svetlých výšin len preto, aby tu na zemi trpel!

K zdôvodneniu toho zostávalo opäť iba jediné východisko; museli to byť potom hriechy iných, ktoré vzal na seba, aby tieto za nich odpykal, keďže on sám sa nezatážil **nijakou** vinou!

Neostávalo nič iné, len **takto** stavať ďalej na položených základoch.

Vyživujúcu silu a dobrú pôdu potom ešte pridalo k tomu známe preceňovanie vnútornej hodnoty, na ktoré chorľavie celé ľudstvo. Je to následok toho veľkého pádu do hriechu, namiereného proti duchu, čo som už často podrobne vysvetľoval. V príliš vysokom oceňovaní rozumu pozná človek iba seba, nie svojho Boha, ku ktorému si spálil všetky mosty. Len niekoľkí majú ešte tu i tam chatrné chodníčky do duchovného, ale aj títo ľudia môžu iba celkom málo využiť a **nikdy** nemôžu **vedieť**.

Preto nikto neprišiel na správnu a samozrejmu myšlienku, **oddeliť od Božieho posolstva Kristovo pozemské utrpenie, ako celkom zvláštny dej**. Uznať všetky osočovania, prenasledovania a mučenia ako najťažšie a najsurejšie zločiny, akými v skutočnosti boli. Je to nové veľké bezprávie, ak sa považuje za nutné ich skrásľovať!

Tomuto utrpeniu a mučeníckej smrti na kríži zaiste patrí žiarivé svetlo najvyššej slávy. Ved' Syn Boží sa nedal zastrašiť takým zlým prijatím panovačnými a pomstychtivými ľuďmi, čo sa dalo dopredu čakať po ich páde do hriechu. Napriek tomu priniesol na zem, kvôli niekoľkým ľuďom dobrej vôle, svoje tak potrebné posolstvo Pravdy.

Tento čin treba hodnotiť o to vyššie, že skutočne ide len o malú časť ľudstva, ktorá sa tým chce zachrániť.

Ale je novým rúhaním sa Bohu, keď vtedajšie zločiny tohto ľudstva majú byť na základe nesprávnych predpokladov natoľko zmiernené, akoby ľudia prítom boli len nástrojmi nutného splnenia.

Z tejto **nesprávnosti** vzniká totiž u mnohých **uvažujúcich** ľudí neistota o následkoch spôsobu konania Judáša Iškariotského! Plným právom. Ak teda smrť na kríži bola pre ľudí nutnosťou, potom Judáš poskytol zradou iba potrebný nástroj a nesmel byť za to v duchovnom zmysle hodný trestu. Ale pravda o tom, ako to bolo v skutočnosti, odstraňuje všetky tieto rozpory, ktorých oprávnené vynorenie sa len potvrdzuje, že doteraz udržiavaná mienka musí byť skutočne nesprávna. Lebo kde je **Pravda**, tam niet miesta pre také nevyjasnené otázky, lebo to prirodzené dianie sa môže skúmať zo **všetkých** strán a nikde sa pritom nenarazí ani na jednu prekážku.

Už konečne by sa predsa malo mať teraz toľko odvahy, aby sa v prikrášľovaní spoznala zbabelosť, len zastieraná múdrosťou k zemi pripútaného rozumu, najväčšieho nepriateľa všetkého toho, čo sa môže povzniesť **nad** neho, ako sa to vždy zreteľne prejavuje u každého nízkeho spoločníka. Alebo je to ako zahalené sebavyvyšovanie, pochádzajúce z toho istého prameňa! Je to predsa tak krásne, môcť si namýšľať, byť tak vysoko cenený, že až Božstvo berie na seba utrpenie bojujúc o to, len aby potom smelo človečikovi ponúknuť čestné miesto v radostnej ríši Božej!

Taký je základný názor **skutočne**, povedané drsne a bez obalu! Nebude tiež iný, len čo sa mu pevnou rukou strhnú pozlátko z foriem!

Zaiste sa nemusím zmieňovať, že taký názor môže pochádzať iba z najväčšej obmedzenosti chápania všetkého mimozemského diania. Je to opäť jeden z ťažkých následkov zvelebovania pozemského rozumu, ktorý zabraňuje akémukoľvek voľnému a širokému rozhl'adu. Zbožňovanie tejto modly rozumu, celkom prirodzene po páde do hriechu stále vzrastalo, až sa z nej vyvinul pozemsky silný antikrist, alebo ešte zreteľnejšie povedané, všetko **protiduchovné!** Dnes je to zreteľne poznať, kam sa len pozrieme. K tomu nepotrebujeme zvlášť ostrý zrak.

Jedine duchovné môže byť mostom k zblíženiu a k porozumeniu všetkého Božského. A preto teda priznanie nadvlády rozumu, k čomu sa dnes pyšne hlásia všetky vedy, nie je nič iné, ako **otvorené vyhlásenie boja proti Bohu!**

Nie však iba vtedy, ale **celé ľudstvo** žije v súčasnosti v tomto znamení! Dokonca aj každý, kto o sebe hovorí, že je vážny hľadájúci, prechováva v sebe tento jed.

Preto nie je neprirodzené, že mnoho z toho má aj cirkev. Pri podávaní a vykladaní všetkých Spasiteľových slov vlúdilo sa do nich mnohé, čo má svoj pôvod jedine v pozemskej múdrosti rozumu!

To je tiež ten had, ktorý vždy znovu a znovu zvádza človeka, a pred ktorým varuje záznam z Biblie! Jedine tento had rozumovej múdrosti stavia každého človeka pred zavádzajúce rozhodnutie: „Že by to bol povedal Boh...?“

Len čo sa mu, teda samotnému rozumu ponechá akékoľvek rozhodnutie, ako je to správne naznačené v Biblii, vždy si vyvolí to Bohu **nepriateľské**, alebo od Boha **odvrátené**, to čisto pozemské, omnoho nižšie, k čomu vlastne patrí rozum ako jeho výkvet.

Človek dostal rozum, aby mu **slúžil** v každom **pozemskom** žití, ako **protiváha nadol** oproti **duchovnému**, usilujúcemu nahor. Bol mu daný k tomu účelu, aby sa človek na zemi nevznášal iba v duchovných výšinách a pritom zabúdal na svoju pozemskú úlohu. Rozum mu má slúžiť tiež k uľahčeniu a k spríjemneniu celého pozemského života. Predovšetkým však k tomu, aby tú silnú túžbu po vznešenom, čistom a dokonalom, spočívajúcu v duchu, **ako jeho najvlastnejšia podstata**, prenášal do malých pozemských pomerov, kde by to zapôsobilo v hmotnom pozemsky viditeľnými účinkami. Ako predĺžená ruka živého ducha, ako jeho služobník! Nie ako rozhodujúci a tiež nie ako vo všetkom vedúci. Má pomáhať vytvárať pozemské, teda hmotné možnosti k uskutočneniu duchovného úsilia. Má byť nástrojom a sluhom ducha.

Ak sa však jemu **samému** ponechá každé rozhodovanie, ako sa to stáva teraz, potom už nezostáva viac len protiváhou, ani pomocníkom, ale pri každom rozhodovaní kladie na miskú

váh **len samotné svoje vlastné závažie**. To samozrejme musí mať za následok **len klesanie**, pretože rozum ťahá dolu. Niečo iné pritom nemôže nastať, pretože rozum patrí k hmotnosti a je na ňu pevne viazaný, zatiaľ čo duchovné prichádza z hora. Namiesto toho, aby potom podal duchovnému ešte pomocnú ruku, a tak v tom zosilnel a vyrástol, odstrkuje silnejšiu ruku, ktorú mu duchovné ponúka a vyradí ju, len čo sa mu všetko prenechá. Nemôže inak konať, len podľa zákonov svojej vlastnej podstaty.

Ale zapamätajte si dobre, pozemský rozum sa stane nepriateľom ducha až **vtedy**, keď je pozdvihnutý **nad neho!** Nie skôr. Lebo ak stojí **pod** vládou ducha, ako je to zariadené od prírody podľa vôle Stvoriteľa, potom zostáva verným služobníkom, ktorého si treba ako takého **oceniť**. Ak sa mu však poskytne v rozpore s prírodnými zákonmi miesto vládca, na ktoré nepatrí, potom prvým následkom toho bude, že potlačí všetko, čo by mohlo rušiť, aby sa udržal na vypožičanom tróne. Automaticky uzavrie brány, ktoré by celkom iste museli vrhnúť svetlo na jeho nedostatky a úzku obmedzenosť, keby ostali otvorené.

Je to pravý obraz konania **tých** ľudí, ktorí v usporiadaných pomeroch a pod dobrým vedením cítia rásť svoje schopnosti, až ich precenia. Pri náhlej zmene potom uvrhujú národ do biedy a utrpenia, práve pre neschopnosť k vyššiemu vedeniu. Títo ľudia to nebudú môcť nikdy poznať a všetku vinu vlastnej neschopnosti sa budú usilovať vždy zvalovať len na minulosť, a to pred sebou i pred inými; presne tak ani ľudský rozum nespozná, že nemôže pôsobiť na mieste ducha, ktorý je vyšší, bez toho, že by tam nespôsobil najväčšie škody a konečne zánik. Vo všetkom je to vždy ten istý obraz, to isté dianie, ktoré sa večne opakuje.

Nech sa človek len raz jasne zamyslí a pokojne vpraví do tohto deja. Hneď mu bude všetko zrozumiteľné a musí sa mu to ukázať ako najužitočnejšie.

Tieto okolnosti aj u zakladateľov cirkvi a náboženstiev zatiahli akoby oponu nad tú veľkú jednoduchosť Božej Pravdy, a rozprestrelí závoj na každú možnosť správneho pochopenia.

Ľudstvo nemohlo uvaliť na seba nič strašnejšie ako toto dobrovoľné obmedzenie, neschopnosť chápať, čo je mimo pozemské, čo je teda ďaleko najväčšou časťou všetkého diania. To však doslova tým spočíva **nad** jeho tak zúženým horizontom.

Nech teraz skúsi človek bojovať proti nepreniknuteľnosti tejto steny. Čoskoro bude musieť spoznať, aké pravdivé sú slová básnika, že proti ľudskej hlúposti i bohovia bojujú **márne!**

Túto pevnú stenu môžu preraziť len jednotlivci, a to každý sám pre seba a musí to vychádzať z ich vnútra, pretože bola postavená z vnútra. **Lenže oni to nechcú!**

Z toho dôvodu to dnes všade zlyháva. Kam sa len pozrieme, všade je len obraz bezútešných zmätkov a mnohej biedy!

A na hromade zrúcaniny stojí dutý, nafúkaný pyšný pôvodca zvrhého chaosu ... „moderný človek“, za akého sa sám najradšej označuje. „Pokrokový človek“, ktorý v skutočnosti trvalo šiel naspäť! Aby vzbudil obdiv, nazýva sa ešte aj „triezvim materialistom“. –

Hlava rozbolí a zmocní sa ošklivosť, keď to všetko spoluprežíva, keď sa pozerá, ako tak mnoho dobra sa v tom ponára, ktoré by v správnom prostredí bolo krásne rozkvitlo, keď sa vidí ako tak mnoho iných tým trpí, a v tom sa sformuje vrúcna modlitba: „Učň **Ty koniec, Pane! My to nedokážeme!**“

Ku všetkému prichádzajú teraz tiež ešte mnohé roztržky, stále silnejšie vzrastajúca nenávisť proti sebe, aj napriek jednote ich dobrovoľného zotročenia! Na tom nenesú vinu ani zamestnávateľia, ani zamestnanci, ani kapitál, ani jeho nedostatok, tiež nie cirkev ani štát, ani rôzne národnosti; ale tak ďaleko to dovedlo len a len nesprávne stanovisko jednotlivých ľudí!

Dokonca aj tzv. hľadateľia Pravdy sú teraz zriedkavo na správnej ceste. Deväť desiatín z nich sú farizeji, ktorí sa pozerajú kriticky a povýšene na svojich spolublížnych, pričom sa ešte horlivo vzájomne napádajú. Všetko je falošné! Najprv musí dôjsť k nevyhnutnému splneniu strašného konca, než sa budú môcť aspoň niektorí prebudiť z tohto spánku.

Ešte je možný obrat. Pre každého! No čoskoro príde konečne to „neskoro“ navždy, v ústrety všetkým nádejam tak mnohých veriacich, ktorí zastávajú mylný názor, že k nutnej

očiste je potrebný asi dlhší alebo kratší čas nutnej očisty, a to podľa druhu človeka. Ale že nakoniec jeho cesta predsa musí viesť k Svetlu, k večnej radosi, k šťastiu v Božej blízkosti!

Takáto myšlienka je príjemnou útechou, ale nie je správna a nezodpovedá Pravde. –

Pozrime sa ešte raz pokojne a jasne, ale iba v hrubých rysoch na veľký priebeh vývoja stvorenia a ľudí k nemu patriacich. Všímajte si pritom presne **prazákon rovnorodosti**, ktorý som často objasňoval so všetkými jeho nezmeniteľnými a nutnými následkami v dani, ktoré v sebe skrýva.

Hmotnosť, podobná rozsiahlemu poľu, pohybuje sa v obrovskom kolobehu po **najspodnejšom** okraji celého stvorenia ako najťažšia. Počínajúc prasemenom je v neustálom pohybe, trvalo sa vyvíja, čoraz viac sa zhlučuje, vytvára telesá a súhvezdia nám viditeľné, ku ktorým patrí aj táto zem. Takto dozrieva až k najväčšiemu rozkvetu a plodnosti, čo zodpovedá našej dobe, až nastane prezretosť, potom sa podľa zákonov stvorenia samočinne opäť rozpadne, rozloží sa v prasemenom, idúc ďalej, dostane príležitosť k novému sviežemu spojeniu, k novému formovaniu. –

Taký je celkový obraz, pokojne pozorovaný zhora.

Hmotné nie je ničím iným ako materiou, slúžiacou k **formovaniu**, k obalovaniu. K životu prichádza len vtedy, keď ho prenikne a potom v spojení prežiarí nehmotne-bytostné, nachádzajúce sa **nad** ním.

Spojenie tohto hmotného s nehmotne-bytostným tvorí základ k ďalšiemu vývinu. Z bytostného sa vytvárajú tiež všetky duše zvierat.

Nad oboma časťami hmotným a tiež bytostným, sa ešte rozprestiera ako najvyššia časť stvorenia, **duchovné**. Je to podstata sama pre seba, ako už iste vedía moji poslucháči. Z tohto duchovného vychádzajú semenka, ktorých túžbou je stať sa seba vedomými ľudskými duchmi.

Len na obrobenom poli hmotnosti môže také semenko ducha dozrieť k seba vedomému ľudskému duchu, podobne ako pšeničné zrno v zoranej pôde k zrelému klasu.

Avšak jeho vniknutie do hmotnej pôdy je umožnené len vtedy, keď táto dosiahla určitú výšku vývoja zodpovedajúcej podstate duchovna, stojaceho najvyššie v celom stvorení.

To je **tá** doba, keď stvorenie vydá zo seba najvyššie vyvinuté telo zvierat'a, ktorého vývoj sa už nemôže ďalej stupňovať vplyvom zvieracej duše z bytostného.

Malý obraz tohoto veľkého svetového diania poskytuje napríklad vždy neskoršie opakovanie pozemského zrodenia ľudskej duše. V človeku ako korune stvorenia, teda v najvyššom vytvorenom tvorovi, zrkadlí sa celé svetové dianie. Aj duša človeka môže až vtedy vniknúť do detského tela, vytvárajúceho sa v matkinom tele, keď toto tielko dosiahlo určitú zrelosť. Nie skôr. Až potrebná zrelosť uvoľňuje cestu duši, aby mohla vojsť. Toto obdobie spadá **do polovice** tehotenstva.

Tak aj vo veľkom svetovom diani spadá doba najvyššieho vývoja zvieracieho tela takisto do stredu, teda do polovice kolobehu všetkej hmotnosti! Nech si to poslucháč dobre zapamätá.

Vo vtedajšom období dosiahlo **bytostné** zvieracej duše **vrchol** vo vývoji hmotného tela; touto okolnosťou sa samočinne uvoľnila cesta, aby mohlo do hmotného vstúpiť **duchovno**, stojace **nad ním!**

Duchovné semenko, teraz ako najnepatrnejšie vo svojej duchovnej rovnorodosti, mohlo vstúpiť opäť len do najvyššieho majstrovského diela, pod ním stojaceho bytostného, teda do ním najvyššie vyvinutého zvieracieho tela.

Pri tomto vstupe sa duchovné prirodzene ujíma ihneď celého vládnutia na základe svojej vyššej podstaty a môže potom priviesť ešte k ďalšiemu vývoju nielen ním obývané telo, ale aj celé pozemské okolie, čo by bytostné už nebolo dokázalo. Pri tom sa celkom samozrejme vyvíja súčasne tiež duchovno.

Taký je zbežný obraz všetkého diania vo stvorení. Jeho jednotlivé časti rozvediem ešte v ďalších prednáškach až do najmenších podrobností.

Patríme k **samej prvej** časti tohto kolobehu hmotnosti, stojíme ako prví v popredí a na špici jeho obehu. Pred nami nebolo nič podobného druhu, avšak po nás to bude večne.

Všetko dianie koná teda tá časť, ku ktorej patríme tiež my, po prvýkrát a pred všetkými inými. Preto tiež má Zem veľkú a celkom zvláštnu úlohu, pretože na nej ako na najzrelšom hrubohmotnom svetovom telese sa má odohrávať všetko prenikavé svetové dianie.

To, čo dnes prežívame a čo je pred nami, teda nie je ešte žiadne opakovanie. Nie snáď nič, čo by kedy bývalo vo svetovom dianí!–

Vráťme sa naspäť k prvému vstupu duchovného zárodku človeka do tejto hmotnosti, teda do polovice jej kolobehu. Vtedajšie najvyššie vyvinuté zvieratá, dnes omylom označované ako praľudia, vymreli. Len **tie** ich telá boli privedené k zušľachteniu, do ktorých namiesto bytostných duší zvierat vnikli **duchovné zárodky**. Duchovné zárodky dozrievali v nich mnohým prežívaním, pričom povzniesli zvieracie telo až k ľudskému telu, aké je dnes známe; pritom sa ľudia rozdelili na jednotlivé rasy a národy. – Veľký pád do hriechu bol za nimi. Bol prvým činom slobodného rozhodnutia duchovných zárodkov, ktoré sa stali seba vedomými. Spočíval v tom, že rozum postavili **nad** ducha, takže pád s ťažkými následkami prerástol až do dedičného hriechu. Tieto veľmi skoro ukázali zreteľne a ľahko spoznatelne prázdne plody panstva rozumu. Dedičným hriechom je tiež to, že jednostrannou činnosťou rozumu sa jednostranne rozvil tiež mozog, ktorý ako taký sa trvalo dedí. O tejto skutočnosti som sa už často zmieňoval (*) a časom prehovorím o tom ešte omnoho obsiahnejšie. Iste sa nájdú ešte ľudia, ktorí na základe takto ukázaného smeru budú môcť radostne pomáhať na veľkom diele OSVETY. (*) Pr. č. 9.: Dedičný hriech.

Nezadržateľne pokračoval kolobeh svojou cestou. Ale zblúdené ľudstvo vnášalo do nutného pokroku viaznutie a zmätok. Uprostred tohoto veľkého zmätku dostal sa národ Židov do známej ťažkej poroby Egyptanov. Utrpenie a silná túžba po oslobodení umožnila rýchlejšie dozrievanie ich duší. Tým duchovne napredovali pred všetkými ostatnými, pretože až týmto silným vzrušením nepohľavných vycit'ovaní nahliadli konečne správne do svojho vnútra a tiež do duší svojich utláčateľov! Vycítili jasne, že im už nemôže pomôcť nič pozemské a ani najväčšia rozumová múdrosť. Poznali súčasne aj prázdnotu svojich duší. Iba potom sa naučili ostrejšie hľadiť svojim duchovným zrakom, až konečne sa vznášal nad nimi pojem skutočného Božstva, a to pravdivejší a vznešenejší, ako ho chápali dovtedy. A ich modlitby, predchnuté bolesťou, vystupovali nahor omnoho vrúcnejšie.

Preto sa mohol židovský národ stať povolaným a na určitý čas predchádzať duchovne ostatné národy, lebo mal vtedy najčistejší názor na pojem Božstva. Pokiaľ to vtedy vôbec bolo možné pri stave zrelosti ľudskej duše.

Zrelosť ducha, prosím nezamieňať s naučeným vedením, ale si vždy pamätať, že **duchaplný** znamená toľko, ako **cituplný!**

Vtedajšia najväčšia duchovná zrelosť Židov im umožnila, že prostredníctvom Mojžiša prijali jasnú vôľu Božiu vo forme zákonov. Tieto boli najcennejším pokladom pre ich ďalší vývoj a aj najlepšou a najmocnejšou oporou.

Ako sa svetové dianie celkom prirodzene sústreďuje vždy len okolo najzrelšieho miesta, tak sa vtedy všetko postupne sústreďovalo na tento duchovne stále viac dozrievajúci národ Židov.–

Ale ani tu sa nesmie zamieňať svetové dianie s pozemskými dejinami. Tieto sú veľmi vzdialené od skutočného svetového diania a väčšinou sa v nich prejavujú len účinky **slobodnej vôle** ľudského ducha, tak často používanej nesprávne, ktorá do skutočného diania hádže iba mnoho kamenia a spôsobuje tak prechodné pokrivenia a pozemské zmätky.

Židovský národ svojím náboženským kultom a svojimi názormi stál vtedy pred všetkými ostatnými, a teda najbližšie k Pravde.

Prirodzeným dôsledkom toho bolo, že zvratným pôsobením aj zvesť o inkarnácii zo Svetla musela prísť touto cestou; lebo ako zo všetkých najsprávnejšia, mohla prísť až do najtesnejšej blízkosti. Iné cesty, pre ich väčšie vzdialenosti od Pravdy, neboli otvorené takýmto možnosťami, pretože sa strácali v omyloch.

Pre pôsobenie zákona najnutnejšej rovnorodosti to nebolo možné inak, než že zvestovateľ Pravdy zo Svetla mohol pri svojom vtelení kráčať len **tou** cestou, ktorá je tejto Pravde bezpodmienečne najbližšie a svojou podobnosťou vychádza jej najďalej v ústrety. Len to poskytuje potrebnú oporu, len to priťahuje, zatiaľ čo nesprávne názory odpudzujú a cestu pre vzniknutie a príchod zo Svetla doslova uzatvárajú.

Aj tu musí prísť zákon zvratného pôsobenia a rovnorodosti bezpodmienečne k plnému uplatneniu. Prazákony vo svojich rovnomerných a neochvejných pôsobeniach cestu otvárajú alebo uzatvárajú.

Tieto okolnosti podávajú zároveň samočinne dôkaz o tom, že **ten** národ, do ktorého sa vtelil Kristus ako veľký zvestovateľ Pravdy, musel mať najčistejší názor o Božstve a jeho pôsobení, že teda všetky ostatné, vtedy existujúce náboženstvá **neprišli** tak blízko Pravde. Napríklad budhizmus nestál a nestojí podľa toho Pravde tak blízko, ale v mnohých veciach blúdi. Lebo zákony vo stvorení neklamú. Pri ľudnom premýšľaní musí tým každý prísť na pravú cestu a zbaviť sa zakrátko svojho kolísania.–

Ale keď medzitým aj u Židov sa dostal v náboženstve opäť k vláde rozum a vypestoval nečestné šplhúňstvo, tu opäť pomohla ťažká päť Rimanov, takže si aspoň hrstka uchovala pravé poznanie, aby sa mohlo naplniť Slovo.

Moji poslucháči sa musia namáhať, bližšie a obsiahlejšie sledovať uplatnenie pôsobenia zákonov potrebnej rovnorodosti, ako aj zvratného pôsobenia a tiaz, premýšľať o tom vo všetkých smeroch a hľadať v tom všetky jemné rozdiely. Zakrátko spoznajú v tom to všeobsiahle a udržajúce, ako aj životné. Vyzbrojení týmito kľúčmi, vynájdu sa rýchlo v akomkoľvek dani. Uvidia, že je to skutočne univerzálny kľúč, ktorým môžu otvoriť každú bránu. Nie však fantazirovaním a nepotrebnou mystikou, ale jasným pohľadom bezmedzerovitého spoznania. –

Rovnako ako duchovný zárodok môže vniknúť len do tej časti sveta, ktorá je v správnom pomere k jeho doposiaľ nehotovému, ale predsa vyššiemu duchovnému druhu, ale nikdy nie do k tomu ešte nezrelej, práve tak málo tiež do k tomu prezretej, ako je naša časť svetov. V tej môžu žiť už iba viackrát vtelené duše; nie inakší je dej pri vtelení zvestovateľa Pravdy zo Svetla. Jeho príchod sa môže uskutočniť len k najzrelejšej časti ľudstva. U posla z **Božského** musia byť dodržané podmienky všetkých zákonov čo **najprísnejšie**. Mohol sa teda narodiť len do **tých** názorov, ktoré vychádzali Pravde najviac v ústrety.

Duchovný zárodok môže vniknúť do hmotnosti **až vtedy**, keď bytostné vo svojom pôsobení dospelo k najvyššiemu vrcholu. Bez vniknutia tohto duchovného zárodku do hmotnosti by nutne muselo dôjsť k zastaveniu, a tým ku kroku späť. Podobne i tu v hmotnosti pred príchodom Krista duchovné dospelo k bodu, keď v **poblúdení** následkom dedičného hriechu **nemohlo ďalej!** Slobodná vôľa, spočívajúca v duchovnom, namiesto toho, aby všetko jestvujúce podporovala, **zastavila** vo stvorení chcený vývoj nahor k výšinám, zamerajúc všetky svoje schopnosti pozdvihnutím rozumu **jednostranne** iba na hmotné. To bol okamih najväčšieho nebezpečia!

Bytostné, **nemajúc** slobodnú vôľu, uskutočnilo vývoj stvorenia celkom prirodzene, t.j. správne podľa božskej vôle Stvoriteľa. Avšak duchovné **so** svojou slobodnou vôľou sa stalo pádom do hriechu k tomu neschopné; prinášalo len zmätok a zdržanie do ďalšieho vývoja hmotného. Nesprávne používanie danej mu moci, viesť božskú tvorivú silu pre nutný vzostup v dozrelej hmotnosti, muselo dokonca viesť k úpadku namiesto k najvyššiemu rozvoju. Ľudský duch pádom do hriechu násilne zdržoval každý **skutočný** ďalší rozvoj; lebo pozemské

technické vymoženosti vôbec nie sú pokrokom v zmysle Bohom zamýšľaného svetového diania! **Preto, ako najrýchlejšia pomoc, bol nutný zákrok samotného Stvoriteľa!**

Každé ďalšie storočie by potom toto zlo bolo tak zväčšilo, že by časom bola celkom vylúčená možnosť na ceste k Božej pomoci, pretože vláda rozumu by totiž postupne úplne zamedzila akékoľvek pochopenie všetkého skutočne duchovného, ba čo viac Božského. K inkarnácii zo Svetla by potom bolo chýbalo miesto k zakotveniu!

Muselo sa teda jednat' rýchlo; lebo ešte nebola doba Syna Človeka, ktorý sa vtedy nachádzal už vo vývoji pre svoju úlohu.

Z tejto núdze vzniklo veľké Božské mystérium, že Boh vo svojej láske priniesol stvoreniu onú obeť vyslania časti Božstva k zemi, aby zblúdeným doniesla Svetlo!

Tento príchod Kristov nebol spočiatku predvídaný!

Len nesprávne použitie slobodnej vôle ľudstvom v páde do hriechu a jeho následky učinili nutným Božský zásah proti jeho prvotnej vôli!

Bytostné v hmotnosti **splnilo** svoju úlohu pri ďalšom rozvíjaní, stvorenia avšak to vyššie **duchovné** vinou ľudí úplne **zlyhalo!** Ba ešte horšie, lebo používalo k pravému opaku sily slobodného rozhodovania a stalo sa tak **nepriateľom** Božej vôle, a to pomocou vlastnej Božej sily, ktorá bola prenechaná duchovnu k používaniu. Aká veľká je to vina, môže si človek sám domyslieť.

Narodenie Kristovo nebolo teda splnením zaslúbení a zjavení, ktoré sľubovali ľudským duchom večného prostredníka ako dar Boží! Bol to **núdzový akt** Boží pre celé stvorenie, ktorému hrozilo pochovanie zblúdeným ľudským duchom.

To so sebou prinieslo i to, že v Ježišovi Nazaretskom vtelená Božia časť musela opäť vojsť úplne k Otcovi, k Božskému, ako to sám Kristus mnohokrát zdôrazňoval. Musela sa zase s ním zjednotiť. Táto skutočnosť tiež dokazuje, že Kristus nemôže byť zaslúbeným, večným prostredníkom medzi Bohom a stvorením, že nemôže byť k tomu zaslúbeným Synom Človeka!

Tento je posledným pokrokom pre stvorenie. Je od vekov predurčený pre koniec prvej časti hmotnosti, čím stvorenie pôjde potom ďalej pravidelne svojou cestou, na čele so Synom Človeka ako večným prostredníkom, ktorý tým zároveň je a zostane najvyšším **služobníkom** Božím. Kristus, Syn Boží, bol časťou Božského a musel preto znovu vojsť do Božského. Syn Človeka je výkonný služobník Boží, ktorý je vyslaný z Božského, ale nikdy nemôže celkom vojsť späť v Božstvo, pretože prijal vedľa Božského pôvodu ako neodlúčiteľné vlastníctvo tiež čisto duchovné. To ho zdržiava od trvalého znovu vojdenia do Božského. **Tým sa potom** len splní ono zjavené zaslúbenie **večného** prostredníka medzi Bohom a jeho stvorením, ku ktorému patrí tiež ľudstvo. –

Taký je beh svetového diania až do konca. Jedno vyplýva celkom prirodzene z druhého. Ak sa vopred správne pochopí pád do hriechu a k nemu pripojac ako núdzový akt tento nepredurčený príchod Kristov, potom je porozumenie pre to druhé nie tak ťažké a všetky medzery sa vyplnia samy od seba. Odpadnú nerozriešené otázky.

Brány do raja pre **zrelých** ľudských duchov boli otvorené až Kristovým posolstvom. Dovtedy nemali ľudia schopnosť správne chápať cestu k raj. Ale oneskorením, keby nebola prišla ihneď pomoc, musela by sa opäť stratiť táto cesta následkom zblúdenia ľudských duchov. Posolstvo platilo jednak pre ľudí na zemi a jednak pre zosnulých, ako **každé** Božie posolstvo, ako každé Slovo žiarivej Pravdy!

Ľudia počúvali v ňom o prísnosti zákonov tiež o láske, ktorú by dovtedy ešte nedokázali pochopiť a ktorú odteraz mali vo svojom vnútri rozvíjať. Ale týmto posolstvom lásky neboli zákony zrušené, ale len rozvité. Mali zostať ako pevný základ v účinkoch ktorého bola skrytá táto láska. –

Na tomto Slove Syna Božieho sa ľudia snažili stavať tiež pozdejšie, lenže koľko omylov pri tom vzniklo, následkom ich nesprávnych predstáv, na to som už poukázal na začiatku svojej prednášky. –

Všimnite si raz ešte dejiny kresťanstva. Môžeme sa z nich najlepšie poučiť, a tým akoby lúčom presvietiť **všetky** náboženstvá. Všade nájdeme tie isté chyby.

Každý malý či veľký zvestovateľ Pravdy musel trpieť bez výnimky posmechom a urážkami, ako aj prenasledovaním a útokmi svojich milých spolublížnych, ktorí sa považovali, ako je to ešte aj dnes, za príliš múdrych a rozumných, než aby prijali vysvetľovanie vôle svojho Stvoriteľa prostredníctvom jeho poslov, zvlášť preto, že títo poslovia skutočne nikdy neprichádzali z vysokých škôl, ktoré si ľudstvo zriadilo!

Vysvetľovanie Božej vôle je v podstate vždy len vykladaním činnosti jeho stvorenia, v ktorom ľudia žijú a k nemu patria. Ale poznať stvorenie, to je nadovšetko! Ak ho človek pozná, potom mu je veľmi ľahké využiť všetko, čo stvorenie v sebe prechováva a ponúka. To, že bude môcť všetko využívať, prinesie mu **všetky** výhody. Čoskoro tým pozná účel vlastného bytia a splní ho. Všetko podporujúc bude stúpať nahor k Svetlu k vlastnej radosti a svojmu okoliu len k požehnaníu.

No ľudia sa každému poslovi vysmiali, a tým tiež samému Posolstvu. Ani raz sa nestalo, že by im bol posol vítaný, aj keď vykonal čo najviac dobra. Vždy zostával pohoršením, čo sa dá samozrejme ľahko vysvetliť voči rozumu, ktorý je nepriateľský Bohu a má v sebe dôkaz skutočnosti tohto nepriateľstva. Kristus celé to dianie jasne zhrnul v rozprávaní, že Pán vyslal služobníkov k všetkým svojim nájomcom, aby od nich vybrali poplatky. Ale miesto splnenia boli jeho sluhovia vysmiati, rozohnaní bičmi a s posmechom s prázdnyimi rukami poslaní späť.

V skráslenej forme sa to zase nazýva **podobenstvom**. V svojom milučkom pohodlí usadí sa človek vždy **vedľa** týchto skutočností a nikdy ich nevzťahuje na seba! Alebo potrebuje prehlásiť, že je to **vyznamenanie** od Boha, keď jeho poslovia musia takto trpieť; namiesto toho, aby sa na to pozeralo ako na zločin tohto ľudstva nechcený Bohom.

Pretože rozum potrebuje na zakrytie svojej obmedzenosti, inak príliš viditeľnej, rôzne pozlátko a bezcenné ozdoby, skoro kľčovite sa namáha pozerat' na jednoduchosť Pravdy bezvýhradne s opovrhnutím, lebo **táto** mu môže byť nebezpečná. Sám potrebuje cvendžiace hrkálky na čiapku, ktorú nosí. Mnoho veľkých slov, aby udržal pozornosť upriamenú na seba. A dnes viac než inokedy. No opovrhovanie, ktoré choval voči jednoduchosti Pravdy, sa v súčasnosti dávno zmenilo na úzkostlivý nepokoj. Na túto nevyhnutnú pestrú šašovskú čiapku si vešia čoraz viac zvučiacich hrkállok, ktoré pri kľčovitom prekrúcaní a skokoch majú znieť stále hlasnejšie a hlasnejšie, aby sa ešte nejaký čas udržal na vypožičanom tróne.

Lenže tieto skoky sa v poslednom čase stali už tancom zo zúfalstva, ktorý vyzerá, že čoskoro bude posledným tancom pred smrťou! Námahy sú stále väčšie, **musia** sa zväčšovať, pretože pomedzi to zvonenie stále zreteľnejšie preniká prázdnota. A pri tom násilnom najväčšom skoku, na ktorý sa pripravuje, spadne konečne pestrá čiapka z hlavy!

Potom sa vznesie koruna prostej Pravdy žiarivo a pokojne na to miesto, ktoré patrí iba jej samotnej.

Vážne hľadajúci, zmätení všetkým tak groteskne vystupňovaným do ťažko zrozumiteľnej výšky, dostanú v tom konečne oporný bod, oporu pre rozhl'ad. Budú môcť bez námahy plne pochopiť **celú** Pravdu, zatiaľ čo doteraz bolo veľmi namáhavé nájsť aspoň malú časť.

Vráťte sa späť k jednoduchosti v myslení! Inak nikto nemôže to veľké **plne** pochopiť, a preto ani ho nikdy dosiahnuť. Myslite jednoducho ako deti! V tom spočíva zmysel tých veľkých slov: „Ak nebudete ako deti, nevojdete do kráľovstva Božieho!“

Cestu k nemu nikdy nebude možné nájsť pri dnešnom komplikovanom myslení. V cirkvách a v náboženstvách to nie je inakšie. Keď sa tam hovorí, že **utrpenie** pomáha

nahor, že sú to omilostenia Božie, tak je v tom zachytené malé zrnko Pravdy, ale je skráslené a silne znetvorené.

Lebo Boh nechce nijaké utrpenie svojho národa! Chce len radosť, lásku, šťastie! Cesta vo Svetle nemôže byť vôbec iná. Na ceste k Svetlu môžu byť iba vtedy kamene, keď si ich tam človek skôr nakladie.

Zrnko Pravdy v náuke o utrpení je v tom, že utrpením sa môže odpykať nejaká vina. To nastane však len tam, keď človek **spozná** utrpenie ako vedome zaslúžené! Podobne ako prosiaci lotor na kríži.

Dnes v tom žije nezmyselne celý svet. Aj tí, ktorí tak múdro hovoria o vyčerpaní karmy. Mýlia sa v tom, pretože je to ešte omnoho ťažšie, ako si myslia títo takzvaní „vševvedovia“. Lebo **zvrtné účinky** karmy nie sú vždy aj **rozuzlením!** Nech každý človek na to prísne dbá. Môže to s ním **ísť** pri tom naopak, často **ešte hlbšie nadol!**

Vzostup, i napriek spätnému účinku viny, je závislý jedine od vnútorného stanoviska každého človeka. Záleží na tom, ako nariadi to veľké kormidlo vo svojom vnútri, či nahor, či rovno, alebo nadol a v dôsledku toho popláva **tak** a nie inak, napriek všetkému prežitiu.

Tu sa ukazuje, že človek nie je a ani nemôže byť žiadnou hračkou ale vlastnú cestu **si musí riadiť** sám silou svojej **slobodnej** vôle. **V tom zostáva táto vôľa vždy slobodná až do posledného okamihu!** V tom je každý človek skutočne svojím vlastným pánom, avšak musí bezpodmienečne počítať ...tiež s rovnakými následkami svojho stanoviska, ktoré ho povedie nahor alebo nadol.

Ak si ale poznaním a pevným chcením nastaví svoje kormidlo **nahor**, potom ho budú zlé spätné účinky postihovať stále menej, nakoniec sa na ňom budú prejavovať iba symbolicky, lebo svojím úsilím nahor sa už odtrhol od nížin zlých spätných účinkov, aj keď ešte prebýva na tejto zemi. Prechádza to pod ním preč. Vôbec nie je nutné, aby človek musel **trpieť**, keď speje ku Svetlu.

Preto pásku dolu z očí, ktorá bola priložená, aby ste sa nechveli nad priepasťou, už dávno otvorenou. Prechodné upokojenie nie je posilou, znamená iba premeškanie, ktoré sa už nikdy nedá dohoniť.

Pre pozemské utrpenie nebolo ešte nikdy poruke správne vysvetlenie a odôvodnenie. Preto ako narkotiká sa používalo okrášľovanie, zakaždým nevyhnutne podávané trpiacim, formou vyjadrovania sa čo najobratnejšími slovami. To je tá veľká chyba jednostrannosti všetkých náboženstiev!

A ak niektorý zúfalo hľadáajúci žiada **príliš** jasnú odpoveď, tak to, čomu sa nerozumie, jednoducho sa odsunie do ríše božského mystéria. Do neho ako do záchranného prístavu musia vyústiť všetky cesty nerozriešených otázok. Ale tým sa tieto cesty zreteľne ukazujú ako **nesprávne!**

Lebo každá správna cesta má aj jasný koniec, nesmie viesť do nepreniknuteľností. Tam je len únik nespoznateľnej nevedomosti, na vysvetlenie ktorej majú slúžiť „nevyspytateľné cesty Božie“.

Pre človeka nesmie a ani nemusí byť **nijaké** mystérium vo stvorení; lebo Boh chce, aby jeho zákony, pôsobiace vo stvorení, boli človeku dobre **známe**, aby sa mohol podľa nich riadiť, aby ich prostredníctvom ľahšie splnil a dokončil svoju púť svetmi bez toho, že by blúdil v nevedomosti.

Jedným z najosudnejších názorov ale zostáva, brutálna vražda Syna Božieho ako **nutná obeť zmierenia** pre ľudstvo!

Ako možno myslieť, že táto brutálna vražda Syna Božieho má zmieriť Boha!

Pretože pre tento podivný názor logickým spôsobom sa nemôže nájsť nijaké vysvetlenie, rozpačito sa utiekajú ľudia opäť za tak často používanú ochrannú stenu božského mystéria, teda za dej, ktorý ani jednému človeku nemôže byť zrozumiteľným!

Pritom Boh je taký jasný vo všetkom, čo robí. Je jasnosť sama! Ved' stvoril prírodu z vlastnej vôle. Prirodené musí byť práve preto už to pravé! Lebo vôľa Božia je predsa celkom dokonalá.

Ale obeť zmierenia na kríži musí byť pre každé zdravé myslenie **neprirodená**, pretože je tiež nespravodlivá voči nevinnému Synovi Božiemu. Tu nejestvuje žiadne vykrúcanie ani obracanie. Človek by mal predsa raz slobodne uznať, že niečo také je skutočne nepochopiteľné! Môže sa namáhať, koľko len chce, aj tak nepríde pritom k nijakému záveru, a v tom prípade nemôže už ani porozumieť svojmu Bohu. **Ale Boh chce, aby sa mu rozumelo!** On to aj môže chcieť, lebo prejav jeho vôle spočíva jasne vo stvorení a nikdy si neprotirečí. Sú to len ľudia, ktorí sa namáhajú, aby do svojho náboženského bádania vniesli nezrozumiteľnosť.

Veľmi namáhavá stavba základnej falošnej myšlienky o **nutnosti** obete zmierenia smrťou na kríži sa samozrejme rúca už slovami samotného Spasiteľa vo chvíli, keď ho ukrižovali.

„**Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo činia!**“ Bola by táto prosba potrebná, keby smrť na kríži mala byť nutnou obeťou k zmiereniu? „Nevedia, čo činia!“ To je predsa obžaloba najťažšieho druhu. Je to zreteľné upozornenie, že to, čo činia, je **nesprávne**. Že ten čin bol len praobyčajným zločinom.

Bol by sa Kristus modlil v Getsemane, aby ho obišiel kalich utrpenia, ak by jeho smrť na kríži bola nutná ako obeť zmierenia? Nikdy! To by Kristus nebol učinil! Takto však vedel, že muky, ktoré ho čakajú, boli **iba dôsledkom slobodnej ľudskej vôle. A preto** jeho modlitba.

Zaslepené sa chodilo okolo toho dve tisícročia a bezmyšlienkovite sa prijal ten najnemožnejší výklad.

S bolesťou sa musia veľmi často počúvať názory, že vyvolení medzi dnešnými učeníkmi a učeníkmi Ježišovými sú omilostení telesnými utrpeniami, ako napríklad stigmatami! (*nehojace sa rany.*)

To všetko samozrejme pochádza len z tohto falošného výkladu pozemského utrpenia Kristovho. Inak to ani nemôže byť. Ale o tom, aké osobne ťažké následky to môže dotiahnuť alebo privolať, chcem sa zmieniť ešte pozdejšie.

Koľko bezmyšlienkovitosti a aká nízka otrocká myseľ patrí k tomu, predstavovať si všemohúceho Stvoriteľa neba i zeme, že by si počínal takýmto spôsobom! Je to nad všetku pochybnosť najhriešnejšie ponížovanie vznešeného Božstva, k jeho predstave to najkrajšie nie je ešte dosť krásne, ani to najlepšie nemôže byť dostatočne dobré, aby sa aspoň trochu priblížilo skutočnosti! A o tomto veľkom Bohu sa predpokladá, že žiada, aby človek, ktorého stvoril, plazil sa pred ním v bolestiach, ak ho obdaril milosťou?

Ako môže z toho nasledovať vzostup!

Ľudia si formujú svojho Boha, ako ho **oni** chcú mať, **oni** mu udávajú smer jeho vôle! A beda, ak nie je taký, ako si to oni myslia. Potom ho bez všetkého zavrhnú práve tak, ako sa na dôkaz toho zavrhnú a potierajú **tí**, ktorí sa odvažujú vidieť Boha omnoho väčšieho a vznešenejšieho. V doterajších ľudských názoroch niet nijakej veľkosti. Títo svedčia naopak iba o neotrasiteľnej viere vo **vlastnú** hodnotu, o priazeň ktorých má žobrať sám Boh, keď už smel z ich krvou poškvrnených rúk prijať späť svojho Syna, posmievaného a pohaneného, trýzneného a umučeného, poslaného im vtedy so záchranným posolstvom ku pomoci!

A ešte dnes chce trvať na tom, že to všetko bola pre Boha nutná obeť zmierenia? Keď Kristus po svojich mukách, sám už celkom zúfalý nad touto slepotou ľudí zvolal: „Ved' nevedia, **čo činia!**“

Je potom vôbec ešte možné, priviesť ľudstvo na pravú cestu? Aj najprenikavejšie dianie je k tomu ešte vždy príliš slabé. Kedy človek konečne pozná, ako skutočne hlboko klesol! Aké prázdne a klamné sú predstavy, ktoré si vytvoril!

Len čo sa však trochu hlbšie skúmame, nájdeme zakuklené sebestvo v najrýdzejšej forme. Ak sa aj v súčasnosti vysoko zvučnými slovami hovorí na všetkých stranách o hľadaní Boha,

je tu **opät'** obvyklá veľká pokrytecká samol'úbosť, ktorej úplne chýba každá skutočne vážna túžba po čistej Pravde. Hľadá sa iba v sebazbožňovaní a inak nič viac. Žiaden človek sa vážne nenamáha, aby **porozumel Bohu!**

S povýšeným úsmevom bez povšimnutia, rýchlo stranou odsúvajú jednoduchosť Pravdy, lebo sa domnievajú, že vedia príliš mnoho, sú príliš vysoko a sú príliš dôležití, než aby sa **ich** Boh smel zaoberať jednoduchosťou. K ich pocte musí byť Boh omnoho komplikovanejší. Inak nie je vôbec hoden, aby sa v neho verilo! Ako by sa teda podľa ich poňatia mohlo uznávať ešte niečo, čo je ľahko pochopiteľné každému neučenému. V takom niečom sa nedá nájsť **veľkosť**. Tým sa nesmie dnes už nikto zaoberať, aby sa nezosmiešnil. Nechajte to pre deti, staré ženy a neučených. To predsa nie je pre ľudí s takým školeným rozumom, pre inteligenciu, akú teraz nachádzame u vzdelancov. Nech sa tým zaoberá **ľud!** Meradlo vzdelanosti a poznania **môže byť** len v **obtiažnosti pochopenia!** –

Sú to nevedomci, ktorí takto rozmýšľajú! Nie sú hodní prijať z rúk Stvoriteľa prostredníctvom jeho stvorenia ani kvapku vody!

Svojou obmedzenosťou si uzavreli možnosť poznať žiarivú veľkosť v jednoduchosti Božích zákonov!

Sú doslova neschopní, ľudovo povedané, príliš hlúpi následkom svojho jednostranne zdegenerovaného mozgu, ktorý až dodnes nosia so sebou od hodiny narodenia ako tromf najväčšej vymoženosti.

Bude to akt milosti Stvoriteľa, ak ich nechá zakrpatieť v stavbe, ktorú vytvorili; lebo kde sa len pozrieme, všetko je Bohu nepriateľské, znetvorené chorobným velikáštvom všetkých rozumových ľudí, neschopnosť ktorých sa prejavuje všade.

A tak to vzrastá po tisícročia! Prinieslo to súčasne nenávratné otrávenie do cirkví a do náboženstiev, lebo toto, ako zožierajúce zlo bolo bezpodmienečným následkom oného pádu do hriechu, keď sa človek plne rozhodol pre vládu rozumu.

A táto falošná vláda sklamala ľudí, ktorých zotročila v každej dobe vo všetkom, čo sa týka božského! Dokonca i vo všetkom duchovnom.

Kto tento trón v sebe nezrúti, a tým sa neoslobodí, musí s ním zahynúť!

Teraz sa už nesmie povedať **úbohé** ľudstvo; lebo ľudia sú **vedome** vinní, ako len tvor môže byť vinný! Tie slová: „Odpusť im, lebo nevedia, čo činia!“ **nie sú** už na mieste pre dnešné ľudstvo! Ľudia mali už nejednu príležitosť otvoriť si oči i uši. Konajú celkom vedome, a preto všetky spätné účinky ich musia postihnúť v plnej miere, neskrátene! –

Keď sa teraz uzatvára kruh všetkého doterajšieho diania, tak tým nastáva pre túto po prvýkrát dozretú **časť svetov**, v celom stvorení, doba žatvy, zberu a triedenia. Od trvania celej hmotnosti sa toto doteraz ešte nikdy nestalo; pretože naša časť sveta vo večnom kolobehu predchádza všetky ostatné ako prvá, ktorej je to možné podstúpiť!

Preto sa tiež pred dvetisíc rokmi vtelil Syn Boží na túto Zem. Bolo to svetové dianie, ktoré sa odohrávalo v prvej a najzrelejšej časti všetkej hmotnosti, ale už nikdy sa nebude opakovať; veď v nasledujúcich častiach to, čo sa stalo **tu**, pôsobí ustavične ďalej. Tak sa tiež stane, že táto časť ako **prvá** vstúpi do nového diania, ktorého doposiaľ nebolo, ale už po nás bude sa opakovať vždy. Je to rozklad vytvorenej hmotnosti, ktorý v prirodzenom dianí priniesla so sebou prezretosť. –

Dokonané je! Ukázaná je cesta k Svetlu a tým k večnému životu duchovne osobného! Nech sa ľudskí duchovia teraz v poslednej hodine rozhodnutia spamätajú, ktorou cestou chcú ísť: Buď k večnému zatrateniu alebo k večnej radosti; lebo podľa vôle Božej majú k tomu slobodnú voľbu!

82. Bohovia – Olymp – Valhala.

AKO DÁVNO sa už pokúšame nájsť pravý výklad o známych bohoch z minulých dôb a ich spojenie s dneškom. Povolané a študované hlavy hľadajú riešenie, ktoré by prinieslo úplné vysvetlenie.

To však môže nastať len vtedy, keď riešenie podá súčasne celkový prehľad bez akýchkoľvek medzier **o všetkých** dobách! Od začiatku ľudstva až doteraz. Inak to zostane opäť len kusým dielom. Nemá nijaký zmysel vybrať jednoducho tú dobu, kedy kvitol všetkým známy kult bohov u Grékov, Rimanov a tiež u Germánov. Pokiaľ výklady neobsahujú súčasne celkom prirodzene i všetok vznik a zánik, sú nesprávne. Doteraz urobené pokusy, aj napriek vynaloženej všetkej múdrosti ukázali sa nakoniec vždy ako neúspešné. Nemohli obstáť pri hlbšom precítení; vznášali sa vo vzduchu a nemali spojenie s predchádzajúcimi ani nasledujúcimi časovými úsekmi.

Nedá sa ani nič iného očakávať, ak sa berie prísne na zreteľ priebeh vývoja ľudstva. –

Poslucháči a čitatelia môjho Posolstva Grálu by už sami boli museli prísť na to, ako je to vlastne s týmito vecami, odsunutými čiastočne dokonca až do ríše legiend a rozprávok, alebo považovanými len za výtvary fantázie náboženských názorov, ktoré ľudia vymysleli a sformovali podľa pozorovaní prírody a v súvislosti s dennými udalosťami.

Rozmýšľajúcemu a bádajúcemu nesmie padnúť zaťažko nájsť v starých náukách o bohoch **viac**, než len **povesti** o bohoch. Musia v nich dokonca zreteľne vidieť **skutočné dianie!** Kto chce, nech ma teraz nasleduje. Privediem ho k porozumeniu.

Vraciam sa tu späť k svojej prednáške „Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo činia“.* V nej som krátko vylíčil dejiny ľudstva na zemi od začiatku až po dnešok. Podal som tiež výklad na ďalšie pokračovanie. V ňom sa ukázalo, ako uprostred jedného kolobehu stvorenia splnilo bytostné, nachádzajúce sa pod duchovným, vrchol svojich možností v hmotnom, ležiacom ešte hlbšie pod ním, a týmto splnením uvoľnilo cestu pre vniknutie vyššieho duchovna a tento dej sa vo stvorení trvalo opakuje. Vysvetlil som tiež, ako pôsobením bytostného vzniklo najvyššie vyvinuté zviera, alebo telo nazvané pračlovekom, **až vtedy**, na vrchole jeho vývoja, bola daná možnosť, aby do tela vnikol duchovný zárodok; čo sa tiež stalo a na tomto stupni vývoja stvorenia bude sa to vždy znovu opakovať. Do vtedajšieho najvyššie vyvinutého zvierat'a vošlo tým niečo nové, duchovné, ktoré v ňom dovtedy nebolo.

Z tohto deja sa nesmie však predčasne vyvodzovať záver, že sa také dianie trvalo opakuje v tej **istej** časti svetov pri jej ďalšom vývoji; lebo toto tak nie je! Stáva sa to **iba raz** v tej **istej** časti.

Zákon príťažlivosti rovnorodého zasúva pri ďalšom vývoji tiež tu **neodsunutelnú** závoru proti tomu, aby sa to opakovalo v tej istej časti svetov. Príťažlivosť rovnorodého znamená v tomto prípade to, že **pripustí** aby sa do hmotnosti, nachádzajúcej sa v určitej polovičnej zrelosti mohli vnárať počas celkom presne určitého obdobia vývoja duchovné semená, poletujúce nad hranicou ako padajúce blyskavice, a to na miesta, ochotné ich k tomu prijať; v tomto prípade tie vtedajšie najvyššie vyvinuté zvieracie telá, ktoré ich vsajú, obklopija, teda uzavru a pevne zadržia.

Je to v malom presne tak, ako pri chemickom zlučovaní s cudzou látkou, ktoré je možné len pri presne určenom stupni tepla alebo rozžeravenia prijímajúcej masy. Táto teplota alebo žiar vyvolá celkom zvláštny stav masy, čo sa dá docieľiť iba pri určitom stupni. Najmenšia zmena opäť znemožní zlučovanie a látky sa chovajú vzájomne odpudivo a neprístupne.

Tu spočíva rovnorodosť v určitom stave vzájomnej zrelosti, ktorá len **zdanlivo** vykazuje veľké protiklady, pretože je udržovaná v rovnováhe rôznosťou polohy, výšky i hĺbky oboch

spájajúcich sa častí. Najnižší bod duchovného sa zrelosťou podobá najvyššiemu bodu bytostného, nachádzajúceho sa pod ním. Spojenie oboch je možné len na mieste tohto **presného** stretnutia. A nakoľko sa hmotnosť vo svojom vývoji stále pohybuje vo veľkom kolobehu, od klíčenia, kvitnutia a dozrievania až k prezretému rozpadu, zatiaľ čo duchovno zostáva nad tým, môže tento dej vrúcneho spojenia nastať iba na určitom mieste, keď sa hmotnosť valí popri duchovnom. Je to duchovné oplodnenie hmotnosti, ktorá rozvrúcnená pôsobením bytostného vzdúva sa duchovnému v ústrety.

Len čo niektorá časť svetov, valiac sa dopredu, prekročí dotyčný bod, prestáva pre ňu jestvovať možnosť oplodnenia **duchovnými zárodkami**. Na jej miesto nastúpi nasledujúca časť svetov, ale pre prvú časť nastáva nové štádium, kedy budú mať na ňu prístup dozrievajúci duchovia, atď. Niet miesta na rozvinutie obrazu celého svetového diania v tejto prednáške. Vážne bádajúci si však môže celkom dobre domyslieť priebeh tohto deja. –

Duchovno teraz následkom svojej vyššej podstaty pri vstupe do hmotnosti hneď citeľne svojou živosťou ovplyvnilo všetko ostatné. Už aj vtedy, keď do hmotnosti vstúpilo v **nevedomom** stave, začalo vládnuť. Ako potom toto duchovno postupne pozdvihlo zvieracie telo až k terajšiemu telu ľudskému, nie je samozrejme už žiadnemu čitateľovi nezrozumiteľné. (*) Pred. č. 7. „Stvorenie človeka.“

Telá zvierat však vtedajšej najvyvinutejšej rasy, do ktorých sa neponorili nijaké duchovné semená, zastavili sa vo svojom vývoji, lebo bytostné v nich dospelo už k vrcholu a k ďalšiemu chýbala sila duchovna. So zastavením vývoja sa rýchlo dostavila prezreťosť a po nej nastal krok späť k rozkladu. Pre túto rasu jestvovali len dve možnosti, buď povznesenie vplyvom ducha k telu ľudskému, alebo vyhynutie, rozklad. A tým prestal tento zrelý druh zvierat úplne jestvovať. –

Sledujme teraz to pomalé **uvedomovanie** si tohto najprv nevedomého duchovného zárodka až k ľudskému duchu a **prežívajme s ním v duchu jeho postupné prenikanie obklopujúcimi ho obalmi a celým okolím**.

Nie je to také ťažké, pretože tento vývojový pochod sa navonok prejavuje celkom zreteľne. Stačí pozorovať len ľudské rasy, ktoré **ešte dnes** sú na zemi.

Napríklad duch najprimitívnejších ľudí, ku ktorým sa počítajú tzv. divé národy a tiež Krovíaci, Hotentoti a iní, nie sú snáď časovo kratšiu dobu v hmotnosti. Lenže oni sa nevyvíjali rovnako ako druhí, **alebo po dosiahnutí vzostupu na tomto alebo na onom svete klesli natoľko späť**, že sa mohli inkarnovať **len** do takého **nízkeho** okolia! Sú teda z **vlastnej viny** v prirodzenom dianí buď **ešte** alebo **opäť** na veľmi nízkom stupni. Preto aj ich pohľad na **nehrubohmotné** okolie nemôže byť práve povznášajúci.

Duchovné úsilie vidieť viac než vlastný stupeň spočívajúci už v duchovnom zárodku a patrí k jeho najvlastnejšej podstate. Preto sa silne prejavuje už aj na tom najnižšom stupni vývoja. To je to živé, to zvláštne v **duchu**, čo ho poháňa a čo ostatným podstatám alebo druhom chýba vo stvorení. Ale možnosť tohto tušenia alebo chcenia nazerať je daná vždy iba **o jeden stupeň nad** vlastný dočasný stupeň a nie ďalej. Z toho dôvodu sa stáva, že tieto ľudské duše, stojace na nízkom stupni, ktoré sa vo svojom vývoji tak zanedbali, alebo sa prehrešili, môžu takisto vytušiť alebo jasnozrením i uvidieť len rovnako **nízke** bytosti.

Mediálne nadaní alebo jasnovidci sú totiž medzi **všetkými** rasami, bez ohľadu na to, na ktorý stupeň patria!

Tu chcem ešte raz podotknúť, že „zrením“ alebo „tušením“ mám na mysli pri tomto vysvetľovaní vždy len to, čo jasnovidci skutočne **sami** vidia. Z toho, čo „vidiaci“ všetkých dôb videli, je vždy len **najviac** štvrtina ich vlastného videnia. A toto ich skutočné videnie môže siahať zase iba o jeden stupeň vyššie, nad ich vlastnú vnútornú zrelosť, nie ďalej. Inak to nie je možné. Táto okolnosť znamená však súčasne veľkú prirodzenú ochranu pre každého jasnovidca, ako som sa o tom už mnohokrát zmieňoval.

Poslucháči nemajú preto bezvýhradne považovať médiá a jasnovidcov za vnútorne tak zreých a stojacich vyššie, než je to, čo títo ľudia líčia ako „videné“; čistejšie a svetlé výšiny, deje a duchovia sú im totiž duchovnými vodcami a vyššími duchmi ukazované len v **živých obrazoch!** Lenže jasnovidci sa mylne domnievajú, že to všetko skutočne prežívajú a sami sa tak klamú. Preto tak často budí počudovanie menejcennosť charakteru niektorých médií, ktoré ako prežité a videné opisujú veci, ktoré sa k ich charakteru hodia len málo alebo vôbec nie. –

Tu hovorím teda len o nepatrnom rozpätí **skutočného jasnozrenia** médií a jasnovidcov. To ostatné neprichádza pri tom do úvahy.

Jasnovidci a médiá **všetkých** čias majú vlastne slúžiť len k tomu, aby svojím nadaním napomáhali ľudstvu neustále hore, i keď nie ako vodcovia, teda aspoň ako nástroje. Mediálny človek by totiž nikdy nemohol byť vodcom, lebo je príliš závislý na prúdeniach a na iných veciach. Títo majú byť prechodne otvorenými bránami k ďalšiemu vývoju. Majú byť priečkami rebríka k vzostupu.

Ak teraz uvážime, že rasám, stojacim na nízkom stupni duchovného vývoja je umožnený výhľad iba na rovnako nízke okolie, s malým voľným priestorom nahor, tak nie je ťažko pochopiť, že medzi **nízkymi** ľudskými rasami môžeme nájsť prevažne len strach z démonov a uctievanie démonov. Teda to, čo môžu vidieť a tušiť.

Tak je to pri povrchnom pozorovaní. Ja však chcem vo vysvetľovaní zísť hlbšie, aj keď tým odbočíme od jasného prehľadu.

Duch nízkych ľudských rás, ktorý zostal nevyvinutý alebo znovu zakrpatený, je samozrejme tiež buď ešte alebo znovu **duchovne slepý a hluchý**. Taký človek sa nedokáže pozerat' duchovným okom, **čo okrem toho, žiaľ až dodnes, nebolo možné ešte žiadnemu človeku**.

Ten, ktorý stojí ešte nízko, nedokáže však hľadiť ani len bytostným zrakom a práve tak ani jemnohmotným, iba zrakom hrubohmotným. Toto hrubohmotné oko sa v divočine stále viac a viac zostruje vplyvom nutného osobného boja proti iným ľuďom, proti zvieratám a živlom, pričom sa postupne naučí rozoznávať **jemnejšiu a najjemnejšiu hrubohmotnosť**.

Pritom spozorujú takíto ľudia najprv **fantómy!** Teda útvary, **sformované** iba strachom a úzkosťou ľudí a nimi tiež udržiavané.

Tieto fantómy **nemajú vlastný život** a sú celkom závislé od citov ľudí. Sú nimi priťahované alebo odpudzované. Tu sa prejavuje zákon príťažlivosti všetkého rovnorodého. Strach stále priťahuje tieto útvary strachu a úzkosti, takže sa na bojazlivých ľuďoch zdánlivo priamo vrhajú.

Keďže fantómy sú teraz spojené rozťahnutelnými vláknami s pôvodcami, t. j. s rovnako bojazlivými ľuďmi, preto každý bojazlivec vždy príde nepriamo do spojenia tiež so zástupom bojazlivých a úzkostlivých ľudí. Od týchto dostáva nový prílív, ktorý jeho vlastný strach a úzkosť ešte len zvýši, a to ho môže nakoniec dohnat' až k zúfalstvu, k šialenstvu.

Nebojácnosť, teda odvaha, naproti tomu bezpodmienečne odpudzuje také fantómy prirodzeným spôsobom. Preto je nebojácny človek, ako je dobre známe, vždy vo výhode.

Je potom čudné, že sa u nízkych rás vchovali tzv. šamani a čarodejníci, ktorých kasta bola odôvodnená **jasnovidcami**, lebo títo vypozerovali, ako je možné také útvary, mylne považované za živé bytosti, „zaháňať“ vnútorným sústredením, odvedením strachu pomocou rôznych skokov, krútenia a tancov alebo zaklínaním, vzbudzujúcim odvahu?

Aj keď oni prichádzajú pritom na rôzne, pre nás nemožné nápady, a nám sa zdajú smiešni, nič to nemení na skutočnosti, že **pre ich rozhl'ad** a pre ich schopnosť chápania robia niečo **celkom správne**. Len **my** sme tí, ktorým pre to chýba porozumenie z nevedomosti.

Prirodzene sa stáva že medzi týmito čarodejníkmi a šamanmi, mnohí nástupcovia nemajú ani mediálne nadanie, ani vôbec nie sú nejako jasnovidní. Zvlášť, keď sa k úradu pripája súčasne vplyv i príjmy, za ktorými sa ženú ľudia najnižších stupňov práve tak bezohľadne ako ľudia povznesenej bielej rasy. Títo nevidiaci potom jednoducho napodobňovali bez

porozumenia všetky spôsoby svojich predchodcov. Dokonca pridali k tomu ešte pár nezmyslov, aby urobili väčší dojem. Hlavný dôraz kládli na to, aby sa páčili ostatným. Tak sa z nich stali prešíkaní podvodníci, ktorí hľadajú pri tom len svoj prospech, ale sami nemajú ani poňatia o skutočnom význame. Podľa nich sa dnes ľudia snažia hodnotiť a odsudzovať celú ich kastu.

Preto sa teda stáva, že u nízkych ľudských rás môžeme nájsť v prvom rade len strach pred démonmi a uctievanie démonov. To je to, čo oni dokážu vidieť a čoho sa ako bytosti iného druhu boja. –

Pristúpme teraz k vyšším vývojovým stupňom, na ktorých ľudia sú schopní vidieť ďalej, či už prostredníctvom svojich jasnovídcov, alebo iba podvedome vytušením, čo vlastne tiež patrí k vnútornému zreniu. U týchto vyššie vyvinutých sú ďalšie obalové vrstvy smerom hore čoraz viac prerázané zvnútra prebúdžajúcim sa uzavretým duchom.

Preto ľudia vidia už dobromyseľnejšie bytosti, alebo vedia o nich z tušenia, a tým sa u nich pomaly stráca uctievanie démonov. Tak to pokračuje ďalej. Stále vyššie. Je stále jasnejšie a jasnejšie. Pri normálnom vývoji duch preniká stále dopredu.

Gréci, Rimania, Germáni vídali napríklad ešte viac! Svojím vnútorným zrením prenikli cez hmotnosť až do rozprestierajúceho sa bytostného, ktoré je nad ňou. S pokračujúcim vývojom mohli nakoniec uvidieť aj **vodcov bytostných a živlov**. Niekoľko mediálnych ľudí mohlo svojím nadaním prísť s nimi dokonca do bližšieho styku. Veď títo vodcovia, ako vedome-bytostne stvorení, sú predsa príbuzní s **tou** bytostnosťou, z ktorej aj človek má okrem duchovnej určité časť v sebe.

Pre **vtedajší** vývoj národov to bolo to najvyššie, čo mohli dosiahnuť, keď bytostné videli, cítili a počuli. Je samozrejmé, že sa potom pozerali na mocných vodcov živlov v ich činnosti a inorodosti ako na to najvyššie a nazývali ich bohmi. Ich vysoké, skutočne jestvujúce sídlo, podobné hradu, potom nazývali Olympom a Valhalou.

Lenže vnútorné zrenie a počúvanie je u ľudí pri ich vyjadrovaní navonok vždy závislé od ich súčasnej **osobnej** schopnosti chápania a vyjadrovania. Z toho vyplýva, že Gréci, Rimania a Germáni opisovali **tých istých** vodcov živlov a všetkého bytostného formou a pojмами, podľa toho, aké boli názory v ich vtedajšom okolí. Aj keď v opisovaní všetkých boli určité odlišnosti, predsa to boli tí istí! –

Ak sa dnes zhromaždí päť alebo viac skutočne dobrých jasnočujných ľudí a všetci naraz prijmu celkom určitú vetu, **tlmočenú zo záhrobia**, potom pri reprodukovaní bude jednotný len **zmysel** počutého, ale nie reprodukované slová! Každý to bude podávať inými slovami a tiež inak počuť, pretože už pri prijímaní rozhoduje mnoho **osobného**. Je to presne ako pri hudbe, ktorá je poslucháčmi síce rôzne vycit'ovaná, ale v zásade predsa vyvoláva ten istý dojem. O všetkých týchto ďalekosiahlych sprievodných javoch, súvisiacich so spojením pozemského človeka s vesmírom, musím časom prehovoriť podrobnejšie. Dnes by nás to odviedlo príliš ďaleko od témy prednášky.

Neskôr potom, keď **povolané** národy, teda tie najvyvinutejšie (vývoj rozumu sa pri tom **neberie** do úvahy), mohli pri svojom dozrievaní prežitím preraziť túto hranicu bytostnosti, preniklo ich zrenie alebo tušenie až **k prahu duchovnej ríše**.

Prírodným následkom toho bolo, že museli zvrhnúť doterajších bohov ako takých a na ich miesto nastúpilo niečo vyššie. Ale napriek tomu sa tieto národy **nedostali**, žiaľ, tak ďaleko, aby boli schopné **vidieť duchovným zrakom**.

Duchovná ríša im tak zostala **neotvorená**, keďže sa normálny vývoj zastavil na tomto mieste. Nešiel dopredu, ale bol brzdený stále prudšie vzrastajúcou domýšľavosťou rozumu.

Len málo výnimočných jedincov sa mohlo uchrániť pred touto stagnáciou, ako napríklad Budha a ešte iní. Tým, že sa zriekli sveta, podarilo sa im pokračovať v normálnom vývoji a aj duchovný zrak sa im pootvoril do určitej miery!

Toto zrieknutie sa sveta, teda odvrátenie sa od ľudí za účelom ďalšieho vývoja ducha, ukázalo sa nutným iba v dôsledku všeobecne čoraz viac prevládajúceho a pre ducha nepriateľského jednostranného pestovania rozumu. Bola to prirodzená sebaobrana pred prenikajúcou duchovnou povrchnosťou; to však nesmie byť vyžadované pri **všeobecnom** normálnom vývoji. Naopak; pri dosiahnutí určitej duchovnej výšky, musí sa človek ďalej v tom namáhať a tak zosilnieť. Inak sa dostaví ochabnosť, a tým rýchlo zanikne možnosť ďalšieho vývoja. Nastane nečinnosť, z čoho ľahko vyrastá úpadok.

Hoci u Budhu a tiež pri iných dospel duchovný vývoj iba po určitý stupeň, teda nebol úplný, i tak bol ich odstup od ľudí taký veľký, že ľudia sa pozerali na týchto normálne vyvinutých, ako na Božích vyslancov; tým, že ich duch prenikol ďalej, vznikli u nich celkom prirodzene tiež nové názory.

Títo, ktorí sa pozdvihli z ľudskej masy, duchovne ustrnutej a čiastočne upadajúcej naspäť, stáli však len pri otvorených dverách k duchovnu. Mohli pri tom síce niečo hmlisto pozorovať, **ale nevideli jasne!** Napriek tomu zreteľne tušili a vycítili mocné vedomé **jednotné** vedenie, prichádzajúce z hora, z toho sveta, do ktorého neboli schopní nazrieť.

Podvoľujúc sa tomuto cíteniu, sformovali si už **jedného, neviditeľného Boha!** Bez toho, že by o tom vedeli niečo bližšie.

Preto je prirodzené, že tohto Boha, ktorého len tušili, považovali za najvyššiu **duchovnú** bytosť, pretože duchovné bolo tou novou oblasťou, pri ktorej stáli ešte len na **prahu**.

Tak sa stalo, že pri tomto novom názore o neviditeľnom Bohu, bola správne vystihnutá iba základná skutočnosť, **nie však pojem;** lebo ich predstava o tom bola nesprávna! Ľudský duch si **nikdy** nepredstavoval Boha takého, **akým je v skutočnosti!** Nazdávali sa, že je **najvyššou duchovnou** bytosťou. Tento nedostatok chýbajúceho ďalšieho vývoja prejavuje sa ešte aj dnes. Prejavuje sa v tom, že mnohí ľudia chcú bezpodmienečne trvať na tom, že majú v sebe **rovnorodé** z Toho, ktorého vycitujú ako svojho Boha!

Chyba spočíva v **zastavení duchovného vývoja.**

Keby tento vývoj bol pokračoval **ďalej,** potom by si dozrievajúce ľudstvo pri prechode od starých bohov z bytostného, nebolo hneď predstavovalo tohto jediného Boha ako neviditeľného, ale najskôr by bolo mohlo vidieť nad vodcami všetkých živlov, nazývaných bohmi, opäť **duchovných prastvorených, majúcich sídlo v hrade Grálu,** v najvyššom hrade **duhovna!** A spočiatku by boli ľudia na nich opäť hľadeli ako na bohov, **až by vnútorne** tak dospeli, že by na prastvorených, skutočné to **obrazy** Božie, mohli nielen tušením hľadiť, ale ich aj duchovne **počúť.** Od nich by boli prijali zvesť o existencii „**jestvujúceho jedného Boha**“, ktorý je mimo stvorenia!

Keby boli ľudia obrátili svoje cítenie týmto smerom, boli by nakoniec dospeli duchovne k takej schopnosti, že by v priebehu ďalšieho vývoja boli s radosťou prijali **Božie posolstvo** od Božieho vyslanca skutočne z Božského! Teda z oblasti mimo stvorenia, a tým tiež mimo možnosť ich nazerania.

To by bola bývala normálna cesta!

Takto ale zostal ich vývoj stáť na prahu duchovného a pre chyby ľudí šiel dokonca opäť rýchlo späť.

Tým nastal čas, v ktorom sa musel vteliť ako **akt z núdze** silný vyslanec Boží v Ježišovi Nazaretskom, aby ešte nezrelému ľudstvu priniesol posolstvo z Božského k osvieteniu a k pomoci, aby hľadajúci vo svojej nezrelosti sa tohto mohli pridržať **predbežne aspoň vo viere.**

Z tohto dôvodu nezostávalo Synovi Božiemu, vyslanému k pomoci topiacemu sa ľudstvu, nič iné, než predbežne požadovať len **vieru a dôveru** v jeho Slovo.

Zúfalá úloha. **Kristus nemohol vlastne povedať ani všetko to, čo povedať chcel.** Preto ani **nehovoril** o mnohých veciach, ako o pozemských znovuvteleniach a inom. Stál v týchto

veciach pred príliš veľkou duchovnou nezrelosťou. A smutno hovoril sám k svojim učeníkom: „**Ešte by som vám mal mnohé povedať, ale vy by ste nerozumeli!**“

Teda ani učenici nie, ktorí ho v mnohých veciach skutočne nechápali. A keďže sám Kristus už za svojho pozemského času vedel, že nie je **svojimi učeníkmi** chápaný, je teda jasné, že pri ďalšom rozširovaní jeho slova pozdejšie vzniklo mnoho omylov. A v týchto omyloch sa snažia ľudia, žiaľ, ešte dnes, húževnato zotrvať. Napriek tomu, že Kristus požadoval od vtedajšej nezrelosti len **vieru** v svoje Slovo, predsa od vážne usilujúcich žiadal, aby táto počiatková viera stala sa v nich tiež „živou“!

To znamená, že v tom mali dôjsť k presvedčeniu. Lebo kto jeho slovo sledoval s dôverou, u toho kráčal duchovný vývoj zase dopredu, a musel pritom prísť vývojom pomaly od viery k presvedčeniu o tom, čo mu bolo povedané.

Preto bude teraz Syn Človeka miesto viery požadovať **presvedčenie!** A to aj od všetkých tých, ktorí si chcú zachovať Kristovo posolstvo a predstierajú, že sú jeho nasledovníkmi! Lebo kto teraz namiesto viery nemôže mať ešte v sebe **presvedčenie** o pravde Božského posolstva Kristovho, ktoré je **jednotné** a neodlučiteľné od Posolstva Grálu, ten tiež ešte nedosiahol zrelosť svojho ducha, potrebnú k vstupu do raja! Taký bude zavrhnutý! Celkom neodvratne!

Tu mu ani najväčšia rozumová múdrosť neumožní nejaké prekláznutie! Prirodzene musí zaostať a bude stratený navždy. – –

Teda to, že ľudstvo tejto časti svetov stojí teraz vo svojom vývoji ešte len na **prahu** duchovnej ríše, ba väčšinou dokonca ešte ďaleko **pod** ním, vyplýva iba z vlastného nechcenia, z vlastnej domýšľavosti svojho rozumu, ktorý chce všetko vedieť lepšie. Na tom muselo úplne zlyhať splnenie normálneho vývoja, ako si to už ne jeden mohol medzitým jasne uvedomiť. –

Náboženské kulty ľudstva vo svojich odlišnostiach vôbec nevyvierajú z nejakej fantázie, ale ukazujú časti zo **života** v tzv. záhrobí. Aj samotný kúzelník černoškého alebo indiánskeho kmeňa má svoje hlboko zasahujúce oprávnenie na **nižšom stupni** svojho ľudu. Že sa medzi nich zamiešali klamári a podvodníci, to nemôže vec samu strhnúť do prachu.

Démoni, lesné a vzdušné bytosti a tiež tzv. starí bohovia sú ešte dnes bez zmeny na rovnakých miestach a v rovnakej činnosti, ako prv. Aj najvyššie sídlo týchto veľkých vodcov všetkých živlov, Olymp alebo Valhala, neboli nikdy rozprávkou, ale skutočne videné. Čo však ľudia zaostávajúci vo vývoji, **nemohli** už viac vidieť, sú čisto duchovné, praduchovné, verné obrazy Božie, ktoré majú takisto najvyššie sídlo a menujú ho hrad Grálu. Je to najvyšší hrad v čisto duchovnom, a tým aj v celom stvorení!

O jestvovaní tohto hradu mohla prísť zvesť ľuďom, stojacim na prahu všetkého duchovného, už len vnuknutím, keďže tak ďaleko duchovne nedozreli, aby aj **to** mohli v tušení uzrieť.

Všetko je život! Len ľudia, považujúci sa za pokročilých, namiesto toho, aby išli dopredu, odbočili stranou a vracajú sa naspäť do hlbín. –

Teraz sa nesmie očakávať, že v ďalšom vývoji by sa snád' opäť zmenil pojem Boha. Ten pojem, ako to učí Kristovo a moje Posolstvo Grálu! Ten zostane navždy, lebo nič ďalšieho nejestvuje. S dnes ešte chýbajúcim vstupom do duchovna a zdokonalením sa v ňom bude môcť každý ľudský duch vystúpiť tak vysoko, že o tejto skutočnosti získa nakoniec bezvýhradné presvedčenie vnútorným prežitím. Potom, vedome stojac v Božej sile, mohol by konať veľké veci, k čomu bol povolán už od počiatku. Nikdy potom si však už nebude namýšľať, že má v sebe Božské. Tento blud je iba znamením a pečaťou jeho nezrelosti!

V správnom uvedomení spočinie však potom i veľká pokora a vznikne oslobodzujúca služba, **ako to** neustále **vyžaduje** čistá náuka Kristova.

Až vtedy, keď misionári, kazatelia a učitelia začnú svoju činnosť na základe znalosti prirodzeného vývoja o stvorení, a tým aj presnej znalosti zákonov Božej vôle, bez toho, že by

niečo preskakovali, alebo zanechávali medzery, len potom budú môcť zaznamenať skutočné **duchovné živé úspechy**.

Dnes každé náboženstvo nie je, žiaľ, nič iné, než ustrnutou formou, ktorá namáhavo udržuje ťažkopádny obsah. Ale keď nastane nutná zmena, bude doteraz tento ťažkopádny obsah v oživení plný sily, takže rozbije tie chladné, mŕtve, ustrnuté formy a rozleje sa s jasavým hukotom po celom svete a medzi všetky národy! –

83. Povolání.

NEMCI majú byť povolání, aby sa stali duchovne i svetsky vedúcim národom! Poukazujú nato mnohé knihy a mnohé dobré proctvá a zjavenia, ktoré sa nedajú proste odsunúť nabok ako výplody fantázie; často a vždy znovu s veľkou zreteľnosťou opakujem ten istý zmysel. Bolo ale napísané veľa kníh o tom preto, aby sa Nemci vo veľkej tiesni znovu vzpružili a v zúfalstve nad zlými novými zjavmi ťažkých trápení nenechali zarásť dobro úplne burinou. Kto sa však vážne snaží zaoberať budúcnosťou tohto národa, ktorý má ešte len výjsť zo zrúcanín terajších pomerov, ten tiež uvidí, že v odkazoch na veľkú budúcnosť musí spočívať zrnko múdrosti, alebo pravdy.

Hovorím však celkom úmyselne: „Zo **zrúcanín** terajších pomerov!“ Lebo z terajších pomerov samotných je len jedna cesta: Ďalší úpadok a zrútenie!

Podívajte sa raz klúdne na ľudí, akí sú **dnes!** Pátrajte v zrelšej mládeži pozorne po budúcom pokolení, po najbližšej **nemeckej** generácii. Je otrávená už od základu na tele i na duši. Nepatrné výnimky, ktoré sa ešte javia, sú nápadné ako podivní. Pre celý národ neznamenujú vôbec nič.

Tieto výnimky sa javia tak odchyľne od stále viac upadajúceho okolia, že začínajú pôsobiť groteskne a prepadajú temer všeobecnému posmechu, platia za nenormálnych, chorobných, za neužitočných blúznivcov a bláznov!

Toto groteskné vyrastanie nespočíva však v týchto chvályhodných výnimkách, ale je to v klesajúcom okolí, ktoré vo svojom beznádejnom páde sa stále viac vzdľahuje od odpoly normálneho duševného stavu. Títo ľudia už ani nepozorujú svoj vlastný pád, ktorý ich vzdľahuje od zdravej a pevnej pôdy, kde tí nemnohí doposiaľ stoja ako výnimky, ale majú falošný pocit, akoby sa títo vznášali v chorobne detinských predstavách. Očakávajú, že čoskoro vytriezvejú a každým okamihom padnú ku posmechu všetkých.

Ale nepotrva už dlho a z ich očí zmizne každý posmech; zato však nastúpi úžas, až konečne poznajú, že tí druhí, doposiaľ posmievaní, zaujímajú správne a **pevné** stanovisko, ale oni sami zapadajú do najhoršieho bahna a pomaly sa dusia. Dusia sa v bahne, ktoré si pripravili sami a ktoré sa teraz nezadržateľne zavrie nad ich hlavou!

Najhoršie je pri tom, že tento zlý stav je nie možné pričítať nepriateľom Nemecka, ale Nemcom samotným.

Tak ako pri vare sa všetok kal tlačí navrch, tak je tomu aj v tejto veľkej dobe kvasu. Kde teraz všetko so šialenou rýchlosťou speje k mocnému deju očisty a zvonku je vidieť len hore zvrátenú, špinavú penu alebo kal skutočného nemeckého národa tak, že sa už nedá rozpoznať zdravé dno a klamne sa zdá, ako by **všetko** bolo už nezachrániteľne skazené. Ale nie je tomu tak! Čím hutnejšie sa navrchu ako povlak zráža nečistá pena, tým čistejšia a jasnejšia bude pod ňou **hlavná časť**. A potom, keď nastane ochladenie varu vo vytriezvení strašlivým dňom, ako to vyvolajú dnešné pomery a vzniknutá z nich núdza, urobí sa zospodu do

škralupovitého kalu jedna trhlina za druhou a naraz sa objaví čistota a jas, čo sa utvorili pod špinavým a nepekným povrchom, ktorý klamal zmysly.

Potom prerazí ohromnou silou ono zjasnenie víťazne nahor a strhne stále zasychajúci kal, ktorý nabudúce nebude už môcť stáť ako prekážka medzi dianím a pravým jadrom národa!

Víťazom však nebude žiadne nové budúce pokolenie, nebude to dnešná duševne chorá a úboho dorastajúca nemecká mládež, ktorá podľahla otrave a pri prvom sviežom závane sa rozletí nutne ako plevy, pretože šla predčasne zrelá po falošných dráhach a vyžila sa v nich až do zničenia každej vlastnej opory. **Víťazom bude to staré, doterajšie**, ktoré sa zrazu pozdvihne ako očistená oceľ z nezmyselného zmätku, ako neotrasiteľný blok, jedine z ktorého môže vzniknúť nová výstavba!

Vy, zrelí nemeckí muži, vy zrelé ženy, **zahľadte sa do seba**, nie na dorastajúcu mládež, ktorá sa len od vás môže a musí učiť. **Vy** poniesiete budúcnosť v sebe, **jedine vy**, čo ste ešte prežili minulosť ako základ!

Proti doterajšiemu nezmyselnému vyčíňaniu stáli ste len bez porozumenia a preto ste doposiaľ nezasahovali! Pomôžte konečne vysilenej mládeži so **starou nemeckou silou**, ktorá nepozná slabej povolnosti, a v prísnosti vzplanie proti sebe ako proti druhým, ktorá je obávaná falošnosťou, zmäkčivosťou i slabosťou!

Bol to iba nesmierny úžas nad možnosťou terajšieho diania, ktorý tak prechodne ochromil to vaše neporaziteľné zdravé chcenie, nebol to súhlas alebo radosť nad onou schátralosťou tela a nie menej duše.

A vy, kto ste seba a generácie prichádzajúce po vás nechali sputnať okovami, ste povinný **sami** tieto okovy opäť rozlomiť a nečakať rozuzlenia od nástupcov!

Vy však, čo pohodlne čakáte na splnenie vznešených proroctiev a počítate s nimi, neklamte sa! Kde sa nejedná, tam sa nemôže splniť ani najlepšie proroctvo! To „čakanie“ samo kladie tejto možnosti závoru do cesty.

A vaše spory o výkladoch a dobách možných splnení sú pre budúcnosť Nemecka práve tak nebezpečné a skazonosné, ako nemecká nákaza neustáleho trieštenia vo vnútornej politike, kde sa musí vidieť, že v nej nebolo doposiaľ ešte nijakého pravého nemeckého ducha národa. Bolo ho možné nájsť vždy iba u **jednotlivcov!** Len v najväčšom nebezpečenstve stáli masy niekedy jednotne spolu, ale tiež nie vždy. Kde tu bol voľakedy skutočne **nemecký národ**, oduševnený **slobodným hrdým** duchom? Každý rebelant mohol veľmi ľahko prísť k nemu a jeho zločinné kúsky našli vždy živnú pôdu.

V bezstarostnom tanci, s pokrčením ramien počúva sa ponosovaniu celých **nemeckých** častí národa, ktoré denne trpia pod nenávisťou nepriateľov.

Zaslúbenia a proroctvá hovoria však o **vyvolenom** národe! Môže tu vôbec prísť do úvahy nemecký národ, ako sa predstavuje **dnes**? Ukazuje sa ako **vyvolený**? Môžem si ušetriť odpoveď.

Byť povolaný je celkom osobitná vec. Už Kristus povedal varovne: „Mnoho je povolaných, ale len málo z nich vyvolených!“ To znamená, že z povolaných dostane sa len málo ku skutočnému splneniu, lebo toto splnenie musia **sami** privodiť železným úsilím, mimoriadnou činnosťou a pracovitosťou. A ako je to u jednotlivcov, tak je to aj u národov! Byť povolaným znamená iba prechovávať v sebe **schopnosť** k splneniu, nie však, že toto splnenie spadne povolanému do lona. Až keď povolaný, teda uschopnený nasadí **všetko**, použije neskrátene svoje schopnosti, s pevnou neomylnou usilovnosťou v tvrdom úsilí a húževnatom záporení, príde mu potom pomoc zhora neobvyklým spôsobom, privedúc ho k víťazstvu, teda k splneniu jeho povolania. Ale ani to sa nesmie zle rozumieť; **lebo to výjdenie v ústrety** nadpozemskej a silnej pomoci sa nesmie chápať obrazne. Sila ku konečnému víťazstvu je vždy pripravená. Lenže povolaný sa musí svojím úsilím a prepožičanou mu schopnosťou prepracovať tak ďaleko dopredu, že v tom narazí na túto silu, ktorá sa potom s ním spojí!

Teda celkom inak, ako si to myslia mnohí povolani. Byť povolaný zaväzuje! Povolnému sa vtláča do ruky meč **k boju**, v tejto schopnosti. Vládnut' týmto mečom a viesť ho k úderu musí vždy **sám!** Nepresnívajte teda dobu v ktorej ste už určení vykonať niečo veľkého, ktorá vás nutne povedie ku víťazstvu, len čo sa **pohnete**. Aj preto tu môže nastať „neskoro“! Tým je neskoršie víťazstvo desaťnásobne ba stonásobne sťažené.

Pretože teraz každý vidí, že nemecký národ tak, ako sa javí teraz, nemôže sa považovať za „vyvolený“, a predsa zaslúbenie opäť vždy tiež uvádza **možnosť** ku splneniu, tu je jasné, že nemecký národ musí prejsť mnohými zmenami. Dobrovoľne sa nezmení, čo ukázal už v posledných rokoch, lebo s nemeckým duchom, ku ktorému má každý Nemec prispieť svojim dielom, šlo to dolu a nie nahor. Následkom toho je, že každý Nemec bude donútený dať ornú pôdu, aby z veľkej núdze dal konečne vyrásť veľkému nemeckému duchu. Čo nedocieli pokoj a radosť, dokoná konečné utrpenie. A keď nestačilo ku tomu doterajšie utrpenie, musí prísť niečo ťažšieho a tvrdsieho. Tak sa konečne dospeje k bodu, kedy každý tvrdošijný odpor sa zlomí alebo poddá. Jednotlivec má ešte vždy slobodnú vôľu medzi zlomením a poddaním sa, pretože nutne žne v oboch prípadoch odmenu podľa spôsobu, ako dopadne potom jeho rozhodnutie.

Čím viac sa blíži splnenie, o to väčšie sa teda dá teraz očakávať utrpenie. Blaho tomu, ktorého rozhodnutie bude šťastným.

Vyvolený národ sa samozrejme nemôže obmedzovať pri tomto svetovom dianí iba na jednu národnosť. Preto sa tým **nemieni** nemecký národ v najužšom zmysle slova, tak ako ani **jedna národnosť** sama osebe neprichádza do úvahy v tomto svetovom dianí; ale zaiste môže v tom zohrať **určitú úlohu** k vývinu mnohého diania. Druh a veľkosť úlohy si vytvára každá národnosť sama.

Čo je jedine smerodajné v budúcom svetovom období, je rasa a nie národnosť. Pri terajšom rozhodnutí je **biela** rasa vo vývoji najvyššia zo všetkých. Nič dnes už neznamená, že Ázia a iné svetadiely boli skôr už ďalej vo vývoji než vtedajšia Európa. V dobe, kedy má nastať konečné zúčtovanie nielen pre obyvateľov tejto Zeme, ale pre celú časť svetov, ku ktorej patrí táto Zem, to všetko nič neznamená. Smerodajným je jedine práve platný stav **v hodine rozhodnutia** a nič iného. A tu je dnes na Zemi na vrchole biela rasa. Z tohto dôvodu prichádza ako bojisko pozemsky do úvahy jedine Európa. Poukázal som na to už zreteľne v prednáške „Bohovia – Olymp – Walhala“ (*), že každé znovuvtelenie nasleduje do prostredia, zodpovedajúceho rovnakému stavu vteliujúcej sa duše. Tak sa môže beloch pri silnom úpadku duchovného stupňa vteliť do nižšieho černoškého kmeňa, práve tak samozrejme aj obrátene. Pri bielej rase treba považovať ako najvyššie **skutočne nemeckého ducha!** Nemeckého ducha v celej jeho čistote a veľkosti. Už viackrát sa pokúsil o vzostup, ale ešte nikdy nedosiahol skutočnú výšku, okrem ojedinelých osobností, ktoré predsa musia ísť vždy vopred. Jednotlivci preukázali schopnosti ich rasy. Nemecký duch sa má stať vzorom a tiež vodcom v poslednom vzostupe pozemského ľudstva. Nie však taký duch, aký je teraz, ale taký, aký sa stať má, akým sa podľa svojich schopností stať tiež môže a v budúcom prežití sa tiež nevyhnutne **stane!** (*) prednáška č. 82

Ale nie je tu mienená výhradne národnosť, ktorá sa nazýva nemeckou. Každý pojem vo svetovom dianí ide omnoho ďalej a nie je tak obmedzený. Tohto chceného nemeckého ducha môže vo vlohách mať v sebe tiež príslušník iných národností! Duch mieni sa vecne vo svojich schopnostiach, nijak nie národnostne. Avšak príslušníci nemeckého národa prechovávajú v sebe **hlavne** všetky potrebné základné rysy pre tohto ducha budúcnosti, ktorému je predurčené víťazstvo a vedenie v ľudstve.

Vy Nemci, majte sa na pozore! Nasad'ťe všetky sily, aby ste ako povolani svojimi vlohami stali sa tiež **vyvolenými!** Vyvolený **národ** sa bude skladať z vyvolených jednotlivcov, na ktorých máte všetky nádeje. Preto sa bude skladať nie len z Nemcov, ale i z častí iných

národností, ktoré patria duchovnou hodnotou k tomu. Nezastaví na hraniciach nemeckej zeme.

Nepremárnite vysokú úlohu, ktorá vás v tom čaká! Vytrhnite sa z povrchnosti dnešných myšlienok, terajšieho života a staňte sa tým, čím byť môžete a máte: **Jedným duchom, jedným** národom, ktorý má ako vodca predchádzať ostatným vzorom a príkladom. Ak zameškáte ku tomu presne určenú dobu, v ktorej spolupôsobí celý kozmos ako podpora, čaká vás miesto vzostupu pád tak strašnej sily, že ako na veky zavrnutí nebudete nikdy môcť dôjsť k vzkrieseniu. Byť povolaný zaväzuje k najvyššiemu rozmachu síl! Túto výstrahu majte vždy na pamäti!

84. Ľudský tvor.

NEUSTÁLE sa zdvíhajú nové vlny rozhorčenia a šíria sa kruhovite do štátov a zemí. Boli vyvolané mojím prehlásením, že ľudstvo nemá v sebe nič Božského. To dosvedčuje, ako hlboko zapustila korene namyslenosť v ľudských dušiach a ako sa neradi ľudia lúčia s domnienkou, že majú v sebe Božské, aj keď ich cítenie sa už varovne tu i tam búri a dáva im poznať, že to nakoniec predsa len musí tak byť.

Lenže zdráhanie na veci nič nezmení. Ľudskí duchovia sú dokonca ešte menší, ešte nepatrnejší, ako sa nazdávajú, keď vnútorne už dospeli k presvedčeniu, že všetko Božské v nich chýba.

Preto chcem ísť ešte ďalej než doposiaľ v rozvíjaní obrazu stvorenia, aby som ukázal, na aký stupeň človek patrí. Nie je predsa možné, aby človek začal so vzostupom bez toho, aby najprv presne vedel, čím **je** a čo **môže**. Ak je mu to jasné, potom konečne vie, čo robiť **má!**

Ale to je veľký rozdiel oproti tomu, čo dnes chce! A ešte aký rozdiel!

Už ani poľutovanie to nevzbudzuje u toho, ktorému je dopriate jasné nazeranie. Pod nazeraním nemám na mysli „zrenie“ jasnovidca, ale znalého. Miesto poľutovania a súcitu musí to dnes vyvolať už len **hnev**. Hnev a pohrdanie nad obrovskou namyslenosťou voči Bohu, ktorej sa dopúšťajú vo svojej samolúbovosti státisíce ľudí denne, ba každú hodinu znovu a znovu. V domýšľavosti, v ktorej niet ani stopy po poznaní. Nestojí za námahu, strácať o tom čo len jedno slovo.

Čo odteraz poviem, platí len pre nemnohých, ktorí v čistej pokore môžu ešte dôjsť k určitému poznaniu bez toho, že by vopred museli byť tak skrúsení, ako sa to čoskoro stane podľa Božích zákonov iným, aby sa konečne otvorili jeho **pravému** Slovu a pripravila sa preň úrodná pôda!

Celé zlé dielo pozemských ľudí, namyslených na vlastné vedenie, dielo zívajúce prázdnotou a bohaté na slová, rozpadne sa v trosky súčasne s doterajšou úplne neplodnou pôdou!

Je tiež najvyšší čas, aby táto záplava prázdnych slov, pôsobiaca ako jed na všetko usilujúce sa nahor, zrútila sa v celej svojej prázdnote. –

Sotva som ukázal odlišnosti medzi Synom Božím a Synom Človeka, že sú to dve osobnosti, vynárajú sa už správy, ktoré chcú teologicko-filozofickými spleteninami **objasňovať**, že to tak nie je. Bez toho, že by sa vecne zaoberali mojím výkladom, pokúšajú sa udržať starý omyl **za každú cenu**, a to aj za cenu logickej vecnosti, spôsob ich dôkazov pripomína nejasnosť doterajších dogiem. Tvrdošijne sa odvolávajú na jednotlivé vety starých písíem, vylučujúc pritom každé vlastné myslenie. Kladú tak súčasne nevyslovenú podmienku, že ani poslucháči ani čitatelia nesmú takisto myslieť a tým menej vycit'ovať. Inak by sa totiž

rýchlo zistilo, že tými mnohými slovami nie je nič zdôvodnené, pretože nech sa to berie spredu alebo zozadu, niet v tom správnej dôslednosti. Avšak ešte viditeľnejšie chýba tým mnohým slovám súvislosť so skutočným dianím.

Konečne, kto je schopný mať pritom otvorené uši a oči, musí ľahko poznať ničotnosť takých „poučení“; je to posledné krčovité primknutie, ktoré už nemožno označiť ako lipnutie na doterajšej opore, ktorá sa teraz čoskoro ukáže ako **ničotná**.

Jediné zdôvodnenie tvoria vety, ktorých správne zachovanie sa nedá dokázať. Naopak, tieto vety celkom zreteľne ukazujú, že ich zmysel bol ďalším podávaním pokrivený ľudským mozgom, lebo ich nemožno logicky zaradiť do svetového diania. Ani jedna z nich nezapadá bez medzier do diania a cítenia. Len tam, kde sa všetko uzatvára **do celistvého kruhu**, bez blúznenia a bez slov, vyžadujúcich slepú vieru, **tam** je všetko dianie vysvetlené **správne!** –

Načo sa vlastne namáhať, keď sa človek **nechce** zbaviť takej neústupnosti! Nech sa preto pokojne stane, čo sa za takých pomerov teraz **musí** stať. Iba niekoľko rokov to všetko konečne a bezpodmienečne zmení. –

S hrôzou sa odvraciam od veriacich a všetkých, ktorí s predstieranou pokorou, že všetko vedia lepšie, nepoznávajú jednoduchú Pravdu, dokonca sa jej posmievajú, alebo ju chcú ešte blahosklonne opravovať. Ako rýchlo budú práve oni takí malí, celkom maličkí a stratia všetku oporu, pretože ju nemajú vlastne ani vo viere ani v poznaní! **To bude** ich cesta, na ktorej chcú tvrdošijne zotrvať, po ktorej sa už nikdy nebudú môcť vrátiť k životu. Právo slobodnej voľby im nikdy nebolo odopreté. –

Tí, ktorí ma doteraz sledovali, vedia, že človek pochádza z najvyššej časti stvorenia: Z duchovna. Predsa však treba poznamenať, že v oblasti duchovna je ešte mnoho rozdielov. Pozemský človek, ktorý svojou trúfalosťou chcel by byť taký veľký, že sa často nezľakne ani toho, aby znižoval svojho Boha, považujúc ho za to najvyššie **na tom** stupni, na ktorý **sám** patrí, ktorý sa niekedy dokonca odvažuje Boha zapierať alebo aj urážať. V skutočnosti nie je ani tým, čím sa mnohý veľmi pokorný s najlepším úmyslom domnieva byť. Pozemský človek nie je vôbec **stvorený**, ale iba **vyvinutý**. To je rozdiel, ktorý si človek nemôže predstaviť. Nedozierny rozdiel, ktorý nikdy nedokáže chápať v celom rozsahu.

Mnohým ľuďom sú vítané slová, ktoré majú na perách mnohí učitelia, aby rozmnožili počet stúpcov. Lenže títo nevedomí učitelia sú dokonca sami ešte presvedčení o všetkých omyloch, ktoré rozširujú a nevedomujú si, akú veľkú škodu tým spôsobujú ľuďom!

K vzostupu môže viesť iba istota v tej veľkej otázke: „**Čo som?**“ Ak táto nie je vopred celkom bezohľadne vyriešená a poznaná, potom je vzostup trpký a ťažký; lebo **dobrovoľne** sa ľudia nepodvolia takej pokore, aká by im pomohla k správnej ceste, po ktorej aj skutočne môžu ísť ďalej! To jasne dokázalo všetko dianie až po súčasnosť. Dokonca pokora pôsobila na týchto ľudí buď otrocky, čo je rovnako nesprávne ako povyšovanie, alebo v tejto pokore siahli ďaleko nad vlastný cieľ. Tým sa dostali na cestu, na koniec ktorej nemôžu nikdy dôjsť, pretože im k tomu nestačí podstata ducha. Zrútia sa preto do hlbín, kde sa rozbijú na kúsky, pretože predtým chceli byť príliš vysoko. –

Len **stvorenie** sú pravými obrazmi Boha. Sú to prastvorenia, čisto duchovní, v tom skutočnom stvorení, z ktorého sa mohlo vyvinúť všetko ostatné. V ich rukách spočíva hlavné vedenie všetkého duchovného. Sú to ideály, večné vzory pre celé ľudstvo. Naproti tomu sa pozemský človek mohol vyvinúť z tohoto hotového stvorenia iba jeho napodobňovaním. Z nevedomého zárodku ducha až po sebavedomú osobnosť.

Až po zdokonalení, keď sa bude držať pravej cesty vo stvorení, stane sa odleskom pravých obrazov Božích! On sám nie je nikdy týmto pravým obrazom! Medzi tým je ešte veľká priepasť až dolu k nemu!

Ale aj ďalší krok od verných obrazov Božích k Bohu je ešte veľmi ďaleko. Z toho dôvodu by pozemský človek už mal raz konečne poznať, čo všetko leží medzi ním a vznešenosťou Božou, keď sa toľko namáha túto vznešenosť si privlastňovať. Pozemský človek si namýšľa,

že v budúcom zdokonalení sa stane božským, alebo aspoň časťou z toho Božstva, zatiaľ čo pri dosiahnutí najvyššieho vrcholu bude predsa iba **odleskom pravého obrazu** Božieho! Smie až na nádvorie, do predsieni vlastného hradu Grálu; to je najvyššie vyznamenanie, ktoré môže dostať ľudský duch.

Odhod'te konečne túto namyslenosť, ktorá vám môže len prekážať, lebo s ňou iba stratíte jasnú cestu k Svetlu. Záhrobní, ktorí chcú v špiritistických krúžkoch udeľovať dobre mienené rady, sa v tom **nevyznajú**; lebo im samotným ešte chýba totiž nutné poznanie. Mohli by jasať, keby smeli o tom počuť. Ani u nich sa to nezaobíde bez veľkého náreku, až prídu k poznaniu, ako svojhlavo premárnili čas malichernosťami a tvrdohlavosťou.

Ako je to v duchovnej oblasti, tak je to aj v bytostnom. Tam sú vodcovia všetkých živlov bytostne **prastvorení**. Všetci k vedomiu prichádzajúci bytostní ako rusalky, víly, škriatkovia, salamandríci, atď. **nie** sú stvorení, ale iba zo stvorenia vyvinutí. Vyvinuli sa teda z bytostnej časti, z nevedome **bytostného** semienka k vedome bytostnému. S týmto uvedomovaním dostávajú tiež ľudské formy. Ide to vždy rovnomerne so sebauvedomovaním. Tu v bytostnom je také isté odstupňovanie ako v duchovnom. Prastvorení živlov v bytostnom, podobne ako prastvorení v duchovnom, sú podľa druhu svojej činnosti buď mužskej, alebo ženskej formy. Odtiaľ pochádza v staroveku pojem **bohov a bohýň**. To je to, o čom som sa už zmieňoval v mojej prednáške „Bohovia-Olymp-Valhala“.

Celým stvorením a svetom sa tiahne veľký jednotný rys!

Poslucháč a čitateľ mojich prednášok nech všetko spracováva v sebe, nech robí sondy a kladie mosty od jednej prednášky k druhej a takisto aj von do veľkého i malého svetového diania! **Až potom** bude môcť pochopiť Posolstvo Grálu, a zbadá, že všetko sa časom spája do dokonalého celku, bez medzier. Čitateľ bude neustále vo všetkom nachádzať tieto základné rysy. Všetko si bude môcť objasniť, zo všetkého vyvodzovať dôsledky, bez toho, že by sa musela meniť čo len jediná veta. Kto uvidí medzery, tomu chýba plné pochopenie. Kto nespozná tú veľkú hĺbku, to všeobsiahle, ten je povrchný a nikdy sa nepokúsil živo vniknúť do ducha tu prinesenej Pravdy.

Nech sa pridruží k tým davom, ktoré idú širokou cestou v samolúbosti a v klamnej predstave, že už majú najväčšie vedenie. Klamná predstava o vedení zdržiava takto stratených od toho, aby v tom, čo sa im hovorí inak, než si sami vymysleli, videli tú živosť, ktorá ešte chýba ich zdanlivému vedeniu. Kde sa len pozrú a čokoľvek počujú, všade sa im stavia do cesty ich vlastné uspokojenie s tým, o čom sa mylne domnievajú, že to držia pevne v rukách. Až potom, keď prídu k tej hranici, ktorá neúprosne zavrhuje všetko nepravé a všetko zdanlivé, poznajú, že vo svojej ruke, až ju otvoria, nebudú mať **nič**, čo by im umožňovalo pokračovať v ceste, a tak nakoniec vstúpiť do ríše ducha. Potom však bude už neskoro vrátiť sa po ceste a pozbierať všetko to, čo zavrhovali a na čo nedbali. K tomu už nebude dost' času. Vstupná brána je uzavretá. Posledná možnosť premeškaná. –

Dokiaľ človek nebude **takým**, akým byť **má**, ale bude zotrvať na tom, ako si to on praje, nemôže hovoriť o pravom ľudstve. Musí vždy uvážiť, že vyšiel len zo **stvorenia**, nie priamo z ruky Stvoriteľa.

„Slovičkárstvo, veď v podstate je to to isté, lenže vyjadrené inak,“ povedia vystatovační ľudia, zhnité a hluché plody tohto ľudstva, pretože sú vždy neschopní vycítiť ten veľký rozdiel, aký v tom je. Jednoduchosť slov ich opäť mýli.

Len ten, kto je vnútorne živý, nebude to prechádzať bezstarostne, ale bude vyciťovať tie nezmerné vzdialenosti a presné ohraničenia.

Keby som už teraz chcel ukázať **všetky** odstupňovania stvorenia, tak by ne jeden dnešný „vnútorne“ povýšený človek skoro ležal zúfalý na zemi pri poznaní, že moje slová skrývajú Pravdu.

Bol by skrúšený, keby pochopil, aký je ničotný a malý. Tak často používaný výraz „pozemský červ“ nie je tak príliš neoprávnený k označeniu tých, ktorí sa ešte dnes vystatujú

múdrosťou ako „duchovne povznesení“; budú čoskoro, veľmi skoro, tými najnižšími v celom stvorení, ak vôbec nebudú patriť k zavrhnutým. –

Je teraz načase poznať správne taký svet, aký je. Právom sa teraz oddeľuje svetské od duchovného, a to aj v pozemskom živote. Tieto označenia iste vznikli zo správnej schopnosti tušenia niektorých ľudí, lebo ukazujú ako v zrkadle tiež rozdiel v celom stvorení. Aj stvorenie môžeme rozdeliť na raj a svet, teda na duchovné a svetské. Pritom duchovné nie je vylúčené zo svetského, zato však svetské z duchovného áno.

Svet je nutné nazývať hmotnosťou, v ktorej prebieha tiež duchovné ako tep. Duchovné je duchovnou ríšou stvorenia, rajom, z ktorého je vylúčené všetko hmotné. Máme teda raj a svet, duchovné a hmotné, prastvorenie a vývoj, ktorý môžeme nazvať tiež samočinným napodobovaním.

Vlastným stvorením je iba raj, dnešná duchovná ríša. Všetko ostatné je len **vyvinuté**, teda už nie stvorené. A to, čo sa **vyvinulo**, je nutné označiť výrazom **svet**. Svet je pomimutelný, vyvíja sa zo žiarení stvorenia, napodobňujúc ho ako v obraze a je poháňaný a udržiavaný duchovnými vyžarovaniami. Dozrieva a pri prezretosti sa zase rozpadá. To duchovné s ním nestarne, ale zostáva večne mladé, alebo inak vyjadrené: večne rovnaké.

Len vo **svete** je možná vina i odpykanie! To prináša so sebou nedostatočnosť neskoršieho vývoja. V duchovnej ríši je vina hocijakého druhu celkom nemožná.

Kto vážne čítal moje prednášky, tomu je to úplne jasné. Vie tiež, že zo všetkého duchovného, prúdiaceho svetom, nič nemôže späť do čisto duchovného, pokiaľ na duchovnom lipne z putovania čo i len **prášok** iného druhu. I ten najmenší prášok znemožňuje prekročenie hranice do duchovna. Zdrží ho, aj keď duch prenikol až k prahu. S týmto posledným práškom nemôže ísť ďalej, pretože tento prášok, v dôsledku inej nižšej podstaty, nedovolí vstup, pokiaľ ešte pevne lipne na duchovnu. Až vo chvíli, keď sa taký prášok uvoľní, odpadne, bude duch voľný. Tým nadobúda rovnakú ľahkosť, aká sa nachádza v **najspodnejšej** vrstve duchovného, a ktorá je i pre túto najnižšiu vrstvu duchovna, zákonom. Potom duch nielenže **môže**, ale **musí** prejsť dovnútra cez prah, na ktorom bol ešte zdržiavaný posledným inorodým práškom.

Tento dej môžeme pozorovať a líčiť z viacerých strán. Nezáleží na tom, akými slovami ho obrazne podáme. Zostane v podstate presne ten istý. Môžem to ozdobiť najfantastickejším rozprávaním. Môžem použiť mnohé podobenstvá k lepšiemu porozumeniu. Avšak skutočnosť je vo svojej podstate celkom jednoduchá a vyvolaná účinkami troch zákonov, o ktorých som sa už často zmieňoval.

S oprávnením možno konečne tiež povedať, že v raji, teda v čisto duchovnom nemôže dôjsť k hriechu, on nemôže byť dotknutý žiadnou vinou, pretože ho stvoril sám Duch Svätý. Preto jedine stvorené je plnohodnotné, zatiaľ vo všetkom, čo v tom, čo sa z neho potom neskoršie vyvinulo ako napodobenina božského stvorenia, ponechaného ľudskému duchu ako voľný priestor k jeho vzdelávaniu a posilňovaniu, môže vzniknúť vina následkom nesprávneho chcenia týchto lenivých ľudských duchov, ktorá musí byť odpykaním zase vymazaná skôr, než je duchovné schopné návratu. Zo stvorenia, teda z raja, vychádzajú duchovné semenka, vypudzované vlastnou túžbou, aby putovali svetom. Obrazne môžeme samozrejme tiež povedať, že deti odchádzajú z domova, aby sa učili, a potom sa vracajú ako úplne zrelé. Toto vyjadrenie má svoje oprávnenie, ak sa chápe **obrazne**. Lenže všetko musí zostať stále obrazným a nesmie sa pretvárať v osobné, ako sa to všade stáva.

Keďže duch iba vo svete uvažuje na seba vinu, lebo v duchovne je také niečo nemožné, samozrejme nemôže sa skôr vrátiť domov, do duchovnej ríše, kým sa nezbaví viny, ktorá ho zaťažuje. Mohol by som k tomu použiť tisícovky obrazy a **všetky** by mohli mať len ten jeden základný zmysel, ktorý som už často vysvetľoval pri účinku troch jednoduchých základných zákonov.

Nejednému to znie cudzo, keď opisujem dej **vecne**, pretože to obrazné lepšie lahodí jeho namyslenosti a samofúbsti. Chce byť radšej vo svete svojich snov, lebo tam sa to počúva omnoho krajšie, pripadá si omnoho dôležitejší, aký v skutočnosti je. Pritom sa dopúšťa chyby, že v tom nechce vidieť vecné. Vznáša sa vo fantázii, a tak stráca cestu a svoju oporu. Je udivený a možno dokonca rozhorčený, keď mu teraz ukážem celkom jednoducho a triezvo, **ako** vyzerá stvorenie a akú úlohu on v ňom vlastne hrá. Je to pre neho taký prechod ako u malého dieťaťa, ktoré v nežnom náručí matky alebo starej mamy mohlo šťastne so žiariacimi očkami a s tváričkou planúcou od nadšenia počúvať rozprávky, aby potom uvidelo konečne svet a ľudí takých, akí sú v skutočnosti. Vyznieva to celkom inak než v krásnych rozprávkach, a predsa pri bystrejšom spätnom pozorovaní týchto rozprávok, v podstate tak isto. Ten okamih je trpký, ale potrebný. Inak by totiž dieťa nemohlo ísť dopredu a zahynulo by pri veľkom utrpení ako „odcudzené svetú“.

Nie je to ináč ani tu. Kto chce ísť ďalej nahor, ten musí konečne poznať stvorenie v celej jeho **skutočnosti**. Musí stáť pevne na nohách a nesmie sa už vznášať v takom cítení, aké sa snáď hodí pre nezodpovedné dieťa, ale nie pre zrelého človeka, ktorého sila chcenia preniká do stvorenia buď povzbudivo alebo rušivo, a tým ho buď povznáša, alebo ničí.

U dievčat pod vplyvom čítania románov, ktoré skutočný život opisujú nepravdivo a len ho zahaľujú, prebúda sa blúznivosť a v živote veľmi rýchlo zažijú trpké sklamanie. Veľmi často sú dokonca zlomené pre celý svoj pozemský čas ako ľahká korisť bezohľadnej falošnosti, ku ktorej sa blížili s dôverou. Nie je to ináč ani pri vývoji ľudských duchov vo stvorení.

Preto preč so všetkým obrazným, ktorému sa človek nikdy nenaučil rozumieť, pretože bol príliš pohodlný pre vážnosť pravého výkladu. Je načase, aby závoje spadli, a aby človek jasne videl, odkiaľ prišiel, aké povinnosti mu ukladá jeho úloha, a kam sa má zase vrátiť. **K tomu potrebuje cestu!** A túto cestu má jasne naznačenú v mojom Posolstve Grálu za predpokladu, že ju vidieť **chce**.

Slovo Posolstva Grálu je živé, takže ho prebohato môžu nájsť len takí ľudia, ktorí majú skutočne úprimnú túžbu v duši! Všetkých ostatných Slovo samočinne odpudzuje.

Namysleným a ľudom len povrchno hľadajúcim zostane Posolstvo knihou so siedmimi pečaťami!

Len ten, kto sa ochotne otvorí, ten prijme. Ak pristupuje od počiatku k čítaniu s priamou nefalšovanou myslou tak mu všetko, čo hľadá, rozkvitne nádherným splnením. Avšak tí, ktorí nie sú celkom čistého srdca, budú týmto Slovom odpudení, alebo sa samo uzavrie pred falošnými pohľadmi. Takí nenájdu nič! Tak bude rozsúdené každému úplne podľa jeho stanoviska k tomuto slovu.–

Minul čas snívania. **Slovo prináša súd!** Samočinne rozdeľuje ľudských duchov v rôznosti ich pochopenia. Toto dianie je opäť tak prosté a prirodzené, že bude pre najväčší počet ľudí až príliš jednoduché. Preto zas v ňom nepoznajú veľký a mocný súd, ktorý tým začína.

Súd spočíva **vo dňoch tohto prvého triedenia** všetkých ľudských duchov, ktoré nad každým ľudským duchom vykoná prijatie nového Božieho Slova! To nespočíva iba v neskorších následkoch spojených s triedením, ale tým, že každý musí potom ukončiť tú cestu, ku ktorej sa rozhodol, a na nej nájsť svoju odmenu alebo trest.

Avšak aby sa všetci ľudia **ešte raz** najskôr vyburcovali a dala sa im príležitosť k vážnemu premýšľaniu, v ktorom niektorý snáď predsa ešte siahne po **onom** záchrannom lane, ktoré jedine vedie z týchto nížin, nastanú diania tak ťažkého rázu, ako sa o nich zatvrdilému ľudstvu ani nespája, že by boli tak blízko. Ako ľahko by sa bolo dalo tak mnohé z toho ešte ušetriť! Ale teraz je už príliš neskoro. Kiež by bolo tak mnohým toto zdrvivé dianie ešte ku spásu. Len keď pri tom konečne prekuknú ničotnosť falošných prorokov a tiež vodcov, na ktorých sa dnes tak silno spoliehajú; lebo očakávanú dobu pretrvá víťazne len Pravda a skoro dá poznať vodcu určeného Bohom, ktorému jedine je daná sila, aby pomohol v duchovnej i pozemskej biede, plnej zúfalstva! –

85. A tisíc rokov ako jeden deň.

KTO z ľudí už pochopil zmysel týchto slov, v ktorej cirkvi je správne vykladaný? V mnohých prípadoch sa chápe iba ako pojem života bez času. Lenže vo stvorení nie je nič bez času a nič bez priestoru. Už samotný pojem slova stvorenie tomu odporuje; lebo čo je stvorené, je dielo, a každé dielo je ohraničené. A čo má hranice, to nie je bez priestoru a nemôže byť ani bez času.

Sú rôznorodé svety, vytvárajúce bydlisko ľudským duchom, podľa stupňa ich duchovnej zrelosti. Tieto svety sú viac alebo menej hutné, podľa toho či sú bližšie alebo vzdialenejšie od raja. Čím sú vzdialenejšie, tým sú hutnejšie, a teda hmotnejšie.

Pojem času a priestoru sa zužuje jednak z pribúdajúcou hmotnosťou, jednak s pribúdajúcou uzavretosťou hmotnosti a tiež väčšou vzdialenosťou od duchovnej ríše. Tak patrí Zem k tej časti svetov, ktorá je na druhom mieste hutnosti. Je teda ešte jedna časť svetov, ktorá je hutnejšia a preto tiež ešte užšie ohraničená v pojme času a priestoru.

Rôznorodý pojem času a priestoru vzniká na základe viac alebo menej pružnej schopnosti prijímania zážitkov ľudským mozgom. Mozog je opäť prispôbený stupňu hutnosti príslušného okolia, teda druhu svetovej časti, v ktorej sa nachádza telo. Z toho vyplýva, že musíme hovoriť o rozdielnosti pojmov pre priestor a čas v rôznych svetových častiach.

Tak sú svetové časti, ktoré ležia omnoho bližšie k raju, teda bližšie čisto duchovnej časti sveta, než je časť, ku ktorej patrí zem. Tieto bližšie ležiace časti sú iného druhu hmotnosti; sú ľahšie a nie tak pevne zomknuté. Výsledkom toho je rozsiahlejšia možnosť prežívania pri plnom vedomí. Nazývame to tu prežívaním za denného vedomia.

Hmotnosti iného druhu patria k jemnejšej hrubohmotnosti, ako aj k hrubej jemnohmotnosti, a konečne tiež k samotnej absolútnej jemnohmotnosti. My sa dnes nachádzame vo svete absolútnej hrubohmotnosti. Čím je hrubohmotnosť jemnejšia, tým je aj priepustnejšia. Čím je však nejaká hmotnosť priepustnejšia, tým širšie a rozsiahlejšie je pole možností vedomého prežívania pre ľudského ducha, sídliaceho v tele. Prežívanie môžeme nazvať aj možnosťou vnímania.

Ľudský duch, bývajúc v hrubšom, hutnejšom tele, ktorému zodpovedá hutnejší mozog ako prechodná stanica vonkajších dejov, je prirodzene pevnejšie uzavretý alebo zamurovaný ako v priepustnejšom, menej hutnom druhu hmoty. Podľa toho môže v hutnejšom prostredí tiež len obmedzenejšie vnímať tieto deje, alebo sa dať nimi ovplyvňovať.

Ale čím menej hutný je nejaký druh hmoty, tým je samozrejme tiež ľahší a musí sa nachádzať o to vyššie. Prepúšťa taktiež viac svetla a stáva sa tak jasnejším. Čím bližšie sa pre svoju ľahkosť nachádza pri raji, tým je svetlejší, slnečnejší, pretože prepúšťa lúče, vychádzajúce z raja.

Čím viac sa ľudskému duchu dostane možností živého precítania prostredníctvom svojho tela v ľahšom, menej hutnom okolí, o to viac bude schopný vnútorne prežiť. Tak v jedinom pozemskom dni bude môcť prijať omnoho viac zážitkov vo svojom okolí, než pozemský človek so svojím hutnejším mozgom vo svojom ťažkom, a tým pevnejšie zomknutom okolí. Podľa druhu priepustnosti, teda v ľahšom, svetlejšom druhu okolia, môže ľudský duch v čase jedného pozemského dňa prežiť potom toľko ako v jednom pozemskom roku, práve pre svoju ľahšiu vnímavosť. V duchovnej ríši samotnej, za jeden pozemský deň, dokonca toľko, ako za tisíc pozemských rokov!

Preto sa hovorí: „Tam je tisíc rokov toľko **ako jeden deň.**“ **To znamená v bohatosti prežívania,** ktorého stupňovanie sa riadi podľa rastúcej zrelosti ľudského ducha.

Človek si to dokáže najlepšie predstaviť, keď pomyslí na svoje **sny!** V nich dokáže v jedinej minúte pozemského času precítiť celý ľudský život a vo svojom duchu ho skutočne prežiť! Prežíva pritom tie najradostnejšie ako aj najbolestnejšie udalosti, smeje sa plače,

prežíva svoje starnutie, a predsa mu to trvá iba jednu jediná minútu času. V pozemskom živote by k rovnakému prežitiu potreboval mnoho desaťročí, keďže čas a priestor pozemského prežívania je príliš tesne ohraničený a každý jednotlivý stupeň prežitia prebieha pomalšie. A ako na zemi môže človek prežívať tak rýchlo iba vo sne, lebo vplyvom spánku je duch čiastočne zbavený pút svojho mozgu tak vo svetlejších častiach svetov nie je duch už tak silno spútaný a neskôr je **neustále** úplne voľný v tomto čulom a rýchlom prežívaní. K skutočnému prežitiu tisíc pozemských rokov nepotrebuje viac času ako jeden deň!

86. Cit.

KAŽDÝ cit vytvára ihneď obraz. Pri tomto vytváraní obrazu zúčastňuje sa malý mozog. Ten má byť mostom pre dušu, aby pomocou neho ovládala telo. Je to **tá** časť mozgu, ktorá vám sprostredkuje sen. Táto časť je zase spojená s predným mozgom, činnosťou ktorého vznikajú myšlienky, viac viazané na priestor a čas, z ktorých sa nakoniec skladá rozum.

Dávajte teraz dobrý pozor na postup! Môžete pri tom dobre rozoznať, kedy k vám hovorí cit z ducha, alebo pocit z rozumu!

Činnosť ľudského ducha vyvoláva v slnečnej pleteni cit, a tým súčasne ovplyvňuje malý mozog. To je **prejav** ducha. Teda vlna sily, **vychádzajúca** z ducha. Túto vlnu vycitňuje človek prirodzene tam, kde je duch v duši spojený s telom, v centre tzv. slnečnej pletene. Táto odovzdáva hnutie ďalej k malému mozgu, ktorý je tým ovplyvnený. Tento malý mozog vytvára obraz deja podobný fotografickej doske podľa určitého druhu rozličných ovplyvnení, ako to chcel, alebo sformoval vo svojej mocnej sile chcenia duch. **Obraz bez slov!** Predný mozog prijíma tento obraz a snaží sa ho opísať slovami. Tým sa rodia myšlienky, ktoré sa potom vyjadrujú rečou.

Celý dej je v skutočnosti veľmi jednoduchý. Opakujem ešte raz: Duch ovplyvňuje pomocou slnečnej pletene daný mu most, t. j. vtláča vlnami sily určité chcenie do daného mu nástroja malého mozgu, ktorý prijaté okamžite odovzdáva ďalej prednému mozgu. Pri tomto odovzdávaní nastáva malá zmena následkom zhutnenia, lebo malý mozog pridáva k tomu niečo z vlastného druhu. Ako do seba zasahujúce články reťaze pracujú nástroje v ľudskom tele, dané duchu na používanie. Ale všetky **iba formujú**, nemôžu robiť nič iné. Všetko na nich prenesené sformujú podľa svojho zvláštneho druhu. Tak i predný mozog preberá obraz, prisunutý mu malým mozgom a vtlačí ho po prvýkrát do užších pojmov priestoru a času, primerane svojmu trochu hrubšiemu druhu. Tým obraz zhutní a prenesie ho tak už do hmatateľnejšieho jemnohmotného sveta myšlienkových foriem. Nadväzne však formuje už aj slová a vety, ktoré potom cez rečové orgány vnikajú ako zvukové vlny do jemnej hrubohmotnosti. Tam vyvolávajú nové účinky, čo spôsobuje pohyb týchto vln. Hovorené slovo je teda prejav obrazov, cez predný mozog. Tento môže však smer prejavu riadiť namiesto k orgánom reči, k orgánom pohybu, takže namiesto slov vznikne písmo alebo čin.

To je normálny postup činnosti ľudského ducha v hrubohmotnosti podľa vôle Stvoriteľa.

To je **pravá** cesta, ktorá by bola privodila zdravý neskorší vývoj vo stvorení, pričom zblúdenie ľudstva by nebolo vôbec možné.

Lenže človek dobrovoľne zišiel z tejto cesty, predpísanej mu jeho telesnou sústavou. Svojhľavo zasiahol do normálneho chodu reťaze svojich nástrojov tým, že si zo svojho rozumu urobil modlu. Vynaložil tak všetku svoju silu na výchovu rozumu jednostranne len na tento jediný bod. Predný mozog, ako tvorca myšlienok, bol vzhľadom na všetky ostatné

spolupracujúce orgány nepomerne viac namáhaný. To sa prirodzene vypomstilo. Rovnomerná a spoločná práca všetkých jednotlivých údov bola porušená a zdržaná, a tým aj každý správny vývoj. Najvyššie napínanie **len** predného mozgu počas tisícročí zväčšilo jeho rast ďaleko nad všetko ostatné. Následkom toho bola do pozadia zatlačená činnosť všetkých zanedbávaných častí. Museli zostať slabšie, lebo boli menej používané. To sa týka predovšetkým malého mozgu, ktorý je nástrojom ducha. Z toho vyplýva, že činnosť vlastného ducha človeka nielenže bola silne obmedzená, ale často úplne prerušená a vyradená. Možnosť správneho styku s predným mozgom cez mostík malého mozgu je zasypaná. Priame spojenie ľudského ducha s predným mozgom zostáva úplne vylúčené, lebo podstata predného mozgu nie je na to vhodná. Je úplne odkázaný na plný výkon malého mozgu a podľa vôle Božej má ho **nasledovať**, ak chce správne plniť činnosť mu určenú.

Pre prijímanie záchvevov ducha je určený svojim druhom malý mozog. Nemôže sa vôbec obísť, lebo predný mozog má v činnosti pripravovať už prechod k jemnej hrubohmotnosti a jemnomotnosti. Preto je celkom inej, omnoho hrubšej podstaty.

V jednostrannom prepestovaní predného mozgu spočíva dedičný hriech pozemského človeka proti Bohu; jasnejšie povedané, proti Božím zákonom, ktoré v správnom rozmiestnení všetkých telesných nástrojov sú práve tak uložené, ako v celom stvorení. Dodržiavanie tohto **správneho** rozmiestnenia by bolo pre ľudského ducha znamenalo pravú a priamu cestu k vzostupu. Takto ale človek vo svojej ctižiadosti a namyslenosti siahol do siete zdravého pôsobenia, vyzdvihol z neho jednu časť a zvlášť ju pestoval, nezbajúc na všetky ostatné. To **muselo** vyvolať nerovnosť a viaznutie. Ak je však chod prirodzeného diania narušený takýmto spôsobom, jeho bezpodmienečným následkom musí byť ochorenie a zlyhanie, nakoniec chaotický zmätok a zrútenie.

Tu však nejde iba o telo, ale predovšetkým o ducha! Týmto prehmatom nerovnomernej výchovy oboch mozgov bol zadný mozog pre zanedbávanie v priebehu tisícročí potláčaný, a tým bol duch brzdený vo svojej činnosti. Stalo sa to **dedičným hriechom**, pretože jednostranné prepestovaný predný mozog bol časom daný každému dieťaťu ako hrubohmotné dedičstvo, čím mu bolo duchovné prebudenie a zosilnenie už dopredu neuveriteľne sťažené, pretože k tomu potrebný mostík, zadný mozog, už nebol tak ľahko schodný a veľmi často bol i prerušený.

Človek ani netuší, aká irónia, silne ho odsudzujúca, spočíva vo výrazoch „veľký a malý mozog“, ktoré sám vytvoril! Ani nemožno vysloviť strašnejšiu obžalobu proti zásahu do Božieho určenia! Tým presne označuje to najhoršie zo svojej pozemskej viny; svojou zločinnou tvrdohlavosťou človek zmrzačil jemný nástroj hrubohmotného tela, ktorý mu mal na zemi pomáhať, až do tej miery, že nielenže mu nemôže slúžiť tak, ako to predurčil Stvoriteľ, ale ho dokonca **musí** viesť do hlbín skazy! Ľudia sa tým previnili ďaleko viac, než opilci alebo tí, ktorí ničia svoje telo oddávaním sa všetkým náruživostiam!

A teraz dokonca ešte opovážlivo vyžadujú, aby sa im Boh učinil **takým** zrozumiteľným, aby mu mohli rozumieť i vo svojej svojvoľne pokrivenej schránke tela! Po tomto spáchanom previnení ešte majú aj **takúto** požiadavku!

Človek by bol mohol prirodzeným vývojom radostne stúpať nahor po stupňoch k svetlým výšinám, keby nebol rúhavou rukou zasiahol do Božieho diela! Nech je, zlorečený ak sa teraz plný vďaka nechopí poslednej záchranej kotvy! Nech je zahubený, aby nemohol páchať a šíriť ešte viac biedy a hriechov a aj rozsievať utrpenia blížnym, ako sa to doposiaľ dialo! Nebolo to inak možné, len že také zmrzačené mozgy upadli do šialeného velikášstva, aké ešte dnes majú v najhornejšej miere!

Človek budúcnosti bude mať **normálne** mozgy, ktoré budú rovnomerne pracovať a budú sa potom vzájomne len harmonicky podporovať. Zadný mozog, nazývaný malým pre svoje zakrpatenie, zásluhou správnej činnosti bude silnieť, až dosiahne správny pomer k prednému mozgu. Potom to bude opäť harmónia a všetko křčovito stuhnuté i nezdravé zmizne!

Teraz však k **d'alším** následkom doterajšieho tak nesprávneho spôsobu života: Pomerne príliš malý zadný mozog spôsobuje dnes vážne hľadajúcim ľuďom ťažkosti pri rozoznávaní toho, čo je v nich pravý cit a čo iba pocit. Už skôr som povedal: Pocit je vytváraný predným mozgom, ktorého myšlienky pôsobia na nervy v tele, ktorého nervy v spätnom žiarení vnucujú prednému mozgu podnet k tzv. fantázii.

Fantázia, to sú obrazy, vytvárané predným mozgom. Nemožno ich porovnávať s obrazmi, sformovanými malým mozgom pod tlakom ducha! Tu je rozdiel medzi prejavom citu ako následku činnosti ducha a medzi prejavmi pocitu, vychádzajúceho z telesných nervov. Obidve činnosti vytvárajú obrazy, ktoré človek ťažko alebo vôbec nerozozná. I napriek tomu, že je medzi nimi taký veľký rozdiel. Obrazy citu sú pravé a skrývajú v sebe živú silu, ale obrazy pocitu, fantázie, sú iba preludmi z vypožičanej sily.

Rozoznať rozdiel je ľahko pre toho, kto pozná postup v celom stvorení, a sám sa prísne pozoruje.

U citových obrazov, vzniknutých činnosťou malého mozgu ako mostíka pre ducha, objavuje sa **najskôr** a bezprostredne obraz, a ten až potom prejde do myšlienok, pričom myšlienky potom ovplyvňujú pocitový život tela.

U obrazov, vytvorených predným mozgom, je to však obrátene. Tu myšlienky **predchádzajú**, aby vytvorili základ pre obrazy. To všetko sa ale deje tak rýchlo, že sa to zdá byť skoro jedno. No pri určitom cviku v pozorovaní môže človek veľmi skoro presne vybadať, akého druhu je ten-ktorý dej.

Ďalším následkom tohto dedičného hriechu sú zmätené sny! Z toho dôvodu ľudia už dnes nemôžu pripisovať snom **tú** hodnotu aká im vlastne prislúcha. Normálny malý mozog, ovplyvnený duchom, poskytoval by sny jasne a nezmätene. To znamená, že by to vôbec neboli **sny**, ale **prežitia** ducha, prijímané a podávané malým mozgom, zatiaľ čo predný mozog by odpočíval v spánku. Ale dnes prevládajúca sila predného alebo denného mozgu ešte aj v noci ovplyvňuje vyžarovaním tak citlivý zadný mozog. Tento pri svojom dnešnom oslabenom stave prijíma silné vyžarovanie predného mozgu súčasne so zážitkami ducha, čím vzniká zmes, ako pri dvojitom osvetlení fotografickej dosky. Z toho vznikajú terajšie nejasné sny.

Najlepším dôkazom toho je, že sa v snoch vyskytujú tiež slová a vety, pochádzajúce **len** z činnosti **predného** mozgu. Jedine on vytvára predsa slová a vety, pretože je tesnejšie spojený s priestorom a časom.

Preto človek nie je vôbec alebo iba nedostatočne prístupný duchovným výstrahám a poučeniam prostredníctvom zadného mozgu. Tak je vystavený omnoho viacerým nebezpečeniam, ktorým by inak prostredníctvom duchovných varovaní mohol uniknúť!

Okrem týchto uvedených zlých následkov jestvujú ešte mnohé, ktoré zaviniť človeka do Božieho poriadku, lebo **všetko** zlo povstalo v skutočnosti len z toho jediného, dnes však každému viditeľného pochybenia, ktoré bolo iba plodom márnomyseľnosti, vzniknutom objavením sa ženy vo stvorení.

Nech sa človek preto konečne odtrhne od následkov dedičného zla, ak nechce byť stratený.

Prirodzene, všetko vyžaduje námahu, teda aj toto. Človek by sa predsa **mal** prebudíť zo svojej pohodlnosti a stať sa konečne tým, čím mal byť už od počiatku! Podporovateľom stvorenia a sprostredkovateľom Svetla všetkým tvorom!

87. Svetový učiteľ.

SVETOVÝ učiteľ je Syn Človeka. Nenazýva sa svetovým učiteľom snád' preto, že má poučovať svet, alebo založiť náboženstvo, ktoré by spájalo svet, v užšom zmysle Zem, alebo ešte lepšie povedané, pozemské ľudstvo, alebo ovládalo Zem, ale svetovým učiteľom sa menuje preto, že **vykladá** „svet“, že prináša náuku o svete. To, čo človek skutočne vedieť musí! Učí **spoznávať** „svet“ v jeho samočinnom pôsobení, aby sa pozemský človek mohol podľa toho riadiť a aby poznaním skutočných zákonov sveta mu bol umožnený vedomý vzostup!

Jedná sa teda o náuku o svete, o poučenie o svete a o stvorení.

Za týmto **pravým** svetovým učiteľom týči sa ako kedysi u Krista **čistým jasnovidcom** viditeľne žiariaci veľký kríž **Spasiteľov!** Možno tiež povedať: „**On nesie kríž!**“ To však nemá nič spoločné ani s utrpením, ani s mučeníctvom.

Bude to jedným zo „živo žiariacich“ znamení, ktoré nedokáže klamne vykúzliť ani ten najšikovnejší kúzelník alebo mág. Podľa tohto znamenia možno rozoznať bezvýhradnú pravosť jeho poslania!

Tento mimozemský úkaz nie je snád' bez súvislosti, len ľubovoľný, teda nie neprirodzený. Súvislosť pochopíme ihneď, len čo poznáme pravý zmysel skutočného vlastného „Spasiteľovho kríža“. Spasiteľov kríž nie je totožný s krížom utrpenia Kristovho, ktorým ľudstvo predsa tiež nemohlo byť vykúpené, ako som už obšírne vysvetlil v prednáške „Smrť na kríži“* a mnohokrát opakoval. Je to úplne niečo iné, opäť zdanlivo jednoduché, a predsa niečo nesmierne veľké! (*) Prednáška č. 55.

Kríž bol známy už pred dobou pozemského života Krista. Je to znamenie Božskej Pravdy! Nielen znamenie, ale i živá forma Pravdy. A pretože Kristus bol nositeľom **nefalšovanej** Božskej Pravdy, pretože **prichádzal z Pravdy a bol s ňou v priamom spojení**, niesol časť z nej v sebe, Pravda tkvela živo tiež v ňom a na ňom! Ona je **viditeľná** v živom, t.j. v svietiacom a samočinne **žiariacom** kríži! Dá sa povedať, že ona sama je týmto krížom. Tam, kde je tento žiariaci kríž, je súčasne aj Pravda, pretože tento kríž sa nedá oddeliť od Pravdy, oboje sú jedno; **pretože tento kríž predstavuje viditeľnú formu Pravdy.**

Kríž s lúčmi alebo žiariaci kríž **je** teda Pravda v jej pravlastnej forme. A pretože len pomocou Pravdy samotnej, a nie inak, môže človek stúpať, tak tiež len v spoznaní, či znalosti Božskej Pravdy nájde ľudský duch skutočné **spasenie!**

Keďže jedine v Pravde spočíva spása, vyplýva z toho, že kríž, teda Pravda, je krížom spásy alebo krížom **Spasiteľovým!**

Taký je kríž Spasiteľov! **Ale Spasiteľom** pre ľudstvo **je Pravda!** Len znalosť Pravdy a s tým spojené použitie tej cesty, ktorá v Pravde spočíva, ktorú Pravda ukazuje, len to môže ľudského ducha vyviesť z jeho doterajšej temnoty a blúdenia nahor ku Svetlu, vyslobodiť ho a vykúpiť zo súčasného stavu. A pretože vyslaný Syn Boží a teraz prichádzajúci Syn Človeka sú **jedinými** nositeľmi **neskalenej** Pravdy, nesú ju v sebe, prirodzene musia obaja niesť v sebe i na sebe nerozlučne i kríž, musia byť teda nositeľmi žiariaceho kríža, nositeľmi Pravdy, nositeľmi spásy, spočívajúcej v Pravde pre ľudí. Prinášajú spasenie v Pravde len tým, ktorí ju prijímú, teda idú ukázanou cestou. – Čo je platné v porovnaní s tým to všetko chytrácke ľudské rozprávanie? Pohasne v hodine núdze.

Preto povedal Syn Boží ľuďom, aby vzali na seba **kríž** a nasledovali ho, čiže, aby **prijali Pravdu a žili podľa nej!** Aby sa vpravili do zákonov stvorenia, naučili sa im správne rozumieť a aby používali ich samočinne pracujúce pôsobenie len k tomu najlepšiemu.

Čo však neurobila opäť obmedzená ľudská myseľ z tejto jednoduchej a prirodzenej skutočnosti! Náuku o utrpení, ako ju nechcel ani Boh, ani Syn Boží, jeho vyslanec! A tak sa

vydali na **nepравú** cestu, ktorá nie je v zhode s cestou ukázanou, ale odvádza ďaleko od Božej vôle, chcúcej viesť len k radosti miesto k utrpeniu.

Je to prirodzene pre ľudstvo strašným symbolom, že práve na pozemsky podanej forme Pravdy vtedy pribili Syna Božieho a na ňom ho umučili k smrti teda na symbole Pravdy, ktorú priniesol, pozemsky zahynul! Cirkevný kríž utrpenia **nie je** však krížom Spasiteľovým!

„Ten, ktorý stojí v Sile a v Pravde,“ hovorí sa o Božom Synovi. Silou je vôľa Božia, duch Svätý. Jeho viditeľnou formou je holubica. Viditeľnou formou Pravdy je samočinne žiariaci kríž. Oboje bolo videné živé na Božom Synovi, keďže v nich stál. Teda u neho to bol prirodzený a samozrejмый jav.

To isté bude sa vidieť aj u Syna Človeka! Holubicu nad ním, kríž spásy za ním, lebo aj on je s nimi nerozlučne spätý ako nositeľ Pravdy, „ktorý stojí v Sile a v Pravde!“ **Sú to neklamnne znamenia jeho pravého poslania k naplneniu zaslúbení.** Sú to znamenia, ktoré sa nedajú nikdy napodobniť, sú nezničiteľné, varovné a napriek hrozivej vážnosti tiež sľubné! Už len pred nimi samotnými musí úplne ustúpiť všetko temno!

Vzhladnite! Len čo sa ohlásili neúprosní zvestovatelia jeho príchodu, ktorí pre neho dočista odstránia z cesty prekážky, nahromadené ľudskou domýšľavosťou, **spadne páska z očí mnohých,** ktorí sú omilostení, aby ho **takto** spoznali! Potom budú **musieť** hlasito vydávať svedectvo, nútení k tomu silou Svetla.

Dnes ešte z toľkých početných falošných prorokov a vodcov, potom ani jediný nebude **pred ním** schopný obstáť, lebo v oboch vznešených znameniach, ktoré nemôže nosiť nikto okrem Syna Božieho a Syna Človeka, hovorí sám Boh za svojho služobníka. Všetka ľudská múdrosť pred ním musí zmĺknúť. –

Dávajte pozor na tú **hodinu;** bude bližšie, než si **všetci myslia.**

88. Cudzinec.

TEMNO sa znovu rozprestrela nad zemou. Víťazoslávne vrhlo na ľudí svoj tieň a odrezalo im cestu do čisto duchovnej ríše. Božie Svetlo sa od nich vzdialilo. Telo, ktoré mu slúžilo ako pozemská nádoba, viselo krvácajúce a zničené na kríži ako obeť odporu tých, ktorým chcelo priniesť šťastie a svätý mier.

Na vrchole celého stvorenia, v žiarivej blízkosti Božej stojí hrad Grálu ako chrám Svetla. V ňom zavládol veľký smútok nad zblúdenými ľudskými duchmi v hĺbinách, ktorí vo svojom zaslepenom chcení vedieť všetko lepšie sa nepriateľsky uzavreli pred Pravdou a nechali sa temnotou, plnou nenávisťou, dohnať až k zločinu na Synovi Božom. Kliatba, ktorú ľudia takto vytvorili, ťažko doľahla na celý svet a stlačila ich do ešte väčšej obmedzenosti chápania. –

S vážnym údivom sa pozeral mladík z hradu Grálu na toto príšerné dianie ... budúci Syn Človeka. V tej dobe sa už vzdelával pre svoju úlohu, čo trvalo celé tisícročia; lebo len dobre vyzbrojený sa mal odobrať dolu, do tých nížin, kde následkom ľudskej vôle panovalo temno.

V tom sa sniacemu položila nežne na plece ženská ruka. Prastvorená Kráľovná ženskosti stála vedľa neho a prehovorila s láskyplným smútkom:

„Nechaj na seba pôsobiť toto dianie, milý synu. **Také** je bojisko, ktorým budeš musieť prechádzať v hodine splnenia; lebo na prosbu zavraždeného Spasiteľa dovolí Boh Otec, aby si skôr než nastane súd, zvestoval odpadlíkom ešte raz jeho Slovo, a zachránil tých, ktorí ho budú chcieť ešte počúvať!“

Nemo sklonil mladík svoju hlavu a začal sa vrúcne modliť o silu, pretože ním mocne zachvieval ohlas tak veľkej Božej lásky!

Zvesť o poslednej, opätovnej možnosti omilostenia sa rýchlo rozletela po všetkých krajinách a mnohé duše úpenlivo prosili Boha o súhlas, aby smeli pomáhať na veľkom diele vykúpenia všetkých tých, ktorí ešte chcú nájsť cestu k Bohu. Láska Boha Otca to dovolila mnohým dušiam, ktorým to prospelo k ich vzostupu. Vo vďakyplnej radosti jasajúc zložil zástup, takto omilostených, sľub vernosti za splnenie poskytnutej možnosti slúžiť.

Tak sa stali **tými** povolanými, ktorí mali byť neskôr Vyslancovi Božiemu k dispozícii, keď prišla hodina jeho splnenia na zemi. Pre tieto úlohy boli starostlivo vzdelávaní a v pravý čas sa vtelili na zem, aby boli pripravení, len čo k nim doľahne volanie, **ktoré počúvať zostalo prvým splnením ich povinností.**

— — —

Medzitým sa na zemi zneužíval odkaz zavraždeného Syna Božieho, jeho živé Slovo, len k sebeckým účelom. Ľudia nemali pritom ani poňatia o skutočných zásadách Kristovho učenia. Naopak, tak sa vžili do falošného, čisto pozemského preukazovania lásky, že nakoniec odmietali a ešte aj dnes odmietajú a napádajú všetko iné, čo sa neprejavuje v odpornej zmäkčivosti, ktorú by si želali a čo neholduje tomuto, tak nezdravému a otrockému kultu človečenstva, ako neprichádzajúce od Boha. Všetko, čo nemá za základ uznanie ľudskej zvrchovanosti, označuje sa jednoducho ako falošné a k Božiemu Slovu nepatriace. Za týmto správaním sa však v skutočnosti neskrýva nič iné, než úzkostlivá starosť, že by sa mohla ukázať už dávno pociťovaná prázdnota falošnej stavby.

To učinili zo svätého odkazu Syna Božieho! Za takýchto ponižujúcich predpokladov vykladali sa ďalej jeho jasné slová až príliš ľudsky. Za poklonkovania sa ľudským slabostiam boli získavaní stúpenci, až bolo možné trochu rozšíriť pozemskú moc, ktorá bola vždy konečným cieľom. Potom sa však veľmi skoro ukázalo na beštiálnych ukrutnostiach, ako ďaleko boli vzdialení nositelia Kristových zásad od svojho skutočného pochopenia, ako málo podľa nich žili. Trvalo a neustále ostrejšie boli podávané dôkazy o tom, že práve tí, ktorí chceli byť nositeľmi Kristových zásad, boli najhoršími nepriateľmi a najväčšími urážačmi skutočného Kristovho učenia, nehanebne a neodpustiteľne! Celé dejiny po Kristovom pozemskom bytí od počiatku cirkví ukazujú tak jasne tieto skutočnosti v nezmazateľne vyrytých a vpálených starých runách, že to nebude možné nikdy poprieť alebo zmierniť. Znamením hanby vedomého pokrytectva boli viditeľne poznačené dlhé dejiny jednotlivých i masových vražd za trestuhodného dovolávania sa Boha. Ešte aj dnes sa na tom všelikde stavia, lenže v zmenených, dnešnej dobe prispôsobených formách.

A tak sa temno neustále stávalo černejším vďaka ochote všetkých ľudských duchov, a to tým viac, čím viac sa blížila doba, kedy sa mal vteliť na zem Syn Človeka.

Radostný ruch v živloch zvestoval pozemské narodenie. Anjeli ho láskavo doprevádzali dolu na túto Zem. Prastvorení pritom vytvorili pevnú hradbu okolo neho a jeho pozemského detstva. Jeho mladosť na zemi smela byť snečná. Ako pozdrav Boha Otca vídaval večer žiariť nad sebou kométu, ktorú pozoroval ako čosi samozrejmé, čo patrí do súhvezdia, kým mu nebola na oči založená páska s ktorou mal chodiť v dobe svojej trpkkej pozemskej výchovy.

Všetko okolo neho sa mu potom zdalo cudzie. Len veľká, neukojiteľná túžba naplňala jeho dušu. Táto túžba sa stupňovala až do nepokoja, do trvalého, nervózneho hľadania. Nedala sa utíšiť ničím, čo poskytovala zem.

S jemnomotnou páskou na očiach stál teraz na nepriateľskom poli, zoči-voči temnu. Stál na bojisku, kde všetko temné mohlo stáť pevnejšou nohou než on sám. Bolo preto len v povahe vecí, že všade tam, kde sa snažil niečo podniknúť, nebolo ani ozveny, ani úspechu, ale

vždy iba nepriateľsky zasyčalo temno. Dokiaľ nenadišla doba jeho splnenia, mohlo byť temno vždy silnejšie a mohlo mu pozemsky uškodiť všade tam, kdekoľvek bol nejako pozemsky činný. Či už to bolo vo veciach súkromných, obchodných alebo štátnych; veď všetko pozemské sa **muselo** celkom prirodzene stavať len nepriateľsky voči Vyslancovi Božiemu; lebo všetko ľudské chcenie smeruje dnes **proti** pravej Božej vôli **napriek** predstieranému hľadaniu Pravdy; za ktorým sa však vždy skrýva len domýšľavosť v najrôznejších podobách. Temno našlo všade ľahko ochotné kreatúry, aby Vyslancu Božieho zdržovali a citeľne bolestne ho zraňovali.

Tak sa stala doba jeho pozemského učenia cestou utrpenia.

— — —

Tak ako duchovné svojou veľkou silou, zdanlivo magneticky priťahujúc a pútajúc pôsobí na všetko bytostné, jemnohmotné a hrubohmotné, rovnako a ešte silnejším spôsobom to, čo má svoj pôvod nad duchovným v pozdejšom stvorení, musí pôsobiť na **všetko** pod ním. Je to prirodzené dianie, ktoré ani nemôže byť iné. Toto pôsobenie sa však len zdanlivo podobá príťažlivej sile. Príťažlivú silu v známom slova zmysle má len vzájomná rovnorodosť.

Tu však ide o jestvujúcu **moc silnejšieho** v čisto vecnom, najušľachtilejšom zmysle! Nie však v tom zmysle, ako to chápu pozemskí ľudia; v hrubohmotnosti totiž účinky tohto zákona zhrubli, ako všetko ostatné, pričinením ľudí. Prirodzený dôsledok tejto ovládajúcej moci prejavuje sa navonok ako magnetická príťažlivosť, zhrnutie, súdržnosť, ovládanie.

Vplyvom tohto zákona cítili sa teda i ľudia akoby magneticky priťahovaní k tomuto zahalenému, silnejšiemu cudzincovi z výšin, i keď sa tomu mnohokrát nepriateľsky vzpierali. Husté obaly, ktoré mal okolo seba, nestačili celkom utlmiť prenikanie tejto na zemi cudzej sily, i keď ona nemohla zase vyžarovať ešte tou mierou, aby pôsobila **tou** neodolateľnou mocou, ktorú má po odpadnutí obalov v hodine splnenia. Toto vnieslo rozpor do ľudských citov. Púha prítomnosť cudzincova už prebúdza v nich pri stretnutí myšlienky nádeje najrôznejšieho druhu. Tieto sa, žiaľ, podľa ľudského zmýšľania sústredili vždy len na pozemské prania, ktoré v sebe živili a stupňovali.

Cudzinec však nemohol dbať na takéto prania, lebo jeho hodina ešte neprišla. Tým mnohí vo svojej domýšľavosti sa videli ťažko sklamaní, ba dokonca pociťovali, že sú zvláštnym spôsobom podvedení. Nikdy sa nedovtípili, že to boli v skutočnosti **len ich vlastné** sebecké očakávania, ktoré sa nesplnili, a vo svojom sklamaní rozhorčene zvalovali zodpovednosť za to na cudzinca. On ich však nevolal, ale oni sami sa mu vnucovali, vešali sa na neho vplyvom tohto im neznámeho zákona. Často sa mu stávali ťažkým bremenom, s ktorým putoval počas **tých** pozemských rokov, ktoré mu boli predurčené ako učebná doba.

Pozemskí ľudia cítili pri ňom niečo tajomného, neznámeho, čo si nemohli vysvetliť. Tušili skrytú moc, ktorej však nerozumeli, a preto vo svojej neznalosti pripisovali to prirodzene len úmyselnej sugescii, hypnóze a mágii, zakaždým podľa druhu svojho nepochopenia, hoci nič z toho neprichádzalo do úvahy. Pôvodná náklonnosť, vedomie podivnej príťažlivosti menili sa potom veľmi často v nenávisť, ktorá sa prejavila zúrivou snahou morálne ukameňovať a pošpiniť toho, od ktorého príliš zavčasu mnoho očakávali.

Nikto si nedal tú námahu, aby spravodlivo skúmal sám seba. Ukázalo by sa tým, že cudzinec, žijúci vnútorne podľa iných názorov a ideálov, vlastne bol využívaný tými, ktorí sa mu natískali, a nie, žeby on bol niekoho využíval, ako sa to v zatrpknutosti snažili nahovárať sebe aj iným tí dotieravci, ktorým sa nesplnili ich prania pre pohodlný život. Preukázanú priateľskosť odplácali zaslepene nezmyselnou nenávisťou a nepriateľským postojom podobne tak, ako kedysi konal Judáš.

Ale cudzinec na zemi to musel všetko na sebe znášať, lebo to bol celkom prirodzený následok jeho bytia, pokiaľ ľudstvo žilo v blude. Také prežitie však súčasne prinášalo pre

neho tiež nutnú otužilosť, ktorá sa ako brnenie pomaly kládla okolo jeho ochoty ku pomoci v každom čase, a tak sa roztvorila priepasť medzi touto a ľudstvom ... ranami duše, ktoré ju prehĺbili a môžu sa zahojiť len úplnou premenou ľudstva. Tieto mu zasadené rany tvorili od tej hodiny priepasť, ktorú môže preklenúť len **ten** človek, ktorý ide **úplne** cestou Božích zákonov. Jedine táto môže slúžiť ako most. Každý iný musí sa v tejto priepasti rozbiť na kúsky, lebo niet inej cesty k jej prekročeniu. A zostať stáť pred priepasťou znamená zničenie.

Presne v stanovenú hodinu, ešte pred ukončením tohoto ťažkého učebného obdobia, splnilo sa stretnutie s **tou** družkou, ktorá ako jeho časť mala spoločne s ním putovať pozemským životom, aby podľa Božieho určenia spolupôsobila na veľkom poslaní. Sama tiež cudzinkou na zemi, podriadila sa vo vlastnom poznaní radostne Božej vôli a vďačne s ňou splynula.

Až potom prišiel čas pre povolaných, ktorí kedysi dali slávnostný sľub Bohu verne mu slúžiť! Ich prosbe bolo starostlivo vyhovené. V pravý čas sa vteliť na zem. Pod verným vedením boli pozemsky vyzbrojení pre svoju novú úlohu všetkým, čo potrebovali k jej splneniu. Všetko im bolo dané, darované tak nápadne, že to nemohli považovať za nič iné ako dar, ako pôžičku po dobu splňania ich niekdajšieho sľubu. Dochvíľne prišli do styku s Vyslancom skrze jeho Slovo a potom tiež osobne ..., ale mnohí z nich tušili síce volanie, cítili niečo neobvyklé v duši, avšak medzitým sa vo svojom živote na zemi tak zaplietli do vecí čisto pozemských a čiastočne dokonca i temných, že už nedokázali napnúť sily k tomu, aby sa premohli k opravdivej službe, kvôli ktorej vlastne smeli prísť na zem v tejto dobe veľkých udalostí. Niektorí síce prejavili aspoň slabú vôľu k splneniu, avšak pozemské chyby ich v tom zdržovali. Našli sa, žiaľ, aj takí, ktorí síce nastúpili cestu svojho určenia, ale pritom hneď od začiatku hľadali v **prvom** rade pozemské výhody pre seba. Dokonca i medzi tými, ktorí mali vážne chcenie, boli viacerí, ktorí očakávali, že ten, ktorému **oni** mali slúžiť, bude im urovnávať cestu ku splneniu, namiesto opačne.

Len málo jednotlivcov prejavilo sa skutočne tak, že boli schopní vpraviť sa do svojej úlohy. Týmto sa potom v hodine splnenia dostalo desaťnásobnej sily, takže sa už nepociťovali medzery a vo vernosti boli schopní vykonať dokonca viac, než by to dovtedy dokázal veľký zástup. –

So zármutkom pozoroval cudzinec na zemi pustošenie v zástupe povolaných. **To bola pre neho jedna z najtrpkjších skúseností!** Hoci sa aj on mnohému naučil, hoci sám tak mnoho vytrpel od ľudí ... pred touto poslednou skutočnosťou stál bez porozumenia; lebo pre takéto zlyhanie nenachádzal ospravedlnenia. Podľa jeho názoru predsa povolaný, zvlášť vedený a inkarnovaný, aby sa vyhovel jeho prosbe, nemohol robiť nič iné, než sa verne zhostiť svojej úlohy v najradostnejšom splňovaní! Prečo by inak bol na zemi! Načo bol verne ochraňovaný až do hodiny, kedy ho Vyslanec potreboval! Všetko im bolo darované len za účelom ich nutnej služby. Preto sa stalo, že cudzinec pri stretnutí s prvými povolanými plne im dôveroval. Videl v nich len priateľov, ktorí nemôžu vôbec inak myslieť, cítiť a konať než v najneotrasiteľnejšej vernosti. Bolo to predsa najvyššie a najcennejšie, čoho sa človeku mohlo dostať. Ani na um mu neprišlo, že je možné, aby sa aj povolaní mohli stať nečistými v dobe svojho čakania. Bolo mu nepochopiteľné, ako človek pri takej milosti môže byť schopný zmeškať a premárniť vlastný účel svojho pozemského života. Pripadali mu so svojimi utkvelými chybami len veľmi potrební pomoci.... Preto ho zasiahla hrôza tohto poznania tým tvrdsie, keď sa musel dožiť, že ľudský duch je aj v takýchto mimoriadnych prípadoch nespoľahlivý a ukáže sa nehodný tej najvyššej milosti aj pri najvernejšom duchovnom vedení!

Hlboko rozochvený videl zrazu pred sebou ľudstvo v jeho nevysloviteľnej menejcennosti, zvrhlosti. Zošklivilo sa mu.

— — —

Ťažšie doľahla bieda na zem. Stále zreteľnejšie sa ukazovala neudržateľnosť nesprávnej výstavby všetkého doterajšieho ľudského pôsobenia. Čoraz zjavnejšie vystupovali dôkazy o ich neschopnosti. Pri stupňujúcom sa zmätku začalo všetko pomaly kolísať, len jedno nie: ľudská domýšľavosť o tom, čo všetko je možné dokázať.

Tá práve vyrastala bujnejšie ako kedykoľvek predtým, čo bolo len prirodzené, keďže domýšľavosť stále potrebuje pôdu obmedzenosti. Narastanie obmedzenosti prináša so sebou tiež úmerný vzrast domýšľavosti.

Dychtivosť po uplatnení sa stupňovala k horúčkovitej krčovitosti. Čím menej mal človek čo dávať, tým viac jeho duša úzkostlivo volala po oslobodení veľmi dobrým vyciťovaním jasnej predtuchy klesania, potom tým naliehavejšie sa snažil, vedený pomýlenou potrebou vyrovnania o **vonkajšie pozemské ničotnosti**, o ľudské vyznamenania. Aj keď ľudia v tichých hodinách často cítili konečne pochybnosť o nich samých, o to horlivejšie potom chceli aspoň **vyzerat'** ako znalí. A to za **každú** cenu! Tak to šlo prudko nadol. Pretože v nesmierne úzkostlivom spoznaní nadchádzajúceho zrútenia hľadal si každý omámenie podľa svojho spôsobu a nechal bežať to neslýchané, ako bežalo. Zatváral oči pred hroziacou zodpovednosťou.

Ale „múdri“ ľudia zvestovali čas príchodu silného pomocníka z núdze. Väčšina z nich však chcela sama v sebe spoznať tohto pomocníka, alebo ak boli skromnejší, chceli ho nájsť aspoň vo svojom kruhu.

„Veriaci“ sa modlili k Bohu o pomoc zo zmätkov. Ukázalo sa však, že títo pozemskí ľudkovia už pri svojej prosbe v očakávaní splnenia snažili sa vo svojom vnútri klásť Bohu podmienky tým, že si priali mať tohoto pomocníka **takého**, aby vyhovoval **ich názorom**. Až tak ďaleko siahajú plody ľudskej obmedzenosti. Ľudia ľahko a isto uveria, že sa Boží Vyslancov potrebuje ozdobiť pozemskými ničotnosťami! Očakávajú, že sa musí riadiť podľa ich obmedzených prízemných názorov, aby ho tým uznali, a **tým** si získal ich uverenie, ich dôveru. Aká neslýchaná domýšľavosť, aká spupnosť spočíva už len v tejto skutočnosti! Domýšľavosť bude v hodine splnenia silne roztrieštená spolu so všetkými tými, ktorí v duchu holdovali takému bludu! –

Tu zavolať Pán svojho Služobníka, ktorý ako cudzinec putoval po zemi, aby prehovoril, aby priniesol posolstvo všetkým, ktorí po ňom prahli!

A hľa, vedomosti „múdrych“ boli falošné, modlitby veriacich nepravé, lebo sa neotvárali hlasu, prichádzajúcemu z Pravdy, preto mohol byť spoznaný tiež len tam, kde kvapka Pravdy nebola v človeku zasypaná jeho pozemskými chybami, nadvládou rozumu a všetkými takými vecami, ktoré sú schopné zviest' ľudského ducha z pravej cesty a priviesť k pádu.

Len tam mohol vzbudiť odozvu, kde prosby vychádzali zo skutočne pokornej, čestnej duše.

Volanie zaznelo. Kamkoľvek zasiahlo, prinieslo nepokoj, trieštenie. Avšak na miestach, kde bolo vážne očakávané, prinieslo mier a blaženosť.

Temno naslúchalo, začalo sa nepokojne pohybovať a zhluklo sa ešte hutnejšie, tiaživejšie a černejšie okolo Zeme. Tu a tam už vzkypelo zlosťou a zasyčalo nenávisťou do radov tých, ktorí chceli nasledovať volanie. Užšie a užšie krúžilo okolo **tých povolaných**, ktorí svojím zlyhaním museli klesnúť do temnôt, ktorým tak dobrovoľne podali ruku. Ich niekdajší sľub duchovne ich pevne viazal k Vyslancovi, priťahoval ich k nemu, ako sa hodina splnenia blížila, zatiaľ čo ich chyby pôsobili však ako prekážka a oddiaľovali ich od neho, pretože následkom nich nebolo možné nijaké spojenie so Svetlom.

Z toho mohol opäť vzniknúť len most pre nenávisť, pre celkovú nenávisť temna proti všetkému Svetlu. A tak sťažili Vyslancovi Svetla jeho cestu utrpenia až na Golgotu, k čomu sa pripojili až príliš radi mnohí ľudia, aby mu ju sťažili, obzvlášť ale tí, ktorí si namýšľali, že cestu Svetla už poznajú a po nej kráčajú ako kedysi farizeji a zákonníci.

To všetko vytvorilo situáciu, kedy ľudstvo mohlo ešte raz dokázať, že by aj dnes učinilo to isté, čo kedysi spáchalo na Synovi Božom. Tentoraz iba v modernejšej forme, pokusom o symbolické ukrižovanie pomocou **morálnej vraždy**, ktorá podľa Božích zákonov **nie je menej trestuhodná ako vražda telesná**.

Bolo to splnenie po poslednej ľahkomyseľne premeškanej možnosti omilostenia. Zradcovia, falošní svedkovia a ohovárači vyrojili sa z radov povolanych. Čoraz viac temnej hávede odvažovalo sa bližšie v mylnej domnienke, že sú v bezpečí, pretože cudzinec na zemi voči tej špine mlčal tak, ako mu bolo prikázané pri plnení a tiež ako kedysi Syn Boží, neurobil ináč pred vykrikujúcim davom, ktorý ho chcel mať pribitého na kríži ako zločinca. Ale keď sa vierolomní odpadlíci vo svojej slepej nenávisti domnievali, že už majú víťazstvo na dosah ruky, keď temno považovalo znovu dielo Svetla za zničené, dúfajúc, že nositeľa tohoto diela pozemsky úplne znemožnilo, tu zjavil Boh tentoraz **všemohúcnosťou svojou vôľu!** A potom ... trasúc sa, klesli tiež posmievači na kolená, pred jeho velebnosťou, ale ... bolo pre nich už príliš neskoro!

89. Posledné slovo.

CHRÁŇ sa ľudský duch; lebo tvoja hodina nadišla! Len k rúhaniu užíval si čas, povolený ti k vývoju, ktorý si si tak túžobne žiadal!

Vystríhaj sa pred svojou opovážlivou domýšľavosťou rozumu, ktorá ťa hodila do náručia temna, zatínajúceho dnes do teba víťazoslávne svoje pazúry! Tvojim vlastným chcením!

Vzhliadni! Tvoj Pán je nablízku! Stojíš v Božom súde!

Ľudstvo, prebuď sa z ľahostajnosti a z opojenia, ktoré ochromujú ťa, zvierajú už smrteľným spánkom.

Prebuď sa a chvej sa. Privolávam utrpenie na vás! Vy odpadlíci, ktorí v obmedzenosti a v krátkozrakosti obletujete zlaté teľa pozemskej pomínutelnosti, podobní morám, priťahovaným falošným leskom. Kvôli vám rozbil kedysi Mojžiš v hneve a sklamaní tie dosky zákonov vášho Boha, ktoré vám mali pomáhať stúpať ku Svetlu. Toto rozbitie bolo živým symbolom toho, že celé ľudstvo si nezasluhovalo poznanie tejto Božej vôle, ktorú v ľahkovážnom konaní a pozemskom sebavyvyšovaní odmietlo, aby tancovalo okolo modly, ktorú si samo vytvorilo, a tak išlo za vlastnými prianiami! Teraz však prichádza koniec v poslednom spätnom pôsobení, v následkoch, v odplate! Lebo na tejto, vami kedysi tak ľahkomyseľne zamietnutej vôli, teraz **vy sami stroskotáte!**

Preto prebuďte sa, súd je nad vami. Tu vám už nepomôže žiadne nariekanie, žiadne prosby, veď po tisícročia vám bol poskytovaný čas na premýšľanie! Vy ste však na to nikdy nemali čas! Nechceli ste a ešte dnes sa považujete vo svojej nepolepšiteľnej vypínavosti za príliš múdrych. **Že práve v tom** sa prejavuje najväčšia hlúposť, to nechcete uznať. Tým ste sa napokon stali v tomto svete len obťažujúcou hávedou, ktorá nepozná nič iné, než tvrdošijne hanobiť všetko svetlé, pretože vo vašej vytrvalosti hrabať sa len v temnote, stratili ste akúkoľvek možnosť pri hľadaní pozdvihnúť svoj pohľad voľne nahor, spoznať Svetlo, alebo aspoň ho zniesť.

Tým ste sa teraz sami poznamenali!

Oslepení, zapotácate sa potom späť, len čo Svetlo znovu zažiarí a pritom sa bez záchranu zrútite do priepasti, ktorá sa už teraz za vami roztvorila, aby pohltila takto zavrhnutých!

Budete tam pripútaní v neuniknuteľnom objatí, aby zatiaľ všetci tí, ktorí sa namáhavo usilujú ku Svetlu, našli k nemu voľnú cestu v blaženom poznaní, uvoľnenú od vašej namyslenosti a vašej žiadostivosti prijímať pozlátko miesto rýdzeho zlata! Prepadnete sa do tej smrtonosnej hrôzy, ktorú ste si pripravili svojím najtvrdošijnejším úsilím! V budúcnosti už nebudete smieť kalieť Božiu Pravdu!

Ako sa len náhlite, vy malí ľudkovia, strkať čo najviac do popredia svoje smiešne zdanlivé vedenie a ako tým uvádzate do zmätku tak mnoho duší, ktoré by bolo možné zachrániť, keby nepodľahli takýmto zákerným rytierom ducha. Títo, podobne ako zbojníci na cestách, zakrádajú sa ešte na počiatku pravého chodníka, **predstierajú**, že idú tou istou cestou. Čo je to však, čo skutočne ponúkajú? Veľkým gestom a otrepanými slovami hlásajú hrdo a zoširoka tradičné výklady, ktorých opravdivému zmyslu nikdy nerozumeli.

Ľudové príslovie má na to dobrý výraz: Mlátiť prázdnu slamu! Prázdnu, pretože s ňou nezobrali aj vlastné zrno, pre ktoré im chýba porozumenie. S takou obmedzenosťou sa musíme stretávať všade; s tupohlavou vytrvalosťou honosia sa vetami iných, keďže sami nemajú čo k nim pridať.

Takých je na tisíce, ktorí k tomu patria a ďalšie tisíce sú takí, ktorí si namýšľajú, že len oni **sami** majú pravú vieru! Plní pokory s vnútorným zadosťučinením varujú pred povýšenosťou tam, kde niečo presahuje ich chápanosť! **To sú tí najhorší!** Práve oni sú už teraz zavrnutí, pretože im v ich zaslepanej viere už nie je možné pomôcť. Potom im už neprospeje ani zdesenie, ani nárek, ani prosenie, až raz pochopia, že to bol omyl. Nechceli to inak, premeškali svoj čas. Netreba za nimi smútiť. Každý okamih je príliš drahocenný, žeby mal byť premárnený pre takých, ktorí chcú všetko vedieť lepšie; tí sa predsa už nikdy neprebudia zo svojej tvrdohlavosti, ale slepo v nej zahynú! Zahynú s odporne podlízavými slovami a uisťovaním, že veria v Boha a že poznali Krista, čo však je len ich domnienka!

O nič lepšie na tom nie sú ani davy tých, ktorí vykonávajú svoju bohoslužbu pravidelne a povinne ako iné práce, ako niečo nutného, užitočného a účelného. Čiastočne aj zo zvyku, alebo že je to „obyčajou“. Snáď aj z naivnej opatrnosti, keďže pritom „človek nemôže predsa vedieť, k čomu je to koniec - koncov dobré“. **Zahynú ako dych vo vetre!** –

Skôr na poľutovanie sú tu niektorí bádatelia, ktorí skutočne vo vážnom bádateľskom úsilí premeškajú dostať sa z húštie, v ktorom sa neúnavne prehrabujú v nádeji, že **v ňom** nájdu cestu k začiatku stvorenia. Napriek tomu, nemá to nijaký osoh a ani nenachádza nijaké ospravedlnenie! Takých je však málo, veľmi málo. Prevažná väčšina tých, ktorí sa nazývajú bádateľmi, stráca sa v ničotných hrách.

Ten veľký zbytok ľudstva ale **nemá čas** pre „započúvanie sa do seba“. Sú to zdanlivo veľmi sužovaní pozemskí ľudia, dosť preťažení prácou, aby splnili svoje pozemské prania a každodenné potreby, ktoré ale konečne ďaleko prevyšujú potrebné veci. Nepozorujú, že so splnením sa stupňujú aj ich prania, takže ich konečný cieľ sa nikdy neukáže. Takto sa usilujúci nemôže **nikdy** dosiahnuť pokoja, nikdy nemôže nájsť čas ku **vnútornému** prebudeniu! Bez akéhokoľvek vysokého cieľa pre večnosť, nechá sa štváť svojím pozemským bytím ako otrok pozemskej žiadostivosti.

Unavený týmto konaním sa musí nakoniec starať aj o svoje telo, a to odpočinkom, zmenou, rozptýlením. Potom mu samozrejme nezostáva čas pre mimozemské, pre duchovné veci! Ak sa však niekedy tu a tam ozve celkom potichu cítenie toho, čo je „po smrti“, tak sa v najlepšom prípade na okamih trochu zamyslí, ale nikdy nedovolí, aby ho to uchopilo a prebudilo; všetko také odsunie nevlúdne rýchlo so sťažovaním, že on sa nemôže s tým zaoberať i keby skutočne chcel! Nemá na to ani **trochu** času!

Nejeden by dokonca chcel rád vidieť, keby mu možnosť k tomu vytvorili **druhí**. Častokrát to vedie i k žalobám na osud a k reptaniu proti Bohu! U takýchto ľudí je prirodzene škoda

každého slova, lebo **nikdy nechcú** uznať, že to len od nich samých záleží, aby si usporiadali život inak!

Pre nich existuje len **pozemská** potreba, ktorá sa úspechmi neustále zvyšuje. Nikdy si **vážne** nepriali nič iné. Vždy si proti tomu vytvárali prekážky všetkých druhov. Lahkomyselne odsúvali to na piate až šieste miesto, ktoré príde na rad iba v najhoršej núdzi alebo pri umieraní. Pre všetkých takých to zostalo dodnes vedľajšou vecou, i keď na to mali dosť času!

Ak sa predsa niekedy naskytla zreteľne **rozoznatel'ná príležitosť** vážne sa tým zaoberať, vynorili sa ihneď nové zvláštne priania, ktoré neznamenal nič iného, než výhovorku ako: „Chcem **najskôr** urobiť ešte to a ono, a až potom sa budem tomu rád venovať.“ Presne tak, ako už kedysi o tom hovoril Kristus!

Nikde nemožno nájsť patričnú vážnosť k tomuto najdôležitejšiemu zo všetkých vecí! Duchovné snaženie sa im zdalo byť niečím príliš vzdialeným. Z tohto dôvodu sú teraz **všetci** zavrhnutí! Ani jeden z nich nevstúpi do Božej ríše!

Sú to zhnité plody pre vzostup, šíriace len ďalšiu hnilobu okolo seba. Uvážte teda sami, kto **potom** môže ešte zostať! Je to smutný obraz! Predsa však, žiaľ až príliš pravdivý. –

A keď teraz súd ľudstvo skrúši, veľmi rýchlo kľakne do prachu! Vmyslite sa však už **dnes** do toho, **ako** budú potom kľáčať: v celej svojej úbohosti, ale zároveň opäť tiež spupne; budú znovu len nariekať a **prosiť, že im treba pomôcť!**

To ťažké bremeno ktoré na seba naložili, a ktoré ich konečne hrozí rozdrviť, **má byť z nich sňaté! To** je potom ich prosba! Počujete to dobre? Budú prosiť len o odvrátenie utrpenia, ale nebude pritom ani len pomyslenia na vlastné vnútorné polepšenie! Ani **jedno** skutočne úprimné prianie k dobrovoľnej zmene doterajšieho nesprávneho zmýšľania a čisto pozemského snaženia! Ani **jedno** chcenie po poznaní, ani odvážne priznanie svojich doterajších omylov a chýb.

A keď Syn Človeka potom v najväčšej núdzi vkročí medzi nich, tu sa budú k nemu istotne naťahovať všetky ruky, stenajúc a úpenlivo prosiac, ale znovu len v nádeji, že im **pomôže podľa ich prianí**, to jest, ukončí ich utrpenie a privedie ich k novému životu!

Ale On týchto žiadajúcich väčšinou od seba odvrhne ako jedovatú háved! Lebo všetci títo takí úpenlivo prosiaci by upadli ihneď po pomoci znovu do starých chýb a naďalej by otravovali okolie. On prijme **len tých**, ktorí ho budú prosiť o silu, aby sa konečne mohli vzchopiť k trvalému polepšeniu, teda tých, ktorí sa budú pokorne snažiť odvrhnúť všetku doterajšiu zarytosť a radostne uvítajú Slovo Pravdy zo Svetla ako spásu! –

Syn Človeka! Už dnes ho chce mať namyslené ľudstvo len podľa svojich prianí a domnieva sa, že si smie na ňom zmerať svoju pozemskú rozumovú kritiku! Že sa mu smie priblížiť s táraním vlastných názorov, ktoré zaberá mnoho času.

Blázni, práve **to** vám zasadí strašné rany! Najskôr práve preto budete zavrhnutí, pretože ste kedysi práve tak vystúpili tiež proti Synovi Božiemu, ktorého ste po dnešný deň ešte **správne** nespoznali. Syn Človeka k hodine súdu teraz neprináša vysvetlenia, o ktorých by ste si mohli ešte vymieňať siahodlhé mienky, ale v jeho Slove sú **ustanovenia**, ktoré musia byť vami splnené celkom nezmeniteľne, keď nechcete zhynúť! –

To je **nateraz posledné slovo!** Teraz nech **prežívanie** svedčí o pravde môjho Posolstva!

Ľudskí duchovia sa už od počiatku postavili na nesprávny základ. Preto je dnes primerane všetko, čo myslia a konajú, falošné alebo pokrivené.

Pochopenie Posolstva Grálu, práve tak ako predtým posolstvo Syna Božieho, bude im možné z tohto dôvodu však iba vtedy, keď ľudský duch odloží stranou **všetko**, čo si vybudoval rozumovým mudrovaním, **a začne celkom od začiatku!** Niet nijakej inej cesty! V tomto sa najprv musia stať deťmi! Iný prechod z dnešných omylov je nemožný. Musí vzniknúť niečo úplne **nové**, a to od základu, čo vyrastie a zosilnie z jednoduchosti a pokory. Kto to nemôže alebo nechce, ten je s ostatnými úplne bez záchrany stratený. –

Keby sa ľudom pomohlo tak, ako si to vyprosujú v hodine nebezpečia a v tiesni, tak by rýchlo na všetko zabudli, len čo by boli zbavení strachu. Vo svojom neporozumení by začali znovu bezohľadne kritizovať, miesto uvažovať a niečo takého sa pri záchrane už nedovolí! Tá doba je teraz preč.

Také plytvanie časom ako doposiaľ bude v budúcnosti celkom vylúčené, pretože trvanie tejto časti sveta sa má priblížiť ku svojmu koncu. Pre každého ľudského ducha to teraz znamená: Buď – alebo! Záchrana zo siete, ktorú si sám uplietol, alebo záhuby v nej! Má slobodnú voľbu, ale nemôže ju odkladať, musí sa však rozhodnúť **ihneď!** Následky rozhodnutia sú však predurčené a nezmeniteľné! Váhanie je to isté, ako voľba záhuby! Všetko zanikne, až na to skutočné dobro, ktoré ešte môže prísť k poznaniu, k čomu však **nepatrí** to, čo sa dnes za dobré považuje!

Tí, ktorí budú zachránení, si potom od veľkého tlaku vydýchnu a zajasajú, zatiaľ čo odporné, špinavé temno spolu so svojimi, k nemu priľnutými tvormi, klesne konečne pod údermi meča Svetla tam, kam patrí.

Potom konečne zem, očistená od všetkých morových myšlienok, povstane panenská a všetkým ľudom vykvitne mier!

90. Antikrist.

ĽUDIA! Keď nadíde hodina, v ktorej podľa Božej vôle nastane na zemi nutná očista a triedenie, potom dávajte pozor na vám zasľúbené, čiastočne nadpozemské znamenia **na nebi!**

Nedajte sa potom pomýliť **tými** ľuďmi a cirkvami, ktoré sa už dávno oddali Antikristu. Je to tiež smutné, že ani cirkvi doteraz nevedeli, **kde** hľadať tohto Antikrista, ktorý už tak dlho pôsobí medzi všetkými ľuďmi. Pri troche pozornosti museli by ste to poznať! Kto môže jednať viac antikristovsky ako tí, ktorí proti samému **Kristovi vtedy** bojovali a nakoniec ho i zavraždili! Kto sa mohol ešte horšie a zreteľnejšie prejaviť ako Kristov protivník!

Boli to predstavitelia a zástupcovia pozemského náboženstva, ktorým sa pravdivé učenie o Bohu skrze Syna Božieho nehodilo do ich výstavby. Pravé Božie poslanstvo sa predsa nemohlo k tomu hodiť, pretože úsilie duchovných pozemských hodnostárov bolo zamerané v prvom rade na pozemský vplyv, na pozemskú moc a jej rozšírenie. Dokázali tým celkom jasne, že sú služobníci ľudského rozumu, zameraného jedine na pozemské znalosti, na pozemskú moc toho rozumu, ktorý sa stavia nepriateľsky a ako prekážka proti všetkému, čo je mimo pozemského chápania! Pretože Boh je vždy úplne mimo pozemského rozumového chápania, práve tak ako aj duchovné, ostáva tým rozum ako jediná skutočná prekážka! Z toho dôvodu je mojím spôsobom tiež protivníkom všetkého božského a všetkého duchovného! A preto s ním náležite aj všetci ľudia, uznávajúci svoj rozum za to najvyššie a najzvrchovanejšie a snažia sa budovať výhradne **na ňom!**

Vtedajší predstavitelia náboženstiev sa obávali, aby učením Syna Božieho nestratili vplyv na ľud. **To** bol, ako dnes všetci vedia, hlavný dôvod k ohováraniam, ktoré sa snažili rozširovať proti Kristovi, a napokon tiež aj k poprave Syna Božieho. Oni ho pribili na kríž ako rúhača proti Bohu, toho, kto im bol vyslaný k osvieteniu tým istým Bohom, za ktorého služobníkov sa oni vydávali!

V skutočnosti tak málo poznali **tohto** Boha a jeho vôľu, hoci sa pokúšali nahovoriť ľuďom, že mu slúžia k jeho cti, k jeho pozemskej obhajobe, ale tohto Syna Božieho, vyslanca Božieho ... zavraždili!

Ako neblahý následok toho sa ukázalo, že boli otrokmi svojho pozemského rozumu, ktorý tým bojoval len o svoj vplyv. Podrobili sa za katanské nástroje Antikristovi, ktorému potichu postavili trón vo svojom vnútri, lebo v tom našli uspokojenie ľudských slabostí, ako domýšľavosti, pýchy a svojej samolúbosti.

Kto očakáva jasnejší dôkaz, tomu niet pomoci; lebo nejestvuje nič, čo by viacej odporovalo Kristovi, Synovi Božiemu a jeho slovám! A Antikrist znamená predsa bojovníka **proti** Kristovi, proti spásu človeka, v Božom poslaní. Pozemský rozum ich k tomu popudzoval! Práve tento ako jedovatý výrastok **Lucifera** je mu nástrojom, ktorý sa stal pre ľudstvo najnebezpečnejším! Preto oddávna neprimerané prepestovanie ľudského rozumu prerástlo kvôli človeku do dedičného hriechu! Za tým stojí ale sám Lucifer ako Antikrist vo vlastnej osobe! Je to **on**, ktorý mohol pozdvihnúť hlavu prostredníctvom ľudí! On, jediný skutočný nepriateľ Boží! Meno Antikrist získal si nepriateľským bojom proti poslaniu Syna Božieho. Nikto iný by k tomu nemal silu i moc stať sa Antikristom.

A Lucifer používa k svojmu boju na zemi, proti Božej vôli, nielen **jednotlivého** človeka, ale skoro aj celé ľudstvo, ktoré tak pod účinkami Božieho hnevu vedie do skazy! Kto nemôže pochopiť **túto** najväčšiu samozrejmosť, že len **sám Lucifer** môže byť **Antikristom**, ktorý sa opovažuje stavať sa proti Bohu, tomu tiež nebude možné nikdy pochopiť niečo z toho, čo všetko sa odohráva mimo hrubohmotnosti, teda mimo čisto pozemského. Taký sa už dnes musí považovať za strateného.

A ako to bolo kedysi, **tak je tomu ešte i dnes!** Dokonca ešte horšie. Aj dnes budú chcieť mnohí predstavitelia náboženstiev rozhorčene bojovať za udržanie doterajšieho poriadku pozemského rozumu v chrámoch a cirkvách.

Práve tento ľudský rozum, ktorý obmedzuje všetko ušľachtilejšie cítenie, je najrafinovanejším výpestkom, ktorý Lucifer mohol roztrúsiť medzi ľudstvo. Všetci otroci rozumu sú v skutočnosti **služobníkmi Lucifera**, nesúcimi spoluvinu na obrovskom zrútení, ktoré z toho dôvodu teraz musí prísť na ľudstvo!

Pretože nikto nehľadal Antikrista v rozume, bolo jeho obrovské rozšírenie tým ľahšie! Lucifer triumfoval ved' tým uzavrel ľudstvu možnosť pochopenia akýchkoľvek pojmov všetkého toho, čo sa nachádza mimo hrubohmotnosti. Od **skutočného života!** Od miesta, na ktorom iba začína styk s duchovnom, vedúcim do blízkosti Božej!

Tým zakotvil na tejto zemi ako pán zeme a hlavnej časti ľudstva!

Potom nebolo tiež divu, že mohol preniknúť až k oltárom a že mu museli padnúť za obeť pozemskí predstavitelia náboženstiev, a to aj kresťanských cirkví. Oni tiež očakávajú Antikrista až pred ohláseným súdom. Veľké zjavenie v Biblii zostalo v tejto veci ako aj v mnohých iných doteraz nepochopené.

Zjavenie hovorí, že tento Antikrist pred súdom **pozdvihne svoju hlavu!** Teda nie, že ešte len príde! Ak v tom bolo povedané, že pozdvihne hlavu, to predsa znamená, že tu už musí byť, nie však, že ešte len príde. Tým má byť povedané, že krátko pred súdom **on dosiahne vrchol svojej moci!**

Vy, ktorí ešte nie ste duchovne hluchí a slepí, počujte toto varovné volanie! Dajte si tú námahu raz celkom vážne **sami** porozmýšľať; lebo od vás sa to bude teraz vyžadovať! Ak zostanete v tom i naďalej pohodlní, sami sa pokladáte za zatratených!

Ak z úkrytu jedovateho hada sa zodvihne príkrov a had zrazu spozná, že je odkrytý, samozrejme sa vynasnaží vymrštíť proti tej bezohľadnej ruke, aby ju uhryzol.

Nie je to inak ani tu. Antikrist, spoznávajúci svoje odhalenie, bude rýchlo protirečiť prostredníctvom svojich služobníkov, kričať pri usvedčení a podnikat' všetko možné, len aby sa udržal na tróne, ktorý mu ľudstvo ochotne ponúklo. To všetko však môže robiť len

prostredníctvom tých, ktorí ho vo vnútri uctievajú. Preto odteraz prenikavo pozorujte svoje okolie, až započne ten boj! Práve podľa křiku tým istejšie ich poznáte, každého, ktorý k nemu patří! Lebo títo budú **opät'** ako už kedysi chodiť v strachu a v nepriateľstve pred čistou Pravdou!

Antikrist sa bude opät' křčovite snažiť udržať svoj vplyv na zemi. Dávajte pozor na jeho nevecnosť v obrane i v útoku, opät' bude pracovať len s ohováraním, podozrievaním, lebo jeho stúpenci iné nedokážu. To, aby predstúpili pred Pravdu a vyvrátili ju, nie je možné.

Tak budú tento raz sluhovia Luciferovi chcieť označiť vyslanca Božieho ako Antikrista, ako rúhača proti Bohu, presne tak, ako kedysi Syna Božieho! A predsa každý musí v tom ihneď spoznať len slabú obranu, postrádajúcu akúkoľvek dôslednosť. Ako je možné označiť ako Antikrista toho, ktorý odhaľuje Lucifera a vyzdvihuje na povrch jeho machinácie? Je to len nová forma toho, že **Syna Božieho** označili ako **rúhajúceho** sa Bohu len preto, že jeho výklady sa nezhodovali s ľudskými názormi. Kde sa deje takýto pokus, tam buďte pozorní, pretože takí ľudia chcú tým Lucifera len chrániť, aby udržali jeho vládu na zemi. Tam je ohnisko temna, i keď títo ľudia navonok nosia jasné pozemské rúcha, i keď sú služobníkmi cirkvi.

Nezabúdajte na dianie za pozemského času Syna Božieho, ale uvážte, že dnes **ten istý** Antikrist ešte s väčším počtom ľudí, svojich prívržencov, namáha sa udržať vládu na zemi, ujsť pred zničením a naďalej zatemňovať pravú vôľu Božiu.

Dávajte preto pozor na všetky znamenia, ktoré sú zaslúbené! Pre každého jednotlivca platí **posledné** rozhodnutie. Záchrana alebo skaza! Tentoraz je to vôľa Božia, aby zahynulo to, čo sa znovu odvažuje vzoprieť proti nemu a proti jeho Poslovi!

Každá nedbalosť v tom bude teraz pre vás súdom!– Ani nad jednou cirkvou nebudú stáť Božie znamenia, ani jeden duchovný pozemský hodnostár nebude mať osvedčenie, že je vyslancom Božím! Jedine ten, ktorý je nerozlučne spojený s týmito znameniami a nosí ich živo žiariace v sebe ako kedysi Syn Boží, keď prebýval na tejto zemi. Je to křiž Pravdy, živo žiariaci v ňom a holubica nad ním! Stanúc sa viditeľnými všetkým omilosteným k tomu, vidieť duchovné, aby vydali o tom svedectvo všetkým ľuďom na zemi; lebo zo všetkých národov budú to tentoraz oni, ktorí smú „vidieť“, čo bude posledná milosť Božia! – – –

Tieto vysoké znamenia svätej Pravdy sa nedajú nikdy predstierať. To nedokáže ani Lucifer, ktorý pred nimi musí unikať, tým menej človek. Kto sa chce preto ešte stavať proti tomuto Božiemu preukazu, stavia sa teraz proti Bohu ako nepriateľ Boha. Dokazuje tým, že nie je a ani nebol Božím služobníkom, hoci sa na zemi vydával doteraz za kohokoľvek. Je služobník Luciferov, Antikristov a ako otrok rozumu prepadá i s ním podľa vôle Božej teraz súdu!

Chráňte sa, aby ste aj vy k nim nepatrili!

91. A vyplnilo sa ...!

VYSOKO zdvíhali sa vlny nespravodlivosti v dobe faraónov. Nemravnosť a zločiny slávil triumfy, a zotročenie Izraela dospelo k vrcholu.

V tom stúpil na túto zem Abdrushin! Zo Svetla bol tým učený prvý krok k záchrane tých ľudských duší, ktoré chceli túžobne usilovať ku Svetlu! Veľká núdza Židov ich tak očistila, že ich duševné schopnosti v mukách útlaku dospeli k tak jemnocitnému vývoju, že medzi vtedajšími ľuďmi oni boli jediní schopní prijímať záchvevy, ktoré prichádzali zo svetlých výšin do týchto hlbín.

Tieto záchvevy boli tu vždy a sú stále, avšak nijakí ľudia na zemi, ktorí by sa snažili ich prijať. Len najmučivejšia bieda otriasla po dlhej dobe dušami zotročených Židov a uvoľnila ich tak, že konečne mohli vycitovať tiež jemnejšie záchvevy z kozmu. Tým vzniklo tápavé pranie po blízkosti Božej, ktoré sa konečne povznieslo k vrúcnemu zanieteniu úpenlivej prosby.

Pri tomto túžobnom volaní ku Svetlu o pomoc dostavilo sa tiež zvrtné pôsobenie. Pokiaľ myslenie a cítenie týchto ľudí sa obracalo k zemi, nemohlo ku ním vo zvrtnom pôsobení samozrejme tiež nič iného prúdiť späť. Keď však obrátili svoj pohľad konečne hore ku Svetlu vo vážnom a skutočne pokornom chcení, tu sa mohol vo zvrtnom pôsobení do duší tiež silnejšie vlievať len prúd Svetla. Volanie o pomoc trpiaceho ľudu bolo tým vyslyšané. Záchranca prišiel!

Prišiel v splnení Božskej vôle, z ktorej vyšiel. Preto zostáva tiež neodvratným zákonom, že všade, kde vstúpi, **musí** vzniknúť nepriateľstvo na tých miestach, kde sa niečo stavia **proti** spravodlivej vôli Božej, avšak tam, kde spravodlivosť v **skutočnom** zmysle tvorí časť života, vzniká najčistejší mier a blaho.

Pretože Abdrushin vtedy ako teraz nosí v sebe živú Božiu vôľu, z ktorej vychádzajú zákony vo stvorení a pretože on **je** Božská vôľa, ktorá sa stala človekom, môže preto už svojím bytím rozuzliť všetky konečné účinky duchovných zákonov vo stvorení.

Rozuzlenie sa vytvára pri tom pre každého jednotlivca i pre celé národy vždy **tak**, že presne odpovedá tomu koncu, ktorý skrýva v sebe nimi práve samovoľne zvolená cesta. Odpovedá teda presne druhu, do ktorého smeru sa dobrovoľne postavili. Ak sa prikláňajú k temnu, budú celkom neodvratne tiež nasledovať hrôzy. Tým, ktorí usilujú ku Svetlu prinesie však šťastie a radosť. I keď cesta až k tomuto koncu zdá sa byť každej ľudskej duši veľmi vzdialená, takže sa domnievajú, že majú čas, mnoho času k poslednému rozhodnutiu, ktoré má mať konečnú platnosť ... ale keď vojde medzi nich Abdrushin ako časť živej vôle Božej spôsobí sa samočinne a bez všetkého prechodu rýchle koniec všetkých ciest ako prirodzený zákon, a v tom spočíva posledný súd!

Koniec sa blíži magnetickou mocou, vyžarovanou Abdrushinom, tak rýchlo k rozuzleniu, že ľudská duša nemôže už sledovať svoju cestu ako prv, ale musí sa jej ihneď dostať ovocia toho, čo zasiala. Pri tom, prepadajú súdu tiež diela všetkých duší. Rozkvitnú, ak sú podľa vôle Božej, alebo sa zrútiť v sebe, **ak sú s ňou nie** v plnom súlade. Ku tomu patria **všetky** podnikania, počínajúc rodinou a manželstvom, až k činnosti v povolani, nech je to už v remesle, priemysle, obchode, v hospodárstve alebo v štátnictve, na tom nezáleží; prepadá to ihneď rýchlemu rozuzleniu duchovných zákonov podľa Božej spravodlivosti. Človek nemôže pri tom nič zadržať alebo odsunúť, nič zakryť alebo zahaliť. Bezmocne musí nechať cez seba prejsť to, čo žiada **opravdivé** právo, i keď sa toto neukáže podľa jeho pozemských názorov!

Božia vôľa, ktorá sa stala človekom, je ako živý kontakt, ktorý dáva vzniknúť zápalnej iskre rozuzlenie všade, kdekoľvek sa vo svojom pozemskom bytí dotýka človeka alebo celého národa. Jeho bytie privoláva nutné zúčtovanie a všade, sa musí pobádať k rozhodnutiu, k tomu poslednému, ktoré je pre všetko jestvujúce ešte možné.

Tak sa stáva súdom, kamkoľvek prichádza, aj keď sám nepotrebuje súdiť. Svojím pôvodom je ako samočinný kľúč pre uzavretie všetkého diania, je ako meč, ktorému sa treba len postaviť do sveta, aby sa každý a tiež všetko na ňom oddelilo!–

Pretože nespravodlivosť Egyptanov volala vtedy v utrpení židovského národa až hore ku Svetlu, predišiel Abdrushin Syna Božieho a nasledujúc nárek, aby priniesol Egyptanom súd, a oslobodil národ Židov, ktorý očistený mukami, mohol raz splniť svoje povolanie, a že ako národ, vtedy najzrelší prijme Syna Božieho, len čo k tomu nadíde čas!–

Tak v jednom kniežati najmocnejšom zo susedných národov Egyptanov prišiel na Zem Vyslanec pre Boží súd. Ako knieža Arabov niesol meno Abd-ru-shin. To znamená podľa zmyslu: Syn Ducha Svätého.

Býval často v paláci faraónovom a privodil tým celkom sám rozuzlenie duchovných zákonov pre celý národ. Len tak bolo možné, že Mojžiš mohol vtedy tiež vyhlásiť všetky tresty, ktoré sa **rýchlo** vyplnili! Toto vyplnenie privodil Abdrushin, ktorý ako časť živej Božej vôle musel priniesť na zem vyrovnávajúcu spravodlivosť v samočinnom rozuzlení duchovných zákonov, ktorých následok sa prejavuje i v hrubohmotnosti.

Tak bol národ Egyptanov vo svojej nespravodlivosti a nemravnosti ťažko bitý a súdený Božou vôľou a národ Židov pritom oslobodený ku vzostupu pre splnenie povolania, aby vo svojom kruhu s rastúcou zrelosťou pripravil pôdu pre prijatie Syna Božieho na zemi.

Bol to začiatok kruhu, ktorý v sebe skrýval mocné dianie a ktorý sa musí uzavrieť opätovným príchodom Abdrushina na túto zem! Ľudstvu tým bola vložená do rúk možnosť vzostupu do netušených výšin.–

Vo vtedajšej dobe si podmanil Abdrushin medzi inými aj vysoko vyvinutý národ indického pôvodu. V tomto bol veštec, ktorému sa práve prítomnosťou Abdrushinovou dostalo vysokých zjavení. Bolo potom úlohou veštea, aby tieto zjavenia oznámil, nakoľko by boli pomohli ľuďom, aby ľahšie a rýchlejšie dospeli duchovne nahor. Ale on sa miesto toho uchýlil úplne do seba, žil uzavretý pred ľuďmi a spracovával svoje neobyčajné vedenie len pre seba, tak ako aj dnes to veľmi mnohí činia. Tiež dnes vzdáľujú sa vediaci, alebo tí, ktorí sa nimi stali, vo väčšine prípadov buď do seba, alebo sa dokonca uzatvárajú pred všetkými ľuďmi, pokiaľ je to vôbec možné, pretože sa obávajú, že by neboli pochopení, alebo že by ich vysmiali. Často tiež preto, aby svoje vedenie vychutnali len pre seba a kochali sa ním.

Také chovanie je však **nesprávne**. Komu sa dostalo väčšieho vedenia, má ho dávať ďalej, aby ním pomáhal druhým; veď aj pre neho samotného bolo darom. Nemohol ho získať. Menovite prijatie zjavení zaväzuje. Obyčajne však vytrubujú do sveta len tí, ktorí vedľa málo a to, čo pre druhých nemá žiadnu cenu, tak tým škodia, ktorí sa stali skutočne vodiacimi, pretože sú potom už najskôr hádzaní s nimi do jedného koša a neprikladá sa im žiadna cena. Tiež z týchto dôvodov mlčí mnoho vodiacich, ktorí by inak hovorili.

Tak zlyhal i tento veštec dávnych dôb vo svojej skutočnej úlohe. Bol pri tom, keď kládli do hrobu pozemsky smrteľnú schránku Abdrushinovu. Ale tu ho to veľmi premohlo a v najvyššom vnuknutí vytesal do veľkého kameňa v hrobke celé dianie, počnúc Abdrushinovým pôvodom z Božského, jeho úlohami počas jeho putovania svetmi až ku znovuspojeniu s Božským a k jeho konečnej úlohe. Písmo v kameni obsahuje aj dnešnú dobu so všetkým dianím.

Náhrobok Abdrushinov, dnes ešte skrytý zrakom zvedavých ľudí, má to isté znamenie, ako náhrobný kameň, zakrývajúci pozemskú kostru, Syna Božieho. Zjavenie tejto skutočnosti ľudským zrakom zostane ešte vyhradené hodine pozemského splnenia. Ale táto doba nie je ďaleká.–

— — —

Kruh sa začal pohybovať. Dianie sa odvíjalo. Ako koruna všetkého prišiel Syn Boží na zem k chcenej spáse ľudstva i celého stvorenia.

Ale ľudia túto spásu neprijali. S počiatkom pozemského blahobytu vzrástla opäť duchovná nedbalosť, ktorá vzala všetku jemnosť cítenia a v ďalšom dôsledku dala vzbudniť ľudskej pýche, ktorá sa stále hustejšie kládla okolo ľudskej duše ako dusiace trnie, odrežúc ju od všetkých záchvevov, prichádzajúcich zhora zo svetlých výšin.

Tak nachádzalo posolstvo Syna Božieho zo Svetla len málo ozveny v ľudských dušiach, znovu tak uzavretých a obmedzených. Vznešeného zvestovateľa Svetla im nepohodlného zavraždili.–

V tej dobe bola tiež indickému veštcovi z pozemského času Abdrushinovho daná príležitosť k náprave jeho vtedajšieho zlyhania. Z milosti sa narodil znovu ako Kašpar, jeden z troch kráľov od Východu, ktorí spoznali hviezdu a vyhládali dieťa. Tým sa mu dostalo možnosti odpykať údel, ktorý si na seba uvalil svojím mlčaním z čias Abdrushinových; pretože poslanie Abdrushinovo je v najužšej súvislosti s úlohou Syna Božieho. Ale tiež tu opäť sklamal aj s obidvomi druhými kráľmi. Nemalo byť ich úlohou, len cestovať do Betlehema a **jedenkrát** priniesť dieťaťu dary a potom opäť zmiznúť. Boli vyvolení a určení, aby v spoznaní Syna Božieho mu **neustále** boli po boku a uľahčovali mu jeho pozemskú púť vo všetkých čisto **pozemských** veciach! Po **celý** jeho pozemský život. Mali ho podporovať **pozemský** svojou mocou a svojím bohatstvom. Len za týmto účelom zrodili sa do svojich pomerov, súc už pred zrodením k tomu určení a potom obdarení milosťou jasnovidecva, aby mohli ľahko splniť to, čo si predtým vyprosili.

Ale sklamali v tom a medzi nimi aj niekdajší veštec po druhýkrát.–

Už vtedy sa dobre nerozumelo vznešenému posolstvu Syna Božieho z Pravdy. Pozdejší duchovní vodcovia ho potom ešte stále viac prekrúcali a poväčšine falošne vykladali, čím sa stratil jeho čistý lesk. Nad všetkým ľudstvom, nad všetkými krajinami sa rozšírilo opäť temno.–

Bez prekážky sa však roztáčal vo stálom vzraste tento otvorený kruh a prinášal tým svet tiež stále bližšie k hodine, kedy v novom príchode vtelenej Božskej vôle musí nevyhnutne nastíť uzavretie tohto kruhu. Koniec sa spojí zo začiatkom. V tom spočíva však rozuzlenie a zúčtovanie všetkého diania! Prináša veľký obrat svetov!

Obrat svetov! Naliehavo nutný, aby svet nebol zahnaný ľudským falošným sebaklamom úplne do skazy. A Abdrushin prišiel znovu na túto Zem, aby uzavrel kruh, rozuzlil všetky duchovné zákony, ktoré sú nesprávnym chcením ľudí zle zamotané a tým aby splnil, čo bolo zasľúbené ako varovanie a výzva už pred tisícimi rokmi:

„Súd!“

Trpezlivo čakal a sledoval na ľudoch pozorne ich falošné pôsobenie. Mnohé z toho zažil sám na sebe. Znovu vzbudzoval nepriateľstvo tam, kde niečo nebolo v súhlase s Božou vôľou a prinášal mier tam, kde bolo správne stanovisko k Božskej vôli. Čakal, až ho dosiahlo volanie od Boha, aby začal.

A nakoľko sa zatiaľ temno votrelo už do všetkého, čo vzniklo ľudskou činnosťou, bolo to pre neho prevažne len utrpením a beznádejným bojom, dokiaľ zostával viazaný a nesmel rozvinúť svoju moc. Vyžarovania v ňom boli husto zahalené, aby neprivodili príliš včas silné dôsledky, ktoré patria k svetovému súdu. Len od hodiny, ktorá prinášala obrat svetov, smeli zvolna a pomaly padať z neho záhaly.

Až do tej doby mohol však hlásať ešte raz slovo Pravdy, neznetvorené, tak, ako ho priniesol už Syn Boží, aby vážne hľadajúci Svetlo, dostali príležitosť k záchrane pri súde, lebo ľudské duše ktoré skutočne a vážne hľadajú Pravdu a túžia po **duchovnom** vzostupe, nielen po svetskej moci, pod zámienkou duchovného hľadania, tie tiež nájdu v tomto Slove Pravdy svoju záchrannú kotvu! Pre všetkých ostatných nie je to však dané. Zostávajú slepí a hluchí, lebo v dôsledku zákona bezpodmienečného zvrätneho pôsobenia nezaslúžili si záchrany. Veď aj v záhrobí po pozemskej smrti sú slepí a hluchí, napriek tomu musia žiť.

Božie slovo Pravdy dal tentoraz ľudstvu opäť pod svojim vtedajším menom Abdrushin. Stalo sa tak preto, aby poukázal na začiatok tohto kruhu diania, ktorý sa musí uzavrieť týmto obratom svetov. Toto platí pre tých, ktorí vo včasnom spoznaní ešte prežijú súd.

Je to poukaz k uľahčeniu neskoršieho prehľadu! Porozumenie pre to príde ľudom až **po** očiste, keď budú vylúčené falošné duše, ktoré vnášajú zmätok a pre všetkých ostatných začne vzostup v obnovenom rozkvetu. –

A zrazu tu bola hodina splnenia zaslúbení pre veľký obrat svetov! Zdanlivo neohlásená, ako tomu bolo vtedy v Egypte. Vedeli o tom len zúčastnení, zatiaľ čo ľudstvo pokojne spalo. Pripravovali sa tým veľké veci a Abdrushin predstúpil po dlhej dobe učenia na zemi ku svojmu poslaniu, ktoré ho predstavuje ľudstvu ako zaslúbeného Syna Človeka, aby sa na ňom ľudstvo súdilo! **Na ňom**; lebo ako už bolo vysvetlené, **On je** súd, sám však nesúdi.–

Aj keď až do obratu svetov bol Abdrushin na zemi silne zdržiavaný hustými obalmi, tak predsa pôsobil už v dobe učenia uvádzajúc do chodu duchovné zákony. Síce slabo a vždy len tam, kde prišiel **osobne** do styku, ale predsa len nezvratne v jednotlivcoch, tak ako v ich dielach. Jedine svojim bytím tým tiež samočinne, ale neosobne trestajúc, alebo odmeňujúc všetko to, čo sa mu pri tom priblížilo! Tomuto živému prírodnému zákonu nebolo možné úplne zabrániť v jeho dôsledkoch. Čo bolo nezdravé a falošné, nemohlo skrz neho zožať správne alebo zdravé; pokrytectvo alebo svätuškársky sebaklam, v ktorom niektorí ľudia tak často žijú, nemohli prirodzene potom očakávať prospech, ale vždy len škodu v neomylnom rozuzlení zvrátnych pôsobení.

Bolo však opäť tiež samozrejmé, že samolúbi ľudia vo veľkom nedostatku svojho sebapoznania nevideli pri tom spravodlivé dôsledky svojho **vlastného** vnútorného života, ale chceli uplatňovať len vonkajšie dianie, ako vychádzajúce od Abdrushina a tak ho osočovali, hanili a podozrievali, čo často muselo sťažovať prvú polovicu jeho pozemskej púte. Ale potom priniesol stvoreniu súd!

Ako kráľ Imanuel vo vesmíre, ako Parsifal prastvoreným a v duchovnej ríši, a konečne ako Syn Človeka v hrubohmotnosti na tejto planéte Zem. Trojdielny v jednom, pôsobiaci súčasne ako božské mystérium. Je to dej, ktorý nemôže byť pochopený vyvinutými ľudskými duchmi, prastvorenia majú však na ňom už podiel, lebo aj oni môžu pôsobiť tu na Zemi, zatiaľ čo súčasne plnia svoju úlohu hore v hrade Grálu.

S obratom svetov spadli z Abdrushina prekážajúce obaly. Dôsledok nadobudol tým netušenú moc, ktorú Abdrushin teraz môže a musí vedome vysielat' smermi, označenými mu Božou vôľou, zničiť všetko nezdravé a tým oslobodiť zdravé od škodlivého tlaku, **ktorý** ho zdržuje a dosiaľ prekážal vo voľnom vzostupe ku Svetlu.

Tak vzkriesi konečne na Zemi vytúžené kráľovstvo Božie, ktoré kedysi bolo zaslúbené spravodlivým ako tisícročná ríša. Bude vynútené nadpozemskou a nadľudskou mocou, danou Vyslancovi Božiemu k splneniu zaslúbení!

A znova dostal indický veštec, pozdejší kráľ Kašpar zo zeme Východu, príležitosť, aby teraz odpykal dvojnásobné zlyhanie. Bolo mu to povolené, ako posledná možnosť spolupôsobenia na poslednom diani, tento raz nie síce pozemsky, ale napriek tomu duchovne.

A odteraz sa splní **každé** zaslúbenie, nezadržateľne a nezmeniteľne, ako to spočíva v určení Božom! Ani jedno z nich nezostane otvorené; lebo kruh sa už začína pozvoľna uzatvárať! A s časťou Abdrushin – Parsifal spája sa od teraz v samotnom pozemskom tele ešte aj jeho Božská časť, takže povstáva teraz v tejto hrubohmotnosti Imanuel, ktorý bol celému ľudstvu zaslúbený už prorokom Izaiášom! Že ľudia sa snažili označovať zaslúbenia Imanuela, Syna Človeka, ako totožné so zaslúbením Ježiša, Syna Božieho, to ukazuje len nedostatočnosť ľudského pochopenia, dokonca i voči najzreteľnejším a jednoznačným popisom biblie. Keď sa už **mohla** urobiť chyba, že na pojem označení Syna Božieho a Syna Človeka sa chcelo pozerat' ako na jedno, pretože sa v tom nikto nevyznal a veriaci boli príliš bojazliví, aby pritom prijali myšlienku na dve osoby, musel by predsa zreteľný poukaz na dve

úplne rozdielne mená v zasľúbeniach priviesť k úsudku, že sa jedná bezvýhradne o dve osoby.
Preto blaho všetkým ľuďom, ktorí ešte v poslednej hodine môžu v sebe prísť k poznaniu!
Amen!

ZÁVEREČNÉ SLOVO.

Abdrushin teraz dokončil svoje Posolstvo ľudstvu.
Po dokončení povstal v ňom teraz
Bohom vyslaný

Syn Človeka

I M A N U E L,

ktorého sám Syn Boží, Ježiš
zasľúbil ľudstvu k súdu i ku spaseniu,
keď už aj starí proroci na neho poukazovali.
Nesie znamenia svojho vysokého poslania:
Živý kríž Pravdy, žiariaci z neho a
božskú holubicu nad ním,
ako ich niesol
Syn Boží.

Ľudstvo, prebuď sa zo spánku svojho ducha!

DESATORO BOŽÍCH PRIKÁZANÍ

Prikázanie prvé: Ja som Pán, tvoj Boh! Nebudeš mať iných bohov okrem mňa!

KTO si dokáže tieto slová správne prečítať, už v nich zaiste uvidí rozsudok nad tými, ktorí nedbajú na toto najvznešenejšie zo všetkých prikázaní. „Nebudeš mať iných Bohov!“

Nejeden si pod týmito slovami predstavuje príliš málo. Príliš si to zjednodušil! Pod modloslužobníkmi si snád' v prvom rade predstavuje len takých ľudí, ktorí kľacia pred radom drevených figúr, z ktorých každá jedna predstavuje určitého boha, myslí možno i na uctievačov diabla a podobných zblúdilcov, na ktorých pomýšľa v najlepšom prípade súciteľne, avšak nemyslí pritom na seba. Pozrite sa pokojne sami na seba a uvážte, či snád' tiež nepatríte k nim!

Jeden má dieťa, ktoré mu je skutočne nadovšetko, pre ktoré by priniesol každú obeť a pre ktoré zabúda na všetko ostatné. Druhý stavia nadovšetko pozemský pôžitok, ani pri najlepšej vôli by napokon nebol schopný kvôli niečomu sa tohto pôžitku vzdať, keby bol postavený pred takú požiadavku, ktorá si vyžaduje dobrovoľné rozhodnutie. Tretí zas miluje peniaze, štvrtý moc, piaty ženu, ďalší pozemské vyznamenania a všetci zase v tomto všetkom napokon len ... seba!

To je modloslužba v pravom zmysle. Pred týmto varuje prvé prikázanie! Zakazuje ju! A beda tomu, kto sa ho nebude pridrižovať do písmena!

Toto prekročenie sa okamžite vypomstí tým, že takýto človek musí navždy zostať pripútaný k zemi, keď prechádza do jemnohmotnej ríše. V skutočnosti sa ale sám pripútal k zemi svojím lipnutím na niečom, čo je na zemi! To ho zdržiava pri ďalšom vzostupe a on stráca čas, ktorý mu bol vymedzený a vystavuje sa nebezpečenstvu, že sa mu nepodarí dostať sa včas z jemnohmotnej ríše a nebude z nej vzkriesený do svetlej ríše slobodných duchov. Bude potom strhnutý do neodvratného rozkladu všetkej hmotnosti, ktorý slúži k očiste pre **jej** vzkriesenie a znovuvytvorenie. To ale znamená pre ľudskú dušu jemnohmotnú a duchovnú smrť všetkého osobného sebauvedomenia a tým aj zničenie jej formy ako i mena naveky!

Pred touto hrôzou má chrániť dodržiavanie prikázania: Ono je tým najvznešenejším prikázáním, pretože zostáva pre človeka najpotrebnejším! Príliš ľahko totiž máva sklon oddávať sa niečomu, čo ho napokon zotročí! To, čo nechá prerásť v náklonnosť, učiní si tým zlatým teľaťom, ktoré stavia na najvyššie miesto ako modlu alebo božstvo vedľa svojho Boha, veľmi často dokonca i **nad** neho!

Je žiaľ príliš veľa „sklonov“, ktoré si človek vytvoril a ktoré si v najväčšej bezstarostnosti privlastňuje! Sklon je záľuba v niečom pozemskom, ako som už uviedol. Je ich prirodzene ešte oveľa viac. Kto si ale privlastní nejaký sklon, ten na ňom „visí“, ako toto slovo správne vyjadruje. Visí tým na hrubohmotnom, keď sa dostane na druhý svet, aby sa ďalej vyvíjal, a nedokáže sa od toho zas ľahko odpútať, je teda brzdený, zdržiavaný! Dá sa to tiež nazvať kliatbou, ktorá ho zaťažuje. Proces je ten istý, akokoľvek sa slovne vyjadrí.

Ak však počas svojho pozemského bytia stavia nadovšetko Boha, a to nie len vo svojich predstavách alebo len slovne, ale v cítení, teda opravdivo a úprimne v hlbokéj láske, ktorá ho púta ako k nejakému sklonu, takže bude skrz túto väzbu rovnakým účinkom okamžite spieť ďalej smerom nahor, akonáhle sa ocitne v záhrobí; lebo úctu a lásku k Bohu si vezme so sebou, ona ho drží a unáša napokon až do jeho blízkosti do raja, do prvotného stvorenia, do

sídla čistých, od všetkých bremien oslobodených duchov, spojenie ktorých vedie len k Božej čistej Pravde.

Dbajte preto prísne na dodržiavanie tohto prikázania. Uchráňte sa tak od **mnohých** nepriaznivých rán osudu, na ktorých odčinenie by vám už nezostalo dosť času!

Prikázanie druhé: Nezneužíješ mena Pána, svojho Boha!

MENO vzbudzuje a sústreďuje v človeku pojem! Kto zhanobí meno a opováži sa ho znehodnotiť, ten tým znehodnocuje aj pojem! Na to pamätajte vždy!

Na toto jasné Pánovo prikázanie sa dbá zo všetkých desiatich prikázaní najmenej, teda sa najčastejšie porušuje. Tisícoraké sú spôsoby tejto neúcty. Aj keď si človek myslí, že mnohé z týchto porušení sú celkom nevinné, sú len bežnými slovnými zvratmi, aj napriek tomu to ostáva porušením tohto prísne stanoveného prikázania! Sú to práve tieto tisícoraké údajne len nevinné nedbanlivosti, ktoré znevažuje posvätné meno Božie, a tým aj pojem Boha, ktorý je s menom vždy úzko spätý, ktoré ho pred ľuďmi, ba dokonca už pred deťmi oberajú o svätosť, špinia jeho nedotknuteľnosť zovšednením, a strhávaním do všeobecného spôsobu rozprávania! Ľudia sa neštítia, že sa pritom dostanú až do zosmiešnenia. Nechcem tu uvádzať ani jedno z mnohých slovných spojení; na to je toto meno príliš vznešené a velebné! Ale každému človeku stačí, ak si len **jeden** deň bude toto všímať a bude zarazený ohromným počtom previnení sa proti druhému prikázaniu ľuďmi oboch pohlaví, veľkými i malými, až po deti, ktoré sú ešte sotva schopné vytvoriť poriadnu vetu. Lebo ako spievali starí, tak cvrlikajú mladí! Z tohto dôvodu býva práve znevažovanie Boha mnohokrát tým prvým, čomu sa mládež naučí v zdanlivo len tak nevinným prekračovaním Božích zákonov!

Zo všetkých previnení je ale účinok tohto najhorší! Je skutočne hrozivo rozšírené medzi celým ľudstvom, nielen medzi kresťanmi, ale aj medzi mohamedánmi, židmi a budhistami, všade počuť to isté do omrzenia! Čo potom môže pre človeka znamenať ešte meno „BOH“! Je znehodnotený a nectí sa ani toľko ako najmenšia z mincí! Horšie ako obnosený kus odevu. A tento človek na zemi, ktorý chce byť ináč tak múdry, považuje to za neškodné a hreší v tom viac než stokrát za deň!

Kde je tu rozvážnosť! Kde čo len najmenší záchvev citu! Aj vy ste voči tomu úplne otupeli, pokojne počúvate, keď je najsvätejší zo všetkých pojmov zašliapovaný do špiny všedného dňa! Ale nemýľte sa! Konto viny každého jedného, kto zhrešil, je tým na onom svete bez milosti zaťažené! A nie je tak ľahké, práve toto odpýkať, pretože prináša ďalekosiahle zlé následky, ktoré sa musia vypomstiť až do tretieho a štvrtého kolena, ak sa v tomto pokolení nenájde človek, ktorý príde k poznaniu a učiní prietrž tomuto zlému vyčíňaniu.

Pokúste sa preto voči tomuto hanebnému zvyku vo vám blízkych kruhoch bojovať. Predovšetkým ale prestrihnite najskôr svoje vlastné nitky karmy prostredníctvom energie, ktorá vo vás ešte ostala, aby sa vaše konto viny nestávalo väčším, než už je. Nečakajte ľahké vykúpenie len preto, že ste si doposiaľ nemysleli pritom nič zlého! Škoda vznikla taká istá! A prehrešenie sa proti prikázaniu zostáva! Veď ste ho presne poznali. Ak ste sa poriadne nesnažili ujasniť si jeho dosah, je to **vaša** vina! Nemôže vám byť preto ani nič odpočítané! Počúvajte a konajte tak, aby ste už na zemi boli schopní mnohé splatiť.

Strašidelné je ináč bahno, ktoré vás očakáva, keď prídete na onen svet, a ktoré vás bude brzdiť na ceste ku vzostupu.

Avšak nielen samotný, jednotliviec, ale aj úrady sa po celé stáročia stavali na odpor voči tomuto prikázaniu i proti slovu Božiemu tým, že si vynucovali od ľudí prísahu, nútili ich k porušovaniu a hrozili pozemským trestom, ak požiadavku nespĺnili. Ale záhrobný trest je však oveľa ťažší a dopadne na všetkých tých, ktorí žiadali prísahu, nie na tých, ktorí pod nátlakom museli prisahať. Aj Kristus povedal raz výslovne: „Nech vaša reč je Áno alebo Nie; lebo čo nad to je, od zlého je!“

A úrady mali predsa moc, aby tomuto Áno alebo Nie pridali v rozhodujúcej miere na váhe tým, že pri klamstve pred súdom trestali rovnako ako za krivú výpoveď! Tým sa im podarilo povýšiť hodnotu slov pred súdom na taký stupeň, aký pre rozsudok potrebovali. Nebolo preto potrebné donútením viesť ľudí k porušovaniu Božieho prikázania! Za to sa im dostane rozsudku v záhrobí. Ostrejšieho a prísnejšieho vo zvratnom pôsobení, než si kedy posmešne predstavovali. Pred tým niet uniknutia!

Ešte horšie si ale počínali cirkvi a ich zástupcovia, ktorí dovoľávajú sa Boha vystavovali bližných najhoršiemu mučeniu, a za dovoľávania sa Boha ich upaľovali, ak už predtým nepodľahli mukám. Všetkým dobre známy a svojou ukrutnosťou povestný rímsky cisár Nero nebol pri mučení kresťanov tak zlý, a odsúdenia hodný ako katolícka cirkev so svojimi ohromnými registrami hriechov voči zákonom Božím! Po prvé ani zd'aleka toľko nevraždil a nemučil a po druhé nie za takých pokryteckých dovoľávaní sa Boha, ktoré musia v tejto podobe platiť k najväčšiemu rúhaniu sa voči Bohu, akého sa človek môže dopustiť!

Nič nepomôže, ak tie isté cirkvi dnes odsudzujú to, čo vtedy žiaľ až príliš dlho páchali; veď od toho neupustili dobrovoľne!

Ani dnes to nie je oveľa iné pri vzájomnom, len tichšom nepriateľstve, ale v inej, modernejšej forme! Aj tu sa časom zmenila len **forma**, nie živé jadro! A pred Božím súdom platí len samotné toto jadro, ktoré sa tak rado skrýva, nikdy nie vonkajšia forma!

A táto terajšia, len zdanlivo nevinná forma, sa zrodila z tej istej nevýslovnej pýchy ducha zástupcov **všetkých** cirkví, ako predtým. A kde nie je zatrateniahodná pýcha, nájde sa prázdna márnomyseľnosť opierajúca sa o pozemskú moc cirkvi. Tieto necnosti vytvárajú dosť často neodôvodniteľné nepriateľstvá, ktoré sú ešte popretkávané pozemskou vypočítavosťou, rátajúcou s rozšírením vplyvu, ak nie dokonca túžbou po veľkom politickom význame.

A všetko toto s menom „Boh“ na perách, že by som chcel ešte raz vykriknúť ako Syn Boží: „Svojím chovaním premenili ste domy Otca môjho, ktoré **vám** mali slúžiť ku cti, v peleš lotrovskú! Označujete sa za služobníkov slova Božieho, avšak stali ste sa služobníkmi vašej pýchy!“

Každý katolík si namýšľa, že je oveľa lepším pred Bohom ako protestant bez toho, aby mal na to dôvod, každý protestant si ale namýšľa, že je znalejším, pokrokovejším a **tým** svojmu Bohu bližším ako katolík! A to sú všetko tí, ktorí tvrdia, že sú nasledovateľmi Krista, že sa vzdelávajú podľa jeho slova.

Nerozumné sú obe strany, ktoré sa opierajú o niečo, čo pred vôľou Božou vôbec neplatí! Práve títo všetci sa oveľa viac prehrešujú voči druhému prikázaniu Božiemu než prívrženci ostatných náboženstiev; pretože nezneuctujú meno Božie len slovami, ale i skutkom, spôsobom, akým žijú, dokonca i svojou takzvanou bohoslužbou. Každému, kto premýšľa a dobre pozoruje, dávajú len odstrašujúci príklad bezobsažných foriem, prázdneho myslenia. Práve v bezhraničnej domýšľavosti nahovárajúce sebe i okoliu, že na rozdiel od inoverných už majú zaistené miesto v nebi, najviac zhanobujú pojem Boha! Vonkajšia stránka cirkevných zvykov, krst a mnohé iné, to neznamená nič! Len samotný vnútorný človek sa musí postaviť pred súd! Pamätajte na to, vy pyšní, ktorým už bolo zvestované, že v deň súdu budú na seba domýšľaví hrdo tiahnuť s vlajkami, prepychovými rúchami, aby radostne prijali odmenu. Nikdy však nedosiahnu ríšu ducha pri nohách trónu Božieho, pretože odmenu, ktorá im patrí,

dostanú skôr, než tam dôjdu. Ľadový závan ich odveje ako plevy, ktoré sú bez hodnoty; lebo im chýba čistá pokora **v sebe** a ozajstná láska k blížnemu!

Sú svojim spôsobom najhoršími zneužívateľmi mena „Boh“, tými najhoršími porušovateľmi druhého prikázania!

Všetci títo slúžia Luciferovi, nie Bohu! A vysmieávajú sa tým všetkým Božím prikázaniam! Od prvého až po posledné! Najmä však tomuto druhému, ktorého porušenie je najčernejším pošpinením pojmu Boha v mene!

Chráňte sa naďalej ľahkovážne prestúpiť toto prikázanie! Dbajte odteraz prísne na seba a vaše okolie! Pomyslite, ak sa verne pridriavate deviatich prikázaní, a nedbáte na toto jedno, ste napokon **predsa** len stratení! Ak je prikázanie dané Bohom, už v tom je dôkaz toho, že nesmie byť zľahčované, že musí byť nevyhnutne splnené! Ináč by vám nikdy nebolo dané.

Nepokúšajte sa modliť, ak nie ste schopní spoluzachvievať sa celou dušou v slovách, a chráňte sa toho, aby ste sa svojmu Bohu predstavili ako bezmyšlienkovití táraji; lebo by ste sa pred ním previnili zo zneužitia mena Božieho. Dobre si premyslite, kým ho o niečo poprosíte, či je to súrne potrebné! Nezamotávajú sa do formálnych modlitieb, ktorých rapkanie v určitú dobu sa stalo nešvárom vo **všetkých** cirkevných úkonoch. Je to nielen zneváženie mena Božieho, ale aj rúhanie sa!

V radosti i strasti znamená vrúcne cítenie bez slov oveľa viac, než tisíc slovných modlitieb, aj ak toto cítenie trvá len zlomok okamihu. Lebo takéto cítenie je potom vždy pravé a nie je pokrytectvom! Preto tiež nikdy nie je znevážením pojmu Boh. Je to **posvätný** okamih, keď sa ľudský duch chce prosiac alebo ďakujúc vrhnúť pred stupne trónu Božieho! Toto sa nikdy nesmie stať drkotaním zo zvyku! Ani v ústach u služobníkov cirkví!

Človek, ktorý je schopný používať meno Boh pri všetkých možných i nemožných príležitostiach dňa, nikdy nemal ani potuchy o pojme Boha! Je to zviera a nie človek! Lebo ako ľudský duch **musí** mať schopnosť vyciťovať v sebe tušenie Boha, aj keby to bolo len raz za jeho pozemského života! Ale samotný tento jeden raz by postačil na to, aby mu vzalo akúkoľvek chuť k ľahkovážnemu prestúpeniu druhého prikázania! Večne potom bude nosiť v sebe potrebu vysloviť meno „Boh“ len na kolenách, len s najväčšou čistotou svojho celého vnútra!

Kto to nemá, je ďaleko vzdialený od toho, aby bol hodný čo i len slova Božieho, tým menej toho, aby vošiel do kráľovstva Božieho! Vychutnávať jeho oblažujúcu blízkosť! Z tohto dôvodu je tiež zakázané vytvárať **obraz** Boha Otca podľa predstáv ľudí! Každý pokus musí viesť k žalostnému zmenšeniu, keďže ani ľudský duch ani ľudská ruka nie sú schopné, aby vizionársky vzhliadli a potom v obraze pozemsky zachytili čo i len najmenšiu čiastočku skutočnosti! Najväčšie takéto umelecké dielo by znamenalo len hlboké zneváženie. Oko samotné naznačuje svojím nevysloviteľným žiarením všetko.— **Tak** vznešená je pre vás nepochopiteľná veľkosť, ktorú zahrňate v slove „BOH“ a ktorú sa opovažujete v ľahkovážnej trúfalosti používať často ako najbežnejšiu zo všetkých prázdnych a bezmyšlienkovitých fráz! Budete skladať účty z tohto vášho konania!

Prikázanie tretie: Deň sviatočný máš svätit'!

KTO si dá tú námahu, aby prikázanie precítil. Ak sa pozriete na deti, na dospelých, ako ľahkovážne zvyknú zaobchádzať s prikázaniami svojho Boha, tak každého vážne zmýšľajúceho človeka by sa mohla, ba musela zmocniť hrôza. Prikázania sa v škole učia a preberajú povrchno. Človek je rád, keď si osvojil doslovné znenie a že ich dokáže opakovať, pokiaľ má obavu, že by sa ho na to mohli pýtať. Keď potom vyjde zo školy a vstúpi do praktického života, zabudne sa čoskoro i na toto znenie a tým aj na zmysel. To je najlepší dôkaz toho, že ho v skutočnosti vôbec nezaujímalo, čo jeho Pán a Boh od neho vyžaduje. Ale On ani tým nič **nevyžaduje**, ale s láskou **dáva** všetkým ľuďom, čo nutne potrebujú! Zo Svetla bolo totiž pozorované, ako veľmi ľudia zblúdili. Tak im Boh ako vychovávateľ verne ukázal cestu, ktorá ich dovedie k večnému bytiu vo svetlej ríši ducha, teda k ich šťastiu. Zatiaľ čo jej nesledovanie musí viesť k nešťastiu ľudí a skaze! Práve preto vlastne nie je správne, ak sa hovorí o **prikázaniach**. Sú to skôr dobre mienené rady, ukázanie pravej cesty hmotnosťou, ktorú poznať si priali ľudskí duchovia sami. Ale ani táto čo i pekná myšlienka nemá na človeka žiaden účinok. Príliš sa doslova zadebnil vo svojich vlastných myšlienkových pochodoch a nechce nič viac vidieť alebo počuť okrem toho, čo si sám vybudoval v podobe názorov, ktoré mu umožnili pozliepať jeho malé pozemské vedomosti. Nepocituje, ako ho hmotnosť unáša ďalej, stále ďalej až po hranicu, kde bude pred ním naposledy stáť buď - alebo, ako **to** rozhodnutie, ktoré teraz ostane rozhodujúce pre celé jeho bytie, po ktorom bude musieť ísť až na koniec svojej takto zvolenej cesty bez toho, aby sa mohol z nej ešte raz vrátiť späť. Aj keď napokon dospeje k spoznaniu. Potom už bude príliš neskoro a prispeje to len k tomu, že sa zvýšia jeho muky.

Aby tu pomohol, a napriek zblúdeniu človek ešte **včas** mohol dospieť k poznaniu, dal Boh ľuďom **tretie** prikázanie, radu, aby svätili deň sviatočný! Plnením tohto prikázania by sa v každom človeku bola v priebehu doby už postupne zrodila túžba spieť ku Svetlu a spolu s túžbou by sa napokon bola ukázala aj cesta, ktorá by ho bola vyniesla nahor k naplneniu svojich želaní, ktoré neustále mocnejú a zhutnievajú sa do modlitby. Potom by bol dnes stál pri obrate svetov človek **inak** než teraz! Preduchovnený, **zrelý** pre **rišu**, ktorá musí teraz prísť.

Tak teda **vy**, počúvajte a konajte, nech naplnenie prikázania pripraví vašu cestu. Deň sviatočný máš svätit'! **Ty!** Slová vyjadrujú celkom zreteľne, že **ty** máš dať posvätenie dňu sviatočnému, musíš ho **pre seba** učiniť **posvätným!** Sviatočný deň je sviatočná chvíľa, keď odpočívaš po práci, ktorú ti ukladá tvoja púť po zemi. Sviatočnej chvíli, dňu odpočinku však nedávaš posvätenie, ak chceš pritom pestovať len svoje telo. Ani vtedy nie, keď hľadáš rozptýlenie pri hre, pijatike alebo tanci.

Sviatočná chvíľa ťa má priviesť k tomu, aby si sa v pokoji pohlúžil do svojho myslenia a cítenia, prehliadal svoj doterajší pozemský život, najmä však vždy na uplynulé pracovné dni **posledného** týždňa a aby si z toho vyvodil užitočné uplatnenie pre svoju budúcnosť. Šesť dní možno vždy sprehľadniť, čo trvá dlhšie, ľahko sa zabúda. Môže sa pri tom stať, že sa tvoje cítenie pomaly začne vznášať vyššie a ty sa staneš hľadačom pravdy. Až keď sa staneš skutočným hľadačom, bude ti ukázaná i cesta. A tak ako tu na zemi putuješ novou, pre teba doposiaľ neznámou cestou len opatrne, skúmavo, tak by si aj na nových duchovných cestách, ktoré sa ti otvoria, mal starostlivo klásť krok za krokom, aby si si vždy udržal pevnú pôdu pod nohami. Skákať nesmieš, pretože potom je nebezpečenstvo pádu väčšie.

Takýmto zmýšľaním a cítením vo sviatočnej chvíli tvojho pozemského bytia nikdy nič nestratíš, ale len získaš.

Chodením do kostola nikto nesväti sviatočnú chvíľu, ak potom súčasne nechce v čase odpočinku porozmýšľať o tom, čo tam počul, aby to správne do seba pojal a tým žil. Kňaz ti

tvoj deň nemôže posvätiť, ak to ty nespravíš sám od seba. Zváž si vždy nanovo, či vlastný zmysel slova Božieho je vždy v úplnom súlade s tvojím konaním. **Takýmto** spôsobom potom posvätiš sviatočný deň; lebo získal pokojným pohrúžením **ten** obsah, pre účel ktorého bol určený. Každý jeden sviatočný deň sa tak stane míľnikom na tvojej ceste a prepožičia dňom tvojej hrubohmotnej činnosti spätne aj **tú** hodnotu, ktorú by mali mať na dozretie tvojej duše. Neboli potom prežitú zbytočne a ty sa neustále dostávaš vpred. Svätiteľ neznamena premárniť. Ak toto premeškáš, premeškáš svoj čas, ktorý ti bol poskytnutý na zretie, a po obrate svetov, ktorý vás teraz pomaly svojimi lúčmi obopína, je daná už len krátka doba na dohnanie zameškaného, za predpokladu, že vynaložíte pritom celú svoju silu, ktorá vám ostala.

Sväťte preto deň sviatočný! Či je to vo vašom dome alebo lepšie v prírode, ktorá vám napomôže k tomu, aby ste boli v zmysľaní i cítení bdelí! Naplňte tým prikázanie Pána. Je to **vám** na úžitok!

Prikázanie štvrté: Cti otca i matku!

TOTO prikázanie dal kedysi Boh ľudstvu prostredníctvom Mojžiša. Ale ono vyvolalo nevýslovné duševné boje. Aj nejedno dieťa, i nejednen dospelý ťažko zápasil, aby tým najhrubším spôsobom neporušili práve toto prikázanie. Ako môže dieťa ctiť otca, ktorý sa znižuje na opilca, alebo matku, ktorá svojou náladovosťou, svojou neskrotnou povahou a nedostatkom sebavýchovy a mnohým iným strpčuje hodiny otcovi i celému domu a úplne znemožňuje, aby zavládla pokojná nálada! Môže dieťa ctiť rodičov, keď počuje, ako si navzájom hrubo nadávajú, klamú sa, alebo sa dokonca bijú? Nejedna manželská scéna spôsobila deťom z prikázania často muky, učinila plnenie nemožným. Bolo by to napokon predsa len pokrytectvo, keby dieťa chcelo tvrdiť, že ctí matku ešte aj vtedy, keď sa táto správa voči cudzím oveľa vľúdnejšie než voči vlastnému mužovi, otcovi dieťaťa. Ak u nej pobadá sklon k povrchnosti, uvidí ako v tej najsmiešnejšej márnivosti klesá, stávajúc sa bez vlastnej vôle otrokyňou každej módnjej hlúposti, ktorú často nie je možné viac zlúčiť s pojmom vážneho, vznešeného materstva, čo ubera všetku krásu a vznešenosť materskej dôstojnosti! Na základe čoho má potom dieťa ešte nájsť dobrovoľnú úctu k matke? Čo všetko skrýva toto jedno slovo: „matka!“ Čo však aj vyžaduje. Dieťa, ktoré ešte nie je otrávené, **musí** podvedome v sebe vyciťovať, že človek zrelého, vážneho ducha sa nikdy neodhodlá k tomu, aby svoje hrubohmotné telo obnažoval len kvôli móde. Ako potom môže matka ostať pre dieťa posvätnou! Prirodzené uctievanie impulzívne poklesne do prázdnej formy povinnosti zo zvyku, alebo v závislosti od výchovy do samozremej spoločenskej zdvorilosti, teda do pokrytectva, ktorému chýba akýkoľvek vysoký vzlet duše. Práve **ten** vysoký vzlet, skrývajúci v sebe vrúcny život, ktorý je pre dieťa nepostrádateľný a ktorý ho pri dospievaní a vstupe do života sprevádza ako bezpečný štít, chráni pri pokušeniach všetkého druhu a ktorý mu vnútorne ostáva pevným útočiskom, ak sa niekedy dostane do nejakých pochybností. Až do vysokého veku! Slovo „otec“ alebo „matka“ malo by vo všetkých dobách vzbudiť vrelý, úprimný cit, v ktorom sa vynorí pred dušou obraz plný čistoty a **dôstojnosti**, aby varoval alebo súhlasil ako hviezda udávajúca smer v celom pozemskom živote!

A o aký poklad je každé dieťa pripravené, ak **nemôže** ctiť svojho otca alebo svoju matku z celej duše!

Avšak tieto muky duše vyvoláva zas len ľuďmi nesprávne ponímanie prikázania. Nesprávny bol doterajší názor, ktorý ohraničoval zmysel a robil ho jednostranným, veď predsa nič nemôže byť jednostranné, čo Boh zoslal. Ešte nesprávnejšie ale bolo, že sa toto prikázanie znetvorilo tým, že malo byť vylepšené podľa ľudského uváženia, presnejšie sformulované dodatkom: Cti otca **svojho** a matku **svoju!** Tým sa to stalo osobným. To muselo viesť k omylom; pretože prikázanie znie vo svojej pravej forme len: „Cti otca a matku!“

Nemyslia sa teda jednotlivé, určité osoby, ktorých **druh** nie je možné **vopred** stanoviť a predpokladať. Niečo tak nezmyselné sa nikdy nevyskytne v zákonoch Božích. Boh v žiadnom prípade nepožaduje ctiť niečo, čo si tiež bezvýhradne nezaslúži, aby bolo uctievané!

Toto prikázanie naopak zahŕňa namiesto osobnosti **pojmem** otcovstva a materstva. Neobracia sa teda najskôr k deťom, ale na samotných **rodičov**, od **týchto** požaduje, aby si ctili otcovstvo a materstvo! Prikázanie ukladá rodičom bezpodmienečne povinnosti, aby si vždy boli úplne vedomí svojej veľkej úlohy a aby tým stále mali pred očami aj zodpovednosť, ktorá v tom spočíva.

Na onom svete a vo Svetle sa nežije slovami, ale v pojmoch.

Z tohto dôvodu sa stáva, že pri opakovaní v slove ľahko dôjde k obmedzeniu týchto pojmov, ako je to viditeľné v tomto prípade. Ale beda tým, ktorí nedbali na toto prikázanie, ktorí sa neusilovali o jeho spoznanie v pravom zmysle. Nie je ospravedlnením, že dosiaľ bolo mnohonásobne len nesprávne vykladané a nesprávne precítené. Dôsledky nedodržania prikázania sa prejavili už pri splodení a vstúpení duše. Úplne ináč by bolo na tejto zemi, keby ľudia boli pochopili a naplnili toto ďalekosiahle prikázanie. Úplne iné duše sa potom mohli dostať ku vteleniu, ktoré by nepripustili úpadok mravnosti a morálky takého stupňa, aký je dnes! Pozrite sa len na vraždenie, pozrite sa na zhýralé tance, pozrite sa na orgie, ku ktorým chce dnes všetko stúpať. Podobné ako vyvrcholenie triumfu dusivých prúdov temna. A pozrite sa na nepochopiteľnú ľahostajnosť, s ktorou sa prijíma a dokonca podporuje úpadok ako niečo správne, niečo, čo tu už vždy dokonca bolo.

Kde je človek, usilujúci sa správne poznať vôľu Božiu, ktorý sa snaží vzletne pochopiť nekonečnú veľkosť, namiesto toho, aby vždy znova a znova túto veľkú vôľu svojvoľne vtlačal do biednej obmedzenosti pozemského mozgu, z ktorého spravil chrám rozumu. Sám si tým klopí pohľad k zemi ako otrok idúci v reťaziach, namiesto toho, aby ho rozšírený od radosti pozdvihol nahor, a uzrel tak lúč poznania.

Vari nevidíte, ako biedne sa ukazujete v **každom** ponímaní všetkého, čo k vám prichádza zo Svetla! Či sú to už prikázania, prísľuby, poslanstvo Krista alebo i celé stvorenie! Nič nechcete vidieť, nič poznať! Veď sa ani vôbec nesnažíte ničomu **skutočne** porozumieť! Neberiete to tak, ako to je, ale krčovite sa snažíte vždy znova a znova všetko preformovať do nízkych názorov, ktorým sa oddávate po tisícročia. Oslobodte sa teda konečne od týchto tradícií. Silu k tomu máte predsa k dispozícii v každom okamihu a bez toho, aby ste museli prinášať obeť. Ale vy to musíte odhodiť **razom, jediným** aktom vôle! Bez toho, aby ste pohrávajúc sa s myšlienkou niečo z toho si ponechali. Len čo sa pokúsíte hľadať **prechod**, nikdy sa neoslobodíte od doterajšieho, ale vždy vás to pevne stiahne naspäť. Ľahké to pre vás bude len vtedy, ak **jedným** rezom oddelíte všetko staré a tým bez starej príťažky predstúpíte pred nové. Len potom sa vám otvorí brána, inak ostane zatvorená. A to potrebuje skutočne len vážne chcenie. Stane sa to v okamihu. Presne ako prebudenie sa zo spánku. Ak sa pritom nezodvihnete hneď zo svojho lôžka, opäť sa unavíte a radosť pre novú dennú prácu oslabne, ak sa dokonca celkom nestará.

Cti otca i matku! To nech sa vám stane svätým prikázaním. Prineste úctu otcovstvu a materstvu! Ktože dnes ešte vie, aká veľká dôstojnosť v tom spočíva. A aká moc k zušľachteniu ľudstva! V tom by mali mať jasno ľudia, ktorí sa spájajú tu na zemi, potom

bude každé manželstvo skutočne manželstvom, zakotvené v duchovnom! A všetci otcovia, matky budú **hodní úcty** podľa zákonov Božích!

Pre deti ale bude toto prikázanie prostredníctvom ich rodičov sväté a živé. Nebudú môcť vôbec inak než z duše ctiť otca i matku, jedno, ako budú tieto deti sami uspôsobené. Budú k tomu nútené už skutočnosťou vyplývajúcou z druhu rodičov. A beda potom **tým** deťom, ktoré prikázanie nebudú plniť úplne. Doľahla by na ne ťažká karma; pretože dôvod k tomu by potom bol tiež úplne daný. Ale splnenie sa stane vo zvratnom pôsobení čoskoro samozrejmosťou, radosťou a potrebou! Chodte preto a dbajte na prikázania Božie vážnejšie ako doposiaľ! To znamená, dodržiavajte a plňte ich, aby ste boli šťastní! –

Prikázanie piate: Nezabiješ!

BI SA do prs, ó, človeče, a vychvaľuj sa, že nie si vrahom! Veď zabíjať znamená vraždiť a podľa tvojho presvedčenia si prikázanie Pánovo nikdy neprekročil. Hrdo môžeš predstúpiť pred neho a bez bázne a hany môžeš plný nádeje očakávať otvorenie práve tejto strany tvojej knihy života.

Zamyslel si sa však pritom už nad tým, že pre teba existuje aj pojem **ubíjať**, a že **ubíť** znamená to isté čo zabiť?

Nie je v tom žiaden rozdiel. Len ty ho robíš svojím spôsobom vyjadrovania, svojou rečou, lebo v prikázaní sa nehovorí jednostranne: Nezabiješ hrubohmotný pozemský život! Ale jasne a stručne: Nezabiješ!

Istý otec mal napríklad syna. Otca hnala malicherná pozemská ctižiadosť, že syn musí ísť za každú cenu študovať. V synovi sa ale skrývali vlohy, ktoré ho hnali robiť niečo iné, pričom mu štúdium vôbec nemohlo prospieť. Bolo preto celkom prirodzené, že syn nepociťoval žiadnu chuť do tohto nanúteného štúdia a nebol ani schopný naň s radosťou vynakladať silu. Syn poslušne podával výkony. Na úkor zdravia sa usiloval splniť otcovu vôľu. Keďže to bolo proti synovej prirodzenosti, proti vloham, ktoré mal v sebe, bolo úplne samozrejmé, že telo tým trpelo. Nechcem ďalej rozvádzať tento prípad, ktorý sa v pozemskom bytí tak mnohonásobne opakuje, že by to išlo až do státisícov, ba ešte viac. Nemožno ale poprieť, že u tohto syna sa otec svojou ctižiadosťou alebo neústupčivosťou snažil ubíť niečo, čo bolo synovi dané na zem k rozvoju! V mnohých prípadoch sa to skutočne i podarí ubíť, pretože vývoj v pozdejšom čase je už sotva možný, lebo tá rozhodujúca zdravá sila bola zlomená v najlepšom čase, bola ľahkovážne premrhaná na veci, ktoré boli chlapcovej povahy cudzie.

Tým sa otec ťažko previnil proti prikázaniu: Nezabiješ! Úplne odhliadnuc od toho, že svojim konaním pripravil ľudí o niečo, čo im prostredníctvom chlapca mohlo byť na prospech! Musí však zväziť, že chlapec síce je duchovne spriaznený s ním alebo s matkou, alebo že by mohol byť, napriek tomu však ostáva pred Stvoriteľom vlastnou osobnosťou, ktorá je **povinnou** rozvíjať tie vlohy, ktoré on dostal pri ceste na zem, pre svoje vlastné dobro.

Možno, že milosť Božia poskytla dokonca chlapcovi možnosť zbaviť sa ťažkej karmy tým, že mal vynájsť niečo, čo by v istom zmysle prinieslo ľudstvu veľký úžitok!

Ťažko doľahne táto vina, že mu bránili, najmä na otca alebo matku, ktorí nadsadili svoje nízke pozemské názory nad veľké nitky osudu, a tým zneužili svoju rodičovskú moc.

Nie je tomu inak ani vtedy, keď sú rodičia schopní v prípade manželstva svojich detí nechať sa ovládnuť malichernou pozemskou vypočítavosťou svojho rozumu. Ako často sa

tým bezohľadne udusí najušľachtilejší cit ich dieťaťa, čím síce zabezpečia dieťaťu pozemskú bezstarostnosť, s ňou ale aj nešťastie duše, ktoré bude pre bytie dieťaťa ďalekosiahlejšie než všetky peniaze a pozemský majetok.

Prirodzene nie všetkým snom a želaniam dieťaťa sa majú rodičia podvoliť. To by neznamenal splnenie ich rodičovskej povinnosti. Žiada sa tu ale vážna skúška, ktorá nikdy nesmie byť pozemsky jednostranná! Ale práve túto skúšku uplatňujú **nezištne** rodičia zriedkavo, alebo vôbec nie. Sú tisícovaké takéto prípady. Nie je potrebné, aby som o tom viac hovoril. Sami o tom porozmýšľajte, aby ste sa neprehrešili proti tomuto závažnému slovu Božiemu v prikázaní! Otvoria sa vám tým netušené cesty!

Avšak aj dieťa môže zmariť nádeje rodičov, ktoré sú oprávnené! Ak nerozvíja v sebe vlohy, ako je potrebné, aby tým dosiahlo niečo veľké, keď rodičia mu vyšli v ústrety tým, že ho nechali zvoliť si cestu, ktorú si vyprosilo. Aj vtedy dochádza k umlteniu ušľachtilých citov u jeho rodičov a ono tým prikázanie hrubým spôsobom porušilo!

Aj keď človek nejako sklame pravé priateľstvo alebo dôveru, ktorú mu niekto venuje. Tým zabíja a zraňuje v tom druhom niečo, čo skutočne skrýva život! Je to previnenie proti slovu Božiemu: Nezbiješ! Prinesie mu to zlý osud, ktorý bude musieť znášať.

Vidíte, že všetky prikázania sú len tými najlepšimi priateľmi pre ľudí, aby ich verne chránili pred zlom a utrpením! Preto ich milujte a vážte si ich ako poklad, ktorého ochraňovanie vám prinesie len radosť!—

Prikázanie šieste: Nenarušíš manželstvo!

UŽ TO, že existuje prikázanie, ktoré znie: „Nebaž po žene svojho blížneho!“ Ukazuje, ako málo sa týmto šiestym prikázaním mieni to, čo o tom určuje pozemský zákon.

„Nenarušíš manželskú vernosť“ môže tiež znieť: „Nenarušíš manželský mier!“ Pod mierom sa prirodzene rozumie i harmónia. To zároveň stanovuje, **aké** vôbec má byť manželstvo; pretože tam, kde niet čo rozbiť alebo narušiť, nemá žiadnu platnosť ani prikázanie, ktoré sa neriadi pozemským ponímaním a ustanoveniami, ale podľa vôle Božej.

Manželstvo je teda len tam, kde vládne harmónia a mier ako niečo samozrejmé. Kde sa snaží žiť vždy len pre toho druhého a činiť mu radosť. Jednostrannosť a tak zvädzajúca, ubíjajúca nuda je od samého počiatku a navždy vylúčená, rovnako tak nebezpečie v sebe skrývajúca túžba po rozptýlení alebo domýšľavosť o neporozumení! Vražedné to nástroje každého šťastia! Práve takéto zlá vôbec ani **nemôžu** nastať v pravom manželstve, kde jeden skutočne žije pre druhého, pretože snaha byť nepochopeným a tiež túžba po rozptýlení sú len dôsledky zjavného sebeckta, ktoré chce žiť len samo pre seba, nie pre toho druhého!

Pri ozajstnej duševnej láske je ale vzájomné radostné dávanie sa niečím celkom samozrejším, a v tom je i ukračovanie jednej strany vo zvratnom pôsobení úplne vylúčené. Za predpokladu, že i stupeň vzdelania spájajúcich sa, nevykazuje príliš veľkú priepasť!

To je podmienka, ktorú vyžaduje zákon prítlačivosti rovnakých druhov vo veľkom vesmíre, ktorá musí byť splnená, ak má byť šťastie úplné.

Kde ale nenájdeme mier, nenájdeme harmóniu, nezaslúži si manželstvo, aby bolo označované ako manželstvo; pretože potom ním ani nie je, je to len pozemské spoločenstvo,

ktoré ako také ani pred Bohom nemá žiadnej hodnoty a nemôže preto ani priniesť požehnanie v **tom** zmysle, aké sa očakáva v skutočnom manželstve.

V šiestom prikázaní je teda prísny predpokladom skutočné manželstvo podľa vôle Božej! Iné chránené nie je. Lenže beda tomu, kto sa opováži akýmkoľvek spôsobom narušiť **pravé** manželstvo! Lebo triumf, o ktorom sa nazdáva, že by ho mohol mať na zemi, ho v jemnomotnosti očakáva v úplne inej podobe! Plný zdesenia by najradšej pred ňou ušiel, keď bude musieť vstúpiť do ríše, kde ho očakáva.

Porušenie manželstva v najširšom zmysle je dokonca už to, keď sa niekto pokúša rozdeliť dvoch z duše sa milujúcich, ako to robia rodičia, keď tá či oná pozemská okolnosť nezodpovedá ich želaniu!

A beda tiež tej žene, beda tomu mužovi, či sú už mladí alebo starí, ktorí zo závidi alebo flirtu vedome vnesú rozpor, alebo dokonca zapríčinia rozchod takéhoto páru! Čistá láska medzi dvomi ľuďmi má byť posvätná pre každého, má v ňom vyvolať úctu a rešpekt, nie však žiadostivosť! Pretože je pod ochranou vôle Božej!

Ak narastá pocit takejto nečistej žiadostivosti, nech sa človek obráti a jasným okom rozhliadne po **tých** ľuďoch, ktorí sa citovo ešte na nikoho neupli.

Ak bude hľadať s vážnosťou a trpezlivo, tak určite nájde človeka, ktorý sa k nemu hodí tak, ako to chcel Boh a s ktorým potom bude aj šťastný bez toho, aby musel na seba uvaliť vinu, ktorá nikdy nemôže priniesť a zaručiť šťastie!

Veľkou chybou týchto ľudí však často býva len to, že sa snažia ísť za spočiatku slabým naliehaním pocitov, že ho v sebe násilne udržujú, živia vyumelkovaným fantazírovaním, až kým ich silnejúc nenaplní a trýznivo nedoženie i k hriechu! Tisíce ľudských duchov by sa nemuselo strácať, keby chceli dbať na **začiatok**. Tento začiatok, ak nebol vytvorený vypočítavosťou rozumu, nevznikol len z flirtu a je nehodný človeka, ktorý má zas pôvod v skazených zvykoch pozemského rodinného a prevažne spoločenského života! Práve tieto sú často výslovne svadobnými trhmi, nie o nič čistejšími, než otvorený obchod s otrokmi v oriente! V tom spočíva semenište zárodokov cudzoložstva.

Vy, rodičia, chráňte sa, aby ste sa neprevinili voči deťom rozbitím manželstva z rozumovej vypočítavosti! Nespočetne mnohí sú už do toho zamotaní! Budú potrebovať veľa, úsilia aby sa z toho opäť vymanili! Vy, deti, buďte opatrné, aby ste sa ani náhodou nestali narušiteľmi mieru medzi vašimi rodičmi, inak sa aj vy prevínite rozbitím manželstva! Dobré si to rozmyslite. Inak si znepriatelíte svojho Boha a niet takého nepriateľa, ktorý by nemusel v nevýslovných mukách napokon prepadnúť skaze bez toho, že by Boh čo i len prstom preň pohlol! Mier a harmóniu medzi dvoma ľuďmi nesmieš nikdy narušiť.

To si vštep, aby si to mal neustále pred zrakom svojej duše. –

Prikázanie siedme: Nepokradneš!

ZA JEDNÉHO z najviac opovrhnutiahodných tvorov je považovaný zlodej. Zlodejom je každý, ktorý druhému vezme niečo z jeho vlastníctva bez jeho vedomia!

V tom je vysvetlenie. Aby človek správne mohol dodržiavať toto prikázanie, nepotrebuje nič viac, len vždy jasne rozlišovať, čo patrí druhému! Toto nie je ťažké, každý si hneď povie. A tým to hneď aj odbil. Isteže, nie je to ťažké, ako v podstate nie je ťažké dodržiavať

všetkých desať prikázaní, ak človek naozaj chce. Podmienkou pritom však stále je, že ich človek správne pozná. A **to** chýba mnohým.

Už si si pri dodržiavaní niekedy správne zvážil, čo je vlastne majetok druhého, z ktorého mu nič nesmieš zobrať?

Sú to jeho peniaze, šperky, šaty, možno i dom a dvor s dobytkom a so všetkým, čo k tomu patrí. Ale v prikázaní sa nehovorí, že sa to týka len hrubohmotných pozemských statkov! Veď sú hodnoty, ktoré sú ešte oveľa cennejšie! Do vlastníctva človeka patrí ešte i jeho povest', verejné uznanie, jeho zmýšľanie, jeho svojráznosť, tiež dôvera, ktorej sa teší u iných, keď už nie u všetkých, teda aspoň u niektorých! Ak dôjde k tomu, tak pýcha nejednej duše zmalomyseľne pri tomto prikázaní. Veď si len polož otázku: Ešte nikdy si sa nepokúsil, možno snád' v dobrom presvedčení, otriasť dôverou, ktorej sa človeku dostáva u iných varovaním, alebo ju úplne podkopať? Tým si toho, komu táto dôvera patrila, doslova okradol! Lebo ty si mu ju zobral! Lebo si sa aspoň o to pokúsil.

Svojho blížneho si okradol aj vtedy, ak si vedel niečo o jeho pomeroch a tieto poznatky si **bez súhlasu toho, koho sa to týka**, podal ďalej. Z toho vidíš, ako sú do slučiek viny zamotaní všetci tí ľudia, ktorí sa snažia z takýchto vecí robiť obchod, alebo tento postup využívajú obchodne, ako to činia rôzne informačné kancelárie.

Tieto samotné zaplietania v tom ťahajú cez všetky následky tejto činnosti trvalého prekračovania Božích zákonov takú obrovskú sieť, že títo ľudia sa nemôžu nikdy vymaniť a zostanú vydaní zatrateniu; lebo sa **ťažšie previnili**, než vlamači a zlodeji. Rovnako vinní ako prechovávači sú tí, ktorí odporúčajú a podporujú tiež takýchto „obchodníkov“ v ich hriešnej živnosti. Každý priamy a čestne zmýšľajúci človek – či už súkromník alebo obchodník – má právo a povinnosť požadovať od človeka, ktorý sa na neho obrátil s nejakou požiadavkou, **priamo** vysvetlenie a ak je to potrebné aj doklady, na základe čoho sa môže rozhodnúť do akej miery môže s dôverou jeho želania splniť. Všetko ostatné je nezdravé a zavrhnutiahodné.

Splnenie tohto prikázania má zároveň ešte ten účinok, že sa viac a viac prebúdza cit a jeho schopnosti sa pestujú a prejavujú. Človek tým získava pravú schopnosť vyznať sa v ľud'och, ktorú stratil len z pohodlnosti. Postupne bude strácať to mŕtve, strojové a stane sa opäť živým človekom. Povstanú skutočné osobnosti, zatiaľ čo terajší stádovito pestovaný živočích sa musí vytratiť.

Dajte si tú námahu o tom hlboko porozmýšľať a dbajte, aby ste nakoniec na stránkach svojej knihy podlžnosťou predsa nenašli mnohé prekročenia tohto prikázania!

Prikázanie ôsme: Nevydáš krivé svedectvo proti blížnemu svojmu!

AK PREPADNEŠ alebo zbiješ svojho spoluobčana tak, že ho zraníš, a ak ho pritom ešte aj olúpiš, tak vieš, že si ho poškodil a že budeš vystavený pozemskému trestu. Pritom však ešte nepomyslíš, že si sa zároveň tým zaplietol do nitiek zvratného pôsobenia, ktoré nepodlieha žiadnej ľubovôli, ale spravodlivo vzniká už pri najmenšom záchveve duše, ktorý ty vôbec nevnímaš, pre ktorý nemáš vôbec žiaden cit! A toto zvratné pôsobenie nemá žiadnu súvislosť s pozemským trestom, ale funguje úplne nezávisle, ticho pre seba, ale pre ľudského ducha niet pred ním úniku, v rámci celého stvorenia nenájde žiadne miesto, ktoré by ho ochránilo, alebo skrylo.

Keď počujete o takomto surovom čine, o prepade a násilnom zranení, ste rozhorčení Ak tým trpia ľudia, ktorí sú vám blízki, ste vyľakaní a zhrození! Málo vám však prekáža, keď tu a tam počujete, ako je neprítomný človek stavaný prešpekulovaným zlorečením iného do zlého svetla, častokrát len veľavravnými gestami, ktoré nechávajú viac tušiť, než možno vysloviť slovom.

Ale zapamätajte si: Hrubohmotný útok možno oveľa ľahšie napraviť než útok na dušu, ktorá trpí v dôsledku podrývania povesti.

Vyhýbajte sa preto všetkým číhajúcim ohováračom rovnako ako hrubohmotným vrahom!

Pretože sú rovnako vinní a mnohokrát ešte horší! Tak ako oni nemajú súcit s dušami, proti ktorým sami štvú, tak **nech aj im** nie je ponúknutá pomocná ruka v záhrobí, keď budú o to prosiť! Chladné a nemilosrdné je nešťastné nutkanie ich vnútra zhadzovať iných, im dokonca mnohokrát cudzích ľudí, chlad a nemilosrdnosť budú preto proti nim v stonásobnej sile a na onom mieste, ktoré ich očakáva, len čo raz budú musieť opustiť svoje pozemské telo!

Ostanú v záhrobí vyobcovanými a hlboko opovrhovanými dokonca viac než zbojníci a zlodeji; pretože spoločná zlomyseľná a opovrhnutia hodná vlastnosť sa prelína celým druhom, počnúc klebetnicou až po také skazené stvorenia, ktoré sa neštítia pod nimi samými zloženou prísahou vydať krivé svedectvo proti blížnemu, ktorému mali dôvod byť za mnohé veci povďační!

Zaobchádzajte s nimi ako s jedovatou háved'ou; pretože nič iné si nezaslúžili.

Pretože celému ľudstvu chýba úplne vysoký jednotný cieľ, dostať sa do ríše Božej, nemajú si vzájomne čo povedať, keď sa niekedy ocitnú spolu dvaja alebo traja, a tak ohovárať sa stalo obľúbeným zvykom, ktorého úbohosť už nie sú schopní uvedomiť si, lebo ponímanie toho sa neustálym praktizovaním úplne vytratilo.

Nech na onom svete naďalej spolu sedia a holdujú svojej obľúbenej téme, kým neuplynie čas, ktorý im bol poskytnutý na poslednú možnosť vzostupu, čo by im snád' bolo mohlo priniesť záchranu, a tak budú vtiahnutí do večného rozkladu, kde sa dostávajú všetky hrubohmotné i jemnohmotné druhy hmoty na očistu od **všetkého** jedu, ktorý do nej vniesli ľudskí duchovia, nehodní uchovať si svoje meno!

Prikázanie deviate: Nebudeš bažiť po žene blížneho svojho!

TOTO prikázanie je namierené ostro a jasne priamo proti telesným zvieracím pudom, ktoré sa v človeku žiaľ často až príliš vzťahujú, len čo sa mu dostane k tomu príležitosti.

Tu sme sa hneď aj dotkli rozhodujúceho bodu, ktorý predstavuje pre ľudí najväčšie osídla, ktorým podľahnú temer všetci, len čo sa dostanú s nimi do kontaktu: **príležitosti!**

Pud sa prebúda a usmerňuje len myšlienkami! Človek to môže ľahko pozorovať na sebe, že sa pud neozve, nemôže sa ozvať, ak chýbajú k tomu myšlienky! Je úplne od nich závislý! Bez výnimky!

Nehovorte, že aj hmatový zmysel môže prebudiť pud; pretože to je nesprávne. Je to iba klam. Hmat prebúda myšlienku a táto potom pud! A na prebudenie myšlienok je naskytajúca sa príležitosť zo všetkého tou najsilnejšou pomôckou, ktorej by sa ľudia mali obávať! Z toho dôvodu je však aj najlepšou obranou a najväčšou ochranou pre všetkých ľudí oboch pohlaví,

ak sa budú vyhýbať **príležitostiam!** To je záchranná kotva v terajšej núdzi, až kým celé ľudstvo samo nezosilnie natoľko, že bude schopné so zdravou samozrejmou **udržať krb svojich myšlienok čistým**, čo dnes žiaľ už nie je možné! Ale potom bude celkom bezpodmienečne vylúčené prestúpenie prikázania.

Mnoho očistných búrok musí dovtedy prehrmieť ponad ľudstvo, ale **táto** kotva vydrží, ak sa každý, kto k tomu smeruje, bude s najväčším úsilím snažiť, aby nikdy nezadal príležitosť ku zvodnému osamoteniu dvoch rôznych pohlaví!

To nech si každý vryje plamenným písmom; lebo to nie je tak ľahké duševne sa opäť od prestúpenia oslobodiť, keďže tu do úvahy pripadá aj druhá strana! A len zriedkakedy býva príležitosť na **súčasný** vzostup.

„Nebudeš bažiť po žene blížneho svojho!“ Tým sa nemyslí len manželka, ale ženský rod vo všeobecnosti! Teda aj dcéry! A keďže sa tu jasne hovorí: „Nebudeš bažiť!“, myslí sa tým len telesný pud, nie snád' čestné uchádzanie sa!

K omylu pri týchto jasných slovách nemôže vôbec dôjsť. Ide tu o prísny Boží zákon proti zvädzaniu alebo znásilneniu. Ako aj proti pošpineniu myšlienkami tajnej žiadostivosti! Už toto ako počiatok celého zla činu, je prestúpením prikázania, ktoré má za následok trest v podobe karmy, ktorá sa nevyhnutne musí nejakým spôsobom rozuzliť, skôr než sa duša od toho môže opäť oslobodiť. Niekedy je toto dianie, ktoré je ľuďmi často považované za malichernosť, dokonca rozhodujúce pre druh nasledujúcej inkarnácie na zemi alebo pre ich budúci osud v **tomto** pozemskom živote. Neberte preto moc myšlienok na ľahkú váhu, lebo im v pätách zákonite v rovnakej miere kráča zodpovednosť! Ste zodpovední i za to najmenšie ľahkovážne zmýšľanie, pretože i ono už zapríčiňuje škody v jemnomotnom svete. **Tom** svete, ktorý vás má prijať po tomto pozemskom živote.

Ak však dôjde žiadostivosť až k zvedeniu, teda k hrubohmotnému činu, bojte sa odplaty, ak už nie ste schopní telesne a duševne ho na zemi napraviť!

Či už k zvedeniu došlo lichotivým spôsobom alebo pod nátlakom, ak aj bol napokon dosiahnutý i súhlas zo strany ženy, zvrtné pôsobenie sa tým nenechá zmiasť, začalo pôsobiť už pri žiadosti a všetok dôvtip, všetko umenie prispievajú k zostreniu. Ani konečný súhlas ho potom nezruší!

Buďte preto ostražití, vyhýbajte sa každej príležitosti a neprepadajte v tom nijakej bezstarostnosti! **V prvom rade si uchovejte krb vašich myšlienok čistý!** Potom nikdy neporušíte toto prikázanie!

Ako ospravedlnenie neplatí ani to, ak sa človek pokúša nahovoriť si, že tu bola pravdepodobnosť manželstva! Práve to by bola najhrubšia vymyslená nepravda. Manželstvo bez duševnej lásky je pred Bohom neplatné. Duševná láska ale zostáva najlepšou ochranou proti prestúpeniu prikázania, lebo skutočne milujúci človek chce pre milovaného druhu vždy len to najlepšie, a preto nikdy nebude mať nečisté želania alebo požiadavky, voči ktorým je toto prikázanie namierené!

Prikázanie desiate: Nepožiadaj svojho blížneho o dom, dvor, dobytok ani všetko, čo je jeho!

KTO sa snaží čestnou prácou a čestným obchodom dosiahnuť zisk, ten môže pri veľkom zúčtovaní pokojne vyčkávať výzvu tohto prikázania; pretože okolo neho prejde bez toho, aby ho pádne zasiahlo. Je vlastne ľahké splniť všetky prikázania, a predsa len sa **poriadne** zahľadte na všetkých ľuďoch a skoro prídete k poznaniu, že aj toto pre človeka vlastne úplne

samozrejme dodržanie prikázania nenastáva, a keď, tak len veľmi zriedkavo, a to nie s radosťou, ale len s veľkou námahou.

Ako neukojiteľná žiadostivosť ženie sa nad všetkými ľuďmi, či bielymi, žltými, hnedými, čiernymi alebo červenými, závidieť iným ľuďom to, čo sami nevlastnia. Ale ešte lepšie vyjadrené: Závidia im všetko! Už v tejto závidi spočíva zakázaná žiadostivosť! Prestúpenie prikázania je tým už dokonané a stáva sa koreňom mnohého zla, ktoré človeka rýchlo privedie k pádu, z ktorého sa často už nikdy nepozdvihne.

Priemerný človek si napodiv zriedka cení to, čo nazýva svojim, ale vždy len to, čo ešte nevlastní. Temno horlivo rozsievalo žiadostivosť a ľudské duše sa až príliš ochotne pustili pripravovať čo najúrodnejšiu pôdu pre túto smutnú sejbu. Tak sa časom u väčšiny ľudstva stala základom všetkého konania túžba po vlastníctve druhých. Počnúc jednoduchým želaním cez chytrosť, stupňujúcu sa v umení prehovárať, až po bezhraničnú závisť neustálej nespokojnosti a až po slepú nenávisť.

Akákoľvek cesta k uspokojeniu bola uznaná ešte za prijateľnú, ak neodporovala príliš očividne pozemským zákonom. Božie prikázanie ostalo v rastúcej ziskuchtivosti nepovšimnuté! Každý sa považoval za čestného, pokiaľ nebol pozemským súdom braný na zodpovednosť. Zabrániť tomu ho ale nestálo veľa námahy; lebo vynaložil tú najväčšiu opatrnosť a ten najostrejší dôvtip rozumu, keď chcel svojich spoluobčanov bezohľadne poškodiť, len čo to bolo nevyhnutné, aby si lacno zaistil nejakú výhodu. Nemyslel nato, že práve to ho v skutočnosti vyjde oveľa drahšie než vyberať všetky pozemské prostriedky! Takzvaný dôvtip sa stal tromfom! Dôvtip v **dnešnom** ponímaní však v podstate nie je nič iné než výkvet prefikanosti, či jej vystupňovanie. Podivuhodné však je, že prefikanému človeku každý prejavuje nedôveru, dôvtipnému však úctu! Túto nezmyselnosť vytvára **všeobecný základný postoj**. Prefikaný človek je babrákom v umení uspokojiť svoju žiadostivosť, zatiaľ čo rozumovo dôvtipní ľudia sú v tomto majstrami. Babrák nedokáže svoje chcenie zaodieť do pekných foriem, a zato žne len sústrastné opovrhnutie. Znalcovi však rinie z duší, ktoré holdujú podobným sklonom, ten najzávistlivejší obdiv! Aj v tomto je závisť, pretože na pôde dnešného ľudstva ani obdiv rovnakého druhu nemôže ostať bez závidi. Ľudia nepoznajú túto silnú vzpruhu mnohého zla, dokonca už ani nevedia, že táto závisť v mnohorakých podobách ovláda a riadi ich celé myslenie a konanie v tejto dobe! Sídlí v jednotlivých ľuďoch i v celých národoch, riadi štáty, plodí vojny ako aj strany a neustály spor, kdekoľvek sa majú čo i len dve osoby o niečom poradiť!

Kde ostáva poslušnosť voči desiatemu Božiemu prikázaniu, chcelo by sa **varovne** zvolať **štátom!** V tej najnemilosrdnejšej žiadostivosti sa každý z pozemských štátov usiluje o vlastníctvo toho druhého! Nešťítia sa pritom pred vraždou jednotlivca, ani pred masovou vraždou, ani pred zotročením celých národov, len aby sa sami vyšvihli k veľkosti. Pekné reči o sebazáchove alebo sebaobrane sú len zbabelé výhovorky, pretože sami jasne cítia, že sa musí niečo povedať, aby sa tieto ohromné zločiny proti prikázaniu Božím trochu oslabili, ospravedlnili!

Nič im to však nepomôže; pretože neúprosné je rydlo, ktoré nerešpektovanie prikázaní Božích vrýva do knihy svetového diania, nepretrhnutelné sú nitky karmy, ktoré sa upnú na každého jednotlivca, takže ani to najmenšie hnutie jeho myslenia a konania sa nemôže stratiť neodpykané!

Kto dokáže prehliadnuť všetky tieto nitky, ten vidí, aký hrozný súd bol týmto vyvolaný! Zmätok a zrútenie sa toho, čo bolo doposiaľ vybudované, sú len prvými **ľahkými** dôsledkami tohto najpotupnejšieho znásilnenia desiateho Božieho prikázania! Nik k vám nebude milosrdný, len čo na vás začnú vždy viac a viac doliehať plné dôsledky. Nič iné ste si nezaslúžili. Tým príde len to, čo ste si sami vynútili!

Vyrvite si nekalú túžbu úplne zo svojej duše! Pamätajte, že aj štát sa skladá len z jednotlivcov! Nechajte všetku závisť, nenávisť voči **tým** ľuďom, ktorí podľa vášho názoru

vlastnia oveľa viac než vy sami! Má to svoj dôvod! Že ale nie ste schopní rozpoznať tento dôvod, za to nesiete **vy sami** celú vinu tým, že ste si dobrovoľne vynútili ohromné a Bohom neželané zúženie svojej schopnosti ponímania, ktoré sa musí prejavíť ako dôsledok vášho neblahého poklonkovania sa rozumu!

Kto sa v novej ríši Božej tu na zemi nechce uspokojiť s postavením, ktoré mu je dané pôsobením vlastných, ním vytvorených vlákien karmy, ten ani nie je hodný danej príležitosti, aby starú ľarchu viny, na ňom spočívajúcu, pomerne ľahko uvoľnil a zároveň duševne ešte dozrel, aby našiel cestu hore do vlasti všetkých **voľných** duchov, kde vládne len Svetlo a radosť!

Neúprosne bude v budúcnosti každý nespokojenec teraz zahubený ako nepotrebný rušiteľ konečne želaného mieru, ako prekážka zdravého vzostupu! Ak je ale v ňom ešte zdravé jadro, ktoré presvedčivo zaručuje skorý obrat, potom zostane novým pozemským zákonom tak dlho pokorený ku **svoju** prosperu a poslednej svojej záchrane, až mu vzíde poznanie pre bezpodmienečnú správnosť múdrej vôle Božej; **správnosť tiež pre neho**, ktorú doposiaľ v krátkozrakosti svojej duše a ním samým chcenej hlúposti nemohol poznať, že lôžko, na ktorom **teraz** na zemi leží, si zhotovil sám pre seba ako bezvýhradný následok svojho **celého** doterajšieho bytia **viacerých** záhrobných a pozemských životov, nie však slepá ľubovôľa náhody!

Konečne pritom spozná, že pre seba potrebuje práve to a **iba** to, čo prežíva a kde sa práve nachádza, aj tie pomery, do ktorých sa narodil so všetkým, čo s tým súvisí!

Ak na sebe usilovne pracuje, tak bude postupovať nahor nielen duševne, ale aj pozemsky. Ak si však trucovito chce vynútiť inú cestu, bezohľadne a ku škode svojich blízkych, tak mu to nikdy nebude skutočne na úžitok.

Nesmie povedať, že mu k tomu má a musí dať Boh ešte poznanie, aby ho mohol nasledovať a podľa neho sa zmeniť! Je to len opovážlivosť a nový hriech, keď očakáva alebo dokonca žiada aby sa mu najprv dokázalo, že je so svojim názorom na omyle, aby mohol veriť a presvedčiť sa o opaku! **On** je to, **on** jediný, ktorý sa sám učinil celkom nemožným pre poznanie a ktorý sa odchyľil od správnej dráhy, na ktorej spočiatku stál! Možnosti poznania dal mu už Boh so sebou na cestu, ktoré si vyprosil, aby smel po nej ísť! Pretože si ju teraz vo svojej zlej svojvôli hrubo zasypal, má mu Boh teda snáď ako služobník tento nános znovu otvoriť! Detinské počínanie! Práve táto osobitosť, toto požadovanie prítiaži človeku teraz najviac pri odpykávaní takto spáchaného rúhania proti Bohu! Hovorím vám: Každému lúpežníkovi je ľahšie oslobodiť sa od viny, než ľudskej duši, ktorá v očakávaní osmeľuje sa žiadať, aby Boh napravil vlastnú a najväčšiu vinu človeka tým, že mu znovu daruje poznanie! Práve to, čo človek sám na seba naložil ako najťažšie bremeno hriechu spôsobom, ktorý sa najviac protivil Božej vôli!

Pre ľudské duše to bude tvrdý zápas, kým sa budú môcť odpútať od navyknutého porušovania desiateho Božieho prikázania, to znamená, kým sa zmenia v tom, že konečne skutočne budú podľa toho žiť v zmýšľaní, v reči a v konaní! Ale na všetkých tých, ktorí to nedokážu, čaká utrpenie a zánik tu na zemi i na onom svete!

Amen!

92. Život.

PREDSTAVA človeka o živote bola doteraz nesprávna. Všetko, čo nazýval životom, nie je nič iné než hnaný pohyb. Naň sa smie pozerat' len ako na prirodzený prejav vlastného života.

V celom stvorení je teda formovanie, dozrievanie, udržiavanie a rozklad iba následným pôsobením viac alebo menej silného pohybu. Ľudský rozum prebádal tento pohyb a považuje ho za to najvyššie. Našiel v ňom taktiež svoju hranicu, za ktorú vo svojom bádani nemôže prísť ďalej, pretože on sám je produktom tohto pohybu. Preto tento pohyb nazval ako vrchol svojho poznania jednoducho „silou“ alebo „živou silou“, alebo tiež „životom“.

Nie je to však ani sila, ani život, ale len prirodzený, nevyhnutný prejav života, lebo sila je len v živote samom, je s ním nerozlučne zajedno. Pretože teda sila a život sú nerozlučne spojené, stvorenie je však sformované, udržiavané a zase uvádzané do rozkladu len pohybom, nemôže sa preto vo vnútri stvorenia hovoriť ani o sile, ani o živote.

Kto teda chce hovoriť o objave prasyly alebo dokonca o využití prasyly pomocou strojov, ten je na omyle, pretože túto vôbec nemôže nájsť vo vnútri stvorenia. Niečo iné považuje za prasilu a označuje to len podľa svojho názoru nesprávne slovom „sila“. Taký človek tým však dokazuje, že nemá ani tušenia o dejoch vo stvorení alebo o stvorení samom, nemôžeme mu to však vyčítať, veď o túto nevedomosť sa delí so **všetkými** svojimi blížnymi, či učenými alebo nie.

Preto som vo svojom Posolstve na počiatku hovoril o sile“, prúdiacej stvorením, keďže som len týmto spôsobom mohol ľuďom mnohé veci objasniť.

Inak by moje výklady neboli vôbec pochopili. Ale teraz môžem v tom ísť ďalej a podať obraz, v ktorom sa vecne odzrkadľuje všetko dianie. V tomto opisovaní je mnoho nového, ale **nič** sa nemení na mojich doteraz podaných vysvetleniach. Všetko ostáva presne tak, ako som povedal a ako to **skutočne je**. Moje terajšie vysvetľovanie je len zdanlivo nové, pretože veci osvetľuje tento raz z inej strany.

Dávam tým pevnú základňu, veľkú nádobu, do ktorej môže človek vliat' všetko povedané v predchádzajúcom Posolstve ako trvalo pohyblivú vriacu náplň. Potom sa z toho stane jediný celok, niečo, čo k sebe bezpodmienečne patrí a spolu splýva. Človeku sa tak dostane celkového prehľadu, pre neho nevyčerpatel'ného a so všetkým harmonizujúceho, o dosiaľ mu neznámom veľkom dianí, ktoré v sebe zahŕňa i jeho vlastný vznik a bytie.

Poslucháč a čitateľ nech sa teraz pokúsi predstaviť si obrazne, čo pred ním rozvíjam:

Život, skutočný život, je niečo dokonale samostatné, dokonale nezávislé. Inak by sa to nesmeli označovať slovom „život“. Ale ten je jedine len v **Bohu!** A keďže mimo Boha nejestvuje nič skutočne „živé“, má tiež len on sám silu, spočívajúcu v živote. Podľa toho je jedine On sám i tou často menovanou prasilou alebo vôbec „silou“! A v sile spočíva opäť Svetlo! Preto výraz „Prasvetlo“ je rovnako nesprávny ako výraz „prasila“; lebo jestvuje len jedno Svetlo a jedna sila: **Boh!**

Jestvovanie Boha, sily, Svetla, teda života, už samo podmieňuje tvorenia! Lebo živé Svetlo, živá sila nemôže byť bez **vyžarovania**. **A tieto vyžarovania obsahujú teda všetko čo je pre stvorenie potrebné.**

Lenže vyžarovanie nie je samotné Svetlo!

Teda všetko, jestvujúce mimo Boha, má svoj pôvod len v Božom vyžarovaní! Toto vyžarovanie je však pre Svetlo samozrejým pôsobením. A toto pôsobenie bolo tu **vždy**, od večnosti.

Sila vyžarovania je teda v blízkosti Svetla prirodzene najväčšia, je taká, že v nej nemôže byť iný pohyb, než bezpodmienečne priamy **pohyb dopredu**, spočívajúci vo vyžarovaní. Vychádza z Boha veľmi ďaleko, do rozprávkových diaľav, ktorých rozsah si ľudský duch nedokáže ani predstaviť.

Ale tam, kde toto bezpodmienečné prenikanie dopredu za neustáleho, nesmierného tlaku konečne trochu povolí, mení sa doterajší, len dopredu prenikajúci pohyb, na pohyb **krúživý**. Tento krúživý pohyb je vyvolaný tým, že príťažlivosť živej sily, pôsobiacej súčasne, strháva znovu späť všetko to, čo bolo vrhnuté za hranice plného vyžarovania. Strháva to až k bodu, kde opäť prevláda iba pohyb dopredu. Tým vznikajú krúživé pohyby **elipsoidného tvaru**, pretože to už **nie je nijaký vlastný** pohyb, ale tento vzniká len príťažlivosťou, toho, čo bolo vrhnuté za určitý bod, opätovným strhávaním späť, spočívajúcom v sile, teda v Bohu samom.

V takýchto krúživých pohyboch, kde už povolil nesmierny tlak priameho vyžarovania, vzniká samozrejme tiež ľahké ochladenie a z toho potom určitá zrazenina.

Zrazenina klesá hlbšie alebo ďalej od pôvodného najsilnejšieho vyžarovania, ale ešte vždy je stále udržiavaná príťažlivosťou sily prenikajúcou všetkým, ale pritom súčasne obsahuje ešte vždy dosť sily zo žiarenia k napredovaniu, čím opäť vznikajú nové krúživé pohyby, zostávajúce v iných, ale celkom určitých hraniciach. Tak nasleduje zrazenina za zrazeninou, vytvára sa v tom jedna elipsovito krúžiaca úroveň pohybu za druhou prinášajúce zhlukovanie a nakoniec čoraz pevnejšie formy, tieto sa viac a viac vzdávajú od počiatočného vyžarovania a jeho nesmierneho tlaku vpred.

Z toho vzniknuté odstupňovania vytvárajú úrovne, v ktorých sa určité druhy zhlukujú a udržuujú podľa stupňa svojho ochladenia. Tieto úrovne alebo druhy som už popísal vo svojom Posolstve ako veľké základné úrovne. A to: úroveň duchovného na najvyššom mieste stvorenia, potom naň nadväzuje bytostné, jemnohmotné a nakoniec hrubohmotné s ich mnohými odstupňovaniami. Prítom je samozrejmé, že všetky dokonalejšie druhy zostávajú vyššie, čo najbližšie k východiskovému bodu, to preto, že sa mu najviac podobajú a že na ne musí najviac pôsobiť príťažlivosť živej sily. – –

Ako som už povedal, bolo to tak nepochopiteľne pôsobiace vyžarovanie Svetla tu vždy, od večnosti.

Avšak Boh nedopustil, aby toto vyžarovanie pôsobilo a dostalo sa ďalej ako po hranicu, kde tento bezpodmienečne dopredu prenikajúci prúd tvoril ešte priamu líniu. Preto sa čisté Božie vyžarovanie ešte udržalo svietiace plnou jasnosťou, bez ochladenia a bez zrážania s tým spojeného, svietiac plným jasom. To vytvorilo Božskú sféru, ktorá je večná ako Boh sám! V tomto jase nemohlo nikdy nastať zakalenie, a preto ani odchylenie, ani zmena. Bola možná len plná harmónia s pôvodom, so samotným Svetlom. A ona je nerozlučne spojená s Bohom, pretože **toto** vyžarovanie zo živej sily, ako jej prirodzený prejav, sa nemôže zastaviť.

K tejto Božskej sfére, nachádzajúcej sa v najtesnejšej blízkosti živej sily, kde vládne tlak, nepochopiteľný pre ľudského ducha, patrí vlastný hrad Grálu, ako najvzdialenejší hraničný bod a kotvište, ktorý si tiež možno predstaviť ako uzatvárajúci protipól. Stojí teda ešte v okruhu Božského, je preto od večnosti a zostane pre celú večnosť nezmenený, aj keby sa stvorenie raz malo rozpadnúť v trosky.

Tak to bolo od večnosti. Je to niečo nepochopiteľné pre ľudského ducha.

Až keď Boh zo svojej vôle vyslal tie veľké slová: „**Bud' svetlo!**“ vyleteli lúče cez dovtedy chcenú hranicu von, ďaleko do vesmíru bez svetla, prinášajúc pohyb a teplo. A to bol začiatok stvorenia, ktoré zrodilo ľudského ducha a mohlo mu byť domovom.

Boh, Svetlo, nepotrebuje toto stvorenie. Keby opäť obmedzil vyžarovanie zase na jeho nevyhnutnosť, takže by zostala len sféra Božskej čistoty, v ktorej nikdy nemôže nastať zakalenie, keby teda opäť nastal stav ako predtým už bol, tak by nastal koniec všetkého ostatného. Tým by však skončilo i bytie človeka, ktorý môže byť vedomý len vo **stvorení!** –

Bezprostredné vyžarovanie Svetla môže splodiť **len** dokonalé. Ale v zmenách tohto prvotného tlaku, vznikajúcich stále väčšími vzdialenosťami, oslabuje sa táto pôvodná dokonalosť, lebo v pokračujúcom ochladzovaní stále a trvalo sa oddeľujú jednotlivé časti a zostávajú na mieste. Čistota v dokonalosti je podmienená **tlakom božského vyžarovania a v jeho najväčšej sile**, aký je možný iba v blízkosti Božej. Tlak vytvára pohyb, z toho vznikajúce teplo, horúčosť, žiar. Ale tlak je len prejav sily, nie sila sama; práve tak žiarenia vznikajú pod tlakom sily, ale nie sú samotnou silou. Preto žiarenia vo stvorení sú tiež len výsledkom príslušného pohybu, ktorý sa opäť musí riadiť podľa súčasného tlaku. Kde teda nejestvujú nijaké žiarenia vo stvorení, tam nie je ani pohyb, ba ani nijaký „život“, ako to ľudia omylom vravia. Lebo každý pohyb žiari, a nehybnosť je ničota, nepohyblivosť, ľuďmi nazývaná smrť.

Tak aj veľký súd nastane len zvýšeným tlakom Božieho lúča, ktorý bude sprostredkovaný vyslancom Božím inkarnovaným do hrubohmotnosti, ktorému Boh dal iskru **svojej živej sily**. Tlaku tejto **iskry** živej sily, ktorý prirodzene nemôže byť tak silný ako mocný tlak živej sily v Bohu Otcovi samotnom, môže odolať len všetko to, čo sa pohybuje **správne** v zákonitých prejavoch Božskej sily! Lebo toto bude tým posilnené, ale nerozžeraví sa až do bieleho žiaru, keďže žiarenie iskry sily k tomu nestačí. Všetko rušivé bude však otrasené v základoch, bude vyhodené zo svojich nesprávnych koľají, rozbité a rozložené. Sila žiarenia iskry k tomu úplne postačuje. Tak nastane veľký Boží súd celkom samočinne a nepodlieha snád ľubovôli Božieho vyslanca. Stane sa to jednoducho na základe zákona

žiarenia ktorý sa musel vytvoriť ako dôsledok vyžarovania Božej sily; lebo všetko, čo sa **správne** pohybuje v myslení i konaní, vyžaruje v hrubohmotnosti vo farbe fialovej.

Ale čo je temné, zlé alebo k tomu usiluje, či už v myslení alebo v žiadostivosti, má farbu kalnej **žlte**. Tieto dve farby sú teda pre súd smerodajné. Podľa sily chcenia alebo konania sú potom aj vyžarovania slabé alebo silné. S vyslancom Božím prichádza do stvorenia nezmenený, a tým tiež sem na zem, lúč **Božieho** Svetla! Božie Svetlo posilní a pozdvihne dobro, t. j. všetko pozemsky fialové, zatiaľ čo všetka pozemsky kalná žlt' bude ním rozložená a zničená.

Podľa druhu a sily chcenia alebo konania je vyžarovanie silné alebo slabšie. A zodpovedajúc tomu tvorí sa potom tiež druh a sila súdiaceho účinku Božského svetelného lúča v neomylnnej spravodlivosti!

Možno celkom dobre povedať, že stvorenie je obklopené a preniknuté obrovským mnohofarebným rozvetveným žiarením. Tieto žiarenia sú však len prejavom rozličných pohybov, pochádzajúcich z tlaku živej sily v Bohu. Inými slovami: Boh svojou živou silou udržuje stvorenie. Všetko je to správne; nezáleží, aký spôsob vyjadrenia pre to zvolíme. Len sa musí presne poznať pravý pôvod a postup ďalšieho vývoja, ak sa s tým chce niečo počať.

Ako tu najvyšší stupeň teploty dáva **bielu** žiaru, tak je to aj v božskej sfére, zatiaľ čo pri poklese stupňov tepla postupne vznikajú iné farby a ochladzovaním sa všetko viac a viac zhŕtuje!

Zostávajúc pri ďalšom vysvetľovaní týchto pozemských pojmov, chcem povedať, že ľudský duch nikdy nemôže byť rozpálený do biela, lebo povstal v úrovni, kde tlak bol už oslabený, a tak neschopný vytvoriť tento najvyšší stupeň teploty. Tým je teda svojím pôvodom takého druhu, že už nemôže ako vedomý zniesť tento najvyšší stupeň sily. Alebo možno tiež povedať: duchovno vzniká až pri celkom presne určenom ochladení a môže sa stať sebavedomé. Aj druh, z ktorého pochádza „duch“, je iba **zrazeninou** z božskej sféry, ktorá sa zákonite vytvorila ľahkým ochladením, atď.

Teraz sa to však stupňovite rozširuje ešte ďalej. Prvá zrazenina z božskej sféry vytvára čisto duchovné, v ktorom majú svoj pôvod Prastvoreni. A až ich zrazenina prináša druh, z ktorého sa môžu vyvinuť ľudskí duchovia. Zrazenina tohto druhu prináša zase bytostné; z neho sa odľučuje jemnohmotné, ktoré opäť prináša hrubohmotné ako posledné. Lenže pritom sú ešte veľmi mnohé medzistupne z každého tu menovaného základného druhu a tiež v Božskom, ktoré ako prechody musia umožňovať vzájomné spojenie.

Prvá zrazenina z Božskej sféry je obsahovo najbohatšia, čo je ľahko pochopiteľné. Preto mohla byť ihneď seba vedomá a vytvorila tzv. prastvorených, zatiaľ čo potom ďalšia zrazenina z tejto prvej už nie je taká silná a musí sa až postupne vyvíjať k vedomiu. Z tejto pochádzajú ľudskí duchovia.

Zásluhou bohatšieho obsahu svojho druhu stoja preto prastvoreni na najvyššom mieste v stvorení, lebo tvoria **prvú** zrazeninu z božskej sféry. Ľudskí duchovia majú naproti tomu svoj počiatok až v ďalšej zrazenine. Samozrejme, ani pri plnej zrelosti nemôžu dosiahnuť tú výšku, ako druhovo a obsahovo bohatší prastvoreni, musia preto zostať na úrovni svojho vlastného druhu.

K vyššiemu stúpaniu im niečo chýba, čo sa nedá doplniť. Iba že by im k tomu prispela priamo živá sila Božia, čo však nemôže nastať prirodzenou priechodnou cestou. Muselo by to výjsť jedine zo živej časti Boha, premiestnenej do stvorenia. Ide o skutočnú vlastnú **živú silu**, a preto nenastáva ochladenie vyžarovania, ktoré by inak bezpodmienečne nastalo pri normálnom prechode. Len táto je schopná svojím bezprostredným vlastným vyžarovaním pridať ľudskému duchu to niečo, čo mu umožní prekročiť hranicu oblasti prastvorených.

Pri vyrazení vyžarovania cez hranice božskej sféry, teda pri počiatku stvorenia, vznikla pri večnom hrade Grálu, nachádzajúceho sa na samej hranici božskej sféry, nová prístavba na druhej strane, teda v duchovnej časti stvorenia, takže aj prastvoreni môžu zo svojej strany navštevovať túto novú časť hradu v duchovnom, až k stanovenej hranici nahor, danej im ich druhom. Jeden krok za túto hranicu, teda do božskej sféry, by znamenal ich okamžitú stratu vedomia, rozplynutie v bielej žiare, keby... taký krok mohli urobiť. Ale to je nemožné, pretože omnoho silnejší tlak božskej sféry, na ktorý nie sú zvyklí, by ich vrhol späť, alebo inak povedané, tento tlak im nedovolí vstúpiť. Celkom prirodzeným spôsobom im zabráni vstup, bez toho, aby sa pritom muselo ešte niečo ďalšie diať.

Podobné sa prihodí vyvinutým ľudským duchom voči praduchovným a ich úrovni, v ktorej sa zdržujú.

Tak stojí dnes hrad Grálu so svojou duchovnou prístavbou ako prostredník medzi Božským a stvorením. Ním musí prúdiť všetko žiarenie potrebné pre stvorenie. Syn Človeka ako kráľ Grálu je jediným prostredníkom, ktorý môže prekročiť hranice do Božského, a to na základe svojho pôvodu, spájajúceho Božské s duchovným. Z tohto dôvodu **musí** byť mystérium tohto spojenia.

Hlboko pod týmto hradom Grálu a oblasťou prastvorených nachádza sa raj; je to najvyššie a najkrajšie miesto pre ľudských duchov, ktorí sa podriadili zákonom Božej vôle v jeho vyžarovaní a dosiahli plnú zrelosť. – –

Nechcem tu zachádzať až do podrobností, aby vlastný obraz diania nešiel príliš doširoka. O tom vydám ešte knihy pre pozemskú vedu k štúdiu jednotlivých dejov; napríklad vývoj v jednotlivých úrovniach, ich pôsobenie navzájom atď. Nič nesmie byť preskočené, inak by to spôsobilo medzeru, ktorá by donútila ľudské poznanie, aby sa pred ňou zastavilo.

Ak teda príde teraz dozretý duch pozemského človeka po dlhom putovaní späť až k hranici, určenej mu jeho druhom, to jest tam, kde začína silnejší tlak, nemôže sa ešte viac rozžhaviť, než mu to dovoľuje jeho plná zrelosť. Zvýšený tlak mocnejšej sily by nutne spôsobil, že druh jeho podstaty by sa rozplynul a zhorel. Premenil by ho na stupeň zvýšenej žiary, čím by zaniklo jeho ja. Nemohol by sa potom viac udržať ako ľudský duch a musel by sa v bielom Svetle rozplynúť a zhorieť, zatiaľ čo už v oblasti prastvorených by stratil vedomie následkom tamjšieho vyššieho tlaku.

Biele Svetlo, teda vyžarovanie z Boha, v ktorom iba Božské môže zotrvať pri vedomí, **nesie v sebe všetky základné zložky stvorenia**, ktoré sa pri pomalom ochladzovaní smerom nadol od seba odlučujú, pohybom sa formujú a sformované sa spájajú, avšak už spolu nesplývajú, pretože chýba k tomu potrebný tlak. Pri každom stupni ochladenia vylúči sa určitá časť a zostáva späť. Najskôr Božské, neskoršie duchovné a potom bytostné, až nakoniec klesá ďalej jemnohmotnosť a hrubohmotnosť.

Stvorenie je teda vlastne zrazenina, ktorá vznikla pribúdajúcim ochladzovaním bieleho Svetla, vyžarovania živého Svetla. Duchovné ako aj bytostné sa môže vytvárať a stať sa vedomým len pri celkom určitom stupni ochladenia, to znamená, len pri znížení tlaku Božieho vyžarovania.

Ak tu hovorím o rozplynutí alebo o rozložení ľudského ducha v príliš silnom tlaku vyžarovania Svetla, tak za túto hranicu nie je považovaná snáď nirvána budhistov, ktorí by si možno radi tak vyložili moje vysvetlenie. Toto moje vysvetlenie sa týka len diania v smere zo Svetla nadol, zatiaľ čo nirvána má byť vrcholným bodom ľudskej cesty nahor.

V tomto prípade by to bolo na prekážku, lebo dostať sa z tejto Zeme až hore do duchovnej ríše, do raja, na vrchole ktorého treba hľadať tento bod, musí každý ľudský duch dosiahnuť najvyššej zrelosti ako „vedomé ja“. Zrelosť podľa Božej vôle, nie snáď podľa ľudskej mienky. Inak nemôže vojsť do tejto ríše. Ak je ale ako duch, vedomý seba, natoľko zrelý, zvýšený tlak Božskej sféry ho neúprosne zadrží a odrazí späť. **Nemôže** ďalej! A ani nechce. V Božej sfére by nikdy nemal radosť, pretože tam by už viac nemohol byť ľudským duchom, tam by sa rozplynul. Naproti tomu v duchovnej ríši, v raji, nachádza večné radosti a z vďačnosti ani už vôbec nepomyslí na to, že by sa chcel rozplynúť.

Okrem toho je vo svojej plnej zrelosti **potrebný** k povzneseniu a k zdokonaľovaniu úrovni, ležiacich pod ním, ktoré sú, ako ďalšie zrazeniny schopné odolávať iba menej silnému tlaku než on. Tam je **on**, ľudský duch, tým najvyšším, keďže znáša silnejší tlak, ba dokonca ho potrebuje. – – –

Ulohou ľudského ducha v týchto nížinách teda je, aby všetko, čo je pod ním, otváral čo možno najviac vplyvu čistého vyžarovania Svetla pomocou sily, ktorú má vo svojom vnútri. Aby sa tak stal prostredníkom, ktorým môže prenikať silnejší tlak a aby pôsobil požehnanie na všetko ostatné. To preto, že on môže tento vyšší tlak prijímať, rozdeľovať a odovzdávať ďalej, čím pôsobí očistne a rozkladá všetko nečisté.

Lenže človek v tom smere zle hospodári. V úrovniach stvorenia sa síce všetko vyvíjalo načas, čo sa malo vyvinúť podľa tlaku alebo túžby, avšak nesprávne, pretože človek tu nielenže zlyhal, ale dokonca zblúdiac miesto nahor, viedol nadol! Z toho dôvodu vznikli zo všetkého len ošklivé karikatúry namiesto prirodzenej krásy.

Byť prirodzený znamená ísť nahor, usilovať nahor, nasledovať príťažlivosť živej sily. Veď všetko usiluje prirodzene len nahor, či je to už každé steblo trávy, každá kvetina alebo každý strom. Tak žiaľ, všetko to, čo človek riadil svojím chcením, **podobá sa**, už len navonok tomu, čomu mal napomáhať.

Napríklad pri povrchnom pozorovaní zvonku sa často zamieňa bohatý vnútorný život za prázdnotu, vyznačujúcu sa presýtenosťou a unudenosťou životom. Čisté uctievanie všetkej krásy je vo svojich prejavoch spočiatku tiež podobné nízkej žiadostivosti; lebo v oboch prípadoch sa objavuje určitý stupeň rojčivosti; lenže jedna z nich je pravá a druhá falošná a slúži iba ako prostriedok k účelu. Tak sa pravý pôvab predstiera márnivosťou, šplhúňstvo predstiera pravú službu. Takýmto spôsobom to ide ďalej vo všetkom, čo vypestoval človek. Len zriedkakedy vedú jeho cesty k Svetlu. Skoro všetko sa

prikláňak temnu. To musí byť vyhubené, aby z tejto Sodomy a Gomory mohlo teraz vzniknúť kráľovstvo Božie na Zemi! Aby všetko smerovalo konečne k Svetlu, k čomu je človek prostredníkom!

Vyžarovanie Svetla

(dodatok k prednáške "Život)

ČO VO Stvorení malo povstať, k tomu spočíval základ už na počiatku, z toho sa mohlo teraz ďalej rozvinúť všetko, aby to v kolobehu slúžilo Svetlu. Svetlu slúžiť ale neznamená v skutočnosti nič iného než **sám seba** učiť lepším; lebo všetko konanie, ktoré je so Svetlom v harmónii, prináša len radosť, mier, pokoj a šťastie! A tomu sa teší v prvom rade vždy len ten, kto sa do tejto harmónie vnútorne vradí. Ak uzná človek bytie Svetla, to znamená, riadi sa podľa jeho pôsobenia, potom nájde pritom **len** bohaté požehnanie, silu a harmóniu.

Svetlo: „**je**“. V **skutočnosti jeho trvania** sa skrýva všetko, bez toho, aby bola postavená požiadavka. **Ono je**. V tom spočíva kľúč. To je ten jediný a skutočne opravdivý život. Nič netrvá, alebo nemá vlastný život, okrem: Svetla samotného. A toto Svetlo je celkom pre seba úplne nezávislé, zatiaľ čo všetko ostatné zostáva od neho závislé.

Svetlo so svojim životom má ale samozrejme pôsobenie, ktoré je možné nazvať vyžarovaním, ktoré nejde uzamknúť, zastaviť, a ktoré tak pôsobí plnou silou skrz životnosť Svetla, že sa to podobá najprevratnejšej zákonitosti, ku ktorej sa všetko musí pripojiť, čo chce mať trvalú existenciu, trvalú možnosť „života“.

A predsa z toho Svetla nevychádza žiadna požiadavka, lebo **ono je!** To jediné, čo je skutočne nezávisle životné.

Zrelý ľudský duch **bude žiť** v Raji, v ríši Božej, večne, áno, avšak to nie je život samotný, ale on ho má jedine prepožičaný zo Svetla, života, Boha!

Ľudský duch tým zostane trvalým dlžníkom, nikdy nemôže mať sám svoj život, nakoľko on z neho **povstal**.

Čo sa teraz v **pôsobení** tohto živého Svetla formuje, alebo z tohto svetelného života (lebo Svetlo je život, život je Svetlo), to sa musí do vyžarovania jestvujúceho Svetla harmonicky vradiť, alebo to musí byť odvrhnuté. V harmónii bude touto silou dvíhané, priťahované, obdrží radosťný život, večné obnovenie. Avšak čo bude potom vylúčené, bude vyvrhnuté, pôjde v bolestiach a žiali, a musí zostať nakoniec celkom nepoužitý, musí zahnúť a zájsť.

Stvorenia sú už podmienené bytím tohto Svetla, pretože Svetlo sa nemôže obísť bez vyžarovania. A tieto vyžarovania skrývajú všetko potrebné pre Stvorenia, ako i silu k formovaniu, k životu. **Vyžarovanie ale nie je Svetlo samotné**, lenže pre Svetlo je to len samozrejme pôsobenie. Toto pôsobenie tu bolo **vždy**, od večnosti.

Keď ale dal Boh tomuto pôsobeniu potom pevný rámec svojou Vôľou Slovom: „Bud““, tvorili sa z toho základného vyžarovania **formy**.

Keď si chce človek terajšej doby ktorý je neschopný myslieť v živých obrazoch a udalostiach, podľa svojho obvyklého spôsobu myslenia urobiť o tomto vzniku predstavu, tak to môže učiť takto:

Najskôr živé Svetlo! Ako živé Svetlo, ktoré vyžaruje. V blízkosti Svetla je sila vyžarovania prirodzene najväčšia. Je tak mocná, že v nej nemôže byť žiadneho iného pohybu než naprostý, priamy **pohyb dopredu**, ktorý spočíva vo vyžarovaní. Tam, kde v nekonečných diaľavách toto naprosté pudenie dopredu konečne trochu povolí, mení sa priamy pohyb v pohyb **krúživý**, ktorý potom súčasne vpred pôsobiacie vyžarovanie priťažlivou silou opäť priťahuje naspäť až ku hranici, kde prevláda len vpred hnacia sila. Tým vzniká ľahké ochladenie a zrážanie. Zrazenina klesá hlbšie, alebo ďalej, vzniká však vždy ešte zastavenie priťažlivou silou. Súčasne ale tiež obdrží dostatočnú pribojnosť vyžarovania, čím tiež zostane v krúživom pohybe. Tak nasleduje stále zrážanie za zrážaním, zatiaľ čo trvá krúživý pohyb, ktorý prináša nahromadenie a konečne stále pevnejšie tvary.

Toto vyžarovanie Svetla, tak nepochopiteľné ľudskému duchu, bolo tu vždy, od večnosti. Ale Boh nedal tomuto vyžarovaniu pôsobiť ďalej, než k istej hranici, na ktorej prúd, tlačiaci naprosto dopredu, tvoril ešte priamu líniu. Tak sa udržiavalo čisté **Božské** vyžarovanie svietiace plnou jasnosťou, bez ochladzovania a s tým spojeného zrážania. To tvorilo Božskú sféru, večne trvajúcu s Bohom samotným! Do tohto jasu nemohlo nikdy vniknúť zakalenie, ani odchylenie alebo zmena. Bola možná len dokonalá harmónia s pôvodom, so Svetlom samotným.

Až keď Boh vo svojej Vôli vyslal veľké Slová: **Bud' Svetlo!**“ vytryskli lúče cez túto určenú hranicu ďalej do temného vesmíru, kde nebolo Svetla a prinášali pohyb a teplo. A to bol počiatok Stvorenia, ktoré potom zrodilo ľudského ducha a mohlo sa mu stať domovom.

Boh, Svetlo, nepotrebuje tohto Stvorenia. Ale on ho tiež nemôže v dôsledku svojho vyžarovania sily zrušiť. Len keby opäť obmedzil toto vyžarovanie, takže by zostala len sféra Božskej čistoty, do ktorej nemôže vniknúť zakalenie, ako tomu bolo na počiatku. Tým by však prestalo aj bytie človeka.

Biele Svetlo, ktoré je vyžarovaním Prasetla, vytvára úroveň, v ktorej môže vedome obstať len Božské, pretože tento nesmierny tlak sily nič iného nevydrží, **prechováva v sebe všetky základné súčasti tvorenia**, ktoré pri pozvoľnom ochladzovaní smerom dolu sa usadzujú, v pohybe sa formujú a sformované spájajú, ale nesplývajú už do seba. Pri každom stupni ochladenia sa vytvorí samostatný druh vyžiarovania a zostáva za nasledujúcimi. Najskôr Božské, potom duchovné, neskôr bytostné, až konečne klesá ďalej len jemnohmotnosť a hrubohmotnosť.

Stvorenie je teda vlastne zrazenina a usadenina pri rastúcom ochladiení bieleho Svetla, vyžarovania Prasetla. Duchovné ako i bytostné sa môže tvoriť a nadobúdať vedomie len pri celkom určitom stupni ochladenia, čo je rovnoznačné tlaku sily vyžarovania Prasetla.

Môj výklad sa týka len diania zo Svetla dolu, ale Nirvána budhistov má byť vrcholným bodom pre cestu nahor.

Ak je však ako seba vedomí tak duch tak dokonale zrelý, tak je týmto zvýšeným tlakom Božskej sféry udržovaný prísne na tejto hranici. **Nemôže** ďalej! A tiež nechce! V Božskej sfére nemohol by nikdy požívať radosti, pretože tam už nemôže byť ľudským duchom a rozplynul by sa. v duchovnej ríši, v Raji, nájde však večné radosti a vo vďake ani nepomyslí na to, aby chcel byť rozprášený. Okrem toho je vo svojej plnej zrelosti **potrebným** ku povzneseniu a zdokonaleniu úrovni, ležiacich pod ním, ktoré v ďalších zrazeninách sú schopné odolať menej silnému tlaku než on. Tam je **on**, ľudský duch, tým najvyšším, pretože odoláva silnejšiemu tlaku, ba ho dokonca potrebuje.

V týchto nížinách je úlohou ľudského ducha, aby všetko, čo je pod ním, otváral podľa možnosti vplyvu čistých svetlých vyžarovaní pomocou sily, ktorá je v ňom. Tým môže pre všetko ostatné pôsobiť ako prostredník, skrz neho môže prenikať silnejší tlak a rozlievať tak požehnanie. Sám môže tento vyšší tlak prijímať a rozdeľovať a dávať ďalej.

Byť prirodzeným znamená však ísť a usilovať nahor. Ved' v prirodzenosti usiluje všetko len nahor, tak ako každé steblo trávy, každá kvetina, každý strom.

Všetko konečne v ústrety Svetlu, k čomu je človek prostredníkom! O Svetle samotnom, o Bohu pritom nehovorím. Je mi to príliš sväté! Okrem toho by to človek predsa nikdy nemohol pochopiť. Musí sa večne uspokojiť s tým, že **Boh je!**

— — —

Obsah

Na úvod.	1.
1. Čo hľadáte?	2.
2. Prebuďte sa!	3.
3. Mlčanie.	8.
4. Vzostup.	12.
5. Zodpovednosť.	14.
6. Osud.	17.
7. Stvorenie človeka.	20.
8. Človek vo stvorení.	23.
9. Dedičný hriech.	25.
10. Syn Boží a Syn Človeka.	26.
11. Boh.	27.
12. Vnútny hlas.	29.
13. Náboženstvo lásky.	31.
14. Vykupiteľ.	32.
15. Tajomstvo zrodzenia.	35.
16. Odporúča sa okultné školenie?	40.
17. Špiritizmus.	42.
18. Pripútaný k zemi.	46.
19. Je pohľadávaná zdržanlivosť duchovne prospešná ?	48.
20. Posledný súd.	49.
21. Boj.	53.
22. Myšlienkové formy.	55.
23. Mravnosť.	59.
24. Bdej a modli sa!	61.
25. Manželstvo.	64.
26. Právo dieťaťa voči rodičom.	67.
27. Modlitba.	69.
28. Otčenáš.	72.
29. Velebenie Boha.	75.
30. Človek a jeho slobodná vôľa.	80.
31. Moderná duchoveda.	90.
32. Nesprávne cesty.	96.
33. Ideálni ľudia.	97.
34. Uvaľte na neho všetku vinu.	100.
35. Zločin hypnózy.	101.
36. Astrológia.	104.
37. Symbolika v ľudskom osude.	106.
38. Viera.	109.
39. Pozemské majetky.	110.
40. Smrť.	111.
41. Zosnulý.	114.
42. Zázrak.	117.
43. Krst.	118.
44. Svätý Grál.	119.
45. Tajomstvo Lucifera.	122.
46. Oblasti temna a zatratenie.	127.
47. Oblasti Svetla a raj.	129.
48. Svetové dianie.	130.

49. Rozdiel v pôvode medzi človekom a zvierat'om.	136.
50. Odlúčenie ľudstva od vedy.	137.
51. Duch.	139.
52. Vývoj stvorenia.	140.
53. Ja som Hospodin, tvoj Boh!	144.
54. Nepoškvrnené počatie a narodenie Syna Božieho.	152.
55. Smrť Syna Božieho na kríži a posledná večera	155.
56. Zostúp z kríža.	157.
57. Toto je moje telo! Toto je moja krv!	160.
58. Vzkriesenie pozemského tela Kristovho!	161.
59. Ľudské chápanie a Božia vôľa v zákone zvratného pôsobenia.	166.
60. Syn Človeka.	168.
61. Blúdenie.	171.
62. Pohlavná sila a jej význam pre duchovný vzostup.	178.
63. Ja som vzkriesenie i život, nikto neprichádza k otcovi, iba skrze mňa!	184.
64. Čo oddeľuje dnes tak mnoho ľudí od Svetla?	187.
65. Volanie po vodcovi.	193.
66. Hrubohmotnosť, jemnohmotnosť, vyžarovanie, priestor a čas.	196.
67. Omyl jasnovidectva.	199.
68. Druhy jasnovidectva.	201.
69. V ríši démonov a fantómov.	204.
70. Okultné školenie, mäsitá alebo rastlinná strava.	212.
71. Liečivý magnetizmus.	215.
72. Žite prítomnosti.	215.
73. Veľká kométa.	217.
74. Čo má človek robiť, aby mohol vojsť do kráľovstva Božieho?	217.
75. Vidíš triesku v oku brata svojho, ale na brvno vo vlastnom oku nedbáš!	219.
76. Boj v prírode.	220.
77. Vyliatie Ducha Svätého.	223.
78. Pohlavie.	224.
79. Môže byť staroba prekážkou duchovného vzostupu?	226.
80. Bolo raz.	227.
81. Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo činia!	237.
82. Bohovia – Olymp – Valhala.	249.
83. Povolání.	255.
84. Ľudský tvor.	258.
85. Atisíc rokov je ako jeden deň!	263.
86. Cit.	264.
87. Svetový učiteľ.	267.
88. Cudzinec.	268.
89. Posledné slovo.	273.
90. Antikrist.	276.
91. A splnilo sa ...!	279.
DESATORO BOŽÍCH PRIKÁZANÍ	284.
Ja som Pán, tvoj Boh! Nebudeš mať iných bohov okrem mňa!	284.
Neznevážiš mena Pána, svojho Boha!	285.
Deň sviatočný máš svätit'!	288.
Cti otca i matku!	289.
Nezabiješ!	291.
Nenarušíš manželstvo!	292.
Nepokradneš!	293.
Nevydáš krivého svedectva!	294.
Nebudeš bažiť po žene blížneho svojho!	295.
Nepožiadaš blížneho svojho o dom, dvor, dobytok ani všetko, čo je jeho!	296.
92. Život.	299.

ABD-RU-SHIN

Odpovede na otázky.

1924 - 1937

SÚHRNNÉ TEXTY

OZNAMY NAKLADATELSTVA

1. 1 Náboženstvo lásky.

Otázka: Ako to príde, že ušľachtilé náboženstvo lásky sa oprávnene musí pomenovať náboženstvom slabých, pre ktorých je útechov?

Odpoveď: Je zaradená v knihe „Vo Svetle Pravdy“ v prednáške č. 13., **Náboženstvo lásky.**

2. 1 Nepoškvrnené počatie

Otázka: Podľa doterajších vysvetlení v listoch Grálu všetko dianie sa uskutočňuje v rámci zákonov, zatkaných Stvoriteľom do celého stvorenia; nikdy sa teda nebude protiviť zákonom prírody aj keď sú to najzázračnejšie príhody. Ako je to teda s nepoškvrneným počatím panny Márie?

Odpoveď: Je zaradená v knihe „Vo Svetle Pravdy“ v prednáške č. 54., **Nepoškvrnené počatie a narodenie Syna Božieho.**

2. 2. Prevraty

Otázka:

Kedy možno očakávať tie veľké prevraty a udalosti, ohlasované z tak mnohých strán, zvestujúce nástup novej doby?

Odpoveď:

Na túto otázku sa nesmie odpovedať. Úrady by aj vážne proroctvo alebo videné zjavenie považovali za veštestvo podliehajúce pod trestný zákon. Toto opatrenie je tiež na mieste, pretože poskytuje občanom ochranu pred mnohými vykorisťovateľmi, šarlatánmi a fanatikmi alebo mnohými chvastúňmi, ktorí či už vedome alebo nevedome napáchali mnoho zla a škodia každej dobrej veci. Mocná vlna udalostí má aj tu priniesť zmenu.

Čo by vám tiež osožilo, keby ste napríklad teraz počuli, že prichádza prvá zo siedmich plíag, ktorá v tomto lete sa začne suchotou, prinášajúcou skazu, ku ktorej sa pripojí zničujúca záplava? A ešte ďalšie?

Nikto by z toho nemal úžitok. Podnietilo by to iba k mylným špekuláciám. Preto je lepšie očakávať všetko prichádzajúce s pevnou dôverou v Boha a pokojne plniť svoje povinnosti.

2. 3. Dobročinné skutky zo ťažiadosti.

1. otázka:

Prednáška „Osud“ nabáda k otázke, ako sa vo zvratnom pôsobení prejaví spravodlivosť u ľudí, dávajúcich veľké dary, nie však zo súcitu, ale preto, lebo dobročinné skutky sú „v móde“, alebo aby tým získali „dobrú povest“.

Odpoveď:

Tento dej možno jasne prehliadnuť. Odvíja sa presne v zmysle zákonov. Okolie každého človeka je presiaknuté druhom jeho **skutočného** cítenia, t.j. vytvára okolo neho rovnorodú jemnohmotnú vrstvu. Sebaklamy sú pri týchto dejoch samočinne vylúčené ako neschopné života. Ak si človek vypestoval v sebe skutočne dobré chcenie, potom aj vrstva, ktorá ho obklopuje, bude toho istého druhu. Zlé zvrtné pôsobenia, vracajúce sa z minulosti, budú touto proti nim stojacou vrstvou zadržané a odrazené iným smerom alebo vysaté a rozložené ešte skôr, ako by mohli zasiahnuť samotného človeka. Budú celkom odstránené alebo značne oslabené, takže pre toto jeho vážne dobré chcenie sa mu odpustí minulé zlo.

Teraz obrátene je to však u tých, ktorí darovaním spôsobujú skutočne dobro, ale iba s úmyslom, aby tým sami získali, alebo aby sa trebárs o nich veľa hovorilo, tiež zo samolúbosti, alebo aby získali nejakú hodnotu či meno, teda zo ctižiadosti.

Zákon zvrtného pôsobenia sa pritom bezpodmienečne splní v každom ohľade. Odtiaľ, kde jeho dar priniesol požehnanie, prúdi v každom prípade dobro na darcu, a to takého druhu, v akom sa to dobré prejavilo. Nakoľko teraz je však vnútro a podľa toho i okolie darcu presiaknuté egoizmom, snahou o vlastné výhody alebo aj iným zlom, vracajúce sa dobro bude zadržané najprv touto vrstvou; bude ňou zastavené, odvedené, vysaté a rozložené, takže samotná osoba nemôže nič dostať z tohto dobrého spätného pôsobenia, alebo iba jeho veľmi zoslabenú časť.

Či späť prúdiace dobro bude teraz úplne odvedené, alebo do akej miery bude oslabené, kým zasiahne vnútro človeka a tým sa prejaví, to záleží iba na hĺbke vnútorného cítenia dotyčného. Ak v tom cítení je silné zlo, potom si je sám na vine, že pre neho určené dobro sa v zvrtnom pôsobení nemôže dostať až k nemu. Pri menšom zle prenikne však časť dobra predsa až k nemu, čím dostane potom presný podiel z jeho vnútornej hodnoty, nič viac a nič menej. Príde to k nemu celkom blízko a môže sa to celkom dobre prejavíť v jeho okolí, na vonkajších pozemských veciach, ktoré sú pomínutelné, ale jeho samého to nezasiahne tak, aby mal z toho trvalý ošoh, ktorý jediný má hodnotu.

Rozdiel je už aj v tom: Ak dotyčný dáva z nezištného citu, iba kvôli pomoci, tak sa pri tom ihneď naväzuje vlákno od neho až k bodu, kde jeho pomoc priniesla požehnanie a naspäť pripravila priamu cestu až k nemu pre zvrtné pôsobenie. Tým je pôsobenie omnoho priamejšie a sústredenejšie. Ak sa však jeho cit pri dávaní nezúčastňuje rovnakým spôsobom, potom mu chýba z neho vychádzajúce vlákno ako spojenie s miestom, kde jeho dar priniesol účinok, pretože viedlo k rovnorodému citu. Dobré spätné pôsobenie sa preto ani nemôže k nemu dostať tak silno sústredené.

Pri tom zohrávajú úlohu ešte mnohé iné vedľajšie okolnosti, uvedením ktorých by sa obrazu mohli narušiť obrisy, avšak všetky prispievajú k tomu, že spôsob vykonávajúcej sa spravodlivosti vo zvrtnom pôsobení sa prejaví až do najjemnejších odtieňov; takže sa vo všetkom dani nemôže myslieť ani na atóm nespravodlivosti. Táto možnosť je úplne vylúčená zázračnou spolupracou múdrych zákonov Stvoriteľa, takže každý dostane, čo mu prináleží úplne presne odvážené. Pritom sa však nesmie zabúdať, že počas krátkeho pozemského života sa z toho všetkého zriedkakedy odohrá mnoho, ale iba zlomky. Celé to dianie je rozdelené na celé bytie.

2. 4. Zodpovednosť sudcov

2. otázka:

Je sudca duchovne zbavený zodpovednosti, ak v službe vyvinie mimoriadnu horlivosť zo ctižiadosti a to, čo sa všeobecne považuje za ľudskosť, odsunie nabok v presvedčení, že tým splnil svoju povinnosť?

Odpoveď:

Takým by bolo lepšie, keby sa nikdy neboli narodili. Ochranná stena „služba a povinnosť“ bude pri pozemskom odlúčení strhnutá. Za všetky svoje rozhodnutia a jednania je **čisto osobne** zodpovedný, tak ako každý iný človek. Na tom nič nemení pozemsky nesprávne stavané presvedčenie. Tým môže klamať iba sám seba. Vždy záleží iba na tom, ako vykonáva svoj úrad. Základom toho musí byť preňho láska; pretože len v pravej láske spočíva spravodlivosť.

2. 5. Neveriaci kazatelia

3. otázka:

a/ Ako je to s kazateľmi, ktorí svoj úrad berú iba ako prostriedok obživy a skutočne ani neveria vo všetko to, čo učia?

b/ Má Večera Pánova podávaná takýmito ľuďmi aj účinok?

Odpoveď:

a/ Spätné pôsobenia sa nepýtajú na pozemské úrady a hodnosti, ale každému dávajú jeho diel. Tým sú vyriešené **všetky** také otázky.

b/ Účinok Večere Pánovej sa riadi hlavne podľa vnútorného života **príjemcu**. Ak on je voči tomu správne otvorený, dostane silu primerane tejto otvorenosti, aj keď Večera Pánova je prisluhovaná takou rukou. Ak Kristus pri všetkom zvlášť zdôrazňoval: „Nech sa ti stane, ako si uveril!“, tak tým vždy znova zreteľne poukazoval na zákon zvrätneho pôsobenia. Každý môže len toľko dostať, nakoľko sa otvorí, nič viac. Nech sú to duchovné alebo telesné sily. Inak by sa totiž ľahko mohla dostať do svätých zákonov stvorenia nespravodlivosť. A to je nemožné.

3. 1 Liečenia

Otázka: „Ako sa vykonávajú liečenia v dome Grálu?“

Odpoveď:

Kladením rúk prúdi nová životná sila do chorého. Kristove slová: „Nech sa ti stane ako si uveril!“ sú aj tu kľúčom k úkonu. Výsledok závisí celkom od hodnoty človeka, to znamená, ako ďaleko je hoden byť vyliečený alebo inými slovami terajšej doby: Ako sa tomu **skutočne** vnútorne stavia, ale nie, ako si to predstiera. Len do **takého stupňa**, nič viac a nič menej sa mu dostane uzdravenia!

Tiež to sa celkom formuje podľa zvrätneho pôsobenia neochvejných zákonov vo stvorení. Kto sa vnútorne obracia k temnu, nemôže do seba prijať silu Svetla k ozdraveniu a kto nechce, tomu sa nemôže vnútiť ani uzdravenie. Sila Svetla povolného

sprostredkovateľa potom od neho odprúdi. Presne ako v evanjeliu. Dokonca ani Kristus nemohol nikoho priviesť do nebeskej ríše, kto by sa neprispôbil jeho evanjeliu, t. j. kto by nežil podľa neho.

Vrúcne pranie k uzdraveniu je samozrejme tiež prispôbenie, vedúce k prijatiu a pôsobeniu sily.

3.2 Rád Grálu

Otázka:

Ako môžem byť prijatý do rádu Grálu?“

Odpoveď:

Tie zo všetkých strán neustále sa opakujúce otázky kvôli pripojeniu sa alebo k prijatiu do Rádu vyžadujú krátke vysvetlenie v Listoch Grálu, čím všetci, ktorí sa pýtali, dostanú hneď odpoveď.

Pristúpiť k Rádu nie je len tak bez všetkého možné, ako je to obvyklé pri združeniach, sektách alebo iných spolkoch. „Grál“ sa neuchádza o členov. Môcť pristúpiť je pre požadujúcich sa prijatia mimoriadne sťažené. Nepozerá sa na počet príslušníkov, ale na vnútorné hodnoty, bez ohľadu, či sú tieto už vyvinuté alebo nie. Jedine na to sa prihliada pri prijímaní novicov. Prijatie nie je spojené s nijakými výlohami. **Novic ešte nepatrí** k Rádu. Podľa jeho duchovného vývoja môže to trvať rok, alebo aj desaťročia, kým bude prijatý do Rádu. Pri tom musí byť pripravený každým dňom, že bude opäť celkom vylúčený, ak počas noviciátu pomocou pridelených mu pomoci nedokáže oživiť v ňom odpočívajúce hodnoty, napriek pomociam, jemu prideleným. Inak však napreduje so stupňom svojho vývoja.

Ľuďom zaujímavým sa o učenia Rádu sa radí pripojiť sa vo svojom bydlisku alebo v najbližšom väčšom meste ako **stúpenca** nášho učenia Grálu. V mnohých mestách sa vytvárajú skupiny vážnych ľudí, usilujúcich sa prísť do užšieho spojenia so samotným Rádom, byť v priamom korešpondenčnom styku a občas navštíviť príslušníka Grálu, ktorý vo svojom kruhu hovorí o významných životných otázkach. Z takého kruhu prichádzajú časom novici. Sú to tí, ktorí okrem vnútorných hodnôt prechovávajú v sebe silnú túžbu ešte bližšie sa pripojiť k Rádu alebo byť v ňom tiež činným. Prijatie menej než jeden rok novictva je nemožné. Pri tom pôvodné vyznamenanie sa neberie do úvahy; lebo Rád posudzuje ľudí iba podľa ich vlastných hodnôt.

Samotný Rád je úplne nezávislý, nevyberá nijaké príspevky a ide len vlastnou cestou, nedbajúc na mnohoraké prepojenia.

Našťastie je málo tých, čo vo svojich dotazoch chcú vedieť, aké výhody sú spojené s pripojením sa; takýto neprichádzajú do úvahy ani pre pripojenie sa ani pre prijatie, lebo už samotná otázka dokazuje, že im chýba vážna túžba pre vnútorný pokrok. Preto sa tiež nemá poukazovať ani na výhody, ktoré už prináša stúpenectvo.

4.1 Božia detskosť

4. otázka:

Abdrushin hovorí, že nie všetci ľudia sú Božími dieťkami. Ale je napísané: Kto zaprie božiu detskosť, prehrešuje sa proti Duchu svätému!

Odpoveď:

Čo je napísané, to vyžaduje, aby to bolo v prvom rade aj správne porozumené. Pýtajúcemu sa patrí vďaka, že položil túto otázku. Každý, kto sa takto pýta, dá tým často mnohým ľuďom niečo bez toho, že by o tom vedel.

Prednáška „Človek a jeho slobodná vôľa“, v ktorej sa hovorí, že nie všetci ľudia sú Božími dieťkami, dáva súčasne aj odpoveď na túto otázku. Skutočnosťou, že nie všetci ľudia sú Božími dieťkami, nepopiera sa Božiu detskosť.

Božiu detskosť popiera len taký človek, ktorý zanedbáva Duchom svätým darované mu schopnosti na Božiu detskosť, obsiahnuté v jeho duchovnom semienku; teda nedá im možnosť dostatočne sa rozvinúť, takže sa nebudú môcť uplatniť a vyrásť. **To je popretie Božej detskosti!** V tomto zanedbávaní spočíva tiež popieranie. Tým sa samozrejme prehrešuje súčasne proti Duchu svätému, ktorý mu v duchovnom jadre daroval schopnosti Božského detstva, ktoré majú byť vypestované a rozvinuté.

Kto toto zanedbá, nebude alebo sa ani nestane dieťaťom Božím, a to aj napriek svojmu čakateľstvu; to znamená napriek svojej možnosti, ktorú mu predurčoval už dar Duchu svätého v duchovnom jadre. Zanedbaním, t.j. popieraním tohto daru sa prehrešil a znemožnil tak splnenie vznešeného zaslúbenia.

4.2 „Panna“ Mária vo zvestovaní.

Otázka: V treťom zošite je vysvetlené nepoškrvnené počatie. Vysvetlenie si však protirečí so zvestovaním, poukazujúcim výslovne na to, že Spasiteľ sa mal narodiť z panny.

Odpoveď:

Medzi článkom v 3. zošite a zvestovaním niet nijakého protirečenia. Protirečenie prináša iba nesprávny výklad výrazu „panna“ vo zvestovaní. Ak toto hovorí o panne, tak to nepredpokladá v užšom pojme a ešte menej názor štátu, ale môže ísť len o pojem ľudstva v širšom zmysle.

Pri užšom názore by sa musela konštatovať skutočnosť, že tehotenstvo a pôrod už sám osebe, bez toho, že by sa pritom myslelo na počatie, vylučuje panenstvo v obvyklom zmysle. Zvestovanie však také veci nemieni. Tým je povedané, že Kristus sa narodí ako **prvé** dieťa z panny, teda zo ženy, ktorá ešte nikdy nebola matkou. Pri takej **sú** všetky orgány, patriace k vývinu ľudského tela panenské, to znamená, že sa týmto spôsobom ešte nikdy neuplatnili, že z toho tela ešte nevyšlo nijaké dieťa. Pri každom prvom dieťati musia všetky orgány v materinskom tele byť totiž ešte panenské. Jedine len to mohlo prísť do úvahy pri takom ďalekosiahlom prorockve, pretože každé zvestovanie sa plní v bezpodmienečnej dôslednosti pracujúcich zákonov stvorenia a bolo tiež dané v tejto hodnovernej predvídavosti. *1.

Pri zvestovaní sa teda mieni „**prvé** dieťa“, a preto bol účinený rozdiel medzi **pannou a matkou**. Iný rozdiel neprichádza do úvahy, lebo pojmy panna a pani vznikli iba čisto štátnymi alebo spoločenskými ustanovizňami manželstva, ktoré neboli v žiadnom prípade mienené pri takom zvestovaní. * 1. Zjavenia.

Pri dokonalosti stvorenia ako Božieho diela je akt počatia absolútne nutný; keďže všemúdrost' Stvoriteľa vo stvorení zariadila všetko od prapočiatku tak, že nič nezvyšuje ani nie je zbytočné. Kto prechováva takú myšlienku, tým súčasne hovorí, že dielo Stvoriteľovo nie je dokonalé. To isté platí o tom, ktorý tvrdí, že narodenie Krista sa udialo **bez** normálneho počatia, predpísaného Stvoriteľom ľudstvu. **Muselo** predchádzať normálne počatie človekom z mäsa a krvi! Aj v tomto prípade. A tak to aj je!

Každý človek, ktorý si to správne uvedomí, velebí tým Stvoriteľa a Pána viac, než takí, ktorí chcú pripustiť iné možnosti. Tí prvší tým vkladajú takú neotrasiteľnú dôveru do dokonalosti svojho Boha, že podľa ich presvedčenia v zákonoch ním uložených vôbec nie je možná výnimka alebo zmena. A **to** je **väčšia** viera! Okrem toho predsa aj všetko ostatné dianie hovorí bezpodmienečne v prospech toho. Kristus sa stal **pozemským človekom**. Týmto rozhodnutím sa musel podriaďovať tiež zákonom, ustanoveným jeho Otcom pre hrubohmotné rozmnožovanie, keďže to podmieňuje dokonalosť Božia.

Ak by sa na to povedalo, „že u Boha nie je nič nemožné“, potom takým spôsobom zastreté prehlásenie neuspokojuje; lebo v tomto prehlásení spočíva opäť celkom iní zmysel, než si to predstavujú mnohí ľudia vo svojej pohodlnosti. Stačilo by tiež iba povedať, že nedokonalosť, nelogickosť, nespravodlivosť, svojvôľa a mnoho iného je u Boha nemožné, aby sa vyvrátilo **znenie** tejto vety podľa obyčajných pojmov. Tiež by sa mohlo zdôvodniť, že ak v **tomto** zmysle nijaká vec nie je u Boha nemožná, potom práve tak dobre by mohol jediným aktom vôle učiniť všetkých ľudí veriacimi! Potom by nepotreboval svojho Syna, tým, že sa stal človekom, vystaviť pozemskému strádaniu a smrti na kríži. Táto obrovská obeť by bola zostala ušetrená. Ale, že sa **tak** stalo, to svedčí o neohybnosti Božích zákonov, prebiehajúcich od začiatku vo stvorení, do ktorých pre ich dokonalosť nie je možný násilný zásah kvôli nejakej zmene.

Na to by sa opäť mohlo od nerozvážne spornej stránky tvrdošijne namietnuť, že to bola Božia vôľa, ako sa to stalo. To je povedané celkom správne, ale vôbec nijaký protidôkaz, v skutočnosti iba **pritakanie** predchádzajúcemu zdôvodneniu, ak sa upustí od naivnejšieho chápania a nastúpi hlbšie vysvetlenie, ako to bezpodmienečne **vyžadujú** všetky výroky duchovného druhu.

Bola to Božia vôľa! To však nemá nič spoločné so svojvôľou, ale naopak, neznamená nič inšie, než potvrdenie zákonov, Bohom vložených do stvorenia, nesúcich jeho vôľu a s tým spojené bezvýhradné podriadenie sa týmto zákonom, nepripúšťajúce nijakú výnimku alebo obchádzanie. **Práve v nutnosti plnenia ukazuje sa a potvrdzuje Božia vôľa.**

Preto sa aj Kristus musel k vykonaniu svojho poslania bezvýhradne podriaďovať všetkým prírodným zákonom, teda vôli svojho Otca. Preto sa ani človeku nedalo vyhnúť počatiu, predvídanému vo stvorení pre vznik pozemského človeka. Že Kristus toto všetko činil, dokazuje celý jeho život. Normálne narodenie, rastenie, tiež u neho sa dostavujúci hlad a únava, utrpenia a nakoniec smrť na kríži. On bol tiež podriadený všetkému, čomu je podriadené ľudské telo. Prečo by teraz samotné počatie malo byť iného druhu, keď to vôbec nebolo potrebné. Práve v prirodzenosti je úloha Spasiteľa ešte väčšia, vôbec nie menšia! Takisto Mária nebola preto o menej omilostená v jej vznešenom povolání.

4. 3. Konfirmácia

5. otázka:

Aký účinok a aký duchovný účel má konfirmácia v evanjelickej cirkvi?

Odpoveď:

Konfirmácia by mala duchovný účinok a duchovný účel a bezpochyby by mohla priniesť aj veľké požehnanie, keby spočívala na čistom duchovnom podklade. Toto však nie je ten prípad; vôbec sa netýka ani náboženstva, ani viery, ako by to malo byť pri **každom** úkone, ktorý sa deje pred oltárom, to jest pred Stolom Pánovým; je to iba akt cirkvi ako organizácie, ktorý sa tým zaraďuje na rovnaký stupeň ako v ktoromkoľvek inom spolku.

Dôkazom toho, že je to tak a nemôže byť inak, je to, že pre prístup na konfirmáciu v evanjelickej cirkvi nie je rozhodujúcou duševná hodnota, vnútorná zrelosť či túžba po Bohu, ale ani duchovná znalosť. Cirkev totiž takúto skúšku jednoducho bez okolkov odmieta, ak sa nedodrží jej „organizačný predpis“, podmieňujúci schématicky bez výnimky, že konfirmácia smie byť vykonaná iba vtedy, ak žiadateľ o ňu chodil na vyučovanie pre konfirmantov určitý počet mesiacov, a to pod vedením duchovného, určeného cirkvou, teda zamestnanca cirkvi.

Preto je teda nemožné byť konfirmovaný, aj keď o to prosiaci ochotne vyhlási, že sa podriadi každej skúške duševného i duchovného druhu, čím môže dokázať svoju hodnotu a zrelosť na konfirmáciu. Na základe tohto predpisu cirkev neprijíma a odmieta konfirmovať aj zreľých a cenných ľudí, ak svoju zrelosť a svoju hodnotu získali iným spôsobom ako u zamestnanca cirkvi, aj napriek tomu, že to môže byť často omnoho cennejšie, ako je rozumové vyučovanie konfirmantov.

Je samozrejmé, že tieto ustanovenia nesmú platiť za nijakých okolností, ak ide o duchovný a duševný ošoh človeka. Také niečo by bolo priamo prekážkou a protivilo by sa vznešenej vôli Kristovej, podľa ktorej cirkev ako taká **musí** pôsobiť. Za žiadnych okolností by to nebolo v duchu a podľa vôle božského Spasiteľa, ktorý nikdy nemal v úmysle založiť cirkev alebo náboženstvo. Jeho úlohou bolo **oslobodiť** duše. Z tohto dôvodu **musí** byť konfirmácia iba čistou formalitou, iba prijatím do **organizácie** cirkvi ako takej. Nesmie sa to zamieňať s priblížením k Bohu. Preto konfirmácia môže konfirmovaným ľuďom priniesť iba organizačné výhody a organizačné povinnosti, inak nič.

V takomto ponímaní sa na to bude zaiste pozerat' aj samotná cirkev, lebo inak by sa prevíňovala nárokováním na vylučovanie, čo vo zvratnom pôsobení by muselo byť veľmi vážne. Odhliadnuc celkom od toho, že by sa to podobalo nebezpečnej domýšľavosti, ktorá bola sotva väčšia u farizejov za čias Kristových. **A to sa nedá očakávať od súčasných cirkví!** Nakoľko však pravé kresťanské cirkvi pracujú len v duchu Kristovom a jeho náuky, terajšie obmedzujúce ustanovenie spôsobuje, že konfirmácia **nepatrí** k duchovným úkonom alebo pokrok prinášajúcim dejom, ale môže to byť iba formalita svetskej organizácie. Ak by to bolo inak, tak by obmedzenie ustanoveniami znamenalo chybu, ktorej dosah už netreba vysvetľovať. Konfirmáciu teda nemožno bezpodmienečne považovať za duchovný vzostup. Čo jednotlivec získa týmto úkonom vnútorne, záleží na jeho vlastnom osobnom postoji.

5.1 Priblíženie sa k rádu.

Otázka:

Ako sa môžeme priblížiť ku „Grálu“?

Odpoveď:

a) Zakaždým prichádzajú otázky o tom, ako sa môže priblížiť k rádu „Grálu“, k eventuálnemu prijatiu alebo prosby o bližšie vysvetlenie o ráde. Preto sa k tomu vrátíme ešte raz podrobnejšie.

Predovšetkým treba vysvetliť, že neide o rád v obvyklom zmysle. Označenie „rád“ vlastne vôbec nemôžeme použiť, lebo pri tom ide iba o vedúceho prinášajúceho náuku Grálu, potom o jeho pomocníkov, ako aj jeho učeníkov.

Okrem týchto prichádzajú novici. To sú učiaci sa, vyhľadávajúci blízkosť vedúceho a chcú spolupôsobiť na oživení ideálnych cieľov. Potom sú tu ešte stúpenci bývajúcí roztrúsene v rôznych krajinách, ale v duchu sú spojený s vedúcim. Všetci títo vytvárajú uznávané obce.

Prijatia v obvyklom zmysle sa vôbec nevykonávajú; lebo pritom môže prísť do úvahy iba taký človek, ktorý je k tomu povolaný. A toto povolanie nie je pozemské. Vyvolený pred narodením to vycitňuje v sebe v pravý čas, v ktorom sa mu musí dostať príslušnej, pre neho potrebnej zrelosti jeho doterajším prežívaním. Nech bude tiež kdekoľvek, nezáleží v ktorej krajine, na ktorom pozemskom kontinente, dostane príležitosť priblížiť sa. Potom sa to musí stať dobrovoľne, z vlastnej vnútornej túžby, bez akéhokoľvek ovplyvňovania, inak to nemá pre neho nijakú cenu. Ak on sám o to vopred nepoprosí, nikdy sa mu nič nepovie. U všetkého sa ráta iba duchovná hodnota, duchovné posudzovanie všetkých vecí, ktoré často stoja v príkrom rozpore voči terajším pozemským pojmom, teda sotva môžu byť posudzované takými ľuďmi, ktorí sú až príliš spätí s pozemskými názormi.

Ľudia sa majú uspokojiť tým, že budú poučenia Grálu skúmať, o nich premýšľať a hľadiť, či v nich uvidia alebo nie Pravdu vnútorným vycitňovaním. To je pre nich predsa hlavnou vecou a tiež to **jediné**, z čoho môžu mať osoh. Ak budú skutočne vážne skúmať, potrebujú iba samotné „**Slovo**“, nič iné. Pre takých, čo to nedokážu, poučenia neplatia! Môžu byť pokojne od toho vzdialení; lebo nikto ich neprosil o účasť. Tí však, ktorí Božie Slovo skutočne vážne hľadajú, nájdu, čo a kto im v ňom hovorí. Nepotrebujú nijaké ďalšie otázky. Tak sa oddeľujú už vopred plevy od pšenice.

b) Tým boli súčasne tiež zodpovedané všetky otázky, položené kvôli „nákupu“. Nákup je jednoducho nemožný. Preto sa môže stať, že miliardár musí zostať stáť pred zavretou bránou, zatiaľ čo ten najchudobnejší z chudobných nájde popri ňom vstup, pretože pri tom neprídu do úvahy ani peniaze ani terajšie pozemské názory, spoločenské alebo štátne ustanovenia alebo zákony; lebo posudzovanie zasahuje hlbšie. Je samozrejmé, že pritom sa musí za každých okolností dobehnúť eventuálne chýbajúca normálna alebo duchovná výchova; ona sa totiž nedá oddeliť od vnútorného skutočného stavu zrelosti.

6. 1 Veda a Ľudstvo.

Otázka:

Niečo nevyslovené spočíva medzi vedou a ľudstvom všeobecne, čo pôsobí nie spájajúco, ale oddeľujúco, zatiaľ čo ľudstvo má predsa koniec koncov plné právo na vedu.

Odpoveď: Zaradená v knihe „Vo Svetle Pravdy“, v prednáške č. 50. **Odlúčenie Ľudstva od vedy.**

6. 2. Boží Ľudia.

6. otázka:

V rôznych novších knihách sa poukazuje na to, že raz príde doba Božích ľudí, dokonalých a ušľachtilých. Je to doba tisícročnej ríše?

Odpoveď:

Nepríde čas Božích **Ľudí**, ale čas Božieho **Človeka!**

Tu opäť spočíva omyl v pokuse zovšeobecniť jedno doteraz neporozumené **osobné** zasľúbenie.

Nikdy nebudú jestvovať Boží ľudia okrem jedného, ktorý je vyslaný Bohom: Imanuel – Syn Človeka. Najdokonalejší ušľachtilí ľudia sa z povahy vecí pri najvyššom zdokonalení môžu stať iba **duchovnými** ľuďmi, ale nikdy nie božskými.

6. 3. Listy Grálu.

7. otázka:

Majú Listy Grálu nejaké spojenie z niektorým z jestvujúcich rádov Grálu alebo takých združení, ktoré sa menujú podobne?

Odpoveď:

Listy Grálu nie sú v **nijakom** spojení s niektorým známym rádom alebo spolkom. Vo svojej bezpodmienečnej samostatnosti by tiež odmietlo každé spojenie.

6. 4. Teozofia.

Otázka:

V mnohých uverejneniach tlače poukazujú teozofovia na Inda Krišnamurtiho, ako očakávaného velikána. Čo k tomu povedia Listy Grálu?

Odpoveď:

Nič! Na to už prišlo mnoho otázok z rôznych krajín. Avšak v zásade odmietame pristupovať k záležitosti nejakého združenia alebo vyjadriť k tomu mienku. **Sme voči dotyčnému hnutiu úplne vzdialení.** Kto prichádza z Pravdy a vážne hľadá, tiež spozná, keď k nemu hovorí Pravda

7. 1. Okultné školenie, mäsitá alebo rastlinná strava.

Otázka:

Majú sa celkom zavrhnúť snahy o okultné školenia? Aký postoj zaujať voči bezpodmienečnému vegetariánstvu mnohých reformátorov života?

Odpoveď: Zaradená v knihe „Vo Svetle Pravdy“, v prednáške č 70., **Okultné školenie, mäsitá alebo rastlinná strava.**

7. 2. Liečivý magnetizmus.

Otázka:

Aké stanovisko zaujme liečivý magnetizmus vzhľadom na vývoj ľudstva?

Odpoveď: Zaradená v knihe „Vo Svetle Pravdy“, v prednáške č. 71., **Liečivý magnetizmus.**

Ludské chápanie a Božia vôľa v zákone zvratného pôsobenia.

(Dodatok, nezverejnený v knihe „Vo Svetle Pravdy“)

Uvedme príklad, ktorý je blízky ľudskému porozumeniu. Pred **citom stojí čistý** a predsa v pozícii strnulých paragrafov zákona a obmedzených názorov **sa javí** ako nesprávny.

Mladý, o ideál sa snažiaci muž si vezme za ženu dievku, ktorá je voči jeho citom bez porozumenia, pretože korení pevne v hmotnom. Tento príklad je častejší, než by sa predpokladalo. Práve prirodzená dôslednosť poskytuje pre to vysvetlenie. Čím väčšie ideály má mladý človek v sebe, tým istejšie **nepozná** duševné nedostatky ženského pohlavia. Bude si myslieť o žene, že je stelesnením ideálu, ako tiež v skutočnosti **byť má**. Ako veľmi sa v tom však najčastejšie klame, zistí sa iba buď v manželstve, alebo pomocou rozličných skúseností vo svojom živote.

Že dievka, ktorá korení v hmotnom, nepraje si opäť žiadneho pohodlnejšieho manžela než takého idealistu, je ľahko pochopiteľné, ale za predpokladu, že tiež hospodárske pomery na jej alebo na druhej strane súhlasia s výpočtami. Bude z prirodzeného popudu túžiť po tom, aby získala ideálneho človeka, bez toho aby chcela niečo zlého a vôbec nie s úmyslom, aby mu škodila.

Na jej strane môžu privodiť rozhodnutie rozličné body. Buď chladná vypočítavosť, alebo zmyselný pud, práve tak ako pranie, aby vôbec bola „pani“. To však nie je udržateľné naddlho a nie je to žiadnym základom pre manželstvo. Prirodzene nastávajú často opačné prípady, v ktorých sa dievky ideálne založené a mladíci alebo muži korenia v materiálnom.

Vytriezvenie príde potom veľmi rýchlo. Materialistická časť bude s posmechom a nakoniec všetkými prostriedkami, až k nemilosrdnej bezohľadnosti chcieť zničiť ideálne v druhom. Pomaly stúpa dokonca mnohokrát i nenávisť tam, kde bola sprvu len vymyslená láska alebo ľahostajnosť, keď materiálna časť cíti, že môže vyvinúť moc proti svetlej a ideálnej časti. Túto moc jej dáva zákon a vedomie manželstva.

Je to celkom prirodzený vývoj dvoch nerovnorodých častí, u oboch často nevedomí a nechcení. Je to nutný výsledok v pomere duchovne nižšieho voči vyššiemu, temnejšieho voči svetlejšiemu, akonáhle temnejšia časť cíti, že sa nemôže pripojiť k vyššiemu vzletu druhého. Je to zosilnené a vybičované temnými centrálnymi silami, z ktorými je zákonom prítlačivosti duševnej rovnorodosti spojený.

Stupňovanie nenávisti až k brutálnej nespravodlivosti nastáva nakoniec následkom užšieho spoločného života v manželstve a vo vedomí, že tiež ideálnej časti pripadá podľa zákona v manželstve rovnaká moc. Pretože ideálne nebojuje tými istými zbraňami ako materiálne, ale je vo svojom základnom zmýšľaní vždy zdržanlivejšia a dobromyselne v prvej rade myslí len na iných, muselo doteraz temer vždy podľahnúť, pretože tiež celý vonkajší svet považuje a uznáva len hmotné za jedine správne.

Z tejto pôdy má byť použitý tento prípad!

Mladý, ideálne založený manžel, bol činný ako obchodník, teda na pôde, na ktorej sú najostrejší bojovníci materiálnych temnôt. So svojimi ideálnymi cieľmi a citmi nedostal sa mladý muž ďaleko. Bol bez zábran využívaný od mnohých, ktorí čakali len na príležitosť, aby mu ihneď dali ranu, ktorá ho mala vrhnúť do blata ulice, akonáhle im nemohol poskytnúť žiadneho prospechu.

Ešte keď ho vypočítavo obletovali, využívali jeho ideálnu ľahkomyselnosť, pretože ich slovám vo svojej nevinnosti bezpodmienečne dôveroval, a pripravovali si príležitosť s chytrou vypočítavosťou a pritom ich ruky dvíhali už kamene, aby sa pridali k príležitosti, ktorá by ho z nejakej temnoty mohla zasiahnúť, aby jeho dôvera v ľudstvo utrpela úraz. Hádzať začať je najlepším spôsobom obrany pre tých, ktorí sa sami majú skutočne niečoho obávať, akonáhle ich činy a snahy prichádzajú na svetlo denné. Tak je tomu vždy pri tisíckach príležitostí.

Bezohľadne vypočítavý materiálny človek označuje svetlé, ideálne veľmi rád za ľahkomyselnosť, z nesúhlasu, čo mu prináša poznanie, že on sám nikdy nemôže dosiahnuť takej výšky. Taký prirodzený vývoj možno vidieť ako predohru v drámach mnohých ľudských duší.

Skutočné jednanie nedá na seba v takom prípade dlho čakať. Tak tiež v tom, čo tu má byť brané za základ. Najskôr tu má byť uvažované o vonkajšom pochode podľa pozemských názorov a neskôr bude hľadané spätné pôsobenie.

Mnohí, ktorí mali od tohto mladého muža peniaze a tovar, neplatili v hodine splnenia svojich povinností, takže on sám prišiel do obtiaží. Uist'ovali ho však presvedčivo a isto, že v určitý, neskorší deň splatia svoje dlhy. V tejto dobrej viere si vypožičal obchodník sám to, čo v tej dobe potreboval pre svoju ženu. Pri tom však padol do rúk dvom obratným lichvárom, ktorí si boli sami vedomí neprávnosti vo svojom jednaní, chytrým spôsobom vždy dodržovali **navonok** všetky zákony. Počítali teda už vopred s bezprávom a mohli sa preto opatrne postaviť nad zákony, ako to činia všetci, ktorí už vopred o tom uvažujú. Považovali ako zástavu „formálne“, predaj časti nábytku a poukazovali, ako je to zvykom, zvlášť na to, že táto „forma“ v skutočnosti nič neznamená. Ohromné odškodnenie za túto „príležitosť“ mohol muž uniesť, keby ...jeho dlžníci zaplatili.

Dlžníci však **nezaplatili**. Blížil sa však deň splatenia jeho dlžoby a nebolo tu žiadnej úhrady na zmenky, ktoré vydal. Muž bol nútený prikočiť k predaju predmetov ku zaisteniu pôžičky, pretože nimi mohol skutočne voľne disponovať, a pretože tiež jeho žena ľahko mohla ihneď zadovážiť mnohé z majetku svojej matky, ktorý jej už z najväčšej časti patril **a s ktorým tiež jej muž po predchádzajúcich rozhovoroch mohol disponovať**.

Z materiálneho myslenia ženy v opaku k mužovi, bola vyvolaná rada scén takého druhu, že ich považoval za najhoršie z celého manželstva, aj keď tu nebola podkladom starosť o živobytie. Muž sa preto rozhodol nezávisle od nej v inom meste vyrovať dlhy vlastnou prácou.

Prišiel deň platenia a obaja lichvári nechceli čakať, keď bez všetkého ďalšieho nemali obdržať v pomere k požičanej sume ohromné odškodnenie a žalovali na zabavenie „formálne“ predaných predmetov, ktorých hodnota im opäť zaručovala trojnásobný zisk, pri ktorom by samozrejme dosiahli ešte omnoho viac, keby mohli dostať ešte obnovené odškodnenie.

Žena v diaľke nachádzajúceho sa muža prehlásila zo svojho materiálneho stanoviska navzdor skutočnostiam, že predané predmety patria jej matke, že muž nemal nad nimi žiadneho dispozičného práva. Hlavným hnacím motívom k tomu bolo, že nechcela, aby lichvári dostali do rúk pre celkom nepatrnú sumu tak ľahko trojnásobný zisk. Mala pri tom v úmysle a dobrej vôli, že tým prinúti lichvárov k tomu, aby počkali ešte krátky čas, v ktorom by muž našiel príležitosť dlh zaplatiť.

Muž, ktorého sa v inom meste pýtali, čo hovorí na tvrdenie svojej ženy, domnievajúc sa, že ona svoju výpoveď odprisahala teda mlčal, pretože ju nechcel vystaviť trestu krivej prisahy. Bol preto pre zdanlivý podvod ihneď zatknutý a nemohol sa z tohto dôvodu s ňou o tom vôbec dorozumieť. Predstava krivej prisahy nútila ho aj naďalej mlčať.

Keď to bolo hnané tak ďaleko, dokonca aj lichvári prejavili súcit, a chceli čakať, či sa žena zaručí za to, že jej muž, pomerne bezvýznamný, len do stovky sa počítajúci dlh, zaplatí behom desať **rokov**. Oni vlastne nevzniesli žiadnu žalobu na potrestanie, ale následkom výpovede ženy, ktorá odporovala skutočnosti, bola proste pri civilnej žalobe o dlžný obnos a podklady civilného procesu automaticky postúpené štátnemu návladnému k preskúmaniu, celkom bez pričinenia obidvoch veriteľov a proti ich vlastnej vôli.

Štátny návladný sám nechal výnimočne zavolať ženu pred vypracovaním žaloby k sebe a pripomínal jej pekne ľudský, aby prevzala túto ľahkú záruku voči veriteľom a obrátil jej pozornosť zvlášť na nedohľadné následky pre budúcnosť jej muža, keby tvrdošijne trvala na svojom pochybnom stanovisku.

Jediným, pravde a skutočnosti zodpovedajúcim slovom mohla obrátiť všetko k dobrému, ona to však neučinila.

Zreteľne sa prejavilo teraz nepriateľstvo materiálneho rozumového človeka voči ideálnemu, ktoré muselo skončiť víťazstvom rozumového človeka, pretože okolie zeme doposiaľ prevážne má v sebe **rovnorodé** a preto má tiež pre tieto veci viac porozumenia.

Žena sa poradila u jedného vzdialeného príbuzného, ktorý holdoval ešte horšie materiálnym zásadám a ktorý už dávno nenávidel idealistu v dôsledku jeho názorov, aj keď to nebolo prvý krát, jednala podľa jeho rád proti svojmu manželovi.

Štátny návladný nemohol potom navzdory svojmu vlastnému ľudskému citu robiť nič iného, než vyplniť svoju pozemskú povinnosť podľa zákona.

Mladý muž musel byť pre požiadavku prvého lichvára žalovaný pre podvod a musel byť tiež odsúdený. Pred vynesením rozsudku bolo však výslovne prehlásené, že druhý, práve tak žalovaný prípad má byť považovaný za **jedinú** vec, pretože sa pri tom nejednalo o žiadne opakovanie, ale o udalosť, odohrávajúcu sa v rovnakej dobe a za rovnakých predpokladov. Keď sa potom prejednávala požiadavka druhého lichvára, bol tento prípad navzdor tomu prehláseniu v rozsahu považovaný za

opakovanie vzdor tomu, že odsúdený medzi tým nebol vôbec na slobode a že sa jednalo v zásade o jedinú a súbežnú vec, ktorá pozostávala len z dvoch oddielov, aj keď sa neprihliadalo k tomu, že odsúdenie sa stalo za falošných predpokladov. Tak bol braný dnes bez všetkého ďalšieho za dvakrát trestaného. Dlhy neskôr správne zaplatil, takže nikto neutrpel škodu, mimo neho samého.

Čo to znamená pri pozemskom názore obmedzeného ľudského rozumu, netreba snáď zvlášť zdôrazňovať. Každému zlovoľnému človeku je takto postihnutý už vopred vydávaný napospas. Každému pomocníkovi temnôt bez výnimky. Nech už to boli otroci závidia, lakomstva, žiadostivosti, ohovárania alebo iného, ľudstvom uznávanej ako nevinné a nekompromitujúcej nečistoty. Veď jedno ich slovo o takzvanej „pozemskej minulosti“ druhého stačilo a tento bol nie len morálne, ale aj hospodársky ťažko poškodený, ak nebol dokonca zakaždým ihneď pozemsky celkom ruinovaný.

Zhora mienený človek svojou dobrou vôľou a svojou pilnosťou sa dostal mnohokrát skutočne nahor, bol vážený a ctený, avšak len tak dlho, pokiaľ neprebudil závisť alebo zlobu nejakého temného „počestného“ človeka, obmedzeného fičúra, alebo moderného farizeja z akéhokoľvek dôvodu. Bez zábran a bez uváženia používal potom taký človek tejto pohodlnej zbrane, aby z toho, komu závidel, hravo učinil svoju obeť.

Tu sa však ukazovala úplne a jasne hnacia sila temných prúdov. Lebo bola to samotná žena, ktorá bez prestania pri každej príležitosti bičovala tým svojho muža a používala to ako opraty, aby ho pod hrozbou verejného označenia donútila, aby sa od nej nikdy neodlúčil a po celý život jej posluhoval a bol vydaný jej rozmarom, vystupňovaným do nesmierny. Je to smutný obraz v malom, ktorý sa práve tak javí vo veľkom, akonáhle čisto materiálne dosiahne neobmedzenej moci nad ideálnym. Celá nenávisť temnôt prichádza pritom k výrazu proti všetkému nepochopenému, čo sa nechce pohybovať rovnakým smerom.

S podivuhodnou rozkošou ľúbilo sa mimo iného ešte žene tiež to, že každému človeku, ktorý sa jej alebo jej mužovi blížil, pri prvej naskytnutej príležitosti „dôverne“ zdieľala, aký ťažký lós **ona** nesie na Zemi a poukazovala pri tom svojim spôsobom na tieto udalosti. Po desaťročia sa snažila **takým** spôsobom získavať chorobne u ľudí sympatie, ktoré by inak nikdy nemala. Nakoniec jej bolo zamilovaným zahrávaním podkopávanie jej muža, pri čom sa obklopovala skrytou slávožiarou tichej trpiteľky, ktorá pevne stojí po boku takého muža. Avšak beda mu, keď hovoril o rozchode.

Falošné zlato, ktorým sa takto halila vo svojom temnom vnútornom živote, zriedka zostalo bez účinku na vonkajší svet, ktorý uverí i tej najväčšej lži, pretože sa mu zdá omnoho zrozumiteľnejšia.

O sprievodných javoch vždy nepriateľskejšie sa utvárajúcich rozdielnych charakterov nemá byť hovorené. Je len prirodzené, že pod takým tlakom vyvíjali sa vzťahy trvalo ostrejšie a stále prudšie voči sebe, keď tomu druhému nepodľahol. Roztržka sa stala nakoniec otvorenou priepasťou. Že také nezdravé príbehy môžu vyrastať len z bahna nesprávnych názorov, nie je ťažko odôvodniť. Avšak taká byť vyháňa svoje kvety ešte omnoho ďalej, pretože všetko temné bez prestania chce zničenie a za tým účelom bičuje svoje nástroje a naháňa pozemským bytím.

V nemožnosti oslobodiť sa od tejto ženy, snažil sa dvojnásobnou usilovnosťou stupňovať svoje príjmy najskôr kvôli domácejmu mieru, pokiaľ tento bol len vôbec možný a potom tiež preto, aby jeho žena čo možno najmenej musela osobne pracovať v domácnosti, aby aspoň týmto spôsobom vytvoril nezávislosť.

Na radu priateľa, jeho schopnostiam, tak ako jeho mužnému slovu úplne dôveroval, dal na založenie jednej zahraničnej spoločnosti usporené peniaze, bez toho, aby sa o tento podnik ešte ďalej staral. Táto spoločnosť prišla po krátkom čase do platobných problémov. Muž z tejto príhody utrpel pri tom bez svojho pričinenia veľké straty. Podľa bonapartistických zákonov, ktoré v tamojšej zemi platili, bol však každý **zakladateľ** po určitý čas považovaný za **ručiteľa** za celý podnik.

Priateľ, ktorému náš muž dôveroval, bol však šplhún najvyššieho druhu, ktorý pod pláštikom dodržiavania všetkých zákonov, v prvej rade hľadal len vlastný prospech bez ohľadu na iných. Tak i pri založení tohto podniku vybudoval základy príliš ľahké, ktoré nevydržali prvý náraz búrky. Pri konkurze tejto spoločnosti boli zakladajúce spisy dôkladne skúmané a prehlásené za nezdravé, a preto boli **zakladatelia** brání na zodpovednosť. Muž, ktorý dal k tomu len svoje peniaze, nevedel ani o obsahu zakladajúcich spisov, ani o vývoji spoločnosti. Sám nežil v onej zemi. Požiadavke súdu, aby tam prišiel a zodpovedal sa tam, neprikladal žiadnu dôležitosť, lebo mal málo dôvodov, aby mal dôveru voči bezpodmienečnému priebehu spravodlivosti. Opieral sa vo svojej odpovedi iba na skutočnosť, že dal iba vyplatiť peniaze bankou, ktorá sama ako svedok o tom vystúpila.

Vzdor tomuto dôkazu však stačilo vedieť, bol „skôr trestaný“, za takzvaný podvod, aby aj tu bol považovaný bez všetkého ďalšieho za spoluzakladateľa a bol vzdor svojej vzdialenosti spoluodsúdený. Aj keď tento trest nemusel odpykať, bol braný aj tak u priemerných ľudí, ktorí vo svojej výslovne lenivosti myslenia si netvorili žiadny **vlastný** úsudok, za poznamenaného. Predovšetkým u tak mnohých sudcov, ktorý sa už vopred pri posudzovaní najnevinnejších vecí riadili podľa toho a tomuto mužovi zriedka dôverovali aj pri najprostejších prípadoch. Tiež vo všetkých svojich jednaniach, ktoré u každého iného človeka brali za úplne samozrejmé a nevinné, stretával sa už vopred s nedôverou, a boli mu pripisované kade aké podvodné úmysly. Našli sa tiež mnohé „úctyplné“ osoby, ktoré si z toho robili šport, aby získali nejaký prospech.

Mnohí, bez všetkého ďalšieho, z prostej pohodlnosti považovali vo svojich úvahách tohto muža za nevierohodného.

Taký je obraz vonkajších pozemských foriem a zvykov.

Teraz však pozrime na rub celej veci. Na Božskú spravodlivosť v zákone spätného pôsobenia., ktorá neovplyvnená ľudskými názormi, ide tvrdo vlastnou cestou.

Aké reťaze si takí leniví ľudskí duchovia ukovali pre onen svet a aké strašlivé spätné pôsobenie, i tí všetci, ktorí v naivnej povýšenosti sa odvážili stavať sa nad takého človeka a iní oproti nemu, o tom nemajú ani tušenia, tým menej obavy.

A predsa by mali príčinu chvieť sa pred tým, čo tým vytvorili, keď svojmu bližnému vytvorili také škody. Oni sú v týchto prípadoch tí zvrhnutí a svojim jednaním pre onen svet už odsúdení, a nie ten, ktorého tupili a na ktorého sa pokúšali pozerieť zhora.

Iste každý mysliaci človek bude v tomto prípade bez všetkého ďalšieho považovať muža v skutočnosti za nevinného, akonáhle zistí súvislosť a dej, ba dokonca vyjde mu v ústrety s najvрейšími sympatiami a súcitom, a v pravom opaku k tým, ktorý v úmyselnom zlom chcení slepo využívali vonkajšieho zdania, aby dotyčného nejakým spôsobom poškodili.

Žiaľ, ľudia však zanedbávajú **skúmať** sami, skôr než sa dajú ovplyvniť zlomyseľným táraním a ohováraním. Často sú k tomu strhnuté dokonca dobré charaktery, aby k tomu ako dobre mienenou radou pridali nejaké slovo pre druhých. A takých prípadov je tisíce.

Podľa Božej spravodlivosti vyzerá tento prípad úplne inak. Jedine nevinným je pri tom ten, ktorý bol prehlásený pozemsky za vinníka a na základe toho prehlásení ľuďmi tiež za neho bol považovaný. Všetci ostatní však na seba uvalili väčšiu alebo menšiu vinu a nemôže im byť odpustená, bez toho, aby ju neodpykali do poslednej čiastočky.

Ak je správne chápaný muž tejto udalosti, nemôže v ňom byť nájdená ani stopa viny.

Pri žiadnom svojom jednaní nebol vedený myšlienkou privodiť nejakému inému človeku škodu. Nechcel získať žiadnych výhod s úmyslom, aby preto druhých poškodil. Aj keď nadídené pomery vzbudzovali dojem, predsa sa to vzdor tomu nestalo.

Skutočne vinným je len ten, kto vopred a s úmyslom chce druhého poškodiť. Jedine toto chcenie skrýva život k vytvoreniu vlákna spätného pôsobenia, ktoré pôvodcu raz v spätnom účinku musí zasiahnuť.

Ak nemal taký úmysel, tak nie je vôbec možné, aby bol vinný. Tiež žiadnemu pokojne mysliacemu a rozumnému človeku nenapadne považovať za špatného nejakého človeka, ktorý niččo podnikne bez úmyslu poškodiť, čo potom prinesie zlé následky a čím druhý utrpí škodu. Taký človek, ktorý neúmyselne vyvolal škodu, bude sa naopak ihneď snažiť, aby všetko opäť napravil, akonáhle je mu to umožnené.

Pre mnohých však žiaľ, je to nemožné následkom účinku nesprávnych názorov, ako tu boli vyličené.

Ako už raz bolo povedané, je mnohým zrozumiteľné toto všetko, pretože v prostote spočíva pravda. Človek vôbec nemôže falošne usudzovať, ak správne myslí. Nesmie však pri tom zostať iba na povrchu, ale musí skúmať hlbšie, aby nezískal zlomok o jednej veličine.

To vyžaduje prirodzene námahu, ako všetko plne hodnotné. Nevyvinutie tejto námahy neškodí, pokiaľ sa nerozhodne ani pre, ani proti. Ak sa však pridá bez uváženia k cudziemu názoru, alebo ak tvorí sám vlastnú mienku, tak sa stáva toto zanedbanie vinou, pretože druhý tým utrpí priamo alebo nepriamo škodu.

Aj keď to druhému neprinesie žiadnu škodu, zasiahne jeho samotného spätné pôsobenie z toho, čo vnútorne myslel a usudzoval, pretože sa to v ňom stalo živým a vytvorilo vlákno, ktorého späť bežiaci účinok nájde v ňom rovnorodú pôdu.

Jedno zasahuje do druhého ako ozubené kolá. Keby tu nebola vhodná pôda, tak by nemohol tento druh nikdy vzniknúť. Týmto mienením vytvorené vlákna karmy nachádzajú pri spätnom účinku potom opäť rovnorodú pôdu a v ich spätnom účinku musia potom priniesť plody, to jest, prejavia sa zosilené a citeľnejšie.

Kto si len trochu dokáže predstaviť neodchylný beh spätných pôsobení, pre toho nebude ťažká predstava, akými živými vláknami, na ktorých visí ako najsilnejšími reťazami, obťažila sa v tomto prípade žena. Preto musí najprirodzenejším spôsobom mnohonásobne zožať všetko to, čo sa snažila rozsievať.

Nikto jej to nebude závidieť, avšak tiež nikto jej to nemôže uľahčiť. Pretože tieto vlákna nejdú závisle iba od jedného človeka, nezávisí len na jej mužovi, ktorý by jej mohol odpustiť. Mnohonásobne sa zakotvili a zachytili tieto vlákna v jemnomotnosti. Sú zapletené do mnohých malých aj veľkých udalostí a ona roztrúsila svoj jed nepriazne ku svojmu mužovi medzi príliš mnoho ľudí, z ktorých zakaždým nie len že ku nej tieto vlákna bežia späť, ale že títo to, čo od nej prijali, opäť rozmnožili a na mnoho strán poslali ďalej, takže bežia od nej vždy vo väčších kruhoch sily početných ďalekých vláknien tými, ktorí boli ďalej oboťkaní, nakoniec na ňu späť. Odpustenie jej muža samotného môže ju teda oslobodiť len z malej časti. A predsa musí potom počkať a trpieť, až aj najvzdialenejšie a najjemnejšie vlákenko tkaniva, do ktorého sa zaplietla a z ktorého všetko ani nepozná, bude uvoľnené. Toto uvoľnenie nemôže tiež spôsobiť ona sama, ale je pri tom ešte závislá od všetkých tých, ktorí sa jej špatnou sejbou dali bludne viesť a ktorým musí ona opäť pomôcť to odpykať pod záplavou nebezpečných nástrah a nepriateľstva.

Strašlivá myšlienka neúprosnej spravodlivosti pre mnohých.

Ľudia však predsa nechceli inak. Lebo keby žili podľa Slov Božích, a v sebe ich živili, ako s varovaním a láskou bola by im v nich vykladaná vôľa stvorenia, tak by nemohli holdovať takým falošným názorom, ako to väčšina dnes, a už aj pred tisícročiami dokazuje.

Pri ohováraní a zlých rečiach je samozrejme chcené poškodenie ihneď viditeľné, lebo toto sa nedá tu odlúčiť od jednania. Práve tak pri krádeži alebo lúpeži. To je celkom niečo iného. Ako podvodník je tiež ľahko poznateľný ten, kto predáva špatný tovar druhému ako dobrý, alebo kto predstiera menej dokonalú prácu prácou dokonalou. Podvod je, keď sa niekto snaží získať prácu alebo zamestnanie, alebo len nejakú dôveru s uistením, že dokáže čosi vykonať, čo vo skutočnosti len pozná, alebo z malej časti len ovláda. Vo všetkom tom je už vopred vlastné vedenie klamstva. A to je ono, ktoré spriada vlákna ku zlému spätnému pôsobeniu. Jedine v tomto pochode je dôkaz skutočnej viny. Len taký neobstojí pred súdnou stolicou Božou. Rozsudok a jeho vykonanie leží jedine v spätnom pôsobení. V jeho živej samočinnosti prednáša Stvoriteľ vždy svoj rozsudok. V tom je Jeho trest alebo odpustenie, avšak tiež odmena. On sa sám nepotrebuje o to starať, lebo každá duša musí prejsť týmto neochvejne pracujúcim spätným pôsobením skôr, než sa potom duch môže vzniesť ku Svetlu. Ono prináša očistenie alebo skazu podľa vlastnej vôle človeka, a jedine celkom očistený a čistý duch príde po odložení nižšieho hore až do ríše Pána. Nech sa preto bije s vlastným skúmaním do vlastných pŕs. Kto je potom ten, kto sa uzná za čistého a stojaceho nad inými? Pri správnom poznaní nastúpi pokora, ktorá všetko trestuhodne sa vyvyšujúce sama udusí. Kde nastúpila pokora v posudzovaní vlastnej hodnoty, tam nenájde ohováranie miesto a tým je taký človek súčasne vyvarovaný pred ťažkou vinou.

Syn Boží prehlásil kedysi už rozhorčenému davu: „Kto z vás je bez viny, nech hodí prvý kameňom.“

Ľudstvo si nevzalo tieto slová nikdy k srdcu. Žalobcovia a sudcovia nie sú vyňatí zo spätného pôsobenia. Podľa stanoviska ich cítenia prúdi na nich všetko späť. Rozhodujúcim pre spätné účinky je v každom prípade druh sily citu.

Kto sa snaží len na základe mŕtvych paragrafov zákona a rozumovým chytráctvom stanoviť nejakú vinu, buď seba vedený ješitnosťou alebo zo šplhúňstva, alebo tým, že potlačil ľudské city ako najvyšší dar Stvoriteľa, ten bude ťažko pykať v zákone spätného pôsobenia, ktorý sa rozuzlí v najčastejších prípadoch tu na Zemi buď v tomto, alebo až v najbližšom živote a padne na neho, pričom v mnohých prípadoch toto rozuzlenie sa bude diať tiež v takzvanom záhrobnom živote.

Nemôže byť ani reči o nejakom vzostupe, pokiaľ táto vina v plnom rozsahu podľa svojho druhu nie je presne odpykaná. Meranie druhu leží v stupni živého cítenia pri jednaní oboch častí a to prevádzajúceho i toho, kto bol postihnutý. Aj dodatočné účinky takého jednania behom celého pozemského života postihnutého padajú ťaživo späť na pôvodcu.

Tak sa deje obzvlášť tým ľuďom, ktorí pri odsudzovaní druhých buď celkom umelo formujú len rozumové dôvody, bez toho, aby pri tom uvažovali čistým citom, lebo sa snažia, aby veľmi rýchlo dosiahli vo svojom povolání povýšenie a vyznamenanie.

Aj keď im pri tom chýbajú vlastné city, čiže keď tu nie je dost' sily, aby bola naviazaná účinná karma, tak predsa padne dodatočne celá tiaž prežitia človeka na neho späť, keď musel vo svojich správnych citoch trpieť nesprávnym prevedením.

Presne tak je tomu u tých, ktorý z lenivosti vyradia každý cit, a upínajú sa iba na formy ako je tomu pri slepej viere. Títo ľudia, ktorí nemajú pri tom dost' živých citov, aby sami ako duchovne mŕtvi naviazali živé spätné pôsobenie, budú plne a nerozdielne zasiahnutí účinkami citu trpiaceho, ktorý behom celého bytia bol takým spôsobom zasiahnutí a u neho boli tak vyvolané všetky neskoršie účinky. A to neprihliadame ani ku spätným pôsobeniam, ktoré vyvolala pri tom jeho zúčastnená ješitnosť. Ak hrá pri odsúdení nejakú úlohu chcená zlomyseľnosť alebo nenávisť, nech už je to voči osobe, alebo veci, vtedy prichádza okrem toho ešte plná sila spätného pôsobenia tejto nenávisti, zloby alebo prehmatu.

Všetko padá späť. Zlé ako dobré, nič nezostane v spätnom pôsobení neodpykané. Ešte horšie sú na tom ale takí ľudia, ktorí používajú takých prípadov, aby takto postihnutých vždy znovu v očiach spolublížnych znižovali, alebo inak im škodili. Spätné pôsobenia takýchto jednaní, ktoré sa pozemsky považujú za ľahké, sú dost' ťažké, aby z ríše ducha vylúčili takého človeka niekedy už navždy. Nech sa pri tom myslí na podobenstvo o stratenom synovi. Aj keď nejaká skutočná vina bola uložená, aby bola odpykaná pozemským trestom, tiež musí byť po odpykaní trestu z takého človeka táto vina úplne sňatá, ak chce pozemský súd a tiež ľudia hovoriť o pozemskej spravodlivosti. Niečo iného byť nemôže a nesmie, lebo inak by i tu popierali pozemské súdy, tak ako jednotlivci, všetku spravodlivosť. Či chce snáď človek, keď odčinil všetko na ňom spočívajúce spätné pôsobenie, stáť pred Bohom vzdor tomu naďalej ako pošpinený, ako to činia tu na Zemi svojim spolublížnym?

Ak je odpykané a rozuzlené nejaké ťažšie spätné pôsobenie a tým teda vytrpený a odčinený tak trest, niet potom tiež už tejto viny, lebo táto je úplne zmazaná. Taký človek stojí pred Bohom práve tak čistý ako ten, kto nepochybil nikdy. Vina po odčinení mu nemôže byť nikdy pričítaná k tiaži, pretože to Božia spravodlivosť nepripustí. Pokiaľ nie je človek schopný činiť rovnako, ako Božia spravodlivosť, nemôže sám byť pustený do ríše Božej, pretože tým pácha ťažké bezprávie a uvaluje na seba vždy novú vinu, ktorú môže odpykať len zmenou svojho myslenia a nijako inak. Je ako pán v podobenstve, ktorému Pán odpustil jeho dlh, pretože nemohol platiť. Tento však išiel a požadoval od svojich dlžníkov všetko s úrokmi a úrokmi z úrokov. Keď mu potom nemohli zaplatiť, dal ich uvrhnúť do žalára. O tom sa dopyčul jeho Pán. Nechal si zavolať svojho služobníka, ktorému odpustil dlh a pre jeho zmýšľanie ho dal uvrhnúť do žalára. Kristus tak vtedy označil a vážne varoval pred vtedy jestvujúcimi a ešte dnes vládnuccimi falošnými názormi ľudí.

Preto nech sa človek snaží, aby prebudil svoju schopnosť k úsudku v bystrom precítení a vo skúmaní.

Sú veľké rozdiely medzi Božou spravodlivosťou vo spätnom pôsobení a rozsudkami pozemských ľudí.

Tak ako mnoho falošných rozsudkov je možné pri tom odvolať z nedostatočnosti a obmedzenosti ľudského rozumu, pripútaného na priestor a čas, tak zase musí byť bezmyslienkovité a zlomyseľné ohováranie považované za plne vedomé a chcené prekračovanie Božích zákonov a preto potom nemôže očakávať žiadneho zmiernenia ostrého spätného pôsobenia.

Bude plač a škripanie zubov v radoch tých, ktorí sa vždy ohováraním snažia povzniesť nad svojich blížnych. Kamene, ktoré sa snažili na nich zdvihnúť, vyrastú vo spätnom pôsobení v skaly, ktoré ich rozdrví a súčasne budú tvoriť ich náhrobné kamene, pretože také červy nesmú byť vpustené do raja.

7. 3. Môže byť staroba prekážkou ku duchovnému vzostupu?

Otázka:

Nemôžu ľudia, ktorí za svojho života chceli to správne, práve tak isto nájsť cestu ku Svetlu, keď im jednoducho ich staroba tvorí prekážky prijať to nové?

Odpoveď:

Zaradená v knihe „Vo Svetle Pravdy“, v prednáške č. 79., **Môže byť staroba prekážkou duchovného vzostupu?**

7. 4. Kto je Syn Človeka?

Otázka:

Chce Abdruschin svojimi vysvetleniami o „Synovi Človeka“ poukázať na určitú osobu?

Odpoveď:

Nie! Aby čitateľ a poslucháč mohol dostať správne usmernenie, chcem poukázať zvlášť na to, že moje zmienky o rôznych, dosiaľ všeobecne inak chápaných bodoch ako napríklad o Synovi Človeka, ktorého rozlíšenie od Syna Božieho sa ako pojem zdá byť mnohým čitateľom nové a o mnohých ďalších veciach, nie sú žiadnymi predvídaniami a tým menej proroctvami. **Ani sa tým nemá poukazovať na určitú osobu!**

Všetky moje články sú **čisto vecného druhu** a sú vybudované na ľudskom logickom myslení, pričom sa snažím zostať na pevnej pôde triezvej dôslednosti. Nespočívajú na mediálnych alebo podobných prejavoch. Preto tieto prednášky vyžadujú ale tiež znesú, aby každý čitateľ a poslucháč samostatne o nich premýšľal. Čitateľ sa musí trvale skúmať, či je o tom presvedčený alebo nie, čo v nich sleduje, a preto má prijať iba to, čo po mnohonásobnom vlastnom ujasnení uzná za správne.

Úplnosť a bezmedzerovitosť sa ukáže až vtedy, keď dokončím ďalší počet prednášok.

Ja sám nedám mnoho na proroctvá, ale niekedy zachytím to či ono oznámenie o tom, aby sledujúc ho, som uvidel, či môže byť nejako odôvodnené v prirodzenom dianí. Lebo kde tomu tak nie je, to zblúdi do zmätku nezdravej fantázie.

Preto má každý čitateľ vážne premýšľať a tým pomáhať vysvetľovať zmätky, odhaľovať fantázie.

7. 5. Ľudská myseľ a Božia vôľa.

Otázka:

Prednáška „Ľudská myseľ a Božia vôľa v zákone zvratného pôsobenia“ pôsobí na mňa, akoby bola písaná zo srdca. Vzbudzuje moju sympatiu. Je neskromné, spýtať sa, či jej obsah nepodáva čiastočne samotné prežitie autora?

Odpoveď:

Táto otázka nie je neskromná a ja nemám nijaký dôvod zdráhať sa na ňu odpovedať. Áno, som to ja sám! A vzhľadom na právo či neprávo, ako aj na nehynúcu morálku hľadím

s oprávnenou hrdosťou na všetkých tých, ktorí mi tým spôsobili utrpenie a ešte viac na tých, čo sa o to pokúšajú zakaždým nanovo ešte i dnes. Moja prednáška: „Ľudská myseľ a Božia vôľa v zákone zvratného pôsobenia“ nie je ani vymyslená ani zostavená, ale jej náplň som skutočne prežil. Mohol by som k tomu pridať ešte mnohé, a uviesť na to ako významné ilustrácie stálych utrpení skrze neporozumenie a nízke zmýšľanie, avšak tieto by museli vyvolať proti mnohému a mnohým také oprávnené rozhorčenie, že od toho radšej upúšťam, lebo predsa **každý** človek v záhrobí a tak mnohí čiastočne ešte aj tu musia v každom prípade nezvratne očakávať **to**, čo sami zasiali!

Poobzerajte sa s jasným zrakom! S odporom uvidíte pred sebou kadeakú spodinu, skrývajúcu predstieranú vznešenosť pod pozlátkom. Cvičte sa ponárať svoj zrak cez uhladeného človeka a obratné slová až k **pravej podstate**. Pred takým zrakom sa čoskoro objaví zdanlivo biela, čistá pokožka s odpornou maskou a ten predstierajúci sa potom ukáže ako najnečistejší a najbezcenejší spomedzi mnohých.

Sú ľudia, ktorí sa úzkostlivo namáhajú ukazovať navonok nápadne vždy plášť úplnej počestnosti, vznešenosti a tiež korektnosti. Náhle si však z nejakého dôvodu zmyslia, že musia ukázať spravodlivé rozhorčenie proti niektorému človeku, o ktorom sa nazdávajú, že ho z neprajníctva alebo zo závesti musia poškodiť nejakým spôsobom. V naivnom sebaklame si nahovárajú, že toto naskrze nie je zlovoľné, znevažujúce poškodzovanie iného človeka, priťahujúce za sebou ťažkú karmu a snažia sa ešte pyšne a lživo biť do prs, že predsa vlastne ide len o lásku k ľuďom, zrazu **iba kvôli** tomu sa prebudenej, inak nikdy však nejestvujúcej, urobiť toho osobne nenávideného „neškodným“. Pritom ale zabúdajú na svoj namáhavo udržiavaný plášťik a svojimi spôsobmi správania veselo hrabú v najodpornejšej špine a bahne ukazujúc, že sú s tým oboznámení, že ich k tomu dokonca núti ich najvnútornejšia potreba.

Tým každému inému otvorene odhaľujú svoje skutočné vnútro, snažiac sa pri tom v zaslepení namýšľať, že oni, ktorí sa tak ochotne, ba dokonca oduševnene oddali za nástroj temna, slúžia iba dobru a chcú odkryť zdanlivú špinu. **Týchto nešťastníkov ľahko spozná každý jasne vidiaci ako zavrnutých a mrzko zašpinených, len oni sami seba nie!**

A táto zaslepenosť zatážuje ľudstvo ako najväčšia kliatba! Vo svojich účinkoch je pre záhrobie hrozným zdesením. „**Postihnutí kliatbou**“ je celkom správnym označením. Avšak nevyjadruje ani zlomok toho, čo skrýva vo svojej hrôze.

Aká vážna požiadavka spočíva už v slovách Kristových, keď hovoril: „Nedbaj na triesku v oku brata svojho, ale pozri sa na brvno vo **vlastnom** oku.“

Vy, ktorí hľadáte, skúmajte vážne **správania** blížnych v spojitosti s ich **úmyslami!** Pozrite sa potom na nich a u nejedného tak za pokryteckou maskou zbadáte čoskoro aj falošnú **pravú** tvár, ktorá vzbudí vo vás hnus a hlboký smútok, pretože vy ste proti tak mnohým z nich prejavovali zaiste najčistejšie city a pravú ľudskosť. Nech Boh dá, aby čím skôr začala doba pravej očisty, pred ktorou nemôže obstáť pokrytectvo farizejov, slúžiacich teraz ako najlepšie kotvište k najtemnejším mocnostiam.

Poukazujem tu ešte zvlášť na prednášku „Boj“, uverejnenú už pred niekoľkými rokmi (kniha: Vo Svetle Pravdy alebo tiež 4. zošit Listov Grálu.)

Kvôli vnútornému dozrievaniu, a pritom súčasne ku skúmaniu mojich prednášok o ich použiteľnosti bude dobre, keď taký vážne hľadajúci vezme niekedy niečo zo svojho **vlastného** prežitia a zahľbiac sa nad ním, pokúsi sa rozobrať ho použitím pokynov z mojich prednášok. Pri tom sa naučí **vidieť**, to jest rozumieť, ako tieto deje podobné uzlom, visia v jemnomotnom tkanive, ako vybiehajú vlákna dopredu a dozadu, ako aj na všetky strany a odtiaľ zas prichádzajú. Vznikne pomaly živý obraz, ktorý dáva jasný prehľad, ale tým aj celkom inú schopnosť posudzovania, ktorá sa často musí odchyľovať od jestvujúcich názorov.

Spôsobuje to určitú námahu, akože každý počiatok je ťažký, zvlášť pri tomto, ale veľká odmena to nahradí!

7. 6. Sociálne a politické úvahy.

8. otázka:

Nevyjadri sa Abdrushin aj k nejakej páľčivej sociálnej a politickej otázke?

Odpoveď:

O sociálnej politike a podobných veciach sa **nevyjadrujem!**

Ak tisíce iných môžu tak urobiť slobodne a bez obťažovania, u mňa by sa bezpochyby niečo v tom hľadalo; pretože napodiv sa tu stále prejavuje úsilie pripisovať i mojim neškodným snahám a čisto vecne-logickým prednáškam také úmysly, ktoré sú mi úplne vzdialené. Rád by som sa vyhol dokonca aj tým najsúkromnejším rozhovorom, na ktoré má každý iný človek neobmedzené právo. Z toho mi už často vznikli tie najnepríjemnejšie osočovania. Keď na nejakú otázku odpoviem iba **podobenstvom**, alebo keď videné použijem iba ako ukážku, napr. z vážnych bádateľských kruhov slávnych médií, s výrazným upozornením na to ... čoskoro sa potom nájde niekto, kto sa mi to skreslené pokúša osobne pripísať a rozširuje to rýchlo ďalej s ozdôbkami a prídavkami vlastnej fantázie, alebo to dokonca použije na nečisté účely.

Čo je to platné, keď také udalosti vrhajú v očiach vážnych ľudí iba mimochodom ostré svetlo na **tých**, ktorí mi tým chcú škodiť? Čo je platné, keď mi na to prichádzajú z mnohých strán vždy uistenia, že to je najlepší dôkaz toho, **ako vážne sa berie moje Slovo!** Lenže znechutenie pritom u mňa zostáva. Keď sa toto deje už v duchovnej oblasti, ako to môže vyzeráť v iných oblastiach!

Preto radšej mlčím, aj keby som mohol takisto jednoducho a bezpečne tak mnohé ostro osvetliť a ukázať niektoré cesty. Chcem v pokoji pokračovať a dokončiť svoje práce, ktoré nachádzajú veľký ohlas. Z tohto dôvodu prosím, aby ste mi v budúcnosti už nezasielali otázky tohto druhu.

7. 7. Umenie dýchania.

9. otázka:

Prinesie Abdrushin vysvetlenie aj o umení dýchania?

Odpoveď:

Aj o umení dýchania budem ešte hovoriť. Známe náuky o tom sú dobré a dokonca tisíce ľudí už prežili na sebe ich požehnanie. Lenže moja prednáška o tom má priniesť **hlbšie** vysvetlenia. Všetko, čo je o tom popísané, nezavrhnem, ale len podporím. A všetkým tým, ktorí sa umením dýchania zaoberajú, alebo po ňom pátrajú, ukáže nové cesty a poskytne aj možnosť uvedomiť si vlastné deje, ktoré pri tom prebiehajú a ktoré dodnes vôbec neboli známe, a tak sa dostať dopredu ľahšie a rýchlejšie ako dosiaľ.

7. 8. Návšteva kostola.

10. otázka:

Odporúča sa hľadajúcim návšteva kostola?

Odpoveď:

Cesta k Pravde vedie aj cez kostoly. Rozhodujúcim je vždy len vnútorné rozpoloženie jednotlivca. Návštevou kostola kráča človek dopredu, ak mu táto návšteva skutočne pomáha sústrediť sa a podnecuje ho odvieť na čas svoje vnútro od všetkých pozemských maličkostí a hľadať spojenie so Svetlom. Mnohí **potrebujú** navštevovať kostoly. Do akej miery sa človek otvorí, toľko sám pri tom dostane. Niektorí ľudia vykonávajú pobožnosť iba v lese, iní pri mori, ďalší zasa pri hudbe a mnohí skutočne **iba** v kostoloch. Tí by sa **nemali** kostolom vyhýbať!

Vo všetkých vyznaniach jestvujú kazatelia, ktorí si zaslúžia označenie, že sú na to zrodení, teda povolání. Človek sa len musí naučiť stať sa v sebe natoľko **živým**, aby sám zvažoval a skúmal to, čo sa mu podáva; pretože je aj sám za seba celkom zodpovedný. Akonáhle sa bude o to usilovať, potom celkom presne vycíti to pravé.

Samotné chodenie do kostola nemôže samozrejme priniesť človeku žiadnu blaženosť; vôbec mu nepomôže, ak sa sám k tomu neprebudí!

Záleží na každom človeku samom, a to vždy opäť len na ňom, či sa obracia nahor alebo k temnu. Ak by aj nakrátko išiel falošnou cestou, tak zo správneho hľadiska mu to tiež iba osoží, lebo spozná, ako **nemá** konať a potom sa v budúcnosti bude toho vystríhať. Stroskotania na takej ceste musí vždy použiť ako stupne vedúce rýchlejšie nahor. Kostoly sú celkom dobré, ale ľudia, **návštevníci** týchto kostolov, sú v sebe mŕtvi.

Keď sa v sebe prebudia k životu, potom aj v **kostoloch** nájdu, čo potrebujú.

7. 9. Rôzne

7. 9.1. Dar a prostredník.

Často dostávam listy úprimnej vďaky, vyvolávajúce vo mne veľkú radosť. Avšak ten, kto vážne hľadal a v prednáškach našiel, môže svoju vďaku za to poslať len samému Bohu. Že som sa mohol stať prostredníkom, aj tak ten **dar** je nie odo mňa. Bez Boha nie som ničím a nemohol by nič dať bez Neho.

Ako príklad by som uviedol len nasledovné: Ak niektorému človeku prinesie dar služobník, tak sa poďakuje nie služobníkovi, ale samému darcovi. Nie inak ani tu. Ak mi je dopriate čerpať z prameňa, mnohým iných uzavretého, potom mám predsa najväčší dôvod na to, poďakovať tomu, kto mi toto dožičil!

7. 9. 2. Upadnutie do starých chýb.

11. otázka:

Čo sa stane, keď človek po vypočutí modlitby opäť upadne do svojich starých chýb?

Odpoveď:

Otázka „čo sa stane, keď človek po vypočutí modlitby opäť upadne do svojich starých chýb?“, bola už mnohokrát zodpovedaná, ak sa moje prednášky pozorne študovali.

Človek sa vo väčšine prípadov, žiaľ, iba v najväčšej núdzi dokáže modliť ku svojmu Bohu s celou vrúcnosťou. Akonáhle núdza pomíne, stanú sa modlitby plytkejšími, povrchnejšími a často po splnení želania zabudne sa aj na všetky predsavzatia, ktoré mal tak vrúčne prosiaci, pretože mu do cesty prichádzajú „iné, dôležitejšie záujmy“. Všetko sa opäť stáva samozrejmým, každodenným a podradným. Myšlienky sú zamerané inak, opäť na povrchné, pozemské.

Ale to už je dobre známy dej, ktorý ani pred tisícročiami nebol iný ako dnes.

Napríklad choroba poskytuje človeku na premýšľanie čas, ktorý neskôr nemusí už mať, lebo sa opäť príliš nechá od toho odvieť, niekedy naozaj vedľajšími vecami. Nikdy nebude natoľko čestný, aby si priznal, že jednoducho nechce inak!

Ostaňme teraz pri chorom. Niektorí chorí vedia, že to musí viesť ku koncu, aj keď to môže trvať ešte dlho. Je samozrejmé, že ich myšlienky, možno aj pod vplyvom trýznivých bolestí, sa stanú vážnejšími s ohľadom na ukončenie choroby a tým aj na odlúčenie. Práve tak je samozrejmé, že budú pritom duševne pohnutí a vyľakaní. Prebudia sa asi aj všetky možné myšlienky a dobré predsavzatia, ako celkom inak by svoj život človek zariadil, keby napriek všetkému očakávaniu mohol byť ešte raz od svojich bolestí oslobodený a ... nemusel ešte zomrieť. Veľmi bojzливо, ako nepravdepodobné, veľké a nezaslúžené šťastie zasvieti taká možnosť vo veľkej diaľke.

Z takýchto myšlienok vynárajú sa však opäť skryté priania a tie sú často vrúcnnejšími modlitbami ako priama túžba po vyzdravení, pretože sú v takých situáciách skutočne čisté a pokorné.

Ak taký človek dostane na prekvapenie mnohých milosť a nastane neočakávané zlepšenie, tak sa často stáva, že s postupným zosilňovaním chorého tela sa vynárajú opäť aj predchádzajúce chyby! A potom príde to, čo sa už často stalo a čo sa ešte aj často stane: Človek si síce o sebe myslí, že ide po nových cestách podľa svojich predsavzatí, v skutočnosti sú to však opäť tie **staré** cesty, len v novej forme. Moc slobodnej vôle sa pri tom stane kliatbou namiesto požehnanie.

Každým opätovným klesnutím zužuje sa prirodzene aj obzor jeho chápania, takže on sám nikdy nemôže spozorovať toto klesanie a iným, ktorí sa ho usilujú ešte zavčasu na to upozorniť, neverí, a tak odrazu je ešte viacej zaťažený vinou ako predtým. V takýchto prípadoch by bolo bývalo lepšie, keby pomoc nebola nikdy prišla. Preto vyslyšanie prosby neprináša každému človeku bezpodmienečné požehnanie.

Do takýchto porušovateľov Slova, ako by sme ich mohli nazvať, neudrie však z výšky nijaký trestajúci blesk a práve tak taký človek opäť hneď neochorie a nezomrie. Len naivné, nevedomé myslenie očakáva také veci. To by bol predsa akt ľubovôle Stvoriteľa proti jeho vlastným zákonom. Ak poskytol vo svojej milosti uzdravenie alebo zlepšenie, tak táto pomoc bola v prirodzenom dianí celkom v rámci dokonalých zákonov. Nič iné. Stvoriteľ nemôže a ani bez všetkého neodníme toto uzdravenie alebo zlepšenie len preto, že človek dostal tú pomoc ako dar, ktorého sa stal nehodným svojou slobodnou vôľou a starými chybami. Opätovné ochorenie nastane potom iba novou, telesnou príčinou. Iba žeby ešte ostali zvyšky starej choroby, ktoré sa začínajú znova prejavovať.

Bolo by preto nesprávne vidieť v takýchto prípadoch snád' nespravodlivosť Stvoriteľa alebo dokonca si myslieť, že zlepšenie by bolo aj samé nastalo a že to nebolo nijaké zvláštne omilostenie. Ešte horšie je však žiť v domnienke, že zdravie a blaho sú dôkazom, že tento človek sa drží správnej cesty!

Toto skrýva najväčšie nebezpečenstvo! Je to taký krásny upokojujúci sebaklam, že si ho mnohí ľudia radi namýšľajú. Vina človeka môže pritom pretrvávajúť celé roky bez toho, žeby ju pociťoval ako takú, možno dokonca až kým nemusí prejsť na druhý breh. Potom samozrejme veľmi rýchlo spozná, čo urobil. Sú to poľutovaniahodní, no nie vždy odsúdeniahodní ľudia.

Ako je to pri chorobe, presne tak je to aj pri iných vyslyšaniach modlitby. Ako vôbec pri **každom** dare z výšin! Tiež ak človek už pri narodení alebo až po určitom čase dostal zvláštnu schopnosť pre nejaký účel, ktorý správne nesplní, tak mu táto schopnosť nie je ihneď odobratá. Avšak táto schopnosť nedosiahne ten rozmach, ktorý by inak na **správnej** ceste dosiahla.

V každom prípade je v tom smere, na ktorý bola pôvodne určená, veľmi silno zatemnená a zotretá. S oslabením nevyužitej schopnosti však nedochádza súčasne k tomu, žeby vyhasínala túžba usilovať sa o vysoký cieľ. Keď k tomu pribudne ešte aj zúženie chápanosti, tak z toho vznikne zmiešanina, ktorá napácha mnoho škody a zmätku. Taký človek bezvýhradne verí, že si celkom plní svoju úlohu, že ide správnou cestou a že niečo zmôže. A predsa je to všetko falošné.

Takto omilostenému a neplniacemu si povinnosti chýba pritom každá pomoc zo Svetla, pred ktorým sa sám uzavrel, a tým aj potrebné poznanie. To samotné vedieť sám všetko lepšie mu nič nepomôže. Stane sa mu to najhorším osídлом v jeho živote. Akonáhle sa potom odlúči, musí skladať účet zo všetkého zvereného majetku, ako to Kristus tak výstižne hovorí v mnohých svojich podobenstvách o deji bezpodmienečného zvratného pôsobenia.

Tieto vysvetlenia majú pýtajúcemu sa slúžiť iba ako približné usmernenie jeho vlastných ďalších úvah, v ktorých chce určite po svojej otázke pokračovať. Avšak všetko, čo chce vedieť, je už jasne povedané v mojich prednáškach, musí však správne sledovať priebeh každého diania.

7. 9. 3. Znak nakladateľstva.

12. otázka:

Znak nakladateľstva na knihách a zošitoch je pre mnohých čitateľov hádankou a vzbudzuje v nich pranie dozvedieť sa jeho význam. Nevedomí alebo neprajní sa pokúšali nájsť naozaj čudesné vysvetlenie: had je vraj dôkaz toho, že Abdrushin pracuje nevedomky pre temno, teda pre zlo a nečestnosť. Had sa pritom chápe ako symbol všetkého zla.

Odpoveď:

Nuž, také niečo sa môže predložiť snád' iba celkom nevedomým a nemysliacim. Kto si aspoň do určitej miery nadobudol vzdelanie, ten bude vedieť, že had zahryznutý do chvosta môže symbolizovať aj čosi celkom iné a protichodné, napríklad pojem nekonečna. Teda to „A“ a had v kruhu by celkom dobre mohlo znamenať, že moje štúdium sa usiluje preskúmať nekonečno, alebo že moje prednášky sa zaoberajú dianím v nekonečne. Avšak práve tak dobre by sa mohlo povedať, že had nepredstavuje pojem nekonečna, ale „O“, takže znak nakladateľstva znamená: Nakladateľstvo sa snaží sprostredkovať všetko od alfa až po omega duchovného poznania, teda to, čo spočíva medzi začiatkom a koncom. To je tiež ten chcený zmysel znaku.

7. 9. 4. Výraz „Grál“

Na vysvetlenie rôznych dopytov, či združenie Grálu, Munchen Garmisch stojí vo spojitosti so mnou alebo či nakladateľstvo Grálu spol. s. r. o. v Munchen Garmisch vediem ja, chcem jednoducho na tomto mieste na to odpovedať, že to **nie je** môj prípad. Výraz Grál“ môže podľa **pozemských** predpisov a predstáv každý voľne použiť, na čo chce. To meno je tu nie chránené. Vo všetkých krajinách sú rôzne združenia a tiež jednotlivci, ktorí ho používajú za rôznym účelom. A mnohí sú zaiste aj takí, čo stoja voči skutočnej myšlienke Grálu bez porozumenia pozemským vystatovaním, ktorým by ona asi vôbec nebola sympatická, len čo by ju mohli pochopiť. Lenže to vznešené meno je iba **zdanlivo pozemsky** nechránené, avšak o to viac chránené z hľadiska duchovného a záhrobného! Nikto ho nebude smieť beztriestne zneužiť. Za to sa ale bude musieť každý sám za seba zodpovedať, ako je to vo všetkých veciach.

Ja kráčam sám svojou cestou a k uverejneniu svojich prednášok používam naďalej len **Nakladateľstvo Listy Grálu v Tutzingu**, kam treba tiež zasielať všetky dopyty.

Všetky ostatné práce nie sú odo mňa; lebo Oskar Ernst Bernhardt a Abruschin **je** jedna a tá istá osoba. Autorské práva mojich prednášok nikdy nedám do iných rúk, aby si vždy podržali pokojnú vecnosť, ktorú majú od začiatku. Neosobnú, nadčasovú.

7. 9. 5. Má Abdruschin protivníkov?

13. otázka:

Neprajníkov mám, nijakých protivníkov. To sú dve veci. Ako čestný protivník môže prísť do úvahy iba ten, kto vie čisto vecne odpovedať, lebo aj ja som vždy iba čisto vecný a neosobný. Lenže takí ľudia, ktorí ma napádajú osobne, nie sú hodní, aby boli nazývaní protivníkmi. Svojimi osočovaniami dávajú si vždy vysvedčenie o svojej veľkej vnútornej chudobe a podávajú súčasne svojím spôsobom dôkaz, že musia mať poriadne zavrhnuteľné vlastnosti, lebo niečo také by inak nerobili.

Protivník, to je niečo celkom iné, omnoho čestnejšie a nikdy nie osobné.

7. 9. 6. Aké školenie mal Abdruschin?

14. otázka:

Z akej skupiny pochádza Abdruschin a aké mal školenie? Ako si získal to, o čom hovorí vo svojich prednáškach?

Odpoveď:

Takéto otázky dostávam po mojich prednáškach. Chcem na ne ešte raz stručne odpovedať:

Nepochádzam z nijakej skupiny, nemal som nijaké školenie, neštudoval som a moje znalosti som nikde nezískal. Nečítal som ešte nijaké budhistické, nijaké teosofické, ani nijaké antroposofické alebo nejaké iné dielo, ale odmietam všetky také knihy, ak sú mi ponúkané. Alebo si ich zoberiem, ale ich nečítam.

V mojich prednáškach hovorím v presvedčení zo seba. Ak sa vyskytujú podobnosti s rôznymi náboženstvami, tak som ich určite z nich nečerpá. Avšak teší ma, keď sa v tom nájdu zhody a podobnosti.

Z týchto všetkých dôvodov preto vždy požadujem, aby sa skúmali slová, a nedbalo sa na rečníka! Kto ma aj **potom** chce nasledovať, ten je skutočne vážne hľadajúci, ten vie sám myslieť. A ostatní ľudia, ktorí sa musia upínať na osoby namiesto na vec, teda tí, ktorí

nemôžu ostať vecní, nemajú pre vážnu snahu o napredovanie žiadnu cenu. Pre mňa ako ľudia ešte menšiu.

Turíce 1927

Abdruschin

7. 10. Oznámenie nakladateľa.

7. 10. 1. Časopis: „Der Ruf!“ - Volanie

Okrem toho Časopis: „Der Ruf!“ Tento časopis vychádza pravidelne každý mesiac. Bude **obsahovať všetko**, čo možno označiť za pokrok a bude sa týkať tých najhlbších problémov zo všetkých oblastí. K slovu pri tom prichádza malý starostlivo vybraný kruh spolupracovníkov. Len **znalci s vlastnými** myšlienkami, nijakí polovičatí, ktorí iba preberajú a tomu prevzatému sa záplavou slov pokúšajú dať novú tvár. „Volanie“ má dať každému vážnemu čitateľovi prednášok výhľad na všetky oblasti takzvaných tajných vied, aby ako znalý mohol obstať, keď v blízkej budúcnosti všetky také snahy prepuknú a prevalia sa cez ľudstvo ako strhujúci prúd.

Už teraz si ho možno objednať v nakladateľstve Listy Grálu, Oskar Ernst Bernhardt v Tutzingu.

8. 1. „Volanie!“

chod' von do celého sveta! Má vytvárať užšie spojenie medzi stúpenkami a čitateľmi mojich slov. Na mnohých miestach sa vytvárajú „Slobodné združenia k pestovaniu mojich myšlienok, aby spoločnou činnosťou čoraz hlbšie vnikali do právd celého stvorenia a aby tak tiež správne spoznali vôľu Stvoriteľa.

Ak aj radostne vítam tieto združenia, tak ich predsa nemôžem viesť, nemôžem sa na tom ani zúčastňovať; lebo takéto snahy vytvárajú nakoniec väzby pre toho, okolo ktorého sa zoskupujú. Závazky všelijakého druhu, hoci iba morálne príspevkami členov. Také niečo nemôžem.

MUSÍM BYŤ VOĽNÝ A ZOSTAŤ U TOHO, ČO MÁM POVEDAŤ!

Vo všetkých mojich rečiach a rozhodnutiach. Nesmiem byť povinný brať pri tom ohľad na prania jednotlivcov alebo aj celých skupín, k čomu by došlo, keby som bol tým viazaný; aj keby som chcel prihliadať na obchodné výhody. Oboje sa pre mňa a moje spisy nesmie hádzať na miskú váh. Predsa by som pri tom tiež i napriek tomu nerád zanedbal a premeškal dať **každému** príležitosť.

PRETO PONÚKAM, AVŠAK NEZÍSKAVAM!

A vždy zostanem pri zásade: Kto nič nenájde v mojich slovách, pre toho nie sú určené. Nemajú sa mu ani nikdy vnučovať.

Preto musím byť každému človeku vždy priateľom, ale jeho chybám nepriateľom, pretože kvôli nemu nemôžem nič preškrtnúť.

Nakoľko sa teda nemôžem viazať na spojenia podporujúci výsledok z toho pre nejedného jednotlivca zaiste uznám, vytvoril som zo svojej nutnej osamelosti „Ruf“ („Volanie“), ako prostredníka medzi všetkými čitateľmi a združeniami, ktoré dostali príležitosť vymieňať si v ňom vzájomne svoje oznamy a prania. Za týmto účelom im bude stále zadarmo vyhraný priestor.

Nech „Ruf“ („Volanie“) prebudí čo najviac duší, nech všetkým vážne hľadajúcim prinesie osvietenie a tým mier a pokoj!

V lete 1927

Abdruschin

8. 2. Smrť na kríži.

15. otázka:

Nedávno som čítal v novinovom článku nasledujúce: „Prebodnutie tela Kristovho a jeho pribitie na kríž bolo svätou historickou udalosťou zmierenia Božstva s ľudstvom, bol to najdôležitejší dej v celej histórii, na ktorý sa vzťahuje viac-menej všetko hlbšie náboženské myslenie pred Kristom a po Kristovi“.

Krátko predtým som čítal pre mňa veľmi dobre osvetľujúcu Abdrushinovu prednášku o smrti Syna Božieho na kríži. Nemohla by byť v tých istých novinách uverejnená odpoveď v zmysle tejto prednášky? Určite by mnoho ľudí prejavilo o to silný záujem.

Odpoveď:

Ak ten názor má vyjadrovať hĺbku náboženského myslenia, tak to s ním vyzerá zle. Do dennej tlače nebudem nič dávať. Odhliadnuc celkom od toho, že noviny by v každom prípade odmietli uverejnenie protichodného článku, a požiadať ich o to, na to by som sa ani nemohol odhodlať, pretože ja sám považujem moje prednášky za príliš vážne, takže mi ani pri mojom najlepšom chcení nezostane na to čas. Avšak aj úcta k samotnej veci mi zakazuje zúčastňovať sa v dennej tlači verejných výmen názorov. Každý vážne hľadajúci človek sa s takými témami a výkladmi ani neuspokojí a nakoniec predsa len nájde cestu k mojím prednáškam, aby potom s hrôzou spoznal, tak ako aj vy, nesprávnosť mnohých doterajších názorov. Pretože vy ste už túto prednášku čítali, je pre mňa zbytočné pristúpiť k samotnej veci podrobnejšie.

Kto je schopný o tom len trošku neovplyvnene rozmýšľať, musí v článku, obsahujúcom ten názor, nájsť povážlivý háčik, ktorý mu nedá pokoj a prinúti ho až teraz vážne hľadať Pravdu. Každému v sebe živému človeku by iste veľmi ťažko padlo uveriť, že práve zločin a vražda Posla, ktorý vyšiel z Božského, má privodiť zmierenie tohto Božstva s ľudstvom!

Boh nechal svojho Syna odísť zo všetkej nádhery na túto temnú zem medzi ľuďmi, ktorí sa od neho odklonili, aby im ukázal cestu nahor do svojej svetlej ríše, a to vysvetľovaním jeho Slova, ktoré možno nazývať aj Posolstvom alebo náukou. Že toto ľudstvo, pre ktoré platilo Božie Posolstvo, potom Posla zavrholo, v nenávisti prenasledovalo a nakoniec mučilo a zavraždilo, stalo sa ako následok jeho hriechu alebo nepravosti, lebo vyzdvihlo pozemský rozum ako vládcu namiesto Boha. A namiesto toho, aby sa táto nová vina, ovocie veľkého pádu do hriechu, neskôr uznala, vyzdvihol sa tento krvavý čin a zavrnutie Božieho Posla nakoniec ešte ako všetko zatieňujúci sviatok zmierenia zločineckého ľudstva s Božstvom pohaneným tou vraždou. To je prisilné. Ako si teda to čudné ľudstvo predstavuje svoje Božstvo, keď sa nazdáva, že môže s ním takto beztretno zaobchádzať?

8. 3. Zjavenie Jána.

16. otázka:

Mnohokrát sa hovorí: „Baránok Boží, ktorý nesie hriechy sveta!“ Abdrushinova prednáška „Smrť Syna Božieho na kríži a posledná večera“ mi však zrozumiteľne vysvetľuje, že Kristus podľa nezmeniteľných zákonov Stvoriteľa nemohol vziať na seba bremeno hriechov sveta. Ako teraz vysvetlí Abdrushin toto protirečenie?

Odpoveď:

V **Slove** samotnom nespočíva nijaké protirečenie. To spočíva iba v doterajšom falošnom výklade. „Pozri, Baránok Boží, ktorý nesie hriechy sveta“ vôbec neznamená, že On vzal na seba hriechy sveta a vinu ľudí, teda že im ju odňal, akoby to pohodlné ľudstvo rado videlo vo svojej známej bezhraničnej domýšľavosti, ale: Kristus nesie hriechy sveta v ranách, ako viditeľný zločin spáchaný na ňom ako Božom vyslancovi.

Baránok nesie viditeľné znamenie hriechov sveta ako trvalú obžalobu! Vôbec nie ako znamenie zmierenia.

Aj v zjaveniach Jánových sa viackrát opakuje zvlášť žalujúco: „Baránok, ktorý bol zabitý!“ Tento výraz ako mnohonásobné zvolanie najstarších pred Božím trónom pri súde vôbec nevyznieva ako jasavý prejav zmierenia, ale ako obžaloba, a teda zjavne ukazuje tým na vykonaný zločin.

Ľudstvo preto má brať stále sa množiace stigmácie (objavovanie sa rán u mediálnych osôb) omnoho vážnejšie ako varovanie a nemá nad nimi plesať.

To všetko je predsa iste oveľa zrozumiteľnejšie a jasnejšie ako čudný výklad, ktorý chce bez všetkého zaťažit' čisté Božské hriechmi ľudí. V tomto novom spôsobe ponímania je teraz len malý vonkajší rozdiel, a tým predsa opačný zmysel ako doteraz, avšak správny: keď dokonalosť Božích zákonov už od začiatku nemá byť spochybňovaná, a teda keď dokonalosť samého Boha má byť plne uznaná a tým braná do úvahy, tak nemôže dopustiť odchýlku v spravodlivosti ani voči iným, ani voči sebe!

A keď v Zjavení Jánovom stojí napísané: „Toto sú tí, ktorí prišli z veľkého zármutku a vyprali svoje rúcha a zjasneli v krvi Baránkovej. Preto sú pred trónom Božím a slúžia Mu dňom i nocou v jeho svätyni; a ten, ktorý sedí na tróne, prebýva nad nimi“, je to iba bezvýhradné potvrdenie mojich prednášok.

Spomeňte si na mnohé moje poukazy a vysvetlenia o jemnohmotnom tele v záhrobí, ktoré sa uvádza ako šat, rúcho alebo obal ducha. Ľudia, ktorí prijali Kristovo Slovo a podľa neho žili, si týmto prirodzeným spôsobom vytvorili doslova svoje jemnohmotné telo, ich šat sa stal menej hutným a tmavým, teda čistým, ľahším a jasnejším, takže tým sa mohli povzniesť vyššie a nakoniec až do svetlej ríše Božej, pomenovanej tiež rajom, nad ktorým mimo prastvorenia býva alebo jestvuje Božské. Sú to teda tí ľudskí duchovia, ktorí žili podľa Slova Kristových a tak kráčali tou cestou, ktorú im on ukázal. Aj to vypranie v krvi neznamená nič iné: lebo Kristus - ako všetci praví Poslovia Pána - nebol totiž priateľsky prijatý ľudstvom, ale ako nepriateľ panstva rozumu bol jeho stúpenkami vysmievaný, bičovaný, mučený a nakoniec dokonca usmrtený. Musel vyliat' svoju krv, pretože ním prinesené Posolstvo sa nepáčilo tým, ktorí vtedy chceli duchovne viesť, lebo aj oni sa podriadili rozumu a z toho dôvodu nemohli „porozumieť“ Božiemu Posolstvu.

Kto teda jeho Slovo, kvôli ktorému bol odsúdený ako rúhač proti Bohu, živo prijal, ten sa obrazne opral v jeho krvi. Lebo Slovo mu umožnilo ísť správnou cestou a jedine táto cesta, poznačená krvou Zvestovateľa skrze jeho násilnú smrť, mohla ho čisto umyť. To neznamená však nijaké zmierenie Boha s ľudstvom a vôbec nič nemení na zločine ukrižovania. Nehovorí to ani o odbremenení alebo prevzatí viny ľudí.

Pokojne ešte raz sami uvážte, čo je tam jasne a zreteľne napísané: „... vyprali svoje rúcha a vybielili ich!“ Čítajte to predsa správne! Je tým výslovne povedané: „**Oni sami to učinili!**“

Rúcha im nevypral Kristus, teda nevezal ich vinu na seba, ale museli sami zmyť svoje hriechy! Je to teda opak toho názoru, ktorý majú mnohí duchovne prázdni veriaci.

Aj ďalšie výklady v zjavení Jánovom ukazujú v popisovanom deji ľudstvu dosť zreteľne opak tým, že „misky **hnevu** Božieho budú vyliate na zem aj ľudstvo“ - čo iste nemožno chápať ako znamenie výrazu zmierenia s ľuďmi, ktorí násilne vyliali krv Kristovu, ale dostatočne ako trest!

Kto nechce správne porozumieť to, čo bolo všade jasne povedané a logickému mysleniu pochopiteľné, tomu samozrejme nemožno pomôcť. Takí sú príliš pohodlní na to, aby sa vzchopili a musia v tom zahynúť, lebo bez toho, že by si vyprali svoje rúcho, nemôžu stúpať k Svetlu. Je tak mnoho bádateľov bibliie, ale všetci ju ešte dodnes čítajú nesprávne. Títo zostanú natrvalo bádateľmi bibliie, ale nikdy nie znalcami bibliie.

Moje doterajšie prednášky dali už o všetkom dostatočné vysvetlenie. Ak ich človek v sebe oživí, padne mu tiež aj páska z očí a bude konečne všetko vidieť jasne, v doteraz ešte trochu cudzom Svetle Pravdy aj bez mojej pomoci. Nenájdu sa už nijaké medzery až do najvyššej svetlej časti stvorenia vo všetkom jeho dani od prapočiatku až dodnes a ľudia dokonca spoznajú, čo z toho **musí** vyplynúť ako následok pre budúcnosť. A to bez akejkol'vek mystiky, čarovania a tajomnosti, ako aj bez namáhavých, nespoľahlivých výpočtov.

8. 4. Budhizmus.

17. otázka:

Žiadam príliš veľa, ak prosím Abdrushina o vysvetlenie, ako sa stavia voči najvyššej myšlienke Budhistov, ktorí svoju najväčšiu blaženosť nachádzajú v konečnom rozplynutí ľudského ducha, ktorý s stal dokonalým?

Odpoveď:

Vaša otázka skrýva v sebe aj odpoveď, a to v **najostrejšom** sova zmysle! Áno, celkom rozhodne sa staviam proti tejto myšlienke. Najväčšou blaženosťou ľudského ducha, ktorý sa stal dokonalým, je **osobne-vedomý život** v duchovnej časti stvorenia, pomenovanej raj, a tamojšie osobne-vedomé spolupôsobenie pri trvalom vývoji stvorenia podľa Božej vôle. Ak by muselo nastať rozplynutie, potom by celé bytie človeka, jeho putovanie všetkými časťami stvorenia, boli úplne bezúčelné! To však nemožno zase zjednotiť s dokonalou vôľou Stvoriteľa.

Každý príde nakoniec tiež na to, že rozplynutie hotového ľudského ducha nemôže byť pokrokom, ale iba hrozným úpadkom! Duch človeka sa ešte aj v raji bude trvalo vyvíjať vo svojich schopnostiach, ale nikdy sa nerozplynie, lebo jeho putovanie a všetky k vývoju patriace nutnosti majú za konečný cieľ sebauvedomenie vlastného osobného „Ja“.

Rozplynutie zasiahne iba **takého** ľudského ducha, ktorý v dôsledku nesprávnych názorov zabľúdi na svojej ceste hmotnosťou, stratí správnu cestu a nenájde už tú pravú, vedúcu k svetlým výšinám, odkiaľ pochádza. Potom bude celkom samozrejmé, až sa ním obývaná časť svetov priblíži k rozkladu, že aj on bude takisto rozložený a rozplynie sa aj so svojimi hmotnými obalmi, pričom stratí opäť osobne nadobudnuté „Ja“ ako také. Prestane jestvovať ako osobnosť. Toto rozplynutie znamená to isté, ako byť navždy vymazaný zo zlatej knihy vedomého života, pretože bol neschopný a nehľadal svoju cestu do svetlých výšin.

Je to celkom prirodzený dej, samočinné dianie, nazývané večným zatratením. Je to to najstrašnejšie, čo môže postihnúť osobne-sebavedomého ducha človeka.

Avšak k výšinám sa vyvíjajúci duch stále viac prijíma predobraz Stvoriteľa a osobne-sebavedome vchádza ako ideálna ľudská postava do duchovnej ríše, aby tam, stále sa zdokonaľujúc, spoluúčinkovala pri stvorení. Stúpať ešte vyššie je pre neho nemožné a nikdy sa nedá dosiahnuť ani rozptýlením, ktorým sa vôbec nemôže dostať nahor; potom by totiž jeho cesta musela viesť nad hranicu stvorenia, a to nemôže. Nad tým je potom božské. Duch človeka je však duchovného a nie božského pôvodu, čo pre neho vytvára nezmeniteľne prísne, prirodzené a neprekročiteľné hranice. Musí zotrvať v duchovnom v dôsledku svojho pôvodu, ktorý nemôže podliehať nijakým zmenám, ani vystúpiť do božského. Podľa toho je táto budhistická myšlienka, ktorej sa pridriavajú aj mnohí okultisti v domnienke, že človek

v sebe prechováva Božské, bezpodmienečne omylom. Človek je tvor, stojí teda v stvorení a tam bude musieť aj vždy zostať. Každé iné tvrdenie svedčí iba o smiešnom vystatovaní, na ktoré trpí už celé ľudstvo, a tak považuje za možné aj to najfantastickejšie a najneprirodzenejšie.

Budhistická myšlienka o dosiahnutí najvyššej blaženosti rozptýlením namáhavo získaného osobne-vedomého „ja“ má svoj pôvod v sklone Orientálcov k príjemnej rozjímavosti. Táto náklonnosť sa ako pranie vkradla do náboženských názorov, ktoré predsa vždy nesú nejakú charakteristickú pečať krajiny ich vzniku.

8. 5. Božie detstvo.

18. otázka:

Abdrushin hovorí, že nie každý človek je Božím dieťaťom, ale je napísané, že každý človek nesie v sebe božie detstvo ako dedičstvo a podľa toho má právo na Božie kráľovstvo. Chce to Abdrushin popierať?

Odpoveď:

Každý nepozmenený spis skutočného Božieho Posolstva sa bude **vždy** zhodovať s mojimi výkladmi. Tak aj toto. V tom nie je žiadne protirečenie. Len váš názor je trochu jednostranný. Ten výrok dokonca potvrdzuje pravdu mojich vysvetlení veľmi zreteľne. Mať dedičstvo, to neznamena nič inšie, ako niešť v sebe schopnosti na to na základe duchovného pôvodu. Akonáhle však človek chce uplatniť právo na toto dedičstvo, chce teda vojsť do duchovnej ríše, tak potom ako všade na zemi aj tu sa vyžaduje odôvodnenie; lebo každé uplatňovanie nároku podmieňuje súčasné podanie dôkazov. Lenže odôvodnením môže byť iba to, že tieto prinesené schopnosti boli rozvinuté; dôkaz o tom nemožno podať iným spôsobom. Zviditeľní sa len činnosťou týchto na to daných schopností. Ak sa to stane, potom sa aj ľudský duch stane dieťaťom božím, schopným vojsť do jeho ríše. Jedno vyplýva samočinne z druhého; lebo ukončený vývoj je súčasne tou silou, ktorá úplne automaticky otvára bránu do ríše radosti. Ale ak človek nerozvinie schopnosti, ktoré mu boli v tomto smere dané, teda svoje dedičstvo, potom ani nemôže uplatniť svoje čakateľstvo, nemôže vojsť do Božieho kráľovstva a nemôže sa ani stať Božím dieťaťom, pretože zakopal svoju hrivnu a nezúročil ju.

Nie je tu teda nijaký protiklad, nijaké protirečenie, ale iba dôkaz správnosti mojich slov.

8. 6. Katastrofy

Otázka: Katastrofy.

Bolo mi oznámené, že Abdrushin mal údajne povedať, že sa Anglicko sa čiastočne potopí ešte tohto roku. Prečo on vo svojich prednáškach nič nehovorí o takýchto veciach?

Odpoveď:

Kto vám nahovoril také veci, že som ich skutočne ja povedal, je luhár. Možno že tým sleduje celkom určitý cieľ; snaží sa mi tým nejakým spôsobom uškodiť. Nabudúce sa stretávajú s takými oznamovateľmi len s najväčšou opatrnosťou. Potom bude najlepšie informovať sa u mňa. Povstávajú mnohí ľudia, ktorí sa hnevajú na moje slova, pretože sú im z rôznych dôvodov nepohodlné. Potom sa o všeličo pokúšajú, aby ich presvedčivú silu niečim oslabili.

Veľmi často sa ma v súkromných rozhovoroch pýtali na moju mienku o mnohých verejných oznámeniach prichádzajúcich udalostí, ohlásených astrológmi. Okrem iného sa u niektorých poukazovalo na celkový alebo čiastočný zánik Anglie. Pri opýtaní poukazoval som **vždy** s plným presvedčením na to, **že niečo také neočakávam v tomto roku!** Teda pravý opak toho, čo sa tu rozchyruje. Sú, žiaľ, ľudia, ktorí šikovne navodia také hovory, aby si vypočuli mienku, ktorú oni potom prekrútiac a pokriviac, rozširujú ďalej. Už pred mesiacmi som si zaumienil, že v mojich prednáškach nebudem o takých ďalekých veciach nič hovoriť, ani v najintímnejších súkromných rozhovoroch; lebo ja nie som žiadny veštec. Ak ľudia prídu vnútorne k poznaniu, čo je účelom mojich prednášok, potom to všetko nepotrebujú a môžu pokojne pristupovať ku všetkému prichádzajúcemu daniu. Ak sa však nebudú chcieť prebudiť, tak im nepomôže ani to všetko ostatné vedenie. Ale ešte raz v krátkosti, aby sa aspoň falošným chýrom ulomil hrot: Neočakávam takú katastrofu toho roku! Tiež v ostatných udalostiach pri opýtaní nepoviem svoje presvedčenie, bez ohľadu, či by som sa mohol k tomu vyjadriť. Ak sa o tom vynorí chýr, tak je falošný. Mám iné na práci, omnoho dôležitejšie; lebo vnútorné prebudenie je ľudstvu potrebnéjšie, než všetko, ďaleko hodnotnejšie ako poznanie prichádzajúcich udalostí. Práve teraz to potrebujete ešte naliehavejšie, než všetko ostatné.

8. 7. Bojazliví veriaci.

19. otázka:

Čo mám robiť, keď som v Posolstve Grálu našiel to, čo som už dávno hľadal, som preto šťastný, ale moje inak zamerané okolie sa mi teraz vysmieva? Mám sa podvoliť a urobiť všetko, čo sa odo mňa žiada a už len vnútorne v sebe skryto sa tým zaoberať, aby som sa vyhol každému sporu?

Odpoveď:

Ten, koho sa Pravda dotkla, je bezpodmienečne povinný sa jej aj zastať, inak nie je hoden daru osvietenia. Nemá sa škriepiť ani hádať, a nemá iným vnucovať svoje presvedčenie, ale všetkých ľudí nech nechá pokojne kráčať svojou cestou; nesmie však strpieť, aby ho odvrátili z jeho cesty. To, čo uplatňuje voči iným, má plné právo požadovať aj pre seba. Ak zo seba urobí pred inými sluhu, potom si nezaslúži nič iné ako to, že mu dar bude odobratý. Kristus už predtým vystríhal, keď povedal: „Kto mňa zaprie pred ľuďmi, toho aj ja zapriem, teda nebudem poznať.“ Aký slabý a úbohý musí vyzeráť pred iným ten človek, ktorý predstiera, že našiel Pravdu vlastným presvedčením, a potom sa napriek tomu pred iným skloní. Môže pritom taký človek získať úctu pred Pravdou? Naopak, posmievači a znevažovatelia budú tým len posilnení, pretože to cenné sa im kladie totiž pod nohy, aby to mohli pošliapať a pošpiniť. Dokonca sú sami odrádzaní ešte aj od toho, aby Pravdu ako takú spoznali a vážili si ju. Ako je to celkom iné, keď sa človek, ktorý našiel Pravdu, rozhodne postaví sa neoblomne a rozhodne **proti všetkému**. Aj ostro, ak to nejde inak, len aby si udržal ten najväčší klenot a ochránil ostatných pred novou vinou. Protivník sa iba tak môže naučiť vážiť si nejakú vec! Nikdy nie zbabelou povolnosťou. Nejednen človek bezohľadne obetuje ihneď to najsvätejšie v sebe, len aby iného úbohého človečička nevyprovokoval k hnevu, alebo aby ho neurazil a možno aj preto, aby si prechodne nedal narušiť svoj pozemský pokoj a pohodlie.

Toto **nie** sú tí veriaci, ktorí niekedy budú smieť vojsť do ríše **toho** Boha, ktorého zapierajú takýmto spôsobom. Potom musia ísť k tým, ktorým dali prednosť a slúžili im tu na zemi. Teraz sú už preč tie časy, keď sa na nutnosť takého skrývania pozeralo ako na martýrstvo. Nedá sa ničím ospravedlniť. Každý má bojovať za to, čo prechováva v sebe, inak nie je toho hoden! Bude mu to vzaté.

Nejestvuje nič vyššie ako Boh! A popri ňom **všetko** ostatné musí ustúpiť do úzadia. Žiaden človek nemá byť nútený zmeniť svoju vôľu, avšak odteraz majú byť všetci ľudia, patriaci skutočne k Božiemu ľudu, ponechaní v budúcnosti na pokoji a mieri. Ani jeden nesmie už po nich beztriestne siahnuť špinavou rukou. Bude za to ihneď poznamenaný a na to aj zahynie. Každý posmech a ešte viacej čin sa neuveriteľne rýchlo a ťažko vypomstí tomu, kto sa takto správa.

Ľud Pánov sa konečne zhromaždí pod jeho zástavou a bude v ochrane. Ale len tí, ktorí majú odvahu priznať sa k tomuto ľudu! Nikto iný. Stojíme už na začiatku tejto hodiny!

8. 8. Oznamy nakladateľstva

8. 8. 1 Rukopisy

Rukopisy: Do úvahy prichádzajú nie len práce zo všetkých oblastí umenia a vied, ako aj z praktického života, ale tiež **o všetkom** vo stvorení. Treba však aj s tým počítať, že 90% zásielok sa vracia späť, lebo „Volanie“ musí v záujme čitateľov udržať prísne jednotné vedenie. Preto sa teda nikto nemá urážať ani považovať prácu za nehodnotnú pri jej zasielaní späť. Vo „Volaní“ prichádzajú k slovu len skutoční odborníci **s vlastnými** myšlienkami, slúžiaci k vedeniu. Nijakí polovičatí, ktorí iba preberajú a tomu prevzatému sa pokúšajú dať novú tvár so záplavou slov. Ešte menej senzáciechtiví, ktorí sa neostýchajú vrhnúť sa do osobných, nenávistných slov; keďže títo nemajú nijaké hodnoty k využitiu.

Vážna vecnosť je základnou podmienkou, ktorá zostáva aj pri najväčšej prítomnosti veľkorysosti. Nemá snáď šetriť, ani sa zľaknúť pred úderom zničenia tam, kde treba vykoreniť burinu zmätkov, ktorá prebujnením zakrýva brány pre slobodný výhľad. Avšak táto vecnosť musí mať svoju prítomnosť vo skutočnom vedení, ktoré neomylné odhaľuje nedostatky a slabiny tohto času **pokojným jasným usmerňovaním**, ale nepoukazuje na to urážlivo, bez toho, aby ponúkla lepšie. Jednotvárne rukopisy prosím, preto neposielať: Nakladateľstvo skôr pripustí zdržanie vydania, ako by iba „naplnilo“ zošit. Z toho dôvodu aj čitatelia nebudú celkovo nútení ku spolupráci, ale sa vyslovene prosia, aby zasielali otázky, keď im je niečo nejasné a nezrozumiteľné.

8. 8. 2. Združenia

R. M: V Bavorsku nejestvuje **nijaké** spoločenstvo alebo združenie, ktoré by bolo vybudované na základe Abdruschinovho Posolstva Grálu alebo stojí s ním v priamej zhode alebo spojení. Zaiste však v Stuttgarte ako aj potom v Berlíne a vo Viedni. Ale iba ako úplne **volné** združenia, nakoľko Abdruschinovo Posolstvo Grálu sa priamo obracia len na **jednotlivca**. V týchto združeniach sa však tiež schádzajú iba k najväznejšiemu štúdiu, ku **skutočnej práci** samej osebe, pričom odpadá akékoľvek odbočenie a povrchnosť. Kto v tom hľadá niečo iné, zostane neuspokojený; lebo platí, že pre jednotlivca treba vytvárať večné hodnoty! Priblíženie sa k takým združeniam nie je ľahké, naopak je sťažnené, aby sa oddelila každá polovičatosť, ktorá by musela robiť iba prekážky. Nenašla by nijakú zhodu s jestvujúcimi združeniami, lebo platí zásada: Lepší sú iba traja ľudia, riadiaci sa skutočne podľa myšlienok Posolstva Grálu, než miesto nich tristo, vezúcich sa popri nich.

8. 8. 3. Pracovné večery.

G. B. Je poľutovania hodné, že ste boli vylúčený z pracovných večerov, ale tiež celkom pochopiteľné. Viete predsa dopredu, **čo** pri tom môžete očakávať, keďže všetky základné myšlienky, ktoré sa tam preberajú, sú zakotvené v Posolstve Grálu. Nemôže prekvapiť, že sa toto nechce zmiešať s povrchnosťami, lebo každému slovu sa pripisuje tá najhlbšia vážnosť.

8. 8. 4. Vytváranie skupín a Posolstvo Grálu

W. Z. Nakladateľstvo sa nesnaží vytvárať **nijaké** skupiny, nakoľko tieto príliš ľahko prechádzajú do obyčajného spolkárenia, k čomu sa nehodí Posolstvo Grálu. Aj v Stuttgarte ide tiež iba o úplne **voľné** združenie, ktoré si ako základ svojej činnosti berie Abdruschinovo Posolstvo Grálu. Také združenia si nedávajú toto Posolstvo na diskusiu, ale berú ho ako **pevné** a dôkladne ho skúmajú, kým sa nedopracujú k poznaniu týchto veľkých právd. Takýmto spôsobom nájdú v ňom nakoniec opäť Kristovo Posolstvo. Všetkým **takto** vážne hľadajúcim im z neho zrazu zažiarí v ústrety v neprekrútenej čistote, novo darované! **Také** sú naskrze samostatné, voľné združenia, v ktorých sem tam niekedy prehovorí aj sám Abdruschin. Mníchov nemá nijaké také, a ani sa nič pre to v tomto meste neplánuje.

9. 1. Záhada z Konnersreuthu.

20. otázka:

Pozná Abdrushin stigmatizáciu z Konnersreuthu? Nechcel by sa k tomu vyjadriť pred svojimi poslucháčmi? Je okolo toho veľa posmechu.

Odpoveď:

K tomuto mi došlo už tak veľa otázok, že sa už **musím** tým zaoberať.

Tí, ktorí o tom hovoria posmešne alebo povrchno jednoducho ako o hystérii, si namýšľajú, že sú ktovieako pokrokoví a majú pripravenú ešte aj dobrú radu, že to dievča by sa malo posadiť do chladnej vody alebo dať do pracovného tábora, prípadne do psychiatrického ústavu. Tým vystavujú na obdiv takú hlúposť, že to nemá hraníc; takže je skutočne škoda stratiť o tom čo len sekundu. Pre tých moja odpoveď neplatí. Nebolo by však bezbožným prianím dopriať takýmto ľuďom, aby aspoň raz, len na osem dní, boli vystavení takýmto veciam. Bolo by to nakoniec najlepším prostriedkom, ako ich priviesť k premýšľaniu, predovšetkým k tomu, aby so svojim ľahkomyselným „myslením a vedátorstvom“ boli trochu zdržanlivejší a nemali hneď po ruke kameň, ktorý by hodili výsmešne na ľudí ako táto Tereza Neumannová!

Potom by veľmi rýchlo žiadali o súcit. Je to vždy tak.

Zaiste jestvujú ľahké prípady, kedy veriaci vo fanatizme sú schopní tu a tam vyvolať si pomocou autosugescie jazvy. Ale **tento** prípad **nepatrí** medzi také druhy! **Tento** dej **nie je** hystériou! Nechajte takých prázdnych tárajov hovoriť, vôbec na nich nedbajte. Už dnes je škoda každého pšeničného zrnka, ktoré na zemi ešte zjedia; lebo to sú prázdne plevy, ktoré pri poslednom zúčtovaní nebudú považované za **nič**, budú rozprášené. Sú to škodcovia, ktorí majú mnoho rečí, stoja v ceste. Lovia v kalných vodách, keď sa predtým sami pokúšali zakaliť tú najčistejšiu vodu, zasievajúc s radosťou nepokoj a pochybnosti. Nehovorme viac o nich; lebo ich čas je už krátky.

Pozrime sa teda raz vecne na tol'ko spomínanú

záhadu z Konnersreuthu!

Utrpenie tak strašne stigmatizovanej Terézie Neumanovej, ktorá musí na sebe z času na čas znášať nielen všetky znamenia po ranách mučeného a zavraždeného Syna Božieho, ako stopy po klincoch, tiež ranu od kopije, ako aj mnohé rany po celej hlave, ktoré zanechala trňová koruna, ale občas musí prežiť aj všetky Kristove telesné utrpenia, kým vyčerpaná únavou neklesne v smrteľných kľúčoch na krvou presiaknutú posteľ.

Tisíccky ľudí putujú na toto miesto. Prúdia sem zo všetkých krajov a zemí. Často stoja v hustých zástupoch okolo toho malého domu, v ktorom dievča musí vybojovať svoj boj. V duchu pri tom počuje reči, týkajúce sa ukrižovania, a to vo vtedajšom jazyku, čo privádza jazykovedcov do údivu.

Čakajúci ľudia prijímajú tieto správy so zhrozením. Niekedy môžu zbežne zazrieť aj ťažko trpiace dievča ležiace vo vlastnej krvi; potriasajú zamyslene hlavami a nemo žasnú nad božským darom, ako ho mnohí nazývajú.

Veda aj cirkvi stoja tu pred **záhadou**, ako otvorene priznávajú, pretože sú k tomu prinútené neodškriepiteľnou skutočnosťou, tentoraz **hrubohmotného** druhu, ku ktorej by sa inak mali stavať dôveryhodnejšie. To tiež vyžaduje veľkú zdržanlivosť aj napriek všetkému rozruchu.

Píše sa, že správne rozriešenie tejto zdanlivej hádanky je zaistená vďaka od všetkých, a to od cirkvi.

To písané je zaiste v jadre úprimné a veľmi dobre mienené, s najlepším chcením pre to pravé. Bezpochyby však bolo tým vyslovené a prisľúbené niečo, čo ľudia nemôžu dosť dobre dodržať.

Za svoju neschopnosť tej vďaka musia sa opäť poďakovať iba najhoršiemu nepriateľovi všetkého duchovného, svojmu samozvolenému, neobmedzenému vládcovi, k zemi pripútanému rozumu!

Ale výraz vlada rozumu musí byť pochopený tiež správne. Nemienim tým nejaký štátny režim alebo niečo podobné, ale iba dobrovoľné podriadenie jednotlivca jeho vlastnému rozumu, čo prinieslo všetko nezdravé v pozemských pomeroch a žiaľ ešte aj nejaký čas bude prinášať.

So všetkými jednotlivcami stojí však prirodzene aj cirkev pod strašnou silou následkov tohto dedičného hriechu proti duchu. Človek si ho prináša od začiatku, bez toho, že by o tom vedel, bez toho, že by to tušil a chcel. S tým vzniklo celkom nepozorovane i otrávenie všetkého chcenia, a tak je tam triumfujúcou spoluvládcom takisto ľudský rozum. Nebude to môcť byť inak, kým tento hriech proti božskému ustanoveniu nebude v ľudstve dôkladne vykorený.

To vytvára tiež múr proti rozriešeniu tejto záhady stigmatizovanej. Cirkev a veda preto len veľmi ťažko dokážu privítať **pravdivé vyriešenie** a poďakovať sa zaň, pretože vlastné poznanie a neskalená pravda vyžadujú chápanie **nad** všetkými hranicami ohraničeného rozumu! Ako vôbec každé duchovné dianie.

Keďže cirkev a veda **nemôžu** toto tajomstvo správne vysvetliť, je to dôkaz toho, **naproti** sú ešte **obe časti** spútané, a to aj napriek najlepšiemu chceniu. Lebo jedna skutočnosť musí pri tom nerozlučne súvisieť s druhou.

Nie je žiadnym dôkazom, ak tvrdia, že to ešte budú môcť urobiť a ako dôvod doterajšej neschopnosti uvádzajú všetky možné zámienky. Času na to mali dostatok! A že musel uplynúť **bez výsledku**, to je predsa zreteľne protichodný dôkaz. V takýchto veľmi vážnych prípadoch utrpenia musí sa využiť každá hodina, ak sa vážne chce a ... môže! Tu niet už času na výmeny názorov a reči, ale je ľudskou povinnosťou konať. Kde sa tak nestane, tam je nemohúcnosť. O tom sa sotva možno škriepiť.

Tá **neschopnosť pochopiť** pravdivé riešenie už vopred prirodzene vylučuje porozumenie.

Preto ostáva už len jedna cesta: a to, že skutočnosti potvrdia moje vysvetlenia!

Preto chcem týmto poukázať pravde cestu, ktorá povedie k **rozriešeniu** a tým k vykúpeniu. Za predpokladu, že sa tou cestou potom aj vykročí, a že sa ticho neodmietne zo strachu pred prekvapením, alebo že sa niečo nepodnikne proti nej. Ale aj následok takého postupu by tiež musel priniesť dôkaz pravdy!

Keďže táto cesta pri jej zachovaní nemôže po nijakej stránke priniesť škodu, potom ani túžbu po nej nemožno nazvať bezcennou. Najmä preto, že tým sa môže súčasne urovnať ne jeden spor.

Veda už na základe tohto samotného diania vie, že pri pokuse o telesné liečenie alebo zmierenie išla tiež falošnou cestou. Utišujúce masti nepriniesli očakávané uľahčenie, naopak, vyvolali len bolestivé zápaly, ktoré podľa správ ihneď zmizli, keď bol obväz odňatý. To znamená, že len čo sa zastavili lekárske pokusy, rany boli opäť čisté. A tak je to **chcené**, ako bolo už predpovedané!

Rád by som výslovne poznamenal, že vo vysvetľovaniach, potrebných na objasnenie, nemajú byť nijaké nevraživosti! Vážim si každú poctivú námahu, a tá sa prejavuje stále ako vo vede, tak aj v cirkvi s najlepším chcením pomôcť. Proti tomu nemožno nič namietat', iba ak by sa touto novo ukázanou cestou nechcelo ísť a obávalo by sa dôkazov.

V tomto prípade celé ľudstvo ide opäť raz bludnou cestou, lebo všetko posudzuje z nesprávnej stránky.

Poslucháč a čitateľ musí samozrejme **myslieť!** Musí sa namáhať, **v dianiach** skutočne **čítať**, ticho **pozorovať**.

Pozrite sa len raz pri tomto na počínanie ľudí! Hľadá sa všetko možné, dokonca aj nemožné. Ale celkom nápadne sa neberie do úvahy jedno, necháva sa úplne bokom ako rozprávka, ktorá sa nikdy neberie vážne do oblasti skutočného diania! **Toto jedno** sú železné Božie zákony, Jeho tvorivá vôľa, na ktorú sa aj napriek jej neotrasiteľnosti už viac nedbá a pri úvahách sa vôbec neberie za základ!

Táto skutočnosť hovorí **tak** desivo zreteľne o vnútornom stave ľudí, vrátane cirkví, že už to samé by muselo stačiť na objasnenie môjho výkladu o často vysvetľovanom páde do hriechu a jeho následkoch. Hlbšie mysliacemu to poznanie môže sotva byť výraznejšie podané.

Tak ako tu, je to však aj v **každom** inom prípade, pri **každom** myslení, pri každom skúmaní a v každom konaní! Pohľad je stále hlbavo upretý len k pozemskému, zotrúva v najspodnejších nížinách, už sa **nemôže** slobodne pozdvihnúť do výšin; on to nechce! To, čo by u neobmedzeného človeka bolo samozrejým počínaním – dbať vo všetkom predovšetkým na veľkú vôľu Stvoriteľa a formovať svoje úsudky len podľa nej, v čom jedine spočíva správne riešenie – to človek dneška ako aj cirkevní predstavitelia zavrhnú do rieše fantázie! V tom spočíva dôkaz, že vôbec nemyslia na to, aby práve na tom stavali svoje uzávery. Naopak, celkom verejne sa podriaďujú vede, teda pozemskému rozumu, pripútanému k zemi, a tým sa ešte viacej stávajú vazalmi toho Antikrista, pred ktorým by mali vystríhať, ktorého však nikdy nepoznali!

Čistota Božskej Pravdy nadovšetko! Kto sa skrýva, nie je jej už hoden. Teraz to platí viacerým, nie iba niekoľkým ľudských dušiam! Ako prenikavo osvetľuje tento spor o udalosti v Konnersreuthe hlboký úpadok vo vnútri ľudí! Ako zreteľne ukazuje skutočné **odvrátenie** sa od Boha a Jeho vôle! Preto, lebo sa na Neho nedbá!

Platí to aj o tých, ktorí si namýšľajú, že sú veriaci. Blúdiaci ľudia nevidia túto hrôzu priepasti, ktorá sa v nich už dávno otvorila. Potácajú sa pokojne ďalej po jej okraji so svojimi falošnými názormi, predbežne ešte zachovávanými. Blaho všetkým, ktorí sa **poučia** na tomto prípade, ktorí ho premyslene s posmechom nezavrhnú do oblasti hystérie, a to na vlastné upokojenie, alebo aby tým zakryli vlastné neporozumenie. Mnohí to robia dokonca z vlastného presvedčenia, pretože už nie sú schopní vycítiť svoje neporozumenie a namýšľajú

si, že sú skutočne vediaci, podobne ako choromyseľný človek, ktorý sa ešte vysmieva zo všetkých, ktorí ho nenasledujú v jeho sebaklame.

Terézia Neumannová je v jej utrpení často nazývaná svätou, omilostenou, pri ktorej sa modlia a ne jeden ešte túžobne očakáva, že ona sa za neho prihovorí.

A nik netuší, že táto tak „omilostená“ potrebuje príhovor najviac za seba. Nik nemyslí na to, že táto najúbohejšia je práve spolublížnymi zdržiavaná od túžobného vykúpenia! Vina za to padá bezpodmienečne späť na týchto ľudí, ktorí jej vrúcnu zbožnosť obracajú falošným smerom. Lebo tým sa stigmatizovaná cíti vnútorne povznesená ako Bohom **vyznamenaná**. Pod vplyvom názorov okolia zostáva ďaleko vzdialená od toho, aby sa vážnejšie zamyslela a svoje myšlienky a city zamerala raz aj iným smerom. Pritom by spoznala, že nemôže byť považovaná za **vyznamenanú**, ale naopak, za **poznačenú**!

Potrebná pokora, ktorá by mohla viesť k vykúpeniu, je v nej násilne zatlačená falošným smerom.

Terézia Neumannová sa tým stane obeťou falošných predstáv dobromyseľne zmýšľajúcich spoluobčanov, ak v tom zavčasu nedôjde k poznaniu. Prechádza okolo príležitosti na vykúpenie z ťažkej karmy, a to aj napriek súčasnému opakovanému zvratnému pôsobeniu, pretože ak to ďalej pôjde tak ako dosiaľ, nebude môcť dospieť k poznaniu.

Zaslepeno stoja títo duchovne slepí a duchovne prázdni ľudia pred domom, ktorý obdivujú len ako posvätné miesto, zatiaľ čo v skutočnosti smú tam pôsobením prísnej Božej vôle v jej neochvejnosti spoluprežívať jedno z najotrasnejších varovaní!

V stigmatizovanej z Konnersreuthu, ktorá si vo svojej terajšej pozemskej schránke ešte vôbec nie je jasne vedomá vlastného diania, bojuje ľudská duša o vykúpenie.

Duša sa kedysi rúhala Synovi Božiemu na križi! U nej to nie je iba po prvý raz, že odvtedy prebýva tu na zemi a bola **takto poznačená**.

Až keď si to konečne uvedomí a v pokore úpenlivo poprosí o odpustenie, môže dôjsť k vykúpeniu. Potom to tiež **uvidí duchovne** a pri tom spozná toho, ktorého príhovor ju môže vykúpiť z jej kedysi tak ťažkej viny! To jej známe a dôverné „Svetlo“ jej bude pri tom nápomocné. Avšak nič nedosiahne bez **vlastného** spoznania.

To je tá jediná cesta k jej vykúpeniu! Kto jej ju ukáže a chce urovnať, ten je jej najopravdivejším priateľom a pomocníkom; kto to však odoprie, zatají alebo jej v tom bude prekážať, je jej najhorším nepriateľom.

Terézia Neumannová uvidí **sama** všetko, čo potrebuje na vykúpenie, akonáhle sama vykročí na správnu cestu a môže na nej aj telesne vyzdraviť, bez pomoci ľudí.

Slová, ktoré už počula od „Svetla“, ktoré pri tom vidí, môžu sa tým aj naplniť, pretože **len potom** jej utrpením sa skutočne pomôže mnohým dušiam. Takže mnohé duše dospejú pri tom ešte zavčasu k poznaniu prísneho diania v Božej vôli a spomenú si, že je to **inak**, ako si to dosiaľ z pohodlnosti predstavovali. Zahĺbia sa tým do seba, a tak sa začne ich vzostup. Nie inak to bolo vyjadrené slovom „Svetla“ od jej dobroprajného vedenia.

Aj v slovách „**Ty smieš ešte trpieť**“ spočívalo mnohosľubne veľké požehnanie: Pre trpiacu to totiž znamená novú možnosť odpykaním dospieť v utrpení možno predsa ešte k poznaniu, a tým aj k vykúpeniu.

„Spasiteľ sa teší z toho“, je takisto celkom správne, pretože on sa raduje z každého hriešnika, ktorý ešte môže byť zachránený pred večným zatratením.

Prečo sa na celom svete tieto slová opäť chápu falošne; na vlastné zvelebovanie? Ľahkomyseľní otroci rozumu budú sa snáď chcieť z tohto vysmievať svojim obvyklým prázdnyim spôsobom bez toho, že by mohli priniesť čo len najmenší protidôkaz alebo logické vysvetlenie. Najmä keď sa hovorí o prevetľovaní, ktoré už s presvedčením spomínali predsa najväčší duchovia Nemecka, medzi inými napríklad Goethe. Ja však chcem podať taký dôkaz, dôsledok ktorého sa neminie viditeľným účinkom, akonáhle sa aj správne vykročí na takto ukázanú cestu.

Posmievači by mali radšej mlčať kvôli vlastnej karme; lebo netušia, čo si opäť nanovo naväzujú a dôkaz toho nech očakávajú až na konci, ak ... by sa skutočne nemalo správne vykročiť po tej ceste. Ja sám pri tom nepotrebujem nič robiť. Môže to urobiť každý vážne a dobre zmýšľajúci, rozhovorom usmerniť myslenie tejto trpiacej a veriacej na túto cestu.

Ak tieto diania v Konnersreuthe načas samy od seba opäť **prestanú**, tak v tom ešte nie je nijaké riešenie, nijaké uzdravenie a **ešte menej vykúpenie**; lebo je veľmi pravdepodobné, že po krátkom posilnení bude nasledovať nová záhada, ešte väčšia ako predtým, aj keď sa to stane až po mesiacoch alebo po rokoch! A to prinesie nové lámanie hlavy. Ak správanie trpiacej Terézie Neumannovej bude však potom verejnosti pod nejakými zámienkami zatajené, tak ľudia sa tým dopustia opäť v celkom dobrom úmysle osudného omylu, vezmú na seba zodpovednosť s nie menšími následkami.

V mojich prednáškach som už viackrát poukázal na to, že teraz prišiel čas, v ktorom sa uzatvára kruh vtedajšieho diania. Zmienil som sa pri tom aj o tom, že teraz sú na zemi na posledné zúčtovanie opäť všetky duše, ktoré neprijali Božie Posolstvo, a to v čase, kedy zvrtné pôsobenie u tohto strašného zločinu má spätne začať s **plnou** silou.

Ktokoľvek sa vtedy rúhal tiež Synovi Božiemu pri jeho posvätnnej misii zvestovateľa Pravdy, osobne ho napádal a vysmieval sa mu dobrovoľne, teda zo slobodného chcenia, bez prinútenia predstavenými alebo vládou, bude tiež postihnutý vo zvrtnom pôsobení podľa ťarchy svojej viny a niektorí budú musieť pri tom niesť svoje znaky utrpenia, budú tým poznačení, až kým z toho nevzide vykúpenie, alebo – ak nepochopia – večné zatratenie, t.j. zničenie vývojom získaného duchovne-**osobného**.

Všetci stigmatizovaní, ktorí sa osobne previnili proti Synovi Božiemu, **boli len poznamenaní!** Až na výnimky v niekoľkých prípadoch, ktoré sa mohli niekedy stať autosugesciou v náboženskom zanietení. Na tom nemohli ani cirkevné služby nič zmeniť, aj keď takto postihnutí žili pritom v čo najhlbšej viere v Boha. Avšak v tom spočívala možnosť konečného vykúpenia, ak v pokore prosili o odpustenie a necítili sa snád' ako svätí.

Ťažká karma vyžaduje rozuzlenie! Mohlo sa to stať stigmatizáciami, ak v tom **spoznali** súčasne rozuzlenie!

Ľudstvo sa čoskoro bude musieť naučiť po dobrom alebo po zlom veriť všetkým účinkom železných zákonov božskej vôle, aj keď si to doteraz skrytým prianím inakšie myslelo a vysvetľovalo. Božia Láska spočíva jedine **v zákonoch, ktoré pôsobia nezmeniteľne od prapočiatku až dodnes a až do konca všetkých dní!** Aj Kristus zakaždým poukazoval celkom zreteľne na to, že svojím Posolstvom nechce Božie zákony rušiť ani meniť, ale len naplniť. Teda nepohnute zachovať!

Ľuďom budú kladené pred oči ešte rôzne vážne napomínajúce znamenia, budú musieť ešte všeličo doteraz nesprávne porozumené vypočuť a prežiť v nefalšovanom svetle večnej Pravdy.

Avšak napriek tomu všetkému ich duše nepočúvajú. Majú oči a bojazlivo ich zatvárajú plní tichého vzdoru pred tým, čo vidieť nechcú. **Toto skrývanie im však neodníme nijakú zodpovednosť!**

Aj keď nechcete uznať to, čo teraz dokazuje prehľad, že 186 ťažkých katastrôf na zemi za 196 dní už nie je každodenné, že v tom pri ich neustálom stúpaní predsa niečo príde, čo má vyburcovať k mysleniu, tak vo vašej dávno navyknutej nedbalosti voči Božím zákonom hromadíte len zakaždým novú vinu, ktorú v každom prípade si musíte trpko odpykať. Pri **troške** pozornosti by ste si mohli ušetriť mnoho.

9. 2. Lotor na kríži.

21. otázka:

Nie je to akt ľubovôle, keď Kristus na kríži povedal jednému lotrovi: „Ešte dnes budeš so mnou v raji!“ ? Lotor bol predsa zločincem a musel si svoju karmu najprv odpykať, kým mohol vojsť do raja. Ako Abdruschin vysvetlí toto protirečenie?

Odpoveď:

V tomto deji nespočíva ani ľubovôľa, ani protirečenie. Ten vami spomenutý lotor na kríži vo svojich slovách povedal celkom zreteľne, že sa cíti vinný a trest zasluhuje, zatiaľ čo Kristus musí trpieť nevinne. Prebudilo sa v ňom teda **plné poznanie** jeho viny a zaslúženého trestu! Toto spoznanie spojené s vrúcnou prosbou, aby Kristus na neho myslel, keď bude vo svojom svetlom kráľovstve, a súčasné pretrpenie najťažšieho pozemského trestu pôsobilo spätne k okamžitému odpykaniu **všetkej** viny. Celá karma, ktorá ho ešte ohrozovala, mohla sa týmto ihneď rozuzliť. Samozrejme, takto od viny oslobodený a tým už ničím nezatážený človek musel **ihneď** vojsť do duchovného, teda skutočne vstúpiť do raja okamžite po svojej pozemskej smrti. Práve týmto zákonným účinkom muselo nastať jeho okamžité pozdvihnutie do duchovného pri odpadnutí pozemského tela. Kristovo prisľúbenie bolo teda úplne v rámci splnenia božských zákonov, t.j. Božej vôle.

Inak to bolo s tým druhým lotrom, ktorý sa Kristovi vysmieval pri jeho utrpení a zahŕňal ho posmežnými slovami. Tu, spĺňajúc zákony, začala prebiehať nová karma, ktorá sa v najťažšom spätnom pôsobení v jemnomotnom svete musela neskôršie ukázať **viditeľnou** aj v ďalších pozemských životoch, kým nedôjde k spoznaniu svojej viny a k úprimnej prosbe o odpustenie.

9. 3. Meniace sa pohlavie pri znovuzrození.

22.otázka:

Je možné, že ľudská duša pri znovuzrození môže žiť raz ako muž a inokedy ako žena?

Odpoveď:

Pohlavie sa pri inkarnácii duše riadi podľa jej vlastností. Ak sa vlastnosti duše zmenia natoľko, že to mužské sa mení a postupne sa prikláňa k ženskému alebo obrátene, tak sa prirodzene tiež stáva, že duša sama osebe bezpohlavná, ovplyvňovaná iba vlastnosťami, sa rodí raz ako muž a inokedy ako žena. Pozemské pohlavie je vedľajšie, keďže slúži len ako obal pre rozmnožovanie a ďalší vývoj alebo k vyžitiu vlastností duše.

10. 2. Príde odpoveď na všetky otázky?

23.otázka:

Príde odpoveď na všetky zaslané otázky?

Odpoveď:

Nie. Podľa toho, ako mnohí čitatelia kladú otázky, dá sa často spoznať, že sú ďaleko od pochopenia hlbokkej vážnosti Posolstva Grálu; vo väčšine prípadov sú to otázky o takých veciach, poznanie ktorých ani v najmenšom neprispieje k duchovnému vzostupu osobného „ja“ človeka, ale môže slúžiť len na uspokojenie snahy rozumu po vedomostiach.

Ale ľudskí duchovia, ktorí sa chcú skutočne zachrániť, už na takéto doteraz obvyklé veci **vôbec** nemajú **nijaký** čas! Posolstvo Grálu dáva preto iba to, čo ľudský duch potrebuje na uľahčenie, ba vôbec na umožnenie jeho nutného vzostupu.

Kto len trošku vycíti, aké je to naliehavé, ten namiesto akýchkoľvek otázok celou silou svojho vycit'ovania sa pokúsi zdôvodniť si a prijať to, čo Posolstvo **dáva**. Avšak to, čomu ešte nemôže rozumieť, neodmietne, alebo popri tom neprejde, ale bude skúmať vo svojom vnútri, či tam niekde v kútiku neleží príčina jeho neporozumenia.

Každá otázka je požiadavkou! Je oprávnená, ak sa týka vecí potrebných na duchovný vzostup. Ale ak chce iba uľahčiť uspokojenie rozumu, potom je to namyslenosť voči vážnosti Posolstva, pretože také niečo sa týka omnoho nepatrnejších a nižších vecí, ako sú účelom a obsahom Posolstva.

Kto sa však tým zaoberá s dostatočnou vážnosťou a pri tom každú zaujatosť odsunie bokom, ten v danom bude musieť nájsť aj zodpovedanie **každej rozumovej otázky**. **Ak to nedokáže**, potom buď jeho rozum na to nepostačuje alebo dosť dôkladne neskúmal.

Posolstvo musí byť brané prirodzene od prvej až po poslednú prednášku **ako celok**, inak nie je možné ho pochopiť. K tomu však patrí trvalé namáhanie a duchovná usilovnosť. Doteraz je dané len to najnutnejšie, nakoľko čas nezadržateľne súri dozvedieť sa len to najpotrebnejšie. Nenecháva priestor na nepotrebné zastavenia.

Z tohto dôvodu musia niektoré otázky ostať nepovšimnuté. Budú zodpovedané až po prvej veľkej očiste, ešte s mnohými inými podrobnejšími vysvetleniami.

Prednášky Posolstva nežobru o priazeň ľudí, neponúkajú sa na predaj pre zisk, ako je to u kníh samozrejme, ale sú **dávané!**

To znamená, že pri tom všetkom čakajú v tichosti celkom samy pre seba, bez záujmu o okolie, ale **živo** a neodsunuteľne od nás, ktorým nemôžu zatiaľ nič povedať, pretože tieto masy to ešte nechcú. Sú tiež nezničiteľné nenávisťou tých, ktorým sa zdajú nepohodlné.

S tým, čo tu bolo povedané, musí raz všetko a každý rátať. Nikto nemôže mlčky okolo toho prejsť bez toho, že by si na tom skúmavo nezmeral svoje „ja“. Slová prednášok nie sú na diskusiu a nepýtajú sa na mienku, ale sú dané; ostanú pevnejšie ako skala a tvrdšie ako oceľ, nezmeniteľne a neúprosne.

10. 3. Bol Kristus vegetarián?

24.otázka:

Teraz sa tvrdí z mnohých strán, že Kristus bol vysloveným vegetariánom. Čo k tomu povie Abdrushin?

Odpoveď:

Nepotrebujem k tomu nič povedať, iba poukázať na to, že Kristus dodržal zvyk jedenia veľkonočného baránka. Okrem toho poukazujem aj na to známe nasýtenie piatich tisícov, pričom on sám dal predložiť ľuďom ryby, čiže podľa toho nebol vôbec **len** za jedenie rastlinnej stravy. Nie je predsa možné používať Krista na reklamné účely nejakých snáh.

10. 4. Vlastné stvorenie a hmotný svet.

25.otázka:

Po štúdiu Posolstva Grálu prichádzam v mojich úvahách na to, že ako skutočné stvorenie treba vidieť hmotný svet. Možno proti tomu niečo namietat'?

Odpoveď:

Všetko! Lebo taký názor je nesprávny a nie je prevzatý z Posolstva. V ďalších Listoch Grálu vniknem tak či tak čoraz hlbšie do doterajších tajomstiev stvorenia. Pritom ich budem tiež musieť podrobnejšie rozčleňovať, oddeľovať, pričom sa samozrejme budú tiež objavovať stále ďalšie odstupňovania, ktoré nemožno popísať pri prvom základnom prehľade.

Preto na začiatok k tejto otázke chcem poznamenať iba toľko, že skutočným stvorením je **iba duchovná ríša**, teda raj. Všetko ostatné sú len **následky**, stále slabšie napodobeniny. Tak napr. priamym dielom Božskej vôle, teda Ducha Svätého, je **iba** duchovná ríša, ktorá však prechováva v sebe všetko pre ďalšie samostatné pôsobenie sily, spočívajúcej v duchovnom prostredníctvom večných, duchovných ľudí, prebývajúcich v raji, prastvorených, t.j. **priamo** stvorených, ktorí sa tým stávajú prostredníkmi vzniku ďalšieho stvorenia. Všetko mimo duchovnej ríše nie je teda vytvorené **priamo** Božskou vôľou, ale len nepriamo, to znamená, jeho silou vloženou do duchovného prostredníctvom prastvorených.

Ľudia, ktorí mi už často povedali: „Chcem byť predsa dobrý, Keď však nie som, tak to nie je moja chyba. Prečo ma Boh nestvoril takého, aby som mohol byť len dobrý“, uvidia v tom, aká nespravodlivá je táto ich úvaha.

10. 5. V akom vzťahu je mystik voči okultistom a špiritistom?

26.otázka:

V akom vzťahu je mystik voči okultistom a špiritistom vzhľadom na osožnosť ku duchovnému vzostupu? Čo k tomu používajú mnohé sekty?

Odpoveď:

Ak stojíte pred takou otázkou, tak sa musíte v prvom rade poušilovať vycítiť duchovné následky rôznych pôsobení a **iba potom** si vytvoriť svoju mienku. Prídete na to, že „mystik“ vôbec nestojí vyššie, ale je škodlivý presne tak ako špiritista a okultista a nakoniec aj sekty.

Pred mnohými desaťročiami boli do domov potešenia dávané nešťastné obyvateľky hlavne z kruhov predavačiek a zamestnankýň v domácnosti. Smutným dôvodom na to bolo väčšinou vnútorné naliehanie spoznávať slobodnejší a ľahší život, ale tiež nádej na lásku k mužovi, ktorý takú dôveru pri svojom zahrávaní alebo ľahkomyselnosti vôbec nebol schopný oceniť. Len zriedkakedy v tom spočíval skutočný osobný sklon k nízkemu a k ľahkomyselnej zmene života. Je známy pozvoľný pád takých dievčat, ktoré nakoniec už nemohli vynaložiť toľko sily, aby sa dostali z bahna.

Niečo celkom podobné ako tieto minulé deje sa aj dnes veľmi rozšírilo v duchovnej oblasti. Túžba preniknúť do tzv. záhrobného života, ktorý si ne jeden človek celkom inak predstavuje než aký je, privádza dnes masy tzv. hľadajúcich, dožadujúcich sa niečoho iného, **k močiaru temna**.

Podobne ako dievčatá, vnútorne túžiace po lepšom alebo iba po novom, im doteraz neznámom, nechcú spoznať to nepravé u mužov, ktorí sa o ne uchádzajú, lebo by to znamenalo vzdať sa do značnej miery mnohých prianí, presne tak málo vidia tí často křčovito duchovne hľadajúci, že namiesto pravého zlata ... sú ovešaní pozlátkom a čačkami, ktorými si len predstierajú vzostup. Vo svojom pozemskom bytí idú sebauspokojene zahalení klamnou predstavou a zostávajú potom v záhrobí ako úbohí blázni vo vleku tejto klamnej predstavy, ktorú samozrejme musia vziať so sebou a ktorá ich tam ovláda.

Všetci uviaznu v hmotnosti a nenájdu silu vytrhnúť sa z tohto utkvelého bludu, pretože sa neodvážia zmeniť svoje cítenie zo strachu, že stratia to, čo dosiaľ tak obľubovali.

Sú nezachrániteľne vystavení rozpadu a s prichádzajúcim rozkladom všetkej hmotnosti bude aj ich len ťažko získané **osobné** vedomie tiež rozložené a ako **seba-vedomí nepoužitelní** sa rozplynú do beztvárnosti.

To však nie je **nijaký** pokrok, ako sa domnievajú budhisti, ale vymazanie až dovtedy prebiehajúceho vývoja, keďže tento sa uberal nesprávnym smerom.

To, čo teda pre ženy a dievčatá túžiace po prežívaní znamenajú ľahkomyselní mladíci a muži, ktorí prinášajú taký smutný bod obratu, to v duchovnej oblasti zastupujú dnes početné spoločenstvá a náboženské sekty, okultisti a špiritisti a vôbec ešte všetko také, čo sa vytvorilo. Sú to najhorší lovci duší pre temno! Pritom majú tí, ktorí sa pokladajú za vodcov, veľmi často dokonca chcenie k dobrému! A toto chcenie by časom mohlo prinášať aj bezpodmienečne iba dobro, keby pri tom nebolo veľkou prekážkou to, čo sa vo všetkých prípadoch prejavuje omnoho silnejšie a aj to najlepšie chcenie odvádza zo správnej cesty. Je to odmietnutie všetkého toho, čo nespočíva v skutočnom zmýšľaní jednotlivých vodcov. Toto odmietnutie pramení z inštinktívneho strachu, že by predsa len museli všeličo zmeniť na svojom doterajšom postupe, čím by ich stúpenci mohli snád' spoznať, že mnohokrát išli po celkom nesprávnych cestách. Po **tomto** spoznaní mohlo by sa potom stratiť niečo z úcty bezpodmienečne preukazovanej týmto „majstrom“.

Čo ako je táto myšlienka pochabá, predsa sa na nej mnohí vodcovia potknú a idú tvrdohlavo svojou cestou, a to niekedy aj napriek svitajúcemu vycit'ovaniu, že konajú nesprávne.

Lenže pri tom nemožno robiť výčitky iba samotným vodcom, pretože ešte viacej škody napáchajú **samotní stúpenci** sami sebe a spolustúpencom rovnakého zmýšľania. Ak zakladateľ nejakého hnutia by mal skutočne správny cieľ a svojich prívržencov by chcel priviesť k Pravde, potom s istotou možno očakávať, že títo ostanú vnútorne vždy veľmi ďaleko za samotnou náukou. Keď potom zakladateľ odišiel do záhrobia, často sa veľmi skoro ukázali nedostatky správneho prežitia dobrej náuky. Stúpenci si klamne predstavovali, že to celé a podstatné z náuky už získali, a tak prepadli duchovnej pýche, ktorá im zavrela dvere k ďalšej možnosti vzostupu. Jasajúc, ale bez porozumenia prechádzajú popri poslednej Pravde, na ktorú ich jej vlastný zakladateľ chcel iba pripraviť. Z tohto dôvodu je nejedna správna cesta stúpencom nasmerovaná do hrobu, namiesto toho, aby viedla k svetlým výšinám.

Tak ako mnoho hľadáajúcich a tých, ktorí chceli všetko vedieť, prechádzalo vtedy nič netušiac popri jedinom skutočnom Majstrovi, Synovi Božom. Predovšetkým však tí, ktorí sa domnievali, že spoznajú jeho príchod. Práve títo boli dokonca jeho najväčšími protivníkmi. Prečo sa z toho neberie ponaučenie?

Dnes vidíme žiť kresťanov v nesprávnom pochopení mnohých vecí z náuky ich Majstra. Pyšne, namyslene a predsa bez porozumenia voči hlbokkej pravde, spočívajúcej v Kristovom poslanstve.

To samo už umožňuje vzkličiť mnohým sektám a spoločenstvám, pretože ľudský duch cíti v sebe vzrastať živú túžbu **po tom**, dostať **viacej**, ako mu dávajú cirkvi vo svojich stále rovnakých a povrchných výkladoch. Ľudia dúfajú, že od týchto siekt a spolkov dostanú viacej jasnosti a často sa uspokojia už tým, že to **znie inakšie** ako v cirkvách. Túžba umožňuje už v tom vidieť pokrok, aj keď je to v skutočnosti omnoho menej, ako to už prijali v cirkvách. Účastník špiritistického stretnutia si napr. veľmi ľahko zamení to zaujímavé **nové** za **cenné**. Nemyslí na to, že zaujímavé nemusí byť súčasne aj cenné. Ani jeden neuváži pokojne a objektívne, **čím** mu to všetko vlastne môže byť užitočné pri jeho duchovnom **vzostupe**, pri ktorom je predsa rozhodujúca iba jeho vnútorná hodnota! Je pyšný na to, že si tyká so záhrobným! V skutočnosti to však pritom nie je nič iné ako vzťah k spolublíznym tu na zemi.

Telo, ktoré nosia záhrobní, má aj on, a tiež každý človek v sebe tu na zemi. Nad tým je už iba hrubohmotný obal. A to, čo si dá povedať od záhrobných za cenu veľkej námahy, nie je ani tisícina z toho, čo priniesol Kristus.

Napriek tomu človek pripisuje väčšiu dôležitosť všetkým týmto nepatrným prejavom, ktorých obsah je mu predsa už dávno úplne známy. Akú len nesamostatnosť svojho vlastného myslenia a cítenia tým preukazuje vo svojom celom bytí.

To, čo pri týchto stretnutiach prežíva, nepoužije napríklad na to, aby podľa možnosti čím rýchlejšie a s celou vážnosťou prenikol do Kristovho posolstva a naučil sa mu rozumieť, aby pochopil celú jeho veľkosť, a tým sa povzniesol k duchovnej slobode, na ktorú bol vnútorne predurčený, ale naopak, príľne k tomu, čo sa mu v tejto malosti ponúka, a to len preto, lebo to má navonok inú formu.

Je to **d'alsia prekážka**, ale žiadne napredovanie!

Jedným z najväčších sprostredkovateľov temna je **samol'ubosť!** Len sa raz pozrime na špiritistov. Až na malé výnimky trpia títo stúpenci takou obrovskou namyslenosťou, ktorú zastierajú zdanlivou pokorou vedomostí, že sa s nimi vôbec nedá hovoriť bez toho, že by sme voči tomu nepocit'ovali nevôľu a odpor. Namýšľajú si, že môžu „pomáhať“ mnohým zomretým, zatiaľ čo v skutočnosti oni sami potrebujú oveľa viacej pomoc. Tento jav možno žiaľ nájsť skoro všade. Táto chorobná vôľa pomáhať nie je však vôbec láskou a nevyviera ani z veľkého chcenia slúžiť a práve tak málo ju možno prirovnať k ľudskej ochote pomáhať a ešte menej k pravej nábožnosti; nie je to nič iné ako to najneprijemnejšie vnútorné vystatovanie, ktoré sa nedá vyničiť.

Túto najväčšiu slabosť však temno poriadne využíva, zvlášť v kruhoch začiatočníckych médií. Sem príde temný, trochu ponarieka a nevedomí ľudkovia chcú napochytre „pomôcť“ tejto úbohej duši. So zbožným prevracaním očí, s modlitbami, svätenou vodou, talizmanmi a zaklínajúcimi slovami nevyjadrujúcimi nič, iba obrovskú namyslenosť tých, ktorí chcú vedieť všetko lepšie.

Je to iba sebauspokojujúca komédia, inak nič. Je to mávanie kadidlom okolo vlastnej osoby. Pomoc je iba klamom. **Temný v mnohých prípadoch nechce nijakú pomoc!** Vie presne, že títo ľudia mu nemôžu pomôcť a ráta iba s tým, že ich takto nebadane pritiahne k sebe! Tak ako vždy aj tu sa temno vrhá totiž iba na slabých, a to s veľkým výhľadom na úspech. Lebo tým, že chcú pomôcť, otvárajú sa prúdom temna. Tomu záhrobnému podávajú ruku, aby ho vyzdvihli nahor, avšak pritom prichádzajú s ním do styku a klesnú bez toho, že by o tom vedeli! V tomto prípade nemôže nijako prospieť, že to chcú inak; pretože sa dobrovoľne vydajú nebezpečenstvám, pred ktorými by inak rozhodne ostali ochránení. Takto si ale oni sami tú ochranu prelomili a taká ľahkomyselnosť sa musí vypomstiť.

A keď potom sami skutočne potrebujú pomoc iných a prosia o ňu, keď sa ocitnú v nejakej tiesni pre svoju nerozumnosť a nevedia ako ďalej, potom vždy chcú pomoc v podobe splnenia ich vlastných prianí, ale nie oslobodenie od temného ducha, ktorého k sebe pritiahli.

Keby do takého krúžku prišiel raz skutočný pomocník, ktorý by namiesto splnenia takýchto nesprávnych prianí poslal príslušníka temna tam, kam patrí podľa svojho druhu, aby mu zabránil ťahať ľahkoverných nevediacich do skazy, potom by sa všetci oslobodení postavili jednotne nepriateľsky proti tomuto pomocníkovi a pravdepodobne by ho nazvali vyslancom temna, lebo ich „úbohý“ duch zrazu už nemohol prísť. Že v skutočnosti je to iba hnev nad stratou nejednej zábavnej hodiny, v ktorej sa mohli „povzniesť“, to im nebude jasné.

Tí „nábožní“ nazývajú totiž krutým a nekresťanským, ak je taký duch poslaný tam, odkiaľ prišiel, nakoľko on **len tam** a nikde inde nemôže dôjsť k poznaniu. Ak sa má nejakému nízkemu duchu skutočne pomôcť, treba na to celkom iné veci, ako môžu poskytnúť vedúci a účastníci špiritistických krúžkov.

Pre tieto dôvody a ešte aj pre mnohé iné nemá zmysel s takto poblúdenými stratíť čo len slovo pri ich namyslenosti, aj napriek tomu, že by som im bez všetkého mohol priniesť

dôkazy pri **každom** sedení z takých dejov, pričom nezáleží, kde kým sú vedené, aj keby to boli tí najsilnejší. Ale tam, kde skutočne ide o vážne chcenie, som vždy ochotný prísť. Bez váhania sa postavím proti **každému** špiritistickému krúžku alebo jeho duchom, proti **každému** démonovi alebo iným útočníkom!

Inak to nie je ani u okultistov, ktorí sa pri hľadaní a čiastočne pri experimentovaní strácajú vo veciach viažúcich ich ešte viacej na nízke jemnohmotné okolie. Prúdy, ktorým sa otvárajú, pútajú ich ešte pevnejšie a zdržiavajú späť.

Práve tak spôsobujú veľké škody diela mystikov, vedúce vo svojom neistom tápaní do labyrintu zmätenosti a spôsobujú tam zmätky ako prirodzené následky. Väčšinou je to fantazírovanie a rojčenie, v ktorom sa usilujú sami vyžívať, alebo chcú vzbudiť zdanie pravého poznania, čo sa však podobá iba mnohovravnému úsmevu nevedomca. To nie je menej, ako blud, v ktorom žijú a ktorý ich niekedy zvädza k tomu, aby sa vysmievali iným menej nebezpečným.

Nie sú si vôbec vedomí svojej škodlivosti, nachádzajúcej sa **iba** v duchovnej oblasti, ktorú oni nie sú schopní poznať. **Osobne** sú úplne neškodní, lenže **ich diela** spôsobujú nesmierne zmätky a zavádzajú, pričom nezáleží na tom, či svoje „fantastické“ myšlienky zahalia starostlivo do románov, alebo vlejú do iných foriem. Mystika privádza ešte ľahšie do náručia temných prúdov, pretože súčasne so sebou prináša ospanlivú pohodlnosť alebo aj príjemné mrazenie, ale placho sa vyhýba každej jasnosti. Ľudskí duchovia sa pri tom nachádzajú v **nezdravom** nažívaní bez pevného základu a sú vláčení sem a tam.

Boh ale chce, aby sa žilo podľa jeho zákonov. Lebo **len tak** môže byť človek šťastný! K takému životu však **patrí plné poznanie**, nijaké nejasnosti. Celý život a pohyb vo stvorení je podriadený zákonom, prichádza z nich. Preto sa stvorenie až do najmenších častí **musí** spoznať **jasne a plno-vedome!** Kde potom ostáva priestor pre mystiku? Mystika vo stvorení je **proti Božskej vôli**; neznáša sa s Božími prikázaniami a podľa toho musí škodiť ľuďom, ktorým sa ju snažia vnútiť.

Mystici sú teda s okultistami a špiritistami blízko príbuzní a škodliví následkami ich pôsobenia. **Duchovne** nie je v tom nijaký rozdiel.

Na poľutovanie sú potom ešte veľmi mnohé náboženské sekty a združenia, z ktorých si každé namýšľa, že práve ono má plnú pravdu a že všetky ostatné predstihuje. S týmto predsudkom idú v ústrety **všetkému**, čo ich stretne. Nie sú schopní nezávisle a sviežo preskúmať vo svojej mysli iné myšlienky, ale vlečú pri tom všetko doterajšie za sebou. Pokiaľ sa toto staré nedá zmiešať s novým, odmietnu to nové ako falošné. Merajú všetko podľa starého, ktoré im bolo dané a ktoré často ešte ani správne nespoznali.

V tomto zúžení je ich úsudok vždy prenáhľený, tvrdohlavý. Nevecne, nie vlastnými, ale slovami iných, ktorým nikdy správne nerozumeli, snažia sa všetko odbiť ako podradné v porovnaní s **ich** poznáním. Na to používajú prehnane vznešené frázy prezrádzajúce ihneď nielen duchovnú namyslenosť, ale aj skutočnú vnútornú prázdnotu a neotrasiteľnú obmedzenosť.

Sú to zástupy, ktoré vždy dôverne volajú: „Pane, Pane!“ Avšak Pán ich nebude poznať! Chráňte sa v prvom rade pred **takýmito** „veriacimi“, aby ste nešli bezducho s nimi do zatratenia.

10. 6. Je Abdruschin protivníkom astrológie?

27.otázka:

Je Abdrushin protivníkom astrológie?

Odpoveď:

Nie! Naopak poznám veľmi dobre hodnotu astrológie. Práve tak ale aj nedostatky terajšieho poznania o tom. Z tohto dôvodu radím, aby sa prosiacim o radu nikdy nezatajovali tieto nedostatky, veľmi dobre známe mnohým, ktorí v tom pracujú. Najväčšie nebezpečenstvo však opäť spočíva, ako skoro vždy pri takých veciach, na strane publika, ktoré dostáva radu! Väčšina z neho je tým tak úzkostlivo závislá, že sa už viac ani neodváža urobiť nejaké vlastné rozhodnutie, a tak si znemožní vzostup a dozrievanie ducha samo osebe. Pravej astrológii by som veľmi rád pomohol vybudovať cestu do tej výšky, ktorá jej patrí.

10. 7. Máva Abdruschin prednášky v iných mestách?

Otázka:

Bude mať Abdruschin prednášky v iných mestách?

Odpoveď:

Nie. Naopak, moje posledné prednášky v Stuttgarte a vo Viedni som pokladal ako **prednášky na rozlúčku** pre určitý čas. Až keď núdza bude najväčšia, vstúpim opäť medzi ľudí, aby som pomohol, **kde sa dá pomôcť**. Až dotedy sa prednášky budú uverejňovať len v Listoch Grálu a vo Volaní.

10. 8 . Prípad Konnersreuth.

28.otázka:

Prípad z Konnersreuthu bol náhle stiahnutý z verejnosti, keď záujem ľudí oň neobyčajne vzrástol, a to bez toho, že by zo strany tých miest, ktoré sa postarali o jeho stiahnutie, bolo poskytnuté uspokojivé vysvetlenie tohto iste mimoriadneho deja. Z prípadu Konnersreuth sa vyvinula otázka pre ľudstvo dôležitá, a preto by nemal byť predmetom zákulisného štúdia iba niekoľkých ľudí, ktorí sa nazdávajú, že sú na to povolaní. Toto v roku 1927, nie snád pred sto rokmi! Nemal by sa tu podať všeobecný protest?

Odpoveď:

Dúfate, že protestom získate dnes mnoho **cenných** prívržencov? Ja som už od začiatku videl prichádzať toto stiahnutie a aj som naň poukazoval už začiatkom októbra vo „Volaní“ č. 3 - 4! Je to znamenie, že som to správne spoznal, pretože nevedomosť sotva môže v pomykove konať inak, keď nemá odvahu túto nevedomosť priznať. Len pokojne očakávajte koniec, aj keby to muselo trvať roky. Pravda sa nakoniec ukáže aj pozemsky, napriek skrývaniu. Doterajšie pokusy o vysvetlenie od tak mnohých vševedov boli väčšinou totiž iba najbezcieľnejším fantazírovaním, výbermi z čítaných, ale sotva pochopených kníh a ani veda ani cirkev nemohli poskytnúť nič uspokojivé. Niet potom divu, že keď sa v takto narobenom veľkom zmätku naraz tak viditeľne cúvne späť, vyvoláva to nepokoj. Lenže napriek tomu sa netreba rozčuľovať. Veď hodina vyjasnenia raz príde. **Potom** k môjmu vysvetleniu o prípade z Konnersreuthu nebudem musieť pridať alebo škrtnúť ani jednu vetu. Aj napriek tomu, že dnes až na malé výnimky prevažuje snaha prechádzať okolo toho s úsmevom. Pre mňa je tento prípad ukončený.

10. 9. Čo je energia? A čo je tiaž (príťažlivosť)?

29. otázka:

Čo je energia? A čo je tiaž (príťažlivosť)?

Odpoveď:

Tieto otázky predbiehajú; lebo o nich sa bude hovoriť až v neskorších prednáškach. Predsa však chcem aspoň v krátkosti v náznakoch na ne odpovedať.

Energia je duch! Práve kapitolou duch sa musím ešte mnoho zaoberať, nakoľko duch zahŕňa skoro **všetky** nerozriešené otázky našej súčasnej vedy. Dosiaľ sa nebralo do úvahy, že aj duch má mnoho odstupňovaní, pretože o tom nik nevie, keďže „ducha“ toto ľudstvo ešte vôbec nespoznalo.

Duch vo svojich odstupňovaniach je tak mnohostranný, že v tom vznikli všetky omyly, na ktorých si ľudia ešte vždy márne lámu hlavu.

Exaktnou vedou pomenovaná energia je vlastne duch. Avšak nie taký duch, z ktorého sa vytvára seba-vedomý duch človeka, ale **iného** druhu.

Dnes o tom len krátko: Prastvorenia vyžarujú **svojou vôľou** do duchovného stvorenia, teda do raja. Tieto vyžarovania sú **tiež** duchovné, ale o jedno odstupňovanie nižšie; lebo to nie sú priame vyžarovania Ducha svätého, Božej vôle, **ale vyžarovania prastvorených**, vytvorených Duchom svätým! Tieto vyžarovania prenikajú teraz nadol, vyžarujúc ako duchovné odstupňovanie cez hranice duchovnej ríše a zaplavujú ostatné časti vesmíru. Napriek odstupňovaniu sú ešte vždy duchovné a nesú v sebe ešte vždy živú silu, ktorá nielen tlačí a nabáda dopredu, ale pôsobí aj magneticky príťažlivo na cudzorodé, neduchovné okolie.

Magnetická príťažlivá sila týchto duchovných prúdov však vo svojej sile nie je taká veľká, ako tá z prastvorenia, ktorá udržiava celý vesmír. Tak sa stáva, že prúdy vychádzajúce z duchovnej ríše môžu k sebe pritiahnúť vždy **len malé čiastočky** cudzorodého okolia, a tým byť nimi obalené. Tento dej triešti predtým jednotné prúdy. V prirodzenom dianí je potom taký duchovný prúd rozptýlený do nespočetných zrníčok, nakoľko obaly pritiahnutého pôsobia odstredivo. Tieto obaly sú teraz samozrejme iba celkom nepatrné, užužké vrstvičky rôznych druhov okolia, pretože to **jednotlivé** malinké zrníčko duchovného prúdu má v sebe tiež len nepatrnú magnetickú silu na udržanie, úmernú jeho rozmerom. Tým potom postupne vznikajú elektróny, atómy atď.

Lenže cesta až tam je nekonečne ďaleká. Dnes vám chcem aj túto cestu krátko popísať. Predstavte si: Vyžarovania prastvorených v aktivite ich chcenia prenikajú von cez hranice raja. Prichádzajú do ríše bytostného ako magneticky priťahujúci cudzinci. To bytostné pozostáva opäť z mnohých odstupňovaní, ktoré chcem predbežne zadeliť do **troch** základných druhov: do **jemnej, strednej a hrubej** bytostností, ako v tomto druhu najvyššej, tiež bytostnosti nevedomej.

Pri vstupe duchovného prúdu do jemného druhu bytostnosti nastane ihneď jeho obalovanie touto jemnou bytostnosťou, vyvolané magnetickou silou prúdu, čím súčasne nastáva aj čulý pohyb. Tento dej obalovania vyzerá tak, akoby sa nepriateľské vojsko vrhalo na votrelca, na ten duchovný prúd, zatiaľ čo v skutočnosti iba duchovné vyvoláva pohyb v tomto cudzom druhu svojho nového okolia, a to vlastnou magnetickou príťažlivou silou. Bytostné sa mu ponáhľá v ústrety, priťahované veľkou rýchlosťou. S obalovaním nastáva súčasne aj rozprašovanie prúdu. Nejestvuje nijaká zmiešanina duchovného s jemným bytostným, iba obalenie duchovného bytostným. Jadrom je duchovný prášok, dookola zaobalený jemnou bytostnosťou, ktorá je pridržaná magnetickou príťažlivou silou duchovného jadra.

Duchovné jadro si však uchováva svoje magnetické vyžarovanie aj napriek obalu, a tým preniká cez tento jemný bytostný obal. Pri tomto prenikaní vzniká teplo a mení sa tiež vyžarovanie duchovného prášku. Týmto spojením pri výstupe sa stáva iným, než bolo predtým a touto zmenou získava vplyv na **strednú bytostnosť**.

Súčasne s dejom prítahovania jemnej bytostnosti nastáva v obale stláčanie jednotlivých čiastočiek jemnej bytostnosti, teda ich nahromadenie okolo každého duchovného prášku; a toto stlačené nahromadenie spôsobuje zmenšenie priestoru určitej masy iného, ešte voľne sa vznášajúceho okolia voči jemnej bytostnosti. Tým už táto masa nie je udržiavaná prítlačivou silou duchovnej ríše, raja, na **rovnamej** úrovni ako voľne sa vznášajúce časti. So stláčaním nasleduje **d ďalšie vzd ŕalovanie od stále rovnomerne pracujúceho magnetického zdroja**, spočívajúceho v podstate **duchovného** stvorenia, raja. **A tento dej je uplatnením zákona tiaže**. Súčasne je aj bodom obratu v pohonnej sile doterajšieho deja.

Na tento dej sa treba zamerať ostrejšie: Činnosťou chcenia prastvorených vznikajú vyžarovania. Lenže treba poznamenať, že tieto vyžarovania nie sú samotným chcením, ale iba sprievodným znakom chcenia, **vedľajším pôsobením** hlavného prúdu chcenia. Napriek tomu dostanú od pôvodcu nekontrolovateľných vedľajších pôsobení vždy ešte toľko pribojnosti, že sú vypudené cez hranicu duchovnej ríše a vplyvom magnetickej prítlačivej sily prebývajúcej v duchovnom druhu tam vyvolávajú práve popísaný účinok. Hlavný prúd chcenia prastvorených nemá s tým nič do činenia; ten účinkuje vždy len priamo na zamýšľaný cieľ. Omnoho silnejšie, vedomejšie. O tom prehovorím inokedy.

Bezprostredné obalenie duchovného prášku, vypudeného cez hranice, zabraňuje okamžité samočinnému návratu do duchovného, lebo okolo neho sa nahromadila vrstva jemne bytostného; lepšie povedané, je tam pridržovaná prítlačivou silou duchovného prášku. Prvý dej vzd ŕalovania od magnetického centra bolo teda vypudenie ako vedľajší účinok niektorého vedomého chcenia. S prvým obalením nastáva však ihneď ako pôvodca ďalšieho pohybu pravý opak: Nutnosť ďalšieho vzd ŕalovania, spôsobená prítahovaním vzniknutého zhustenia jemnej bytostnosti do doterajšieho okolia inej, ešte nez hustenej jemnej bytostnosti. Odtiaľ spolupôsobia potom ešte **viaceré** činitele ako hnacia sila pohybu. Pri každom ďalšom obale pristupuje k tomu zakaždým nový činiteľ.

Tu treba opäť poznamenať, že každý jednotlivý druh v celom stvorení je svojou podstatou prispôsobený prítlačivej sile duchovného stvorenia; v podstate vždy zladený s **voľným, spolu nesúvisiacim**, teda **nestlačeným** jestvujúcim druhom.

Jemnohmotnosť je teda prispôsobená inému stupňu prítlačivej sily ako hrubohmotnosť. Ale práve tak aj inému ako bytostnosť. Tak sa stáva, že pri obalovaní duchovného prášku stlačenou jemnou bytostnosťou nastupuje ihneď iný stupeň pre prítlačivú silu duchovného stvorenia, ktorý obalený duchovný prášok odpudí ďaleko od prítlačivého bodu.

Tento dej sa opakuje pri každom novom obalovaní. Volá sa zákon tiaže a je v skutočnosti zakotvený v súčasnej možnosti odd ŕalovania každej veci od prirodzenej sily prítlačivosti duchovného stvorenia! Táto možnosť vzd ŕalovania je podmienená súčasným stavom v jeho rôznych zmenách.

O ďalšom priebehu sa môžem vyjadriť stručnejšie: Stlačený obal jemnej bytostnosti prináša so sebou podľa našich pojmov nazývané **klesanie** za horevedených pôsobení a blíži sa tým k strednej bytostnosti, na ktorú pôsobí teraz cez obal zmenené vyžarovanie duchovného opäť presne tak prítlačivo ako predtým duchovný prášok na jemnú bytostnosť. Tu treba opäť dbať na to, že priame vyžarovanie duchovného prášku, teda to nezmenené, by nemohlo pôsobiť na strednú bytostnosť tak silno ako teraz **zmenené** vyžarovanie cez obal jemnej bytostnosti. **Až toto** môže pôsobiť na strednú bytostnosť prítlačivo, že sa opäť ihneď navinie ako ďalší obal na obal jemnej bytostnosti a je držaný zmenenou silou prítlačivosti duchovného prášku.

Začína sa tým ten istý dej ako v jemnej bytostnosti. Aj tu sa potom opäť mení vyžarovanie duchovného prášku tým, že je ovplyvnené **dvoma** obalmi. Tak to pokračuje do hrubej bytostnosti; odtiaľ do jemnej, strednej a hrubej jemnohmotnosti, prijímajúc zakaždým nové obaly rôznych druhov, kým nakoniec nezostúpi do jemnej hrubohmotnosti a tak vezme na

seba **jej** obal. Odtiaľ klesá do strednej hrubohmotnosti a až potom do ťažkej, teda do hrubej hrubohmotnosti nášho tela a nášho viditeľného okolia. Avšak iba týmto stávajú sa všetkým tým, čo je našej exaktnej vede dneška známe, t.j. elektrónmi, atómami atď.

Hnacou energiou je však vo všetkom iba **jadro**, ten nepatrný **duchovný prášok** ako najnižšie odstupňovanie v duchovnom, patriacom len k vedľajším účinkom chcenia prastvorených v tzv. raji, v duchovnej centrále stvorenia.

Tento spôsob popisu je prirodzene ešte veľmi jednostranný: Z povedaného môže byť úžitok len vtedy, ak sa budú brať do úvahy aj zákony rovnorodosti. Pri tom sa musí dbať predovšetkým na **obaly; lebo každý obal podlieha len zákonom** svojho druhu; to znamená, že duchovný prášok sa vždy môže správne prejavovať iba tam, kde je jeho súčasný **najvrchnejší** obal vo svojej rovnorodosti. S hrubohmotným obalom teda len v hrubohmotnosti, a tu opäť iba v celkom určitom súčasnom druhu. S jemnohmotným obalom len v rovnorodej jemnohmotnosti. V bytostnom obale len v súčasnom druhu bytostnosti.

Samozrejme z toho vyjde, že nami opísaný zákon tlače, teda možnosť vzd'alovania sa od príťažlivej sily duchovnej ríše, ktorá sa prejavuje ponajviac iba na súčasnom vonkajšom obale je potom smerodajná pre pobyt a silu priamej činnosti.

Kľúčmi na otváranie vchodov do iných druhov, ako napríklad z jemnej bytostnosti do strednej a hrubej a potom do hmotností, sú **zmeny vyžarovaní** duchovného prášku, ktoré nastávajú s ďalšími pribúdajúcimi obalmi. Bez týchto zmien by nebol možný ani prechod, ani pôsobenie v príťažlivosti. Duchovné by teda muselo zostať úplne nečinné, akonáhle by bez prechodu prišlo priamo do hmotnosti, nakoľko by mu tak chýbala každá možnosť spojenia.

Na záver ešte niečo: Z môjho vysvetlenia vyplýva, že duchovné samo **nepodlieha zákonu tlače!** Ono nepozná nijakú tiaž a vždy, akonáhle sa zbaví svojich obalov, bude musieť nezadržateľne stúpať alebo letieť do duchovnej ríše, nepodliehajúcej zákonu nám známej tlače.

Aby nedošlo k omylu, chcem poukázať na to, že duchovný zárodok človeka je **celkom iného druhu** duchovného, ako tu opísané duchovné prúdy. Má tiež omnoho viacej príťažlivej sily a uplatňuje ju až po určitý stupeň tiež priamo na obalených duchovných práškoch. Nejednen poslucháč si teraz bude môcť predstaviť neustále veľké rozptyľovanie **duchovných** druhov v pozdejšom stvorení, teda aj našich častí, v ktorých po ich oslobodení od tlače prostredia pretrváva nesmierna hnacia sila smerujúca k ich duchovnému pôvodu, ktorá v spojení s odtiaľ prichádzajúcou príťažlivou silou vytvára celému vesmíru **oporu** a pomáha určiť smer dráhy, ktorú všetko musí dodržiavať.

Táto oblasť je taká veľká, že dnešný malý prehľad bude musieť byť rozdelený do mnohých prednášok, aby poslucháči a čitatelia boli do toho správne uvedení. Ale napriek zdanlivej zložitosti všetko opäť tkvie v najväčšej jednoduchosti. Jedine odbočenie ducha človeka potlačením jeho **duchovnej vnímavosti** ma núti viesť poslucháčov počas dlhoročných prednášok po namáhavých chodníkoch rozumových ciest, pretože by sa každý z nich bez výnimky stratil v ich spleti.

Zhlukovanie popísaných čiastočiek do súhvezdí so súčasne vznikajúcim nahromadením magnetickej sily v nich obsiahnutého duchovného, ktoré okrem na ne pôsobiaceho veľkého strediska sily duchovnej ríše majú medzi sebou a v sebe opäť vlastné centrály príťažlivosti, samozrejme omnoho slabšie oproti duchovnej ríši, ktorá však vo veľkej vzdialenosti od raja, ako hlavnej centrály, môžu pôsobiť aj zvlášť medzi sebou, i napriek tomu, že neustále zotrývajú pod vplyvom hlavnej príťažlivej sily duchovného raja. To však bude obsahom osobitnej série prednášok; práve tak aj zhlukovanie čiastočiek do tiel ľudských, zvieracích a rastlinných.

Vedomosti sú mocou! Tento výrok sa často používa; lenže na to je potrebné iné vedenie, ako sa my dnes často domnievame, že už máme. Je to **duchovné** vedenie, nie iba rozumová znalosť! Exaktná veda dosiaľ v tom nedosiahla ešte nič zvláštneho; a všetky ostatné sa svojim

neistým tápaním strácajú v ríši nespočetných nedostatkov nižších oblastí. Len ten, kto pozná **všetky** tajomstvá stvorenia, môže svet hmotnosti pozdvihnúť k rozkvetu alebo obrátiť na trosky.

10. 10. Spoznanie zrodenia z fotografií.

30. otázka:

Je možné, že na základe fotografií môžu ľudia vidieť minulé alebo budúce inkarnácie?

Odpoveď:

Zaiste. Avšak nie bez určitých ohrazení. Ťažké to bude u takých osôb, ktoré sú nejakým spôsobom spojené so svetovým dňaním (teda nie mienené iba pozemsky); tie stoja totiž pod zvlášť silnými prúdmi, ktoré popletú jasnovidca alebo zakalia jeho zrak a možno aj na jeho vlastné dobro znemožnia priblíženie. Ja sám poznám jednu takú dámu, zaoberajúcu sa tým, o ktorej som tiež presvedčený, že túto schopnosť berie mimoriadne vážne, za stálej sebakritiky. Týchto schopností je však tak mnoho, že príležitostne napíšem zvlášťne pojednanie o tom.

10. 11. Je Abdruschin veštec?

31. otázka:

Je Abdrushin veštec, alebo čerpá z cudzích prameňov?

Odpoveď:

Napriek tomu, že táto otázka je čisto osobná, teda kladená zo zvedavosti, a vedomosť o tom nemôže absolútne prispieť k duchovnému vzostupu, chcem na ňu výnimočne odpovedať. Nie som nijakým veštcem v tom známom zmysle, ani nečerpám z cudzích zdrojov. Nič také nepotrebujem! Ani nečerpám z nijakého iného prameňa, ako sa niektorí domnievajú. Nie je to ani nijaký súhrn z iných hnutí. Ak v starých i novších smeroch nachádzate príbuzné hlasy, tak to pochádza, iba z toho, že tieto obsahujú v sebe zrnká pravdy. Tie musia totiž zostať všade rovnaké a nachádzajú sa opäť i v mojich prednáškach. **Ja tvorím sám** a nič nezostavujem! Kto sa s tým nemôže uspokojiť, ten by ani nerozumel, keby som to chcel ešte viacej vysvetľovať. Chcem, aby sa **skúmali slová** a aby ich ľudia prijali čo najviac do seba, lebo bez **vlastného presvedčenia** každého jednotlivca to nemá pre neho vôbec nijakú cenu. Ale presvedčenie nesmie byť kvôli prinášateľovi Slova, ale musí vychádzať z vnútorného súhlasu s tým, čo bolo povedané! O tom som sa výslovne zmienil už na začiatku mojich prednášok, ba čo viac, **požadujem** to. A pritom sú také otázky zbytočné. Okrem toho kto pri čítaní to tvorenie už sám nevyčítal, ten Posolstvo ešte celkom nepochopil.

10. 12. Kto bola duša záhady z Konnersreuthu?

32. otázka:

Ak Abdrushin vysvetľuje záhadu z Konnersreuthu s takou istotou ako v časopise Ruf, zošit 3. a 4., tak by asi mohol tiež povedať, kto bola predtým raz táto duša? Z čoho jej karma pochádza?

Odpoveď:

Samozrejme. Mlčal som o tom iba preto, lebo zotrúvam pri **vecných** vysvetleniach a nevkladám do toho nič osobné. Dotýkam sa len toho, čo je nevyhnutné na osvetlenie pre verejnú dôležitú otázku.

10. 13. Možno vyliečiť človeka posadnutého démonom?

33. otázka:

Možno vyliečiť človeka posadnutého démonom?

Odpoveď:

Človek vôbec nemôže byť „posadnutý“ démonom! To sa nemôže stať z celkom prirodzených dôvodov; lebo jadrom človeka je **duch**, ale démon je bytosť, kedysi neškodná, ale chcením ľudského ducha vypestovaná na démona. A keďže duch je vo svojej podstate vyšší ako bytosť, tak bytosť nedokáže potlačiť ducha ani na krátky čas, čo je pri posadnutosti nutné. Avšak človek môže byť **ovplyvnený** démonicky! To je veľký rozdiel. Pretože ovplyvnenie môže nastať, ak tomu dotýčny človek svojím chcením vnútorne vyjde v ústrety. To môže byť vyvolané jeho správaním, teda dejom pôsobiacim zvonku dovnútra, alebo jeho vlastným chcením, nejakou náklonnosťou, ktorú si osvojil, teda urobil svojím vlastníctvom. V takom prípade sa otvorí tomu zlému vplyvu najprv vnútorne a potom ako ovplyvnený pôsobí navonok.

Bez vlastného chcenia sa teda nikto nemôže stať „posadnutým“ (mohli by sme presnejšie povedať ovplyvnený). **Z tohto** dôvodu sú aj liečenie alebo pomoc **veľmi sťažené**. Takýto stav je preto omnoho nebezpečnejší ako pre samého človeka tak i pre jeho okolie, lebo takýto ovplyvnený pôsobí vypočítavejšie, zákernejšie, úplne vedome vo svojom správaní.

Posadnutý človek je však „ovládaný“ zlomyseľným, nižším, teda temným záhrobným ľudským duchom, a to buď občas alebo natrvalo. To znamená, že jeho **vlastný** duch je počas posadnutosti zatlačený do úzadia a ochromený, zatiaľ čo votrelec sa zmocní tela a jeho mozgových funkcií, síce iba čiastočne, ale denného mozgu úplne. Toto zatlačenie môže nastať, pretože ten zlomyseľný je tiež duch, teda nie bytosť. To však môže byť iba tam, kde dispozícia k tomu bola poskytnutá vlastným duchom. To sa môže diať rôznym spôsobom. Buď príliš veľkou malátnosťou, t.j. lenivosťou vlastného ducha, alebo hraním so záhrobnými, ako kývaním stolíkom, atď., ale aj množstvom iných dejov, ako stres, obava, strach, teda takými stavmi, ktoré na krátke chvíle ochromia silu vlastného ducha.

Avšak aj tu jestvuje mnoho variácií tohto deja, takže sa to nedá zodpovedať nejako schematicky alebo povrchno. Musel by som o tom napísať zvláštnu prednášku a dnes prinášam iba hrubé črty, umožňujúce poskytnúť pýtajúcemu sa správny obraz.

Posadnutosť sa dá ľahko a rýchlo vyliečiť. Samozrejme nie špiritistami, nie kňazmi, ani zariekaniami, ani ničím podobným; tiež nie poloznalcami – to všetko nič neznamená v stvorení – musí to však urobiť človek, ktorý je na to povolaný a má oveľa väčšiu moc ako všetci zlí duchovia, ktorí pri tom prichádzajú do úvahy a ktorí často disponujú obrovskou energiou; ale tak ako títo zlomyseľní dostávajú zvýšené sily od temna, tak aj čistý duch dostane vo svojej čistej viere sily zo Svetlej čistoty najjednoduchšou modlitbou pred začatím liečenia. Posadnutosť je teda možné rýchlo vyliečiť, zato ovplyvnenosť omnoho ťažšie. S istotou možno súhlasiť, že veľmi mnoho ľudí na psychiatriách je iba posadnutých, nie chorých. Samozrejme klesajú pri tom telesne na dno; lebo telo nedokáže trvalo znášať tento vysoký duchovný tlak.

10. 14. Kristus a reinkarnácia.

34. otázka:

Ako to, že Kristus nikdy nepovedal niečo o prevetľovaní? Nikdy tiež nehovoril ani o Svätom Grále.

Odpoveď:

Kristus povedal len všetko to, čo ľudia mali vedieť **v Jeho dobe**, aby mohli duchovne stúpať nahor, nič viac. Dnes však musia mať ľudia zreteľnejšie vysvetlenia, pretože sa ukázali neschopní pochopiť hlboký zmysel jednoduchosti Kristom podávaných podobenstiev a obrazov. Avšak večera na konci jeho pozemského času bola okrem toho **úkonom Grálu**. Lenže tieto vysvetlenia majú ďalekosiahlejší význam, ako je dnes treba. To, čo **dnes** ľudia potrebujú ku vzostupu, to dostali. **Kto** chce vedieť ešte viacej, ten nespoznal to, čo bolo dosiaľ povedané, a tomu by nemohlo pomôcť ani to ďalšie.

10. 15. Oznamy nakladateľstva

10. 15. 1. Oznamy, potažne hovory o knihách

Na rôzne dopyty čitateľov, prečo nakladateľstvo nepôsobí častejšími uverejneniami na rýchlejšie spracovanie Posolstva Grálu, keďže o tom predsa istotne dochádzajú mnohé oduševnené listy a práve tak na spracovanie hovorov o knihách, odpovedáme kvôli jednoduchosti tu:

Listy **tých** čitateľov, ktorí chápu Abdruschinovo Posolstvo Grálu, sú vždy odosielané na samého Abdruschina **a tak** prichádzajú z celého srdca, bolo by to zneuctením najšľachetnejších citov, čo len jednu vetu z toho použiť pre účely rozširovania. Tento jasot prebúdžajúcich sa a oslobodených duchov nepatrí svojou nedotknutou čistotou do rozumovej činnosti nejakej kancelárie na obchodné použitie. –

Hovory o Abdruschinových prednáškach nakladateľstvo zásadne odmieta; lebo prednášky sú také svojrázne, že **len tým** niečo dajú a povedia, ktorí sú schopní sa skutočne otvoriť, nie však tým, čo sa domnievajú, že sa môžu otvoriť. Slová si vyžadujú **celého** človeka alebo ho odmietnu.

Len tak „blahovoľne ich brať“, to sa nedá. To by bolo urážkou ich vážneho obsahu. To porozumie každý jednotliviec, ktorý **pochopil** obsah. Iní to však nedosiahnu ani pri najlepšej vôli. Abdruschinove slová **kladú požiadavky** na toho „ducha“ čitateľa alebo poslucháča, ktorého rozum nemôže postačiť k prežitiu obsahu, nech by bol sebaväčší. **A tak je to chcené!** V tom už spočíva sila neúprosneho triedenia.

Koľko by však bolo asi hovorov o knihách, čo by boli schopní alebo ochotní poslúchať a čítať **duchom?**

Predstavte si knihu v rukách majiteľa, ktorý jej obsah povrchno prebehne, a preto ani nedokáže do neho vniknúť! Alebo ktorý je nejakým spôsobom dogmaticky obmedzený, ktorý sa možno pokúsi so **svojou doterajšou znalosťou** vyslať sondu k živému jadrú prednášok. Čo by z toho asi vzišlo!

Pýtajúci sa vedia, aká hodnota v tom spočíva, ale tiež vedia, že ju treba **hľadať** a ku prospechu mnohých sa aj **musí** hľadať! To však nedokáže každý.

Okrem toho ani nakladateľstvo ani jeho vážny čitateľa sa nechcú zúčastniť na zápelení favoritov. Nepotrebujeme také niečo.

Z uvedeného dôvodu sa vyhýbame tejto navrhovanej ceste. Vážne písomnosti sa v pravý čas priblížia a dokážu aj pripojiť i napriek v tomto zaužívanej zdržanlivosti.

11. 1. 1. Zhrnutie otázok blízkyh obsahom.

Mnohé prichádzajúce otázky mi dávajú podnet k tomu, aby som pri ich zodpovedaní, otázky rôznych osôb, blízkyh obsahom zhrnul do **jednej** otázky, takže tu potom **podávané** znenie slov sa nemôže zakaždým zhodovať s originálnym textom jednotlivej otázky. Tým sa vyhýbam zbytočným opakovaniam.

11. 2. Príťažlivosť rovnorodého.

35. otázka:

Abdrushin hovorí o svetovom zákone príťažlivej sily rovnorodého. Ako je to potom, že protiklady sa priťahujú, zatiaľ čo rovnorodé póly sa odpudzujú? Všade, aj u ľudí sa to dá pozorovať. Dobré ženy majú nie práve dobrých mužov, zatiaľ čo dobrí muži majú nápadne zlé ženy atď. Takých príkladov by sa mohlo uviesť mnoho.

Odpoveď:

Keď hovorím o svetovom zákone príťažlivej sily rovnorodosti, tak pri tom nejde o malé čiastkové druhy, ako ste spomenuli vo vašej otázke. Ak chcete hovoriť o rovnorodosti vo svetovom zákone, tak si vopred musíte byť načistom, čo je to vlastne **druh!** Kladná elektrina napríklad je tiež ako zlá žena alebo zlý muž, ale ešte dlho nie nejaký druh sám osebe, ako sa uplatňuje vo svetovom zákone. Kladné a záporné časti sa priťahujú, pretože až iba spolu s mnohými inými časťami môžu vytvoriť druh, ktorý potom pôsobí príťažlivou silou na rovnaký **uzavretý** druh. Okrem toho je priťahovanie rozličných čiastkových druhov práve prejavom účinku tohto zákona príťažlivosti rovnorodého, ktorý si vynucuje, že časti patriace k úplnému druhu sa musia nájsť a uzavrieť. K týmto veciam sa vrátim tak či tak ešte neskôr, keď sa viacej priblížime k pozemsky viditeľným dejom.

11. 3. Špiritisti.

36. otázka:

Abdrushinove slová o špiritistoch sú také ostré, že sa z nich dá predpokladať len dvoje: buď ešte čiastočná neznalosť, ale aj taká vynikajúca vedomosť, že táto stojí nad všetkými záhrobnými, ktorí sa prejavujú v špiritistických krúžkoch. Z týchto dvoch vecí len jedna môže vytvárať základ jeho skutočne nápadnej ostrosti, ktorá sa tak veľmi odlišuje od ostatných prednášok. Prečo je Abdrushin takým prísnyh protivníkom tak veľmi rozšíreného špiritizmu?

Odpoveď:

Nie som nijakým protivníkom špiritizmu. Už som to raz zvlášť zdôrazňoval. Ale **chápanie a postoj špiritistov** musia byť zavrnuté, až na malé výnimky. Dali by sa porovnať so stádom oviec bez pastiera, lenže v skutočnosti sú na tom oveľa horšie, čo sa čoskoro ukáže. Špiritizmus ako taký má plné oprávnenie a vysokú úlohu. Prejavy z takzvaného záhrobia sú vo väčšine prípadov dobre mienené a vo svojom nie veľmi širokom rozhlade úplne prispôbené poriadne obmedzenej chápanosti tých, ktorí po tom túžia. Ak by chápanosť takýchto kruhov bola zdravšia a vyššia, potom by mohli nasledovať, zvratne pôsobiac, aj prejavy záhrobných už **vyššie vystúpených**. Avšak to nesprávne a zavrnutiahodné vnášajú

do toho pritom len stúpenci, teda špiritisti, pretože každý kruh si namýšľa, že dostáva to najvyššie, teda čistú pravdu, ktorá však aj pre samotných prejavujúcich sa je ešte cudzou alebo aspoň zakalenou. Na horeuvedené opýtanie môžem slobodne povedať, že nie neznalosť mi umožňuje takto hovoriť, ale tá **vyššia znalosť**, prevyšujúca **všetky** špiritistické kruhy i tých, ktorí sa im prejavujú! Pokojne a trpezlivo tvrdím, že tam, kde sa zdanlivo prejavuje to najvyššie, samozrejme zakaždým iba podľa mienky týchto kruhov, spočíva nesmierny omyl, vyvolaný, pestovaný a živený stúpenkami samotných týchto kruhov. Ľudia totiž vôbec nevedia, akým zmäteniam pojmov vždy podliehajú. **Zjavuje** sa im len **to**, čo majú v sebe vnútorne upevnené. Neodrádzam nikoho od dobrej viery samej osebe a nespochybnujem hodnotu všetkých zjavení, pri ktorých sa zúčastňuje, ale so všetkou prísnosťou a istotou popieram, že by pri tom obaja zúčastnení, stúpenci i prejavujúci sa, nadobudli skutočné poznanie!

Listy, ktoré dostávam od pisateľov z rôznych národov a krajín mi pri všetkej dobrej mienke o tom a tiež pri všetkej úprimnosti poskytujú zakaždým zarmucujúci dôkaz, že je to s tým ešte horšie, ako chcem povedať. Iba s veľkým smútkom sa možno odvrátiť od všetkých poblúdených, ktorí sa v sebe cítia takto uspokojení a povznesení vlastnou obmedzenosťou. Práve v tomto zdanlivom povznesení spočíva hrozné nebezpečenstvo zániku, ktorý teraz už nehrozí, ale už celkom nevyhnutne jestvuje. Títo ľudia, počtom dosahujúci milióny, nerobia to zo samolúbovosti ani z túžby vyvyšovať sa; oni so súcitom v srdci pozerajú na ostatných a tak kráčajú v ústrety vlastnému zatrateniu.

K tomu tiež môžem iba povedať: Vyčkajte len krátky čas, už to nebude dlho trvať; niekto z nich z toho konečne spozná s veľkým zdesením, že svojím vlastným správaním si ešte tak predĺžil cestu, že v poslednej hodine už mu nevystačí sila na dosiahnutie vytúženého cieľa, pretože sa príliš dlho zdržiaval iba ničotnosťami, ktoré tvrdošijne považoval za veľké a posvätné.

11. 4. Skúmanie kyvadlom.

37. otázka:

Skúmam kyvadlom! Nie obyčajným spôsobom, ale v rámci vážneho výskumu. Viem, že sa na moje výsledky môžem bezvýhradne spoľahnúť. Tak okrem mnohých zaoberám sa skúmaním o Kristovi, Mojžišovi, Budhovi, a to s výraznými výsledkami. Nakoniec som nevynechal ani skúmanie o Abdrushinovi a preto viem, kto to je. Okrem seba poznám ešte mnohých, v inom smere nadaných, ktorí to tiež vedia a nedajú sa v tom pomýliť. Pri odpovedaní na otázku, či Abdrushin je veštec, odmieta také otázky ako zvedavosť a dá odpoveď obsahovo zaiste správnu a zodpovedajúcu pravde, ale mala by byť predsa omnoho zreteľnejšia. Preto svojím listom dávam Abdrushinovi otázku: Prečo Abdrushin odmieta také ľudsky oprávnené otázky, prečo sa verejne neprizná k tomu, čo je predsa už mnohým známe?

Odpoveď:

Preto, lebo to nepovažujem za potrebné! Skutočne povolání budú to vždy vedieť v pravú hodinu, kedy to budú potrebovať, a to aj bez môjho pričinenia. Tí však, ktorí si namýšľajú, že sú povolání, a nie sú, to nepotrebuje vedieť. Okrem toho tu ide o SLOVO ako také a nie o mňa osobne. Zamieňanie Slova s osobou odvádza bezpodmienečne časť pozornosti od Slova na osobu. To síce neškodí Slovu a ani autorovi tohto Slova, iste však vždy tomu, kto chce prijať do seba Slovo nedelene a neovplyvnene. Jediné z toho dôvodu nebudem odpovedať na také otázky, kým nenastane nová doba, očakávanie ktorej už nevyžaduje mnoho trpezlivosti. Kto chce počuť, ten počuje aj tak, a iným by sa nepomohlo ani väčším vyjdením v ústrety.

Tak zostanú títo prinajmenšom ušetrení toho, aby si snád' nenaviazali novú karmu svojim nepremysleným vysmievaním, ktoré by potom museli trpkou oľutovať.

Ja však s najväčšou vážnosťou **naposledy** varujem **každého** čitateľa a poslucháča aj pred kyvadlom a radím, aby sa teraz **úplne odvrátili od všetkých** pokusov s nejakými pomôckami okultistov, špiritistov, antroposofistov atď. nezáleží na tom, čo je to, môže to byť i najneškodnejšie, aj tzv. meditácie; **odteraz bude všetko na škodu tým, ktorí sa tým zaoberajú!** Temno ich zachytí a strhne bez toho, že by to spozorovali, lebo svetlé sa už k nim nemôže priblížiť. Každý jednotlivec nesie sám vinu za svoj duchovný zánik, pretože odteraz sa svetlé stiahlo späť a ponechalo voľnú ruku temnu. Nepremešká ani chvíľu, aby sa zmocnilo tých, ktorí sa zaoberajú takou činnosťou a podajú mu čo len koniec prsta. V krásnych, vzletných slovách, za ktorými sa nedá ani len vytušiť duchovný pád. Kto nechcel počuť, ten to teraz musí pocítiť; lebo začiatok konca už nastal, to každý čo len trochu neovplyvnený pozorovateľ musí spoznať.

11. 5. Lorber.

38. otázka:

Čo povie Abdrushin o Lorberovi?

Odpoveď:

Jeho diela som nikdy nečítal, ale viem, že mal byť pripravovateľom cesty pre zvestovateľa Pravdy. Aj keď sa osobne úplne staval do služby tejto úlohy, pousilovali sa jeho stúpenci rozbiť teraz toto čiastočne s radosťou splnené poslanie. Chcel hľadajúcich ľudí **priviesť** k zvestovateľovi Pravdy, ale on sám nemal byť zvestovateľom Pravdy. Mnohí z jeho prívržencov však zavreli oči a uši pred všetkým ostatným a považujú to, čo priniesol, za to najvyššie, takže dokonca posolstvá zvestovateľa Pravdy budú hodnotiť nižšie. Podkopávajú tým Lorberovu úlohu a aj jeho chcenie.

Také dianie nie je však nové, ale nachádza sa dnes všade. Či už ide o Bahai alebo Antroposofiu a všetky ostatné hnutia nižšieho alebo vyššieho štýlu, takže pre mnohé by bolo bývalo lepšie, keby neboli prišli nijakí predchodcovia. Našťastie je nejedno prichádzajúce dianie dosť silné, aby aj také nebezpečné pomýlenia odplavilo a pri tom odhalilo Pravdu.

Predchodcovia mohli hovoriť sebazreteľnejšie, stúpenci vo svojom zaslepení hľadajú zakaždým falošné vysvetlenia, prehliadajúc vzdorovito tie najjasnejšie dôkazy. Sú nevyliciteľní vo svojej neschopnosti prijať niečo jednoducho celkom nezmenené, aké je. Vždy sa pokúšajú dávať také výklady a výsledky, v ktorých sa majú oni sami zaskviet' ich vlastným svetlom! Snád' bude možné nejednému ešte pomôcť, ak v núdzi včas dôjde k poznaniu.

11. 6. Skúšobný kameň pre okultizmus.

39. otázka:

Abdrushin v zásade neodmieta špiritizmus a okultné javy, iba ich doterajší spôsob vykonávania. Jestvuje teda nejaký skúšobný kameň, pomocou ktorého by sa dalo poznať, ktorý z týchto mnohých krúžkov ide správnou cestou a ktorý sa aj nachádza na určitej výške?

Odpoveď:

Ten samozrejme jestvuje, ale pre človeka vždy len po celkom určitý stupeň. Dnes je to všetko ešte príliš popletené a to nesprávne hniezdi skoro v každom krúžku. Preto k tomu ani

nedám nijakú radu. Lenže od prvých dní súdu je ním iba samotné **Slovo** Syna Človeka a on sám. Krúžky, ktoré Slovo **spoznajú**, sú na správnej ceste ako na tomto tak i na onom svete; v tom niet nijakého rozdielu, to platí pre všetkých. A jasnovidci, ktorí spoznajú Syna Človeka, majú **čisté** schopnosti. Budú smieť na ňom a okolo neho vidieť veci, aké nikto druhý nemôže pri sebe mať, pretože predstieranie práve týchto vysokých znamení je úplne nemožné! A tak vo svojom spoznaní nemôžu ani poblúdiť. Pre tých však, ktorí nemajú čisté srdce, je aj schopnosť jasnozrakosti zbytočná a škodlivá.

Že majú čisté srdce si teraz namýšľajú mnohí takí, ktorí ho vôbec nemajú, ale žijú si vnútorne bezstarostne vo falošnej pokore. Aj medzi týmito dôjde potom súčasne k triedeniu. Hľadajúci ľudia môžu však byť pokojní, lebo v poslednom okamihu najväčšieho nebezpečenstva a tiesne je podvrhnutie nejakého falošného Syna Človeka úplne nemožné, nakoľko tomu by nebola poskytnutá sila skutočne pomôcť. Mohol by priniesť len ľudskú múdrosť, ale nie božskú všemúdrosť danú pravému Synovi Človeka.

11. 7. Súboj.

40. otázka:

Ako sa stavia Abdrushin k súboju?

Odpoveď:

Je to čudná otázka. Ten, kto sa pokúsil porozumieť jedine platným božským zákonom, vie, že každý súboj je nielen detinský, ale je to bezpodmienečne zločin, lebo sa vyskytlo dost príležitostí, kedy v mnohých prípadoch pritom padli alebo utrpeli telesné zranenia práve cennejší ľudia. Túto skutočnosť nemožno zakryť ani tým najligotavejším pláštikom. Priam smiešne pôsobí vonkajšie, ceremoniálne dodržiavaná forma týchto súbojov, ktorá by sa viacej hodila na dôstojnejšie záležitosti. Všetci účastníci si pri tom navádzujú duchovne väčšiu alebo menšiu vinu, ktorej odpykanie nebude pre nich ľahké. Okrem toho musia znášať a riešiť ešte aj dôsledky všetkých škôd a duševných bolestí zo strany pozostalých.

Je to znamením nápadnej vnútornej nudy a prázdnoty tam, kde také nešváry spoločenských názorov môžu dozrieť, pričom nedokážu priniesť uspokojivé riešenie po žiadnej stránke. Navyše, o tejto verejnej nezmyselnosti, veľmi sa podobajúcej detskej maškaráde, si musí byť ihneď načistom každý vnútorne vážny muž. Na preukázanie mužnosti a odvahy je totiž potrebné **viacej** ako vonkajšie sebaovládanie na pár hodín. **Pozemský život** na to poskytuje celkom iné príležitosti, ktorých sa však práve takí zdanliví hrdinovia boja a často pred nimi zbabelo utečú. Sú to **povinnosti** voči ich **blížnym**, nehovoriac už o trvalých povinnostiach voči ich Stvoriteľovi. Všetci títo majú teraz za také krikľavé porušovanie nariadení už svoju odmenu a aj v budúcnosti ju budú dostávať neskrátene.

Zvláštne spoločenské názory nemôžu nikdy otriast' svetovými zákonmi. Kto nechá urobiť zo seba hračku takých názorov a zvykov, ten zasypal v sebe tiež pravé jadro, tomu sa v tom už nedá pomôcť. Až sa konečne z toho prebudí, bude pre neho už potom príliš neskoro. Pojem urazenej cti v zmysle súboja, videný v pravom svetle, to nie je nič iné, ako časť sebazvelebovania, ktoré by rado urobilo z tvora tiež tvorcu, a pokúša sa namiesto sluhu byť pánom. To vytvára karikatúru, ako všetko nezdravé, neprirodzené. Pád je samozrejme pritom o to hlbší.

11. 8. Krišnamurti

41. otázka:

*Krišnamurtiho predstavujú s veľkým úsilím ako svetového učiteľa . Je on Syn Človeka? Alebo sa tento ešte len narodí? Prečo Abdrushin tvrdošijne mlčí práve o **tomto** bode, ktorý sa teraz predsa pretriasa vo všetkých krajinách mnohými, rozsiahlymi prostriedkami; dlhými článkami v novinách, prednáškami a dokonca v kinách. Kde sa len pozrieme, natíska sa nám to v nejakej forme. Nechce Abdrushin mnohým ľuďom, ktorí s presvedčením prijali jeho slovo, ukázať prstom správnu cestu? Má byť jeho mlčanie súhlasom? Čo povie k nápadným snahám Teozofov v prospech Krišnamurtiho?*

Odpoveď:

Nič! Blízka budúcnosť prinesie sama odpoveď; nakoľko je **len jeden** svetový učiteľ, to ale **nie je** Krišnamurti! Tiež Syn Človeka sa ešte iba nenarodí, ale už dávno sa nachádza medzi ľuďmi, ako to už správne vycítil ne jeden náboženský zvestovateľ.

Nastáva predsa ťažká doba, kedy pre duchovnú i pozemskú núdzu On zostáva ako jediný, ktorý skutočne môže pomôcť spomedzi všetkých falošných prorokov a vodcov; je **omnoho bližšie**, než si to myslia ľudia, dnes ešte označovaní ako fantasti, vidiaci všetko čierne. On už nemôže byť dieťaťom, ani sa ešte len narodiť. To by bolo veľmi neskoro pre včasnú pomoc. On len pokojne čaká na dobu splnenia svojej úlohy, keďže dnes by ho len vysmiali a mnohé kruhy by ho znenávideli, nie menej, než kedysi Syna Božieho.

Prečo má byť pre neho predčasné sebaspoznanie, keď samotná Božia vôľa mu urovná cestu takým spôsobom, že tí necitliví budú snaživo prosieť o jeho pomoc? On sa nepotrebuje zúčastniť na pretekoch, ktorých cieľ **je iba jeho vlastný!** Nikto okrem neho ho nedosiahne. Kto z vážne hľadajúcich si teda môže predstaviť, že Syn Človeka by sa teraz postavil do radu s mnohými, alebo tiež iba vedľa jedného z tých, ktorí sa nechajú menovať vodcami! Nevyvolá to pri tom vo vás úsmev? On sa neuchádza o priazeň ľudí, nebude sa priečiť ani s cirkvami; lebo on to vôbec nepotrebuje; nakoľko vôľa Božia tentoraz ľudstvo **ako bičovaním** vzenie jemu do náručia!

Jeho pokojné očakávanie je to najhroznejšie, čo sa môže stať ľudstvu!

Lebo ono si to ani inak predsa nezaslúži. Stane sa mu to, čo si samo pripravilo. Preto aj vy čakajte trpezlivo, až sa čas naplní.

Čím viac pokročí prichádzajúca núdza, tým častejšie bude volanie po Synovi Človeka, tom jedinom pomocníkovi v núdzi. Stále mohutnejšie sa bude prebúdzat túžba po ňom, až konečne v najvyššom zúfalstve ho spozná to **zomierajúce Nemecko** a získa jeho pomoc. Ak sa toto nestane, zostane iba zánik a potom povstanú **iní** povolání na mieste zlyhávajúcich, takže vedenie ku vzostupu ľudstva nakoniec môže pripadnúť inému národu, ktorý ho ako vodcu privolá; lebo **len na ňom spočíva úspech**, nie však na ľuďoch, nakoľko **ich** úloha a ich povolanie spočíva **len v spoznaní tohto vodcu!** A k tomuto sú schopnosti nemeckého ducha najvhodnejšie.

Ešte oveľa rýchlejšie budete podľa ľudského vycit'ovania spoluprežívať celú trpkosť a drsnú vážnosť tohto zrútenia ľudskej klamnej predstavy. Teda pomlčme predbežne ešte o tom. Ešte nie je čas na hovorenie.

Táto otázka je len neúplnou a preštylizovanou otázkou predošlou a v tejto forme bola zaradená doteraz v knihe: Odpovede na otázky. * (poznámka zostavovateľa.)

41. otázka:

Je už Syn Človeka na zemi, alebo sa ešte len narodí? Prečo Abdrushin tvrdošijne mlčí práve o tomto bode?

Nechce Abdrushin mnohým ľuďom, ktorí s presvedčením prijali jeho Slovo, dať náznak správnej cesty aj v tomto ohľade?

Odpoveď:

Blízka budúcnosť sama prinesie odpoveď; lebo bude **len jeden** svetový učiteľ. Aj Syn Človeka sa nemá ešte len narodiť, ale už dávno je medzi ľuďmi, ako to už ne jeden náboženský zvestovateľ správne vycítil.

Tvrde časy, v ktorých on ako jediný spomedzi všetkých falošných prorokov a vodcov bude môcť pomôcť v duchovnej i pozemskej núdzi, sú **omnoho bližšie pred nami**, ako si myslia ľudia, označovaní dnes za pesimistických blúznivcov. On preto už nemôže byť dieťaťom, ani sa ešte len narodiť. To by bolo prineskoro pre pomoc v pravý čas.

On len pokojne čaká na čas splnenia svojej úlohy, lebo dnes by ho totiž len vysmiali a mnohé kruhy aj znenávideli, nie menej ako kedysi Syna Božieho.

Načo by sa mal dať predčasne spoznať, keď **Božia vôľa** sama urovná jeho cesty? On sa nepotrebuje zúčastňovať na pretekoch, lebo **iba on má svoj vlastný cieľ!** Okrem neho ho nikto nedosiahne. Kto zo skutočne vážne hľadajúcich si totiž vie predstaviť, že tento Syn Človeka by sa teraz postavil do radu s mnohými alebo iba vedľa jedného z tých, ktorí sa dajú nazývať vodcami! Nie je vám pri tom do smiechu? On sa neuchádza o priazeň ľudí a tiež nebude viesť spory s cirkvami; on to vôbec nepotrebuje, lebo Božia vôľa mu tentoraz vženie ľudstvo **akoby korbáčom** do náručia!

Jeho pokojné čakanie je to najstrašnejšie, čo sa môže ľudstvu stať!

Avšak ono si nič iné ani nezaslúži. Dostane to, čo si samo pripravilo. Preto čakajte aj vy trpezlivo, kým sa čas naplní.

11. 9. Spoluutrpením vediaci.

42. otázka:

Abdrushin hovorí, že legenda Grálu je proroctvom. To mi je zrozumiteľné. Ale vo svojom Posolstve opisuje Syna Človeka Parcifala ako prísneho až tvrdého, zatiaľ čo v básni o Grále v stati o „Dobráckom čudákovi“ sa píše: „Súcitom vediaci!“

Odpoveď:

Jedine v spravodlivej prísnosti spočíva podporujúca láska! Okrem toho nerozumiete správne slovám: „Spoluutrpením vediaci“. Že Parcifal je **bojovník**, na to netreba zvlášť poukazovať. Ďalej uvážte si raz celkom pokojne a objektívne v sebe: Môže sa niekto súcitom s inými stať skutočne **sám vodiacim**? Tým ľutujúcim súcitom, ktorý máte na mysli vy a tiež mnohí iní? Zamyslite sa nad tým hlbšie a nakoniec dospejete k presvedčeniu, že **skutočné poznanie nemôže** vzniknúť zo súcitu. Podľa toho je vysvetlenie nesprávne. Teraz to vezmite z druhej stránky a potom prídete na to, ako to má byť vysvetlené a pochopené, ako to bolo mienené na začiatku. To znamená: „**Spoluutrpením vediaci!**“ To je správnejšie. Súcit je vlastne spoluutrpenie! Teda utrpenie iných nielen pociťovať, ale po správnosti **sám spolutrpieť** s inými. **Vlastným prežitím** musieť všetko precítiť! To je niečo celkom iné. Aj v legende alebo v proroctvu je to ešte dosť zreteľne vyjadrené, aj napriek odchýlkam od vlastnej inšpirácie, ktoré vznikli reprodukciami pri spolupráci s ľudským mozgom básnika,

že zaslúbený Parcifal musí **sám** v boji **prežiť** všetky pozemské omyly a trpieť za ne ako mnohí iní. Až tým nakoniec skutočne rozozná a bude **vedieť**, čo v tom bolo nesprávne a kde potom pri začatí svojej vlastnej úlohy má pomáhať a vykonať zmeny! Z duchovného hľadiska nie je ťažko pochopiteľné, že on, ako „dobrácky čudák“ spočiatku nerozumie pozemským názorom a všetko pretrpí, pretože svoje myslenie, a tým aj svoje konanie riadi prevažne nevedomene podľa správnych pravidiel **záhrobného** sveta, ktorým toto ľudstvo v minulých storočiach nerozumelo. Preto sa musí bezpodmienečne dostať do konfliktu s názormi tohto ľudstva; lebo on prišiel z celkom iného sveta, žijúceho podľa **Božských** prazákonov, ktoré sa v mnohom zásadne odlišujú od zákonov vymyslených duchovne pomýlenými ľuďmi tu na Zemi. Práve tak je prirodzené, že bude pri tom prísny a nakoniec v hodine plnenia svojej úlohy celkom neúprosne prispôbi a zmení všetko pozemské podľa Božských zákonov. Prichádzajúc z vysokých diaľav, kde bludné názory o pozemskom utrpení, vytvorené samými ľuďmi, musia zostať bez porozumenia, musel **preto** aj on všetko najprv **pretrpieť na sebe** medzi týmito ľuďmi, aby dospel k správne porozumeniu. Bez vlastného prežitia nemôže vzniknúť **to** poznanie, ktoré je skutočne schopné ostrým a pevným zásahom pomôcť, úplne cieľavedome a neomylné. Vtedy ľudskej „múdrosti“ už nepomôže nijaké vykrúcanie ani obracanie. On spozná všetky jej slabiny. Choré miesta budú vyrezané a odstránené, aby sa snaživému ľudstvu uľahčil čas jeho pozemského života, dokonca aby sa z neho urobil život podobný raju. K tejto úlohe patrí najvyššie poznanie predtým úzko spojené s pozemským prežitím v prostredí medzi týmito výplodmi ľudského rozumu. A preto je obeť predchádzajúceho spoluutrpenia nevyhnutná, ak sa má dôjsť k pravému poznaniu! Z toho potom vyplýva nutný dôsledok – prísnosť až tvrdosť, lebo vlastné prežitie bude mu slúžiť ako príklad. Je to prirodzené dianie, ktorého veľkosť dokáže ľudstvo spoznať ako vždy až neskoro potom, a tým aj istotu o duchovnom vodcovstve využívajúcom všetky cesty vždy len z prirodzenosti. Pri takom veľkom dianí prebiehajúce pozemské udalosti prinášajúce potešenie alebo utrpenie sú iba vedľajšími dôsledkami. Preto je to vykonávajúcemu vždy samozrejmé. On pri tom nepožaduje ľudské porozumenie alebo súcít a iba ostro pozorujúci svojím citom registruje každé prežitie, lebo vie, že mu to má slúžiť na poučenie.

A nakoniec bude všetko nádherne vykonané! Dokonca utrpenia a nevraživosti od ľudí v tak mnohorakých podobách ostria meč a stvrdzujú aj oceľ kladiva, ktorá ich má raz vo zvratnom pôsobení rozbiť v ich škodlivom vystatovaní! Po tomto dianí bude sa ľudský duch v obdive a plný pokory skláňať pri pohľade naspäť pred múdrosťou svojho Stvoriteľa a ochotne slúžiac, zaradí sa do súkolesia jeho stvorenia.

11. 10. „Svätý kríž“.

11. 10. 1. Znovuzrodenie a náboženské vyznanie.

43. otázka:

Ak by stigmy mali byť čiastočne účinkami karmy, potom by sa predsa museli nachádzať na židovskom národe, ktorý vtedy ukrižoval Krista.

Odpoveď:

Niektorí čitatelia budú prekvapení, že na takú naivnú otázku verejne odpovedám. Považujem to však za nutné, pretože takýchto obmedzených názorov sa žiaľ vyskytuje veľmi mnoho. Opätovné inkarnácie sa neriadia podľa náboženskej príslušnosti, ale iba podľa zrelosti ducha, ako aj podľa vlastností na ňom tkvejších, ktoré si takto buď získal, alebo ktoré má. Nie je to teda nejaký náboženský názor alebo vyznanie, ale stupeň zrelosti ako aj druh vlastností, ktoré vyvolávajú vo svetovom dianí, a tým aj pri reinkarnáciách účinky prít'azlivej

sily rovnorodosti. Medzi terajšími Židmi sú preto vtelení mnohí predchádzajúci kresťania a aj medzi terajšími kresťanmi veľmi mnohí bývalí Židia. Náboženské priehrady ako aj národnosť sú čisto pozemského druhu. Pred týmito priehradami vytvorenými ľudským zmýšľaním sa nezastaví dianie, ako prevetľovanie, nakoľko tieto priehrady alebo hranice nemajú v sebe život a vo svetovom dianí neznamenajú vôbec nič. V skutočnosti sú to iba malé vedľajšie veci, ktoré jedine malý pozemský človek považuje za dôležité a veľké kvôli ... pozemskému vplyvu! Ďalej nič. Veľmi často je kresťan vo svojom budúcom pozemskom bytí Židom, aby sa neskoršie opäť obrátene stal kresťanom; samozrejme práve takisto tiež príslušník iných náboženstiev. Aj pohlavie je vedľajšou vecou. Mení sa alebo zostáva podľa vývoja druhu vlastností alebo „náklonností“.

Okrem všetkej veľkosti, ktorá v tom spočíva, dokazuje táto okolnosť, že určitý náboženský názor nemá nič spoločné s vlastnou hodnotou alebo nehodnotou ľudského ducha; okrem toho aj to, že náboženská neznášanlivosť ako aj národnostná nenávisť je niečo pozemsky malé a nízke, ba dokonca priamo smiešne, pretože je nezmyselné. Ani náboženské pojmy nemôžu byť v pozemskom človeku nikdy správne oživené; lebo inak muselo by ich pôsobenie byť predsa silnejšie, zasahovať hlbšie a ostať trvalejšie! Tých málo výnimiek, ktoré skutočne **živo** stoja vo svojich názoroch, a preto sú tiež trvalejšie podrobené vplyvu, až natoľko, že sa to uplatní aj pri znovuvteleniach, sa nemôže brať ako príklad. Každému čitateľovi bude preto ľahko zrozumiteľné, keď poviem, že to „Živé Slovo Božie“ nikdy tiež nemôže pochádzať z nejakého pevného náboženstva, ani také v sebe neskrýva a ani to nechce! Kristove slová o „cirkvi“ neboli pochopené v tom všeobšiahnom, čisto duchovnom zmysle, ale žiaľ iba veľmi spozemštene a tým zúžene, ich zmysel bol skomolený.

11.10.2 Svetový učiteľ

Pri tomto môžem odpovedať ešte na jednu otázku: Zaslúbený a mnohými teraz očakávaný „Svetový učiteľ“. Vysvetlenie o tom je už v slove samom, úzko s ním súvisí. Svetový učiteľ je Syn Človeka.

Ďalej je text zhodný s prednáškou č. 87. Svetový učiteľ.

11. 10. 3. Sekty a ich pôsobenie.

44. otázka:

Čo povie Abdrushin na rôzne sekty a ich pôsobenie?

Odpoveď:

Otázky o rôznych sektách, ako napríklad „Zväz bojovníkov za vieru a pravdu“ ako aj „Biela lôžka“ a iné **nebudú** zodpovedané, pretože už niet času na vedľajšie veci, ktoré zostanú úplne bezvýznamné pre skutočné blaho i osud ľudstva a tiež pri očakávanej veľkej udalosti. Pozornosť môže byť venovaná len **dôležitejším** záležitostiam, ktoré pri vážnosti prichádzajúcej doby zostanú potom ako rozhodujúce spolupomáhajúce hodnoty, k čomu **nemožno** rátať väčšinu dnešných snažení, keďže tieto neprečkajú ani začiatok; budú so všetkým nepravým bezohľadne odstránené. Nie je už treba sa o tom viac rozširovať. Všetci

pýtajúci sa nájdú vo svetovom dianí odpoveď, akú neočakávajú, ktorá však prehovorí jasnejšie ako slová!

Ak niektoré hnutia prijali nové myšlienky môjho Posolstva Grálu a už roky sa usilujú podávať ich svojím spôsobom ako „svoje vlastné“, tak poukazujem iba na to, že prvé zošity mojich prednášok boli uverejnené už v r. 1923, **teda pred piatimi rokmi** a práve v meste, odkiaľ píšete, a mali ich mnohí čitatelia. To vám všeličo vysvetlí. Mnohí sa predsa radi pýšia cudzím perím. Nechajme im to potešenie; lebo nakoniec aj tak to nepotrvá dlho.

V Posolstve „Vo Svetle Pravdy“ je totiž zbierka už predtým uverejnených prednášok.

12. 1. Budha.

45. otázka:

Je Budha vyslancom Božím?

Odpoveď:

Nie. Nebol nijakým vyslancom, ani stvoreným, ale iba vyvinutým. Ale on sa dokázal obrátiť chrbtom nesprávne idúcemu ľudstvu a nestal sa otrokom rozumu tak ako tí ostatní. Odtrhol sa od toho a z toho dôvodu mohol vo vlastnom vývoji svojho ducha kráčať normálnou, pre ľudstvo vlastne chcenou cestou. Pozemský rozum ho už viac nedokázal vtiesnať do svojich silných, hrubohmotne-viazaných obmedzení. Tým mohol vo svojom vývoji prísť až k prahu duchovnej ríše.

Celkom prirodzeným následkom toho bolo len to, že iní ľudia vo svojom obmedzení videli v ňom potom niečo vyššie, stojace mimo. Jeho poznanie, ktoré vzniklo ďalším normálnym vývojom, **muselo** predsa zanechať viditeľný rozdiel medzi ním a jeho súkmeňovcami.

Budha šiel teda **normálnou** cestou pozemského človeka. Avšak jeho náuku, podanie jeho poznania nemožno hodnotiť vyššie, alebo ju čo len stavať vedľa Posolstva vyslanca Božieho, Ježiša z Nazaretu; to je iba znamením absolútnej nevedomosti, jasným výrazom všeobecne panujúceho smutného obmedzenia chápanosti, ktorým teraz trpí celé ľudstvo. Práve Budha sa svojho času od toho násilne odtrhol, aby si svojím odvrátením zvolil normálnu cestu duchovného vývoja, ktorú mu zreteľne ukázalo stvorenie. Jeho príklad však ako obyčajne nebol jeho stúpencami pochopený v **tom** zmysle, ako to on urobil a ako to on chcel, ale bol obrátený opačne.

Nemá žiaden zmysel ďalej sa o tom vyjadrovať. Samotná skutočnosť, že aj takí, ktorí mali príležitosť spoznať aj posolstvo Syna Božieho, predsa sa prikláňajú k budhizmu, je veru dosť smutná, aby jasne charakterizovala neschopnosť chápania takýchto ľudských duchov a dokázala, že nerozumejú ani posolstvu Božiemu, a preto nie sú tiež schopní prijať moje vysvetlenia a poukazovania.

Prirodzene sa predpokladá, že vysoká múdrosť s jej jednoduchosťou chce byť v Božom posolstve „nájdená“, na čo už aj sám Syn Boží jasne poukazuje slovami: „**Hľadajte** a nájdete!“ Z toho jasne vychádza, že nenájdete ten, kto nedokáže vážne hľadať.

Európskym stúpencom Budhovej náuky však celkom viditeľne nebolo možné hľadať správne v slovách vyslanca Božieho, nakoľko jeho Posolstvo prichádza z výšin, odkiaľ môže byť prijímané len s mimoriadne zvláštnym, skutočne pokorným postojom. Je tiež vysvetliteľné, že prechádzajú s úsmevom cez to, čomu nerozumejú. Pre obmedzenosť ich duchovnej podstaty je preto opäť príznačné, že môžu hľadať a nachádzať iba v tom, čo hlása vyvinutý duch, ktorý je omnoho nižšie ako vyslanec Boží!

Dokážu objavovať hodnoty len v nižšom, pretože to je bližšie ich obmedzeniu. Pre vyššie im chýba možnosť pochopenia. Preto tiež nič nepomôže o niečo sa s nimi priesť alebo vysvetľovať; lebo oni by to nemohli nikdy pochopiť. Budhova náuka je hnutie zdola nahor a má svoje užšie stanovené hranice. Na týchto ustanovil nirvánu, keď už nakoniec nemohol ďalej. Je to verné priznanie jeho ďalšej duchovnej neschopnosti. V Posolstve vyslanca Božieho je však hnutie zhora nadol a **neobmedzené!** Je preto ľudskému duchu nezvyklé. Musí sa viacej namáhať, aby bol schopný pochopiť. Preto Budhova náuka nie je ani nijakým posolstvom, sú to iba poznatky! Tak ako aj u teozofov a Mohameda. Obaja kráčali správnu cestou ako pripravovatelia cesty pre Svetlo. Lenže ich slová boli stúpenkami nesprávne vykladané a tak i odovzdávané ďalej.

To prirodzeným spôsobom tiež označuje duchovný stupeň dotyčných stúpenkov, ich obmedzenosťou podmienenú chápacosť. K tomu pristupuje ešte určitý fanatizmus, ktorý je práve tak neklamným znamením iba obmedzeného, čiastkového poznania. A práve tento fanatizmus ešte viacej zužuje znovu horizont duchovnej chápacosti, často dokonca zatemňuje všetko ostatné a vzbudzuje groteskné dojmy.

Kto to však pokojne sleduje až na koreň veci, musí už sám prísť k tomuto záveru. Ako východisko potom vždy nájde buď duchovnú obmedzenosť a s tým spojenú neschopnosť chápania, možno povedať neschopnosť pravého hľadania; alebo v protiklade k tomu duchovnú slobodu, majúcu v sebe stúpajúcu schopnosť prijímania a vzostupu, neobmedzenú ľudským zlom nadvlády rozumu.

Na týchto dvoch základných kameňoch môže potom ľahko skúmať a spoznávať správny alebo nesprávny spôsob výstavby. Hlavnou vecou pritom samozrejme je, že aj on dokáže **správne** skúmať, celkom vecne, neosobne a nezaujato.

12. 2. Uctievanie svätých.

46. otázka:

Ako sa Abdrushin stavia ku povolávaniu svätých, považuje to za nesprávne?

Odpoveď:

Uctievanie nie je predsa vzývanie! Preto je uctievanie duchovných pomocníkov a vodcov samo osebe pekným zvykom, len čo sa to deje **správnym** spôsobom. Teraz je mnoho ľudí, ktorí vedia, že majú duchovné vedenie. Týchto duchovných vodcov, prinajmenšom tých najbezprostrednejších, ktorí stoja pozemskému človeku najbližšie, ešte ani zďaleka nemožno nazvať „svätými“. Zaiste je správne, že ľudský duch vnútorne ďakuje svojim vodcom; lebo tí majú často hodne starostí a trápenia so svojimi chránencami, omnoho viac ako radosti. Za túto činnosť plnú trápenia je slovo vďaky vedeniu vždy vhodné. Aj občasná prosba o pomoc je tiež nie nesprávna, pokiaľ sa to nezmení na vzývanie, resp. velebenie, patriace jedine Bohu.

Najvyššia vedúca vôľa pre každého človeka sídli v duchovnej ríši. Odtiaľ smeruje nadol celá reťaz vykonávajúcich pomocníkov. Posledný z týchto pomocníkov je však vždy tak uspôsobený, že stojí len o málo vyššie ako jeho chránenec, inak by s ním nemohol prísť do spojenia vycit'ovaním. Väčšinou je to taký ľudský duch, ktorý má ešte kontakt so zemou; lebo keby už bol príliš vysoko, nemohol by byť už viacej pozemským človekom „vycit'ovaný“. Taký vodca môže s ním tiež ešte viac spoluprecit'ovať pri všetkých jeho pohnútkach a môže ho v tom aj viac chápať. A keď sa jeho chránenec modlí za vážne veci, tak sa aj on s ním spojí v modlitbe. Jeho spoluprosba má pre pozemské utrpenie viacej sily ako spoluprosba vyššieho ducha, ktorý už nemôže tak silno precit'ovať pozemské utrpenie, pretože u neho sa toto pochopenie už stratilo.

Len **cit** je smerodajnou silou v modlitbe, nie slová, ktoré zaniknú ako zvuk vo vetre. Slová slúžia iba ako pomoc nášmu duševnému zahĺbeniu v cite, aby ho objasnili a podporili.

Najvyššia vôľa vodcu spočíva teda v ríši duchovného a sprostredkúva sa touto reťazou všetkých pomocníkov, až ten najspodnejší potom ako najbližší pomocník pozemského človeka pokúsi sa túto vôľu objasniť svojmu chránencovi s prihliadnutím na všetky prednosti a slabosti, ktoré tento má a ktoré len najbližšie stojaci vodca môže poznávať pozorovaním a precitovaním. Pritom sa nesmie zabúdať, že rozhodujúcou je vždy vôľa **človeka**, lebo on ostáva zodpovedný za svoje konanie. Vedenie je teda iba pomocou!

Činnosť celej reťaze vodcov, až k tomu najvyššiemu v duchovnom, je ako pomoc hodná ľudskej vďaky, i keď vo zvratnom pôsobení pri úprimnej snahe viesť získavajú aj všetci vodcovia. Práve tak im môžu a majú pozemskí ľudia vyslovovať prosby o verné prispenie. Nie je to nesprávne, ale prináša to mnoho požehnaní.

Ale **kto** sa má označiť ako „svätý“? „Sväté“ je jedine to, čo **priamo** súvisí s Božským, nič iné! Preto sa nazýva „Duch svätý“ na rozdiel od duchovného. Nikto sa nemôže **stat'** svätým, kto ním nie je už od začiatku, pretože byť svätým súvisí s **podstatou**, ale nie je zásluhou! Slovo „svätý“ sa žiaľ mnohokrát používa celkom nesprávne. Asi žiaden človek, ktorý to vo svojom uvažovaní, vo svojom myslení a vycitovaní berie vážne, nebude môcť byť presvedčený o tom, že vyhlasovanie za svätých môže vychádzať od pozemského človeka, že pri tom názor alebo presvedčenie pozemského človeka hrá vôbec nejakú rolu!

Nechcem tu karhať zvyky, zavedené v niektorých kruhoch, ak sú uplatňované skutočne v dobrej viere; lenže nakoniec tí, ktorí to vykonávajú, musia občas o takých zvykoch aj troška popremýšľať, aby vedeli, **čo** vlastne robia. Lebo ten, kto presne nevie, čo robí, tomu jeho konanie nikdy nemôže priniesť správny úžitok, pretože to potom zostáva iba prázdnu formou, šablónou bez skutočného života. A bez života nemôže nijaká modlitba vystúpiť až k bodu, prinášajúcemu splnenie.

Avšak každý skutočne premýšľajúci človek, ktorý sa tomu nevyhýba z lenivosti alebo zo zbabelosti, príde nakoniec aj sám na niektoré objasnenia. Nemysliaci, povrchní, by ani po najdôkladnejšom vysvetlení nedošli k porozumeniu a pochopeniu. Kto moje Posolstvo Grálu **správne** čítal, ten má tiež v sebe už aj vysvetlenú odpoveď na otázky, bez toho, že by som na to zvlášť poukazoval.

Predsa však chcem ešte poskytnúť pomoc tým, že poukážem na znovuvtelenia. Týmto však už trochu predbieham. Len niektorí budú tak ďaleko, aby obraz, ktorý tu rozvíjam, nepocitovali ako príliš cudzorodý. Nakoniec ani by som sa preto vôbec nemohol hnevať, pretože potrebný skok od doterajších názorov až k týmto skutočnostiam je predsa len ďaleký. Vnútoraná sila, ktorej schopnosť rozpätia závisí od súčasnej zrelosti duše, môže pri všetkej námahe sotva dosiahnuť tak ďaleko, ako je nutné na spoznanie. Z tohto dôvodu chcem tiež poodhaliť iba čiastočku skutočného diania, vzhľadom na nebezpečenstvo, že sa to bude zdať smiešne.

Bolo by to však na veľké požehnanie všetkých ľudí, uľahčilo by to mnohému porozumieť, keby **práve v tom** mohli dostať jasný rozhl'ad. V prvom okamihu to pôsobí síce veľmi triezo, ako každá pravda, ale súčasne predsa aj osviežujúco. Všetky názory a tým aj pozemské životy mnohých ľudí by sa tiež ihneď a úplne zmenili k zdravému vykročeniu nahor. Nemohlo by to totiž vôbec zostať bez dojmu, keď človek môže zrazu **správne** pozeráť okolo seba a vidieť, že všetci tí, o ktorých sa v minulosti dozvedel z dejín všeličo veľkého, pekného, ale tiež nepekného, väčšinou opäť s ním žijú na zemi ako ľudia z mäsa a krvi ako on, lenže teraz v inej postave. Áno, že dokonca aj on je možno jedným z tých, ktorých on sám nejakým spôsobom musel ctíť alebo ... nimi opovrhovať.

Lenže to všetko má svoj čas. Čo ešte dnes je na smiech, to zakrátko sa bude považovať za správne a dokonca za samozrejmé. Preto vám výslovne hovorím: touto krátkou úvahou zachádzam dnes ešte trochu príďaleko.

Ak teraz napríklad poviem, ako je to celkom správne, že Schiller vo „Wallensteinovi“ opisuje svoje vlastné prežitie, t.j. že už predtým bol raz na zemi ako Wallenstein, a ešte

dávnejšie predtým vo viacerých postavách, a práve tak teraz opäť žije na Zemi, tentoraz ako žena, potom to vyžaduje zaiste dlhé duševné rozjímanie, kým sa oboznámime s takými skutočnosťami!

A keď ďalej poviem, že napríklad slávny maliar Raffael a aj Tizian sa nachádzajú medzi dnes žijúcimi, nemajúc ani tušenia o predchádzajúcom dianí a ani o svojom niekdajšom umení, potom sa to musí nejedného zvláštne dotknúť. Už samotné pomyslenie, že taký Raffael v dnešnej podobe stojí s obdivom pred obrazom, ktorý sám namaloval v predchádzajúcom pozemskom živote. Pri obmedzení rozpomínania to pôsobí priam komicky.

A predsa to nie je ani rozprávka, ani fantázia. Aj keď poviem, že Terézia Neumannová bola kedysi tým lotrom na kríži, ktorý sa posmieval Kristovi, **a preto** v spätnom pôsobení ešte dnes musí niesť znaky rán, kým nedospeje k poznaniu potrebnému na odpykanie viny, potom tiež nie síce všetci, ale veľmi mnohí, ba väčšina ľudí bude o tom iste pochybovať, považovať to za fantáziu. A predsa nepotrvá dlho, keď sa v tom bude **musieť** spoznať pravda!

Teraz dajme tomu, že aj učenici Kristovi, ktorí podľa jeho vlastného vyhlásenia nepochopili správne svojho Majstra či jeho Posolstvo, boli odvtedy viackrát na zemi, v rôznych podobách, väčšinou ešte aj dnes sú opäť medzi ľuďmi; kam až vo svojich úvahách musí potom dôjsť rozmyšľajúci človek, najmä keď postupne spozná aj príčiny a dôsledky tohto opätovného príchodu? Tým sa zruší nejedna doterajšia predstava do prachu a otvorí sa výhľad na radostné prebudenie novej, veľkej doby ľudského ducha, usilujúceho nahor, ktorý roztrhne tak mnohé staré a nepotrebné putá a bude stáť pevne vo stvorení svojho Boha, s voľným výhľadom, slúžiac mu v ňom konečne vedome, a tým v prvom rade tiež ... sebe samému!

12. 3. Vzťah Posolstva Grálu k iným náukam.

47. otázka:

Nechce Abdrushin priniesť aj vysvetlenie o tom, ako by sa dali porovnať rôzne pomenovania z iných náuk, napríklad náuk indických, náuk okultistov, špiritistov atď. s jeho pomenovaniami, ako napríklad jemnohmotnosť a iné? Istotne by nejednen mohol ľahšie pochopiť správny význam.

Odpoveď:

To sa **nestane**. Posolstvo Grálu stojí **živo** pre seba! Kto ho chce pochopiť, ten musí vopred zanechať za sebou **všetko** doterajšie, a to bez výnimky. Len tak sa naučí správne porozumieť. **A potom** sám dokáže prehliadnúť všetko tak jasne, že si z Posolstva môže osvetliť aj to doterajšie, pričom uvidí, čo je z toho pravdivé a čo bolo primyslené ľudskou myslou. Musí sa teda v sebe najprv znovuzrodiť, aby nezaťažený starými pojmami mohol prijať nové Posolstvo. Iba táto cesta je otvorená. Zo starého odpadne všetko, čo bolo nepravé a zostane len všetko pravé. Každý pokus o porovnanie musí zlyhať na živom Slove tohto Posolstva Grálu, ktoré je silnejšie ako to, čo teraz jestvuje a je ľudskou myslou skalené. Posolstvo je však úplne zhodné s **tým** Slovom, ktoré priniesol Syn Boží Ježiš z Nazaretu.

12. 4. Kde sa nachádza temno

Kde si máme predstavovať že je temno? V ktorom smere podľa pozemských pojmov leží peklo?

Odpoveď:

Táto otázka nie je tak naivná, ako sa zdá na prvý pohľad a tiež ako to pýtajúci sa v každom prípade myslel. Pozemsky **uvažované**, teda podľa polohy Zeme vo vesmíre leží stredobod temna na západe. Na východ to smeruje k najvyššiemu bodu celého vesmíru do duchovného Prastvorenia, teda do svetlej ríše a k najvyššiemu bodu v nej: do hradu Grálu. Na ďalekom východe je teda východisko stvorenia, vrchol všetkého duchovného. Tak pôsobí aj zákon tiaže vo vesmíre **uvažované z terajšieho stanoviska Zeme** zhruba z východu na západ. **Západ** je teda najspodnejšou roklinou, kam musí klesnúť to ťažké, hutné a s ním aj to temné. K týmto zákonom sa ešte podrobnejšie vrátim až po nutnom, veľkom svetovom dianí, aby sa konečne správne vyťažilo, to znamená, mohlo byť využité. Okrem toho rád by som k tomu poznamenal, že dnes už celá Zem padá do oblasti temna, je teda zaujatá temnotou následkom vychádzania v ústrety alebo správnejšie, z podnetu ľudských duchov, ako som to už často vysvetľoval podrobnejšie. (Prednáška „Bolo raz...!“)

12. 5. Posolstvo Grálu a Židia.

48. otázka:

Platí Posolstvo Grálu aj pre Židov?

Odpoveď:

Tak ako kedysi Posolstvo Kristovo, platí aj toto Posolstvo pre **všetkých ľudských duchov**, ktorí sa mu otvoria! V tomto ohľade nejstávajú nijaké medze. Kto sa správne otvorí, je rovnocenný so všetkými ostatnými. Rozdiel prináša len súčasná veľkosť tohto otvorenia.

Kristovo Posolstvo bolo tiež vtedy určené **v prvom rade** iba Židom, nie snád' výlučne, pretože tí prechovávali v sebe podľa vtedajšieho duchovného vývoja najväčšiu možnosť chápanosti. V spätnom pôsobení nemohol byť preto Syn Boží nikde inde inkarnovaný (prednáška: „Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo činia!“). Napriek tomu platilo Posolstvo celému ľudstvu. Židia mali Božie Posolstvo prenášať ďalej na iné dozrievajúce národy.

Tým vôbec nemalo byť bezpodmienečne pestované nejaké Židovstvo. Nie žeby snád' niekto otvárajúci sa Pravde musel byť vtedy Židom, aby mohol vojsť do svetlej ríše ducha, do Božej ríše; lebo len ten, kto **slúži Pravde**, môže vojsť do ríše Svetla! Náboženstvo samo osebe nehrá pri tom nijakú úlohu! Práve tak je to aj dnes u všetkých, ktorí sa teraz chcú otvoriť Pravde.

Pre mnohonásobné pokrivenia Božieho Posolstva ľudským rozumovaním je teraz potrebné nové Božie Posolstvo Syna Človeka: Obracia sa tentoraz na základe neposunutelného zvrätneho pôsobenia v prvom rade na **nemeckého ducha**, ktorý je k prijatiu toho najzrelší. (Prednáška „Povolání“) Božie Posolstvo je opäť určené celému ľudstvu na tomto i na onom svete a má byť nemeckým duchom všade rozširované, ako kedysi u Židov Posolstvo Syna Božieho.

Napriek tomu môže tým a teraz aj Židom prísť vykúpenie a oslobodenie z jarma, ktoré na seba uvalili vtedajším zlyhaním. Ak to však teraz opäť premeškajú, tak je navždy koniec. Nikdy nedostanú na to ďalšiu príležitosť.

Avšak čoskoro sa budú diať veľké veci aj medzi Židmi, tak ako v celom ľudstve!
V podaniach zo židovského kruhu novšej doby sa už na to viackrát poukazuje. Tu to medzi
iným značí:

Abrahám zvestuje:

Počuj, Izrael!

Áno, je pravda!
Je pravda, že spasiteľ prišiel
dolu k Zemi, nadol k nám,
k tebe, ku mne.
Ako Syn Boží,
ako jedno s Bohom.
Je pravda, že ty, Izrael,
si bol vyvoleným národom.
Bol si ním.
Už ním viac nie si.
Lebo je tiež pravda
a ako hroznú kliatbu nesieš
to ty so sebou,
že si zlyhal.
Z teba vyšlo
Svetlo.
Smel si ho nieť,
podobné svietniku,
podobné kňazom.
Bol si národom kňazov
a mal si zostať.
Chcel si viac svietiť
ako Svetlo, ktoré si niesol,
chcel si viac vedieť
ako ten Vševedúci.
Už si nezniesol Svetlo,
stal si sa nepriateľom toho Svetla,
nepriateľom prinášateľovi Pravdy,
ktorý prišiel, ťa vykúpiť.
Tak blúdiš dookola,
bez vlasti, bez pokoja, opovrhovaný.

Počuj, Izrael!

Ešte raz posielala Boh vo svojej nekonečnej добрote
Posla Svetla bezprostredne zo Svetla,
z Božského, ťa vykúpiť a všetkých čakajúcich vykúpenie
v pokore a v neustálom hľadaní.
Izrael, otvor oči!
Počúvaj, môj národe, Slovo, ktoré ti on prináša,
skúmaj ho, vtlač si ho hlboko do svojho srdca
a kľakni v pokore na kolená pred tvojím Bohom
a Pánom, a ďakuj mu s radostným srdcom.
A toho, ktorý ho poslal, jeho zapros,

aby ťa požehnal a odňal od teba jarmo, ktoré
si dosiaľ až sem niesol, lebo nikto to nemôže
okrem neho.
Ďakuj Pánovi, ktorý ti ešte raz preukázal takú milosť.

— — — — —
A okrem toho:

Môj národ, národ Izraela!
Počuj, čo k tebe hovorí Bohom vyvolený,
ktorého On poslal sem dolu na Zem v mäse a krvi.
On je to, áno, je to pravda:
Mesiaš!
Už ho neočakávaj; lebo v čakani sa doteraz strácaš.
Ponáhľaj sa k nemu, ponáhľaj sa bez zastavenia!
Ponáhľaj sa, nestoj pokojne, kým ho nespoznáš.
A keď ho spoznáš, zadrž svoj jazyk!
Nevybuchni v búrlivý jasot, lebo na to je
príliš vážny okamih.
Neobťažuj a netráp ho otázkami; lebo k tomu ešte
dlho nemáš nijaké právo, keďže k nemu prichádzaš hriešny.
Hriešny, zaťaženy ťažkou vinou, vinou premeškania a zaznávania;
najťažšou vinou nakoniec.
Priblíž sa mu, Vyslancovi Božiemu, lebo svätý je Boh
a nech ti je svätý, Izrael!
Blíž sa mu v bázni, v najhlbšej bázni, blíž sa mu v pokore;
lebo vedz, že pred Bohom si ničím a ničím si aj pred ním!
Pros ho, aby sa za teba modlil, aby ti pomáhal,
ť a učil, ť a viedol, ť a vykúpil. Nijak inak nemôžeš sa blížiť
k tvojmu Bohu, nijak inak nájsť jeho milosť, než cestou
prostredníctvom neho.
On je, na ktorého si čakal tisícročia s krvácajúcim srdcom.
Otvor oči, Izrael k nahliadnutiu, ústa ku vzdávaniu chvály
a vdaky, uši k načúvaniu čo ti zvestuje!
Ďakuj Pánovi slovom i činom, každou myšlienkou,
a vstúp odvážne do radov jeho bojovníkov.
Prisahaj na jeho zástavu,
prisahaj teraz po prvý krát na kríž,
prisahaj na meč tvojho vodcu.

— — — — —
A ešte viac všeličo iné. —

Pre Posolstvo z Pravdy a podľa toho aj pred Bohom neplatí ani kresťanstvo ani židovstvo
ako také!

Pravé Božie Posolstvo pozná iba ľudských duchov, viacej alebo menej vyvinutých, teda
viacej alebo menej chápaných. A jedine **to** je smerodajné vo zvratnom pôsobení riadiacom

stvorenie. A toto zvrtné pôsobenie je časťou samej ohromnej vôle Božej, takže v skutočnosti **ona** riadi stvorenie bezpodmienečným zvrtným pôsobením a prináša odmenu alebo trest pôvodcom podľa ich zásluhy.

12. 6. Syn Človeka ako sudca.

49. otázka:

Je napísané: „Ale keď príde Syn Človeka súdiť ...“ Je Syn Človeka dosadený ako sudca?

Odpoveď:

Jedine Boh smie súdiť! Syn Človeka prináša ešte raz jeho „SLOVO“. A v **Slove spočíva potom súd!** Ako tentoraz prijme človek Slovo, tak sa sám odsúdi. Každý jednotlivец má ešte raz z Božej milosti slobodnú vôľu. Samozrejme **posledný raz**. Ako sa človek k tomu postaví, či odmietavo alebo kladne, tak **sa** potom sám odsúdi, lebo tým ihneď nastane triedenie. Vyčkávanie je odmietnutím; pretože ďalšie čakanie je nemožné. Nemožný je tiež návrat zo zvolenej cesty. Tentoraz platí buď ... alebo! A to hneď! Otáľanie, kritizovanie a chcenie vedieť všetko lepšie sa skončilo.

Čo nie je bezpodmienečne v súlade s novým „Slovom“, to padne! Pritáhovanie jestvujúceho vytvoreného ľudským rozumovaním je celkom nemožné, pokiaľ čo len prášok ľpie na ňom a pokiaľ nesúhlasí s Posolstvom. Teraz musí byť „Slovo“ prijaté celkom nedotknuté, nezmenené a nepokrivené. Tu nejestvujú „dorozumenia“ s inými pojmami. Práve tak málo „dohovor“; lebo Slovo „**je**“ !

Ak sa človek odváži postaviť sa jedným skokom na **nový základ**, bez toho, že by so sebou vzal staré, teda ak prijme v dôvere to nové Slovo ako základ svojho myslenia a cítenia, neovplyvneného starým, potom rýchlo zo svojho nového stanoviska uvidí otvorené **všetky cesty**, ktoré mu boli dosiaľ nejasné alebo uzavreté a potom tiež spozná, v čom išiel doteraz nesprávne.

V novom Slove nemôže vôbec nájsť Pravdu inak, iba ak sa najprv bezpodmienečne postaví na svoj nový základ! **Zvonku dovnútra** to nedokáže. Zdržiavalo by ho späť príliš mnoho zmätkov; nenašiel by nijakú súvislosť.

K tomuto nutnému skoku patrí samozrejme napnutie sily, sebaaprekonávanie a odvaha. Kto to nedokáže, nezíska nikdy pochopenie. Preto z toho plynie, že iba tí **v sebe silní** dôjdu do cieľa! Tí, ktorí **dokážu** urobiť tento skok. Všetko staré musí byť zanechané späť; lebo to **správne** zo všetkého starého je tak či tak obsiahnuté v novom „Slove“, nakoľko toto prichádza priamo z Pravdy.

Tento nutný skok ukazuje, že nedbanliví, ľahostajní a slabí v duchu budú už vopred vylúčení! Nikdy nedosiahnu vytúženú a potrebnú „**novú zem**“, ktorá **jedine** môže poskytnúť záchranu ako pevný základ, ktorý sa nikdy nezrúti ani nezakolíše.

„Živé Slovo“ nebude posudzované sektárstvom alebo dogmou! Avšak obrátene: **Živé slovo vytvorí teraz neklamný, ostrý skúšobný kameň pre všetko, čo jestvuje! A v tom** spočíva neúprosný súd, ktorý konečne usmerní cesty všetkých.

Celé zástupy ľudských duchov, ktorí si dnes namýšľajú, že sú veriaci a vo falošnej pokore sa chcú pyšne približovať k Božiemu trónu, budú rozprášení do ničoty ešte skôr, ako sa budú môcť dostať k stupňom trónu! Pokladajú sa za spravodlivých a nedbajú na Slovo a vo svojej povrchnosti a obmedzenosti sa mu dokonca ešte aj posmievajú nevedomujúc si, že sa tým stavajú proti súdiacemu meču Ducha!

Otvorte preto už uši vášho ducha! Vypočujete si všeličo pre vás cenné a nebudete ďalej bezstarostne čakať na veci, ktoré už prechádzajú popri vás! Prebudte sa prv, ako bude neskoro!

12. 7. Čo je Pravda?

50. otázka:

Čo je Pravda?

Odpoveď:

Pravda je to večne-nemeniteľné! To, čo sa nikdy nemení vo svojej forme, ale je také, aké bolo od večnosti a navždy ostane, ako je teraz. Pretože to tiež nikdy nemôže podliehať pokroku, lebo už od začiatku bolo dokonalé. Pravda je **skutočná**, je **jestvujúca**! Jestvujúcim je jedine pravý život. Celý vesmír „sa opiera“ o túto Pravdu!

Preto je tiež iba to, čo prichádza z Pravdy, skutočne **živé**, všetko ostatné podlieha premene smrťou. Z toho dôvodu bude ďalej jestvovať iba to, čo prichádza z Pravdy a všetko ostatné sa pomíne. Nakoniec zostane len Slovo Pánovo, prichádzajúce zo Svetla a Pravdy, Slovo, ktoré môžu priniesť iba Boží vyslanci, sami stojaci vo Svetle a Pravde, a teda sami v sebe živí! Nijaký ľudský duch, nijaký záhrobný duch to nedokáže vykonať. Nemá na to nijakú možnosť. Z toho dôvodu nikdy nemôže v sebe mať život nič vymyslené a spoznané ľudským umom. Zostanú po nich teórie a poznatky, ktorým chýba sila živej Pravdy.

„Slovom prebudiť k životu“ znamená: Prebudiť k poznaniu Pravdy! Ako spiaceho možno prebudiť do dňa, tak aj duchovne mŕtvy sa prebudí k poznaniu Pravdy živým Slovom. Rovnako ako zo spánku do dňa prebudený nemôže sa nikdy stať samotným dňom, tak aj z duchovnej smrti k živej Pravde prebudený nemôže sa tým súčasne stať životom! Jemu sa iba otvoria oči na spoznanie tohto života. On sám sa nikdy nemôže stať životom, Pravdou, ale len putovať po ich dráhach! **Bude prebudený.**

Aj pri tom možno použiť Kristove slová: „Nechajte mŕtvych pochovávať ich mŕtvych!“ To znamená: nechajte tých mnohých, ktorí chcú byť vodcami a učiteľmi, nech naďalej poučujú ľudí, ktorí ich vôbec chcú počúvať, a tým sa sústavne uzatvárajú pred živým Slovom. Nechajte pokojne týchto mŕtvych vodcov pochovávať ich mŕtvymi slovami tých mŕtvych poslucháčov, a tým ich vylúčiť z možnosti prebudenia. Ale **vy**, vážne hľadajúci, ich **nepočúvajte!**

Týmto nie sú mienené iba mnohé sekty a združenia, ale aj falošné dogmy všetkých veľkých náboženstiev. V súčasnosti nejestvuje nijaká náboženská obec, ktorá skutočne kráča po **pravej** ceste. Cez ukazovateľov, umiestnených na správnej ceste, ale ľudským rozumom postavených mnohokrát celkom falošne, nepomôže prejsť ani horlivosť ani oduševnenie. Kto im dôveruje, ten ani pri najlepšom vnútornom uschopnení nemôže nikdy dosiahnuť cieľ.

Čo v takto povedanom spočíva, to nájde každý **statočne sa o to usilujúci**. Lenže to vyžaduje hlboké zamyslenie, nezištné skúmanie. Pre tých, ktorí už chcú byť všetko vodiacimi a pre povrchných to nie je!

12. 8. Ako to bolo pred stvorením?

51. otázka:

Stvorenie malo začiatok. Ako to teda bolo pred týmto začiatkom? Bol tu Boh bez vyžarovania, bez činnosti?

Odpoveď:

Pomôže vám to, na čo sa pýtate, k vášmu vlastnému duchovnému vzostupu? Nie! Okrem toho je to vec **mimo** stvorenia, kam nedosahuje schopnosť chápania ľudského ducha už pre jeho podstatu. Ako tvorovi sú mu stanovené jeho hranice. Musí stále zostať **vo vnútri stvorenia** a namáhať sa, aby **ho** správne spoznal! Práve tu má dosť práce. A ak sa tým nakoniec dostane až nahor do ríše ducha, potom so vzostupom stratil tiež potrebu chcieť vedieť veci, pochopenie ktorých presahuje jeho schopnosť chápania. Až pri bázni plnej pobožnosti precíti potom blízkosť všemohúceho vládcu, vznešeného Boha!

Nerobte si pre to teda starosti. Čím dokonalejší budete v duchu, tým rozvážnejší budete aj voči sebe. Potom bude postupne opadávať domýšľavosť obmedzenosti, ktorá dnes prevažne ovláda ľudského ducha. Stanete sa čoraz pokornejšími pred veľkosťou Božou, s poznaním k vám prichádzajúcou. Ľudský duch môže byť rád, že tým zabudne aj na svoj terajší smiešny postoj, inak by sa za to musel trvalo hanbiť. Pri pohľade späť musel by si pripadať smiešny pre terajšiu domýšľavosť. Z tejto skutočne detinskej domýšľavosti, pochádzajúcej z nevedomosti, vynára sa totiž aj snaha takzvaných „múdrych hláv“ označiť Syna Božieho Ježiša z Nazaretu ako ľudského ducha, **vyvinutého nahor** z ľudí. Cítia sa ešte uveličení poznaním, že to mal byť obzvlášť omilostený, vynikajúci človek, ktorý sa pozdvihol až na úroveň proroka.

Títo „mudrci“ sú v skutočnosti tak naivní, že im samozrejme ani nenapadne myšlienka, že aj z Božstva na zem prichádzajúci musí čakať na dozretie pre neho nezvyklého tela. Že aj on je práve tak nútený sa najskôr správne naučiť používať tento pozemský nástroj ešte prv, ako môže začať plniť svoju úlohu. Podľa toho bude tiež musieť dokázať správne používať mozog, a to všetko si vyžaduje určitý, nám už známy čas, najmä preto, že taký vyslanec sa nemôže rátať medzi médiá – ktoré často pôsobia vychádzajúc nad stav ich vlastného ducha – tiež nie medzi inšpirovaných, ku ktorým patria mnohí veľkí umelci. Vyslanec Boží však pôsobí **vedome**, sám zo seba, lebo on má prameň **v sebe**. V tom, teda aj v nutnom spôsobe pozemského vývoja spočíva veľký rozdiel a tak aj rozriešenie nechápavého postoja niektorých ľudí k životu a pôsobeniu vyslanca Božieho.

A predsa v tom opäť zreteľne vidno iba ohromné velikášstvo nezrelého ducha človeka, ktorý si namýšľal, že v sebe nosí vlastnosti, schopné vývoja až k Najvyššiemu; teda že patrí k tomu najvyššiemu, čo jestvuje!

Za nijakých okolností nechce pripustiť, že existuje niečo, čo sa **nevyvinulo** zdola nahor, **ale prichádza zhora** z výšky, ktorú človek nielenže nemôže nikdy dosiahnuť, ale ani pochopiť. V tom tkvie tá tak znevažujúca a opovrhnutiahodná samolúbosť ľudského ducha, ktorý také možnosti vôbec nechce brať vážne do úvahy, pretože mu to nemôže byť zrozumiteľné.

Nájsť v tom však prirodzený dôkaz, že je to práve výška, ku ktorej pochopeniu mu chýba schopnosť, to mu nenapadne!

Tak malý je človek v duchu!

Aj vo vašej otázke sa prejavuje určitá malosť, lebo podľa nej si myslíte, že stvorenie je teraz **všetko** mimo Boha. Ako ďaleko ste tým vzdialený od pochopenia vlastnej veľkosti Boha!

Stvorenie, ku ktorému patrí ľudský duch, je napriek jeho ohromnej rozsiahlosti ako také opäť len jedným z diel živej Božej vôle. Ako dielo je tiež ohraničené. V nekonečnosti

nepochopiteľnej ľudskému duchu sa to javí ako prášok, nie viacej ako jedna hviezda v tomto stvorení.

Okrem **tohto** stvorenia, ku ktorému patria ľudskí duchovi, krúžia ešte ďalšie nie menej rozsiahle stvorenia celkom iných druhov. Tá ľudskému duchu známa, ale čiastočne ešte nie správne pochopená dejinná otázka stvorenia sa týka iba vzniku tohto **jedného** osobitného stvorenia, z ktorého ľudia pri pohľade na nesčíselné súhvezdia môžu len vytušiť tú najmenšiu časť. Tento dej sa vôbec netýka celkového pôsobenia veľkej vôle Božej! A toto vám známe stvorenie predstavuje síce v sebe zaokrúhlený celok, avšak vo svojej vlastnej podstate prispieva opäť len malým dielom k **veľkej** harmónii stvorenia; tvorí v ňom iba jednotlivý článok s určitou úlohou, z ktorého sa však rušivo pociťuje onemocnenie, podobne ako terajšie zlyhanie ľudského ducha v harmónii vesmíru. Preto musí odteraz nastať opäť poriadok, aj za cenu odňatia takého nemocného článku, ak to nejde inak.

Pokúste sa do toho vmyslieť a neostane vám nič iné, len že sa budete musieť chytiť za svoju nespoľahlivú hlavu.

Bude lepšie, keď sa teraz človek naučí zaoberať sa najprv sebou samým a všetkým tým, čo obsahuje **to** stvorenie, v ktorom sa nachádza, ku ktorému patrí a ktoré mu môže a má byť osožné pre jeho vývoj. Potom sa postupne ako **ľudský duch** stane dokonalým, a tým si prestane želať, aby sa stal niečím iným, ako tým, čím sa môže stať v najlepšom prípade ... upotrebitelným ľudským duchom!

Potom odpadne pre neho ako takého každá takáto otázka, lebo sa nakoniec predsa len sám spozná! A s tým príde pokora, ktorá mu dnes tak veľmi chýba.

12. 9. Všeličo pozoruhodné.

52. otázka: Bez otázky v knihe zo Švajčiarska.

Abdrushin žiada, aby každý človek Slovo skúmal. Lenže je každý schopný vykonať kritiku?

Odpoveď:

Znie to síce čudne, ale je skutočnosťou, že väčšina ľudí vôbec nevie, čo to znamená, keď poviem, že Slovo má každý prisne „skúmať“, aby mohol podľa neho žiť z vlastného presvedčenia.

Skúmať nie je kritizovať, ale je to niečo, čo človeku padne omnoho ťažšie; **je to vnútorné precitovanie!** A v tom spočíva prvé úskalie. Precitovanie bez predsudku človek už nepozná, ale ku každej veci pristupuje so svojou vlastnou štipkou „múdrosti“ a tou meria všetko ostatné. Túto chybu robí skoro každý jednotliviec. Najviac však v tom hrešia spolky a predovšetkým redakcie novín v domnienke, že **musia** niečo povedať, ak sa člen alebo čitateľ na niečo pýta, a to i napriek tomu, že veľmi často nemajú ani čas zaoberať sa vážne nejakou otázkou.

Ak teraz tá troška vlastných vedomostí na to nestačí, čo je voči živému Slovu len samozrejme, začne sa jednoducho vtipkovať a vysmievať, aby to bolo viac-menej „duchaplné“, ale čiastočne tiež z obmedzeného presvedčenia a čiastočne aj na zakrytie vlastnej neschopnosti. Kto teraz vo svojom pohodlí prikladá takej pozemskej múdrosti nejakú cenu, riadi sa podľa nej, alebo sa ňou dá pomýliť, ten sa stane obeťou tejto jemu skazonosnej pohodlnosti, premešká chvíľu, kedy sa ho dotklo šťastie a bude stratený. Na tých však, ktorí takéto nešťastie rozširujú ľahkomyselne svojimi „zábleskami ducha“, ktoré až príliš radi nechávajú s poučovaním zaskvietť, budú také obeť v záhrobí visieť ako bremeno, takže títo budú môcť začať vzostup až vtedy, keď **všetky** obeť nájdu svoju cestu k výšinám, nie skôr! Čo to znamená, to si môže ľahko vysvetliť každý hľadajúci.

Na tomto úskalí z pohodlnosti počúvať iných a vyžadovať si najprv ich mienku, stroskotávajú opäť mnohí, podobne ako na úskalí vlastnej neschopnosti **správneho** skúmania.

To **správne** skúmanie, ako som to tak mnohokrát požadoval, podmieňuje už od začiatku vypätie len **vlastných** schopnosti, **vlastnej** sily! A s tým je súčasne vo zvratnom pôsobení aj úzko spojené ... prebudenie sa každého jednotlivca pre seba. Požehnanie z namáhania nasleduje teda ihneď. To sa však nikdy nemôže stať, ak niekto berie pre seba za základ mienku iných.

Skúmanie, teda vážne precitovanie, musí každý človek vykonať **sám pre seba** celkom potichu vo svojom vnútri. Musí sa započúvať do seba, musí načúvať, či sa tam neprihlási súhlasná odozva, proti jeho doterajšiemu názoru!

Božie volanie je určené každému jednotlivému ľudskému duchu priamo, lebo každý tiež musí sám za seba nieť zodpovednosť za všetko, čo myslí a koná! V tom spočíva tá nemožnosť pre utváranie spolkov tam, kde ide o Slovo Pravdy, pretože každý sa musí pri tom vyrovnávať sám so sebou! Nemôže sa opierať o iných, alebo od nich prijímať radu. Kto prejaví takú nesamostatnosť, ten je pre **vlastný život** už vopred stratený. Nepotrebuje sa vôbec namáhať, lebo aj tak nikdy nedosiahne konečný cieľ. Či už je stratený teraz alebo až neskôršie, to nehrá pre neho nijakú veľkú rolu. Bolo by nesprávne dávať takto duchovne lenivým zbytočné nádeje, ktoré sa predsa nikdy nesplnia. Ostatne poukážem tu ešte na záverečné prehlásenie.

Pre toho, kto Posolstvo Grálu nie je schopný duchovne nasledovať, bude lepšie, ak pôjde radšej nevšímavo svojou cestou, ako by chcel na ňom ukazovať svoje „záblesky múdrosti“; lebo príde hodina, kedy by si potom ešte rád, ale **príliš neskoro** spomenul na to lepšie, pričom však terajšie detinské vystatovanie tvorí žarnov, ktorý ho drží dolu. —

Posolstvo Grálu zasiahne všetkých ľudí na tom najcitlivejšom mieste; v ich domýšľavosti živenej počas tisícročí! Preto je tak mnoho citlivosti, mnohokrát posmešného usmievania, ba čo viac, zdanlivej povznesenosti, z ktorej až príliš zreteľne hovorí tá najhlbšia zlosť a to nakoniec predsa svedčí len o tom, čo hovorí Posolstvo Grálu o ľuďoch. Vo všetkom tom vytáčaní, vykrúcaní, obracaní, vysmievaní, v horlení, v nenávisti a v chcení byť múdrymi to mysliacemu pozorovateľovi ukazuje ako v najjasnejšom zrkadle, že sú to skutočnosti, ktoré oni neuznávajú a chcú proti tomu bojovať! Lenže boj je úplne márný! Škoda na to vynaloženej sily; lebo táto Pravda je neúprosne pevná a zvíťazí. Vzpieranie a vykrúcanie tentoraz ľuďom vôbec nepomôže.

Ochromia pri tom len sami seba, a tým v prichádzajúcej únave sa v sebe zrútiť, alebo sa musia podvoliť a dať sa na správnu cestu. Už teraz je to v mnohých dušiach pevne zakorenené a povedie ich k spásu, aj keď sa to predbežne prejavuje len nepokojom; až jedného dňa jasný plameň svätého poznania prerazí nános, ktorý sa dnes ešte na ňom nachádza. Napriek tomu plní nános svoju úlohu tým, že svojím ťažkým odporom naplno rozvinie silu iskry tlejúcej pod ním. Teda aj zlo odteraz musí slúžiť dobru.

Všetci, ktorí už nemôžu v sebe pocítiť Božie volanie, budú odohnaní odo dverí nebeskej ríše, akonáhle by tam neskôršie radi vstúpili. Musia ísť naspäť do noci a hrôzy! Potom už im nebudú môcť pomôcť ani poradiť tí, ktorým rečiam slepo dôverovali, len aby sa nemuseli duchovne namáhať, ako aj zo strachu pred akoukoľvek zodpovednosťou. Už sa im nemôže pomôcť; lebo takto chýba v nich „duchovný život“. Patria k mŕtvym, ktorí sa už nikdy neprebudia.

Ako by mohli vojsť do Božej ríše, keď sa uzavreli pred volajúcim hlasom a potom sa radšej pridžžali pohodlných náboženských dogiem, ktoré nepožadujú námahu **vlastnej** duchovnej čulosti a Bohom vyžadovaného **prebudenía**! Také sebaapremáhanie nie je však vecou pre každého; lebo vyžaduje **všetku** silu, ktorú je človek schopný vynaložiť a predovšetkým pokornejšie spoznávanie seba samého!

12. 10. Redaktori dennej tlače

Otázka:

Kedy už redaktori rôznej dennej tlače prestanú konečne čitateľov otravovať svojim posmechom a vtípkovaním o poukazovaní na vážnosť prichádzajúcej doby a postihujúcich katastrof.

Odpoveď:

Ako sa môže niekto nahnevať nad takými nič nehovoriacimi poznámkami redakcií? Tieto si už tak zvykli na protirečenia vo veciach, ktorým nemôžu rozumieť, že by možno ešte aj vtedy dokončili posmešnú poznámku, keď sa budú na nich už rúcať steny ich kancelárie, len aby nakoniec nemuseli priznať, aké trápenie tým spôsobili niektorému človeku, ktorý by sa vo svojom vnútri bol asi inak zameral a v mnohom tiež inak predvídal. Len mám obavu, že k tomu veľmi skoro dostanú príležitosť a potom možno od ich čitateľov občiahnu v prvej zlosti a zúfalstve **takú** neželateľnú odmenu, ktorá takému záškodníckemu správaniu aj patrí. Ostatne, na ľudí s takými dôkazmi najbezpečnejšej obmedzenosti by sa už nemalo dbať. Lebo svitá nová doba, v ktorej sa bezobsažní tárají nebudú môcť uplatniť.

13. 2. Povolný zo Svetla.

53. otázka:

Mal som príležitosť vidieť, ako čitatelia v rôznych mestách si utvorili kruhy a študovali Posolstvo Grálu. Pritom mi bola nápadná rôznorodosť, ktorá sa pri tom vyskytuje. Zatiaľ čo v jednom kruhu prichádzali k slovu mnohé smery a potom boli porovnávané s Posolstvom Grálu, rečník iného kruhu bral za základ iba Posolstvo Grálu a nepripustil nič iné. Ktorý z týchto dvoch vedúcich je teraz povolanejší pre ľudí?

Odpoveď:

Sú povolání zo Svetla a vyvolení ľuďmi alebo takí, ktorí sa sami cítia povolání. V dôsledku je to veľký rozdiel. Povolání zo Svetla slúži Bohu, a preto pozná len Božiu vôľu, ktorá od začiatku bola, je a bude nezmeniteľná, a preto nepripúšťa nijaké ústupky; neumožňuje nijaké odchýlky, a preto pôsobí prísne. Nemôže pustiť k slovu nič iné, len Božiu vôľu, ktorá sa nedá ohýbať.

Ľuďmi zvolený alebo taký, ktorý sa cíti povolání, slúži však predovšetkým ľuďom, a preto im robí ústupky. Ak to berie vážne, tak sa snaží sústrediť ich priania do jedného, aby ich priviedol tak ďaleko, že nakoniec budú chcieť uplatňovať už iba Božiu vôľu, čím sa stanú schopnými správne porozumieť aj tomu povolánímu zo Svetla. Potom už nebudú v jeho náukách pociťovať nijakú prísnosť, ale spoznajú priamu cestu. Kde jestvuje len jedna cesta, **musí sa** samozrejme po nej ísť, ak sa chce dôjsť cieľu. Je nesprávne hovoriť, že ku Svetlu vedie mnoho ciest. Tam vedie **iba jedna**, spočívajúca v bezpodmienečnom splnení Božej vôle. Nijaká iná. A keďže Božia vôľa bola určená **celkom presne**, nejestvujú nijaké

kompromisy s prianiami ľudí. Rôzny pre človeka je iba **spôsob, ako pôjde po tejto jednej ceste**, aké pomôcky bude pri tom používať; to bude závisieť od jeho vyvinutých osobných vlastností. Tieto rôzne spôsoby chôdze však nezmenia cestu, tým menej jej smer.

Je tiež nesprávne, ak sa tvrdí, že ten, ktorý slúži ľuďom, slúži tým aj Bohu. Ako je známe, slúžiť možno len **jednému** pánovi. Naproti tomu však povolovaný, slúžiaci Bohu, súčasne vždy slúži aj ľuďom. Je samozrejmé, že táto pomoc sa nemôže vždy zhodovať s prianiami ľudí, lebo pravá pomoc zriedkakedy spočíva v splnení prianí.

Tí, ktorí slúžia ľuďom, sú pre nich samozrejme vítanejší, lebo je to pre ľudí pohodlnejšie. Ale sú ďaleko slabší. Väčšina z nich stáva sa obeťou svojich stúpencov.

13. 3. Služba Grálu

54. otázka:

Čo je služba Grálu?

Odpoveď:

Služba Grálu je plnenie **Božskej** vôle bez ohľadu na vôľu ľudí a na priania ľudí.

Pojem „Služba Grálu“ sa nesmie svojvoľne rozširovať. Stúpenec Posolstva Grálu nestojí súčasne aj v službe Grálu; lebo on iba osobne pre seba získava z Posolstva užitočné spôsoby, ako nájsť cestu ku Svetlu a po nej kráčať. Tým príde do Božej ríše, bez toho, žeby sa pri tom mohlo hovoriť o službe Grálu.

Samotná služba Grálu vyžaduje oveľa viacej. Cesta k tomu je síce otvorená mnohým ľudským duchom, ale iba máloktorým je nakoniec súdené tento cieľ skutočne dosiahnuť. Dokonca aj pre ľudských duchov už prebývajúcich v duchovnej ríši je hrad Grálu ešte tak veľmi vzdialený, že sa to pozemsky ani nedá vyjadriť. **Správne** pochopiť len samotné „odovzdanie sa“ je krokom, o ktorom sa mnohí ľudskí duchovia domnievajú, že ho už urobili, avšak to žije iba v ich predstave. To odovzdanie sa vôbec nie je nijakým rozplynutím alebo podľa orientálneho myslenia vstup do vysnívanej nirvány, ale je to najsilnejšia plne seba-vedomá čulosť, ktorú si možno predstaviť, najvyšší stupeň **osobnej** činnosti. Niečo celkom, celkom inakšie ako si pohodlní ľudskí duchovia môžu predstaviť. Tento stav ďaleko presahuje doterajšie ľudské chápanie. O všetkom, čo sa doteraz o tom myslelo, možno predpokladať skôr pravý opak, aby sa našlo to správne. Čitatelia sa však majú uspokojiť tým, aby mohli nájsť cestu ku Svetlu a po nej stúpať. To už je tá vytúžená blaženosť, to najvyššie, o čo môže skutočne dobrý človek usilovať. Je to korunou ľudského života.

13. 4. Antroposofia.

55. otázka:

Ide antroposofia správnou cestou? Mnohí z nich chcú popierať Posolstvo Grálu.

Odpoveď:

Stúpenci každej sekty sú presvedčení o jej správnosti a najmä o svojej vlastnej múdrosti. Všetko ostatné čítajú a počúvajú len v tomto jednostrannom presvedčení; teda už nehľadajú, a preto nemôžu ani nič nájsť. Stali sa preto slepými i hluchými. Aj tú najjasnejšiu pravdu by považovali iba za úmyselnú nevraživú poznámku a odvrhli by ju, akonáhle by nesúhlasila s ich vlastnou „múdroťou“. Preto som rád, že nepotrebujem odpovedať na také otázky, ako je

vaša, lebo sme už teraz vstúpili do **tej** doby, v ktorej každý človek už čoskoro na sebe **prežije**, či vykročil na správnu cestu, alebo si to len namýšľal a odkiaľ **jedine** mu môže prísť pomoc. **Týmto** spôsobom, a nie skrze slová budú falošní proroci odhalení a zavrnutí. Veríte tomu, že by Steiner už nebol musel odísť z tejto Zeme pred tou veľkou, novou dobou, keby bol „tým“, za ktorého by ho radi považovali jeho stúpenci? Iste nie je ťažké si domyslieť, že práve tento „jeden“ je v **hlavnom diani pozemsky nepostrádateľný!** Vyčkajte teda pokojne ešte krátky čas a pozorujte. Čoskoro si sami urobíte neklamný úsudok. Aj o antroposofii.

Nechajte preto ľudí na pokoji, nech sa škriepia o Posolstve Grálu. Nejednen horlivec vo svojej zaslepenosti nájde v Posolstve dokonca protirečenia, a to práve tam, kde sa najlogickejšia vecnosť prejavuje najzreteľnejšie. Ak ale vážny čitateľ pôjde na koreň takýchto protivníkmi označených protirečení, potom čoskoro uvidí, že tieto protirečenia boli len odzrkadlením neschopnosti porozumenia dotyčného protivníka alebo dôkazom toho, ako sa tento zaplietol do nezmyselnosti vlastných názorov, od ktorých nechce upustiť vo vzdorovitej zaťatosti. Pri bližšom pozorovaní sa odhaľujú takéto napádania len ako svedectvá duchovnej úbohosti takých ľudí, ktorí tak chcú oslniť svojou múdrosťou. Vo väčšine prípadov títo ani neprečítali celé Posolstvo, ale jednoducho naň štekajú, i keď iba zbežne nazreli do niektorých častí; je to výraz strachu a starosti nad tým, že by ich doterajšia zdanlivá veľkosť mohla utrpieť od niekoho, kto to vie lepšie.

Niektorí idú v tejto smiešnosti dokonca tak ďaleko, že chcú tvrdiť, že Posolstvo neobsahuje vôbec nič nové. Nuž, na to nie je potrebná nijaká odpoveď. Myslím, že práve toto tvrdenie nesie v sebe už správne posúdenie dotyčného, dávajúce spoznať, že im úplne uniká každá možnosť porozumenia a vo svojej schopnosti chápania ešte vôbec nedorástli k obsahu Posolstva. Títo majú aj naďalej spokojne patriť k povrchnejším spoločnostiam.

Im však nepomôže nijaké napádanie, nijaký výsmech ani posmech chcenia vedieť všetko lepšie a na ich šťastie budú rýchlo zabudnutí, zatiaľ čo Posolstvo zostane zachované.

13. 5. Odpoveď na osočovania.

56. otázka:

Nechce Abdrushin odpovedať na mnohostranné nevráživosti? Ja, ako pýtajúci sa, sám náhodou viem, že v mnohých veciach by mu bolo ľahké odvrátiť na neho namierené kopije.

Odpoveď:

Moje Slovo je pre mňa samotného príliš cenné, než aby som ním plytval na také veci. Ani to nepotrebujem, lebo odpovede na to prídu z celkom inej strany. Buďte celkom pokojný, nič nezostane nezodpovedané, ani to najmenšie. Stane sa to takým spôsobom, ktorý možno celému ľudstvu bude slúžiť ako trvalé ponaučenie. Ja nemusím k tomu ničím prispieť. A pokiaľ ide o mnohé „názory“ a mienky alebo dokonca verejné prejavy takzvaných skúmateľov rasy a vykladačov Písma, ktoré sú mi posielané a v ktorých ma pokladajú za rasovo čistého Žida, tak iste nemohli podať lepšie svedectvo o neschopnosti svojho „učenia“ ako práve to; lebo v ďalekej minulosti nejestvuje veľa pranemeckejších a takzvaných kresťanskejších rodín ako tá, z ktorej pochádzam. Ale pre mňa by to nehralo vôbec nijakú rolu, lebo ja poznám iba **ľudí** a neposudzujem ich podľa rás, národností alebo náboženstiev. Je to príliš malicherné a pre pravého človeka nedôstojné. Vari sa títo ľudia nazdávajú, že budú raz smieť vtiahnuť do Božej ríše pod národnými zástavami a s národnými hymnami? Nie, také obmedzenosti ma nemôžu pohnúť k odpovedi.

Avšak stalo sa tiež módou, že v určitých kruhoch všeličo, čo by mohlo byť nebezpečné pre vlastné priania alebo idey, sa nesvedomito snaží vykladať ako prožidovské tendencie, aby tak mnohých odradili zaoberať sa tým, a pritom lacnou sebaobranou sami nestratili tvár; aby tým mohli podporovať vlastné ciele, nie práve chvályhodnými prostriedkami.

Títo skúmatelia rás sú okrem toho celkom jednostranní, keď sa pokúšajú posudzovať iba podľa zovňajšku, podľa hrubohmotnosti, zatiaľ čo vlastný človek je duch, ako **jedine smerodajný**. A tento duch je starší ako terajšie alebo predchádzajúce pozemské telo. Zamerajme sa na to raz čisto pozemsky: Dobrý človek bude vždy ten istý, aj keď si niekoľkokrát premení svoj odev. V pracovnom odevu je presne ten istý, ako aj vo sviatočnom obleku. Nie inak je to u ducha, čiže vlastného človeka. A pôsobí to priamo smiešne, keď sa vie, že títo pyšní skúmatelia rás so všetkými terajšími nenávisťníkmi židov **boli** v predchádzajúcom vtelení okrem iného **skutočne Židmi!**

Ako veľká časť Nemcov vôbec. Zatiaľ čo **ja** som nebol **nikdy** Židom. Ach, títo milí znalci! Je mi odporné, keď sa zamyslím nad týmito nezmyselnosťami. A na čom spočíva všetka tá pýcha, všetka namyslenosť, ktorú si dovoľujú mnohí voči Židom, medzi ktorými sú ľudia, ktorým by človek oveľa radšej stisol ruku ako svojim spolukresťanom? Na čom sa vôbec zakladá celé kresťanstvo? Len na židovstve! Kresťanstvo spísali len židovskí proroci starého zákona, nie iní. Desať Božích prikázaní prišlo skrze jedného Žida. Učenci boli Židia. A tí, ktorí vtedy odsúdili a ukrižovali Krista, sú **dnes** vtelení ako Nemci a takzvaní kresťania ukazujúci sa ako najviac pobúrení voči vtedajšiemu činu. A keby duchovia nemeckého národa neboli bývali v predchádzajúcich vteleniach čiastočne Židmi, aj tak by nemecký národ nemohol mať nijaký výhľad stať sa povolaným národom budúcnosti. Terajší Židia však neboli predtým nijakými Židmi. Budúcnosť tak prinesie všelijaké vysvetlenia, pri čom sa dnešní posmievači budú musieť hanbiť za svoj terajší názor a za svoje terajšie učenie. Pre niektorých príde hodina, v ktorej by si priali, keby radšej boli mlčali, namiesto toho, že sa vo svojej úbohej domýšľavosti nafukovali. Je predpovedané, že „všetko musí byť nové!“ Tak mnohí sa tešia na toto splnenie. Jestvuje však strašnejšie odsúdenie ako práve táto predpoveď? Neodhaľuje sa tým skutočnosť, že všetko, všetko je falošné, keď všetko má byť nové, teda iné, aby to konečne bolo správne? A v tomto čase sa nachádzame dnes! Zo všetkého, čo si ľudia vymysleli a vytvorili, už v skutočnosti nie je nič, čo by v základe nebolo falošné. Iste na to nie je potrebný väčší dôkaz ako súčasné klesanie do hĺbín a zúfalá zmätenosť.

13. 6. Nepekné myšlienky.

57. otázka:

Pokúšam sa žiť podľa Posolstva Grálu. Často sa mi však natiskajú nepekné myšlienky, ktoré vôbec nechcem. Často chcem dokonca ich opak. Potom sa ale tieto nepekné myšlienky natiskajú o to viacej a doslova mi hučia v ušiach. Veľmi tým trpím; lebo ma to sužuje a zúfal by som si pri otázke, ako to všetko prichádza, či nie som snád' zlý vo svojom vnútri.

Odpoveď:

Píšete preda sami, že občas len **myslíte** inak, ako chcete. Podľa toho musí byť vaše vnútro lepšie ako vaše občasné myšlienky. Zaisťe budete vždy aj **tak konať**, ako to vy **chcete** a nie aké sú vaše myšlienky. Okrem toho je len málo ľudí, ktorým sa to tak nestáva. Kvôli tomu sa nepotrebuje znepokojovať. Také myšlienky, s ktorými nesúhlasí vlastné chcenie, majú málo sily. Takto utvorené formy sa veľmi rýchlo rozplynú bez toho, žeby mohli narobiť škody. Samozrejme za predpokladu, že im prílišným hľbaním o tom zakaždým neprivádzate novú silu. Venujte týmto neželaným myšlienkam menej pozornosti, potom samy od seba čoskoro zaniknú. Inak však pomôže vrúcna, krátka modlitba.

13. 7. Prečo mnohí nenájdu nič v Posolstve?

58. otázka:

Ako je to možné, že tak mnoho ľudí nemôže nič nájsť v Posolstve Grálu, zatiaľ čo pre mňa je s bibliou všetkým?

Odpoveď:

To všetko budú prevažne sektári, ale ešte nie ľudia v sebe slobodní. Kto povie, že Posolstvo je ľahké čítať alebo že nič nové neposkytuje, ten ho nepozná, nič z neho nečerpá, aj keď ho prečítal; skrátka ho nepochopil. **Bolo pre neho príliš ťažké, a preto** ho považoval za ľahké. Tým je vlastne povedané všetko! Taký človek sa však môže utešiť tým, že Posolstvo nie je pre neho ani určené. Komu nedá nič, ten tým prijal práve to, čo si zaslúžil. To predsa patrí k triedeniu. Neskoršie skúsenosti to zreteľne ukážu.

13. 8. Trestá Boh?

59. otázka:

Prečo Boh niekedy trestá tak tvrdo?

Odpoveď:

Boh vôbec netrestá! Ani nehrozí, ani neláka. To všetko sú falošné ľudské názory. Aj Desť Božích príkazaní, prinesených Mojžišom, sú iba ukazovateľom, ako môže človek dospieť k blaženému životu. Tresty udeľuje len človek vo svojom spoločenskom poriadku. Avšak, žiaľ, nesprávnym spôsobom, nedokonale a ešte s nedokonalejším uskutočňovaním, ako všetko, čo vymyslel. Slovo trest si vôbec vymyslel len človek sám zo seba, vo svojom obmedzenom chápaní.

Vezmime si príklad značne pozemského druhu, aby to bolo ľahšie zrozumiteľné. Istý obchodník sa spojil s druhým. Jeho priateľ je ďalekozrakejší a vyzná sa lepšie v ľudoch. Keď sa ho tento obchodník na základe rôznych obchodných ťažkostí pýtal na radu, varuje ho priateľ a radí mu, aby čím rýchlejšie zrušil obchodné spojenie, pretože spoločník má zlé úmysly a bezohľadne chce ísť za svojím prospechom na úkor obchodníka. Priateľ povedal obchodníkovi krátko a jasne, že ak neposlúchne jeho rady, utrpí veľké straty. Obchodník však túto radu **neposlúchol**, lebo ešte nemohol spoznať nijaké náznaky pravdivosti priateľových obáv. Až o niekoľko rokov neskoršie sa splnili priateľove varovania. Obchodník utrpel veľké straty pre svojho spoločníka, ktorý veľmi šikovným spôsobom uskutočnil dobre premyslený plán na škodu spoločníka. Obchodník to teraz nazval trestom za to, že neposlúchol varovanie svojho priateľa a snažil sa vyložiť si túto odplatu ako hmotné potrestanie.

Takto sa stavajú ľudia aj voči Svetlu. Prichádzajú im odtiaľ zavčasu mnohé výstrahy, uposlúchnutím ktorých by sa mohli uchrániť pred všelijakým zlom. Teraz si však namýšľajú, že je to Boží trest, keď ich postihne nimi samými zavinené zlo, ktoré sa musí prejaviť za ich neposlušnosť alebo preto, že nechceli počúvať. Namýšľajú si ešte, že sú ktovieakí veľkí, keď trpezlivo znášajú tento „trest“ a od Boha očakávajú za to zvláštnu odmenu, hoci len vycitovaním vnútornej povznesenosti za svoju dobrotu. To všetko je sebaklam a lož; lebo Boh ich tým netrestá. Len oni sami si svojou tvrdohlavosťou privodili zlo. Zo Svetla môže byť pozorované, keď človek alebo celé ľudstvo sa dá na falošnú cestu, ktorá predsa musí viesť k celkom určitému koncu. Tento koniec, ktorý človek nemôže alebo ešte lepšie, nechce vidieť, Svetlo spozná presne. Človek alebo ľudstvo je varované. Ak neposlúchnu a budú tvrdohlavo ďalej kráčať svojou cestou, je samozrejmé, že potom musí prísť k tomuto koncu.

Lenže tento koniec nie je od Svetla ako trest, ale pripravili si ho ľudia sami, voľbou svojej cesty. Svetlo sa len usilovalo odradiť ľudí od toho a zaviesť ich na inú dráhu, kde by zlo bolo obídene a čakal ich za to radostný koniec.

Boh teda netrestá, len človek sám si všetko spôsobuje, keď sa nechce dať vystríhať. Preto je veľkým rúhaním, keď sa povie: „Bože, ako tvrdo trestáš!“ a keď sa falošne narieka: „Ako môže Boh niečo také pripustiť!“

13. 9. Duch a duša.

60. otázka:

Čo povie Abdrushin na tvrdenia, že duch a duša prebývajú v človeku vedľa seba?

Odpoveď:

Kto to tvrdí, ten nemá o stvorení ani poňatia. Duch je pôvod, jadro konečný cieľ človeka. Duch je sám človek bez obalu iného druhu. Duša je ten istý duch, obalený jedným alebo niekoľkými obalmi iného druhu, ale bez hrubohmotného, bez pozemského tela. Duša musí teda ducha obsahovať v sebe ako vlastného, živého človeka. Akonáhle sa duch postupne zbaví jemnomotných a bytostných obalov, pričom stúpa čoraz vyššie, zostane konečne už iba v ľahkom duchovnom obale a takto môže vojsť do ríše duchovna, do raja. O tom prídu ešte podrobnejšie vysvetlenia.

13. 10. Kto sú osočovatelia?

61. otázka:

Kto sú to osočovatelia?

Odpoveď:

Sú to ľudia, ktorí šikovne prekrúčia skutočnosti, aby im dali iný zmysel na úkor iných ľudí. Tí ľudia, ktorí vymýšľajú nové príbehy a rozširujú ich za tým istým účelom, to nie sú osočovatelia, ale luhári. Podľa božských zákonov je aj jedno aj druhé rovnako zavrnutiahodné. Patria k pokusom alebo k dokonalým morálnym vraždám, pri ktorých je karma práve tak ťažká ako u hrubohmotnej, vykonanej vraždy a vo väčšine prípadov dokonca ťažšia, pretože duševné rany sú trvalejšie a najmä preto, lebo v mnohých prípadoch tým spolutrpia tiež iné osoby. Okrem toho **každé** dokonané morálne poškodenie alebo pokus oň, bez ohľadu na to, či je zdôvodnený alebo nezdôvodnený sa karmicky ťažko odpykáva. To by malo byť ľahko zrozumiteľné, lebo taký skutok sám osebe vždy predpokladá iba nečistý charakter; lebo čistý alebo len jemný charakter by to nevykonal a také myšlienky by s prirodzeným odporom odohnal ďaleko od seba. Nečistota v takých veciach bude teda prirodzene vždy na strane vykonávajúcej, ktorá sa tým automaticky označuje ako taká.

13. 11. Abdruschinovo stanovisko s jestvujúcimi združeniami.

62. otázka:

Prečo Abdrushin odmieta spojiť sa s jestvujúcimi združeniami? V mnohých prípadoch by bolo predsa ľahké vytvoriť zjednotenie. V snažení nahor by sa vzájomne mala podať ruka, čím by sa skôr dosiahol vysoký cieľ.

Odpoveď:

Ja tu nie som na to, aby som vysvetľovaním vyvádzal ľudí z ich omylov, ktoré si sami vytvorili, alebo aby som sa s nimi hádal a zdôvodňoval, ale ja **prinášam Posolstvo**, ktorého sa ľudia môžu držať, aby vyšli zo svojich omylov.“ Zjednocovania“ pri tom nejestvujú, ale jedine: „bud' - alebo“! Nejestvuje ani nijaké spolupôsobenie, iba nasledovanie. Kto je neschopný ujasniť si to, ten radšej nech nechá Posolstvo Grálu pokojne bokom; lebo mu vôbec neosoží. Kto ho nepovažuje za dar Boží, ten mu nikdy neporozumie. Pre toho ani nie je. Nesnažím sa ani jediného človeka „prehovárať“. **Nemám** tiež v úmysle založiť „združenie“ alebo obec a žiť z ich ročných príspevkov.

Ostávam preto nezávislý a nezamýšľam študovať všetky ľuďmi nastolené a čiastočne celkom nezmyselné tvrdenia, aby som ich potom vždy znovu a znovu namáhavo argumentujúc vyvracal. Podľa môjho názoru by sa tak vzdalo príliš mnoho úcty smiešnej arogancii niektorých ľudí.

Boh ukazuje Pravdu, **aká je** v Jeho stvorení. Táto stojí uprostred nevyliciteľného a nebezpečného chaosu spôsobenom ľudstvom. Pravdu ako takú spoznať a prijať je iba vecou ľudí, ktorí majú napnúť všetky sily, aby získali tento najcennejší majetok pre seba, tak, aby neboli definitívne stratení. **Človek musí pre to urobiť všetko**, lebo Boh za ním nepobeží, nikdy sa nezníži na sluhu človeka! To je však to, čo človek pri svojom zvláštnom postoji doteraz očakáva. On stále požaduje dôkazy! Nech sa predsa **on** sám namáha spoznať Pravdu! Je to totiž len čisto **k jeho** prospechu. A ten, kto skutočne poctivo hľadá, teda **statočne** sa namáha, **dôjde** k poznaniu!

K tomu však patrí pre každý začiatok nevyhnutne **taká** pokora, ktorá sa spozná na prvý pohľad. A to je pre človeka dnešných čias asi to najtrpkéjšie. Už na tom stroskotá; lebo on to nedokáže, on to **nechce!** A tým privoláva súd. Pozrime sa len na človeka, ako si pyšne vykračuje pozemským bytím, ovešaný všelijakými čačkami pozemskej márnivosti! Kde tu má byť miesto pre pokoru?

Nakoniec si ešte namýšľa, že teraz započatý boj Svetla proti všetkému temnu sa odohráva len kvôli nemu! Avšak tento boj neprebíha **kvôli nemu** osobne. Vzostup, ktorý bude pri tom umožnený pre neho, je len dôsledkom toho boja. Ak premešká túto poslednú príležitosť so všetkou svojou silou, ak nechce tento hlas počuť, tak uviazne v močiari, ktorý si sám vytvoril, a zadusí sa. Nik za ním nebude smútiť.

Zaťaženy tým, čo vytvorila ľudská myseľ, nikdy nespozná správnu cestu.

Ja ale idem svojou cestou jedine v spoznanom splnení mojej úlohy. Nemusí ma teda nik nasledovať, kto k tomu neprejaví ochotu. Ja si myslím, že moja reč je vždy dostatočne zreteľná. Kompromis, nech by bol tiež akokoľvek ľahký a jednoduchý, je u mňa v každom smere úplne vylúčený. Spojenia so združeniami, sektami, cirkvami neprichádzajú nikdy do úvahy. Ani Boh ich nepozná; lebo chrámom Božím, kostolom, dómom sa mieni niečo iné, oveľa väčšie ako nejaká organizácia na zemi!

13. 12. Verejné prednášky

Otázka: Prečo neporiada Abdrushin naďalej veľké verejné prednášky?

Odpoveď:

Pretože mi je k tomu moje slovo príliš cenné. Chcem vám teda niečo povedať. Dajme tomu, že by ste dnes vykonali veľkú cestu, a pri tom narazili na nejaké miesto, o jestvovaní ktorého ľudia síce vedia, ale o ktorom im nie je známe nič presnejšie, pretože tam skutočne

ešte nikto nebol. Ľudia si však o tom utvorili rôzne predstavy podľa ich vlastných pojmov a rozhorčene sa hádajú, ktorá z nich by mohla byť tá správna. To však privodilo mimoriadnu okolnosť na toto miesto a prišli na to, že žiadna ľudmi vymyslená predstava nezodpovedá skutočnosti, ale všetko bolo inak. Po dlhých rokoch ste mohli sa vrátiť a teraz oduševnene rozprávate o skutočnom stave tohto ľudom neznámeho miesta. Čo asi myslíte, že sa potom stane? Ľudia, ktorí sa doposiaľ o to vôbec nestarali, vezmú ešte aj potom vaše rozprávanie ľahostajne, keďže o to nemajú žiadny záujem. Ale všetci tí, ktorí sa namáhali, dostať o tom akúsi nejasnú predstavu, by prednesenie vašho prežitia na tomto mieste sotva prijali radostne, nakoľko to neprináša splnenie ich snahy, ale tí všetci potom naraz zabudnú na svoje vlastné vzájomné spory a neúprosne boje a... **jednotne sa stanú vašimi protivníkmi a nepriateľmi**, len preto, že ste im nemohli urobiť tú láskavosť a opísať skutočnosť tak, ako si to títo ľudia vo svojej nevedomosti mysleli. **Preto** budete považovaný za škodcu a v najlepšom prípade vyhlásený za fantastu, alebo duchovného hysterika, ale najčastejšie budete potom označený za luhára a podvodníka, len aby oni sami mohli mať do určitej miery pravdu. Musíte byť za každých okolností „zneškodnení, bez ohľadu, akými prostriedkami, lebo s ich skutočnosťami prinášate nepokoj a výzvu a tak ohrozujete povest' a pramene príjmov mnohých, ktorí doposiaľ chceli byť znalí. –

Iný obraz: Jednoducho pripusťme teda, že z niektorého miesta nevyšiel ešte žiadny človek a tamojší obyvatelia tiež nikdy nič nečítali. Jeden z nich však príde konečne do ďalekých krajín, kde bude žiť mnoho rokov a potom sa natešene vráti. Cestou však musel všetko zanechať, čo si odtiaľ prinášal a z tohoto dôvodu mohol iba rozprávať, čo zažil a čo sa tam odohrávalo. Bude hovoriť o cudzích stromoch, kvetoch a o neznámych zvieratách. Ak pri tom nájde niekoľkých, ktorí mu radi uveria a budú sa tomu tešiť, potom stačil jediný z tých ostatných, aby posmešnými, nedôverčivými poznámkami otriasol dôverou a priviedol do pochybností, ba časom ju možno úplne zničil. Až príliš ochotne ho potom budú považovať za vystatovačného a luhára, ktorý chce, aby sa o ňom hovorilo a mnohí budú pokrytecky popierať, že okrem toho všetkého, čo vidia títo ľudia vo svojom okolí, sú ešte veci iné. S veľkým posmechom mu odškriepia tiež existenciu paliem, tigrov, levov s pokojnou istotou a pyšným chcením, vedieť všetko lepšie. Predstavte si teraz cítenie toho, ktorý po roky žil pod palmami, keď tí ľudia so sebavedomou namyslenosťou o vedení predstúpia chvastavo pred neho s veľkým gestom a tvrdia, že tomu tak nie je, ukazujúc na neho odsudzujúco a pohrdavo. Nemá v ňom vystúpiť taká ošklivosť, akú veľkú možno len pocítiť? Pokúste sa len do toho vmyslieť a vžiť. Neverím, že tu treba mnoho slov na vysvetlenie. Taký človek bude nakoniec mlčať a pokrčiac ramená sa odvráti od takej hlúposti. –

Tieto uvedené obrazy sa síce nehodia ani ku mne, ani k môjmu Posolstvu, ale k ľudstvu, voči ktorému tým predstupujem. –

Ako sa musí cítiť teraz ten, ktorý vstúpi ako vediaci medzi ľudí do stvorenia, vyslaný, aby im vysvetlil omyly, ktorých sa dopúšťajú a ktorým nakoniec bezpodmienečne padnú za obeť. On prichádza, aby ich pred tým varoval a zachránil.

Keďže za tým účelom nosí ich odev (telo), hovorí tiež ich rečou, medzi nimi vyrastá a učí sa ich spôsobu vyjadrovania, pripadá im rovnorodý a už to jediné stačí, aby ho i jeho posolstvo zavrhlí, ako tomu bolo u Krista. Čím sa samozrejme u všetkých ľudí zreteľne prejavuje v prvom rade nedôvera proti neprístupnosti vlastného chcenia po vedení. A predsa sa vám Posolstvo mohlo dať iba týmto spôsobom: Obeť, ktorú Vyslanec zo Svetla musí tým priniesť, je žiaľ, potom práve tá, o ktorej si pozemskí ľudia vytvárajú ich najväčšie pochybnosti.

13. 13. Pozemsky – praktické rady.

63. otázka:

Prečo Abdrushin nehovorí vo svojich prednáškach niekedy aj o praktických pozemských veciach?

Odpoveď:

Ľudia potrebujú viacej to, čo som povedal, ako sa to v krátkom čase teraz ukáže. Neriadim sa podľa ich prianí. To prenechávam všetkým tým, ktorí píšu „kvôli obchodu“.

13. 14. Posolstvo Grálu rozbíja sekty.

64. otázka:

Môžem povedať, že pri svojom hľadaní som so všetkou ľudsky možnou vážnosťou a vecnosťou prešiel postupne jednotlivé smery v okultizme, so zánietením som študoval teozofiu a neskoršie i antropozofiu.

Všade som nachádzal krásne a pravdivé, podporujúce, ale korunou mi bolo až Posolstvo Grálu svojou jasnosťou a predovšetkým svojimi jednoduchými závermi. Čo dobrého som našiel u tých ostatných, to všetko som našiel opäť v Posolstve Grálu. Doposiaľ som všade dostával iba nesúvislé kusé diela, teraz však som uvidel niečo celistvé, prehľadné, v zrozumiteľnom poradí, dávajúce jasný obraz, a tým až istotu môjho poznania. Správnymi väzbami a vyplnením doteraz jestvujúcich medzier sa všetky doterajšie jednotlivé časti stali živým organizmom.

Hovoril som teraz o tom so známymi teozofmi a antropozofmi, ktorých som poznal už predtým, ale ani jeden z nich mi nechcel rozumieť. Napriek mnohému novému, doteraz nikým nevyslovenému, nevideli v Posolstve Grálu nič nového. Jednoduchú jasnosť vyciľovali ako menejcennosť. Čo sa tu dá robiť?

Ľudia musia predsa vedieť, že s jednotlivými kúskami nemožno veľa narobiť, aj keď sú sebalepšie, a že len ten, kto musí byť Majstrom, nám ukáže ich skladanie, a tým i celkové použitie, ako je to v Posolstve Grálu. Od čias čistej náuky Kristovej som takú jasnosť a hĺbku už nenašiel.

Odpoveď:

Akú odpoveď ešte potrebujete? Dávate si ju v samotnej otázke. Nechajte len ľudí pokojne ísť ich cestou. Pre takých Posolstvo nie je! Okrem toho Posolstvo Grálu nebolo poskladané, ale je samo pre seba dokonale samostatné, nezávislé. O tom som už viackrát hovoril. Nie ste sám, kto mi takto píše; prišli viaceré listy s rovnakým obsahom a používajú sa v nich dokonca podobné slová. S tým, čo ste prežili, máte len potvrdenie, že na porozumenie Posolstva sa vyžaduje väčšia vážnosť a usilovnosť, ako si myslia povrchní ľudia a že hovorí vždy iba samo a priamo k **jednotlivej duši**, dávajúc jej **to, čo práve** potrebuje pre samu seba ku vzostupu. V tejto nenapodobiteľnej živosti musí samozrejme roztrieštiť každú sektu a tak sa stane pre jej existenciu veľkým nebezpečenstvom, pretože vytvára **v sebe slobodných** ľudí, ktorí musia byť nepriateľom všetkého sektárstva. Je to tušením inštinktu sebazáchovy, keď sa organizácie, združenia a sekty stavajú k Posolstvu s ignorovaním, vysmievaním, znižovaním alebo nepriateľsky. Ono ale „je“ a „zostane“, keď všetko ostatné sa rozpadne; a nedá sa ničím zastaviť na svojej ceste, ktorú dokonca každý útok **musí** podporovať.

13. 15. Čo je vážne hľadanie?

65. otázka:

Čo je to vážne hľadanie?

Odpoveď:

To **nie je** práve všetko to, čo sa tým dnes označuje. Kto vážne a čestne hľadá Pravdu, ten sa musí najprv vnútorne úplne očistiť; to znamená zbaviť sa všetkého naučeného a prečítaného, odsunúť to celkom nabok, vylúčiť tiež všetky osoby, a potom v tichosti precítiť v sebe „Slovo“ ako dieťa stojace pred niečím novým. Nie nadarmo nachádza človek u detí často to najneklamnejšie posúdenie vecí a ľudí, pretože ony pristupujú ku všetkému nezaujato a dobrosrdečne.

Znie to jednoducho, ale pre dnešného človeka je to to najťažšie. Niet preňho väčšej prekážky ako práve to. A keďže ja žiadam **to vážne** hľadanie ako **základnú podmienku** pre možnosť prijatia vlastného obsahu Posolstva Grálu, kladiem tým na človeka najväčšiu požiadavku, aká vôbec môže byť naňho kladená. Tým vylučujem celkom rozhodne súčasne aj všetkých tých, ktorí sú namyslení na vlastné vedomosti. Je to triedenie, pri ktorom len pokorný môže dostať palmu pravého poznania v spravodlivom zvratnom pôsobení, zatiaľ čo tí ostatní vyjdú naprázdno.

Všetko toto **rozumovo** spoznávať je až na malé výnimky vyhradené **novému pokoleniu**, ktoré prežije túto dobu; lebo iba očistený rozum, z ktorého prežívaním boli **násilne** odstránené všetky nánosy terajšieho chaosu a namyslenosti, prinesie na to patričnú neovplyvnenú možnosť chápania!

Toto **nové pokolenie** netreba však očakávať až počas storočí, lebo ono už je a bude nové len tým, že jeho príslušníci rozličného veku vyjdú **očistení** zo súkolesia mlynských kameňov, ktoré už teraz začali mlieť, a zatiaľ čo všetci ostatní budú v ňom rozomletí.

Ale takýto vážne hľadajúci nebude hľadať združenia, nepripojí sa k nijakým sektám a tiež sa nebude musieť združovať. Spracuje si to všetko sám v sebe, lebo nik iný mu pri tom nemôže pomôcť. Len **tak** sa to stane v ňom živým a jeho vlastníctvom, o ktoré sa s inými nemôže deliť.

13. 16. Medicínske oddelenie

13. 16. 1. Výskum rakoviny.

89. otázka:

Čítal som zošit: „Učiteľ svetov ako vodca vedy“ od Dr. Kurta Illiga z Berlína, ktorý píše ako exaktný prírodovedec. K vede patrí predsa aj medicína. Avšak z tejto oblasti som v Posolstve Grálu nenašiel nič. Vodca vedy by však bezpodmienečne mal podporovať snahy aj v tomto odbore, tak dôležitom pre blaho ľudí, a to svojimi pokynmi a smernicami. Ako napríklad vo výskume rakoviny! Prečo sa to nerobí?

Odpoveď:

Pretože čas na to ešte nie je tu; lebo vodcovia ľudstva i samotní ľudia sú oveľa viacej zamestnaní niečím iným ako zdravou výstavbou. Niet ani pomyslenia na vyvedenie z tohto úžasného zmätku vo **všetkých** oblastiach aj napriek jestvujúcej vedátorskej namyslenosti nevedomcov, ktorá nemá hraníc. A táto namyslenosť sa musí najprv zrútiť a premeniť na trosky sama v sebe, aby nevedomosť bola konečne uznaná ako taká. Až po úplnom zrútení

vedy začne sa vzostup. Tieto veci sú príliš cenné, než aby smeli byť hádzané do terajšieho zmätku vzájomných poklonkovaní, kde by pravdepodobne zo samej samofúbsti boli ignorované.

A prišla hodina, kedy sa **už** nesmie behať za ľuďmi, aby sa im pomohlo, čo až doteraz platilo za kresťanské alebo ľudské. Takáto láska sa ľuďom protiví. Iba ich rozmaznala a navodila nezdravé preceňovanie. Teraz budú prinútení naučiť sa konečne najtrpkejším prežívaním rozoznať pravé zlato od pozlátky, aby všetci neboli celkom stratení.

Nakoľko však uvedená otázka obsahuje v sebe nádych irónie, nasleduje o tom výnimočne krátka zmienka, na ktorú raz neskoršie nadviažem hlbším spracovaním: **Každý rakovinový nádor je podmienený neschopnosťou a nedostatočnou činnosťou pečene!** Na to treba uprieť pohľad. Zdravá pečeň s naozaj normálnou činnosťou nepripustí vznik nijakému druhu rakoviny. Preto už u mládeže by sa malo prísne dbať na vhodný a rozumný spôsob života. Aj už u chorého by sa mal na to klásť hlavný dôraz! S uzdravením pečene sa zlomí aj sila choroby, bez ohľadu na to, na ktorom mieste sa nachádza.

(Neskoršie sa budú medicínske otázky, ako aj všetky ostatné vedy podrobnejšie prejednávať v časopise „Ruf“ – „Volanie“, kde bude pre ne ponechaná zvláštna rubrika.)

14. 1. Úvodné slová

Nech zaznieva „Hlas“ vesmírom

Odnesie jeho zvuk lúč slnka do sveta? Narastie v trblietaní sa hviezd? Schytí ho vietor búrky a privedie ho k ľuďom alebo príde v hukote vôd?

Hlas **jestvuje** od večnosti do večnosti! Každý ľudský duch ho môže začuť, ak **chce!**

A rozumieť tomuto zvuku večných zákonov vo stvorení, zosilniť v tom a byť si plne vedomý všetkých ľudských ciest, k tomu má slúžiť tento časopis, ktorý týmto zošitom vstupuje do života.

14. 2. Pocity menejcennosti.

66. otázka:

Mám možno trochu zvláštnu otázku, dúfam však, že na ňu dostanem odpoveď, lebo tak mnohí ľudia o tom hovoria a ako som mohol pozorovať, veľmi často sa tým trápia a sú z toho stiesnení: Čo sú to vlastne pocity menejcennosti?

Odpoveď:

Pretože táto otázka sa týka všeobecného záujmu, má byť na ňu odpovedané na tomto mieste. Komplexy menejcennosti, ako sa to pekne nazýva, sa vyskytnú tam, kde sa duch nemôže slobodne rozvíjať. V mnohých prípadoch je to dôkaz toho, že taký človek je duchovne silnejší, ako sa môže prejaviť, a preto trpí pod tlakom jemu neznámej zábrany. Prečítajte si môj článok „Tajomstvo krvi“. V ňom môžete objaviť všeličo, čo sa týka práve tejto otázky.

Lenže je tu aj jedna iná príčina, pri ktorej je možné iba málo pomôcť; je to lenivosť ducha! Človek by sa mohol aj sám vzchopiť, aby zhodil ten tlak, len keby chcel. Ale on je na to príliš pohodlný a bol by rád, keby to spravili iní. Okrem toho pri vystavovaní svojej menejcennosti na obdiv sa časom cíti celkom dobre a chýbalo by mu niečo, keby ten tlak mal od neho ustúpiť. Chce byť ťutovaný, dožaduje sa síce na mnohých miestach rady i pomoci, ale bol by málo vďačný tomu, kto by ho skutočne chcel oslobodiť od navyknutého tlaku.

Prvému druhu treba bezpodmienečne pomôcť, druhému však nie, pretože on sám to v skutočnosti nechce.

14. 3. Dobrácky čudák.

67. otázka:

Tak často som už videl a počul operu „Parcifal“, avšak predsa vo mne stále zostáva neistota o pojme „dobrácky čudák“. Keby som v tom mal raz úplne jasno, iste by bol dojem ešte silnejší.

Odpoveď:

V mojich prednáškach o duchovných úrovniach som už o tom hovoril. Tieto prednášky neboli ešte vytlačené, lebo neskoršie budú zahrnuté do knihy, ale predbežne boli už rozmnožené.

U každého **hlboko** premýšľajúceho človeka musí ukázaná postava „dobrácky čudák“ (der reine Tor) vyvolať neistotu. Táto neistota vzniká tak, že výraz ako aj celé vykreslenie postavy je omylom, ktorý zdôvodňujem v mojich prednáškach.

V tejto odpovedi by to viedlo príliš ďaleko, preto sa uspokojujem len poukazom, že Parcifal je „čistá brána“ (das reine Tor) a nie „dobrácky čudák“. V tom spočíva všetko, a vedenie o tomto inom výraze vás tiež uspokojí. Parsifal je v skutočnosti prostredníkom ku stvoreniu, teda aj k ľuďom, je bránou Pravdy a života pre všetky stvorenia nadol.

15. 1. „Roengenové oči.“

68. otázka:

V novinách som už často čítal o ľuďoch s röntgenovými očami. O samotnom deji som si nikdy nemohol byť načistom, ani som nikdy podrobnejšie nestretol, ale viem si predstaviť, že človek, skutočne majúci takú schopnosť, bude omnoho jemnejšie vyciťovať než nejaký zhotovený nástroj. Možno o tom dostať podrobné vysvetlenie?

Odpoveď:

Jestvovanie takých schopností je už dobre známe z novín a už sa ani nepopiera, pretože sa nedá dobre utajiť. Zaoberali sa tým už aj lekári, aby zdôvodnili tento sám osebe ešte tajomne vyzerajúci jav a potom ho použili na pomoc ľuďstvu.

Výskumy nedosiahli však ešte nijakú dostatočne pevnú pôdu, aby sa mohli považovať a používať ako pevné poznanie. A táto pevná pôda nebude môcť byť v tom nikdy dosiahnutá pri doterajšom postupe vedy; lebo táto sama osebe už veľmi zriedkavá schopnosť je pri jednotlivých ľuďoch tak rôznorodá, že vôbec nemôže byť jednotne hodnotená.

Keď dáte dokopy päť ľudí, nadaných takýmto spôsobom, zistíte, že každý z nich pôsobí svojráznym spôsobom, viac alebo menej jasne a vôbec „nevidí“ vždy to isté ako tí ostatní. Tu sa veľmi prejavuje súčasná osobitosť nadaného ako aj jeho stupeň vzdelania, ktorý formuje spôsob vyjadrovania a dokonca silne ovplyvňuje „videnie“.

Čím menej taký človek získal štúdiom určité znalosti, tým neovplyvnenejšie, teda istejšie a jasnejšie bude môcť použiť tento dar. Inak sa mu celkom neúmyselne vkradnú do toho získané názorové formy, podľa ktorých potom skutočný obraz choroby sa javí inakšie.

Na druhej strane sa však môže stať, že človek neovplyvnený naučený obraz choroby síce vidí správne a nepokrivene, ale nedokáže sa tak vyjadriť, aby to správne podal.

Oboje má teda nevýhody, ktoré často zabraňujú podať **presný** obraz, a tak sa môžu dokonca stať nebezpečné, keď sa niekto bezmyšlienkovito spolieha na také veci.

Najlepšie je, keď pri tom schopnosť a veda spolupracujú, samozrejme nie v jednej osobe. Keď teda po boku takto nadaného človeka stojí lekár, ktorý sa časom naučí presne rozumieť jeho popisom obrazu choroby, a potom pripojí svoju znalosť a svoje skúsenosti vo vykonávaní pomoci.

Takto môže z toho vzniknúť veľmi požehnané pôsobenie. Avšak bez starostlivého preskúmania obrazu choroby „videného“ takto nadaným nie je možné bezpodmienečne a bez všetkého sa spoliehať iba na to.

Samozrejme ako všade sú aj tu výnimky, avšak veľmi zriedkavé. Tieto výnimky zvlášť silných schopností by sa mohli nazvať nielen danými, ale skôr omilostenými. Títo však nezabudnú poradiť privolanie lekára, ktorý videný obraz choroby bude brať do úvahy pri svojom pôsobení.

Aj od lekára by bolo samozrejme nesprávne, keby z nejakého predsudku odmietol také mimoriadne pomoci. Lenže lekár, ktorý je aj „vnútorne“ lekárom a **chce** ľuďom predovšetkým pomôcť, to nikdy neurobí.

Teraz pristupuje k tomu ešte niečo:

Také schopnosti alebo dary môžu sa u ľudí vynoriť a po určitom čase jednoducho opäť zmiznú! To úzko súvisí – ako mnoho iného – so zmenou zloženia krvi; lebo iba celkom určité vyžarovanie krvi spôsobí „videnie duchovným zrakom“, ako možno nazvať zrazu sa objavujúcu schopnosť „röntgenových očí“.

Tzv. röntgenové oči nie sú očami pozemského tela, ale sú to, obrazne povedané, oči duše, ktoré musia prejsť upravenou cestou, aby **mohli** vidieť také veci. A na to slúži vyžarovanie celkom určitého druhu zloženia krvi, ktoré sa môže vytvoriť a potom tiež opäť zrazu zmeniť. Tým vzniká a súčasne mizne tá tak často prekvapujúca schopnosť. V tom spočíva tiež vlastné vysvetlenie!

Je predsa dostatočne známe, že aj celkom významné médiá strácajú zrazu svoje vynikajúce schopnosti, alebo že im tieto slabnú, ale doteraz sa nenašla na to príčina.

Kde sa toto stáva, tam sa iba nejako zmenilo zloženie krvi, a tým aj jej vyžarovanie. A **každá** mediálna schopnosť spočíva jedine v druhu samotného vyžarovania krvi, ktorej rôznosti prichádzajú opäť po rozličných mostoch, vytvárajúcich súčasné vyžarovania krvi.

Kľúčom ku všetkým týmto veciam je teda krv! Nie je to však iba **jedno** celkom určité zloženie krvi, ktoré prináša mediálne schopnosti, ale jestvuje iba jeden určitý **základný druh** s mnohými odrodami, majúcimi tie najjemnejšie, niekedy sotva rozoznateľné rozdiely.

Raz ešte vznikne celkom zvláštne, ale pre pomoc ľuďstvu významné poznanie, poznanie o pôsobení vyžarovania krvi a poznanie o možnosti chcieť zmeniť toto vyžarovanie. **V tom spočíva všetko pozemské pre človeka!** Pre jeho telesné zdravie a plné rozvitie jeho ducha na zemi. Je to **najdôležitejšia** pozemská pomoc, ktorá môže byť daná, zahrňajúca všetko a skrývajúca šťastie a mier.

Dnes možno právom hovoriť o tak často používanom výraze „otrávená krv“; lebo je to skutočne tak, lenže inakšie, ako si pri tom myslia ľudia.

Mostom ku všetkému, teda aj k vynikajúcim schopnostiam, je vyžarovanie krvi! Musím v tom ukázať ešte mnohé cesty na získanie celkového obrazu o nesmiernom význame tohto dosiaľ nespoznávaného poľa pôsobnosti. Toto sa čoskoro otvorí **tým** ľuďom, ktorí sa usilujú preskúmať tajomstvá stvorenia, aby mohli pomáhať a v novom poznaní sa potom uplatniť ako **služiaci**, ale nie aby si získali „meno“.

Pritom by som rád ešte poukázal na jedno: Takzvaným okom duše sa vo väčšine prípadov spozná jemnejšie vyžarovanie choroby, nielen to telesne viditeľné. Toto druhé, viditeľné aj lekárovi, teda pozemskému oku, hrá pritom len vedľajšiu úlohu, ak vôbec je viditeľné. Ale práve toto **jemnejšie** videnie je cennejšie a dôležitejšie; lebo tým sa spoznáva **ohnisko choroby**, vlastný východiskový bod, ktorý ako všetko ostatné sa nachádza v jemných vyžarovaniach, ktoré až potom vyvolávajú účinky, viditeľné pozemským okom.

V tom spočíva výhoda a väčší význam používania takých „videní“, a keď takto omilostenému je v hľadaní súvislosti k tomu pridané, taktiež vyžarovaním jeho krvi ešte to, že môže aj „vyciťovať“, čo v tom alebo onom prípade môže poslúžiť na vyliečenie lebo aspoň na zmiernenie, tak je to milosť sotva oceniteľná, schopná spôsobovať skutočné zázraky.

Nakoľko však ľudia dneška sú väčšinou zvyknutí hľadať vždy iba svoje výhody a podľa toho posudzujú všetko aj u iných, lebo mnohí z ich blížnych predpokladajú iba to najhoršie, čo ostatne je len ozvenou ich **vlastného** vnútra a znemožňuje im veriť v ideálne zmýšľajúcich ľudí, potom sa takto nadaní stiahnu placho späť, pretože im samým je dar tejto schopnosti pomáhať príliš posvätný, ich chcenie príliš čisté, než aby ho mali vystaviť pošpineniam.

Naproti tomu nemožno tiež predpokladať, že pôsobenie takéhoto druhu sa má dávať úplne zadarmo; lebo nie každý takto nadaný je súčasne obdarený aj majetkami natoľko, aby bez protihodnoty mohol trvalo poskytovať také pomoci. Iné názory o tom sú chorobné, nespravodlivé a domýšľavé.

Len zato, že jestvujú tiež ľudia, ktorí využívajú také mnohosľubné oblasti, sa snažia s tým robiť nečisté obchody, teda neposkytnú za zaplatenie primeranú alebo možno ani žiadnu protihodnotu, preto sa nesmie znižovať to pravé. Kde vôbec je oblasť ľudskej činnosti, kde neexistujú také nešváry? Tú by sme asi márne hľadali.

Kvôli týmto pohnútkam je pochopiteľné, že ne jeden skutočne omilostený, ktorý by mohol priniesť veľké požehnanie, sa so svojimi schopnosťami stiahne a neposkytne ľuďom pomoc.

Avšak v otázke zaiste spočíva, aj keď nie priamo vyslovené, ešte pranie vypočúť si, či sa odporúča použiť také schopnosti, keď sa k tomu naskytné príležitosť.

Ak sa to vykonáva takým spôsobom, ako som už vysvetlil, tak sa to bezpochyby odporúča; lebo každému človeku to dá veľké uspokojenie, keď sa raz aj z takej strany dozvie, v akom stave je jeho telo. Tak sa pri tom našlo všeličo, čo bolo veľmi potrebné vedieť, a teda nejedno zlo, ktoré sa neskoršie mohlo prejaviť ako veľmi škodlivé, mohlo tým byť celkom ľahko odstránené.

Pri tomto je to tak ako u mnohých vecí v ľudskom živote. Človek často prechádza popri príležitostiach bez toho, že by ich pre seba využil a zatúži po nich až neskoršie, ak už ich nemá. Ako neurčitý tlak zostane na ňom ľpiet' myšlienka, že niečo premeškal.

16.1 Pokúšanie Syna Božieho na púšti.

69. otázka:

Často som premýšľal o tom, v čom spočívalo vlastné pokušenie Syna Božieho Ježiša protivníkom pri jeho prežívaní na púšti. Neprišiel som pritom k nijakému správne mu pochopeniu. Môže mi v tom Abdrushin dať aspoň záblesk svetla?

Odpoveď:

Je dobre, že je raz nastolená táto otázka; lebo o tom sa ešte nikdy podrobne nehovorilo. Pravdepodobne ani správny zmysel vtedajšieho pokušenia nebol ešte nikdy nájdený, pretože človek aj v tom, ako vo všetkých duchovných veciach, zostal príliš povrchný. Samozrejme možnosti správneho porozumenia predpokladá znalosť môjho Posolstva. Chcem sa pokúsiť poskytnúť teraz hlbší pohľad:

Ježiš išiel do púšte, aby tam v samote podporil a uľahčil nutný prelom svojho poznania o vlastnom pôvode z Boha, čo bolo nevyhnutné na splnenie jeho pôsobenia.

Tušenie sily s tým spojené ho postupne naplňalo veľkým naliehaním a chcelo sa prejaviť, a to bez toho, že by si toho mohol byť už plne vedomý. Chýbalo už len pár dní a aj poznanie o jeho schopnostiach by pred ním bolo ležalo úplne jasne v hrubohmotnom prejave.

Potom by však pre pokašiteľa bolo bývalo prineskoro chcieť nabádať Ježiša k niečomu, čo by už vopred muselo byť na škodu jeho pôsobeniu.

Ako vždy, tak aj pri tomto vystihol pokašiteľ obratne chvíľu priaznivú pre jeho úmysly. V tomto prípade to mohol byť len čas prechodu medzi vycitovaním Božej sily a jej vedomým použitím vo svetle Božej múdrosti, naliehajúcej súčasne k prejavu.

Múdrosť pozná tie nepokriviteľné zákony, ktoré Božia vôľa vložila do stvorenia, zákony, z ktorých stvorenie potom vzniklo a nimi je tiež udržiavané.

Protivník **poznal** tieto zákony a na nich staval svoj plán. Celkom obratne si vybral okamžik, keď si Ježiš čoraz viac uvedomoval svoju úlohu a svoj pôvod, ale nemal ešte úplne jasné poznanie a všetko sa v ňom ešte búrlivo vlnilo. To bola jediná príležitosť a možnosť nastražiť mu úklady, ktoré by ho mohli priviesť k nerozvážnosti, poškodzujúcej jeho budúcu úlohu, čím by sa jeho vystupovanie pred ľuďmi stalo na dlhý čas neúčinné, alebo by sa prinajmenšom veľmi oslabilo.

Tak pokašiteľ našiel tiež rýchlo najvhodnejší bod pre tento útok, spočívajúci v nevýslovnej láske Syna Božieho k ľuďom. Ježiš chcel predsa ísť ľudstvu v ústrety s otvoreným náručím, radostne pomáhajúc, lebo on bol stelesnením Božej lásky na zemi.

Pokašiteľ mu lichotil takto: „Ak si Syn Boží, sprav, aby tieto kamene sa stali chlebom!“ V tom bol obsiahnutý ten hlbší zmysel, že ľudia mu budú potom jasat' v ústrety, aby sa ochotne otvorili jeho Slovu, ktoré im chcel priniesť ku spásu na základe poznania. Ježiš by tým hneď pri svojom vystúpení získal ľudí pre seba a mal ľahšie pôsobenie.

V tom spočívalo zvädzanie! Bol to vskutku vábivý cieľ pre lásku, ktorá chce pomáhať Slovom a ktorá samozrejme má v sebe snahu pôsobiť tak rýchlo a tiež tak prenikavo, ako len možno.

Ak by sa to bolo dalo týmto spôsobom vykonať, tak by o pokašení nebolo ani reči, ale celé by sa bolo ukázalo ako pomoc na rýchlejšie vykonanie pôsobenia Syna Božieho, čo vôbec nebolo v záujme protivníka.

Pokašenie tkvelo v tom, podnieť Ježiša na niečo, čo by preňho nebolo možné a čím by ľudí sklamal! To sa však mohlo stať len v čase, kým Ježiš nebol ešte „hotový ku svojmu pozemskému pôsobeniu“, lebo On síce už cítil v sebe tú premocnú silu pôsobiť zázraky a tušil aj svoj božský pôvod, ale nedospel ešte k poznatkom nutným na vedomé pôsobenie. Tým nedokázal ešte ani prehliadnuť samočinne pracujúce zákony, Božou vôľou pevne vložené do stvorenia, do ktorých On mohol a musel vložiť svoju moc, pretože tieto Božskou vôľou plynú z Boha Otca, sú dokonalé, a preto nemôžu byť pokrivené.

Z tohto dôvodu Ježiš nemohol nikdy premeniť kamene na chlieb, pretože takáto možnosť nebola v zákonoch stvorenia; práve tak sa nemohol dať zhodiť z vrcholu kostolnej veže bez toho, že by jeho pozemské telo neutrpelo škodu.

Pokašenie spočívalo teda v tom, že protivník chcel Ježiša zväbiť na niečo, čo sa mu muselo nepodať, aby už vopred podkopal u ľudí vieru v jeho poslanie.

Pokašiteľ poznal zákony stvorenia, poznal obmedzené myslenie pozemských ľudí, ktoré ešte aj dnes podlieha rozšírenej domnienke, že dokonalý Boh by vo svojej všemohúcnosti mohol vykonávať činy ľubovôle, priečiace sa jeho vlastným dokonalým zákonom vo stvorení!

Toto všetko využijúc v čase, keď sebaspoznanie dozrievalo v Ježišovi až k vrcholu a búrlivo sa v ňom vlnilo, ale nebolo ešte celkom jasné, vtedy chcel pokašiteľ svojím našepkávaním už vopred zasadiť ťažký úder pôsobeniu Syna Božieho, alebo ho spraviť celkom nemožným; pri tom si vybral vtedy ešte nenarušenú lásku a túžbu pomáhať a ešte viac ju povzbudil. V **tom** spočívalo pre Ježiša to pokašenie pri jeho dozrievaní; zakladalo sa na snahe otriast' celým pomocným dielom ešte pred jeho začatím.

Avšak práve tým povzbudené preniklo v tej istej chvíli aj **poznanie** u Syna Božieho a on odmietol pokašiteľa.

Teraz je to vlastne čudné, že rôzne nábožensko-kresťanské združenia uznávajú za najhlbšiu vieru, keď sa dokonalosť Boha ako aj jeho všemohúcnosť vidí v **tom**, že môže jednoducho robiť **všetko** bez toho, že by dodržiaval svoje vlastné zákony stvorenia, v ktorých spočíva jeho všemohúcnosť, a tak sa tiež bez všetkého domnievajú, že Ježiš ako Syn Boží mohol premeniť kamene na chlieb.

Lenže práve tým, že túto bezočivosť protivníka označujú a aj uznávajú ako „**pokušenie**“, dokazujú vlastne sami správnosť môjho vysvetlenia zákonov stvorenia v mojom Posolstve! Lebo keby bola ich viera správna, že Ježiš ako Syn Boží by toto mohol vykonať, potom návrh protivníka by nebol býval nijakým „**pokušením**“, ale skutočnou veľkou pomocou.

Pokušenie má však vždy prinášať škodu, ako to tiež skutočne protivník zamýšľal. Považovať tento dej za pokušenie a súčasne učiť bezpodmienečnú vieru v zázraky, v tom spočíva protirečenie, ktoré sa nedá preklenúť a zreteľne ukazuje, že týmto náukám úplne chýba skutočné poznanie a že sa s nimi zaobchádza s bezhraničnou povrchnosťou.

Tak sa ukazujú medzery v doterajších poučovaniach náboženských inštitúcií o tisícokrakých veciach a už pri bežnom objasnení vynášajú samočinne na svetlo mnoho neudržateľných neznalostí.

16. 2. Jestvuje „prozreteľnosť“?

70. otázka:

Jestvuje „prozreteľnosť“, alebo sa náuka o nej zrodila iba zo snahy uľahčiť váhajúcim ľuďom cestu pozemským životom?

Odpoveď:

Prozreteľnosť nie je nič iné ako zvrtné pôsobenie, na ktorého presne označených cestách stoja pomocníci, poskytujúci pomoc **tým** ľuďom, ktorí idú po svojej ceste správne. V tom spočíva tiež predurčenie pozemskej cesty. Prozreteľnosť je vlastne **následné pôsobenie** dávnych rozhodnutí v prežití! Lenže človek, ktorý v krátkozrakosti chce veriť iba na **jeden** pozemský život, nazýva tieto zákonité dôsledky z toho dôvodu prozreteľnosťou. Mieni tým však vlastne len zásahy ochotných pomocníkov, pripravených na cestách pre ľudí chcujúcich dobro, kvôli čomu sa potom veľmi často hovorí o „dobrotivej prozreteľnosti“.

Preto vôbec nie je nesprávne, keď sa používa slovo „prozreteľnosť“, pokiaľ si ľudia o tom nevytvárajú falošný obraz. V skutočnosti je však takzvaná prozreteľnosť iba časťou toho podstatného.

16. 3. Vyhnanie z raja.

71. otázka:

Ako sa vlastne udialo vyhnanie z raja?

Odpoveď:

Pred odpoveďou na túto otázku musím dať protioptázku: týka sa otázka priebehu prirodzeného vývoja stvorenia, alebo deja v spojitosti s „pádom do hriechu“? Lebo to sú dve celkom odlišné veci, ktoré nemajú nijakú súvislosť.

Kvôli jednoduchosti chcem odpovedať na obidve. Pri tom ako prvé vezmeme si priebeh vývoja stvorenia. Ide pritom o vychádzanie nevedomého zárodka ducha človeka od hranice takzvaného raja, aby sa tam mohol opäť vrátiť ako plne-vedomý.

To je celkom prirodzený dej, ktorý by sa lepšie označil výrazom „vypudenie“. Ešte zreteľnejšie to vyjadruje slovo „odlúčenie“.

Pri vzniku stvorenia v jeho trvalom vývoji deje sa v túžbe po sebauvedomení odchádzanie nevedomých duchovných zárodkov a ich uvoľňovanie z oblasti duchovnej zrazeniny, susediacej s rajom. Je to teda nástup pre putovanie hmotnosťami s účelom vývoja k sebauvedomeniu.

Avšak to nie je nijaký trest, ale milosť. Tú som už podrobnejšie vysvetlil v mojom Posolstve ako potrebnú na poznanie stvorenia.

Ale trest, ktorý nasledoval po **páde do hriechu**, bol osobitným dejom, ktorý sa však tiež odohral celkom prirodzene, ako všetko ostatné, a týkal sa už vyvinutých ľudských duchov.

Pád do hriechu sa udial na zemi a je spojený s prebudením rozumu, ktorý mal byť daný Luciferom človeku na jeho povznesenie v hmotnosti. Ale nie na to, aby sa človek tomuto rozumu klaňal tým, žeby v ňom videl to najvyššie. Chcel ním vládnuť, a tak sa stal jeho otrokom, namiesto toho, aby si z neho urobil jemne nabrúsený nástroj na svoje putovanie hmotnosťami a aby vo vďaka Stvoriteľovi tak láskou zušľachtil a povzniesol všetko hrubohmotné.

Keďže rozum je a vždy zostane **pripútaný k zemi**, sputnal sa ním aj ľudský duch a prerušil každé spojenie so svetlými výšinami, svojou skutočnou vlasťou.

Odcudzil sa pre neho tak dôležitému spojeniu so Svetlom, a odrezal si tak návrat do vlasti. Akonáhle si pozemský človek postavil rozum ako to najvyššie, začal vyzerat' ako hore zaviazané vrece, pretože si tak uzavrel pohľad nahor.

Lebo rozum ako produkt pozemského mozgu môže rozumieť iba tomu, čo podobne ako on patrí do hrubohmotnosti, pochádza z nej, alebo je s ňou úzko zviazaný.

Preto samozrejme odmieta všetko, čo nepatrí k tejto hmotnosti, alebo sa stavia k týmto veciam „bez porozumenia“, a to je to isté, ako keby to neuznal.

Toto odpojenie od všetkého vyššieho, nehmotného je podobné ako odrezanie od raja, čo každému mysliacemu človeku bude bez všetkého zrozumiteľné. Človek bol pri tom na zemi, a nie v raji, od ktorého sa odrezal.

Aj výroku „V pote tvojej tváre máš jest' svoj chlieb“ nie je pri tom ťažko porozumieť. V skutočnosti tieto slová ani neboli povedané; nebolo to totiž nutné, pretože prirodzený dôsledok aj tak samočinne nastal.

Akonáhle sa človek nadvládou rozumu oddelil od raja, nachádzajúceho sa v duchovnej ríši, a od všetkého vyššieho, mimohmotného, pretože tomu už nemohol rozumieť a ani o tom viacej vedieť, **musel**, vyhovujúc rozumu, celé svoje myslenie a konanie zamerať iba na všetko pripútané k zemi! Tým vzniklo úsilie **len o tieto v podstate nízke veci!** Zrak pozemského človeka sa teda odvrátil od výšin smerom k zemi a ku všetkým pozemským potrebám, kvôli ktorým vyčerpá všetku svoju silu. Preto nemohol nakoniec nič iné ako zápasit' o svoj denný chlieb v pote tváre a v boji so svojimi blíznymi.

V tom spočíval trest, ktorý však vznikol sám od seba odvrátením od Boha a jeho svetlých výšin k hrubej hmotnosti, z ktorej musel namáhavo dobývať to, čo mal na mysli.

Toto samočinné a samozrejmé dianie bolo obrazne podané v páde do hriechu a vyhnaní z raja, čo nebolo nič iné ako samoodlúčenie duchovného od raja.

Zvádzanie nasledovalo nie v raji, ale na zemi; lebo had by sa nikdy nemohol vplížiť do raja, úplne odhliadnuc od toho, že duchovia žijúci v raji by vôbec nemohli byť zvädzaní takým spôsobom, nakoľko títo sa zachievajú a pôsobia len **citom**. Oni tam nepotrebujú rozum, ktorému platilo zvädzanie, lebo ten patrí jedine k hmotnosti.

17. 1. Práca bez radosti

72. otázka:

Dost často sa stáva, že človek je vonkajšími pomermi vyšinutý zo svojej dráhy, ktorou si zaumienil ísť. Musí prijať buď zamestnanie alebo prácu, ktoré sa nezhodujú s jeho vlastným cieľom a stráca tým mnoho času, na ktorý sa musí pozerat' ako pre neho neužitočný. Ak ho vykonávanie tých prác stojí ešte námahu a nerobí mu radosť, potom istotne nemôže priniesť nijaký úžitok dozrievaniu jeho ducha.

Odpoveď:

Svedomité plnenie povinností prináša vždy duchovný úžitok. Samozrejme tento úžitok sa zvýši a bude živší, ak sa k tej práci pridá aj chuť a záľuba. Také práce sú však často nutnými mostami, ktoré dotýčný človek ešte potrebuje, aby mohol dosiahnuť vyšší cieľ, ktorý ho potom plne uspokojí, a tým sa mu stane tiež radosťou.

Pri tom je samozrejmé, že u takých prechodných prác, trvajúcich niekedy mnoho rokov, nemôže byť vždy uspokojenie a radosť, najmä vtedy nie, ak človek potrebuje tieto práce na svoj vlastný vývoj a na svoj duchovný pokrok!

Až omnoho neskoršie veľmi často spozoruje, že práve roky, ktoré považoval za premárnené, keď sa domnieval, že stojí bokom od cesty, po ktorej si zaumienil ísť, boli pre neho tými najdôležitejšími, ktoré by za žiadnu cenu nemal premeškať vo svojom pozemskom živote, lebo skúsenosti z nich potrebuje na dosiahnutie vyššieho cieľa.

Potom z celej duše ďakuje za múdre vedenie, ktoré ho zdanlivo odtláčalo bokom.

17. 2. Skupinová duša.

73. otázka:

Čo sa rozumie pod skupinovou dušou? Toto označenie som čítal často v rôznych knihách, ale nikdy som pre to nenašiel skutočné vysvetlenie, ktoré by mi dalo správnu predstavu.

Odpoveď:

Táto otázka sa pravdaže dotýka bodu, na vysvetlenie ktorého by sa vyžadovala celá séria prednášok a samozrejme sa nedá vtesnať do rámca jednej odpovede.

Napriek tomu sa chcem aspoň v hrubých črtách k tomu vyjadriť. Najlepšie bude, keď k tomu pridám ešte inú došlú otázku nasledovného znenia:

„Majú okrem ľudí aj zvieratá, rastliny atď. duše, prebiehajúce vývojovým pochodom a ako je to pri ich odlúčení?“

Na to možno odpovedať len toľko, že vo stvorení nejestvuje nič, čo by mohlo zostať bez vývoja; lebo zákon pohybu to nepripúšťa. Tak sa vyvíjajú aj duše zvierat, pochádzajúce zo zvláštneho druhu bytostného kruhu, ktorý ako prvý obklopuje hmotnosť.

Pri tomto nemôžem teraz inak, ako poukázať na moje prednášky o rozličných kruhoch alebo úrovniach stvorenia, lebo ich znalosť je bezpodmienečne potrebná na porozumenie mojej odpovede a užšie ohraničený obraz nemôže byť daný, pretože v týchto úrovniach všetko je a zostane v pohybe.

Tak sa teda na zemi vyvíjajú stále viac a viac duše zvierat pochádzajúce z najspodnejšieho kruhu bytostného a nie sú duchovnej povahy, preto podliehajú tiež príslušným zmenám.

V začiatkových stupňoch vracajú sa tieto duše pri odlúčení zo zeme naspäť ku skupinovej centrále alebo lepšie povedané sú ňou priťahované a do nej vchádzajú, pričom strácajú opäť svoju formu. Nie je iba **jedna** skupinová centrála, ale jestvuje viacej centrál, pre každý stupeň

zrelosti. Aj tu sa všetko uzatvára v odstupňovaniach súčasnej zrelosti v zmysle zákona rovnorodosti.

Pri vyššom vývoji zvieracích duší zostáva však po pozemskom uhynutí forma duše vždy dlhší čas a môže sa potom opäť vteliť bez toho, že by bola pritiahnutá skupinovou centrálou.

Súdržnou silou pri tomto je prítulnosť, vernosť alebo láska, ktorých túžbou sa formy udržuje spolu.

Pojem „skupinová duša“ zahrňuje druh nižších bytostností, z ktorých sa uvoľňujú duše zvierat, aby sa tam opäť vrátili po hrubohmotnom odumretí, nakoľko budú priťahované zbernými strediskami. Podľa ľudských pozemských pojmov je to bezforemná masa, z ktorej sa uvoľňujú čiastočky prijímajúc formu ako duše a pri návrate strácajú formu, opäť do nej vchádzajú.

Ale v skutočnosti pozostávajú tieto skupinové duše z mnohých vzájomne sa v sebe prelínajúcich a trvalo sa meniacich nejasných útvarov.

Vysvetľujem to len týmto spôsobom, aby som o tom poskytol približnú predstavu, nakoľko podrobnejší prístup by podmieňoval čítanie mojich prednášok.

Pri tom spomeniem už len jedno: Práve spomenuté duše majú len tvory, schopné pohybovať sa z miesta, ako zvieratá, pričom majú možnosť sebaobrany.

Rastliny a horniny nemajú však vlastné duše, ale vytvárajú obydlia pre bytostné tvory, ako elfov atď., ktoré sa môžu od nich ľubovoľne vzdialiť bez toho, že by bezprostredne cítili bolesť, ak sú ich obydlia porušené.

Tieto bytostné tvory opatrujú a pestujú obydlia, ktoré im boli zverené, lebo sú neschopné samostatne sa pohnúť z miesta; stavajú ich a vyživujú ich vyžarovaniami, čo potom ľudskému oku pripadá ako samostatný život týchto rastlín.

Ak by som chcel ísť do podrobností, musel by som o tom napísať knihu, čo sa aj stane, len čo k tomu nadíde čas. Tak sa predbežne musíte uspokojiť s týmto krátkym prehľadom.

18. 1. Chyby napriek najlepšiemu chceniu.

74. otázka:

Už dlhý čas sa usilujem chcieť vždy len to najlepšie, no musím pri tom vždy a zakaždým prežiť to, že robím chybu za chybou. Je to skoro na zúfanie a musím priznať, že duchovné dozretie tu na zemi nie je vôbec možné.

Odpoveď:

Je lepšie, keď sa pri dobrom chcení robia chyby, než to, že sa nerobí vôbec nič zo strachu, že by sa mohli narobiť chyby! Človek, robiaci chyby, dostáva sa aj napriek tomu dopredu, ak sa z týchto chýb poučí a snaží sa, aby sa zakaždým nedopúšťal rovnakých chýb. Jeho duch pritom celkom určite dozrieva, akonáhle je jeho chcenie dobré a ak nechce úmyselne niečo zlé.

18. 2. Nepoznávanie Božieho pôsobenia.

75. otázka:

V čom je to, že tak mnohí ľudia nedokážu spoznať pôsobenie Boha vo stvorení, ale žijú tak, akoby Boh nejestvoval?

Odpoveď:

Pretože sa takí ľudia neotvárajú! Ale patrí k tomu už poriadna dávka tuposti, keď človek nemôže vidieť vyššie pôsobenie vo stvorení. Lenže taký stav nespôsobuje neschopnosť ducha človeka, ale iba jeho povrchnosť alebo lenivosť! Títo ľudia síce jedia a pijú a myslia na získanie pozemských výhod, ale ani na chvíľku sa nezamyslia, odkiaľ pochádza toto krásne stvorenie a jeho údržba, ku ktorému oni sami patria. Berú a požívajú bez toho, že by chceli vypátrať darcu.

Takí ľudia majú pred Stvoriteľom ešte menšiu hodnotu ako zvieratá, lebo v porovnaní so zvieratami majú v sebe možnosť spoznávania, ale sú príliš pohodlní využívať túto zvláštnu schopnosť. Zdá sa to byť príliš tvrdé a ostré, ale taká je skutočnosť. Sú to v podstate poval'áci, trúdi vo stvorení, aj keď medzi pozemskými ľuďmi sú považovaní za usilovných a významných.

18. 3. Prirodzená a násilná smrť.

76. otázka:

Aký rozdiel sa prejavuje na ľudskej duši pri odlúčení z tela prirodzenou alebo násilnou smrťou?

Odpoveď:

Duša, odlúčená náhlou smrťou, je ako ovocie padnuté zo stromu **pred** dozretím a ktoré až potom musí ešte dozrievať. Tato predčasne odlúčená duša musí to, čo zameškala na zemi, dobehnúť nejakým spôsobom, zodpovedajúcim jej druhu.

Avšak aj smrť, ľuďmi označovaná za prirodzenú, môže byť pre dušu predčasná, ak pozemský človek zanedbával svoje hrubohmotné telo, alebo bol príliš nepozorný. Tiež ak zverenému mu telo nedostatočne chránil alebo ho dokonca poškodzoval; čo sa môže stať prepíjaním alebo fajčením a tiež ostatnými náklonnosťami alebo návykmi, nevyhovujúcimi zdravým požiadavkám tela.

Kto z ľudí vôbec vie, o koľko rokov si často skrátí svoje pozemské bytie nejakým hlúpym a neškodne vyzerajúcim návykom, nehovoriac vôbec o vášňach alebo o ctižiadostivom preháňaní športu.

Je to asi polovica „kultivovaných“ pozemských ľudí dneška, ktorých duše kvôli všetkým týmto zvykom a návykom musia predčasne odchádzať z tela do takzvaného záhrobia. Po tomto nemohli správne vyplniť svoj čas, ak vôbec mysleli na jeho vyplnenie a tiež na vyšší účel pozemského bytia v tom správnom zmysle.

18. 4. Milosť a spravodlivosť.

77. otázka:

Čo je to milosť a v akom vzťahu je k spravodlivosti?

Odpoveď:

V ľudskom zmysle je milosť činom ľubovôle, v Božskom zmysle však nie. Božia milosť spočíva v samočinných zákonoch stvorenia, nesúcich Božiu vôľu, ktorá je súčasne i spravodlivosťou. Zákony vo svojej spravodlivosti dávajú padlým ľudským duchom možnosť odčinením dostať sa opäť ku vzostupu.

Tieto pôsobenia samočinných Božích zákonov vo stvorení nesú v sebe spravodlivosť a lásku a súčasne sú tiež milosťou, ktorú Boh poskytuje ľuďom.

19. 1. Osud Inkov.

78. otázka:

Poznám históriu Inkov, „Synov slnka“. Boli dobrosrdeční a predsa došli k takému strašnému koncu skrz povestného Pizarra. Utkvela na tomto národe taká ťažká karma, že si ju pri svojej čistote a detskosti nemohli rozuzliť symbolicky? Ako sa dá vysvetliť tá hrôza, ktorá ich postihla pri ich nevinnom živote?

Odpoveď:

Veľmi jednoducho! S nevinnosťou, v ktorej Inkovia žili, by boli došli k zastaveniu! Cítili sa pri tom dobre a nemali nijakú snahu vyvíjať sa ďalej z vlastnej vôle.

Nažívali si ako nevinné jahniatka. Na zemi sa však nachádzali ešte aj iní ľudia, ktorí sa už oddali neblahému vplyvu nadvlády rozumu a tak sa podobali vlkom. Avšak ako je známe, nemôžu žiť jahňatá s vlkami.

Okrem toho pýtajúci sa musí mať jasno v tom, že nie všetko zlo môže byť dôsledkom **jestvujúcej** karmy; lebo aj karma musela predsa mať svoj začiatok.

Každý čitateľ môjho Posolstva vie, že ešte aj dnes okrem prebiehajúcej karmy sa každú hodinu nielen uvoľňujú karmické vlákna, ale stále sa navádzajú aj **nové**.

Tak títo zlovoľní ľudia, ktorí prepadli Inkov, si naviazali novú karmu, zatiaľ čo Inkom pri tom vznikol úžitok aj napriek pozemskému nešťastiu, lebo sa stali **ostrážitými**, aby sa duchovne a **tiež** pozemsky vyvíjali ďalej!

Z tohto deja sa ľudstvo môže opäť poučiť, že má povinnosť byť vždy **ostrážité**. Duchovne **aj** pozemsky. Pozemský človek môže stáť duchovne sebavyššie a žiť vo Svetle sebalepsie, ak nie je pritom súčasne aj pozemsky ostrážitý, zabudne na svoje pozemské okolie, v ktorom predsa musí žiť ako pozemský človek; ak nebude naň dbať, ale bude žiť tu na zemi **len** duchu, potom utrpí a musí utpieť škodu, lebo tak uvoľní cestu zlovoľným spolublížnym. Umožní tým, aby sa slabosti a chyby jeho spolublížnych ešte rozrástli a dokonca im dá príležitosť vyžívať sa v tom. Je to falošné!

V Posolstve som výslovne poukázal na to, že na zemi má pozemské s duchovným kráčať ruka v ruku.

Byť ostrážitým je najlepšou obranou a najostrejším bojom!

To je pre každého pozemského človeka dôležité.

Ostrážitosťou môže byť už mnohé zlo odvrátené ešte prv, ako prejde do útoku. **To** je ten **pravý** boj, požadovaný v zmysle Božej vôle. **Tak** majú bojovať všetci: neustále neochvejnou ostrážitosťou.

19. 2. Osočovania.

79. otázka:

Je nápadné, že práve proti Abdrushinovi sú zakaždým podnikané nové útoky nevraživými poznámkami, ktorých spôsob musí vlastne odpudzovať mravných a mysliacich ľudí. Zistil som to nielen u rôznych siekt, ale musel som to vidieť tiež u cirkvi.

Preto musím o tom mnoho premýšľať, pretože také správanie svedčí vlastne o opaku pravého kresťanského života, ako by sa muselo požadovať od všetkých ľudí, patriacich bezprostredne k cirkvi a jej slúžiacim, ak sa má veriť v pravosť ich slov a náuk.

To v žiadnom prípade nie je v zmysle zásad Syna Božieho Ježiša, na čom sú predsa vystavané kresťanské cirkvi; toľko je jasno každému kresťanovi, ktorý to so svojim kresťanstvom myslí vážne. Ako tomu rozumieť, že sa vyskytujú takéto veci, ktoré predsa musia otriasť celou základnou stavbou? Alebo myslím o tom nesprávne?

Odpoveď:

V tejto otázke spočíva dosť zreteľne už aj odpoveď. Je to myslené celkom správne a nepotrebuje nijaké ďalšie vysvetľovania. V celej svetovej histórii boli to dokázateľne len predstavitelia vládnucich náboženstiev, ktorí bojovali proti hľadajúcim Pravdu a zvestovateľom Svetla, akonáhle títo prekročili hranice daných náboženských predpisov, aby sa priblížili k Pravde.

Týmto svetovo-dejinným dôkazom nemôže protirečiť nikto; ani samému Synovi Božiemu Ježišovi sa predsa nepovodilo inak, to je všeobecne známe. A keby dnes opäť prišiel, stalo by sa mu presne to isté, lenže prispôbené terajším pomerom. To hlásali dokonca duchovní so všetkou počestnosťou z kazateľníc viac než raz a zaiste tiež každý človek, poznajúci ľudí a ich správanie nebude očakávať nič iné.

Avšak **spôsob** takých útokov, bez ohľadu na to, či sa vykonávajú tajne alebo verejne, môže vždy poznačiť iba tie dotyčné osoby, od ktorých vyšiel, ako zodpovedné pred Božími zákonmi, ktoré sa nakoniec v každom prípade samočinne musia obrátiť proti nim. Jediné vykonávajúce **osoby** charakterizuje spôsob správania a vtlača im príslušnú pečať. Pýtajúci sa nemá však tým obviňovať samotné cirkvi ako celok.

20. 1. Útoky cirkví a siekt.

80. otázka:

Jedna už zodpovedaná otázka v zošite mi dáva podnet k novej otázke: Abdrushin by predsa ľahko mohol osvetliť všetky slabiny a nedostatky cirkví a siekt, čím by ich útoky možno už z predvídavosti zatíchl.

Odpoveď:

Očakáva odo mňa pýtajúci sa, že sa v tom dám na obvyklé temné a zavrhnutiahodné cesty, ktoré sú tak príznačné pre protivníkov? Mohol by som to síce urobiť, a naplnilo by to celé zväzky; ale v tom nespočíva moja úloha. Ja mám ukázať cestu ľuďom vážne hľadajúcim Boha a Pravdu a tým im pomôcť a poskytnúť to, čo hľadajú.

To vysvetľuje tiež nejednu otázku, prečo sa nesnažím obvyklým spôsobom získavať čitateľov a stúpencov a rýchlo rozširovať ich kruhy.

Ponúkam hľadajúcim, ale neuchádzam sa o nich. Kto skutočne hľadá, **ten nájde!** Nájde, pretože je to Bohom tak chcené a pomáhajúce sily zo svetlých výšin vedú k tomu každého vážne hľadajúceho. Tie isté sily pomáhajú tým aj mne, a ľudstvo sa bude musieť v pravej chvíli dozvedieť, že stojím pod svätou Božou ochranou. Tým bude potom aj falošnosť všetkých útokov sama osebe zrejmá a skončí sa to tak, že práve tieto útoky a všetko podobné konanie prispejú najviac k tomu, že **podporia** moju úlohu a to napriek tomu, že boli zamýšľané opačne.

Je v Božom zákone, že v tomto čase teraz aj temno so svojimi zlými úmyslami musí proti svojej vôli slúžiť Svetlu.

Moje vlastné vedenie v bezpodmienečnej dôvere v moje poslanie a jeho východisko ma oprávňuje aj voči prosiacim ľuďom mlčať na útoky a ponechať im, aby sa sami rozhodli, či tým nevraživým poznámkam chcú veriť. Pritom im stačí mysliť iba na slová Syna Božieho Ježiša:

„Podľa ich **skutkov** ich spoznáte.“ Je to podobné ako: „**Podľa spôsobu ich pôsobenia ich spoznáte!**“

Pravé spoznanie druhu protivníkov je potom predsa už nie tak ťažké.

Okrem toho takými pokusmi o potlačanie a prenasledovanie sa ťažko prehrešujú práve proti jednému z hlavných Božích zákonov: Človek má mať slobodnú voľbu pri svojich rozhodovaniach, čo sa nedá oddeliť od jeho zodpovednosti; lebo kde je zodpovednosť, tam **musí** byť tiež schopnosť slobodného rozhodovania! Ale tá prestáva tam, kde sloboda skúmania a uvažovania je podviazaná inštitúciami, dosť zreteľne a viditeľne sa snažiacimi udržať len svoj vlastný vplyv.

Kde je skutočne Pravda, tam môže byť pokojne osvetľovaná, tam sa nemusí ničoho báť a tam by bolo tiež najmenej dôvodov horliť proti inému alebo novému. Naopak, každé iné môže Pravdu len upevniť.

Najsvätejšou povinnosťou človeka je, aby v poznaní Boha, ako aj vo svojom duchovnom vývoji kráčal **dopredu**. Každé podviazanie a pripútanie na jestvujúce je zastavenie majúce za následok krok späť. Rozumové vedecké bádanie a objavovanie kráča neprestajne dopredu; ak pri tom to duchovne vedecké nebude držať rovnaký krok, musí byť časom otrasené a zakolíše, pretože chýba vyrovnanie k harmónii obidvoch týchto rozličných druhov, majúcich ísť ruka v ruke. Ukončením bude potom nevyhnutné zrútenie, pretože tomu rozumovo vedeckému chýba nutná živá duchovná opora; lebo mystika túto rozumovej vede nemôže dať.

Tieto poznámky zdanlivo nepatria k tejto otázke, ale len zdanlivo. V skutočnosti to prehlbuje zmysel odpovede a dúfam, že to nejuden človek pochopí.

21. 1. Modlitby.

81. otázka:

Ako vážny čitateľ Abdrushinovho Posolstva Grálu „Vo Svetle Pravdy“ chcem v sebe priviesť k životu aj tak významnú prednášku, akou je „Modlitba“.

Pritom cítim, že pre mnohých ľudí by predsa bolo veľkým darom, keby Abdrushin chcel dať základnú formu modlitby na každý deň, ktorej by sa mohli pridržať ...

Odpoveď:

Toto nie je prvým podnetom na to, a preto som už dal pre kruh čitateľov základ rannej modlitby, modlitby pred jedlom a večernej modlitby, ktorých obsah zodpovedá postaveniu ľudí vo stvorení. Ak sa človek snaží dané slová nielen „odmodliť“, ako sa to stáva u väčšiny ľudí, ale pri tom zahrúžením vnútorne precítiť, aj sa s nimi spoluzachvievať, potom vznikne **taká** účinná modlitba, akú je človek schopný vysielat'. Moje slová majú byť na to len vonkajšou oporou a podporovať vyciľovanie.

Znenie modlitieb:

1. Ranná modlitba:

„Tvoj som, Pane! Môj život má byť len vďakou Tebe. Ó, prijmi milostivo toto chcenie a daruj mi aj v tento deň pomoc Tvojej sily! Amen.“

2. Večerná modlitba:

„Pane, ktorý tróniš nad všetkými svetmi, prosím Ťa, daj, aby som túto noc odpočíval v Tvojej milosti! Amen.“

3. Modlitba pred jedlom:

„Pane! V milostivom pôsobení Tvojho stvorenia máš vždy pre nás prestretý stôl! Prijmi našu vďaku za Tvoju dobrotu! Amen.“

21. 2. Ježišove zázraky.

82. otázka:

Mnohí veriaci podľa biblie sa tak veľmi pridŕžajú „zázrakov“ Ježiša. Ako Abdrushin vysvetlí nasýtenie päťtisíc ľudí niekoľkými chlebmi a rybami? Rozmnoženie jedál na tisícnásobok je predsa podľa zákonov stvorenia vylúčené.

Odpoveď:

Aj o tom je dané podrobné vysvetlenie v spisoch obsahujúcich život Ježiša na zemi. Ako vždy a ešte aj dnes, vznikli vtedy medzi ľuďmi povesti, ktoré nielen že prekrútili Ježišom hovorené slová, ale aj samotnú jeho osobu opriadli úžasnými príhodami, postrádajúcimi akúkoľvek skutočnú podstatu.

Sám Ježiš bol často zhrozený, keď po prvýkrát prišiel do mesta, kde ho také povesti predišli. Muselo ho to privádzať do beznádeje nad ľudstvom. K týmto povestiam patrilo aj rozprávanie o **nasýtení** päťtisíc ľudí, čo **nezodpovedalo** skutočnosti. Počúvalo ho zaiste päťtisíc ľudí, pričom ich nasycoval **Slovom** Božím, čo pre **ducha** je pokrmom i nápojom, ale nie pozemskými vecami. (Toto všetko je podrobne opísané v knihách: „Zaviaty čas sa prebúdzá.“)

Ani mne sa totiž nepovodilo v posledných rokoch inak. Rozšírili sa povesti, ktoré vyzerajú priam smiešne v porovnaní so skutočnosťou. Tak mnohé by sa mohli označiť za urážku ľudstva, od ktorého sa neoprávnene požaduje, aby uverilo takým veciam. Dokonca v najbližšom okolí môjho bydliska boli v dennej tlači uverejnené správy o zámku, niekedy o nejakom hrade a všelijakých veciach, zatiaľ čo bývam v celkom skromnom dome, čo sa dá veľmi ľahko zistiť. Tak sa rozprávajú aj príbehy, ktoré môžu pochádzať iba z chorobne nadaných mozgov alebo **vedome zlých úmyslov**, aby odradili ľudí vážne pristupovať k môjmu Posolstvu.

Dôvodom na to môže byť prirodzene na mnohých miestach len strach, že zoznámením sa s mojim Slovom mnoho ľudských duchov radostne sa prebudí a hlboko sa zamyslí nad vecami, vysvetlenie ktorých nájde len v mojom Posolstve Grálu „Vo Svetle Pravdy“ a nikde inde.

Nie inak to bolo za pozemského času Ježiša. Čiastočne fantáziou a zveličovaním, čiastočne zo zlého úmyslu boli vymýšľané a rozširované povesti. Keď potom ľudia uverili týmto rozprávaniam a Ježiš na iných miestach nemohol splniť príslušné prosby, pretože to nesúhlasilo so zákonmi stvorenia, museli sa domnievať, že on to **nechce!** Tým bol šikovne rozsiaty hnev. Lenže falošné povesti sa žiaľ udržali i neskôr a prešli tak do tradícií.

Avšak ľudia potrebujú preda byť ostrážití a **dnes** si všímať svojich spolublížnych. Tak bez všetkého nájdú vysvetlenia mnohých protirečení z minulých čias; lebo dnes sú ľudia presne takí, akí boli už aj predtým.

Ak za sto rokov bude niekto čítať dnešné novinové správy z môjho najbližšieho okolia, nebude prekvapením, keď rozšíreným povestiam úplne uverí v domnienke, že všetko musí byť pravda, keď sa o tom písalo v najbližšom okolí.

22. 1. Prináša prepestovanie predného mozgu telesné nevýhody?

83. otázka:

Má v Posolstve spomenuté jednostranné prepestovanie predného mozgu človeka okrem strašných duchovných dôsledkov tohto dedičného hriechu aj telesné nevýhody?

Odpoveď:

Veľmi mnohé, keďže pozemské telo je prispôbené na **harmonický** vývoj mozgu a nie na jednostranný. Kto pozná význam mozgu pre ľudské telo, ten tomu porozumie bez všetkého. Nesprávnym zaobchádzaním sú potlačené veľmi mnohé telesné schopnosti, ktoré by sa inak vyvinuli na veľký prospech človeka. Iné zase sa môžu uplatniť len skromne, zatiaľ čo všeobecne vzniká veľmi mnoho chorôb, ktorých by ľudstvo inak ostalo ušetrené.

To všetko spôsobuje trvalé skracovanie pozemskej doby života, ktoré je veľmi veľké.

S hrôzou spozná ľudstvo v neskoršej dobe po vykonanej premene, ako veľmi zhrušilo týmto odchýlením aj pozemsky a aká škoda tým vznikla. Veľa chorôb úplne vymizne.

Nemá nijaký zmysel zaoberať sa teraz týmito vecami ešte **podrobnejšie**; lebo zmeny prídu celkom samočinne a tak jednoducho prijatím nepokriveného živého Slova, že tí zmenení ľudia budú už len potriasat hlavou nad tou predstieranou „vysokou vedomosťou“ pokrivenej doby, ktorej prázdnota sa musela sama od seba ukázať a zrútiť.

22. 2. Správne ohodnotenie bližných.

84. otázka:

Často mi je tak ťažko spoznať mojich spolublížnych takým spôsobom, aby som bol schopný hodnotiť ich podľa ich vnútornej hodnoty. A sklamania potom bolia. Nejednen človek, ktorý skutočne vykonal niečo veľké, pri bližšom zoznámení odhalí sa osobne ako veľmi malý. Ako je to možné?

Odpoveď:

Ak máme človeka spoznať podľa jeho vnútornej hodnoty, nielen podľa jeho možno veľkého pozemského diela, potom musíme dbať na **maličkosti**, ktoré ukazuje vo svojom správaní.

Práve tie mnohé nepovšimnuté maličkosti ukazujú to **podstatné**, to osobné na človeku. Stáva sa veľmi zriedka, že človek sa nachádza vo svojich dielach, väčšinou ich stavia **pred seba**.

Len **zrelý** ľudský duch je **zajedno** so svojím dielom.

On sám je tým tiež skutočne **živý** vo svojom každodennom pôsobení, na rozdiel od mnohých, ktorí svoju prácu vykonávajú len automaticky, sami však zostávajú **vedľa** týchto prác.

Týmto posledným samozrejme chýba aj pravá radosť z práce. Zaiste tiež takí ľudia môžu verne vykonávať svoju povinnosť, ale v tomto vykonávaní vidia len nutnosť, v najlepšom prípade však ako nutnosť **potrebnú** pre život; ale nikdy v tom nenájdu skutočné uspokojenie a tým ani nijakú radosť, ale poškľučujú pritom žiadostivo vždy po niečom inom.

Toto iné má potom obyčajne málo do činenia s **prácou**, ale iba so splnením túžob po pôžitkoch, ktoré u správneho človeka smú vychádzať až po splnení povinností a po radostne vykonanej práci; lebo **pravá** radosť a neskalený pôžitok vznikajú len vo vedomí verne splnenej povinnosti a radostne vykonanej práce.

Tiež tu pozorujte ľudí v maličkostiach; pri tom rýchlo spoznáte, či svoju prácu vykonávajú **oddane**, teda radostne, alebo automaticky. Podľa toho ich hodnotte.

22. 3. Dávanie a prijímanie.

85. otázka:

Abdrushin hovorí vo svojom Posolstve medziiným o veľkom zákone stvorenia, že len v dávaní môže spočívať aj pravé prijímanie. Bol by som povďačný, keby som smel počuť o tom ešte presnejšie vysvetlenie, ktoré by moje myslenie uviedlo na správnu cestu.

Odpoveď:

Tento zákon preniká všetkým. Pri troške pozorovania nie je ťažko ho spoznať a poučiť sa z neho.

Vzťahuje sa nielen na **vedomé** a chcené myslenie a konanie ľudí alebo na ich pôsobenie v jednotlivých povolaniach, ale aj na všetky deje, považované za samozrejmé, odohrávajúce sa do určitej miery samočinne.

Všimnime si raz dýchanie! Len ten, kto správne vydychuje, môže a bude samočinne aj zdravo a dokonale vdychovať, ba správnym vydychovaním je k tomu podnecovaný a nútený. To dáva telu zdravie a silu.

Vydychovaním človek **dáva!** Vydáva niečo, čo je pre stvorenie užitočné, i keď je to teraz len uhlík, potrebný pre výživu rastlín. Späťne alebo následne pôsobiaci je **ten** človek, ktorý venuje starostlivosť vydychovaniu, aby sa opätovne dostal do stavu hlbokého a pokojného vdychovania, čím do neho prúdi veľká sila, celkom inak, ako pri povrchnom dýchaní.

Avšak v obrátenom prípade to tak nie je. Človek môže vdychovať hlboko a s pôžitkom bez toho, žeby bol **automaticky** nútený aj poriadne vydychovať; väčšina ľudí totiž práve vydychovanie vykonáva povrchne.

Snažia sa síce s pôžitkom brať, lenže nemyslia na to, že niečo musia aj **dať!**

A zo zanedbávania správneho **dávania**, teda dôkladného vydychovania, nasleduje kadečo: po prvé človek tým nikdy nemôže dospieť k správneému užívaniu vdychovania, a po druhé, nebude vydýchnuté alebo odstránené všetko to, čo je telu škodlivé alebo nepotrebné a čo ho musí zaťažovať a prekážať mu v správnom zachíevaní, čím môže časom vzniknúť kadečo chorobné. Bystrý pozorovateľ spozná aj v tom nenápadne pôsobiaci zákon.

Nie inak je to u hrubších vecí, týkajúcich sa tela. Požívanie jedál s bohatým úžitkom sa môže docieľiť len trávením, to jest premenou a ďalším odovzdaním k výžive zeme a rastlín. Je to bezpodmienečne od toho závislé.

A tak ako je to s telesnými vecami, je to tiež s duchovnými dejmi. Ak chce duch čerpať, teda prijímať, potom musí to, čo prijal, premenené dávať ďalej. Tá premena alebo formovanie pred odovzďávaním ďalej posilňuje a zoceluje ducha, ktorý v tomto posilnení je schopný prijímať stále viacej a čoraz cennejšieho, pretože odovzďaním vytvoril na to priestor, či už slovom, písmom alebo iným činom.

Uľahčenie sa mu však dostaví až po odovzdaní, inak by ho to tlačilo, stále obťažovalo alebo znepokojovalo a nakoniec by ho mohlo stlačiť úplne nadol. Len dávaním, to jest ďalším odovzdávaním môže opäť znovu prijímať.

Uvádžam tieto ľahko pozorovateľné a zrozumiteľné veci len preto, aby som tým upozornil na to veľké, trvalo pôsobiace. Všetky deje vo stvorení podliehajú tomuto zákonu. Dôsledok toho sa samozrejme ukáže vždy v inom stvárnení, zodpovedajúcom patričnej úrovni a druhu.

Tento zákon možno označiť aj inak, osvetliť ho z inej strany tým, že sa povie: Kto prijíma, musí dávať ďalej, inak dochádza k zastaveniu a poruchám, ktoré sú škodlivé a môžu sa stať i zničujúcimi, pretože je to proti samočinne pôsobiacemu zákonu stvorenia. A nejestvuje nijaký tvor, ktorý by neprijímal.

22. 4. Je Abdrushin Žid?

86. otázka:

Z Nemecka mi často došlo tvrdenie, že Abdrushin je Žid. Už po roky počúval som to vždy znova a znova. Je zjavné, že je tu úmysel nejako uškodiť, a preto by som bol povďačný, keby som na to počul odpoveď od samého Abdrushina, ktorý, ako pri všetkých útokoch, tak aj v tejto záležitosti sa veľkoryso ovláda.

Odpoveď:

Na vašu otázku môžem odpovedať čo najjednoduchšie: Tvrdenie, že som Žid, je lož, a to veľmi **hrubá** lož, pretože v tomto prípade môže byť opak bez všetkého dokázaný, čo nebolo vždy tak ľahko možné pri veľmi obratne podanom nactiutľhaní skresľovaním skutočností.

V tomto prípade som sa nestaral o skutočné pramene. Avšak ak tam všetko stojí na takých slabých nohách ako táto smiešna a samozrejme zlomyseľná lož, tak to nebude mať dlhé trvanie.

Pred rokmi v jedných nemeckých novinách bola uverejnená dokonca moja fotografia s tým istým úmyslom, kde som mohol spoznať, že za tým účelom bola retušovaná upravená, teda musela byť sfalšovaná, pretože už nemala nijakú podobnosť so skutočnou snímkom. Možno tie dotyčné noviny boli tým sklamané. Ale ja som aj vtedy mlčal, lebo sa mi to zdalo príliš smiešne, aby som o tom stratil čo len slovo.

Kto chce veriť takým veciam a **preto** moje diela odmieta, alebo ich nechce čítať, môže to pokojne spraviť; lebo ja moje prednášky nevnučujem nikomu.

Napriek tomu, že je to pre mňa vedľajšou vecou, mám vo svojich rukách dôkaz môjho tzv. čisto árijského pôvodu späť až do 16. Storočia. Tieto dôkazy zozbierali priamo a čestne zmýšľajúci ľudia, nestalo sa tak na môj podnet. Sú uložené na rôznych miestach a predkladali sa na príslušných miestach, na vyvrátenie stále sa vynárajúcich tvrdení.

Samotné moje Posolstvo je však **vecné** a určené **všetkým** ľuďom, ktorí smú prežiť krátky časový úsek na zemi. Konal by som proti svätému Božiemu zákonu, keby som v tom chcel robiť rozdiely podľa zovňajšku.

23. 1. Je možné pozemské zmŕtvychvstanie?

87. otázka:

Prísne veriaci cirkevníci poukazujú často na biblický príbeh, podľa ktorého neveriaci Tomáš pri zjavení Syna Božieho Ježiša smel svoju ruku vložiť do jeho rany v boku a túto ranu

aj pocítil ako takú. Podľa toho snažia sa zdôvodniť, že zmŕtvychvstanie sa muselo udiť v tele, v protiklade s výkladmi Abdrushinovými.

Odpoveď:

Je to obvyklý pohodlný spôsob zdôvodňovania cirkevníkmi, opierajúci sa o dôkaz toho o príslušné miesta biblie, ktorým len v zriedkavých prípadoch rozumejú naozaj správne a ktoré tiež doteraz neboli zakaždým vykladané v správnom zmysle.

Okrem toho poukazovanie na biblický príbeh vôbec nie je nijakým skutočným zdôvodnením, čo zaiste je každému samostatne mysliacemu človeku bez všetkého pochopiteľné.

Ježiš pri svojom zjavení učeníkom mal na sebe, ako každý zosnulý, spočiatku len telo z jemnej hmotnosti, nie však hrubohmotné. Aby sa Tomáš mohol presvedčiť, že to bol skutočne Ježiš, bola mu poskytnutá milosť vidieť a pociťovať v tej chvíli **jemnohmotne**, teda môcť pôsobiť jeho vlastným jemnohmotným telom.

U ľudského ducha, nachádzajúceho sa ešte v hrubohmotnom obale, pozerá a pociťuje jemnohmotné telo **cez** jeho hrubohmotné telo. To vzbudzuje dojem, že je to hrubohmotné telo, ktoré koná. Hrubohmotné telo vykonáva pri tom veľmi často tiež zjavne viditeľné patričné pohyby; kráča takpovediac spolu.

Tak aj dnes, pri celkom iných príležitostiach sa môže stať, že človek nadaný pre jemnohmotné zrenie a vyciťovanie siahne po niečom a toto samozrejme aj pocíti, čo ostatní nemôžu vidieť.

Nie inak to bolo aj u Tomáša. Svojím jemnohmotným telom a jeho orgánmi videl a vyciťoval **cez** svoje hrubohmotné telo, už zjasnené, teda jemnejšie telo Ježiša, videl a pocítil preto tiež jeho ranu, bez toho, že by to bolo hutné telo z mäsa.

Je to celkom prirodzený dej, ktorý podporovaný svetlými pomocníkmi a silami za účelom presvedčenia musel zapôsobiť na Tomáša o to prirodzenejšie, najmä preto, že to chcel sám Ježiš.

Práve tento dej hovorí však dokonca veľmi zreteľne o tom, že to nemohlo byť Ježišovo hrubohmotné telo, tak dobre známe všetkým učeníkom; inak by už vopred bola vylúčená akákoľvek pochybnosť.

Ježiš **musel** byť teda už aj zovňajškom vo svojom jemnohmotnom tele **iným** zjavom, pripúšťajúcim pochybnosť o jeho pravosti, na rozdiel od jeho inak dobre známeho pozemského tela. Tak chcel Ježiš podať ešte zvláštny dôkaz na odstránenie novej pochybnosti, vzniknutej touto zmenou.

To, čo teda títo horlivci chcú uvádzať ako dôvody svojho tvrdenia, prináša v skutočnosti dôkaz o opaku! Len sa treba vzdať strnulosti zotrvačného utkvievania na navyknutom alebo naučenom, potom príde pri rozmyšľaní o tom samočinne osvetľujúci lúč zo všetkých strán, takže neskôr sa nikdy nebude dať pochopiť, prečo človek na to neprišiel už oveľa prv.

A kto potom vynaloží silu, aby všetko pokojne zvažoval, príde na to, že všetko hovorí za to **nové** a nič za staré, ktoré vzniklo mylným, lenivým myslením alebo vypočítavým mudrovaním.

Pozemskí ľudia prežívajú predsa trvalo dosť toho, aby sa len pri troške zamyslenia mohli ľahko vžiť do týchto skutočností. Kto napríklad nezažil nikdy jasný sen, pri ktorom hrubohmotné telo ako zúčastnené nepôsobí hrubohmotne? Udiera okolo seba alebo plače, vzlyká a kričí, stená a hovorí, zatiaľ čo sen, to vlastné prežívanie, zrenie a pociťovanie vôbec nie je hrubohmotného druhu, ale ešte omnoho nežnejšie a jemnejšie ako tá jemnejšia hmotnosť zjasneného tela Syna Božieho počas príhody s neveriacim Tomášom.

A predsa je človek počas prežívania vo sne úplne presvedčený, že je to hrubohmotného druhu. Len pri prebudení príde potom k poznaniu, že to bolo inak, ešte aj napriek tomu, že nachádza hrubohmotné dôkazy v slzách a podobne.

A tzv. „zjasnenie“ nie je premenou niečoho jestvujúceho, ako hrubohmotného tela, ale jeho odhalenie, umožňujúce vystúpiť jemnejšiemu telu, cez ktoré môže sám ľudský duch silnejšie presvecovať.

To zjasnenie sa totiž tiež nevzťahuje na pozemské telo, ale na človeka samotného, ktorý je duchom. Ten po odložení pozemského tela a ostatných na ňom visiach skalených strusiek začne stále jasnejšie presvecovať svoje obaly.

Svitá nový čas, ktorý odstráni všetky pochybnosti a vedenie o Bohu pozdvihne nanovo v čistejšom a živšom rúchu. Toto nezmenšuje veľkosť vtedajšej obete Syna Božieho, ale ju stavia ešte do omnoho žiarivejšieho Svetla, pretože ľudský duch sa v tom stal vodiacim a nezotrváva už iba v nejasnej viere, ktorá nemá v sebe nijakú živú silu.

23. 2. Odpoveď na útoky.

88. otázka:

Ako vážne hľadajúci čitateľ všetkých Abdrushinových prednášok som rozhorčený nad článkom „Vomp a sídlisko Grálu“ uverejneným v ..., lebo v ňom možno ihneď spoznať majstrovské dielo vedome chceného pokrivenia skutočného Abdrushinovho Slova, ktoré má slúžiť určitému, tam však nevyslovenému účelu.

Chce aj tu Abdrushin ostať mlčanlivý? A nebolo by správne priniesť raz bližšie vysvetlenie o mariánskom kulte, nakoľko toto tiež musí zaujímať aj nekatolíckych kresťanov?

Odpoveď:

Prečo by som nemal mlčať ešte dlhšie a neodpovedať na útoky, ktoré sa predsa musia v dohľadnom čase objasniť samočinne pracujúcimi Božimi zákonmi vo stvorení? Následok toho bude potom to, že práve také útoky nielenže padnú späť na pôvodcov, ale dokonca prispievajú viacej ako všetko ostatné k tomu, že podporia **opak** toho zamýšľaného.

Ale nakoľko vaše otázky sú priamo vynútené takými útokmi, chcem dať aspoň nejaké náznaky, čo každého človeka môže povzbudiť k úvahe a premýšľaniu a zodpovedá to skutočnostiam.

Ten vami spomínaný článok – v protiklade k vášmu názoru – vôbec nie je majstrovským dielom prekrucovania, ale celý jeho ráz pripomína spôsob postupovania cirkvi v stredoveku, v dnešných časoch však všeobecne zavrhaný s oprávneným rozhorčením.

Obsah a druh článku ukazuje zreteľne iba jedno: možno pochopiteľnú starosť, nechcem povedať priamo strach, že by sa niektorý hlbšie mysliaci človek aj z kruhov cirkvi mohol pripojiť k správnym vysvetleniam, uvedeným v mojich prednáškach o poznaní stvorenia, pretože mu nezostávajú dlžné zrozumiteľnú a presvedčivú odpoveď ani na jednu dosiaľ nevysvetlenú otázku ľudstva a nič neodkazujú na mystiku.

A tieto moje prednášky každým slovom prežiaruje len najčistejšie, vedomé, Božiu dokonalosť zdôrazňujúce uctievanie Boha. Dokonalosť Božia je vlastne základom a východiskom **všetkých** mojich prednášok, zatiaľ čo toto u všetkých ostatných doterajších náuk bolo často ponechané bez povšimnutia; lebo dokonalosť nepripúšťa akty ľubovôle, spočívajúce mimo pôsobiacich zákonov stvorenia, pretože zákony stvorenia vzišli predsa z dokonalosti Boha, Stvoriteľa.

Lenže to zvyšuje úctu k Bohu a prehlbuje ju ešte poznaním. Nezmenšuje tiež vôbec posvätnú úlohu pozemskej matky Márie z Nazaretu, ktorá smela dať pozemské telo Synovi Božiemu Ježišovi!

A ak v uznaní a zdôraznení dokonalých zákonov Božích vo stvorení vyvodím záver, že pri každom pozemskom zrození je zákonite nutné aj pozemské počatie, tak v tom nespočíva

nijaké pošpinenie; inak by sa na každé pozemské materstvo muselo potom pozerat' ako na pošpinenie!

A či sa chce pozemské ľudstvo teda opovážiť nútíť Boha, aby sa svojimi samočinne pôsobiacimi prírodnými zákonmi podriadil ich ľudským, tak rozličným, a tiež meniacim sa spoločenským zákonom?

Nepoškvrené počatie je počatím z najčistejšej lásky, stojacej v protiklade k počatiu v hriešnej rozkoši!

Je samozrejmé, že Ježiš **nikdy** nemohol byť dieťaťom hriešnej rozkoše. Ja by som bol prvý, kto by takú myšlienku potieral čo najenergetickejšie. Patrí k tomu už veľká nečestnosť, vykladať moje čisto vecné úvahy takýmto spôsobom.

Pri vašej druhej otázke o druhu mariánskeho kultu chcem raz ísť po stopách Syna Božieho Ježiša a objasniť ju takisto otázkou:

Povedal niekedy čo len slovom také niečo Ježiš, ktorý učil ľudí **všetkému**, ako majú myslieť a konať, ba dokonca aj hovoriť a modliť sa, aby konali správne a bohumilo? A kresťania sa predsa chcú riadiť podľa Krista.

Myslím si, že o tom sa netreba viac zmieňovať. Som veľmi ďaleko od toho, aby som sa dotýkal presvedčenia alebo názorov iných ľudí, a vážim si **každé** uctievanie Boha, keď je vykonávané naozaj s citom. Práve tak som sa ešte nikdy nesnažil svoje vedenie vnucovať nejakému človeku, ale od každého už vopred vyžadujem vážne skúmanie, lebo predsa od Boha daná vlastná zodpovednosť človeka tiež podmieňuje možnosť slobodného rozhodnutia; pretože aj spravodlivosť Boha je dokonalá. Nikdy by nemohla robiť človeka zodpovedného za niečo, k čomu by sa nemohol slobodne rozhodnúť, čo samozrejme ani v otázke viery netvorí nijakú výnimku.

A keby som v tomto prípade chcel hovoriť rečou biblie, o ktorú sa tiež mnohí opierajú, tak v evanjeliu Matúša v 6. Kapitole hovorí Ježiš:

„A keď sa vy modlíte, tak nemáte mnoho mumlať ako pohania, ktorí sa domnievajú, že budú vyslyšaní, ak narobia mnoho rečí. Preto sa máte modliť **takto**.“

Potom im dal Otčenáš, ako sa ešte dnes učí a modlí. **Ale inak nič!**

Ak teraz poukážem ešte na prvé **prikázanie**, ktoré aj Ježiš neraz zdôrazňoval, kde výslovne stojí: „**Ja** som Pán, tvoj Boh, nebudeš mať **iných** bohov okrem mňa!“, tak to totiž vyžaduje zbožné uctievanie Boha. Všetko ostatné je potom vymyslené ľuďmi. A kresťania chcú predsa nasledovať iba **Krista**.

Avšak už pred mnohými rokmi som pri dopyte výslovne povedal, že je správne a vôbec nie zle, poďakovať sa duchovným pomocníkom za ich mnohú pomoc. To je, ako veštka ostané, už dávno uverejnené v tlači.

Toto nech nadnes stačí. Kto nemá nečisté myšlienky, ten nikdy nebude môcť nájsť niečo nečisté v tom, čo som povedal; iba vecné, zákonité zdôvodnenia, opierajúce sa o dokonalosť Božiu, ako nás o tom už v mnohých prípadoch dôkazne poučajú aj svetové dejiny.

Svetové dejiny! Áno, tie nás poučujú ešte aj o mnohom inom. Okrem iného aj o tom, že v prvom rade to **vždy** boli práve kňazi, ktorí bez ohľadu na chápanie a náuku o Bohu, sa stavali tým najhorším spôsobom proti **každému** zvestovateľovi Pravdy, i proti tým, ktorí hľadali pravý pojem o Bohu, lebo v tom cítili ohrozenie svojho pokoja a vplyvu.

Tak to boli predsa tiež kňazi, ktorí prenasledovali zvestovateľa Jána Krstiteľa a neskoršie aj učeníkov a nadovšetko to bol veľkňaz, s ktorým Syna Božieho Ježiša obžalovali z rúhania proti Bohu a priviedli ho na kríž.

A budú to opäť **svetové dejiny**, ktoré budú ešte po tisícročia podávať správy s bezohľadnou jasnosťou aj o **skutočnostiach** dnešnej doby a opisovať boje, odohrávajúce sa v súčasnosti stále rovnakým spôsobom, až pokiaľ Pravda Svätého Svetla neprežiarí aj tie najskrytejšie zákutia temna.

24. 1. Snahy niekoľkých bývalých učeníkov

Otázka: Nevie Abdruschin nič o neslýchaných snahách niekoľkých bývalých učeníkov, namierených proti nemu a čím sú obťažovaní tak mnohí stúpenci so zlými úmyslami? Nechce proti tomu nič podniknúť?

Odpoveď:

Nepodniknem nič, pretože sám Boh dá odpoveď v pravú chvíľu každému jednému! Toto nie sú prázdne slová, ale je to istota. Okrem toho títo ľudia dosvedčujú spôsobom ich správania pravdu slov môjho Posolstva a každému bdelému duchovi ukazujú zreteľne, akou kráčajú cestou.

12. 11. Záverečné prehlásenie

Je mi úplne ľahostajné, čo dnes povedia ľudia na moje Posolstvo a na moje Odpovede na otázky. Ľahostajné, či sa im páči alebo nie. Mňa sa tie najvrúcejšie uznania dotýkajú práve tak málo, ako dobre mienené poučujúce listy alebo aj rozhorčujúce útoky, nech už sú tieto dôstojného alebo znevažujúceho rázu. Viem, že pre mnohých ľudských duchov už nie je ďaleko hodina, kedy v duševnej núdzi násilne prelomia obmedzenosť ich nemohúcnosti pochopenia. **Až tým** sa potom naučíte porozumieť a pochopiť moje slová, čo aj musíte, ak nechcete zahynúť vo vašom terajšom zapletení.

Nedotknutý priateľstvom alebo nenávisťou idem svojou cestou. Preto nechápem tie mnohé dopyty jednotlivcov i celých kruhov; lebo kto nechce moje Slovo, stačí, keď ho iba nechá! Nenalieham na nikoho a ani nemám v úmysle robiť s tým „obchod“. Každý človek nech sa sám osvedčí, ako sa s tým vysporiada.

ABDRUSHIN

Turíce 1928

Opis dopisu PÁNA jednému hercovi

Na Vomperbergu, 30.10.1934

Zariadil som, abyste mohol teraz viac čítať prednášky a tým sa v tom vyvíjal, aby ste bol pripravený, keď v najbližšej dobe majú začať prednášky pred väčším okruhom ľudí.

Ak ste Vy ako herec rozvinul tiež k vysokému stupňu umenie reči, tak je to predsa len niečo iného, odovzdávať živé Slovo.

Živé Slovo musí byť vyslovované v prvom rade celkom **prirodzene**, nie teatrálné alebo s nápadným odsekávaním slov. V tomto druhu reči sa musí súčasne zachvievať i osobné teplo, pretože tieto slová sa vo svojom druhu zachvievajú v zákonoch stvorenia. To nech je pre Vás, prosím, v prvom rade dôležité. Je to **najväčšie** umenie, ktoré tým môžete rozvinúť. Slovo to vyžaduje. Nenútená prirodzenosť pri plnom ovládaní čistej výslovnosti, oprostene od vplyvu nárečia; aj pri **hlasnej** reči žiadne preháňanie a tiež sa vždy držať v medziach prirodzenej hlasovej polohy. Musí to byť reč budúcnosti, ktorú prinášate. Príkladná, strhujúca teplom a budujúca v sile.

Ako umelec ma pochopíte, a ja sa budem tešiť, keď dosiahnete tohoto cieľa, aby ste v dohľadnej dobe vedel takto pôsobiť.

;

Dopis Pána, pánovi Kuhnovi

Na Vomperbergu 10. 11. 1934.

Vážený pán Kuhn!

Povedal som jasne, že **všetko**, čo sa v Biblii úplne nezhoduje s Posolstvom, je **v nej nesprávne**. Tu niet čo vysvetľovať. Ja som tiež neprišiel preto, aby som vysvetľoval Bibliu, ktorá bola napísaná ľuďmi, alebo text z nej prispôboval Posolstvu Grálu, ale prinášam Pravdu samotnú, takú, aká **je!** Prinášam ju nanovo, bez toho, aby som sa opieral o niektoré existujúce spisy.

Preto tiež hovorím, že ten, kto chce poznať Posolstvo Grálu, musí zanechať všetko, čo až **doposiaľ** poznal.

Kto nechce, ten nech ide kludne svojimi vlastnými cestami, lebo bude musieť prežiť, kam vedú.

Prečo hovoríte s takými ľuďmi? Títo ľudia sa predsa nezbavia **úplne** starého, a niečo polovičaté nemá vôbec žiadny zmysel. Doba príliš pokročila, nad ľuďmi stojí **Súd**. Už niet čas na veľké zvažovanie a vyčkávanie. Človek buď **chce**, alebo **nechce**. Je postavený pred **Pravdu!**

Podľa toho, ako sa zachová, taký rozsudok si vyriekne sám nad sebou.

Tiež Vy sa s tým teraz vyrovnajte a riad'te sa mojim Slovom. Nedopusťte, aby sa vaša láska k ľuďom stávala opäť tak zmäkčilou, že by ste chcel pokiaľ možno zachrániť **všetkých!** Nikdy toho nedosiahnete, najskôr pritom stratíte ešte sám seba. Ľudia toho natárali už dost'. Nechajte toho a poskytujte vysvetlenia len tým, ktorí skutočne **vážne hľadajú!** Ale ľudia,

s ktorými ste zatiaľ hovoril, nie sú hľadajúci, ale namyslenci, ktorí si o sebe myslia, že už dosiahli všetkého. Pre takých ľudí Slovo **nie je**.

Pozdravujem Vás!

Dopis Imanuela pani Roselin von Sass.

19. augusta 1935.

Milá pani von Sass!

Vaše cítenie je správne. Ján, alebo lepšie povedané: Ismael, sa bude ľudom skrz Vás približovať, predpokladajúc, že vy v pokore usilujete o veľké splnenie.

Pozdravujem Vás!

Podpísaný Imanuel

Dopis Abdrushina pani Roselis von Sass do Brazílie.

26. júla 1937.

Milá pani von Sass!

Vaša sklúčenosť, ktorú ste vo svojom dopise zo dňa 16. júla vyjadrovala, je vlastne nepodložená, aj keď to, čo hovoríte je správne! Som ľuďstvu opäť viacej vzdialený, to cítite správne, ale tým sa nestalo nič neobvyklého, ale je to v rámci splnení. Ono by sa to tak alebo tak stalo, ľahostajne, ako sa ľudstvo vyvíja. Ale aj cez to som v účinkoch spôsobu žiarenia ešte silnejšie zviazaný než tomu bolo doposiaľ a tým nemôže byť vzdialenie spozorované.

Tak bude tiež Lalia od budúcej slávnosti opäť nad ľudstvom stáť a odtiaľ pôsobiť, zatiaľ čo Ruža sa ešte len približuje, aby jej pôsobenie začalo, čo môže nastať najskôr po najt'ažších ranách mečom osudu.

Toto všetko Vám bude bez ďalšieho jasné, už z povahy vecí, že láska môže začať pôsobiť len potom, keď sa už celá určená očista uskutočnila. Pre mňa a pre Laliu sú telá už len plášte k pohybu a k pôsobeniu v hmotnosti. Predsa však to nemá žiadny vplyv na silu žiarenia, ktorá prúdi, stávajúc sa silnejšia a silnejšia, a my aj tak pôsobíme bezprostredne z týchto schránok von.

Dúfam, že ste ma porozumela a tiež vás mnohokrát pozdravujem.

Podpísaný Abdrushin

Kopia tohto dopisu súhlasí s originálom, ktorý bol notársky overený 17. 12. 1957 notárstvom v Sao Paulo v Brazílii.

Pán dal Gestapu všeobecné vysvetlenie významu povolania.

Človek, ktorý chce byť povolaný (bez svojho vlastného chcenia nemôže byť povolaný), prichádza s mravným záväzkom, zdokonaľiť sa vo svojej vlastnej činnosti so železnou pilnosťou tak, že vo všetkom svojom konaní bude ľudom k požehnaniu a súčasne bude predobrazom v druhu svojej činnosti. To je tak, ako keby sa kresťania, spoločne spojili v úmysle, celým svojim životom byť kresťanmi, nie len podľa viery, ale aj v čine a tiež vo všedné dni voči svojim blízkym.

Povolanie znamená to isté, ako prijatie do kruhu rovnako mysliacich a ľudí rovnakej vôle.

Pritom sa nič nezmení navonok v ich životnom behu samom, ale oni len vystupňujú svoje úsilie po čistote a dokonalosti vo svojej činnosti vlastnou pilnosťou. Tak môže byť povolaná jedna matka ako predobraz matky, jedna zdravotná sestra ako predobraz zdravotnej sestry, jeden robotník ako predobraz robotníka, nikdy ale neznamená povolanie nejaký druh služby ani iného záväzku ktorý je v rozpore s ostatnými záväzkami povolaného, ale len je vystupňovanie umenia i čistoty, umenia a čistoty chcenia.

Z TAJOMSTVA BOŽIEHO PÔSOBENIA

Verlag „Der Ruf“ G. m. b. H., MUNCHEN.

ÚVOD

V bohatej hojnosti plynie zo Svetla jedna milosť za druhou na túto Zem, v dobe, kedy sa svätý hnev očistne rozlieva, aby zničil všetky temnoty a tým uvoľnil od prekážok to, čo skutočne a v pokore túži po čistých výšinách.

Z veľkosti diania v oblastiach, kam ľudský duch nemôže nikdy dospieť, bez toho, že by sa rozplynul v čistote žiarenia, čím by sa mu odňala možnosť sebavedomia, bude sňatý závoj.

Z toho dôvodu budú omilosteným ukazované len *obrazy*. Obrazy, ktoré by mohli túto zničiť a pochopiť, bez toho, aby pri tom zanikli.

Tieto milosti budú však rozdelené len tým, ktorí sa skutočne snažia, aby sa oslobodili z pút vlastného zotročenia, aby sa oslobodili ešte tu na Zemi a poznali veľkosť Božiu.

Budú to len jemné obrazy v pomere k pravej závažnosti skutočných dejov, ktoré sú v nich líčené. Duchovné oko, ktoré teraz smie vidieť, bude však navzdory tomu temer oslepené ich leskom. Má to byť pre ľudí pomocou v ich zápase, ktorá im umožní, aby ľahšie pochopili dianie vo stvorení okolo seba, pretože iba tým dokážu vo svojej predstave doplniť dôsledne súvislosti s večným pôvodom všetkého toho, čo je stvorené.

Závoj sa roztvára a ľudom sa zjavuje nedosiahnuteľná *Božská sféra*, ktorá bola a bude večnou, je bez počiatku a bez konca, pretože je stále nerozlučne spojená s Bohom, Večným. Ona je a pôsobí ako bezprostredné vyžarovanie Božie, ktoré sa nikdy nemôže zmeniť.

To všetko je jediný celok, stále pôsobiaci, nie iba za sebou vzniknutý! Avšak duchovnému oku človeka to nemôže byť rozvinuté inak, než v *jednotlivých obrazoch*, aby bol schopný to všetko prehliadnúť. A mnohé, premnohé je nutné pri tom ešte zanechať, aby sa dojem vzájomne netrieštil a nakoniec nezanechal len zmätok alebo nejasnosť. Veď sú to pre

ľudí nepochopiteľné vzdialenosti svetov, ktoré obsahujú deje, voči ktorým je potom stvorenie, ako domov všetkých ľudských duchov len nepatrným priveskom.

Závoj zmizne z doposiaľ tajuplného tkaniva pôsobenia v bezprostrednom Božom vyžarovaní a pred duchovným zrakom človeka, ktorý k tomu bol omilostený sa pozvoľna rozjasní:

V blízkosti Božej

More svetla bez hraníc, more žiarivého Života, ktorý vo večnom vlnobití vytvára stále znovu silu a náplň a šíri ju. Všeobsiahlo, mohutne, tvorivo.

Podivuhodné znenie naplňuje všetko. Nie je to ani tón, nie je to ani akord a nie je to ani mohutný zvuk organu. To všetko je príliš malé, príliš slabé a nie je to ani hodné porovnania so znením Prasetla! Jeho tón je poriadok v pôsobení navonok, dolu, zatiaľ čo mohutné Božské vysielia svoje chcenie a vydychuje svoj tvorivý dych.

Pohybuje sa to v mohutnom mori náplne Svetla a tvorí vysoké vlny, z ktorých penivej, svetelnej koruny vystupuje formou účinená, viditeľnou sa stávajúca, ako prvý tvorivý praobraz vyslaný Duchom Božím:

Pramatka stvorenia!

Je vytvorená z lásky, Vôľou Boha Otca! Blíži sa dolu a je ju vidieť ako jasnú hviezdu, poslanú Svetlom Večného. Zrodená súc nesmiernym tlakom prvého prasemena Sily, je v počiatku ešte celkom nevedomá.

Až mimo hranice okruhu živej sily precitá vloha samostatnosti, ktorá je schopná pôsobiť ďalej. A to, čo jej dal Boh Otec ako záchvev zákona, začína z nej žiariť a svietiť.

Ako hviezda vznáša sa táto Božsky bytostne zrodená v neprehľadnom priestore. Už samostatná, predsa však najvrúcnejšie spojená s Prasetlom.

Preto môže trvalo horieť a žiariť a vytvára si sama vyžarovanie, ktoré ju obaluje a klesá bez prestania stále ďalej dolu, aby sa v diaľavách ochladzovalo a stávalo pevným. Tým vzniklo z počiatočného bieleho žiarenia žiarenie ružové, najjemnejšej krásy, ktoré je jednotné s tvorivou Láskou a súčasne musí pôsobiť.

Tvorivá Lásky! V nej spočíva materinský princíp utvárania, ochrany a výživy, rastu starostlivosti a prísnosti. A všetky tieto pojmy, ktoré živo v nej prúdia, žiaria a znejú v jedinom tóne, zvestujú lásku najčistejšiu, najsvetlejšiu Pralásku.

Avšak už pri prvom jemnom zhutnení, ktoré sa tvorí okolo tejto posvätnej, tvorivej, formou sa stávajúcej Lásky je tiež pohyb. Jemné plamienky sa pozdvihujú v základe svetlého kruhu, ktorý uzatvára vnútro a snažia sa túžobne nahor k jeho stredu. Stávajú sa pri tom žeravejšími, svetlejšími a začínajú jasavo svoje bytie. —

Objavuje sa znovu podivuhodný obraz tajuplného tkania, ktoré sa odohráva mimo všemohúce Božstvo, avšak v jeho vyžarovaní a pod tlakom Svätej Božej Vôle.

Z ticho spievajúceho ružového Svetla, ktoré uniká z bieleho žiarenia v trvalom pohybe vývoja a šíri sa ďalej a ďalej, klesajú nespočetné, hviezdám podobné žiarivé plamene, ako vločky snehu trblietavo tancujú a ticho tichúčko sa dolu znášajú.

Niet ničoho než nekonečného priestoru tejto náplne Svetla a jeho lesku, jeho teplého žiaru a iskrenia týchto nespočetných hviezd. A hore, ako vrchol, najskôr žiarivá koruna. Koruna a všetko, čo má vytvoriť z prastvoreného chcenia, je zahalené leskom Božskej Lásky, Čistoty a žiarivej Spravodlivosti.

Tam, kde lúče z Božieho chcenia, prvýkrát prijímajúce formu, prichádzajú k určitej hranici, tvorí sa následkom vzdialenosti a ochladenia kruh podobný prsteňu, v ktorom sa

ochladzujúce lúče štiepia a menia a potom idú ďalej priestorom. Nie iba krúživo, ale aj priamo.

Pritom sa mení farba ale aj hutnosť v istom lome Svetla, a tak vzniká úroveň, ktorá obklopuje Pramatku ako ďalší podivuhodný plášť – Prakráľovnú Elisabeth.

Na nej sa roztvárajú znejúce a spievajúce svetelné závoje posvätného plášťa žiarenia Prakráľovnej Elisabeth a jej žiariaca tvár hľadá s úsmevom dolu, do prvých, Svetlom zaliatych záhrad, ktoré vznikli prvým ochladením. V záhradách jednotlivo rozkvitajú cnosti a prijímajú formy. Myšlienky Božie ako tvorivo duchovné predobrazy vyrastajú tam v postavy, ktoré chránia tieto najčistejšie a najsvetlejšie pramene. Sú vytvorené z Božskej Vôle ako predobrazy stvorenia.

Každá z týchto záhrad cností je naplnená životom a svetlom. Každá rastie a pôsobí do výšky i do šírky a vyžaruje navonok. Každá je celkom pre seba a predsa ako celok je iba článkom reťaze a jedným druhom.

Harmonicky sa zachvieva tento druh v blaženom nadšení, že smie stále slúžiť a pôsobiť v Božej blízkosti – čisto, verne a neochvejne v zákonoch. Blaženosť a nado všetko chápanie veľká radosť poskytuje a dáva už sama tieto spoločné záchvevy bez akejkol'vek poruchy ďalej.

To je sféra bezprostredného Božieho vyžarovania, teda Božská úroveň.

Najvyššia z týchto záhrad, z ktorých každá obsahuje obrovské vzdialenosti celých svetov, je záhrada Čistej Lalie. Lebo Čistota, ako najvyššia cnosť, má svoje miesto priamo pri nohách Prakráľovnej, spája sa s jej osobnou ríšou žiarenia, v ktorej sa nemôže utvárať nič iného než Prakráľovná sama.

V záhrade Čistej Lalie nosí ako kráľovná ľaliovú korunu Irmingard. Meno Irmingard nesie už od večnosti.

Ak je duch omilostený, že sme uzrieť obraz Prakráľovnej Elisabeth, tak sa rozvíja v najjemnejšej žiare na najvyššom mieste najskôr svetelná koruna so siedmimi žiariacimi hviezdami Svetla.

Svetlé, vlastne zlatobiele svietiace vlasy prúdia ako prameň lúčov, spod koruny a lemujú biely, úzky, Božský svetelný obličaj Prakráľovnej, ktorej výrazne modré a tiež zlatom žiariace oči trvalo žijú, horia a žiaria ako živá sila. Pozerajú sa s nezmerateľnou jasnosťou, dobrotou, prísnosťou a čistotou.

V jej modrom svetelnom plášti prúdi život. Ten žiarivo preniká najskôr z nádhernej postavy, ktorá je priesvitná ako alabaster a prijíma formu obdivuhodnej, úžasne krásnej postavy ženy. V tejto bielej schránke sa vlní svetlé zlato žiarivého, ohnivého mora. Tak prúdi a pulzuje život Svetla celou postavou, ako krv v ľudskom tele.

Stále jasnejšou sa stáva postava a zdá sa, akoby trvalo pribúdalo žiarivej sily a pohybu. Jej nohy stoja na nádhernej pôde, ktorá vyrastá ako záhrada. Zlato žiariace stromy, zlato žiariace cesty a prúdy Svetla sa striedajú v tejto záhrade Božskej úrovne. Táto záhrada má nezmerateľné rozmery a neopísateľnú krásu.

Žiariaca Prakráľovná, zanechávajúc za sebou tvorivý život, rastie do nezmerateľných, obrovitých rozmerov. Je vo všetkom tak veľká, že to ľudská myseľ nemôže pochopiť. To je Pramatka stvorenia Elisabeth, Kráľovná, najčistejšia zo všetkých, jediná.

Vôkol nej to znie a spieva ako miliardy blažených hlasov a predsa je to jemné ako dych.

V jej blízkosti a s ňou môže byť len žiarenie.

Znie to, spieva a šumí a stále mocnejšie krúžia veľké, prekrásne, posvätné svetlá, obaľujú živým plášťom činnosť Prasily, spočívajúcej na zlatých Božských záhradách, udržiujúcich a pôsobiacich, odievajúcich Vôľu Božiu do praformy.

Uprostred svetelnej koruny Prakráľovnej žiari jedno zo svetiel ako smaragd. V ňom sa zrkadlí lúč z Boha Otca: sila, ktorá vychádza z Imanuela a je zakotvená v Parsifalovi.

V pravej časti koruny žiari ako briliant všetko prežarujúci, oživujúce Svetlo z čistej, pomáhajúcej Lásky. Jej lúč prežaruje a preniká záchvevmi tvorivého živého pôsobenia Kráľovnej a ukladá sa, všetko obalujúcou svojou jemnou žiarou, na celé jej bytie. Je to z lúča, ktorý spája Ježiša s Imanuelom v Máriu, v Ružu, v bezbytotnej časti z Imanuela, ktorá je v priamom spojení s Ježišom.

Tieto dva lúče, ktoré sú najvyššie a ktoré Prakráľovnú *prežarujú* a formujú sa v Parsifala a Máriu, sú Svetlom zo Svetla, Životom z Boha.

Vľavo sa to vo svetelnej korune trblieta ako nádherná perla. Silno sa leskne toto svetlo na posvätnnej hlave Prakráľovnej a silno vysielala svoj lúč.

Táto Božská žiara klesá k nohám Prakráľovnej do zlatej záhrady, ktorá prvá na Božskej úrovni vytvorila formu a vyrastá tam ako predobraz Čistoty, Bielo žiariaci v podivuhodnej kráse. Na vrchole dokonalosti v podobe Lalie: Irmingard. Ona je najvyššia, formou sa stávajúca cnosť z Elisabeth.

A pod záhradou čistoty sa radí záhrada za záhradou. Predstavujú jednotlivé cnosti a odtiaľto ďalej žiaria každá svojím celkom určitým druhom.

Elisabeth však bdie nad všetkým ako prijímajúca schránka a pôsobiaca sila a z predobrazu cností v Božskej sfére rozkvitajú v ďalšom postupe Najstarší, to jest Veční.

Formou sa učené myšlienky Božie nesú v sebe vyžarujúcu priamu silu a obsahujú celok, to jest, zachvievajú sa každá samostatne v križi, sú teda aktívne a pasívne súčasne. *Žijú v Božskej sfére.*

Ich svojráznosť docieľuje však *jednostranného účinku žiarenia* určitým smerom a z neho, smerom dolu – v čisto duchovnom, sa udeje rozdelenie na zvlášť pozitívne a zvlášť negatívne, *jednostranne* sa zachvievajúce druhy. Tieto sa utvárajú do postáv, podľa svojho rázu do mužských alebo ženských. Všetky treba považovať za deti z Božej záhrady.

Až títo potom tvoria kruh *Najvyšších* prastvorených v čisto duchovnom, teda mimo Božskú sféru. Svojou vôľou si tam vystavali chrám, svätý hrad k uctievaniu Boha., Jemu ďakujú a Jemu vd'ačne slúžia a žijú v blaženosti. Postavili ho podľa Predobrazu v Božskom.

Parsifal

Príliš veľké je dianie v najvyšších výšinách, než by ho bolo možné postupne vyjadriť ľudskými slovami. Preto vyvstávajú pred duchovným okom jednotlivé obrazy z celku pre ľahšie pochopenie, aby mohli byť zrozumiteľné ľudskému chápaniu.

Tak sa zjavuje Elisabeth s chlapcom v náručí. Znejúce slová zvučia z jej úst:

„Chlapec bol zrodený v duchu zo mňa, k posilneniu stvorenia a ku svätému naplneniu Božskej lásky.

„JA SOM!“ bolo Slovo, ktoré sa znieslo zhora a skrz mňa prijalo formu. Svätá Láska združená s Najvyššou Čistotou zrodila Parsifala, Duchu Spravodlivosti.

Súčasne povstala dúha na nebesiach a oslepujúce Svetlo prúdilo cez hranice najužšieho kruhu a v záhradách Jeho Otca planul život a prežiaril moje pôsobenie.

Jedno prasemenó za druhým klesalo potom dolu do pripravenej posvätnnej nádoby, ktorá nimi preniknutá, dávala život.

Zvuciak stekali kvapky sily, zlatým prameňom šumeli kruhom Božských cností, ktoré Božou Vôľou boli utvorené ako plamienky. Potom sa štiepili na mužské a ženské.

Nahor a nadol stúpali božsky bytostní pomocníci, kotviac a podporujúc prasemená v novej pôde. Vyrastal stĺp za stĺpom, ktoré sa vysoko týčili v ďakovnej, jasavej službe a poznání. Týčili sa nahor, modliac sa k Otcovi v celom svojom bytí. Spojené boli napomáhajúcimi vrcholkami síl, ktoré On nechal prúdiť dolu – nám ku pomoci.

Tak vznikol dom okolo chlapca Parsifala. Stredisko sily, záštitná pevnosť a prameň života.

Rozhorela sa čistá nádoba, ktorá do seba vpila život a dala mu prúdiť ďalej, oživujúc a tvoriac vo večnom zákone.

Oživujúc a tvoriac pôsobila ďalej na to, čo vyrástlo, vyžarujúc čistotu a silu najdokonalejšej krásy ku cti Stvoriteľa. Tak vyrástli zo záhrady Božej najvyšší verní Parsifala.

V kruhu obklopovali žeravý a žiariaci prameň sily Jeho Otca. Vzývali Ho v radostnom tvorení.

A tak stále žiarivejšie svietila ríša prastvorených a šírila sa dolu a von, ochladzujúcim sa zhmotňovaním.“

Tak zneli slová z úst Prakráľovnej. –

Pôsobenie uctievaním

V záchvevoch Svetla sa chveje žiarivo jasný tón. Je ho možné približne porovnať so zvonivo jasným spevom najčistejšej krištáľovej nádoby. Je však omnoho zvučnejší, jasnejší a žiarivejší, predať však jemný ako dych vetra.

Taký je zvuk Svetla vo večných záhradách Čistoty, kde Čistá Ľalia sa rozvila zo chcenia Prakráľovnej. Ona je formou učinенý pojem najjasnejšej čistoty, ktorú nie je možné oddeliť od Lásky a Spravodlivosti.

Ako zlaté svetelné tkanivo nádherného púčika sa rozvila z vlajúceho plášt'a Pramatky, ktorý sa radil okolo nej pri vyžarovaní, ktoré ona priťahovala a opäť dávala v podivuhodne znejúcom, tvorivom, udržiavujúcom a premenlivom pulze zo zákona.

A toto vyžarovanie, chcúce slúžiť, pomáhať a pôsobiť, prúdilo k nej späť a opäť znovu potom odchádzalo od nej v podivuhodne uzavretých kruhoch. Z toho vznikol úžasne milý zvuk vo svetelnej ríši Božskej cnosti, Čistoty.

Zvláštna sviežosť prúdila v týchto kruhoch, podobná chladnému, preslnenému zvuku nad oslepujúcimi ľadovcami a dych tepla vanul z nich ako jemná vôňa kvetov za teplých májových dní.

Čistota prameňov, ktoré Irmingard dávajú potravu a ktoré prúdia zo Svetla, je plná oslepujúceho jasnu. Trblietavo prýštia z chvejúceho sa prazákladu.

Ľudská myseľ nemôže pochopiť tento obraz Božskej cnosti v jej prapôvode. Človek si môže uvedomiť iba jej vyžarovanie.

Zhora sa teraz znáša v jasnom krúživom svetle nežný a krásny, anjelovi podobný zjav. Tvorí sa pozvoľna lúč za lúčom a tvar za tvarom z pohyblivého, vlniaceho sa svetelného žiarenia krásnej Ľalie. Ona stojí, pozdvihujúc svoje zlatobiele listy ako v uctievaní. Prijíma Božské sily, stojac na zlatom záhone, ktorého tenké stebľa, voňajúce a nahor sa pnúce, sa jemne zachvievajú a kolíšu.

Lesklé kvapky padajú ako rosa zo Svetla a v jej žiarivo kvitnúcej náplni sa tvorí svetlý praobraz pôvabu a čistoty.

Postava vyžaruje stále viac ženského pôvabu a lásky a z jej rúk prúdi čistá, ako jasná krištáľová voda, zlato zelená skveľúca sa žiara, ktorá kryštalizuje.

A tento kryštál žiarenia prenáša v ňom formou sa stávajúce myšlienky najčistejšieho chcenia do zlatej nádoby, okolo ktorej sa vytvára stvorenie. Valí sa to, prúdi a vlní v žiarivom prameni života, ktorému bolo dané meno: *Svätý Grál*.

Mnoho takých zjavov Svetla vystupuje zo záhrad nebeských cností, ktoré sú stelesnené spolu s vyžarujúcou silou, ktoré samy majú jediný pôvod: *Svetlo Božie!*

Žiarivé hviezdy sa tesne spájajú, príjemne žiariac v rôznosti svojich jemných farieb, pretavujúc svoj svit v krúživý, chvejúci sa prsteň, ktorý oslnivo žiari: Prvý kruh okolo posvätnéj nádoby života.

A sú to títo strážcovia Svätého Grálu, ktorí uctievať Boha svojím plesaním, svojou živou službou, udržiavajú posvätný hrad a pôsobia dolu, pretože musia vyžarovať.

Je to tu predobraz krásy, sily, odvahy, múdrosti, milosrdenstva a mnohého iného. Všetky tieto prúdy duchovného chcenia, ktoré sa v nich rozvíjajú, prúdia nahor v uctievaní. Žiaria však aj von dolu a formujú sa podľa svojich praforiem. Tak sú vždy vyrodené a opäť pritiahnuté silou najušľachtilejšej rovnorodosti a stále znovu a znovu sú obnovované prúdom živej vody zo Svätého Grálu.

Tak sa formujú a stavajú záhrady Božie z radostného pôsobenia v čisto duchovnom. Z neho žiaria potom dolu – i v duchovnej sfére a spolupôsobia na raji. A tam kvitnú kvetiny najdokonalejších tvarov, krásy a plnosti. Na žiarivých stromoch, k nebi sa týčiacich, rastú k radosti Večných žiarivé plody.

Tak sa tvoria krásne vzory prírody, ktorá obklopuje všetky tvory Božie, a ktorá ich má živiť a udržiavať. A z nich sa opäť tvoria sily, pôsobiace ako oheň, tekutiny, vzduch, ako *praprúdy*, známych nám elementov.

Jedine potom sa tvoria predobrazy kryštálov a hviezd a vznikajú svety najdokonalejšej krásy a rozmanitosti a vždy sa rozmnožuje jeden druh z druhého. Avšak bytosti spájajúce a podporujúce, pôsobiace toto tvorenie, sú vždy o stupeň vyššie, než ich výtvor. Tak sa pripája pôsobenie čisto duchovných, duchovných, a bytostných strážcov k obdivuhodnému pôvodnému hradu smerom nahor, kde je ríša Božia. A stáva sa tak zároveň aj reťazou pôsobiacich a požehnanie poskytujúcich síl tiež nadol. –

*

Večne, v žiarivom vlnobití Svetla, sa pohybuje takto vzniknuté Božské stvorenie. Boh mu dal i Pána, strážcu a nositeľa Svetla, z ktorého trvalo prúdi vždy nová sila: *Parsifala*.

Blažene plesali čisté plamene, ktoré obklopovali Kráľa Svetla a hrad Svetla. Vďakou pôsobili to najlepšie a to v radostnom prijímaní rovnako ako v dávaní. Trvalo dávali z prebytku svojej blaženosti a trvalo smeli ďalej piť z prameňa života.

Horiac a svietiac a zračiac sa vo všetkých farbách Svetla, rozvíjala sa ríša Božia v raj. A Parsifal, Kráľ, Syn Prasetla, ako časť Imanuela, trónil nad Svätým Grálom a rozdával stvoreniu silu života.

Stále ďalej sa rozvíjalo neskoršie stvorenie. Bytostné sily pôsobili stále viac a viac von a dolu a zhmotňovali svoje kruhy. Od stupňa k stupňu si podávali navzájom svoju pomáhajúcu lásku a všetci slúžili jedinému Pánovi a Kráľovi stvorenia a tým tiež Bohu.

Prinášali zvesti z hlbín a dostávali vo svojom čistom chcení vo vôli Najvyššieho pokyny pre svoje pôsobenie.

Ľudskí duchovia neskoršieho stvorenia zlyhávajú.

Tak vyslal Boh Otec svetlo, aby osvietilo ľudských duchov v hrubohmotnosti. Vyslal Lucifera, archanjela, jedného od stupňov svojho trónu. A Boh mu dal silu, aby osvietil duchov, ľudí svetlom rozumu, aby tak mohli zužitkovať Bohom darované cítenia svojich duchov a úplne a účinne pôsobiť a pretvárať všetko v ťažkej hmotnosti.

Žiariaci a šumiaci sa znášal Lucifer v ústrety hmotnosti, chcúc radostne vyplniť pranie svojho Pána. Čas plynul.

Potom však pozorovali strážcovia akýsi pohyb, akého doposiaľ ešte nikdy nebolo a akého nikdy nezažili. Boli to prekážky a poruchy. V *ich* pôsobení sa nezmenilo nič a večne rovnako a obdivuhodne prúdila spievajúca, šumiaca a žiariaca láska Boha Otca prostredníctvom ich Kráľa dolu k nim.

Od druhu k druhu prenikala táto zvesť stále vyššie hore a bolo ju cítiť ako opačný pohyb v prúde živého krúženia zákonov. Oni vedeli, že to môže prichádzať len z Lucifera a zachvievali sa v spoločnom chcení vo vzrastajúcej láske stupňovanou silou.

Nebáli sa a nebedákali. Avšak Svetlo neprúdilo už tak bez prekážok ako predtým. Bytostní v hlbších sférach boli naplnení tou istou silou Božou, lebo i oni slúžili verne a neskrivene. *Avšak s obavami sa dívali na jednanie a konanie ľudí!*

Plameň kľáčať v bolesti lásky pred trónom Parsifalovým. Bola to Irmingard, *Čistá Lalia*, Predobraz Čistoty, privedená a chránená samou Elisabeth, Kráľovnou nebies. Jej obavy patrili pozemskej žene.

„Lucifer už nikdy nesmie prejsť kruhmi Svätého Grálu,“ tak to znelo kovovým zvukom striebrojasne a predsa mäkko z úst Parsifalových. „Záchvevy jeho svetla v ňom odumrú a bude stále hlbšie a hlbšie klesať. Bude priťahovať záchvevy z duchovných zárodkov a tieto budú priťahované dolu k nemu a zlúčia sa s ním. Pozemská žena však zlyhala *vlastnou vinou*, lebo zle riadila svoju slobodnú vôľu!“ Z Predobrazu Čistoty sa sperlili dve kvapky červené ako krv a z jej srdca odkvapli na biely kameň Svätého Grálu. Tak strašne spočívalo na Irmingard utrpenie ženy, lebo ona vedela teraz, čo musí prísť: pád celého ľudského rodu.

Jej žiariace oči zväžneli veľké a modré hľadeli k Pánovi, žiariac oroseným leskom bolesti. Biele ruky sa vzopli ako nežné lístky a jej oválny obličaj sa zdal byť ešte nežnejší. Jej kvitnúce pery šepkali čosi ticho, avšak nemohli svoj mohutný cit sformovať do slov.

Avšak prosba stúpala nahor k Parsifalovi a cez Neho k Bohu Otcovi.

„Pane nenechaj ľudí v pazúroch Luciferových! Zachráň ich, Pane, prosím Ťa.“

A Parsifal vložil svoju pravicu na súhlas na zlatú hlavu Čistej Lalie. Neprehovoril ešte ani slovo, ale Vôľa Otcova prúdila v splnenie Ním dolu. –

Pomoc zo Svetla

Tak sa stalo, že Vôľou Boha Otca bolo stanovené, že zošle časť zo svojej sily do neskoršieho stvorenia k nazbieraniu skúseností a k pomoci pre klesajúce, krivajúce ľudstvo, ktoré bolo už blízko pádu. Teda uvoľnil sa Duch Svätý a bol viditeľný nad Svätým Grálom v podobe bielo žiariacej Holubice. Potom sa zniesol dolu k Zemi.

Na Zemi spočívali však už len temnoty a zármutok. Vo veľkých časových obdobiach vývoja sa ľudstvo stále viac a viac zhoršovalo. Len málo svetlých miest žiarilo dosiaľ na Zemi, kde bola čistá pôda pre prijatia Božieho žiarenia.

Hmly ovinuli Zem, ale predsa si lúče slnka dokázali preraziť svoju dráhu a ožarovali mnohé nádherné miesta.

Kolmé steny a priepasti sa šírili s nesmiernou rýchlosťou v pustatinu. Vyzeralo to ako mocný vzdorovitý hrad. Nad ním zostala svetlá Holubica chvíľu sa vznášať a potom pokračovala ďalej svojou cestou do Perzie.

V ohromnej výške, temer nedosiahnuteľnej ľudskému zraku rozprestierala sa na jej hranici slnečná, kvitnúca ríša Ismanov.

Čistota a mier rozprestierali svoje žiarivé Svetlo nad týmito miestami. Svetlo, ktoré nebolo z tejto Zeme.

Knieža Ismanov sa prechádzal vo svojej záhrade, ktorá naplňala svojou vôňou jeho nádherný zámok.

Jeho dlhý šat bol biely, avšak úplne prostý. Vlasy a fúzy splývali v bohatých pletenoch a pokrývali úzky, hnedý obličaj. Jeho mladé oči sa dívali múdro a prívetivo, boli však predsa plné sily, ako dve žiarivé dobrotivé slnka.

Ismael, knieža Ismanov, ktorý im bol vodcom a učiteľom, kňazom i vládcom zároveň, pozdvihol svoju tvár k temne modrému nebu a lúč Svetla rozžiaril jeho obličaj. Vycítil blíženie sa posvätej Holubice a stíšil svojho ducha, aby počúval hlasu svojho vnútra.

Jeho tvár nadpozemsky zažiarila a jeho oči sa rozjasnili.

„Áno, Pane“, zašepkal. „Áno!“

Potom sa rýchlo obrátil a ponáhlal sa ku svojmu obydlu. Vo svojej komnate, kde žiarili v nádhere umelecky upravené drahokamy a zlato, odložil obuv a ľahol si plný očakávania na bielu kožušinu.

Majúc hlavu opretú v dlaniach, hľadel uprene do misky z najčistejšieho jaspisu, na ktorej dne bola obdivuhodne brúsená hviezda. Netrvalo to dlho a miska začala tíško znieť. Blížilo sa svetlé tkanivo, vôňa ruží a ľalií, nežný závojovitý lesk, nad ktorým žiarila modrobielym leskom hviezdna koruna. Svetlom zaliate oči pozorovali zo záplavy závojov, ktoré sa objavili pred oslepeným duchovným zrakom Is-ma-elovým, aby mohol zničiť túto silu Svetla. Potom prenikol hlas hlboko do jeho srdca.

„Počuj, Is-ma-eli, knieža Ismanov, volám ťa k vernej službe. Choď na miesta, kde sa ti objaví biela Holubica. Vezmi si palicu a koňa a nasleduj svojho vodcu. Máš vyhľadať chlapca, ktorý sa bude volať ABD-RU-SCHIN, to jest *Syn Ducha Svätého*.

Je to ročné dieťa. On je Parsifal, môj syn. Chráň ho pred vražednými chůfkami ľudí a veď ho, aby mal urovnanú cestu životom, než príde jeho čas.

Počuj a nasleduj moje slová. Jeho Otec ti posielal silu!“

Ticho, ako sa objavila, rozplynula sa svetlá postava v žeravých lúčoch slnečného pozemského dňa. Temer nepozorovane sa vznášala ešte posledná pripomienka kvetinovej vône priestorom.

Is-ma-el povstal. Cítil, akoby bolo jeho telo znovuzrodené. Zatlieskal rukami a niekoľko jeho najvyšších služobníkov a priateľov sa objavilo. S údivom načúvali jeho rozkazu. Is-ma-el sa vydal na cestu a nepovedal, kam ide a neprezradil nič o svojej úlohe. Mlčanlivé posunky Ismanov však nežiadali otázky. Radostne poslúchli jeho rozkaz. *(Is-ma-el bol ten istý duch, ktorý neskôr ako Ján Krstiteľ zvestoval pozemské bytie Syna Božieho, Ježiša.) –

Na Zemi ubiehali roky. – Vo večnosti to bolo ako malý zlomok ohromného dňa Svetla. Nezmerateľné a pozemsky nezrovnateľné je prežívanie vo svetlých výšinách. Každé pranie a každá prosba pôsobí tam život a hneď sa prejavuje. Každé čisté nadšenie prináša ihneď naplnenie. Obdivuhodné, ideovému chápaniu ľudí na Zemi nepochopiteľné je tkanie týchto svetlých vlákien zákonov, ktoré pracujú s takou presnosťou, že nič, ani to najmenšie a najnepatrnejšie nemôže byť stratené.

Verne sa kopili pomáhajúce a slúžiace sily okolo Čistej Ľalie, ktorá ako plamenný stĺp plápolala, kľáčiaca na stupňoch pred Parsifalom.

Bolo to vždy vo svätej hodine hostiny, kedy smela najčistejšia z čistých niestí Kráľovi posvätnú nádobu. Jedine ona bola k tomu vyvolená. Celý jej život sa zachvieval v tejto službe a sila Božia prúdila najskôr skrz ňu, akonáhle prijala posvätnú nádobu z rúk svojho Kráľa. Žiarivo sa spojila jeho sila s Prasetlom a prúdila skrz Irmingard.

Od tej doby, kedy sa Božia Vôľa dotkla hmotnosti, túžila jej Čistá Ľalia slúžiť a nasledovať ju až na Zem. A jej túžba bola modlitbou.

Čistá, precítená prosba našla hneď uskutočnenie. A stalo sa posvätným mystériom, že vyžarovaná sila Ľalie bola Božskou dobrotou zoslaná do ľudského tela.

Podobná prúdu Svetla sa znášala dolu k Zemi, nasledujúc cestu svätej Holubice. A ďalej a ďalej, cez púšte a moria, prúdila čistá sila čistoty pod najvyššou ochranou a najsilnejším vedením do zeme Egyptskej.

Mnoho milých, kvetom podobných bytostí sa radilo ako anjeli okolo nej. Budovali okolo nej sieť svetelných vlákien, do ktorých bola zahalená na ochranu pred kalom, ktorý zospodu prichádzal. Dve žiariace panny so štítni jej stáli po boku a nad ňou sa znášala sila Svätého Ducha.

Avšak Astarte, milý bytostný obraz čistoty, strážkyňa manželstva a ochrankyňa verných cností pozemskej ženy, letela jej v ústrety, tešiac sa radosťou, že teraz pomocou sily opäť nadobudne spojenie s padnutým pozemským ženstvom.

Tak vstúpila Irmingard ako Nahome, dcéra Egyptského kniežaťa, do hrubohmotnosti medzi pozemských ľudí, aby slúžila Parsifalovi, ktorý ju predišiel a ktorý sa na Zemi nazýval Abd-ru-schin. Tak, ako mu slúžila hore, vo svetlom hrade Svätého Grálu.

Tak zakotvila pod ochranou Abd-ru-schinovou na Zemi čistota k pomoci pozemskému ženstvu, ktoré mohlo jej žiarenie dostávať priamo. Rovnako ako aj Zemi blízki pomocníci, ktorí tým veľmi zosilneli a mohli pôsobiť omnoho mocnejšie. Keď potom Parsifal opustil pozemské telo a tak i túto Zem, by opäť vystúpil do svojho domova, uvoľnila sa v tej istej hodine aj svetlá postava Irmingard od svojej pozemskej schránky, ktorá bola známa pod menom Nahome. Hľadajúc oporu, spojila sa pevne so žiariacim lúčom, ktorý zostal zakotvený na Zemi z Parsifala – Abd-ru-schina.

Pozvoľna stúpala za zjasneným telom svojho Kráľa, vyššie a vyššie a nakoniec v ňom stojac, opustila s ním pozemské putá.

Všetky úrovne preputovali rýchlosťou najčistejšieho Svetla. –

Čistá Lalia vošla opäť do svojho svetlého domova. Zvučne prúdil tón z vysokej Božskej úrovne okolo nej. Šumeli krídla anjelov, ktorí čerpali z prameňa života, podkladali svoje čaše a približovali sa svätým záhradám Lalie.

Parsifal ako časť Svätej Božej Vôle vošiel do prameňa sily a zostal tam po istý čas. Jeho vôľa pritom pôsobila stále von do celého stvorenia. V lone veľkej pravečnej múdrosti sa pripravoval záchvev počiatku nového kruhu. –

Vo Svätom Grále žila Ruža svetla: Mária * (Nejedná sa o Máriu z Nazaretu.). Jej doširoka roztvorené lístky vydávali vonný dych. Zlaté Svetlo prúdilo z nej a krištáľové kvapky najčistejšej vody prýštili trvalo z prúdu Svetla Boha Otca oživujúc a vyživujúc jej nádherné kvety. Bola vďačná, mladá a večne zrelá, večne plná sila a večná daryňa. Vyžarovanie jej druhu bola láska.

Bola druhou polovicou živej Spravodlivosti z Bezbytného, tvorila s ním jednotu a bola jej časťou. Tam, kde Spravodlivosť musela prísne udrieť, tam zasahovala Láska liečivo podľa zákona. –

A znovu sa mala naplniť vo stvorení veľká milosť v láske Božej: Čo Parsifal ako Abd-ru-schin započal, to mala Mária ako Cassandra na Zemi dokončiť.

A vôľa Pánova sa prejavila vo Svätom Grále. Pálila a vlnila sa posvätná nádoba, do ktorej prúdilo Svetlo Otcovo skrz Syna.

Biely ako krištál a priehľadný ako žiariaci veľký diamant trónil na svetlozlatom tróne Kráľ Parsifal. Z jeho hlavy, ktorá bola ozdobená striebornou prilbicou s korunou, žiarila holubica. Jeho oči boli jasné ako zlato a jeho hojné svetlé vlasy mu padali až na ramená. V rukách, ktoré boli priesvitné ako alabaster, držal meč.

Po jeho pravici sedela Mária v žiarivo bielom rúchu. Irmingard prichádzala, nasledovaná skupinou milých žien. Prichádzala z haly po ľavej strane veľkej sály po širokých žiariacich stupňoch a vo svojich pozdvihnutých rukách niesla nádobu Svetla, ktorú kľáčiac podávala Kráľovi Svätého Grálu.

Pritom zazneli ako zvuky organu mohutné chóry zvonov. Ich znenie sa šírilo v nespočetných vlnách a stále nové prúdy najčistejšieho Svetla prenikali zhora až sem.

Priestranná stĺpová hala bola naplnená nedohľadnými radami žiariacich duchov. Vo všetkom tom lesku a znení Svetla sa zachvievalo Svätým hradom blažené uctievanie Boha.

A nové, ešte silnejšie šumivé chvenie zlatého svetla prúdilo dovnútra, vysielané z tajomstva Božieho so Slovmi Otca:

„Staň sa!“

Ruka Božia sa objavila nad hlavou Synovou a odlúčila Lásku od Spravodlivosti. Plášť sa pritom položil na ramená Máriine, plášť nádherne žiariaci, vyžarujúci čerň.

Mária horela rovnako, ako Svetlo posvätnej nádoby v rukách Irmingard. Zhora prúdila sila Otcova a Mária držala zopnuté ruky nad Svätým Grálom. Modlila sa.

Silnejšie sa pritom rozohorelo Svetlo jej koruny podobné iskriacemu vencu ruží. Prákráľovná sa priblížila k nej a zahalila ju ešte pevnejšie do plášt'a, ktorého podstata iba teraz získala svoje ochranné pôsobenie a silu naplnenia. Pri vnorení do hmotnosti stvorenia sa menila farba vždy podľa druhu, ktorý Mária potrebovala k ochrane. Lebo Láska zo Spravodlivosti je tak čistá, že by bez ochrany v hmotnosti nemohla nikdy obstať v prúde stemnených svetov. Stále by bola napádaná a stemňovaná zlom Luciferovým.

Modlitba Máriina k Pánovi sa stupňovala k najvyššej sile. Ako sväté plamene stáli najvyšší duchovia okolo svojho Kráľa – Parsifala. Mária sa stále ešte modlila. Potom pomaly na lúčoch, ktoré Čistá Lalia v chcení svojho druhu zosilnila od úrovne k úrovni, zostupovala Mária po stupňoch s modlením dolu k Zemi.

V každej úrovni spôsobovala silný prílev svetlej sily. Spôsobovala, že čistí tvorovia prijímali prechod nebeskej Lásky akoby naplnení novým životom. – –

V dobe tohto diania bol na Zemi v blízkosti Tróje osamelý pastier menom: *Perikles*. On mal dar, že smel duchom vidieť a počuť mnohé, čo iným bolo skryté.

Večer sa chýlil nad Trójou a ticho sa rozhostilo na pastvinách. Ovce a kozy sa zhromažďovali a žiadna nechýbala na svojom mieste. Dýchali tak ticho, akoby počúvali. Zvuky flauty zneli v diali, ticho, ako nočné pozdravy všetkých rozptýlených pastierov. Už žiarili tiež prvé, jasné hviezdy na večernom nebi. Ticho a slávnostne bolo v duši Periklovej.

Zdalo sa mu, akoby sa zo vzdialeného východu blížili svetlé postavy v zástupoch stále bližšie, cez rieky, hory a lesy. Zdalo sa mu, že počuje jasavé spevy hlasov, ktorým podobné nikdy nepočul.

Zrazu sa náhle cítil jemne pohladený po hlave. Akoby chladnými, jemnými prstami. Vzhliadol nahor, ale oslepený musel zavrieť oči. Iba po niekoľkých úzkostlivých okamžikoch mohol zreteľne poznať, že pred ním v žiarivom lesku stál krásny mladík a prehovoril k nemu. Avšak jeho hlas bol tak ohromný, že pre burácanie nemohol temer rozumieť slovám, ktoré predniesol:

„Som posol Boží,“ hovoril žiariac. „Zvestujem vám veľké šťastie. Choď, Perikle, a povedz všetkým, ktorí chcú veriť. Svetlo vychádza nad Trójou. Ak spoznáte toto Svetlo, potom vám bude daná hojnosť života. Ak ho však nespoznáte, bude to vaša smrť!“

Perikles klesol slabosťou pod silným tlakom na kolená. Chvel sa, bol bledý a studený. Sila zvestujúceho anjela bola pre neho príliš ohromná.

Avšak jedna otázka sa predsa vynorila z jeho úst:

„Ako máme nájsť toto Svetlo, Pane?“

„Uvidíš ho v hodine jeho príchodu. Nad domom bude stáť svetlá Holubica.“

Žiariaci dýchol na Perikla a rozplynul sa v nič, pred jeho zrakom.

Veľký rozruch nastal vo svete. Perikles to pozoroval. Jeho jemné pozorovacie orgány sa zjemnili a zostrili ešte viac. On, ktorý trvalo a úzko zrástol s prírodou, to cítil v živote rastlín a zvierat. Zdalo sa mu, akoby sa všetky bytosti vzchopili, narovnali a snažili sa nahor v novom lesku. Šepoty vo vzduchu zosilneli, bublanie potôčkov sa podivuhodne stupňovalo.

Ako svetlá, jemná dráha Svetla sa objavovala žiara na nebi – až dolu k zemi.

Podivuhodne tajomne, ba úcty plne dojímal tento prúd Svetla jeho dušu. Otvorene hovorieval o tom so svojimi kamarátmi. Títo však hlúpo vzhliadali k nebu a nepoznali ničoho. Predsa však hovorili s dôverou:

„Bude to iste tak, keď to Perikles hovorí.“

Tak ich pripravoval Perikles na príchod veľkého Svetla na Zem. Pastieri mu verili, ale nijako o tom nepremýšľali. Tiež pocítovali oné silné radosti, ktoré sú dané len duchu, ak je bdely a pripravený pre Božskú Lásku. Očakávali, čo sa bude diať. Avšak vlk, ktorý by prepadol stádo alebo nemocné ovce boli by práve tak privábili ich pozornosť.

Perikles to cítil. Nebol tým prekvapený a mlčal. Čím viac však mlčal, tým silnejšie cítil všetky vznešené sily z oného sveta, ktoré sa mu blížili.

Pozeral dolu na driemajúce mesto, zahalené tichou večernou hmlou. Ohnivé pochodne, poslovia to noci, horeli na jednotlivých domoch a bránach. Na východe prešla už hlboká noc v beztvarej temnote, na západe však bolo ešte jasno na oblohe a jej červený pás lemoval more. Všetky prírodné bytosti zmizli. Jemu sa zdalo, akoby z neba plápolala jasná žiara, ako svetlo lampy. Rozhliadal sa okolo a myslel, že prišiel niektorý z jeho druhov so svetlom. Avšak nebolo tomu tak. Sústredil svoje myšlienky, klesol na kolená, lebo jeho srdce bolo preplnené a modlil sa.

Tiché uvoľnenie mu urobilo dobre. Bolo mu jasné, že čaká na niečo veľké, čo mocne uchopí jeho ducha. Opäť myslel na Božieho posla.

Ako to hovoril?

„Som posol Boží!“

Avšak o ktorom bohu to hovoril?

A keď tak ticho sedel a snil, uvoľnený a plný dôvery, plný pokory, prenikol hlas zreteľne a jasne jeho srdcom.

„Je iba jediný Boh! My všetci mu slúžime. My sme len prejavy Jeho Vôle!“ Tak to znelo zhora z ovzdušia.

„My tkáme a pracujeme v Jeho zákonoch. Avšak Svetlo, ktoré teraz k tebe prichádza, je z Neho!“

Ovládla ho mdloba, lebo to všetko mu bolo nové. Nebo sa pokrylo nočným závojom a hviezdy jasne žiarili na nebi. Prijemná tiaž spočívala na vlhko voňajúcej zemi.

Zrazu akoby prichádzal z neba žiariaci prúd ohňa. Na jedinú sekundu bolo celé okolie ponorené do bieleho svetla.

Perikles chcel zatvoriť oči, ale tie zostali otvorené, súc prinútené akýmsi tlakom.

A potom videl nad sebou Holubicu oslepujúcej belosti, ako nesie v zobáku zlatú ružu. Jej let bol tichý a kľzavý. Potom sa zniesla nad zámkom Priamovým a zmizla.

Pastier povstal, opustil svoje miesto a ponáhlal sa do mesta, aby to povedal kráľovi.

A jasot, ako zvuk zvonov plnil jeho dušu.

„Je len *jeden* Boh, avšak to Svetlo ktoré *teraz* k tebe dolu prichádza je z *NEHO!*“

A tak sa stalo, že pastier predstupoval pred Priama a rozprával mu, čo podivuhodné zažil.

Priamos načúval. Nechal muža hovoriť jeho jasným dobromyseľným spôsobom. On sám bol však príliš človekom pozemsky praktického života, než aby pochopil celú hĺbku tohto prežitia.

Vedel; pastieri sú podivuhodný národík, sám pre seba. On ich ale počúval a práve o múdrosti Periklovej sa už častokrát presvedčil. Avšak prostý, jednostranný, súc naplnený iba starosťami o pozemské bytie, staral sa príliš málo o tieto deje v duši.

„Ty si mi priniesol posolstvo v hodine, keď sa mi narodilo dievčatko, Perikle. Je možné, že dieťa je vo zvláštnej ochrane bohov. Inak to nemožno pochopiť. Chceme verne plniť právo a tým budeme slúžiť i bohom. – Večnosť má čas až po smrti.“

Teraz to zahučalo ako búrka v pastierovom duchu.

„Chráň sa, Priame a rozmysli si. Dbaj na každé moje slovo, lebo každé je veľmi závažné. *Ja* som to nehovoril, ale posol Boží, ktorý neprišiel kvôli malicherným veciam všedného dňa. Nemysli len na božskú ochranu svojho dieťaťa, ale uvažuj i o varovných slovách, ktorými bolo posolstvo sprevádzané: „Svetlo vychádza nad Trójou! Ak toto Svetlo spoznáte, tak vám bude daná hojnosť života. Ale ak ho nepoznáte, tak bude vašou smrťou!“

Hroziac znel pastierov hlas.

V túto hodinu sa počal mohutný osud ľudstva uberať svojou dráhou, ale ľudia o tom ničoho nevedeli.

Perikles nenachádzal pokoja. Putoval mestom pastierov a roľníkov, opustil svoje stáda kvôli anjelovým slovám. Zblížil sa s rybármi, ktorí mali jeho zvest' niesť cez moria na ostrovy. Navštevoval obchodníkov, ktorí pristáli na Trójskom brehu, aby niesli posolstvo anjelovo cez more.

Ale kráľovná Hekuba, matka dievčatka, to nechcela strpieť. Najskôr prišiel od nej príkaz, aby mlčal, aby sa národ nevzrušoval. Potom odkázala Periklovi hrozbu a na tretí raz bol vykázaný zo zeme.

Perikles putoval smutne Trójou a striasol prach zo svojich nôh. Zanechal dokonca na pobreží svoje topánky.

„Povedzte Hekube: Osud Tróje neusvedčia anjelove slová z klamstva. Jeho slová sa naplnia, ak sa nezmeníte. – Ak nespoznáte toto Svetlo, bude to vaša smrť!“

Tieto slová poručil ako posolstvo jednému zo svojich druhov.

Ťažko sa vznášal neblahý kalný mrak nad Trójou, zatiaľ čo jediný človek, v ktorom rozkvitlo zrníčko pravdy, opustil túto zem. –

Obmedzené ľudstvo nepočulo volanie múdrosti Kassandrinej. Preto musela nastať skaza Tróje s celým, tak zlyhajúcim rodom.

Keď Mária – Cassandra bez úspechu u ľudských duchov tiež musela opustiť Zem, zostalo tu navzdory tomu Svetlo, na pomoci ľudstvu, ešte silnejšie zakotvené.

Syn Boží, Ježiš, mohol po tom istom lúči zostúpiť dolu, aby v láske priniesol Slovo svojho Otca znovu pochabému ľudstvu ako posledné záchranné lano v najvyššej biede. Až do tej doby sa tiahol jasný lúč trvalej pomoci zo Svetla celým ľudským bytím.

Keď bol však Ježiš od nenávisťného ľudstva ešte pribitý na kríž, bolo prerušené spojenie Svetla s temnou Zemou a to i ono, ktoré Parsifal a Irmingard započali a Mária ako Cassandra znovu posilnila. Svetlo ustúpilo späť a zanechalo pozemské ľudstvo, ktoré ich tak surovo zavrholo, samovoľnému osudu.

A až nový príchod Parsifala ako Abdruschina znovu naviazal dráhu Svetla, aby zem nemusela byť zničená v súde.

Tentoraz podľa svätej vôle Božej ho nasledovala i Mária, stelesnenie Božskej Lásky, a znovu i Irmingard, ktorú k tomu nutkala jej vernosť. Našli sa v presne určenú hodinu.

A Parsifal razil cestu pre zostup Imanuela, Syna Človeka k súdu a k vybudovaniu kráľovstva Božieho na Zemi. Imanuel prevzal terajšiu pozemskú schránku Parsifalovu, očistenú a prežiarenu a splní to, čo bolo zasľúbené už od dávna.

Mystérium trojdielného poslania pre veľký obrat svetov bolo znázornené už mnohými spôsobmi. Pre ľudí najpochopteľnejšie a obrazne najkrajšie to podáva popis, ktorý mohol byť z čisto duchovných výšin sprostredkovaný rukou jedného zo služobníkov Grálu. Znázorňuje obraz, aký je možné vidieť len v čisto duchovnom dianí. Slová sú dané len tým, ktorí sú hlbšie zasvätení do poznania o stvorení a znejú:

„Láska Svetla obklopuje naplnenie nebeského Trigonu nádhernými lúčmi.

Nezadržateľne prúdi posvätný prúd Svetla z Pána dolu k tým, ktorí zostúpili na Zem. Nebeský lesk Svetla je rozdelený na tri časti a obieha v trojnásobnom prúde naplnenia Trigonu v hrubohmotnosti. Najsvätejšia sila Otcova prúdi k Synovi Imanuelovi vo večnej všemohúcnosti. Najväčšia Láska prúdi z Ježiša k Márii, miláčikovi Pána. Svetlá čistota Prákráľovnej prúdi však ku svetlej postave Lalie.

Svetlé, večné oko Pána žiari nad všetkým a hľadá plné lásky dolu na tých, ktorí vzišli z Jeho srdca a ktorí predsa večne sú Mu blízky, pretože sú Svetlom z Jeho Svetla, Večnosťou z Jeho Večnosti a Láskou z Jeho Lásky.

Zajedno s Otcom a spojený s Otcom, pôsobí Imanuel a je predsa tiež sám pre seba v tej istej bezbytosťnej svätosti, v ktorej Mária uvoľnila plášť zo svojho ramena a vchádza do Imanuela, bezbytosťného, bezbytosťná ako On sám.

Ľalia sa vznáša nahor zo záhrad Božích a vkladá žiarivú hlavu do svätých rúk Imanuelových, ktorý ju pozdvihuje na svoje srdce. On jej daroval posledné, najvyššie tajomstvo Lásky, v ktorom lúči bude môcť vojsť do najvyššieho Prasetla Pána.

*

Kto sa poctivo a v pokore snaží ku Svetlu, v duši toho bude jasnejšie a on bude môcť pochopiť mnohé, čo musí navždy zostať skryté duchovne lenivým. V spojení s Posolstvom Grálu bude všetko, čo bolo ukázané a povedané pre neho veľkou pomocou!

OBSAH

1. 1. Náboženstvo lásky	2
2. 1. Nepoškvrnené počatie	2
2. 2. Prevraty	2
2. 3. Dobročinné skutky zo ctižiadosti	2
2. 4. Zodpovednosť sudcov	4
2. 5. Neveriaci kazatelia	4
3. 1. Liečenia	4
3. 2. Rad Grálu	5
4. 1. Božia detskosť	6
4. 2. „Panna“ Mária vo zvestovaní	6
4. 3. Konfirmácia	7
5. 1. Priblíženie sa k rádu	8
6. 1. Veda a ľudstvo	9
6. 2. Boží ľudia	9
6. 3. Listy Grálu	10
6. 4. Teozofia	10
7. 1. Okultné školenie, rastlinná alebo mäsitá strava	10
7. 2. Liečivý magnetizmus	10
Ľudské chápanie a Božia vôľa (nezaradená pred. PG)	11
7. 3. Môže byť staroba prekážkou ku duchovnému vzostupu?	17
7. 4. Kto je Syn Človeka?	17
7. 5. Ľudská myseľ a Božia vôľa.	17
7. 6. Sociálne a politické úvahy	19
7. 7. Umenie dýchania	19
7. 8. Návšteva kostola	19
7. 9. 1. Dar a prostredník	20
7. 9. 2. Upadnutie do starých chýb	21
7. 9. 3. Znak nakladateľstva	22
7. 9. 4. Výraz Grál	23
7. 9. 5. Má Abdrushin protivníkov?	23
7. 9. 6. Aké školenie mal Abdrushin?	23
7. 10. Oznámenie nakladateľstva	24
8. 1. „Volanie!“	24
8. 2. Smrť na kríži	25
8. 3. Zjavenie Jána	25
8. 4. Budhizmus	27
8. 5. Božie detstvo	28
8. 6. Katastrofy	28
8. 7. Bojazliví veriaci	29
8. 8. Oznamy nakladateľstva	30

8. 8. 2.Združenia	30
8. 8. 3.Pracovné večery	31
8. 8. 4.Vytvárania skupín a PG	31
9. 1. Záhada z Konnersreuthu	31
9. 2. Lotor na kríži	35
9. 3. Meniace sa pohlavie pri znovuzrození	36
10. 2. Príde odpoveď na všetky otázky?	36
10. 3. Bol Kristus vegetarián?	37
10. 4. Vlastné stvorenie a hmotný svet	37
10. 5. V akom vzťahu je mystik k okultistom a špiritistom?	38
10. 6. Je Abdrushin protivníkom astrológie?	41
10. 7. Máva Abdruschin prednášky v iných mestách?	42
10. 8. Prípady z Konnersreuthu	42
10. 9. Čo je energia? A čo je tiaž?	43
10. 10.Spoznanie zrodzenia z fotografií	46
10. 11.Je Abdrushin veštec?	46
10. 12.Kto bola duša záhady z Konnersreuthu?	46
10. 13.Možno vyliečiť človeka posadnutého démonom?	47
10. 14.Kristus a reinkarnácia	48
10. 15.Oznamy nakladateľstva	48
11. 1. Zhrnutie otázok blízkeho obsahu	49
11. 2. Prítlačivosť rovnorodého	49
11. 3. Špiritisti	49
11. 4. Skúmanie kyvadlom	50
11. 5. Lorber	51
11. 6. Skúšobný kameň pre okultizmus	51
11. 7. Súboj	52
11. 8. Krišnamurti	53
41. Je už Syn Človeka na Zemi?	54
11. 9. Spoluutrpením vediaci	54
11. 10.Svätý kríž	55
11.10.2 Svetový učiteľ	56
11.10.3.Sekty a ich pôsobenie	56
12. 1. Budha	57
12. 2. Uctievanie svätých	58
12. 3. Vzťah Posolstva Grálu k iným náukám	60
12. 4. Kde sa nachádza temno	61
12. 5. Posolstvo Grálu a Židia	61
12. 6. Syn Človeka ako sudca	64
12. 7. Čo je Pravda?	65
12. 8. Ako to bolo pred stvorením?	66
12. 9. Všetličo pozoruhodné	67
12. 10.Redaktori dennej tlače	69

13. 2. Povolany zo Svetla	69
13. 3. Sluzba Grálu	70
13. 4. Antroposofia	70
13. 5. Odpoved' na osočovania	71
13. 6. Nepekne myšlienky	72
13. 7. Prečo mnohí nenájdu nič v Posolstve Grálu?	73
13. 8. Trestá Boh?	73
13. 9. Duch a duša	74
13. 10. Kto sú osočovatelia?	74
13. 11. Abdrushinovo stanovisko k jestvujúcim spoločnostiam	74
13. 12. Verejné prednášky	75
13. 13. Pozemsky praktické rady	77
13. 14. Posolstvo Grálu rozbíja sekty	77
13. 15. Čo je vážne hľadanie?	78
13.16.1. Výskum rakoviny	78
14. 1. Nech zaznieva hlas vesmírom	79
14. 2. Pocity menejcennosti	79
14. 3. Dobrácky čudák	80
15. 1. Röntgenové oči	80
16. 1. Pokušenie Syna Božieho Ježiša na púšti	82
16. 2. Jestvuje „prozreteľnosť“?	84
16. 3. Vyhnanie z raja	84
17. 1. Práca bez radosti	86
17. 2. Skupinová duša	86
18. 1. Chyby napriek najlepšiemu chceniu	87
18. 2. Nepoznávanie Božieho pôsobenia	87
18. 3. Prirodzená a násilná smrť	88
18. 4. Milosť a spravodlivosť	88
19. 1. Osud Inkov	89
19. 2. Osočovania	89
20. 1. Útoky cirkví a siekt	90
21. 1. Modlitby	91
21. 2. Ježišove zázraky	92
22. 1. Prináša prepestovanie predného mozgu telesné nevýhody?	93
22. 2. Správne ohodnocovanie blízkych	93
22. 3. Dávanie a prijímanie	94
22. 4. Je Abdrushin Žid?	95
23. 1. Je možné pozemské zmŕtvychvstanie?	95
23. 2. Odpoved' na útoky	97
24. 1. Snahy niekoľkých bývalých učeníkov	99
Záverečné prehlásenie	99
Opis dopisu Pána jednému hercovi	100
Dopis Pána, pánovi Kuhnovi	100
Dopis Imanuela pani R. von Sass	101
Pán dal gestapu všeobecné vysvetlenie významu povolania	102

